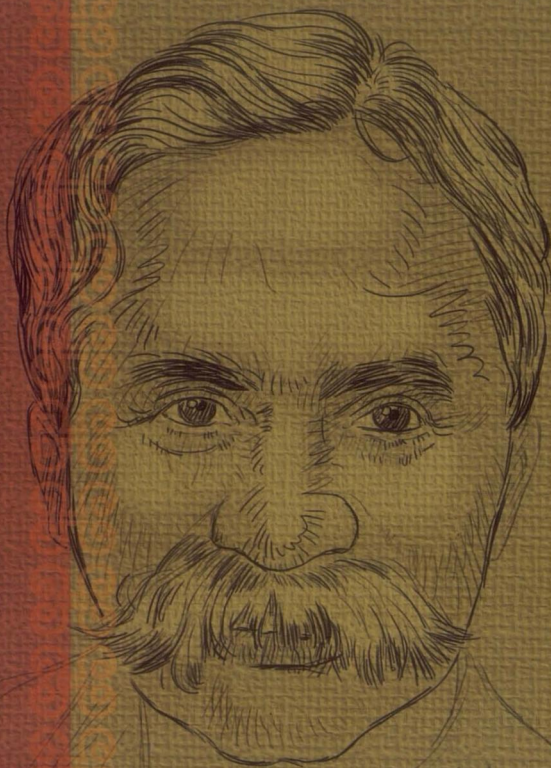

ரசிகமணி

கட்டுரைக் களஞ்சியம்

தொகுப்பாசிரியர்கள்

தீப.நடராஜன்
கால்யா சண்முகசுந்தரம்

ரதிகமணி
கட்டுரைக் களஞ்சியம்

தொகுப்பாசிரியர்கள்:
தீப. நடராஜன்
காவ்யா சண்முகசுந்தரம்

காவ்யா

ரசிகமணி கட்டுரைக் களஞ்சியம்
Rasikamani Katturai Kalanchiyam

தொகுப்பாசிரியர்கள்:

தீப. நடராஜன்

காவ்யா சண்முகசுந்தரம்

**Complied by Deepa Natarajan &
Kaavya Shanmuga Sundaram**

**ரசிகமணியின் 125ஆம் ஆண்டுவிழா நினைவாக
காவ்யாவின் வெள்ளிவிழா வெளியீடு**

உரிமை: ரசிகமணி டி.கே.சி.அறக்கட்டளை

**முதல் பதிப்பு : செப்டம்பர் 2006
காவ்யா**

**16, இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு, டிரஸ்ட்புரம்,
கோடம்பாக்கம், சென்னை - 600 024.**

☎ : 23726882

**அச்சாக்கம் - மணி ஆப்செட், சென்னை - 5.
அட்டை வடிவமைப்பு - அமர்நாத்**

பக்கங்கள் XXIV+ 551 =575

விலை : ரூ.300

முடிவுரை

“ரசிகமணி கட்டுரைக் களஞ்சியம்” என்ற இந்தத் தொகுப்பு நூலுக்கு எழுதப்படும் முடிவுரை டி.கே.சி.யின் வாக்கு மூலத்துடன் ஆரம்பிக்கட்டும் என்று நினைக்கிறேன்.

“நான் ஏதேதோ கலை சம்பந்தமாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். கல்கி தான் தமிழ் வசன வல்லுநர், தேசிக விநாயகம் பிள்ளை தான் கவிஞர், பாலசரஸ்வதிதான் பரதநாட்டியத்துக்குச் சிகரம், எம்.எஸ்.தான் கர்னாடக சங்கீதத்தின் லட்சியம் என்றெல்லாம் சொல்லி வந்திருக்கிறேன்.

நாளாக நாளாக நான் சொன்னது தான் ஊர்ஜிதத்துக்கு வந்திருக்கிறது. உண்மையைச் சொன்னதினாலே தான் ஊர்ஜிதம். என்னுடைய ஜாதகம் முரட்டுத் தனமான ஜாதகம். உண்மையைக் கூசாமல் சொல்லித் தீர்த்து விடுகிற பேர்வழி நான்.

தமிழ்தான் உயர்ந்த பாஷை, கம்பர் தான் உயர்ந்த கவி என்று கூட துணிந்து சொல்லுகிறேன். சாந்தினிகேதனித் திலேயே சொன்னேன். அங்குள்ளவர்கள் ஒப்புக்கொண்டு விட்டார்கள். தமிழ்நாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர்கள் தான் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டேன் என்கிறார்கள். டி.கே.சி exaggerate பண்ணுகிறார் என்றெல்லாம் சொல்லுகிறார்கள்

(25-01-1948).

ரசிகமணியின் இன்னொரு ஆணித்தரமான கருத்தையும் பார்த்து விடுவோம்:

“தமிழ்ப் பேச்சிலுள்ள நளிணம், வேகம், பாவம், எல்லா வற்றையும் விட எளிமை அபூர்வமானது. அதை எடுத்து நான் சொன்னேனானால் செளடால்தனம்(Pedantry) என்று சொல்லுவார்கள். “ஆச்சோ போச்சோ” என்பதில் என்னத்தைக் கண்டுவிட்டீர்கள் என்று தான் கேட்பார்கள், பரிமேலழகர்களும், நச்சினார்க்கினியார்களும். எலும்பைக் கடித்துக் கடித்துப் பழகியபின் கரும்பு இலைத்துத்தானே இருக்கும்”.

(11-04-1948)

இவ்விரு எடுத்துக்காட்டுகளில் இருந்தும் டி.கே.சி.யின்

அடிப்படையான கொள்கைகள், கோட்பாடுகள் என்னவென்று ஓராளவிலாயினும் நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

ரசிகமணி அவர்களின் கோட்பாடுகளை அறிந்து கொண்டால் தான் அவர்கள் தமிழுக்கு அளித்த கொடை எது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள இயலும்.

இன்றைய தமிழ் நடையைத் தான் நமக்குத் தெரியும். எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழ்நடையை எடுத்துப் பார்த்து ஒப்பு நோக்கினால் இன்றைய தமிழ் நடை எவ்வளவு உயிரோட்டமுள்ள தாயும், உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் தமிழாகவும், எளிமையான தமிழாகவும் இருக்கின்றது என்பதை நம்மால் அறிந்துகொள்ளக் கூடும்.

இந்தத் தமிழ்நடை நம் பழக்கத்துக்கும், புழக்கத்துக்கும் வருவதற்கு அடிகோலியவர் ரசிகமணி டி.கே.சி. தான் என்று அறுதியிட்டுச் சொல்லலாம்.

ஏட்டுத்தமிழ், பேச்சுத்தமிழ் என்னும் வித்தியாசத்தைத் தகர்த்தெறிந்தவர் டி.கே.சி.

டி.கே.சியின் தாக்கம் எந்தவித அதிர்வும் இன்றி தமிழ் இலக்கியப்பரப்பில் ஒரு பெரிய மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்து விட்டது என்பதை தமிழறிஞர்கள் சிந்திக்க வேண்டும்.

புலவர் பரம்பரையில் வந்து டாக்டர். உ.வே.சாமிநாதய்யர் கூட இந்தத் தாக்கத்தால் பாதிக்கப்பட்டு எளிய தமிழில் எழுத முற்பட்டார் என்பது நமக்குத் தெரியும்.

ரசிகமணி டி.கே.சி எவ்வளவோ உயர்ந்த லட்சியங்களைக் கொண்டிருந்தவர். அந்த லட்சியங்களுக்காகவே தம் வாழ்வை அர்ப்பணித்தவர்.

அவைகளில் ஒன்று தான் அவரது கவிதா ரசனையும், அந்த ரசனையை மற்றவர்களுக்குப் புகட்டிய பாங்கும் ஆகும்.

காலங்காலமாக தமிழ்ப் புலவர்களும், அறிஞர்களும் கவிதையின் பொருளைக் குறித்தே சிந்தித்தும் விளக்கமளித்தும் வந்திருக்கின்றனர்.

ஆனால், டி.கே.சி. அவர்களோ கவிதையை முழுமையாகக் காண்பதிலும், அதன் உருவத்தைக் கண்டு அனுபவிப்பதிலும் தம்மைக் கரைத்துக் கொண்டவர். மற்றவர்களையும் அத்தகைய அனுபவத்தைத் தயக்குமாறு செய்தவர்.

இப்படிப்பட்ட அனுபவப் பகிர்தலை நிகழ்த்தும் போது டி.கே.சி தம்மை - அதாவது தம் புலமையோ வழிமுறையோ முன் நிற்காமல் -

தம்மை விலக்கிக் கொண்டு நின்று கவிதா ரசனையில் பிறரை மூழ்கச் செய்து விடுவார்.

டி.கே.சி.யின கட்டுரைகளிலும் இந்த விலகி நிற்கும் தன்மையை நாம் உணரமுடியும்.

‘இதய ஒலி’ கட்டுரைகளிலும், ‘அற்புத ரஸம்’ கட்டுரைகளிலும் ரசிகமணியின் மேதைமை வெளிப்படையாகவே தெரியவரும்.

ஆனால் பிற்பாடு எழுதிய கட்டுரைகளில் தமது விலகி நிற்கும் கட்டுப்பாட்டினை நாம் கண்டுணரச் செய்துவிட்டார்.

இதுவே டி.கே.சி.யின் தனித்துவம்.

இந்த நோக்கத்தின் அடிப்படையில் தம் கோட்பாடுகளை விளக்கி புத்தகங்கள் எழுதுவதையும், உபதேசம் பண்ணுவதையும் டி.கே.சி. அவர்கள் தவிர்த்து வந்துள்ளார்.

கவிதை விளக்கத்தையே முதன்மையாகக் கொண்டு ரசிகமணி தனித்தனி கட்டுரைகளை எழுதி வந்திருக்கிறார்.

அவற்றில் பலவற்றைத் தொகுத்து ‘ரசிகமணி கட்டுரைக் களஞ்சியம்’ என்னும் தலைப்பில் ஒரே நூலாகத் தமிழ் மக்களுக்கு அளிப்பதில் பெரும் மகிழ்வு கொள்கிறோம்.

தமிழ், கவிதை, கம்பர், கலைகள், வாழ்க்கைத் தத்துவம் இப்படிப் பல்வேறு விஷயங்கள் குறித்த டி.கே.சி. அவர்களின் சீரிய கருத்தோட்டங்களை இந்தக் கட்டுரைகளின் ஊடே ஆங்காங்கு காணமுடியும்.

நாம் ஆழமாக இந்தக் கட்டுரைகளைக் கற்க கற்க, திரும்பத் திரும்பப் படிக்கப் படிக்க நமக்கு டி.கே.சி.யின் தரிசனம் வாய்க்கும். அவர்களது கோட்பாடுகளை இனம் காணும் பக்குவம் கிடைக்கும்.

அத்தகைய கோட்பாடுகளின் வழியே நாம் வாழ்க்கையின் உன்னத நிலையினை அடைதல் கூடும். நுண்கலைகளின் பெருமைகளை உணர இயலும். கவிதா சாம்ராஜ்யத்துக்குள்ளே நுழைந்து ஆனந்தப் பரவசம் பெறலாம். மொத்தத்தில் ஒரு விழிப்புணர்வு நிலையை அடையலாம்.

‘சுற்றனைத் தூறும் அறிவு’ என்பதற்கொப்ப சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தெளிவு பிறக்கவே செய்யும்.

இந்த ஆண்டு ரசிகமணி டி.கே.சி. அவர்களின் 125ஆவது பிறந்த நாள் ஆண்டு. 14-09-2006 தென்காசியில் ரசிகமணி டி.கே.சி.125ஆவது பிறந்தநாள் விழா நடைபெறும் வேளையில் அன்னாரது கட்டுரைகளின் தொகுப்பு ஒன்று வெளிவருமானால் மிகுந்த சிறப்பாக இருக்கும்

என்ற எண்ணத்தை டி.கே.சி அனபர்கள் பலா எழுப்பினர்.

திரு. காவ்யா சண்முகசுந்தரம் அவர்கள்; இதோ நானிருக்கிறேன், குறைந்த கால அவகாசமே இருப்பினும் நூலை வெளிக்கொண்டு வந்து விடுவேன்; என்று உத்ஸாகத்தோடு களத்தில் இறங்கிவிட்டார்.

புத்தக வெளியீட்டுத் துறையில் தமக்கென்று ஒரு தனி வழி அமைத்துக்கொண்டு சிறந்த முறையில் புத்தகங்களை வெளியிட்டு வரும் அன்பர் காவ்யா சண்முகசுந்தரம் இந்த அரிய பணியை ஏற்று செய்ய முன்வந்ததற்கு நான் மகிழ்ச்சியும் நன்றியும் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க இந்த ரசிகமணி கட்டுரைக் களஞ்சியத்திற்குத் தலை சிறந்த தமிழ் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் மூவர், திரு. கி.ராஜநாராயணன், திரு. வல்லிக் கண்ணன் மற்றும் திரு. தி.க.சி ஆகியோர் அன்புடன் அணிந்துரை எழுதித் தந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் மூவருக்கும் அன்பும், நன்றியும், வணக்கமும் செலுத்திக் கொள்கிறேன்.

டி.கே.சி. நாமம் வாழ்க!

பஞ்சவடி

2, அனுமந்தபுரம் தெரு

தென்காசி - 627 811

தி.ப. நடராஜன்

16-08-2006

மகிழ் உரை

இந்த மகிழ்ச்சி எனக்கு அமிர்தம் உண்டதைப் போல. ரசிகமணி டி.கே.சி. அவர்களின் எழுத்துக்கள் நிறைந்த இந்த மகாதொகுப்புக்கு நானும் ஒரு எழுத்துரை தர நேர்ந்ததைப் பாக்கியமாகக் கருதுகிறேன்

1941ல் ரசிகமணி அவர்களின் 'இதய ஒலி' கட்டுரைகள் தொகுதியாக வந்தபோது கு.அழகிரிசாமியும் நானும் எங்கள் ஊர் பஞ்சாயத்து நூலகத்தில் வைத்துப் படித்தோம். அந்த நூலகத்துக்குப் புத்தகங்கள் வாங்கும் பொறுப்பும் நிர்வகிக்கும் பொறுப்பையும் ஊர் எங்களிடம் தந்திருந்தது. நான் சம்பளமில்லா நூலகனாகப் பணிசெய்தேன்.

அப்போதெல்லாம் நாங்கள் புத்தகங்களைப் படிப்பதையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தோம். 'இதய ஒலி'யைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்ததால் மனப்பாடமாகிவிட்டது என்றே சொல்லலாம்.

எப்படியாவது ரசிகமணி அவர்களை நேரில் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற தாகமாகிவிட்டது. அறுபத்து அய்ந்து ஆண்டுகள் கழித்தும் இப்போது அந்தக் காட்சிகள் நினைவாக வருகிறது.

ரசிகமணி அவர்களின் மெய்யான தரிசனம் என்பது, அவரது எழுத்தைக் காட்டிலும் அவரது மேடைப் பிரசங்கங்களைக் காட்டிலும், அவர் அருகில் அவரோடு நாமும் உட்கார்ந்து அவர் பேசி நாங்கள் கேட்டபோது தான் அவரின் தரிசனம் கிடைத்தது என்பேன்.

ஒருநாள் நான் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது "குண்டி காஞ்சா குதிரையும் வைக்கோல் திங்கும்" என்றேன்; உடனே ரசிகமணி அவர்கள் "கும்பி காய்ந்தால் குதிரையும் வைக்கோல் திங்கும்" என்று திருத்தினார்கள்.

நினைத்துப் பார்த்தபோது ரசிகமணி அவர்கள் சொன்னதே மிகச் சரியானது என்றுபட்டது. அகோரப் பசியினால் கும்பிதானே காயும். தம்புராவில் சுருதி குறையும்போது உடன் சரிசெய்வதில்லையா; அப்படித்தான் இதுவும்.

பாடல்களிலும் இதைத்தான் செய்தார் ரசிகமணி.

"மொழியின் ஆதார சுருதியே பேச்சுதான்". இது ரசிகமணி அவர்கள் எனக்குச் சொன்ன மந்திரச் சொல்.

பனமரத்து விதை நாற்பது ஆண்டுகள் கழித்தும் முளைக்கும் என்பார்கள். ரசிகமணியின் வார்த்தைகளும் அதுபோலத்தான்.

தமிழின உரைநடை இப்போதுதான் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக “சட்டை உரித்து”க் கொண்டிருக்கிறது.

தமிழ் அம்மை எத்தனை இலக்கிய வடிவங்களை ஈனறாலும் இவள் நித்ய கன்னியே.

மொழியின் மாயாஜாலங்களை யார் அறிவார்! சொற்களை இசையில் வைத்துப் பாடினால் பட்டை தீட்டிய வைரங்களைப் போல ஜொலிக்கும்; சொற்களின் மகிமை பலமடங்கு கூடிவிடும். ரசிகமணி அவர்கள் பாடும்போது இதைக் கண்டோம், காதாரக் கேட்டோம்.

அவருடைய வெளியீட்டுப் பாங்கு என்பது சொல்மொழி, இசைமொழி, உடல்மொழி இவை மூன்றும் கலந்ததாய் இருந்தது.

திருக்குறளை மட்டும் அவர்கள் பாடிச் சொல்வதில்லை; அவைகளுக்கே உரிய சொல்க் கட்டுடன் தாளம் தவறாமல் சொல்லி முடிப்பார்கள் தவிலின் முத்தாப்பு போல.

ரசிகமணி அவர்களின் 125ஆவது பிறந்த நாளின் போது இன்று அவர்களுடைய பெரும்பாலான கட்டுரைகளை ஒரே தொகுப்பில் பார்ப்பது என்பது தமிழர்களாகிய நாம் செய்த பாக்கியம்தான்.

இப்பெரும் மகிழ்ச்சியை உங்களோடு சேர்ந்து பகிர்ந்து கொள்கிறேன்.

0-4, அரசு வீடுகள் குடியிருப்பு,
லாஸ் பேட்டை (அஞ்சல்)
புதுச்சேரி - 605 008.
பேசு: 0413-2251506

மகிழ்வுடன்
கி.ராஜநாராயணன்
14-09-2006

அணிந்துரை

தமிழ் இனிமையான மொழி. சீரிளமைத் திறம் பெற்ற செம்மொழி அது. மாண்பு மிக்க இலக்கியங்களையும் நயங்கள் செறிந்த கவிதைப் படைப்புகளையும் செல்வமாகப் பெற்றிருக்கும் வளம் மிகுந்த மொழி தமிழ்.

ஆயினும், தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டிருக்கும் தமிழ் மக்கள் தாங்கள் பெற்றிருக்கும் நற்பேறுகளின் சிறப்பை அறியாதவர்களாகவே வாழ்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டினருக்குத் தமிழ் மொழியின் உயர்வையும், அதன் இலக்கியங்களின் பெருமையையும், கவிதைச் சிறப்புகளையும் நயங்களையும் எடுத்துச் சொல்வதற்கு ஆற்றல் நிறைந்த மாமனிதர்கள் அவ்வப்போது தோன்ற வேண்டியிருக்கிறது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் இத்தகைய உயரிய பணியைச் சிறப்பாகச் செய்தவர் டி.கே.சி. என நன்கு அறியப்பட்டிருந்த டி.கே.சி சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள்.

ஆங்கிலம் மற்றும் உலகப் பேரிலக்கியங்களை நன்கு சுவைத்து மகிழ்ந்தவர் டி.கே.சி. அவர் இளம் பருவத்திலிருந்தே தமிழ் மொழியிலும் தமிழ்க் கவிதையிலும் ஊறித் துளைக்கும் உள்ளம் பெற்றிருந்தார். எப்போதும் தமிழ்க் கவிதைகளோடு உறவாடி வந்த டி.கே.சி. கம்பர் கவிதையில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தார். கம்பர் கவிதையைச் சுவைத்து அந்த அனுபவத்திலேயே ஆழ்ந்து மகிழ்ந்தார்.

பின்னர், தாம் பெற்ற இன்பம் தமிழ் மக்களும் பெற வேண்டும் என்ற ஆசையோடு, கம்பன் கவிதை நயங்களைப் பற்றியே பேசலானார். தம்மைக் காண வந்தவர்களிடத்திலும், தம்முடன் தொடர்பு கொண்ட நண்பர்களிடமும் கம்பன் கவி அமுதம் பற்றி எடுத்துரைத்து இன்புற்றார்.

கவிதையை அனுபவித்து மகிழ்வதற்கும், கவிதை பற்றி அன்பர்களுக்கு விளக்கம் அளிப்பதற்கும் டி.கே.சி. நேரம் காலம் பார்த்தது கிடையாது. எந்த இடத்திலும், பயணங்களின் போதும், நடைபயிலும் போதும், சாப்பிடுகிற வேளையிலும் கூட, கவிதையின் இனிமைகளையும் நயங்களையும் சொல்லி மகிழ்ந்தார்.

எது கவிதை, எது கவிதை இல்லை என்று கண்டு சொல்லும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார் டி.கே.சி. கவிதைகளைச் சாதாரண மக்களும்

புரிந்து கொண்டு ரசிக்கக் கூடிய விதத்தில் பாடி விளக்கம் சொல்லும் திறமையையும் அவர் பெற்றிருந்தார்.

கவிதைக்கு விளக்கம் கூறுகிற போது, கவிதையின் பொருளையும், அதன் பாவத்தையும், உணர்ச்சியையும் இனிமையாக எடுத்துச் சொல்லி, உடனிருந்து கேட்பவர்கள் எளிதில் புரிந்து ரசித்து மகிழும்படி செய்தார் அவர். இப்படியாக தமிழின், தமிழ்க் கவிதையின் அருமை பெருமைகளைச் சுட்டிக்காட்டி, மற்றவர்களையும் உணர்ந்து அனுபவிக்கச் செய்தவர் டி.கே.சி.

இலக்கியத்தை, கவிதைகளை, எப்படிப் பார்க்க வேண்டும், எப்படி ரசிக்க வேண்டும் என்று கற்றுக்கொடுத்தவர் டி.கே.சி. கவிதையில் உண்மை இருக்கிறதா, உணர்ச்சி இருக்கிறதா என்று கண்டுகொள்ளவும், உண்மையான கவிதையை அனுபவித்து ரசிக்கவும் சொல்லித் தந்தவர் டி.கே.சி.

‘டி.கே.சி. அவர்கள் கம்பனுடைய உள்ளத்தில் புகுத்து, அதன் அந்தரங்கத்தை அறிந்து, கம்பன் பாடல்களைப் பாடி, கவிவானம் உண்டாக்கி அமுத மழை பொழியச் செய்வார்’ என்று மூதறிஞர் ராஜாஜி குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இந்த விதப் பேராற்றல் பெற்றிருந்ததனால், டி.கே.சி. கம்பராமாயணத்தில் கலந்து கிடந்த இடைச் செருகல்களையும் போலிகளையும் கண்டு, இவை கம்பர் கவிதை இல்லை என்று சொல்லி, அவற்றை துணிச்சலோடு அகற்றினார். இவை இவைதான் உண்மையான கம்பர் பாடல்கள் என்று அழுத்தமாகச் சொல்லி, ‘கம்பர் தரும் பாடல்கள்’ தொகுப்பை வெளியிட்டார். விளக்கமும் அளித்தார். இது போற்றுவதற்கு உரிய அரும்பணி ஆகும்.

கவிதையை ரசித்தவர் மட்டுமல்ல டி.கே.சி. கலைகளை ரசித்தவர். சிற்பத்தையும், மேளதாளத்தையும், வழிபாட்டு முறைகளையும் எப்படி நம் மவர்கள் திருக்கோவில்களில் அமைத்திருந்தார்கள் என்பதை ரசித்தவர். பரதநாட்டியத்தை ரசித்தவர். தமிழ் இசையை ரசித்துப் போற்றியவர். கிராமிக் கலையான வில்லுப்பாட்டையும், பெண்களின் கும்மிப்பாட்டு, கோலாட்டு போன்ற கலைகளையும் ரசித்துப் பாராட்டியவர். பெண்கள் வீட்டு வாசலில் போடும் அழகிய கோலங்களைக் கண்டு பரவசம் அடைந்தவர். பெண்கள் கூழ் வடகத்தை எத்தனை எத்தனை விதமாகவும், பல்வேறு வண்ணங்களிலும் செய்தளிக்கும் நேர்த்தியையும் ரசித்தவர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நம் முன்னோர்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்துப் போயிருக்கும் வாழ்க்கை முறையிலுள்ள உள்ளார்ந்த அழகை ரசித்தவர்.

தாத்தா டி.கே.சி.பற்றி பேரன் தீப. நடராஜன் இவ்வாறு பதிவு செய்திருப்பது நினைவு கூரத்தக்கது ஆகும். எனவே தான் டி.கே.சி. 'ரசிகமணி' என்று வியந்து பாராட்டப் பெற்றார். 'ரசஞ்ஞானி' எனப் பெருமையுடன் குறிப்பிடப்பட்டார்.

தமிழிசை இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்து நடத்தி வெற்றி கண்ட பெருமையும் டி.கே.சி அவர்களுக்கு உண்டு.

இலக்கியம், கவிதையை அனுபவித்தல், இசை, கலை, சமயம், கல்வி எனப் பல துறைகள் பற்றியும் டி.கே.சி. தனித்த, தெளிந்த பார்வை கொண்டிருந்தார். அவை பற்றிய அழுத்தமான கொள்கைகள் பெற்றிருந்தார். அவை குறித்து அவர் எழுதிய கட்டுரைகளிலும் ஏராளமான கடிதங்களிலும் வலியுறுத்தி வந்தார்.

எந்தக் காரணத்துக்காகவும், எவருக்காகவும், டி.கே.சி. தமது கொள்கைகளை விட்டு கொடுத்தது கிடையாது. கொள்கை மாறுபாடு இருந்த போதிலும் தனி மனித உறவைப் பாதிக்க அவர் அனுமதித்ததும் இல்லை. உயர்ந்த பண்பாட்டின் உருவகம் டி.கே.சி.

அவர் எல்லோரையும் நேசித்தார். அனைவரிடமும் அன்பு காட்டினார். பெரியவர், சிறியவர், வயது முதிர்ந்தவர், இளைஞர், பதவி வகிப்பவர், பட்டம் பதவி எதுவும் இல்லாதவர் என்றெல்லாம் பேதங்கள் பாராது, மனித நேயத்தோடு எல்லோரையும் வரவேற்று, மதித்து, விருந்து உபசாரம் செய்து, கவிதை - இலக்கியம் - கலைகள் பற்றிப் பேசி மகிழ்வித்த பெரிய மனிதர் அவர்.

கவிதையை எப்படி அனுபவிப்பது, இலக்கியத்தை எப்படி அணுகுவது, கலையை எப்படி ரசிப்பது, வாழ்க்கையை எப்படி வாழ்வது என்றெல்லாம் ரசிகமணி டி.கே.சி. சொல்லியிருக்கிறார். சொன்னதோடு அமையாது, அவ்விதமே வாழ்ந்து காட்டியவர் அவர்.

தமிழ் தான் சிறந்த மொழி, கம்பர் தான் உலகிலேயே ஒப்புயர்வற்ற கவிஞர், தமிழராகிய நமது பண்பாடு தான் அரிய பண்பாடு என்று அழுத்தமாகக் கூறிப் பெருமைப்பட்டவர் டி.கே.சி. தம் வாழ்நாளைத் தமிழுக்கும் கம்பருக்கும் பண்பாட்டிற்குமாக அர்ப்பணித்த மாமனிதர் அவர்.

அம் மாமனிதரின் எழுத்துகள், சிந்தனைகள் அனைத்தையும் தொகுத்து மொத்த நூலாகக் கொண்டு வரும் பெரும்பணியை மேற்கொண்டிருக்கும் நண்பர் தீப.நடராஜன் அவர்களின் முயற்சி வரவேற்புக்கும் பாராட்டுதலுக்கும் உரியது.

(xii)

தமிழுக்குத் தேவையான இப்பெரும் பணிக்கு ஊக்கமும், உற்சாகமும் அளித்து ரசிகமணியின் படைப்புகளை உயரிய முறையில் நல்ல தொகுப்பு ஆக வெளியிடும் 'காவ்யா' சண்முகசுந்தரம் அவர்களுக்குப் பாராட்டுக்களும் வாழ்த்துகளும் உரியன.

10, வள்ளலார் குடியிருப்பு
புதுத்தெரு, லாயிட்ஸ் சாலை,
சென்னை - 600 005.

வல்லிக்கண்ணன்

தமிழ்ப் பண்பாட்டில் ஓர் அபூர்வ ஆளுமை

தி.க.சி.

ரசிகமணி டி.கே.சி. அவர்களின் கட்டுரைத் தொகுப்பு செமபதிப்பாக ரசிகமணியின் பேரன் திரு.தீப. நடராஜன், காவ்யா பதிப்பக உரிமையாளர் முனைவர் - பேரா. சண்முகசுந்தரம் ஆகியோரின் முன் முயற்சியால் ரசிகமணியின் 125ஆவது பிறந்தநாளை ஒட்டி வெளிவருவது கண்டு நான் மிக்க மகிழ்ச்சியும் மனநிறைவும் அடைகிறேன்.

ஒரு தமிழ் இலக்கிய மாணவன் என்ற முறையிலும், தமிழ் எழுத்தாளன் என்ற வகையிலும் ரசிகமணி டி.கே.சி. அவர்களின் ஆளுமை, தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அவர்களின் அரிய பங்களிப்பு இவை பற்றி, எவ்வளவோ கூறலாம்.

என்னைப் பொருத்த அளவில் ரசிகமணி அவர்களைப் பற்றிச் சில சொற்கள்... சில வார்த்தைகள்...

தமிழ்க் கவிதையை, எப்படி அணுகவேண்டும், எப்படி ரசிக்க வேண்டும் என்பதை என்னைப் போன்ற இளைஞர்களுக்கு அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, கற்றுக் கொடுத்த மாபெரும் ஆசான் ரசிகமணி டி.கே.சி. அவர்கள்.

தமிழ்ப் பண்டிதர்கள், கம்பன் முதலியோரின் கவிதைகளை பதவுரை பொழிப்புரை, சொல்லி சாரமற்ற கவிதை ரசனையை வளர்த்து வந்த காலகட்டத்தில், ரசிகமணி அவர்கள் மிகவும் புதுமையாகவும், வித்தியாசமாகவும் தமிழ்க் கவிதையை எப்படி ரசிக்க வேண்டும், ஒரு கவிஞனின் இதய ஒலியை எப்படியெல்லாம் கேட்க வேண்டும் என்று தமிழ் மக்களுக்கு இடையறாது எடுத்து விளக்கியவர் ரசிகமணி டி.கே.சி. ஆவார். இந்த வகையில், ஒப்பாரும், மிக்காரும் இல்லாத ஒரு 'மேதை' என்று தயங்காமல் டி.கே.சி. அவர்களைக் கூறலாம்.

அமரர் ஜஸ்டிஸ் மகராஜன் அவர்கள் ரசிகமணியை 'ரஸஞ்ஞானி' என்று வரையறை செய்தது சாலப் பொருத்தமாகும்.

தமிழ்க் கவிதையில் மட்டும் அன்றி, இசை, நடனம், ஒவியம், சிற்பம் போன்ற கவின் கலைகள் அனைத்திலும் பேரார்வம் கொண்ட ஒரு பன்முக வித்தகராகத் திகழ்ந்தார் ரசிகமணி.

இன்றைய தமிழ்க் கல்வி முறையில் டி.கே.சி. அவர்களுக்கு கடுமையான அதிருப்தியும் கோபமும் உண்டு. இளைய

தலைமுறையினரின் வாழ்க்கைக்கும் வளர்ச்சிக்கும் 'அது' பெரும் இடையூறாக விளங்குகிறது எனவே, அதில் அடிப்படையான மாற்றங்கள் வரவேண்டும் என்று ரசிகமணி விரும்பினார். இந்த வகையில் டி.கே.சி. தலைசிறந்த கல்வியாளராகத் திகழ்ந்தார். டி.கே.சி.யின் கல்விக் கொள்கை மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது.

1941-இல் இருந்து அவருடைய இதய ஒலி, கம்பர் யார், அற்புத ரஸம் முதலிய பல நூல்களையும், பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த கட்டுரைகளையும் படித்து ரசித்தவன் என்ற முறையில், தற்காலத் தமிழ்க் கட்டுரையாளர் வரிசையில் ரசிகமணி டி.கே.சி. அவர்களுக்கு ஒரு தலையாய இடம் உண்டு என்பது என் கருத்து.

தற்காலத் தமிழ் வசன நடையைப் பேச்சு வழக்கிற்கு மிக அருகில் கொண்டு வந்து, தமிழ் உரை நடைக்கு உயிர்ப்பும், உயர்வும் அளித்தவர் ரசிகமணி டி.கே.சி. ஆவார். அவரது வசன நடை தனித்துவமிக்கது. வாசகர் மனதில் ஆழமாகப் பதியக் கூடியது; எளிமையும் இனிமையும் வாய்ந்தது.

டி.கே.சி. அவர்களின் 'மனித நேயம்' மிக உன்னதமானது. அவர், ஜாதி, மத, இன, பேதங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பெரிய இதயம் படைத்தவர். தமிழ் மொழி, தமிழ்க் கலை, இலக்கியம், பண்பாடு இவற்றில் ஆர்வம் உள்ள எந்த மனிதன், எந்த நேரத்தில், அவரை அணுகினாலும் அவனிடம் தமிழ்க் கவிதையின் பல்வேறு சுவைகளை அற்புதமாக எடுத்துரைக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர், இப்படிப்பட்ட தலை சிறந்த கவிதா ரசிகரை என் வாழ்நாளில் இதுவரை நான் கண்டதில்லை.

ரசிகமணி அவர்கள் கவிதை பற்றிய கதா காலட்சேபக் காரரோ, பழைய பஞ்சாங்கமோ அல்லர். அவர் ஒரு பகுத்தறிவுவாதியாகவும், விஞ்ஞானியாகவும் திகழ்ந்தார்.

சமூக நீதிக்காகவும் முன்னேற்றத்திற்காகவும், சமத்துவத்திற்கு காகவும் வாழ்ந்த பெரியவர் அவர். இவை அவரது வாழ்க்கைத் தத்துவமாகவே விளங்கின.

"தமிழ்க் கவிதையில் உருவமே பிரதானம்" என்ற கொள்கையை வலியுறுத்தி வந்தார். இதில் கருத்து மாறுபாடு கொண்டோரும் கூட, எந்தக் கலை வடிவத்திலும், உள்ளடக்கம் மட்டுமின்றி உருவமும் மிக முக்கியமானது என்பதை உணரச் செய்தவர் ரசிகமணி டி.கே.சி. ஆவார்.

கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை அவர்களின் கவிதை நயத்தை என்னைப் போன்றவர்களுக்கும் தமிழ் உலகம் முழுமைக்கும் மிகச்

சிறப்பாக அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் ரசிகமணி டி.கே.சி. அவர்கள். இது டி.கே.சி. அவர்களுடைய இலக்கிய வாழ்வில் மிகச் சிறந்த பணிகளில் ஒன்றாகும்.

இன்றைய நுகர்வுக் கலாசார சூழ்நிலையில், ரசிகமணி அவர்களின் வாழ்வும், படைப்புக்களும், தமிழ் மக்களை மேன்மையான நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும். தற்காலத் தமிழ் கலை, இலக்கிய வரலாற்றில் எந்தத் துறையை எடுத்துக் கொண்டாலும் ரசிகமணி டி.கே.சி. அவர்களின் சீரிய பங்களிப்பை எவரும் புறக்கணிக்க இயலாது. தமிழ்ப்பண்பாட்டுத் துறையில் தனி முத்திரை பதித்தவர் ரசிகமணி டி.கே.சி. அவர்கள். எனவே, காவ்யா வெளியீடாக வரும் டி.கே.சி. அவர்களின் கட்டுரைக் களஞ்சியமான செம்பதிப்பை, நான் உளமாற வாழ்த்தி வரவேற்கிறேன்.

21-உ, சுடலைமாடன் கோவில் தெரு
திருநெல்வேலி டவுன் - 627 006.

தி.க.சிவசங்கரன்
11-08-2006

பதிப்புரை

'ரசிகமணி'

'ரசஞ்ஞானி'

என்ற அடைமொழிகளாலும், "கந்தர்வ லோகத்தைச் சேர்ந்தவர். வழி தப்பி மண்ணுலகுக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டார்" என்று கண்ணப்ப சுவாமிகளால் அழகு மொழிகளாலும் அர்ச்சிக்கப்பட்டவர் டி.கே.சி. அவர்கள்.

இவர் 1881-ல் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் பிறந்தவர். கிளங்காடு என்ற ஊர், இது தென்காசிக்கு அருகில் உள்ளது. இது டி.கே.சி.யின் பூர்வீக ஊர். தீர்த்தாரப்ப முதலியார் இவரது தந்தை. சிறுவயதிலேயே உடற்பயிற்சியில் ஈடுபாடு கொண்டவர். இவர் உயர்நிலைப்பள்ளிப் படிப்பையும், எப்.ஏ., படிப்பையும் திருச்சியிலும், பி.ஏ., படிப்பைச் சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியிலும் படித்தார். 1915-ல் சென்னையில் பி.எல்.பட்டம் முடித்தபின் திருநெல்வேலியில் வழக்கறிஞராகப் பயிலத் தொடங்கி 1927 வரை பணி ஆற்றினார். இவர் மலேரியா ஜூரம் வந்தபோது மருந்தானது 'கம்பராமாயணம்'. 1927 முதல் 1930 வரை சென்னை மேல் சட்டசபை உறுப்பினராக இருந்த போதும் எப்போதும் கைவசம் கம்பராமாயணத்தை வைத்திருந்தார். 1930 முதல் 1935 வரை இந்து பரிபாலன போர்டின் கமிஷனராக இருந்தார். பின்னர் திருநெல்வேலி வண்ணாரப்பேட்டைக்கு வந்து 'வட்டத் தொட்டி' ஆரம்பித்து இலக்கிய ரசனையை வளர்த்து வந்தார். இராஜாஜி, பி.ஸ்ரீ.ஆச்சார்யா, ஏ.வி.சுப்பிரமணிய ஐயர், மகரபூஷணம், கல்கி, ஆவுடையப்பப் பிள்ளை, பாஸ்கர தொண்டைமான், பேராசிரியர் சீனிவாசராகவன், அ.முத்து சிவம், எஸ்.மகராசன், சுந்தா, சோமு, ல.சண்முகசுந்தரம் முதலியோர் உறுப்பினர்கள். கவிதை, பரத நாட்டியம், சங்கீதம், சிற்பம் என்று இவர்களின் ரசனை வளர்ந்தது.

இவரால் பால சரஸ்வதி, கவிமணி, முத்தொள்ளாயிரம் போன்றவை போற்றப்பட்டன. இவர் இலக்கிய ரசிகராக, திறனாய்வாளராக என்ற வினா வந்தது. இதற்குப் பதில் இவர் ரசனைத் திறனாய்வளர்தான என்பார் க.நா.சு. அதோடு 'தமிழில் இரண்டாயிரம் வருஷத்து இலக்கியத்தில் முதல் தடவையாக விமர்சனம் பிறக்கிறது, டிகேசியுடன் தான் என்று சொன்னால் மிகையாகாது' என்றார் க.நா.சு.

இவரது விமர்சன முறையை ஆ.சீனிவாச ராகவன், முத்து சிவன், வி.ஆர்.எம். செட்டியார், தெ.பொ.மீ., ம.பொ.சி. ஆர்.கே சண்மு

செட்டியார் போன்றோரும் பாராட்டியுள்ளனர்.

“கன்னித் தமிழேபோல் கம்பன் கவியே போல்
மன்னும் பொதிகை மலையே போல் - பன்னும் நம்
நாடு மகிழ சிதம்பர நாதநண்பா
நீடுநீ வாழ்க நிலைத்து”

என்று பாடியுள்ளார் கவிமணி.

இவரது 106 கட்டுரைகளின் தொகுப்பான இந்த நூலினுள் கம்பராமாயணத்தைப் பற்றிய சில கட்டுரைகள் திருச்சினாப்பள்ளி அகில இந்திய ரேடியோ நிலையத்தில் பேசியவை; சில ஆனந்த விகடனில் வெளிவந்தவை. ‘கம்பரும் தமிழரும்’ என்ற கட்டுரை ‘கம்பன் மலர்’ என்ற தொகுப்பில் உள்ளது. 1941-ல் ‘கம்பர் யார்’ என்ற இவரது நூலில் 9 கட்டுரைகள் இடம்பெற்றன. ‘இதய ஒலி’ என்ற நூல் 1941-ல் 20 கட்டுரைகளுடன் வெளிவந்தது. இவை இரண்டும் பொதிகை மலைப் பதிப்புகள். இவை 1932 முதல் 1940 வரை எழுதப்பட்டவை. ‘அற்புத ரஸம்’ என்ற நூல் 8 கட்டுரைகளோடு 1964-ல் ‘மெர்குரி’ மூலம் வெளி வந்தது. இவை பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பத்திரிகைகளில் எழுதப்பட்டக் கட்டுரைகள் என்று ‘பதிப்புரை’ கூறும். எந்தெந்த சந்தர்ப்பங்கள், எந்தெந்த பத்திரிகைகள் என்ற விபரம் இல்லை. ‘ரசிகமணி டி.கே.சி. கட்டுரைகள்’ என்ற நூல் 2000-ல் 9 கட்டுரைகளோடு ‘பொதிகைமலைப் பதிப்பாக’ வெளிவந்தது. இதில் ‘தென்னாட்டு நாடக மேடை’ என்ற கட்டுரை திருச்சி வானொலியில் 1949-ல் ஆற்றிய உரை, ஏனையவை ‘கல்கி’ தீபாவளி மற்றும் பொங்கல் மலர்களில் 1942 முதல் 1953 வரை எழுதியவை. ‘ரசிகமணியின் கட்டுரைகள்’ என்ற நூல் 2004-ல் 14 கட்டுரைகளோடு ‘மித்ர’ வெளியீடாக வந்தது. இவை திருச்சி, சென்னை வானொலி, குமரகுருபரன் இதழ், சக்தி, கலைமகள் ஆகியவற்றிற்காக எழுதப்பட்டவை. இவற்றைத் தவிர தமிழ் வட்டம் ஆண்டு மலர். 1948-ல் நடைபெற்ற கம்பர் மகாநாட்டு உரை போன்றவைகளும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை அனுப்பி உதவிய திரு.தீப.நடராஜன் அவர்கள் டி.கே.சியின் பேரன், கால்யாவின் பாட்டன். அவரது கொடைமனம் கொண்டாடத்தக்கது. அவரது சகோதரர் தீப.குற்றாலலிங்கமும் நன்றிக்குரியவர்.

கால்யாவின் வெள்ளிவிழா ஆண்டுக்கான பல்வேறு பதிப்பு முயற்சிகளில் இறங்கினேன். சிவகாசி கருத்தரங்கிற்காகச் சென்றபோது திரு.ராஜாராமைக் கண்டேன். க.நா.சு. நூல்களைப் பற்றி பேசி விட்டு ‘ரசிகமணி’யின் பெருந்தொகுப்பை வெளியிட முடியுமா என்று ஆர்வத்தோடு கேட்டார். நெல்லைச் சீமையை

நெஞ்சார நேசிக்கும் எனக்கு சந்தோஷ வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தது. 'நான ரெடி, நீங்க ரெடியா?' பாணியில் கேட்டேன். அவர் மறுநாள் அவரது ஊருக்கு அழைத்தார். சென்றேன். ஆடிப் பூரம் அன்று ஆண்டாளின் தேரோட்டத்தில் 'அற்புத ரஸம்' நூலை அவர் எனக்குத் தந்தபோது பெரும் வரமாகத் தோன்றியது. என் தமிழ்த்தவம் இதைச் சாத்தியமாக்கி இருக்கலாம். இவரோ தீப.நடராஜன் அய்யோவோடு பேசி, என்னை பேச வைத்து... ஓ... இந்த அற்புதங்கள் வேறு எங்கே நிகழும்!

இதற்கு அணிந்துரை தந்த நெல்லையின் மும்மூர்த்திகளான கி.ரா., வல்லிக் கண்ணன், தி.க.சி., ஆகியோருக்கு நன்றி சொல்வது பொருத்தமன்று. இதன் மூலம் தங்கள் சீமைக்குச் சிறப்பு சேர்த்துள்ளனர். தங்கள் எழுத்துக்களால் மட்டுமன்று தங்கள் விருதுகளாலும் (சாகித்ய அகாதெமி) ஏற்கனவே ஏற்றம் புரிந்தவர்கள்.

இம்முயற்சிக்கு 'நிமிர வைக்கும் நெல்லை' தந்த நண்பர் ராதா கிருஷ்ணன் அவர்களும் உதவினார்; தன் உற்சாக உரைகள் மூலம்.

நெல்லைச் சீமையில் எத்தனை அற்புதங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. வீரத்தின் விளை நிலமாக மட்டுமல்லாமல், இது இலக்கியத்தின் இதயப்பகுதியாகவும் விளங்கி வருகிறது. காலந்தோறும் பல்வேறு சான்றுகளைக் கண்டு கொள்ளலாம். சமீபத்திய சாட்சிகள் மூன்று பேர். கவிதைக்குப் பாரதி, கதைக்குப் புதுமைப்பித்தன், கட்டுரைக்கு டி.கே.சி. இவர்களில் டி.கே.சி. 125ஆம் ஆண்டில் நம் வாக்கிலும் வாழ்க்கையிலும் வாழ்கிறார் என்பது நம் பேறு.

"சிரீஜயந்தி என்றால் கண்ணன் பிறந்தநாள். டி.கே.சி. பிறந்த நாள் என்றும் தமிழர் கொண்டாடும் நாள்" என்று போற்றினார் ராஜாஜி.

"ரசிகமணி டி.கே.சி. பரிபூரண மனிதர்; பரிபூரணத் தமிழர்; பரிபூரணக் கலைஞர்; பரிபூரண ரசிகர்; பரிபூரண சிநேகிதர்; பரிபக்குவம் பெற்ற பரிபூரண ஞானி" என்று பூஜிப்பார் கல்கி.

இத்தகைய மாமனிதரின், மகாரசிகரின் 125ஆம் ஆண்டு விழாவில் 'ரசிகமணி கட்டுரைக் களஞ்சியம்' என்னும் 106 கட்டுரைகள் அடங்கிய அருந்தொகுப்பை காவ்யா தனது வெள்ளி விழா ஆண்டில் கொண்டு வருகிறது. இதற்கு ரசிகமணியும் அவரது குடும்பத்தாரும் ஆசி தருகின்றனர். வாசகர்களே, உங்கள் ஆதரவும் தேவை.

அன்புடன்
காவ்யா சண்முகசுந்தரம்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

I. கம்பர்

1. கம்பரும் உலகக் காட்சிகளும்	...	3
2. கம்பரும் மக்கள் இயல்பும்	...	9
3. கம்பரும் நாடகப் பண்பும்	...	15
4. கம்பரும் உடல் வனப்பும்	...	21
5. கம்பரும் நீதிநெறியும்	...	26
6. கம்பரும் அவதார தத்துவமும்	...	31
7. கம்பர் கவிக்கு வந்த வினை	...	37
8. பாட்டினால் வந்த தலைக்கிறக்கம்	...	48
9. கம்பரும் தமிழரும்	...	57
10. நான்காவது கம்பர் மாநாட்டில்	...	67
11. ஓதுரைப்பாடல்கள் (கம்பராமாயணம்)	...	80
12. நாணிப் போய் நடந்தாள்	...	91
13. கிழங்கோ, கிழங்கு!	...	94
14. கம்பன் காட்டும் கலியாணமண்டபம்	...	97
15. என்னைக் கவர்ந்த புஸ்தகங்கள்	...	103
16. நில்... நில்...	...	109
17. சொல்ல முடியாதல்லவா போய்விட்டது	...	112
18. தொண்டை அரசு	...	120
19. பராசக்தியின் சந்நிதி	...	122
20. இருக்கிறதாக்கும் சிங்கம்!	...	126
21. இடம் பார்க்கிறது ஹாஸ்யம்!	...	128
22. ராஜபதவி அல்லவா கிடைத்தது!	...	132
23. கைகேயி உள்ளம்	...	135
24. கோசலை உள்ளம்	...	148
25. அழகு தூண்டிய வீரம்	...	154

II. அ. கவிமணி வரை

1. தமிழின் கதியழகு (புறநானூறு)	...	161
2. சுற்றம் தாழல் (குறள்)	...	165
3. நாமும் வள்ளுவரும்	...	168
4. தொழில் இல்லையா? (குறள்)	...	173
5. பேசுகிறவர்களில் பல ரகம்! (குறள்)	...	176
6. சபையில் உயிராபத்து இல்லையே! (குறள்)	...	178
7. உலகம் சிரிக்கட்டும் (திருவாசகம்)	...	180
8. கதையாய் முடிந்ததே! (நந்திக்கலம்பகம்)	...	183
9. பண்டைக்காலத்து மாமா ஒருவர் (நந்திகலம்பகம்)	...	187
10. கவிக்கு நம் உயிர் (நந்திகலம்பகம்)	...	193
11. பாதையில் ஒரே குழப்பம் (நந்திகலம்பகம்)	...	199
12. சரஸ்வதி அல்லது மனோதத்துவம் (சரஸ்வதி அந்தாதி)	...	202
13. நாம் கல்வி கற்றமுறை (சரஸ்வதி அந்தாதி)	...	208
14. பூவின்மேல் பிறந்த மோகம் (கலிங்கத்துப்பரணி)	...	216
15. தமிழுக்கு வாய்த்த அரும்புதல்வன் (அகலிகை வெண்பா)	...	220
16. முத்தொள்ளாயிரம் (முத்தொள்ளாயிரம்)	...	226
17. பெண்களின் ஆரூடம் (முத்தொள்ளாயிரம்)	...	231
18. ஆம்; போய்க் கொண்டேயிருக்கும் (முத்தொள்ளாயிரம்)	...	238
19. குற்றால குறவஞ்சி (குறவஞ்சி)	...	242
20. தமிழ் வளர்ந்த மன்றங்கள் (குறவஞ்சி)	...	246
21. கவி பற்றி ஒரு கேள்வி (குறவஞ்சி)	...	251
22. தென்னாட்டு நாடக மேடை (ஆழ்வார்)	...	254
23. தாமரை திருவே! சொல்! (அவ்வை)	...	259
24. சங்கே நீ சொல் (ஆண்டாள்)	...	267
25. நானும் வருகிறேன் (பொய்யாமொழி)	...	272

26. திகைத்த மனம் தெளிந்தது (பெருந்தேவனார்) ...	278
27. நெஞ்சே எழுந்திரு! வா! (பிள்ளைப் பெருமான்) ...	285
28. ஏறுங்கள் வானத்தில் (சேரமான்) ...	288
29. இடமில்லை தொல்லைக்கு (பட்டினத்தடிகள்) ...	290
30. நாட்டுப்பாடல்கள் ...	292
31. கருத்தும் கவியும் (பாரதி) ...	297
32. என் அதை (பாலசரஸ்வதி) ...	304
33. சமயதீபம் (ஞானியார்) ...	311
34. கண்ணாரக் காண ஒரு கவிஞர் (கவிமணி) ...	319
35. தமிழும் கவிஞரும் (கவிமணி) ...	331

II. ஆ. தனிப்பாடல்கள்

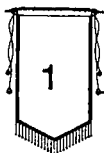
1. கவியும் உருவமும் ...	339
2. திருநெல்வேலிச் சீமையும் தமிழ்க்கவியும் ...	346
3. நீ எங்கே! நான் எங்கே! ...	359
4. தென்காசி சிற்பங்கள் ...	365
5. ஒப்பிலாதி ...	374
6. கவி செய்கிற காரியம் ...	376
7. இருக்கவே இருக்கிறார்கள் கவிஞர் ...	379
8. மகராஜப் பிரபு ...	384
9. நானாக்கும் பெற்றேன்! ...	388
10. அமுதத்தைப் படைத்தாள்! ...	392
11. பயமாவது ஒன்றாவது! ...	395
12. கவிமண்டபம் ஒன்று ...	399
13. அந்தகன் நாயகன் ...	402
14. பாடுங்கள்! பாடுங்கள்! ...	405
15. அடடா! வந்திருப்பார் முன்னமேயே! ...	407
16. நகைப்பு வேறு கேடா! ...	412
17. பிள்ளைத் தமிழ் ...	415
18. சொல்ல மாட்டீர்களா? ...	419

19. வளையலைக் காணோமே!	...	422
20. காஞ்சியின் வளமும் உண்டு!	...	424
21. பொய் சொல்வோமா நாங்கள்?	...	428
22. தமிழ்ப் பாடலின் அற்புதம்	...	431
23. நாடகப் பாத்திரம் நாலு	...	434
24. கையை எடுக்க முடியாது!	...	439
25. ஐயோ, நடந்தா போனாள்!	...	442
26. சேடிதான் உண்டோ அங்கே?	...	446
27. அப்படியெல்லாம் கொதிக்கும் பாலை	...	448
28. ஆதிசேஷ வட்டம்	...	450
29. கவிக்கலையின் பண்பாடு	...	453
30. பாண்டி நாட்டில்த் தமிழ்க் கவி!	...	456
31. விசித்திரமான படிப்பு!	...	459
32. தெருவில் மரங்கள் சில!	...	462

III. பொதுவானவை

1. வார்த்தையும் அதன் கதையும்	...	469
2. டானியலு விஜயம்	...	474
3. மின்சாரத்தின் விந்தை	...	477
4. சம்பிரதாயம்	...	480
5. காக்கினாடாவில் தமிழ்ச் சங்கீதம்	...	486
6. நாட்டில் சங்கீத மயம்!	...	490
7. இதய ஒலி	...	494
8. சங்கீதமும் சாகித்தியமும்	...	501
9. அற்புத ரஸம்	...	516
10. புதிய இலக்கியம்	...	528
11. தமிழ் இசை	...	533
12. நேபாளமும் தமிழ்நாடும்	...	541
13. கால் மணி நேரம் தமிழுக்கு (உ.வே.சா.)	...	544
14. தியாகராஜ விலாசம் அல்லது புலவர் தொழில் (உ.வே.சா.)	...	549

I. கம்பர்

கம்பரும் உலகக் காட்சிகளும்

“ஈவியென்றால் அப்படியே பயந்து ஓடி விடுவார்கள் ஆங்கிலேயர்கள்” என்று ஆங்கிலப் புலவர் ஒருவர், சமீபத்தில் வெளியிட்ட ‘இலக்கிய உணர்ச்சி’ எனும் புத்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறார். “ஒரு கூட்டத்தைக் கலைப்பதற்கு, கொள்ளை நோய் வந்து விட்டதென்று சொல்லிவிடுதல் போதாது; தண்ணீர் கொண்டு சாட்டைபோல் அடிக்கிற இயந்திரக் குழாய்களும் போதாது; கவி வரப்போகிறது என்று சொல்லிவிட்டால், அப்படியே மாயமாய்ப் பறந்து போய்விடும் கூட்டமெல்லாம்” என்கிறார்.

ஆனால், தமிழ்க் கவிகள் சம்பந்தமாகத் தமிழ் மக்களுக்கு மொத்தத்தில் வெறுப்பில்லை; மோகந்தான். உலகியல் பற்றியுள்ள சமுதாய நாடகங்களில் கூட, வசனப்பேச்சு எவ்வளவு இருந்தபோதிலும் ஜனங்களுக்குத் திருப்தி உண்டாவதில்லை ஒரு பாட்டுப் பாடிவிட்டால் போதும். தாயுமானவர் பாடலோ - அருட்பாவோ, பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடலோ - எந்தப் பாட்டாயிருந்தாலும், பாட்டு என்ற மாத்திரத்தில் நிமிர்ந்து உட்காருவார்கள். உற்சாகத் தோடு அனுபவிப்பார்கள்.

திண்ணைகளிலிருந்து கம்ப ராமாயணப் பாடல்களைப் பாடிப் புலவர் பிரசங்கம் செய்யும்போது, ஆடவரும் பெண்டிரும் நூற்றுக் கணக்கான பேர் - சில வேளை ஆயிரக்கணக்காகவும் - கேட்டு அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன்னதாகவே பாடிய தமிழ்க்

கவிகளைச் சாமானியத் தமிழர்கள் கேட்டு அனுபவிக்கிறார்கள் என்று சொன்னால், பென்னெட் எவ்வளவாக வியப்பாரோ சொல்ல முடியாது.

* * *

உலகத்தில் சிறந்த கவிகளுள் ஒருவர் கம்பர். அவர் பாக்கிய சாலிதான். தமிழ் மக்களும் பாக்கியசாலிகள்தான். அவருடைய கவிகளைக் கண்டு நம்மவர் ஒட்டம்பிடித்து விடவில்லையல்லவா! உண்மையில் கம்பருடைய கவிகள் எல்லாம் தமிழ் நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்த மக்களுக்கு அழியாச் செல்வமே,

மக்கள் அனுபவிக்கக்கூடிய ரஸபாவங்கள் ஒன்பது என்று சொல்லிவிடக்கூடாது; எத்தனையோ ஒன்பதுகள். அவைகளெல்லாம் தனித்தனி ஒளியோடும் மணத்தோடும் கம்பருடைய உள்ளத்தில் உலாவி வருகின்றன. சோகம் என்றால் எத்தனையோ ரகம். அப்படியே வீரம், கருணை, காதல் முதலான ரஸங்கள் பலதிறப் பட்டவைகளாய்க் காணப்படுகின்றன. இவைகளையெல்லாம் மக்களுக்கு எடுத்துக் காட்டவே கம்பராமாயணம் எழுந்த தென்றால்க்கூடக் குற்றமில்லை. ஆயிரக்கணக்காக பாடல்கள் கொண்டது கம்ப ராமாயணம். புலவருடைய உள்ளமாகிய ஆழ்ந்த கடல், தன்னுடைய ரத்தினங்களையெல்லாம் வாரிக் கொழிப் பதற்குப் போதுமான துறைகளை உடையதுதான், அவர் செய்த இதிகாசம்.

கம்பராமாயணம் என்றால், வால்மீகி எழுதிய மூலக் கதையை ஒருவகையாகத் தழுவி எழுதியதே ஒழிய, அது மொழிப் பெயர்ப்பல்ல. ஷேக்ஸ்பியர் என்ற ஆங்கில நாடகாசிரியர் எப்படிப் பழைய கதைகளைச் சாரச் சட்டங்களாக உபயோகித்துக் கொண்டாரோ, அப்படியேதான் கம்பரும் வால்மீகி செய்த கதையைச் சாரச் சட்டமாக உபயோகித்துக் கொள்ளுகிறார். கட்டிடமெல்லாம் சொந்த சிருஷ்டியே.

மனுஷ இயல்புகளை, சமய உண்மைகளை, உலகக் காட்சிகளை - இன்னும் எத்தனையோ விஷயங்களை, கம்பர் தெய்வப் பாடல் ரூபமாகச் சித்திரித்திருக்கிறார்.

உலகக் காட்சிகளைச் சித்திரிக்கிற முறையைப் பார்ப்போம்.

உலகத்திலுள்ள கவிஞர்கள் அனேகமாய் எல்லோருமே இயற்கைக் காட்சிகளையும் செயற்கைக் காட்சிகளையும் வர்ணிக்க

முயலுவார்கள். காட்சிகளை அவர்கள் எவ்வளவு அனுபவித்த போதிலும், வர்ணனைகளை வாசகர்கள் அனுபவிக்கிறார்களா என்பது சந்தேகமான காரியமே. வாசகர்களுடைய பொறுமையை அவை அனேகமாய்ச் சோதித்துவிடும். தமிழில், நாட்டு வர்ணனை, நகர வர்ணனைகள் உண்டு. இவற்றுக்குள் ஒருவர் சிக்கிக் கொண்டால் பெரிய ஆபத்துதான். ஆனாலும் கம்பர் வந்து காட்சிகளை வர்ணிக்கும் காட்சி நம்முடன் நேர் முகமாகப் பேசுகிற பான்மைக்கு வந்து விடுகிறது. உதாரணமாக:

பனிகாலத்தில் விடியற்காலம் நாம் உலாவப் போகிறோம். புஷ்பக் கொடி ஒன்றை, சிலந்தி பின்னிய வலை பொதிந்து சுற்றியிருக்கிறதைப் பார்க்கிறோம். பனித்துளிகள் ஒட்டிய காரணத்தால் வலை நன்றாய்க் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது. அதை ஊடுருவிப் புஷ்பக் கொடியையும் பார்க்க முடிகிறது. இது மிக்க அழகிய காட்சி என்பதாகக் கம்பர் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறார். எப்படி? மனுஷ பாவத்தை அதோடு கலக்கச் செய்வதால்தான்.

சிலந்தி பின்னிய வலைதானோ என்று சொல்லக் கூடியதான டாக்கா மஸ்லின் போன்ற நுண் துகில் (மெல்லிய ஆடை) அந்தக் காலத்தில் உண்டு.

நுட்சி லம்பி

வலந்தன நுண்துகில்

அந்த நுண் துகிலை, மலர் சூடிய கருங் குழலார் பலர் அலங்காரமாகப் போர்த்தியிருந்தார்கள். இதை

நுட்சி லம்பி

வலந்தன நுண்துகிற்

கள்ச்சி லம்பு

கருங்குழ லார்குழ

என்கிறார். பெண்கள் குழாத்தை ஞாபகப் படுத்துவதால் சிலம்பியின் வலைக்குள்ளும், அது பொதிந்துள்ள புஷ்பக் கொடிக்குள்ளும் எவ்வளவோ அழகு ஏறிவிடுகிறது.

ஆனால் கம்பருடைய வர்ணனை சக்தி. அரை அடி, கால் அடி. அரைப்பாட்டு, கால்பாட்டு, இவைகளைச் சொல்லிப் பார்த்தால் தெரியாது. கவியின் நாலடியையும் சேர்த்து முழு உருவமாகப் பார்த்தால் தான் தெரியவரும்.

நுட்சிலம்பி - சிலந்தி பின்னுகிற நுட்பமாகிய வலை; வலந்து அன்ன - பின்னிய மாதிரி; கள்ச்சிலம்பு - தேன் வண்டுகள் சப்திக்கும்

இது சம்பந்தமாக ஒன்றிரண்டு கவிகளை இங்கே ஞாபகப் படுத்தலாம்.

தசரத சக்கரவர்த்தியானவர், மந்திரிமார்களை எல்லாம் சபா மண்டபத்தில்க் கூடச் செய்து, அவர்களுடைய சம்மதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ராமனுக்கு முடிசூட்டுகிறது என்று தீர்மானிக்கிறார். ராமனிடத்தில் இதைச் சொல்வதற்காக, சபா மண்டபத்துக்கு வரும்படி அவனுக்குச் சொல்லியனுப்புகிறார். இருபுறமும் மாடமாளிகைகள் அமைந்துள்ள வீதிவழியாக ராமன் தேரில் வருகிறான். வகை வகையான பெண்கள் பலபல இடங்களில் நின்றுகொண்டு அவனைப் பார்க்கிறார்கள். ஆசையும் நாணமும் பலவேறு வகையாக உள்ளத்தைத் தாக்குவதால், சில கண்கள் வாள்போலவும், சில இரத்தரேகை படர்ந்த வேல்போலவும், வேறுசில கண்கள் வண்டுபோலத் திகைத்து உலாவுகின்றன; கெண்டை மீன்கள் போலவும் பிறழ்கின்றன. வானும் வேலும் போன்ற கண்களின் கடைவீச்சானது, காது எவ்வளவு தூரம் என்று பார்ப்பதற்காக வீசி அளந்தமாதிரி இருந்தது.

அளந்த
வாள் அ ரத்தவேல்,
வண்டொடு கெண்டைகள்
மயங்கு:

கண்கள் இவை.

இனி, எந்தெந்த இடங்களில் நின்று பார்க்கிறார்கள்? வரிசையாக நிறுத்திய நீண்டயர்ந்த தூண்களில் மறைந்தும் மறையாமலும் நின்று பார்க்கிறார்கள். அதாவது திண்ணைகளில் நின்று.

மாடி முகப்பிலுள்ள நிலா முற்றங்களின் மேல், ஆளகம் என்ற புஷ்பக்கொடி குழைகளோடு நெகிழ்ந்தவண்ணமாய்ப் பசும் பந்தலாகப் படர்ந்திருக்கிறது. அந்த அரமியத் தலத்தில், அதாவது நிலாமுற்றத்தில், ஆளகக் கொடிகளுக்கிடையேயும் முகம் தெரிகிற நிலையில் நின்று பார்க்கிறார்கள்.

நீள்முத்தொடர்
வாயினும், குழையொடு
நெகிழ்ந்த

அளந்தவாள் - காதின தூரம் எவ்வளவு என்று வீசி அளந்த வாள்,
அரத்தவேல் - இரத்தம் தோய்ந்த வேல் - அத்தகைய சிவந்த ரேகை படர்ந்த கண்கள்.

ஆள கத்திடை
 அரமியத் தலத்தினும்,
 அளந்த
 வாள் அ ரத்தவேல்
 வண்டொடு கெண்டைகள்
 மயங் க-

என்று இடையே கண்களைச் சொல்லிவிட்டு, மூன்றாவதாக நின்று பார்க்கிற இடத்தைச் சொல்லுகிறார். அது, அவர்களுடைய முகமாகிய சித்திரத்தை அலங்காரமான சட்டம் போட்டுக் காட்டின மாதிரி இருக்கிறது. செய்யுளை முதலிலிருந்து பார்க்கலாம்:

நீள்எ முத்தொடர்
 வாயினும், குழையொடு
 நெகிழ்ந் த

ஆள கத்திடை
 அரமியத் தலத்தினும்,
 அளந்த
 வாள் அ ரத்தவேல்
 வண்டொடு கெண்டைகள்
 மயங் கச்

சாள ரத்தினும்,
 பூத்தன தாமரை
 மலர் கள்

கண் என்று சொல்லவில்லை; முகம் என்று சொல்லவில்லை; பார்த்தார்கள் என்றும் சொல்லவில்லைதான். ஆனாலும் எல்லாம் நம் கண்முன் வந்து பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றன. காட்சியை வியக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதைவிட அதிகமாகச் செய்யுளை வியக்க வேண்டியிருக்கிறது.

✽ ✽ ✽

இன்னொரு காட்சியையும் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளலாம்:

அயோத்தியிலுள்ள ஜனங்கள் எல்லோரும் 'ராமன் முடிசூடுவான், பிறகு அலங்காரமாகப் பவனி வருவான்' என்று எதிர் பார்த்திருந்தார்கள். அது எப்படி முடிந்தது? நாடு நகரம் எல்லா வற்றையும் விட்டுவிட்டு அருமை ராமன் காட்டுக்குப் போகிறான் என்றாகிவிட்டது! இதைப் பார்க்க அவர்களுக்குச் சகிக்குமா? முடியாது.

அயோத்தி நகரம் ஒரே துன்பத்தில் அழுந்திக் கிடக்கிறது. அங்கே நாம் இருந்திருந்தால், காணும் காட்சியெல்லாம் துக்கத்தில்

மூழ்கியிருப்பதாகத் தோன்றாதா? மரமெல்லாம் சோர்ந்த வண்ண மாய்த் தோன்றும். பட்சிகளும் மிருகங்களும் அப்படியே தோன்றும். இப்படித் தோன்றுவது உண்மையே. கம்பருக்கு, அந்தவேளை, கதிரவன் அஸ்தமித்ததிலும் ஒரு சோகம் தோன்றியது.

இடம், மலைப் பிரதேசம். அந்தி நேரம் மஞ்சள் வெயில் மலைச்சிகரங்களின் உச்சிகளில் மாத்திரம் தங்கி நிற்கிறது. அதுவும், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஒதுங்கிவருகிறது. இதற்குள், வானத்தில் காத்திரமான நட்சத்திரங்கள் மெள்ளப் பிரகாசிக்க ஆரம்பிக்கின்றன. மேயப்போன எருமையோடு பசுவும் ஊருக்குள் மந்தை மந்தை யாகத் திரும்புகிறது.

மீன்புகழ் பெற, வெயில்
ஒதுங்க, மேதியோ(டு)
ஆன்புகக் கதிரவன்
அந்தம் புக்கனன்:

சூரியன் அஸ்தகிரியாகிய கல்லும் கரடுமான மலைக்குள் பிரவேசிக்கிறான். என்ன தன்மையில்ப் பிரவேசிக்கிறான்? ராமன் காட்டுக்குப் போவதைக் கண்கொண்டு பார்த்துச் சகிக்க முடியாத தன்மையில்தான்.

மீன்புகழ் பெற, வெயில்
ஒதுங்க, மேதியோ(டு)
ஆன்புகக் கதிரவன்
அந்தம் புக்கனன்:
கான்புகக் காண்கிலேன்
என்று கல்லிடைத்
தான்புக முடுகினன்
என்னும் தன்மையால்.

காட்சி கட்புலனை விட்டு அகலாது. செய்யுளில் உள்ள ஓசை செவிப்புலனை விட்டுப் போகாது. பாவமோ இதயத்தை விட்ட அகலவே அகலாது. இது தான் கவி.

உலகக் காட்சிகள் எத்தனையோ வந்து நம் உள்ளத்தில் விழுகின்றன; ஆனால் அப்படியே மறைந்தும் போகின்றன. கம்பரோ அவைகளை வார்த்தையிலும் இசையிலுமாகக் கட்டி வைத்து என்றென்றும் நிற்கும்படி செய்து விடுகிறார். கவிஞர் செய்கிற அற்புதம் இது. ■

மீன் - நட்சத்திரங்கள்; புகழ்பெற - விளக்கம்பெற; மேதி - எருமை; ஆன் - பசு; கதிரவன் அந்தம் புக்கனன் - சூரியன் அஸ்த கிரியை அடைந்தான்; கல்லிடை - மலைக்குள், முடுகினன் - விரைந்தான்.

பொதுவாகப் புலவர்கள் கதை எழுதுவதானால், பேருக்கு அதலம், பாதாளம் என்றெல்லாம் களம் வகுக்கலாம். ஆனால் அவர்களுடைய மனமானது, தங்கள் சொந்த நாட்டையும், தாங்கள் உறவாடிவந்த மக்களையும் விட்டுப் போகமுடியாது.

ஷெக்ஸ்பியர் இதர தேசத்துக் கதைகளைக் கையாண்டார். பெயர்கள் மாத்திரம் அந்தந்தத் தேசத்துக்கு உரியனவே ஒழிய, ஆடவரோ, பெண்டிரோ, நாட்டுப் பண்போ எல்லாம் அவருடைய சொந்த ஆங்கில தேசத்துக்கு உரியன என்று ஆங்கிலேயர் சொல்வார்கள்.

கம்பரும், ராமாயணத்தைப் பாடியபோது தமிழ் நாட்டை விட்டுப் போய்விடவில்லை. அவர் வகுத்திருக்கிற பாத்திரங்களும் தமிழ் நாட்டு மக்களே.

தசரதனும் அவனது சத்தியமும் தமிழ் நாட்டில் கண்டவை; சீதையும், கணவனைவிட நெருங்கிய 'கேளிர் பிறர் இல்லை' யென்ற அவளது மனை மாட்சியும், - இலக்குவனும் பரதனும் சத்துருக்கனும் அவர்களது சகோதர வாஞ்சையும், இங்கு இருந்த வையே. இராவணனும் அரக்கர்களும், இதர தேசங்களிலெல்லாம் இருந்ததுபோலத் தமிழ் நாட்டிலும் இருந்தார்கள். கல்லுகளுக்கிடையே மல்லிகை பூத்த மாதிரி, விபீஷணர்களும் தமிழ்நாட்டில் உண்டு. கோசலை, சுமித்திரைகளோடு, கைகேயி, கூனி, சூர்ப்பனகைகளும் சர்வ வியாபிகள்தான்.

இத்தனை வகைப்பட்ட மக்களையும் அவர்கள் இயல்புகளையும் கம்பர் எடுத்துக்காட்டும்போது, எல்லாம் நமக்குத் தெரிந்தவைகளாகத்தான் இருக்கின்றன.

மக்களின் மனப் பாங்கு, சென்ற ஆயிர வருஷத்தில் மாறுபாடு அடைந்ததாக இல்லை. மக்கட் பண்பு ஏதோ மாறுபடாத நித்திய வஸ்துப் போலவே தோன்றுகிறது.

ஆனாலும், ஒரு வித்தியாசம் உண்டு. முற்காலத்தில் வாழ்க்கையெல்லாம் கிராம வாழ்க்கையாகவே இருந்தது. தற்காலத்திய நகர வாழ்க்கையும், சதா ரயில் தப்பிவிடுமோ என்கிற பரபரப்புப் பாவனையும் அப்போது கிடையாது. ஆண், பெண், மக்கள் இவர்கள், செயல்களை ஆர அமரப் பார்த்து அனுபவிக்கும் தன்மையாய் இருந்தது. அதனாலே அக்காலத்தவருடைய உணர்ச்சிக்கு மிகுதியான வலியுண்டு, ஆழமுண்டு. உணர்ச்சிகளின் வலியிலும் ஆழத்திலுந்தான் நமக்கும் பண்டையக் காலத்தவருக்கும் வித்தியாசம்.

அந்த உணர்ச்சி பாவத்தை எல்லாம் முத்துச் சலாபம் குளித்த முறையில் முழுகிக் கண்டவர் கம்பர். அதனாலே இதயத்தின் அடிப்படையான ஆழத்திலிருந்து வருகிறது கவி. மேல் நாட்டார் இதைத்தான் 'கிளாஸிக்', அதாவது, இலக்கிய உயர்தனிப்பண்பு, பண்டைக் காலத்தில்தான் சிறப்பாக இருந்ததென்று சொல்லு வார்கள். தமிழிலும் அப்படியேதான்.

இந்தப் பண்பானது, விஷயத்தை மாத்திரம் ஆராய்வதால்த் தெரியவராது. செய்யுளில் ஓட்டம், தாளங்கள் (இதை ஆங்கிலத்தில் ரிதும் என்பார்கள்) இவற்றால் எப்படியோ நமக்குத் தெரிந்து விடுகிறது.

ஆடை சம்பந்தமாகவும், குடியிருக்கும் வீடு சம்பந்தமாகவும், சவாரி செய்யும் வாகனம் சம்பந்தமாகவும் - அதாவது புறம்பான போர்வைகள் சம்பந்தமாக - நமக்கும் பண்டைக் காலத்தவருக்கும் ரொம்ப வேறுபாடு உண்டு. ஆனால், உள்ளம் சம்பந்தமாக வேறு - பாடில்லை என்றே தெரியவரும். அது எப்படி என்று பார்க்கலாம்.

கல்வி விஷயமாக அக்காலத்து அறிவாளிகளின் நோக்கம் எப்படியிருந்தது என்பதைக் கம்பர் சொல்லுகிறார். சாமானிய மக்களின் அபிப்பிராயத்தைக் கவனிக்கவேண்டியதில்லையல்லவா?

எல்லாருக்கும் எல்லா விஷயங்களையும் ஆராய்ந்தறிய வசதிகள் ஏற்படுமானால் எல்லோரும் அறிவாளிகளாய்த்தான் இருப்பார்கள். அந்த ஏற்பாட்டில் நிபுணர்கள் என்ற வர்க்கம் இல்லாமற் போய்விடும். இதை,

‘ஒண்மை இல்லை பல் கேள்வி ஒங்கலால்’

என்கிறார். ஒண்மை என்றால் நிபுணத்துவம். ஆங்கிலத்தில் ‘ஜீனியஸ்’ என்று இதைச் சொல்வார்கள்.

இனி, பெண்கள் சம்பந்தமாகக் கல்வி எப்படி இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணினார்கள்?

பெண்கள், விசாலமான கண்ணும் பிறை போன்ற நெற்றியும் படைத்த பெண்கள். அவர்களுக்குக் குலத்தால் வந்த செல்வம் வளமாய் இருந்தது. அப்படியே இயற்கையோடு பயின்றுவந்த கல்வியும் வளமாய் இருந்தது. (ஏட்டுக்குள்ளும் வெறும் சொற்களுக்குக்குள்ளும் வைத்து வேக்காடு கொடுத்துவந்த கனியல்ல அவர்கள் பெற்றிருந்த கல்வி) இதை,

பெருந்த டங்கண்

பிறைநுத லார்க்கெலாம்

பொருந்து செல்வமும்

கல்வியும் பூத்தலால் -

என்கிறார் கம்பர்.

இப்படி, செல்வமும் கல்வியும் இயற்கையாக நயம்பெற அமைந்திருந்தால், அதாவது ‘பூத்தலால்’ என்ன பயன் விளைந்தது?

வருந்தி வந்தவர்க்கு)

ஈதலும்

ஏழைகள் வந்தபோது தானதருமங்கள் செய்தார்கள் என்பது ஏற்பட்டது. மற்றபடி, தினந்தோறும் நடப்பதென்ன?

வைகலும்

விருந்தும் அன்றி

விளைவன யாவையே?

இங்கே, ஒரு விஷயம் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. நூற்றைம்பது வருஷத்துக்குமுன் பிரான்ஸ் தேசத்தில் ஒரு பெண்மணி இருந்தாள். அவள் செல்வத்தினாலும் கல்வியினாலும் மிக மேம்பட்டவள். அது காரணமாக, ஐரோப்பா கண்டத்திலுள்ள சிறந்த புலவர்களும் ஆசிரியர்களும் அவளுடைய மாளிகையில் வந்து ஒன்றுகூடவும், சகல கலைகளையும் ஆராயவும் வசதி ஏற்பட்டது. அவளுடைய மாளிகை உலகப் பிரசித்தி பெற்ற சங்கமாய் இருந்தது. பாண்டியன் மதுரையில் நடத்திய சங்கத்தை ஒத்தது என்று சொல்லலாம். அவள்

பெயர் மாடம் - டி - ஸ்டீல். இந்தப் பெண்மணியை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டு, பாட்டைப் பார்க்கலாம்.

பெருந்த டங்கண்
 - பிறைநுத லார்க்கெலாம்
 பொருந்து செல்வமும்
 கல்வியும் பூத்தலால்,
 வருந்தி வந்தவர்க் (கு)
 ஈதலும், வைகலும்
 விருந்தும் அன்றி
 விளைவன யாவையே?

✽ ✽ ✽

இந்தச் செய்யுள் இன்றைக்கு - இந்த 1939-ம் வருஷத்தில் - நம் சகோதரிகள் சிலரைப் பார்த்து எழுதிய மாதிரிதான் இருக்கிறது.

இனி, மக்கள் செய்யும் தொழில் பற்றிய உணர்ச்சி எப்படி இருந்தது என்று பார்ப்போம்.

இந்த நாட்டுக்கு இன்றியமையாத தொழில்கள் உழவும் வர்த்தகமும். உழவுத் தொழிலுக்கும் வர்த்தகத் தொழிலுக்கும் சரியான பாதுகாப்பு இல்லையென்றால் அவை நடை பெறவே முடியாது. கொள்ளைக்காரர்களை அடக்குவதற்கு வேண்டிய திறமைபெற்ற அரசன் இல்லை என்றால், யாராவது நிலத்தை உழுவார்களா? கடையும் கடைத்தெருவும் ஒரு நாள் இருக்க முடியுமா?

நாட்டையும் நாட்டிலுள்ள சகல தொழில்களையும் திறம் படப் பாதுகாக்கவல்ல வீரனாகிற ராமன் நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குப் போகிறான் என்றால், ஜனங்களுக்கு எவ்வளவு பயம், எவ்வளவு துயரம் உண்டாகும்? நாட்டில் லக்ஷ்மி தேவிக்கும் பூமாதேவிக்கும் இடமேது? இதைக் கம்பர் 'பொன்நிணி போதினாளும்' (இலக்குமி தேவியும்), 'பூமியும்' (பூமாதேவியும்) 'புலம்பி நைய', ராமன் ராஜரீகத்தைத் துறந்து காட்டுக்குப் போகிறான் என்கிறார்.

சமாதான காலத்தில் இந்தத் தெய்வங்களுக்கு (உழவுக்கும் வர்த்தகத்துக்கும்) இவ்வளவு மதிப்பு உண்டு. ஆனால் யுத்த தேவதை பிரசன்னமாய் விட்டால், அவளுடைய சன்னிதியில் மேலே சொன்ன இலக்குமியும் பூமாதேவியும் அடிமைகள்தான்.

தற்காலத்து அரசியலிலெல்லாம் இந்த முறைதான் கையாளப்பட்டு வருகிறது. நாட்டின் வருவாயில் எவ்வளவு பெரும்பகுதி ராணுவத்துக்குப் போய்விடுகிறது என்கிற கணக்கு ஒன்றை பார்த்தால் போதும்.

கம்பர் காலத்திலும் ராணுவம் சம்பந்தமாக இந்த முறையையே அனுசரித்து வந்தார்கள். எப்படி என்று பார்ப்போம்.

லட்சுமணனால் மூக்கு அறுபட்டவுடன் சூர்ப்பனகை கருடனிடத்தில் போய் முறையிடுகிறாள். ராமனைப் பல அரக்கர்கள் வந்து எதிர்க்கிறார்கள். திரிசிரன் என்ற போர் வீரனும் வந்து யுத்தம் செய்கிறான். அவன் மடிகிறான். அரக்கர்கள் எல்லோரும் பயந்து ஓட்டம்பிடிக்கிறார்கள். அச்சமயம் தூஷணன் என்ற வீரன் வந்து, ஓடுகிறவர்களைத் தடுத்து, அவர்களுடைய வீர தர்மத்தைப் பற்றி மிகுந்த ஆவேசத்தோடு பேசுகிறான்:

“அடே, நீங்கள் எல்லோரும் வீரர்களாச்சே. இந்த வீரத் தொழிலை விட்டுவிட்டுக் கேவலமான தொழிலுக்கா போகப் போகிறீர்கள்?” என்ற ஆர்ப்பரிக்கிறான். “கேவலம் கடைவைத்துக் காலத்தைப் போக்கலாம் என்று எண்ணுகிறீர்களா? வயிறு நிறையச் சாப்பிடலாம்தான் ஆனால் அது ஒரு வாழ்க்கையா?”

*** ஆர வாழ்க்கையின்
வணிகராய் அமைதிரோ?**

என்றான். மேலும், “உங்கள் கையில் கூர்மையான வேலும், வீரச் செயலெல்லாம் செய்து வந்த வானும் இருக்கின்றன. அவைகளை என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

**அயில் வேல்
வீர வாட்கொடு
கொழுவடித் துமுதிரோ?**

என்று கேட்கிறான். உழவுத் தொழிலே அவ்வளவு கேவலமாம். யாருக்கு? “ஓரே போர் வெறியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பகை வரான வீரர் கையிலிருந்து பறித்த வாளையல்லவா நீங்கள் கையிலேந்தியிருக்கிறீர்கள்! உங்களுக்கு உழவுத் தொழில் கேவலந்தான்” என்கிறான்.

* ஆரவாழ்க்கை - வயிறு நிறைய உண்ணும் வாழ்க்கை; அயில் வேல் - கூர்மையான வேலையும்; வீரவாட்கொடு - வீரச்செயல் செய்த வாளையும் கொண்டு

வெறி போர்த்
 தீர வாழ்க்கையின்
 தெவ்வரைச் செருவிடைப்
 பறித்த
 வீர வாட்கையீர்!

“வீர வாளைக் கையிலேந்தியவர்களே” என்கிறான். பாட்டு முழுவதையும் பார்க்கலாம்

ஆர வாழ்க்கையின்
 வணிகராய் அமைதிரோ?
 அயில் வேல்
 வீர வாட்கொடு
 கொழுவடித் துழுதிரோ?
 வெறி போர்த்
 தீர வாழ்க்கையின்
 தெவ்வரைச் செருவிடைப்
 பறித்த
 வீர வாட்கையீர்!
 எங்ஙனம் வாழ்திரோ
 விளம்பீர்!

யுத்த தேவதை கொலுவீற்றிருக்கும்போது இலக்குமி தேவதை பூமாதேவியும் கேவலமாகத்தான் கருதப்படுவார்கள். யுத்தம் என்பது உலகத்தை விட்டு என்று நீங்குமோ அன்றுதான் உலகத்துக்குச் செல்வமும் சேஷமும். அப்படி ஒரு ராஜ்யம் வேண்டும் என்பதே கம்பருடைய லட்சியம். அந்த ராஜ்யத்துக்குச் சக்கரவர்த்தி, கம்பர் உருவாக்கிய ராமன்.

வெறிபோர்த்தீர வாழ்க்கையின் தெவ்வரை - போர் வெறி கொண்டு தீரமான வாழ்கையிலே ஈடுபட்ட பகைவரிடமிருந்து; செருவிடைப் பறித்த - போரில் கையிலிருந்து பறித்த

கம்ப ராமாயணம் ஒரே நாடகமயமாய் இருக்கிற தென்று சொன்னால் மிகையல்ல. நாடகத்துக்குரிய திரை ஏறிக் கொண்டும் இறங்கிக் கொண்டுமே இருக்கும். வைஷ்ணவ வியாக்கியான சம்பிரதாயத்தில் கம்பராமாயணத்தை, கம்ப நாடகம் என்றே சொல் வார்கள். தமிழ் மக்கள் மனசையும் மலையாளிகள் மனசையுமே சென்ற ஆயிரம் வருஷமாய் ஒரேயடியாய்க் கம்பராமாயணம் கவர்ந்து வந்ததற்குக் காரணம், அதன் நாடகப் பண்பே.

நாடகத்திலும் அனுபவிப்பது இரண்டு விஷயங்கள். ஒரு இதய பாவம் மற்றொரு பாவத்தைத் தாக்கும்போது எழுகிற சொல் ஒன்று. இரண்டாவது, செயல். செயலை மெய்ப்பாடு என்று தமிழ் ஆசிரியர்கள் சொல்வார்கள். சொல் எப்படி எழுகிறது என்பதற்கு ஒரு கட்டத்தைப் பார்க்கலாம்.

இலங்கையில் ராமருக்கும் ராவணனுக்கும் முதல் நாள் போர் நடந்தது. அதில் ராவணன் தோல்வியுற்றுத் தான் மாத்திரம் மிஞ்சி, வீட்டுக்குப் போய்ச் சேருகிறான். மறுநாள் கும்பகர்ணனை யுத்தத்திற்கு அனுப்புகிறான். கும்பகர்ணனுக்கு, தன் தமையன் ராவணன் செய்ததெல்லாம் குற்றம் என்று தெரிந்தாலும், அவனுக்காகத் தன் உயிரைக் கொடுப்பது கடமை என்று எண்ணுகிறான். அன்றையப் போரில் தான் மடிவது நிச்சயம் என்று தெரியும். ஆனால் இந்தத் துக்கமான மனநிலைக்குள் ஒரு திருப்திகரமான காரியம் இருக்கிறது. தருமத்திற்கும் சத்தியத்திற்கும் இருப்பிடமாயுள்ள தன் அருமைத் தம்பி விபீஷணன்

உயிர் வாழ்வான், அரக்கர் குலத்தை வாழ்விப்பான் என்ற எண்ணத்தில் அவனுக்கு ஒரு ஆனந்தம் உல்லாசமே இருந்தது.

இந்த நிலையில்தான் சும்பகர்ணன் யுத்தகளத்தில் நிற்கிறான். எதிரே நிற்பது லட்சுமணன். அவனுடைய மனநிலை இதற்கு நேர்மாறான மனநிலை. சீதையை மீட்கவேண்டும் அதற்கு எவ்வித இடையூறும் வந்துவிடக்கூடாதே என்கிற ஒரே ஆத்திரம்தான் அவன் மனதில். இப்படியாக இருவரும் போர்க்களத்தில் வந்து நிற்க, சும்பகர்ணன் லட்சுமணனைப் பார்த்துச் சொல்கிறான். “வீரன் ராமனுடைய தம்பி நீ. வீரன் ராவணனுடைய தம்பி நான். நாம் இருவரும் இப்போது போர் செய்யப் போகிறோம். நாம் செய்யும் போரைப் பார்ப்பதற்கு எத்தனையோ பேர் வந்து கூடியிருக்கிறார்கள். தேவர்களே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால், அவர்களுக்கெல்லாம் திருப்தி உண்டாகும் படியாக முதலில் வீர வார்த்தைகள் சில பேசி, அதன் பிறகு நல்ல மாதிரியாகப் போர் செய்யலாம்” என்று சொல்லிவிட்டு, முதலாகத் தான் பேச ஆரம்பிக்கிறான்.

“எங்கள் குலத்தில் மூன்று ஆண் பிள்ளைகள்தான் பிறந்தார்கள். பெண்ணில்லையே என்று பெற்றோர்கள் இடைவிடாது தவம் செய்து, தவம் செய்த காரணமாகக் கடைசியில் அருமையான ஒரு பெண் பிறந்தாள். என் அருமைத் தங்கையான அவள் ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லை.”

பெய்த வத்தின்ஓர்
பெண்கொடி எம்உழை
பிறந்தாள்;
செய்த குற்றம் ஒன்று
இல்லவள்;

“யாதொரு குற்றமும் செய்யாத ஒரு பெண்ணின் நாசியை நீ சிறுபிள்ளைத்தனமாகக் கோபப்பட்டுக் கொய்தாயல்லவா? உன்னுடைய வீரத்தை, அட்டா, என்ன சொல்கிறது!”

செய்த குற்றம்ஓன்
றில்லவள் நாசிவெம்
சினத்தால்
கொய்த கொற்றவ!

இதுவரை இகழ்ச்சி பாவம். இனி, கோபம் திடீரென்று வருவதைப் பார்க்கப் போகிறோம்.

மற்றவள் கூந்தல்தொட்

டீர்த்த

கைத லத்திடை

வீழ்த்து வன்

கூந்தலைத் தொட்டிழுத்த செயல் ஞாபகத்துக்கு வரவும்,
கோபம் அப்படியே பொங்கி விடுகிறது. பாட்டைப் பார்ப்போம்.

‘பெய்த வத்தின்ஓர்

பெண்கொடி எம்உழை

பிறந் தாள்;

செய்த குற்றம்ஓன்

றில்லவள் நாசிவெம்

சினத்தால்

கொய்த கொற்றவ!

மற்றவள் கூந்தல்தொட்

டீர்த்த

கைத லத்திடை

வீழ்த்துவன், காக்குதி!’

என்றான்

“கூந்தலைத் தொட்டிழுத்த கையை இப்போது மண்ணில்
விழச் செய்கிறேன். காத்துக்கொள்” என்று கோபத்தோடும் வீரத்
தோடும் சொல்கிறான். இதற்கு மறுமொழியாக லட்சுமணன் என்ன
சொல்லப்போகிறான் என்பதைப் பார்ப்போம்.

கும்பகர்ணனுடைய நிறம் இருட்டிலிருந்து ஒரு வர்ணச்சாயம்
எடுத்துப் பூசிய மாதிரி இருந்தது.

அல்லி னாற்செய்த

நிறத்தவன் அனையது

பகர;

‘அல்’ என்றால் இருட்டு. மல்யுத்தம் என்கிற வஸ்துவைப்
பிசைந்து செய்ததுபோல் இருந்ததாம் லட்சுமணனுடைய தோள்:

மல்லி னாற்செய்த

தோளவன்;

பதில் வார்த்தைகளாக, அதாவது மாற்றங்களாக சொல்கிறான்:

மாற்றங்கள்

நும் பால்

வில்லினாற் சொல்வ

தல்லது;

“வீர லட்சுமி வெட்கும்படியாக, கோழைகள் செய்கிற மாதிரி, வாய்ப்பேச்சு வைத்துக் கொள்ளுகிற பள்ளிக்கூடத்தில் நான் படிக்கவில்லை, அப்ப” என்கிறான்.

அல்லி னாற்செய்த

நிறத்தவன் அனையது

பகர,

மல்லி னாற்செய்த

தோளவன்; ‘மாற்றங்கள்

நும் பால்

வில்லினாற் சொல்வ

தல்லது, வெந்திறல்

வெள்கச்

சொல்லி னாற்சொலக்

கற்றிலம் யாம்’எனச்

சொன் னான்.

இதில் ஒரு நகைச்சுவை இருந்தாலும், இதயத்துக்குள் பொங்குகிற ஆங்காரமானது அக்கினி மலைபோல் சுவலைவிட்டு வீசுகிறது.

மேலே சொன்ன இரண்டு செய்யுள்களிலிருந்து, நாடக சம்பந்தமாகச் சொல் எப்படிப் பிறக்கிறது என்றும், அவனுடைய வேகம் என்னவென்றும் பார்த்தோம். இனி, சொல் இல்லாமல் உள்ளத்தில் உண்டான உணர்ச்சி பாவம் மெய்ப்பாடுகளாக எப்படி வெளியாகிறது என்பதையும் பார்க்கலாம்.

✱

✱

✱

இராமன் எப்போது திரும்பிவருவான் என்றே பதினான்கு வருஷமாக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறான் பரதன். இடையிடையே இராமன் திரும்பிவரவே மாட்டான் என்றும் எண்ணுகிறான். பயப்படுகிறான்.

“பதினான்கு வருஷமாகத் தம்பி ஆண்டு கொண்டிருக்கிறான். இனியும் தான் ஆளட்டுமே” என்று எண்ணி, வராமல் இருந்து

விடுவானோ என்றெல்லாம் நினைத்து மனசைப் பலபல விதமாகத் துன்புறுத்திக் கொள்ளுகிறான். ஆனாலும், அயோத்தியிலுள்ள ஜனங்கள் எல்லோரும் ராமன் வரவேண்டுமென்று மனப்பூர்வமாக பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறான். இதெல்லாம் காரணமாக, நம்பிக்கையும் உண்டாகிறது. இப்படியாக, நம்பிக்கையிலும் நம்பிக்கையின்மையிலுமாக, பரதனுடைய மனம் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

கடைசியாக, இராமன் திரும்பி வரவேண்டிய நாளும் வந்துவிட்டது. பகல் முழுதும் எதிர்பார்த்தான். வரவில்லை. சரி, வரமாட்டான் என்ற நிச்சயத்துக்கு வந்து, தன்னைச் சேர்ந்தவர்களை யெல்லாம் வரவழைத்து அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு இராமனிடத்தில் சொல்லிய உறுதிப்படி அக்கினிப் பிரவேசம் செய்யப் போகிறான். சுற்றி நிற்கிறவர்களெல்லோரும் ஒரே துக்கத்தில் மூழ்கியவர்களாய், சிலைகள்போல நிற்கிறார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் “வந்து விட்டான் ராமன்!” என்று சொல்லிக் கொண்டு அனுமார் வந்து அக்கினி குண்டத்தைத் தன் கைகளினால் அவித்துவிடுகிறார். இந்த ஆனந்தச் செய்தியைக் கேட்டவுடன் பரதன் நிலை என்னவாயிற்று?

வேதியர் தமைத்தொழும்

அதாவது பக்கத்தில் நின்ற வேதியர்கள் காலில்ப் போய் வீழ்ந்தான். என்ன எண்ணத்தோடு? “நீங்கள் ராமன் வரவேண்டும் மென்று பிரார்த்தித்தீர்கள். வந்துவிட்டான். உங்களுக்கு வந்தனம்” என்கிற பாவனையில் அவர்களை நமஸ்கரித்தான் இது இயற்கைதானே?

பிறகு, மற்றொரு புறம் நின்றுகொண்டிருந்த அரசர்கள் காலில் வீழ்ந்தான். அதாவது, தனக்குக் கப்பங்கட்டுகிற சிற்றரசர்கள் காலில் வீழ்ந்தான். ஆனால் இதில் சம்பிரதாய விரோதம் இருப்பதால், கொஞ்சம் அறிவு மாறாட்டம் உண்டென்றே தோன்றும்.

வேதியர் தமைத்தொழும்

வேந்த ரைத்தொழும்;

இதற்குமேல்,

தாதியர் தமைத்தொழும்;

வேலைக்காரிகள் காலில் வீழ்ந்தான் என்றார். இதோடு நிற்கவில்லை; ஒரு தூணைப் பார்த்துத் தான்தான் அது என்று மயங்கி நமஸ்கரிக்கிறான். (குடிகாரன் லாந்தல் கல்லைப் பார்த்து தானே அங்கு நிற்கிறதாக எண்ணுவது போல).

வேதியர் தமைத்தொழும்
வேந்த ரைத்தொழும்
தாதியர் தமைத்தொழும்
தன்னை யேதொழும்.

ஆகவே எதையும் அவன் நேர்முகமாக உணர்ந்த பாடில்லை. சிறிது நேரம் உட்கார்ந்தே இருக்கிறான் பேச்சு ஒன்றுமில்லை. பிறகு ஒரு காரணமும் இல்லாமல் எழுந்து ஏதோ சுவரைப் பார்த்தவண்ணமாய் நின்று கொண்டே இருக்கிறான். ஜன்னல் வழியாகக் கம்பர் இவ்வளவையும் பார்த்துவிட்டு, 'ஆகா! சகோதர வாஞ்சையாகிய இந்தக் காதல் செய்கிற வேலையெல்லாம் கள்ளு செய்கிற வேலையாகவே இருக்கிறது' என்று வியக்கிறார். இந்த வியப்பைக் கவியில் பார்ப்போம்.

வேதியர் தமைத்தொழும்
வேந்த ரைத்தொழும்
தாதியர் தமைத்தொழும்
தன்னை யேதொழும்;
ஏதும் ஒன் றறிகிலான்,
இருக்கும் நிற்குமால்;
காதல்என் றீதுமோர்
கள்ளின் தோற்றிற்றே!

ராமன் வருகிறானென்ற சந்தோஷச் செய்தியைக் கேட்டதனால் உள்ளத்தில் உண்டான ஆனந்தம் மேலே சொன்ன வெளிப்பாடுகளாய் வெளிவரப் பார்க்கிறோம். நாடகத்தில் இதுதான் முக்கியமான அம்சம். சொல்லும் மெய்ப்பாடும் இவையானால், கம்ப ராமாயணத்தைக் கம்ப நாடகம் என்று சொன்னது ரொம்பவும் பொருத்தமான விஷயம்தானே?

உலகத்தில் அழகுள்ள பிராணிகள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. பட்சிகள் என்றால் மயிலும் பஞ்ச வர்ணக் கிளியும் எவ்வளவோ அழகு வாய்ந்தன. மிருகங்களில் மான், சிறுத்தை போன்ற பிராணிகள் மிக்க அழகு வாய்ந்தன. இவைபோக, அராபியர் களிடத்தில் கேட்டால், குதிரைதான் எல்லாப் பிராணிகளையும்விட அழகு வாய்ந்தது என்று சொல் வார்கள். அராபியர்களின் பாதி உடல் குதிரைதானே நம்மிடம் கேட்டாலோ, நம் மனசைக் கவரத்தக்க அழகுள்ள காளைதான் என்று சொல்வோம். காளை யின் கொம்புகள், இருண்ட கண், நடக்கும்போது குழைந்து அசைகின்ற திமில், குஞ்சத்தோடு கூடிய வால், கண்ணுக்கு மையிட்ட மாதிரி வர்ணம் வைத்த மேனி, எல்லாம் நம்மவருக்கு அருமையான அழகு தான். பார்க்கப் பார்க்கச் சலிக்காத அழகு. இந்த அனுபவந்தான் கோவில் சன்னதியில் நந்தியையும், மதில்கள்மேல் ரிஷபத்தையும் ஏற்றி அமைத் திருக்கிறது.

ஆனாலும், உண்மையில் நம்முடைய கண்ணுக்குப் பிராணிகள் எல்லாவற்றிலும் அழகு வாய்ந்த பிராணி, மனிதப் பிராணியே. ஆண், பெண், குழந்தைகள் போன்ற அழகுள்ள வேறு உருவத்தை மனுஷனுடைய கண் பார்க்க முடியாது

கம்பர், மக்களது உடல் வனப்பை எப்படியெல்லாமோ பார்த்து அனுபவித்திருக்கிறார். கும்ப கர்ணன் முதலானவர்களுடைய பருத்த உயர்ந்த கருமேனியைக் கண்டு களிக்கிறவர் அவர். தாடகையை வருணிக்கும்போது அவளுடைய கோர சொரூபத்தை

அனுபவித்த மாதிரி அரம்பை முதலியோர் உருவத்தைத்தான் அவர் அனுபவிப்பாரா? உண்மையான காவியக் கண்ணுக்கு, சக்தி வாய்ந்ததெல்லாம் அழகுடையானவாகவே தோன்றும்.

இனி, சக்தியோடு உயர்ந்த மனப்பண்பும் சேர்ந்துவிட்டால், அந்த உடலுக்கு உண்டாகிற அழகு ரொம்பவும் மாற்று உயர்ந்த தாய்ப் போய்விடுகிறது.

இராமர், லட்சுமணர் இருவரும் உயர்ந்த உடற் பண்பும், உள்ளப் பண்பும் வாய்ந்தவர்கள். பொதுவாக உலகத்தில் இந்த இரண்டு பண்புகளும் ஒத்தபடி வாய்ந்தவர்கள் குறைவு. எக்காலத்திலும் குறைவுதான். கம்பர் இதையெல்லாம் நன்றாய்க் கண்டு களித்தவர். தம்முடைய லட்சியத்தை இது சம்பந்தமாக வெளியிடுவதற்கு, இராம லட்சுமணரை ஒரு மலையின் சிகரத்தில் நிறுத்துகிறார். அவர்களுடைய உயர்ந்த குணங்களையெல்லாம் அனுமார் வாயிலாக செவியாரக் கேட்ட சக்கிரீவன் அவர்களைப் பார்க்க வருகிறான். வருகிற வழியில், ஏதோ மறைந்திருந்த மரத்தையோ பாறையையோ கடந்து திரும்பிய மாத்திரத்தில், ராம லட்சுமணர்களுடைய உருவத்தைத் திடீரென்று காண்கிறான். பிரமித்துப் போகிறான். பிறகு நெடுநேரம் அவர்களைப் பார்த்த வண்ணமாய் நிற்கிறான். பிரும்ம சிருஷ்டியில் இப்படியும் உண்டா என்று ஒரே அதிசயத்தில் மூழ்குகிறான். அவர்களுடைய உருவத்தைப் பார்த்து மனுஷர் என்று எண்ணவே முடியவில்லை. தேவர்களுக்கும் மேலான தேவர் தாமே மனுஷராக அவதரித்திருக்கிறார்கள் என்று நிச்சயிக்கிறான்.

தேறினன்: அமரர்க்கெல் லாம்

தேவராம் தேவர்தா மே

மாறிஇப் பிறப்பில்வந் தார்

மானுட ராக மன் னோ!

வீரன் ஒருவன், வீர தத்துவம் படைத்த சிறந்த உருவத்தைப் பார்த்துவிட்டால், அவனுக்கு வருகிற ஆனந்தத்தைச் சாமானிய மக்கள் உணர முடியாது. இந்த ஆனந்தம் பின்வரும் சக்கிரீவன் வார்த்தையில் எப்படி வருகிறது என்று பார்ப்போம்.

சிவபெருமான், பிரம்மன் ஆகிய தேவர் குழாமெல்லாம் சிறந்த உருவம் படைத்தவர்கள் என்று சொல்லுவது மரபுதான். ஆனால் இப்போது ஏற்பட்டுவிட்டது என்ன?

ஆறுகொள் சடிலத்தா னும்
 அயனும்என் நிவர்களா தி
 வேறுள குழுவைஎல் லாம்
 மானுடம் வென்றதம் மா!

இது உண்மையான பாவத்தைக் காட்டுகிறது.

தேறினன்: அமரர்க்கெல் லாம்
 தேவராம் தேவர்தா மே
 மாறிஇப் பிறப்பில்வந் தார்
 மானுட ராக மன் னோ!
 ஆறுகொள் சடிலத்தா னும்
 அயனும்என் நிவர்களா தி
 வேறுள குழுவைஎல் லாம்
 மானுடம் வென்றதம் மா!

இனி, பெண்களுடைய அழகு தனி. கோடிக் கணக்கான வருஷமாகப் பெண்ணின் அழகு ஒரு தனித் தத்துவமாக அங்கீகரித்து அனுபவிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இதை அழகுத் தெய்வம் என்று சொல்வது பொருத்தந்தான்.

இந்த அழகுத்தெய்வம், ஆபரணங்களிலிருந்தும் காதில் அணிகிற குழைகளிலிருந்தும் மின்னுகிற ஒளியோடு நெடுகிலும் பிரகாசித்து வந்திருக்கிறது. பெண்களின் விசாலமான கருவிழி களோடும் அவர்களுடைய குழைந்த நெகிழ்ந்த சாயல்களோடும் பழகி வந்திருக்கிறது. கூர்ந்து கவனிப்போமானால் இது ஏதோ உடலைவிட்டுத் தனியாய் உலவுகிற தத்துவம் என்றே சொல்லத் தோன்றும் - பூவின் மணம் பூவை விட்டுத் தனிமையாய் உலவுகிற மாதிரி. இதைக் குறித்து கம்பர் சொல்லுகிற முறையைப் பார்க்கலாம்:

இழைகளும் குழைகளும்
 மின்ன, முன்னமே
 மழைபொரு கண்ணிணை
 மடந்தை மாரொடும்
 பழகிய தெனினும்:

இப்படியெல்லாம் பழகி இருந்தபோதிலும், சீதையின் அழகு என்றும் காணாத அழகாய்த் துலங்கிக் கொண்டிருந்ததால், அழகு என்று சொல்லப்பட்ட அந்த அழகு தெய்வத்துக்கு என்ன நேர்ந்தது என்பதைப் பாட்டில் பார்க்கலாம்.

இழைகளும் குழைகளும்
மின்ன, முன்னமே
மழைபொரு கண்ணிணை
மடந்தை மாரொடும்
பழகிய தெனினும், இப்
பாவை தோன்றலால்
அழகெனும் அழகும்ஓர்
அழகு பெற்றதே!

ஆனந்தத்திலும் சிருங்காரத்திலும் கலியாண கோலத்திலும் திகழ்ந்த சீதையின் அழகை இப்போது பார்த்தோம். இனி, வேறொரு நிலையில் பார்ப்போம்.

இராவணன் சீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு போய் இலங்கையிலே அசோகவனத்தில் சிறை வைத்துவிடுகிறான். அவளை மணக்கப் பல நாளும் எவ்வளவோ முயல்கிறான். அவள் அவனைத் துச்சமாகவே எண்ணி ஒவ்வொரு நாளும் ஓட்டி விடுகிறாள்.

அவளுடைய இதயமோ ஒரே சோகத்தில், ராமர் வந்து தன்னை மீட்பது கிடையாது என்ற நம்பிக்கையற்ற நிலையில் இருக்கிறது. தேகமெல்லாம் வெகுவாக மெலிவுற்ற போதிலும், மனம் மாத்திரம் ஒரு அபார சக்தி வாய்ந்ததாயிருக்கிறது. இந்த நிலையைத் தானே தவம் என்று சொல்ல வேண்டும?

இப்படி இருக்கிற சீதையை அனுமார் வந்து பார்க்கிறார். அந்தத் தவக் கோலத்தில் ஒரு சோதி, அதாவது ஒரு அழகு, பிரகாசிப்பதைப் பார்த்து வியக்கிறார்.

சீதையினுடைய அதிசயமான பண்புகளை வைத்தே பெண் தன்மை, ஆண் தன்மையை விட எவ்வளவோ சிறந்துவிட்டது. பெரிய குடியில் பிறந்தவர்களிடத்தில் சிறந்த பண்புகள் உண்டு. அவைகளும் சீதையை வைத்தே உயர்ந்துவிட்டன. குடிப்பிறப்பாகிய தெய்வம் சீதையை எடுத்து வளர்க்கப் பாக்கியம் பெற்றது. நாயகனிடத்து வைத்துள்ள தெய்வீகக் காதலும் அதோடு ஓட்டிய நாணமும் எவ்வளவு வியக்கத்தக்கவையாய் இருக்கின்றன என்று அனுமார் எண்ணுகிறார்.

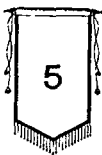
பேணநோற் றதுமனைப்
பிறவி; பெண்மைபோல்
நாணம்நோற் றுயர்ந்தது
நங்கை தோன்றலால்.

சீதை ஒருத்தி அவதரித்ததால், பெண்மை, குடிப்பிறப்பு, நாணம் எல்லாம் உயர்ந்து விட்டன. இனி, இவளுடைய அருந்தவத்திலிருந்து உண்டாகிற தெய்வீக அழகையெல்லாம் கண்டு அனுபவிப்பதற்கு ராமன் இங்கில்லையென்று மேலும் வருந்துகிறார்:

பேணநோற் றதுமனைப்
 பிறவி; பெண்மைபோல்
 நாணம்நோற் றுயர்ந்தது
 நங்கை தோன்றலால்;
 மாணநோற் (று) ஈண்டிவள்
 இருந்த ஆறலொம்
 காணநோற் றில அவன்
 கமலக் கண்களே!

மாதர்களுடைய உருவத்தின் அழகைச் சிருங்காரக் கண்ணாடி மூலமாகவும் சோகக் கண்ணாடி மூலமாகவும் பார்க்கிறோம். ஒரு புண்ணியவதியின் சோகத்தின் மூலமாகப் பார்க்கிற அழகு தனி!

கம்பரும் நீதிநெறியும்

ஈத்தியமானது மனிதனுடைய இரத்தத்தோடும் உணர்ச்சியோடும் ஓட்டிக் கிடக்கிறது. சத்தியத்துக்காக, உலகத்தில் (ஏதோ கதைகளில் அல்ல) உயிரை விட்டவர்கள் எத்தனையோ பேர்.

சூரியனைச் சுற்றித்தான் பூமி ஓடுகிறது என்ற உண்மையை, கலிலியோ என்ற நிபுணர் கண்டார். இந்த உண்மையை மறுத்துச் சொல்லவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தார் அவரை எவ்வளவோ வற்புறுத்தினார்கள். அது காரணமாக அவரும் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டார். புரூனோ என்ற இன்னொரு பெரியார் இந்த உண்மையை மறுத்துச் சொல்ல இயலாமல் அக்கினிக்கு இரையானார்.

பெரியோர்களைச் சொல்வானேன்? சாமானிய ஜனங்கள்கூடப் பொய் சொல்ல இயலாமல் கஷ்டத்திற்கு உள்ளாவதை இன்றும் பார்க்கிறோம்.

சத்தியத்துக்கு விரோதமாக வாய் பேசுகிற தென்றால், இதயத்தைக் கத்தியினால் அறுத்து வெளியே எடுக்கிற கணக்குத்தான். ஆனாலும் தற்காலத்து அரசியல், வழக்கியல், வியாபர இயல், பத்திரிக்கை இயல், இவைகள் காரணமாக, உண்டோ இல்லையோ என்று சந்தேகிக்க இடமுண்டாகிறது.

ஆயிரம் வருஷங்களுக்குமுன், அதாவது, கம்பர் காலத்தில், சத்தியத்தை எதிர்ப்பதற்கு இத்தனை படைகள் கிடையாது. சத்திய தருமத்தின் ஆழமான அடிப்படையைக் கண்டு அனுபவிப்பதற்கு எத்தனையோ சத்தியவான்கள் இருந்தார்கள்; சந்தர்ப்பங்களும் இருந்தன. இப்படி எல்லாம் கண்ட உண்மையைத் தசரதன் என்ற பாத்திரத்தைக் கொண்டு நமக்குக் காட்டுகிறார் கம்பர்.

ஏதோ ஒரு அரிய நெருக்கடியான சந்தர்ப்பத்தில் தனக்கு உற்ற துணையாய் நின்ற காரணத்தால், தசரதன் கைகேயிக்கு இரண்டு வரம் அளித்து விடுகிறான். பல வருஷங்கள் கழிந்தும் போயின. மறந்தும் போயின. ஆனாலும் அந்த இரண்டு வரங்களையும் மனசுக்குக் கொண்டு வருகிறான் கைகேயி. மிக்க அடக்கத்தோடு, அவைகளைத் தனக்கு கொடுத்துவிடும்படி தசரதனிடம் கேட்கிறான். விஷயம் தெரியாமல் தசரதன் சரி என்று ஒப்புக்கொள்கிறான். உறுதி வாங்கியதும், பரதனுக்குப் பட்டம் கட்ட வேண்டியது ஒன்று, மற்றது இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டியது என்று அவனிடம் சொல்லுகிறான். இது வரையும் குணவதியாய் இருந்தவள் இப்படி அநீதியானதும், கொடியதுமான காரியங்களை வேண்டுகிறான் என்பதைத் தசரதனால் நம்பவே முடியவில்லை. அவனிடம் எவ்வளவுவெல்லாமோ அவன் நயந்து பேசிப் பார்க்கிறான். அவள் கொஞ்சமாவது இணங்குகிற மாதிரி இல்லை. தசரதனுக்கு மனம் இடிந்து போகிறது. மறுத்துச் சொல்லவும் முடியவில்லை. அவன் நிலைமை எப்படி இருந்தது?

ஆகொடி யாய்எனும்
ஆவி காலும்!

உயிர்போகிற அவஸ்தையிலே இருக்கிறான். அறிவு மயங்கிப்போய், நீதியே கொடியதொரு காரியம் என்று கூட மனசில் தோன்றுகிறது.

அந் தோ
ஓகொடி தேஅறம்
என்னும்; உண்மைமுற் றும்
சாகள னாளமும்;

சத்தியமே செத்து ஒழியட்டும் என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் நீதியைப்பற்றியும் சத்தியத்தைப்பற்றியும் இப்படி எண்ணம் வந்த மாத்திரத்தில், அந்த எண்ணத்தையே சகிக்க முடியவில்லை தசரதனுக்கு. அதனால்,

மெய்தள் ளாடிவீ மும்.

இவ்வளவு மனச்சோர்வுக்கு உள்ளானவன் யார்? சாமானிய மனுஷனா? அல்ல. வானத்தையும்(மாகம்), பாதாளத்தையும் (நாகம்), இந்த உலகத்தையுமே வென்ற மகாவீரனான தசரதன்தான்.

ஆகொடி யாய்எனும்
 ஆவி காலும்;அந் தோ
 ஓகொடி தேஅறம்
 என்னும்; உண்மைமுற் றும்
 சாகள னாளமும்;
 மெய்தள் ளாடிவீ மும்
 மாகமும் நாகமும்
 மண்ணும் வென்றவா ளான்!

இதிலிருந்து, சத்திய தருமம் உள்ளத்திலிருந்து எவ்விதமாக வேலை செய்கிறது என்பது தெரிகிறது.

இனி, வாய்ச் சொல்லில் மாத்திரம் அல்ல, செயலிலும் மனம் கட்டுப்பட்டே கிடக்கிறது. அது தான் நீதிதருமம். ஒழுங்குக்கு மாறாக ஒன்றைச் செய்வதைப் போல் வெறுப்பான காரியம் வேறொன்று கிடையாது, நேர்மையுள்ள மனசுக்கு.

பரதன், பிறந்தது முதல் என்று சொல்லக்கூடிய விதமாக, சிறுபிராயத்திலேயே நீதியைப் பாராட்டி வந்தான். நீதியின்படியே எல்லாத் துறைகளிலும் ஒழுகி வந்தான். சக்கரவர்த்தியாய் இராமன் இல்லாமல், தான் இருக்கலாம் என்ற எண்ணமே கசப்பாய் இருக்கிறது அவனுக்கு. இதெல்லாம் பின்னால் நடக்கப்போகிற காரியம். ஆனாலும் பாலப் பருவத்திலேயே இந்த நீதிதருமம் அவனிடத்தில் வெளியாயிற்று என்று கம்பர் குறிக்கிறார்.

விசுவாமித்திரர் மிதிலைக்கு இராம லட்சுமணர்களை அழைத்துக் கொண்டு போனபோது, ஜனகனிடத்தில் இராமனை இன்னான் என்று அறிமுகப் படுத்தினார். பிறகு அவன் தம்பி பரதனைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார்.

ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு துறையில் நீதியாக நடக்கிறதை நாம் பார்க்கிறோம். மற்றத் துறைகளில் அவ்வளவு உறுதியாக அவர்கள் இருப்பதில்லை. கூத்திரிய தர்மம், வியாபார தர்மம், தொழில் ஒழுங்கு என்று மக்கள் வைத்துக்கொள்ளுவதிலிருந்தே, இதர காரியங்களில் அவ்வளவு நிர்பந்தங்கள் இல்லை என்று தெரிகிறதல்லவா? ஆனால், பரதன் எந்தத் துறையிலுமே நீதியை உறுதியாகப் பற்றியிருந்தான் என்று ஜனகனிடத்தில் விசுவாமித்திரர் சொல்லுகிறார்.

கிளை நதிகளுடன் கூடிவரும் பெரிய ஆறு, கடைசி யாக சமுத்திரத்தில் அடங்குவதை நாம் காண்கிறோம்.

தள்ளரிய பெருநீதித்
 தனியாறு புகமண்டும்
 பள்ளம்எனும் தகையானை,
 பரதன்எனும் பெயராளை

என்று கூறுகிறார். பரதன் இராமனையே எல்லா விதத்திலும் ஒத்திருந்தான். ஆனாலும், நீதி தருமமானது அவனுக்குத் தனிச் சிறப்பாக அவனுடைய பண்பை அலங்கரித்தது என்பதுதான் குறிப்பு:

தள்ளரிய பெருநீதித்
 தனியாறு புகமண்டும்
 பள்ளம்எனும் தகையானை,
 பரதன்எனும் பெயராளை,
 எள்ளரிய குணத்தாலும்
 எழிலாலும் இவ்விருந்த
 வள்ளலையே அனையானைக்
 கேகயர்கோன் மகள் பயந்தாள்.

✽ ✽ ✽

இனி, இந்த நீதி தருமத்திற்கும் மேலான தருமம் ஒன்று உண்டு. அதுதான் காருண்யம். நியாய உணர்ச்சிக்குள் கட்டுப் பட்டுள்ள ஒருவன் அநியாய உலகத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டால், அவன் மனசுக்கு அதுபோல்த் துன்பம் கொடுக்கக்கூடிய வேறொன்றில்லை. இந்த நிலைமையில்தான் விபீஷணன் இருந்தான். அவன் இராவணனையும் அவனோடு ஒத்துப்பாடுகிற அரக்கர்களையும் விட்டுவிட்டு அவர்களுடைய எதிரியாகிய ராமனிடம் அடைக்கலம் புக வருகிறான். “எதிரி தானே, அரக்கன் தானே, பிறவிக் குணம் போகாதே” என்றெல்லாம் சொல்லி, உடன் நின்றவர்கள் அவனைச் சேர்க்கக்கூடாது என்றவிதமாக ராமனிடம் வாதாடுகிறார்கள். அதையெல்லாம் பொருட்படுத்தவில்லை ராமன். விபீஷணனுடைய நிலையை உண்மையில் உணர்ந்து கொண்டு, விபீஷணனை எப்படிக் கருதவேண்டும் என்று எடுத்துச் சொல்லுகிறான்.

இன்றுவந் தான்என்றுண் டோ?

மேலும், என்னைப் பெற்ற தந்தையை, தாயை, எனக்கு தமையன் இருந்தால் அந்தத் தமையனைத் தான்,

எந்தையை யாயைமுன் னைக்
கொன்றவந் தான்என்றுண் டோ?
புகலது கூறுகின்றான்,

அவன் பழமையான நண்பனுக்கு மேலானவன்.

தொன்றுவந் தன்புபே ணும்
துணைவனும் அவனே!

பிறகு, நமக்கு விரோதமாகத் திரும்பி விடுகிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அதனால் நமக்கென்ன நஷ்டம்?

பின்னைப்

பின்றும்என் றாலும்நம் பால்
புகழன்றிப் பிறிதும்உண் டோ?

நீதியிலெல்லாம் நீதி இது.

இன்றுவந் தான்என்றுண் டோ,
எந்தையை யாயைமுன் னைக்
கொன்றவந் தான்என்றுண் டோ
புகலது கூறுகின்றான்,

தொன்றுவந் தன்புபே ணும்
துணைவனும் அவனே,பின்னைப்

பின்றும்என் றாலும்நம் பால்
புகழன்றிப் பிறிதும்உண் டோ?

கம்பரும் அவதார தத்துவமும்

கம்பருடைய கவிநயம் என்பதையொட்டி இதுவரை ஐந்து விஷயங்களை ஒரு வகையாக ஆராய்ந்து பார்த்தோம். உலகக் காட்சிகள், மக்கள் இயல்பு, நாடகப் பண்பு, உடல்வனப்பு, நீதிநெறி என்பன அவை. இன்று, ஆறாவதாக, அவதார தத்துவம் என்னும் விஷயத்தைக் கொஞ்சம் பார்க்கலாம்.

நெடுகிலும், இதர தேசங்களிலுமேதான். ஞானிகள் பிறந்திருக்கிறார்கள். சாமானியமாக உலகில்க் காண்கிற காட்சிக்குப் பின்னால் வேறொரு காட்சி உண்டென்பதை உணர்ந்தவர்கள் அந்த ஞானிகள். எல்லாம் ஒன்று என்று காண்கிற காட்சிதான் அது பல ஆயிரம் வருஷங்களாக நம்மவர் இந்த உண்மையை நேரில்க் கண்டு அனுபவித்திருக்கிறார்கள்.

தற்காலத்து மேல்நாட்டு அறிவியல்க் கலை களும் எவ்வளவோ வேறுபட்டிருந்தாலும் - கல்லோ, புல்லோ, மனிதனோ எல்லாம் சுமார் தொண்ணூறு வகைப்பட்ட அணுக்களாலேயே ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அணுவையே ஆராய்ந்து பார்த்தால், அதுவும் அதிநுட்பமான எண்ணிறந்த துகள்களால் ஆக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பது தெரிய வரும். இந்தக் துகள்களில் அவ்வளவாக வேறுபாடு ஒன்றும் இல்லை. ஆகவே, எல்லாப் பொருள்களும் அடிப்படையாகப் பார்க்கும்போது ஒன்றுதான். இந்தப் பேதமற்ற பொருள், இங்குண்டு அங்கில்லை என்று சொல்ல முடியாதபடி, எங்குமே வியாபித்ததாய் உள்ளது. இந்த விஷயத்தைக் கம்பர் பாடிய கவி ஒன்று எப்படி எடுத்துச்சொல்லுகிறது என்பதைப் பார்க்கலாம்.

தனக்கு ஏற்பட்ட செல்வத்தினால்தான், அதாவது பொன்னினால் தான், எல்லாக் காரியங்களும் நடக்கின்றன என்று எண்ணுகிறான் இரணியன். (இரணியம் -பொன்) அதனால், எல்லாக் காரியங்களையும் தானே செய்து முடிப்பதாக எண்ணுகிறான். கடவுள் என்பது கிடையாது என்றும் சொல்லுகிறான்.

அவனுடைய மகன் பிரகலாதனோ, பிறவியிலேயே ஞானி. அவன் இரணியனைப் பார்த்து எல்லாப் பொருள்களிலும், எல்லா நிகழ்ச்சிகளிலுமே கடவுள் ஒருவன்தான் இருக்கிறான், என்ற விதமாகப் பேசுகிறான்.

ஒரு சாண் இடத்திலும் இருக்கிறான் கடவுள் கட்டடத்துக்குச் செங்கல்போல, சிருஷ்டிப் பொருள்களுக்கு அடிப்படையாயுள்ள ஒற்றைத்தன்மை வாய்ந்த அணுவில் மாத்திரமல்ல; அதை நூறு பாகமாக (சத கூறகப்) பிரித்தால் அந்தப் பாகத்திலும் (கோணிலும்) அவன் இருக்கிறான்.

சாணினும் உளன், ஓர்தன் மை
அணுவினைச் சதகூறிட் ட
கோணினும் உளன், மாமே ருக்
குன்றினும் உளன், இந்நின்ற
தூணினும் உளன்.

பக்கத்தில் நின்ற தூணைச் சுட்டிக்காட்டினான். ஆனால், அதோடு நிற்கவில்லை. இரணியனிடத்தில்தான் கடவுள் அமைந்து விளையாடுகிறான். கடவுள் ஒருவன் கிடையாது என்று இரணியன் சொன்னபோது, அப்படி அவன் சொன்னதும் கடவுள் சொன்னது தான் என்று உறுதியாகப் பிரகலாதன் சொல்லுகிறான்.

இந்நின்ற
தூணினும் உளன், நீசொன் ன
சொல்லினும் உளன் இத்தன் மை
காணுதி விரைவின் என் றான்.

இப்படிப் பிரகலாதன் சொன்னது சிரிப்பை உண்டாக்கி விட்டது இரணியனுக்கு.

சாணினும் உளன், ஓர்தன் மை
அணுவினைச் சதகூறிட் ட
கோணினும் உளன், மாமே ருக்
குன்றினும் உளன், இந்நின்ற

தூணினும் உள்ள, நீ சொன்ன
 சொல்லினும் உள்ள, இத்தன்மை
 காணுதி விரைவின்என் றான்:
 நன்றெனக் கனகன்நக் காள்.

‘ரொம்ப பேஷ்’ என்று இரணியன் சிரித்தானாம்.

இந்தப் பாட்டிலிருந்து அறியாமையும் ஆணவச் செருக்கும் நிறைந்த ஒரு மனுனையே கடவுளின் அம்சமாகக் கருதவேண்டும் என்பது தெரிகிறது. அறிவினாலும் குணத்தாலும் ஒருவன் அபூர்வமாக விளங்கி விடுவானானால், அவனைத் தெய்வாம்சம் என்று சொல்லுவதில் என்ன கஷ்டம் இருக்கிறது? கடவுளையும் கடவுள்த் தத்துவங்களையும் சதா சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் மனசுக்கு, தெய்வம் என்றே தோன்றுவது இயல்பு. இதை ஒரு கவி மூலமாகப் பார்க்கலாம்.

✽ ✽ ✽

தசரதன் ராஜரீகத்தைத் துறக்க எண்ணுகிறான். வசிஷ்டர் முதலான மந்திரிகளைச் சபைக்கு வரச்செய்கிறான். வசிஷ்டரைப் பார்த்து, “ராஜ்யத்தையும் குடிகளையும் ராமன் செவ்வையாகப் பாதுகாப்பான் அல்லவா?” என்று கேட்கிறான். அதற்கு வசிஷ்டர் பதில் சொல்கிறார்: “தரும தேவதையே ராமனாக வந்து அவதரித்தது என்று சொல்லுவதைவிட்டு வேறு என்ன சொல்ல கிடக்கிறது?”

புறந்து நாம்ஒரு
 பொருள்இனிப் புகலுவது)
 எவனோ ?
 அறத்தின் மூர்த்திவந்து)
 அவதரித் தான் என்பது)
 அல் லால்,

என்று சொல்லிவிட்டு, கடவுளின் சக்திகளையே விளக்க ஆரம்பிக்கிறார்; சூரியன், சந்திரன், பூமி, புலப்பூண்டுகள், மனுஷன் ாராக உள்ள ஜீவப் பிராணிகள் எல்லாம் கோடிக்கணக்கான யுகங்களாகச் செவ்வையாகவே உலகத்தில் நடைபெற்று வருகின்றன உற்பத்தி தத்துவமும், பாதுகாப்புத் தத்துவமும் பழையன ஒழிந்து புதியன வருவதற்கு இடம் பண்ணும் சம்ஹாரத் தத்துவமும் சேர்ந்து உலகத்தைச் செவ்வையாக அமைத்துக் வைத்திருக்கின்றன.

இயற்கையில் இவ்வளவு திருத்தம் இருந்தாலும், இயற்கையைத் தன்வசப்படுத்தி அதைத் திருத்தக்கூடிய பேரறிவும் சக்தியும் வாய்ந்த மனுஷர்களும் உண்டு. ராமன் அத்தகைய சக்தி வாய்ந்தவன் என்று வசிஷ்டர் சொல்லுகிறார்.

பிறத்து, யாவையும்
காத்து) அவை பின்னுறத்
துடைக் கும்
திறத்து மூவரும்
திருத்திய திருத்தும்அத்
திற லோன்.

கடவுள் தத்துவத்திலேயே மனசைத் திளைக்கச் செய்து கொண்டிருக்கும் வசிஷ்டர், ராமனைக் கடவுள் அம்சம் என்று எண்ணுவதிலும் சொல்லுவதிலும் பொருத்தம் இருக்கிறது.

இனி, ராமனிடத்தில் அபார பக்தி செலுத்துகிற பாத்திரம் ஒன்று எப்படி பேசுகிறது என்று பார்க்கலாம்.

✽ ✽ ✽

அனுமாரைப் பார்த்து “இங்கே உன்னை அனுப்பியது யார்?” என்று ராவணன் கேட்டபோது, அனுமார் உத்தரம் சொல்லுகிற கட்டம். அனுமார் என்றால்த் தொண்டு செய்து விளைந்த பக்திதான். குழந்தைக்குத் தொண்டு செய்து விளைந்த தாயின் அன்புபோல் என்று ஒருவகையாகச் சொல்லலாம். ராமனுடைய குணங்களை எண்ணும்போது அனுமாருக்குக் கடவுளை எண்ணாமலிருக்க முடியவில்லை. ராமன் கடவுளாகவே ஆகிவிடுகிறான். கடவுள்த் தத்துவங்களை எப்படி அனுமார் கையாள்கிறார் என்று பார்க்கலாம்.

நியதியானது (இதை மேல் நாட்டார் ‘லா’ என்பார்கள்) ஆதியில் உண்டாக்கப்பட்டது. அதுவே எல்லாச் சிருஷ்டிகளையும் நடத்திக்கொண்டு வருகிறது. இன்னும் ஒரே ஒழுக்கில் நடைபெறுவதால் இடையில் உள்ளதும் முடிவில் உள்ளதும் ஆதியில்க் கடவுள் சன்னிதியில் விரிந்து கிடப்பதென்று ஆகும். அதனால், முற்காலம், தற்காலம், வருங்காலம் என்னும் கால தத்துவம்

பிறத்து -பிறப்பித்து, தோற்றுவித்து. மூவர் - பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர் திருத்திய திருத்தம் - திருத்தமாய் அமைந்து வைத்தவைகளை அதிகமாகத் திருத்தி அமைக்கும்

இல்லாமல் போய்விடுகிறது. கடவுள், மூன்று காலத்தையும் தடந்தவனாகிறான். அன்றியும், நீளம், அகலம், உயரம் என்ற கணக்குக்கு உட்பட்டவனும் அல்ல. இனி ஆயிர வருஷமாய் நிற்கிற ஆலமரத்துக்கு, வித்திலிருந்து முளைக்கிறது என்றும், வளர்ந்து முதிர்கிறது என்றும், கடைசியில் இற்றுப்போகிற தென்றும் உண்டு. கடவுளுக்கு இவை கிடையாது, என்றென்றும் பூரண நிலை ஒன்றே அன்றி வேறில்லை.

மூலமும் நடுவும்ஈ றும்
இல்லையாய், மும்மைத்தா ய
காலமும் கணக்கும் நீத்த
காரணன்:

இந்தத் தன்மையனான கடவுள் என்ன செய்தான்? சிவ பெருமானுக்குரிய திரிகூலத்தையும், திருமானுக்குரிய சக்கரம் சங்கு இரண்டையும், பிரும்மாவுக்குரிய கமண்டலத்தையும் துறந்து, கையில் வில்லை ஏந்தி வந்தான்

கைவில்ஏந் திச்
சூலமும், திகிரிசங் கும்,
கரகமுந் துறந்து;

இவைகளைவிட்டு மும்மூர்த்திகளில் இருப்பிடங்களையும் விட்டு வந்தான். ஒன்றாகிய கடவுள் தத்துவந்தானே மூன்று வகையாகத் தொழிற்படுகிறது என்பது குறிப்பு.

இப்போது பாட்டைப் பார்க்கலாம்:

மூலமும் நடுவும்ஈ றும்
இல்லையாய், மும்மைத்தா ய
காலமும் கணக்கும் நீத்த
காரணன்,கைவில்ஏந் திச்
சூலமும், திகிரிசங் கும்,
கரகமுந் துறந்து, தொல்லை
ஆலமும் மலரும்வெள் ளிப்
பொரும்பும்விட்டு) அயோத்திவந் தான்.

காலம் கடந்த, எங்கும் நிறைந்த கடவுளே அயோத்தியில் வந்து அவதரித்தான் என்று பக்தன் சொல்லும்போது உண்மையே தொனிக்கிறது. இந்த விதமாகப் பெரியோர்களை, அதாவது வீரர்களைக் கடவுளாகக் கருதக்கூடிய சக்தி பூர்வகாலத்து ஜனங்களிடம்

மிகுதியாக இருந்தது என்று ஆசிரியர் கார்லைல் சொல்லுகிறார். அவர்களே பாக்கியசாலிகள், உயர்ந்த பதவியிலுள்ளவர்கள் என்று சொல்லுகிறார். அனுமாருடைய வாயிலாகக் கம்பர் சொல்லுகிற வீர வழிபாட்டின் வேகத்தை உணர முடியும் என்றிருந்தால், ஆசிரியர் கார்லைல் எவ்வளவோ பாராட்டி அனுபவித்திருப்பார். ஆனால் அவருக்கு அது கொடுத்துவைக்கவில்லை. தமிழர்களாகிய நமக்குக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறது.

கம்பரோடு நாம் எல்லோரும் ஆறு தினங்களாகப் பழகி வந்தோம். ரொம்ப சந்தோஷம்.

கம்பர் கவிக்கு வந்த வினை

ஒரு கதை, புராதனமான கதைதான்: கம்பர் ஒரு ஊருக்குப் போயிருந்தார். ஒரு பிரபுவின் தங்கியிருந்தார். சாயங்காலம் ஆனதும், “யாரோ ஒருபுலவர் கோயிலில்க் கம்ப ராமாயணப் பிரசங்கம் செய்கிறார், நாமும் போய்க் கேட்டு வரலாமே” என்றார், பிரபு. கம்பரும் சம்மதித்தார். இருவரும் போய்ப் பிரசங்கத்தின் முன் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். கம்பரை இன்ன தெரியாததால், பிரசங்கி, பாடல்களைத் தோரணையோடு கம்பீரமாக வாசித்து வியாக்கியானம் செய்து அனுபவித்த வண்ணமாய் இருந்தார்கள். பிரசங்கம் முடிந்தது. பிரசங்கியிடம் கம்பரை இன்னார் என்று பிரபு அறிமுகப்படுத்தினார். பிரசங்கிக்கு அளவில்லாத சந்தோஷம் உண்டாகி, “அடடா! பாடல்கள் எல்லாம் எவ்வளவு அருமை! தங்களைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி என்று சொல்லாமல் வேறு என்ன சொல்லுகிறது?” என்று கம்பரைப் பார்த்து வியந்த வண்ணமாய்ச் சொன்னார். ஆனால், கம்பரோ, “தாங்கள் வாசித்த இராமாயணத்தில் என்னுடைய பாடல்களும் ஒன்றிரண்டு சேர்ந்திருக்கிறதுபோலத் தெரிகிறது” என்று அமைதியாகச் சொல்லி நிறுத்தினார்.

கதையாயிருந்தாலும், இது ஒரு உண்மையை நன்றாய்த் தெரிவிக்கிறது. கம்பராமாயணத்துக்குள் வேறு செய்யுள்களைப் புகுத்திவிட்டார்கள் என்பதும், அதுவும் வெகு காலத்துக்கு முன்னேயே புகுத்தி விட்டார்கள் என்பதும், இதோடு, அறிவாளிகள் சிலருக்கு இந்த விஷயம் தெரிந்திருக்கிறது என்பதும் புலப்படுகிறது.

ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய நாடகங்களிலும், பிறர் இடையில் செருகிய பாகங்கள் உண்டு. “பிடாரி வசங்கியது” என்னும் நாடகத்தில் பாதிக்குமேல் ஷேக்ஸ்பியர் எழுதாதது என்று கண்டு முடிவு கட்டியிருக்கிறார்கள். ஷேக்ஸ்பியர் எழுதியது என்றால், அதில் ஜீவன் இருக்கும்; செருகிச் சேர்த்துள்ள பாகத்தில் ஜீவன் இராது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆங்கிலக் கவியின் தத்துவத்தை அறிந்து அனுபவித்த ஆங்கிலேய ஆசிரியர்கள், “ஷேக்ஸ்பியர், ஷேக்ஸ்பியர்தான். வேறொரு புலவருக்கு அந்தத் தனிக் கவிப் பண்பு வராது” என்று உறுதியாகச் சொல்லிவிடுவார்கள்.

இவ்வளவும் கம்பர் சம்பந்தமாகவும் சொல்லலாம். கம்ப ராமாயணத்துக்குள் எத்தனையோ செருகு கவிகள். அவைகளில் ஜீவனே கிடையாது. சில செருகல்களில், இலக்கணமோ பொருளோ, ஒன்றுமே கிடையாதுதான்.

கம்பராமாயணத்தில் இந்தச் சிதைவுகள் எல்லாம் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் பல.

காரணம் ஒன்றிரண்டை இங்கே குறிப்பிடலாம்.

கம்பர், வால்மீகி ராமாயணத்தின் முக்கியமான அம்சங்களை எடுத்துக்கொண்டார். அவ்வளவுதான். கம்பராமாயணம் வால்மீகி ராமாயணத்தின் மொழி பெயர்ப்பு என்று எவ்விதத்திலும் சொல்ல முடியாது. கம்பர், தன் காலத்திலிருந்து தமிழ்நாட்டு மக்களுடைய மனப்பாங்குக்கு ஒத்திருக்கவேண்டும் என்று கட்டங்களை மாற்றி இருக்கிறார். அதைவிட, பாத்திரங்களின் சொருபத்தையே மாற்றியிருக்கிறார். இவைகளெல்லாம் தன் கதையின் கட்டுக்கோப்புக்கு அவசியமென்றே கருதிச் செய்தார்.

பிற்காலத்தில் உள்ளவர்கள், கம்பருடைய இதயப் போக்கையும் சிருஷ்டி தத்துவத்தையும் தெரிந்து கொள்ளாமல் கதை பூர்வமான வால்மீகத்தை ஒட்டி இருக்க வேண்டுமென்று ஏதோ எண்ணங் கொண்டு, கம்பர் பாடல்களை அகற்றிவிட்டு, தாங்களாகப் பாடல்களை இயற்றிச் சேர்த்து விட்டார்கள். இது காரணமாகப் பல கட்டங்களிலே பொருத்த மின்மையும் வேண்டாத நீட்டமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இதெல்லாம் மிதந்தவாறாகப் பார்த்தாலே யாருக்கும் தெரிந்துவிடும். செருகிய கவிகளோ, உயிர்த் தத்துவம் கொஞ்சமேனும் இல்லாமல், விஷயத்துக்கும் இலக்கணத்துக்குமே மாறுபட்டவைகளாக இருக்கும்.

இதுபோக, இன்னொரு விசித்திரமான வேலையும் செய்திருக்கிறார்கள்.

அருமையான பண்ணும் பாவமும் நிறைந்த பாடல்களைப் பாடிப் பாடிப் பலரும் அனுபவிப்பதை இப்போதும் பார்க்கிறோம். முற்காலத்திலும் இப்படி அனுபவிப்பது இயல்புதானே? சில பேர்வழிகளுக்கு, ஒன்றைப் பார்த்தால் அது போலவே தாமும் ஒன்று செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசை உண்டாகும். கம்பரது பாடல்களையும் பார்த்துத் தாங்களும் அந்த மாதிரியாகச் செய்து விடவேண்டும் என்ற வேண்டாத ஆசை உண்டாய்விட்டது. உடனே, செய்யுள் இயற்றும் வழியைத் தெரிந்துகொண்டு, தெரியாமலுந்தான். போலிச்செய்யுள்களை எழுத ஆரம்பித்தார்கள். பிள்ளையார்கோவில், ஆற்றங்கரை முதலிய இடங்களில் தங்கள் சகாக்களுடன் இருந்து பாடி அரங்கேற்றினார்கள். சகாக்களும் 'பலே பலே' என்றார்கள். பலே போட்டதோடு நிற்கவில்லை. "தாங்கள் பாடியது கம்பர் பாடலைப் போலவே இருக்கிறது. கம்பர் பாடலோடு சேர்த்துவிட்டால் நன்றாய் இருக்கும். கம்பராமாயணத்துக்கே அது பிரயோசனந்தானே?" என்றெல்லாம் தூபம் போட்டு விட்டார்கள். கேட்பானேன்! புலவர் வீட்டுக்குப் போனார். ராமாயண ஏட்டை எடுத்தார். ஒரு ஓலையை உருவினார். வேறு ஓலையை சேர்த்துத் தம் செய்யுளைப் புகுத்தி விட்டார்.

இந்த விதமாக, வாரத்துக்கு ஒரு முறை, மாசத்துக்கு ஒரு முறை என்றெல்லாம் கம்பருக்குத் தொண்டு செய்ய ஆரம்பித்தார் மற்ற சகாக்களும் இவரைப் பார்த்து இந்தத் தொழிலில் இறங்கி விட்டார்கள் என்று சொன்னால் மிகையல்லதானே?

மேலே சொன்ன விதமாகச் செய்து புகுத்திய செய்யுள் ஒன்றிரண்டை மாதிரிக்காகப் பார்க்கலாம்.

2

கம்ப ராமாயணத்தில் ஜடாயு ஒரு உயர்ந்த பாத்திரம். ஜடாயுவை ஒரு கழுகாக வைத்து, அதற்குள் அருமையான உணர்ச்சிகளையும் பாவங்களையும் ஊட்டியிருக்கிறார் கம்பர்.

ராமன், லட்சுமணன், இவர்களோடு சீதை ஆகிய மூவரும் மனித சஞ்சார மில்லாத வனத்தின் வழியாக வருகிறார்கள். ஜடாயுவாகிய கழுகு ஒரு குன்றின் சிகரத்திலிருந்து பார்த்தான்.

மூவரும் நெருங்கி வரவும், சொரூபம் தெளிவாய்த் தெரிய வந்தது. ராமனைப் பார்த்து, “நீ யார்? நீ என்னுடைய நண்பன் தசரதுனுடைய சாயலில் இருக்கிறாயே! இந்தப் பாலைவனத்தில் வருவதற்கு காரணமென்ன?” என்று கேட்டான். ராமன் “உண்மைதான். தசரதர் புத்திரர்தான் நானும், இந்த இலக்குவனும்” என்றான். “நண்பன் தசரதன் சொளக்கியமாயிருக்கிறானா?” என்று ஜடாயு அருமையோடு கேட்டான். அதற்குத் தந்தையார் இறந்து போய்விட்டதாக ராமன் சொன்னான். உடனே துயரம் தாங்காமல் மூர்ச்சையாய் கீழே விழுந்து விட்டான், ஜடாயு. இதைப் பார்த்து, “அடடா, இந்தக் காட்டில் இப்படி அன்பு உருவான ஆன்மா ஒன்று இருக்கிறதே! எவ்வளவு கஷ்டத்துக்கு உள்ளாய்விட்டான்” என்று பரிந்து முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்து, உணர்ச்சியுண்டாகும் படியாகச் செய் தார்கள் இராமனும் லட்சுமணனும். நடந்த விருத்தாந்தங்களை எல்லாம் சொல்லக் கேட்டு, “ஐயோ! இப்படியெல்லாம் விதி நம்மைப் படுத்த வேண்டுமா?” என்று வருந்தி, “சரி ஏதோ, தந்தை கட்டளையை மீறக்கூடாது என்ற நீதி இருக்கிறது. நீங்கள் எப்படியும் காட்டில் வசிக்க வேண்டியவர்களாய் இருக்கிறீர்கள். வசிப்பதற்கு வாய்த்த இடம் ஒன்றைக் காட்டுகிறேன்” என்று ஆற்றங்கரை ஓரத்திலுள்ள சோலைகள் நிறைந்த ஒரு இடத்தைக் காட்டி விட்டுப் போய்விடுகிறான் ஜடாயு.

ராவணன் சீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு போகும்பொழுது, ஜடாயு ராவணனோடு எதிர்த்துப் போர் செய்கிறான். எப்படியாவது சீதையை மீட்டுவிடவேண்டுமென்று தன்னுடைய சக்தி முழுவதையும் செலுத்தித் தாக்குகிறான். கடைசியில், வச்சிராயுதத்தைக் கொண்டு ராவணன் ஜடாயுவின் சிறகுகளை வெட்டிவிட்டு தென்திசை நோக்கிப் போய்விடுகிறான். ஜடாயு, அப்படியே கீழே விழுந்து அரைகுறை உயிரோடு கிடக்கிறான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில். சீதையைத் தேடிய வண்ணமாய், ராம லட்சுமணர்கள் அங்கே வந்து சேருகிறார்கள். ஜடாயு மரணத் தருவாயில் இருக்கிற நிலையைப் பார்த்து ரொம்பவும் வருந்துகிறார்கள்.

“அரக்கர்களை நிர்மூலமாக்கினால் அன்றி உங்களுக்கு உய்வில்லை” என்று விஷயத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்து ஜடாயு வுக்கு அப்படியே உயிர்போய்விட்டது.

ராமனுக்கு இதையெல்லாம் பார்க்க மனம் தாங்குமா? “ என்னால் அல்லவா, என்னைப் பெற்றெடுத்த தந்தை தசரதன் உயிர்

விட்டான். இப்போது நீயும் எனக்காக உயிர் விட்டாயே! எமன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்று சொல்லுவார்கள். என்னைபோல் எமன் எங்கேதான் உண்டு? தங்களுடைய தந்தையாரை (தாதையரைக்) கொலை செய்த பிள்ளைகள் கதையில் தான் உண்டா?" என்று கதறுகிறான்.

தம்தா தையரைத்
 தனயர் கொலைநேர்ந்தார்
 முந்தாரே யுள்ளார்!
 முடிந்தான் முனையொருவன்
 எந்தாய் ஓ! ஏற்காக
 நீயும் இறந்தனையே!
 அந்தோ! வினையேன்
 அருங்கூற்றம் ஆனேனே!

மேலும் வருந்துகிறான்:

“என்னுடைய மனைவியைப் பகைவன் பற்றி கொண்டு போக, நீ எதிர்த்தாய். அப்படி எதிர்த்த உன்னைக் கொன்றவன் மண்ணோடு மண்ணாய்ச் சாயாமல் நிலத்தின்மேல் நின்ற வண்ணமாய் இருக்கிறானே! என் கண்ணுக்கு அப்படித் தெரிகிறதே! ஆனால், நீயோ இறந்து கிடக்கிறாய். என்னுடைய வீரத்தை என்னவென்று சொல்ல! பலமாகக் கட்டமைந்த சிலையை ஏந்தி நிற்கிறேன். எடுக்க எடுக்கத் தொலையாத அம்பு நிறைந்த அம்பறாத் தூணியையும் என் தோள் சுமந்துகொண்டு இருக்கிறது. ரொம்ப நன்றாய் இருக்கிறது!”

என்தாரம் பற்றுண்ண,
 ஏன்றாயைச், சான்றோயைக்
 கொன்றானும் நின்றான்;
 கொலையுண்டு நீகிடந்தாய்;
 வந்தாள்ச் சிலையேந்தி
 வாளிக் கடல்கமந்து
 நின்றேனும் நின்றேன்
 நெடுமரம்போல் நின்றேனே!

மேலே சொன்ன இரண்டு பாடல்களிலும் துயர பாவம் நிறைந்திருக்கிறதாக யாருக்கும் தெரிந்து விடும். கம்பர் பாட்டு, கம்பர் பாட்டுதான். பாடப் பாட, பாவங்கள் புதிது புதிதாகத் தோன்றி வந்து நம் முன் நிற்கும். நம் இதயத்தைக் கவர்ந்த வண்ணமாய் நிற்கும்.

இவைகளை ஒட்டி, அடுத்த பாட்டாக ஒரு செய்யுள் கம்பராமாயணப் புஸ்தகத்தில் பார்க்கலாம். அது “என்தாரப் பற்றுண்ண” என்ற பாடலை வைத்துக் கொண்டு போலியாகப் பாடியது

போலிப் பாட்டு

சொல்லுடையார் என்போல்
 இனியுளரோ தொல்வினையேன்
 இல்லுடையாள் காண
 விறகுடையாய், எண்ணிலாப்
 பல்லுடையாய் உன்னைப்
 படையுடையான் கொன்றகல
 வில்லுடையேன் நின்றேன்
 விறலுடையேன் அல்லேனோ!

சொல்லுடையார் என்போல் இனியுளரோ! என்னைப் போலப் புகழுடையவர் இனிமேல் உண்டோ? பழி வந்துவிடும் என்பதாகப் பொருள். “சொல்லுடையார்” என்பது எந்த ஊர் வழக்கோ தெரியவில்லை. “இல்லுடையாள் காண விறகுடையாய்” என் மனையானைக் கண்டுபிடிக்கும் தந்திரம் உடையாய் என்று பொருள்படும். ‘விறகு’ என்றால் தந்திரம். இங்கே தந்திரம் என்ன வந்தது? ‘இறகுடையாய்’ என்று வாசிக்கலாம்; ‘என் மனையாள் கண் முன்னே கொல்லப் பட்டாய்’ என்று பொருளாகும். அது எப்படியேனும் போகட்டும்.

கழுகைப் பார்த்து “எண்ணிலாப் பல்லுடையாய்” என்று சொல்வதில் என்ன பொருள்தான் இருக்கிறதோ! பாவம் என்பதைப் பார்த்தால், செய்யுளில் ஒன்றுமே இல்லை. மேலும், சொன்ன தையே திருப்பிச் சொல்லுகிறது. ரஸம் ஒன்றுமே இல்லாமல்.

ராவணனுக்கு உற்ற துணையான எத்தனையோ வீரர்கள் யுத்தத்தில் இறந்துபோய் விட்டார்கள். மகா வீரனான தன் தம்பி கும்பகர்ணனும் இறந்து போய்விட்டான். தனக்கு நெருக்கடியான நிலைமை வந்துவிட்டது என்றே எண்ணுகிறான். ஆனாலும், தன்னுடைய மகன் இந்திர சித்து, இந்திரனையே வென்றவன். அவனால் வெல்லக் கூடாத வீரர் யாருமே இல்லை என்ற ஆறுதல் இருந்தது எப்படியோ இந்திரசித்தும் போர்க்களத்தில் மடிந்தான். இந்தச் செய்தி காதுக்கு எட்டியதும் புத்தியே கலங்கிவிட்டது. என்ன செய்வது என்று ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. ஏதோ ஒருவிதமான

வெறி மனசில் உண்டாகி, “ இப்படி விளைந்த தெல்லாம் அந்தப் பெண் சீதையினால் தானே? அவளை இதோ வெட்டிக் கொன்று விடுகிறேன்” என்று கையில் வாளை ஏந்தியவனாய், சீதை இருக்கும் இடம்நோக்கிச் செல்லுகிறான். இதைப் பார்த்தான், மகோதரன். “இந்தப் பழி ஒன்று நம்முடைய ராவணனுக்கு ஏற்பட வேண்டுமா?” என்று பயந்தவனாய், ராவணன் காலில் விழுந்து மன்றாடுகிறான்.

“இந்த இலங்கையைச் சூழ்ந்துள்ள கடல் ஒரு நாளும் வற்றாது அடிவானத்தை ஒட்டித் தெரிகிற நெருப்பின் உருவமான மேகங்களும் என்றென்றும் விளைந்துகொண்டே இருக்கும். இந்த விசாலமான பூமியும் அழியாத வஸ்து. விண்ணில், எங்கும் நிறைந்துள்ள வஸ்துவான ஆகாயமும் என்றுமே இருப்பதுதான். கடலிலிருந்து வருகிற காற்றின் ஒட்டமும் ஒருநாளும் ஒழியாது. இந்தப் பஞ்சபூதங்கள் ஒருநாளும் ஒழியாதவை. அப்படியே நீ ஏற்கப்போகிற பழியும் ஒரு நாளும் ஒழியாதது. போர் என்ற ஒன்று இருக்கிற வரையும் வெற்றி உன்னுடையது. புகழினாலேயே சிரஞ்சீவியாய் இருப்பவனும் நீ. இத்தகைய நீயா ஒரு அனாதைப் பெண்ணைக் கொல்லும் பழிக்கு ஆளாக வேண்டும்!”

நீருள தனையும், சூழ்ந் த
நெருப்புள தனையும், நீண் ட
பாருள தனையும், வா னின்
பரப்புள தனையும்,கா லின்
பேருள தனையும்,பே ராப்
பெரும்பழி பிடித்திபோ லாம்!
போருள தனையும்வென் று
புகழுள தனையும் உள் ளாய்!

கம்பருடைய அற்புதமான பாடல்களில் இது ஒன்று படிக்கிறவர்கள் இந்தப் பாடலைத் தயவு செய்து நாலு தடவையோ ஐந்து தடவையோ சாவகாசமாகப் பாடி, மனசிலும் செவியிலும் பதிய வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

இந்தக் கட்டத்தை விட்டுவிட்டு, முன்னதாக உள்ள வேறு ஒரு கட்டத்துக்குப் போவோம்.

அங்கதன் தூது போகிற கட்டம். ராமன் வானர சைன்யங் களோடு யுத்தம் செய்வதற்காகக் கடலை அணையின் வழியாகக் கடந்து, இலங்கையிலே வந்து தங்கி விடுகிறான். எப்படியாவது யுத்தம் இல்லாமல்க் காரியம் சித்தியாகும்படி செய்வது நல்லது

என்று எண்ணுகிறான். அரக்கர்களுக்குள் விபீஷணனும் கும்ப கர்ணனும் தரும சிந்தை யுள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள் என்று எண்ணினால் யாருக்குமே யுத்தம் செய்யத் தோன்றாது கருணா மூர்த்தியான ராமபிரானிடத்தில் இப்படித் தோன்றியது இயல்பான காரியம் அல்லவா? ராவணனைக் கடைசியாக ஒருமுறை கேட்டு விடலாம் என்று எண்ணி, வாலியின் மகனான அங்கதனைத் தூது செல்ல விடுகிறான்.

அங்கதன் ராவணன் முன்போய் நிற்கிறான். ராவணன் வேடிக்கையாக “இந்த அரக்கர்கள் உன்னைத் தின்று விடுவார்கள். நீ யாரென்று சொல்லிவிடப்பா” என்றான். கடவுள் அம்சமான ராமன் விட்ட தூதன் என்று அங்கதன் சொன்னான். “சரி, தூதெல்லாம் இருக்கட்டும். நீ யார்? உன் குலத்தைச் சொல்” என்றான் ராவணன். அங்கதனும் வேடிக்கையாகத்தானே, “ராவணன் என்பவனைத் தனது வாலில் கட்டி மலையிலிருந்து மலைக்குத் தாவி ரொம்ப சங்கடப்படுத்தினானே வாலி என்ற ஒருவன். அந்த வாலியின் மகன்தான் நான்” என்றான். அதற்கு ராவணன், “ரொம்ப நல்லது. நீ என்னுடைய மகனும் தான். உன் தந்தையைக் கொன்ற ராமனுக்கு நீ ஆளாக இருக்கவாமா? இந்தத் தொழிலெல்லாம் உனக்கு வேண்டாம். கிஷ்கிந்தைக்கு அரசனாக நீயே இருக்க வேண்டும். உனக்கு நான் முடிசூட்டி வைக்கிறேன்” என்று பாராட்டிச் சொன்னான். “அழகு, அழகு! நாய் அரசைக் கொடுக்க, சிங்கம் அதை ஏற்கிற கதைதான் இது” என்று சொல்லிச் சிரித்தான் அங்கதன். கடைசியாக இந்த விளையாட்டுப் பேச்சுகளை விட்டுவிட்டு, தான் வந்த காரியத்தைச் சொல்லுகிறான்.

“உன்னிடத்தில் இரக்கம் கொண்டுதான் ராமன் என்னைத் தூது விட்டிருக்கிறான். சீதையை விட்டுவிடு. அல்லாத பட்சம் உன் உயிரை விட்டுவிட வேண்டியதுதான். உன்னிடத்தில் தைரியம் என்பது இருக்கிறதாக தெரியவில்லை. நீ கோழை. உன்னுடைய பாட்டி தாடகையை, ராமன் முன்பு கொன்றானே! அப்போது நீ போருக்கு வந்தாயா! உனக்கு ரொம்ப பிரியமான மாமன் மாரீசன் ராம பாணம் பட்டு இறந்தான். அப்போது நீ போருக்கு வரவில்லை. இதெல்லாம் போகட்டும். ராமன் காட்டி விருந்தபோது, உன் அருமைத் தங்கை, சூர்ப்பனகை இருக்கிறானே; அவள் வந்தாள் காதறுபட்டாள், மூக்கறுபட்டாள். அப்போதும் நீ வரவில்லைதான். இனிமேல் போர் வேறா செய்யப் போகிறாய்?” என்று காரமாகப் பேசினான் அங்கதன்.

பருந்துண்ப் பாட்டியாக் கை
 படுத்தநாள், பகழிபா ய
 மருந்திலும் இனியமா மன்
 மடிந்தநாள், வனத்துள்வை கி
 இருந்துழி வந்ததங் கை
 இருஞ்செவி முலையும்மூக் கும்
 அரிந்தநாள் வந்திலா தான்
 இனிச் செய்யும் ஆண்மைஉண் டோ?

அங்கதன் பேசிய பேச்சில் இது முத்தாய்ப்பாக விழுகிறது. ஆங்கார பாவமும் இகழ்ச்சி பாவமும் ஒன்றோடொன்று பின்னி, ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் வெளிவந்து கொப்புளிக்கின்றன. இனிமேல் பேச வேண்டியதில்லை அங்கதன்.

ஆனால், கம்பராமாயணப் புத்தகத்தில் ஆறு பாட்டுக்கள் அதிகமாகச் சொல்லி வளர்த்திருக்கிறது. வேண்டாத வளர்ப்பு. பாடல்களில் பாவம், சுவை, உயிர் ஒன்றுமே இல்லை. முதல் ஐந்து பாட்டுக்களையும் அப்படியே ஒதுக்கிவிட்டு, ஆறாவது பாட்டை மாத்திரம் மாதிரிக்காகப் பார்க்கலாம்.

மேலே மகோதரன் ராவணனைத் தடுத்த 'நீருளதனையும்' என்ற பாட்டை மறுபடியும் வாசித்து விட்டு இதைப் பார்க்க வேண்டும்.

போலிப் பாட்டு

நீரிலே பட்டு சூழ்ந்த
 நெருப்பிலே பட்டு நீண்ட
 பாரிலே பட்டு வானப்
 பரப்பிலே பட்ட வெல்லாம்
 போரிலே பட்டு வீழ்ப்
 பொருதநீ ஒளித்துப் புக்குன்
 ஊரிலே பட்டாய் என்றால்
 பழியென உளையச் சொன்னான்.

இந்தச் செய்யுளில் 'நீர்' இருக்கிறது. 'அது சூழ்ந்த நெருப்பு' இருக்கிறது 'நீண்ட பார்' இருக்கிறது. 'வானப் பரப்பு' இருக்கிறது. (மகோதரன் பாட்டிலுள்ளவைதான்) ஆனால் பொருள் இல்லை. எதுகை அமைவது தமிழில் எளிது. 'போரிலே பட்டு',

ஊரிலே பட்டாய்' என்பதெல்லாம் எதுகைதான். விஷயம் உண்டா? இல்லை. கடைசியாக 'பழியென உளையச் சொன்னான்' இந்தப் பழியும் மகோதரன் பாட்டிலிருந்து எடுத்துக் கொண்ட பழி தான்.

அர்த்தம் ஏதாவது சொல்லலாம்: அரக்கர்கள் நீரில் இருப்பார்கள், பாரில் இருப்பார்கள், வானத்தில் இருப்பார்கள் என்று சொல்லலாம். ஆனால் நெருப்பில் அரக்கர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால் என்ன அர்த்தமோ தெரியவில்லை.

3

யாரோ சிலர், பொழுது போகாமல் விளையாட்டுக்காக (வினைக்கோதான்) எதுகை அகராதியைப் பார்த்துச் செய்யுளைக் கட்டிவிட்டார்கள். பின்னால் வந்தவர்களுக்கு இல்லாத கஷ்டமெல்லாம் வந்து சேர்ந்தது. அர்த்தமோ அனர்த்தமோ பண்ணித் தொலைக்க வேண்டும் என்று ஏற்பட்டு விட்டது. கடைசியாகக் கம்பராமாயணம் என்ன ஆயிற்று? சொல்லத்தான் வேணும் - குட்டிச் சுவராய்ப் போய் விட்டது!

* * *

மேலேக் கண்ட உண்மையான கம்பர் பாடல்களைத் திரும்பப் திரும்பப் பாடவேண்டும். பாடப் பாடப் புதிதான பொருளும் சுவையும் தென்படும். அந்தப் பாடல்களை விட்டு அப்பால் போகக்கூட முடியாமல் இருக்கும். பிறகு போலிப் பாட்டைப் பார்த்தால், கர்ண கடுரமாய் இருக்கும் மூளையே கலங்கப் பார்க்கும்.

இப்பேர்ப்பட்ட போலிப் பாடல்களை, சிறுபிராயமாய் இருக்கும்போது பள்ளிக்கூடத்தில் பாடமாகப் படித்துவிடுகிறோம். இல்லாத அனர்த்தங்களை எல்லாம் சொல்லி, 'ஹா ஹா' என்று வியந்து, நம்மையும் வியக்க வைத்துவிடுகிறார்கள் ஆசிரியர்கள். நம்முடைய மனசு என்ன செய்ய முடியும்? 'ஆமாம்' போட்டு தொலைக்கிறது. பரீட்சை முடிந்தவுடன் புத்தகம் குப்பைக்குப் போய்விடுகிறது. படிக்கும்போது பட்ட கஷ்டம் மாத்திரம் மிஞ்சுகிறது மனசில்.

இப்போது நாம் பள்ளிக்கூடத்தில் மாணவர்களாக இல்லை. ஆதலால், சாவகாசமாகக் கம்பராமாயணத்தைப் படிக்கலாம். பாடல் நன்றாக இருந்தால் நல்லது. அல்லாத பட்சம், நன்றாக

இல்லை என்று தள்ளிவிடலாம். அபாயம் ஒன்றும் இல்லை. கம்பர் பாடல்கள் எல்லாம் எளிதாகவே இருக்கும்; வாழ்க்கையில் அனுபவ முதிர்ச்சியடைந்தவர்களுக்கு ஒரு கஷ்டமும் இராது

கம்பரைப் படிப்பதற்காக இலக்கணங்களைப் படிக்க வேண்டாம், நிகண்டுகளையும் அரும்பத அகராதிகளையும் படிக்க வேண்டாம். ஆனால், வாழ்க்கையிலுள்ள தத்துவங்களையெல்லாம் படிக்க வேண்டும். அரசர்களுடைய இயல், வீரர்களுடைய இயல், தாயார் இயல், மனைவியர் இயல், எல்லாம் போக ஞானிகளுடைய இயல் - இவை எல்லாவற்றிலும் உள்ள உண்மையைக் காண வேண்டும். இயல்களை மோகம் உண்டாகும்படி கற்கவேண்டும். கற்கக் கற்க, கம்பர் நம்முடைய சொந்த உறவினராக ஆவார். நம்மிடம் வீரமாகப் பேசுவார், உருக்கமாகப் பேசுவார். உல்லாசமாகவும் பேசுவார்.

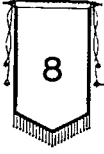
கம்பரைப் போல் நமக்கு ஆனந்தம் கொடுக்கக்கூடிய பொருளோ, பதவியோ உலகத்தில் இல்லை என்று தோன்றும். வானத்திலே இல்லை என்று சொல்லத் தோன்றும்.

முற்காலத்து ரசிகர் ஒருவர், மற்ற ராமாயணங்கள் சிலவற்றை வாசித்துவிட்டுக், கம்பராமாயணத்தையும் வாசித்துப் பார்த்தார். (அவர் யோகசாலி: செருகு கவிகளும் சிதைவும் இல்லாத கம்பராமாயண மூலமே அவர் கையில் இருந்திருக்க வேண்டும்.) மனசில் எழுந்த பேருவகையைப் படலாகப் பாடினார்:

இம்பர் நாட்டிற் செல்வமெலாம்
எய்தி அரசாண் டிருந்தாலும்,
உம்பர் நாட்டிற் கற்பகக்கா
ஒங்கும் நீழல் இருந்தாலும்,
செம்பொன் மேரு அனையபுயத்
திறல்சேர் இராமன் திருக்கதையில்
கம்ப நாடன் கவிதையிற்போல்
கற்றோர்க்கு இதயம் களியாதே!

ஆம்,

கம்ப நாடன் கவிதையிற்போல்
கற்றோர்க்கு(கு) இதயம் களியாதே!

பாட்டினால் வந்த தலைக்கிறக்கம்

பள்ளிக்கூடத்தில் விளையாட்டுப் போட்டி ஒன்றைப் பார்த்தது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. மைதானத்தில் இரண்டு கம்பங்களைத் தூரமாக விலக்கி நட்டு, இடையே கயிறு கட்டி, மத்தியில் மண்குடம் ஒன்றைத் தொங்கவிட்டார்கள். போட்டிக்கு வந்த பையன்களை (நாலு பையன்களை) எட்ட நிறுத்திக் குடத்தைப் பார்க்கச் செய்து, பிறகு கண்ணை நன்றாய்க் கட்டி, கையில் ஒரு தடியையும் கொடுத்து, அவர்களைப் பரபர வென்று சுற்றி விட்டுவிட்டார்கள். பையன்கள் குடத்தின் கீழே போய்த் தடியினால் அதை உடைக்க வேண்டும்.

குடத்துக்குக் கீழ்த் திசையில் நின்ற பையன், திசை தப்பி, கிழக்கு நோக்கியே போய்த் தடியை வெகு வேகமாய் ஓங்கினான். சுற்றியுள்ளவர்கள் எல்லோரும் 'கொல்' என்று ஒரே சிரிப்பாய்ச் சிரித்தார்கள். ஏமாந்த பையன், "ஓகோ, குடம் சற்றே தவறிவிட்டது" என்று அந்த இடத்திலேயே வளைய வளைய வந்து தடியை ஓங்கிக்கொண்டே இருந்தான். அதுபோலவே அவனுடைய சகாக்கள் மூன்று பேரும் ஒவ்வொரு மூலையில் நின்று ஆகாயத்தோடு சிலம்பம் ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள். நாழிகை ஆக ஆகப் பையன்களுக்கும் குடத்துக்கும் எட்டாத தூரமாய்ப் போய்விட்டது. பார்ப்பவர்களுக்கு இது ரொம்ப ரொம்ப வேடிக்கையாய் இருந்ததால், ஒவ்வொரு விளையாட்டுப் போட்டியிலும் இந்த விளையாட்டு ஒரு அங்கமாகவே இருந்து வந்தது. ஆனால், ஒரு போட்டியிலாவது ஒரு பையன் குடத்தை உடைத்தான் என்பது கிடையாது. திக்குத் திசை தெரியாமல் போகும்படி தலை கிறங்க முதலில் சுற்றி விட்டதுதான் காரணம்.

2

இதுபோல, தமிழ் வகுப்பில் தலைகிறங்கச் சுற்றிவிட்ட செயல் ஒன்று ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடங்களிலெல்லாம் அந்தக் காலத்தில் (இப்போதுதான்) ஆரம்ப வகுப்புக்களில், அவ்வையார் பாட்டு என்று கருதப்படுகிற நல்வழி, வாக்குண்டாம் முதலான பாடல்களைத் தமிழ்ப் பாடமாக வைப்பது வழக்கம், அவ்வையார் பாடல் என்பது பற்றி, பாடல்கள் எல்லாம் அருமையானவை என்றே ஆசிரியர்கள் கருதி வந்தார்கள். அந்தப் பாடல்களில் இது ஒன்று.

பண்டு முளைப்பது) அரிசியே ஆனாலும்
விண்டுமி போனால் முளையாதாம் - கொண்டேபேர்
ஆற்றல் உடையார்க்கும் ஆகா தளவின்றி
ஏற்ற கருமம் செயல்.

ஆசிரியர் உரை சொன்னார் : “நெற்கதிர் முளைப்பதற்கு அரிசிதான் காரணம்; அதைப் பொதிந்துள்ள உமியல்ல. ஆனாலும் உமியானது விண்டு, அதாவது கிழிந்து, விலகிப்போய்விடுமானால் நெற்கதிரானது முளையாது” என்றார். விஷயம் தெரிந்துவிட்டது. ஆனால், “பண்டு முளைப்பது” என்ற தொடரில் ‘பண்டு’ என்ற வார்த்தைக்குப் பொருள் பண்டும் தெரியவில்லை; இப்போதும் தெரியவில்லை. உபாத்தியாயர் கையில் பிரம்பு ஒன்று இருக்கும் போது, ஒரு வார்த்தைக்குப் பொருள் தெரியாமற் போனால் எவ்வளவு பயம் ஏற்படும். பையன் தலை எவ்வளவாகக் கிறங்கும் என்று யோசித்துப் பாருங்கள். வார்த்தையோடு கஷ்டம் நிற்கவில்லை.

மேலே சொன்னது உபமானம். இனி உபமேயம் வரப் போகிறது. ஒருவனுக்கு மிகுந்த சக்கி இருந்த போதிலும் உதவி ஒன்று இல்லாமல்ப் போனால் எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தைச் செய்து முடித்தல் இயலாது. ஒரு வகையாக இது உபமானத்தோடு பொருந்தி விடுகிறது. ஆனால், இதற்கு வார்த்தை இருக்கிறதா? இல்லை. ‘அளவின்றி ஏற்றகருமம்’, தன் சக்திக்கு மிஞ்சிய காரியம் என்றுதான் பொருள்படும். ஆசிரியரும் உரையாசிரியர்களும், ‘அளவின்றி’ என்றால் ‘உதவியின்றி’ என்று துணிந்து பொருள் சொல்லி விட்டார்கள். நேர் பொருளாய்ப் பார்த்தாலோ, உபமானத்துக்கும் உபமேயத்துக்கும் சம்பந்தமே இல்லை.

பையன்கள், வகுப்பிலும் பரீட்சையிலும் எப்படியாவது மொட்டை தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சுப் போட்டுவிட வேண்டும். அல்லாத பட்சம், அவர்கள் கதி அதோகதி தானே ?

இந்தப் பாட்டிலிருந்து, பையன்களுக்குத் தமிழ் சம்பந்தமாக ஒரு திகைப்பு உண்டாய்விடும் என்பதில்ச் சந்தேகமில்லை. வார்த்தை ஒன்றாய் இருக்கலாம்; பொருள் அதற்குச் சம்பந்தம் இல்லாமல் வேறொன்றாய் இருக்கலாம்; தமிழ்ப் பாட்டு என்றால் உபமானத்துக்கும் உபமேயத்துக்கும் சம்பந்தம் இருக்க வேண்டிய தில்லை என்றெல்லாம் உள்ளுக்குள்ளே எண்ண ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள்.

இரண்டாவது பாரம் மூன்றாவது பாரத்தோடு பள்ளிக் கூடத்தைத் தொலைத்துவிட்டு போய்விடுகிற பையன்களை அவ்வளவாக இது கெடுத்துவிடாது. பி. ஏ., பி. எல்., எம். ஏ., எம்.எல். வரைக்கும் எட்டுகிறவர்களில்த் தமிழை அலட்சியம் செய்கிறவர்கள் பலர். அவர்களையும் இது கெடுத்துவிடாது. ஆனால், தமிழில் பிரமைகொண்டு, தமிழ் நூல்களை அனுபவிப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு, அவைகளோடு பழகிக் கொண்டிருக்க நேர்ந்தவர்கள் பாடு கஷ்டம்தான். தமிழ்ச் செய்யுள் என்றால் அதை ஜோராய்ப் பாட வேண்டும், அதிலேயே மயங்க வேண்டும்; வார்த்தைகளுக்குப் பொருள் உண்டா இல்லையா என்றே கவனிக்க வேண்டாம்; பொருள் இருக்க வேண்டும், இலக்கணம் அமைய வேண்டும் என்பதெல்லாம் அனாவசியம்: இப்படியாக எண்ணி எண்ணி ஆங்கிலம் கற்றுத் தமிழோடு பழக்கம் வைத்திருக்கிறவர்கள், ஒரு பாட்டுக்கு யாராவது ஒரு பொருளை நேர்மாறாகச் சொல்லிவிட்டால் அதை அப்படியே அங்கீகரிப்பது சகஜமாய்ப் போய்விட்டது.

3

ஒரு வெண்பா, பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார் பாட்டு என்று சுருதப்பட்டு வந்திருக்கிறது. காதல்த் துறையில் நன்றாய் அமைந்துள்ளது.

ஒரு பெண் திருவரங்கப் பெருமானிடம் காதல் கொண்டு விட்டாள். தனக்கு அவர் கிட்ட மாட்டாரே என்ற ஏக்கத்தினால் ஆகாரம் ஏற்காமல் தேகம் மெலிவுற்று உயிரே போய்விடும் என்ற நிலையில் இருக்கிறாள். ஏதோ அரை மணிக்கு ஒரு தடவை

‘துளவ!’ - துளப மாலையை சரி சரி, உயிர் இருக்கிறது என்று பக்கத்தில் உள்ளவர்களுக்கு சிறிது ஆறுதல் உண்டாய்க் கொண்டிருந்தது. ஆனால் இப்போது, ‘துளவ!...துளவ! துளவ!’ என்று இடைவிட்டுச் சொல்லுகிறதும் நின்று விட்டது. பெரிய மோசமாய்ப் போய்விட்டது. இந்த நிலையைப் போய்ச் சொல்லி முறையிடுகிறதாக பாவம்:

துளவ! துளவ! எனச்
சொல்லும்சொல் போச்சே!

உயிர் போகிற சமயம் ஆனதால் சிலேஷ்மம் வந்து நெடுமூச்சுப் பிறந்துவிட்டது.

அளவில் நெடுமூச்சும்
ஆச்சே!

“தாமரை புஷ்பம் (முளரி) போன்ற எங்கள் நாயகியின் கையும் காலும், ஐயோ! குளிர்ந்து போய்விட்டதே” என்பதாகத் தோழி அலறுகிறாள்.

வெண்பா எவ்வளவு அழகாய் அமைந்து வருகிறது என்பதைப் பார்ப்போம்:

துளவ! துளவ! எனச்
சொல்லும்சொல் போச்சே!
அளவில் நெடுமூச்சும்
ஆச்சே, - முளரிக்
கரங்கால் குளிர்ந்ததே,
கண்ணும்பஞ் சாச்சே,
இரங்காய் அரங்கா
இனி.

“இனித் தாமதிக்கக் கூடாது. உடனே வந்து நாயகிக்கு அருள் செய்ய வேண்டும்” என்பதான வேண்டுகோள்தான் பாட்டு.

ஆனால், புஸ்தக ஆசிரியர்கள் இந்தப் பாட்டுக்குக் கூறிய பொருள் வேறுவிதம். பிள்ளைப் பெருமான் ஐயங்கார் ஒரு நாள் பெருமாளைத் தரிசனம் செய்ய ஸ்ரீரங்கத்துக் கோவிலுக்குப் போனார். பசுமாடு ஒன்று வந்து முட்டிவிட்டது. அதுகாரணமாகவே அவர் சிறிது நேரத்தில் உயிர் துறக்க நேர்ந்தது. உயிர் துறக்கும் தறுவாயில், கடவுளை இந்த விதமாக வேண்டினார்.

“என்னால் இப்போது ‘துளவ, துளவ’ என்று வாய்திறந்து பேச முடியவில்லை, சிலேஷ்மத்தினாலே நெடுமூச்சுப் பிறந்து

விட்டது. நெடு மூச்சும் அளவில்லாமல் நீடித்துக் கொண்டே போகிறது. (கையையும் காலையும் தொட்டுப் பார்த்துக்கொண்டு,) ஆ! கடவுளே! தாமரைப் புஷ்பம் போன்ற என்னுடைய கையும், காலும் குளிர்ந்துவிட்டன, கண்ணும் பஞ்சடைத்து விட்டது, பார்த்தீரா? ஒரு நொடியில் உடலைவிட்டு உயிர் போய்விடும். இனித் தாமதிக்கக் கூடாது. திருவரங்கப் பெருமானே, இப்போதே எனக்குக் காட்சி கொடுக்கக் கருணை செய்யும்!” இவ்வளவையும், ஐயங்கார், தளைதட்டாத வெண்பாவில் சொன்னார்!!

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காரின் வாழ்க்கையை ஆராய்ச்சி செய்து முடிவுகட்டி முகவுரை எழுதியுள்ள எந்த அஷ்டப்பிரபந்த நூலை எடுத்துப் பார்த்தாலும், மேலே சொன்ன முறையில் பாட்டுக்கு உரை எழுதியிருப்பதைப் பார்க்கலாம். இப்படி உரை எழுதியிருப்பதற்கு காரணம், சிறு பிராயத்தில் மூன்றாவது நாலாவது வகுப்பில், ‘பண்டு முளைப்ப தரிசியே ஆனாலும்’ என்ற பாட்டை ஆசிரியரிடம் பாடமாகக் கேட்டதுதான்.

4

இனி, ‘பண்டு முளைப்ப தரிசியே ஆனாலும்’ என்ற பாட்டுக்கு இன்னொரு தம்பி. அதையும் பார்க்கலாம்.

பண்டைக் காலத்துத் தமிழ் நூல்கள் பல எப்படியோ நம் கைக்கு வந்திருக்கின்றன. ஆனால் அவை எந்தக் காலத்தில் எழுதப்பட்டன என்று அறிவதற்கு அனேகமாக அவைகளில்க் குறிப்புக் கிடையாது. ஏதோ கல்வெட்டுக்கள், இதர தேசத்து ஆசிரியர்கள் எழுதிப்போன குறிப்புக்கள் இவைகளை வைத்து அனுமானம் மூலமாகக் காலத்தை எட்டிப் பார்க்கிறதே ஒழிய வேறில்லை. திருக்குறள், திருவாசகம், ஆழ்வார் பாடல்கள் இன்னும் பல நூல்கள் சம்பந்தமாகக் கால வரையறை சொல்ல இயலாமல்தான் இருக்கிறது.

ஆனாலும், ஒரு நூல் சம்பந்தமாகக் காலம் திட்டமாய்த் தெரிந்தது என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தோம். அதுதான், கம்ப ராமாயணம். சாலி வாகன சகாப்தம் எண்ணூற்றேழில் நூல் அரங் கேற்றப்பட்டது என்று சொல்ல இடம் இருக்கிறது. அரங்கேற்றிய சமயத்தில் யாரோ ஒருவர், (சாமானியமாகத் தமிழ் கற்றிருந்தவர்,) சாற்றுக்கவியாக மூன்று செய்யுள்களைப் பாடினார். இப்படிப் பாடுவது நெடுகிலும் சம்பிரதாயந்தான்.

ஒரு செய்யுளில், “எண்ணிய சகாப்தம் எண்ணூற்றேழின் மேல்” “பங்குனி அத்த நாளில்” கம்பர் ராமாயணத்தை அரங்கேற்றினார் என்ற குறிப்பு வருகிறது.

இந்தக் காலவரையறைக் குறிப்புக் காரணமாக, கம்பர் உயர்ந்துபோய்விடுவார் என்று எண்ண வேண்டியதுண்டோ? இல்லை. ஆனாலும், நம்மவரில் சிலருக்கு எப்படியோ பயம் வந்துவிட்டது. கம்பருடைய காலைப் பற்றிக் கரகர என்று சொல்லி விட வேண்டும் என்று தீர்மானம் பண்ணிவிட்டார்கள். அதற்காக, எண்ணூற்றேழு என்று வைத்துக் கொண்டு, அதோடு ஆயிரத்தைச் சேர்த்து (லட்சத்தை, கோடியை அல்ல; ஆயிரத்தை மட்டும்) ஆயிரத்து நூற்றேழு என்று பொருள்செய்து, கி.பி. பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டின் இறுதி (1185) என்று சொல்லி விட்டார்கள். ஆனாலும், திருப்திகரமாகத் தோன்றவில்லை. கடைசியாக, அவர்களுக்கு ஒரு செய்யுள் ஆதாரமாகக் கிடைத்து விட்டதாம். அதைப் பற்றியும் கொஞ்சம் பேசலாம்.

தமிழில் வித்துவான் பரீட்சை தேறிய இளைஞர்கள் சிலரைச் சமீபத்தில் சந்திக்க நேர்ந்தது. அவர்கள் எல்லோரும் கம்பர் காலம் பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டின் இறுதி என்று சந்தேகத்துக்கிடம் இல்லாமல் சொன்னார்கள். “உங்களுக்கு எப்படி அவ்வளவு நிச்சயமாகச் சொல்ல முடிகிறது?” என்று கேட்டேன். “ஆவின் கொடைச் சகரர் என்ற பாட்டுத்தான் இருக்கிறதே” என்றார்கள். ‘பாட்டைச் சொல்லுங்கள்’ என்று கேட்டபோது, ‘மனப்பாடம் இல்லை’ என்றார்கள். நானும், ‘அட்டா! அவ்வளவு நிச்சயமாக வருஷத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுகிற பாட்டு ஒன்று இருக்கும் போது, அது பலருக்கும் தெரிந்திருக்க வேண்டியதல்லவா? தெரியாமல் போயிற்றே!’ என்று வருத்தப்பட்டேன். ஸ்கூல் பைனல் பரீட்சைக்குச் சர்க்கார் போட்ட தமிழ்ப்பாடபுல்தகத்தில் கம்பரைப் பற்றி எழுதியிருந்த உரைக் குறிப்பில் அதைக் கண்டு கொண்டேன்.

செய்யுளைச் சொல்வதற்கு முன் சில விஷயங்களைக் கொஞ்சம் ஞாபகப் படுத்திக் கொள்ளுகிறேன்.

கம்பர் பிறந்த இடம் என்று சொல்லுகிற திருவழுந்தூர், தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் இருக்கிறது. அங்கிருந்து மூன்று மைல் தூரத்தில் மூவலூர் என்று ஒரு சிறு கிராமம் இருக்கிறது. இந்த இரண்டு இடங்களுக்கும் நான் போயிருக்கிறேன்.

ஒரு காலத்தில் திருவழுந்தூர் வட்டத்துக்குள் மூவலூர் ஒரு கிராமமாக இருந்தது. அந்த மூவலூரில் ஆதித்தன் என்ற பெயரோடு ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு மகன் ஒருவன் இருந்தான். அந்த மகன் பெயர் இன்ன தென்று தெரியவில்லை. அவன் 'காகுத்தன் கதை' (காகுத்தன் -ராமன்) என்ற ஒரு நூலை இயற்றினான். விருத்தமாகப் பாடினானா, வெண்பாவாகப் பாடினானா, அல்லது 'அல்லி அரசாணிமாலை; பஞ்சபாண்டவர் வனவாசம்' போன்ற ஒரு வகைப் பாவினத்தில் பாடினானா என்பது தெரியாது.

தேவன் திருவழுந்தூர் நன்னாட்டு -மூவலூர்
சீரார் குணாதித்தன் சேய் அமையப் பாடினான்
காரார்கா குத்தன் கதை.

வெண்பாவில் பின் மூன்றடிகளான இந்த வரிகளிலிருந்து மேலே சொன்ன விஷயங்கள் தெரியவரும்.

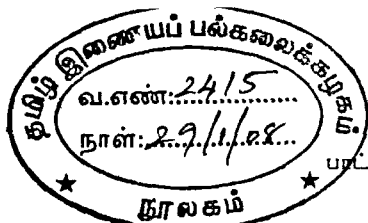
இப்போது முதலடியும் சேர்த்துப் பார்ப்போம்.

ஆவின் கொடைச் சகரர் ஆயிரத்து நூறொழித்துத்
தேவன் திருவழுந்தூர் நன்னாட்டு -மூவலூர்
சீரார் குணாதித்தன் சேய் அமையப் பாடினான்
காரார்கா குத்தன் கதை.

முதலடியில் வருகிற 'ஆயிரத்து நூறு' என்பதற்கு ஆயிரத்து நூறாவது ஆண்டு என்று பொருள் சொல்லுகிறார்கள். எப்படிச் சொல்ல முடியும் என்று தான் தெரியவில்லை. 'சகரர் ஆயிரத்து நூறு' என்றால் ஏதாவது ஒரு கூட்டத்தைத்தான் குறிக்கும். மக்கள் கூட்டத்தையோ தேவர் கூட்டத்தையோ குறிக்க வேண்டும். (சகரர் ஆண்டு என்று வந்தால் அல்லவோ ஆண்டைக் குறிக்கும்?) 'ஒழித்து' என்பதற்கு அதம்செய்து என்றுதான் பொருள் சொல்லத் தோன்றுகிறது.

ஆனால், 'ஒழித்து' என்பதற்கு இலக்கண முடிபு என்ன? 'ஒழித்த தேவன்' என்று பாடம் இருந்தால்; ஆயிரத்து நூறு சகரர் களையும் அதம் செய்த கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவழுந்தூர் என்று பொருளுரைக்கலாம்.

இனி, 'ஆவின் கொடை' என்பதற்குப் 'பசு அன்றெடுத்த' என்று பொருள் சொல்லலாம். இது ஏதோ ஒரு புராணக்கதையை எப்படிக் கோணல் மாணலாகச் சுட்டிக் காட்டியதாகத் தெரிகிறது. பாட்டியற்றிய பிரகல்பதி, நூல் எழுதியவர் பெயரை விட்டுவிட்டுத் தந்தையின் பெயரை மாத்திரம் குறித்தது

ரொம்பவும் விசித்திரம். கம்பர் என்ற பெயரோ வரவில்லை. பாட்டில் எது எப்படிப் பொருள்பட்டாலும், ஆயிரத்து நூறு என்ற எண் வருஷத்தைக் குறிக்கவில்லை என்பது தெளிவு. இருந்தாலும் தமிழ் ஆசிரிய உலகம் 'வருஷம்' என்று எழுதியும் வருவதற்குக் காரணம் என்ன? 'பண்டு முளைப்ப தரிசியே ஆனாலும்' என்ற பாட்டை ஆதியில் கற்ற தோஷந்தான்.

இந்த மாதிரியெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்து வந்ததிலிருந்து, நுட்பமாக விஷயங்களைக் கவனிக்கிறவர்களுக்குத் தமிழ் கற்கிறவர்களைக் கண்டாலே கேலி. தமிழினிடத்தில், எல்லாம் கோணல், அது அறிவையே கெடுத்துவிடும் என்று எண்ணித் தமிழ் பாஷையினிடத்தில் நம்பிக்கையே இல்லாமல் போய்விட்டது.

உண்மையில், தமிழ் பாஷை எதையும் எளிதில் நேர்முகமாக எடுத்துச் சொல்லும் திறம் வாய்ந்தது. கவியைப் பார்த்தால் தமிழ்க் கவியைப் பார்த்தால் தமிழ்க் கவியைப்போல எளிமையான கவி வேறில்லை என்று சொல்லலாம். இது வெறும் ஜம்பமான வார்த்தை அல்ல. ஆங்கிலக் கவியை இன்னும் கஷ்டப்பட்டுத்தான் கற்கிறோமே ஒழிய, பாஷையின் பாவங்களை உணரவது இல்லை. உணராது போனால், பாட்டு கஷ்டந்தானே?

ஆங்கிலக் கவி நமக்கு மாத்திரமா கஷ்டம்? ஆங்கிலேயருக்கே கஷ்டமாம். சாமனிய ஆங்கிலேயருக்கா? வசன இலக்கியங்களில் நல்ல பயிற்சியுடைய நிபுணர்களுக்குக் கஷ்டம் என்கிறார். ஆர்னால்ட் பென்னேட் என்ற பிரபல ஆசிரியர். "ஆங்கிலேயர் கூடிய ஒரு கூட்டத்தைக் கலைக்கவேண்டுமானால், கொள்ளைநோய் வந்துவிட்டது என்று சொன்னால்க் கலையாது, தண்ணீர்க் குழாய் கொண்டு வேகமாய் அடித்தாலும் கலையாது. கவி வருகிறது என்று சொல்லிவிட்டால் அப்படியே கலைந்து விடும்" என்கிறார்.

பொதுவாக, நம்மவர் ஆங்கிலக் கவியிலிருந்து 'கொட்டேஷன் அடிக்கிறது' (மேற்கோள் காட்டுகிறது) என்றால், கேட்கிறவர்களுக்கு விளங்க வேண்டும் என்பதல்ல விஷயம். அவர்களைத் திணற அடிக்கவேண்டும் என்பதுதான் கருத்து. உண்மையில் திணறவும் அடித்துவிடுகிறார்கள்.

ஆனால், தமிழ்க் கவியைச் சொல்லுகிறபடி சொன்னால், தமிழர்களாகி யாரும், ஆடவரும் பெண்டிருமே உணருகிறார்கள், அனுபவிக்கிறார்கள். தமிழர்களை விட்டுவிடுவோம். மலையாள நாட்டில், கோயில்களில் உதஸவ காலங்களில், கம்பராமாயணத்தைப்

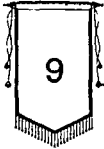
பாடிப் பிரசங்கம் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அதற்கென்றே மானியமும் விட்டிருக்கிறார்கள் ஆயிரக்கணக்கான மலையாளிகளே தமிழ்க் கவி அவ்வளவு எளிமையோடும் ரஸத் தோடும் கூடியதாய் இருக்கிறது.

உண்மை இப்படி இருக்க, தமிழர்களுக்கு - அதிலும் கல்வி பயின்ற தமிழர்களுக்குத் - தமிழில் நம்பிக்கை அற்றுப்போவானேன்? 'தமிழ் கஷ்டம் ஸார்' என்றெல்லாம் கலா சாலைகளில் (ஸ்கூல் களில், காலேஜ்களில்) பாடம் வைக்கிற பாடங்களும் கற்பிக்கிற முறையுந்தான் காரணம். சுருங்கச் சொன்னால் 'பண்டு முளைப்ப தரிசியே' தான் காரணம்.

இந்தக் குட்டிக்கரணங்கள் எல்லாம் தமிழுக்குத் தான் ிறப்பாக உரியன என்று சொல்லத் தோன்றும் சிலருக்கு. ஆனால், இது போன்ற காரியங்களில், மேல் நாட்டு நிபுணர்களும் நம்மை முதுகுக்கு மண்காட்டியிருக்கிறார்கள்.

மேல்நாட்டில், அறிவியல்க்கலை ஆராய்ச்சியில் நிபுணர்களான அங்கத்தினர் கூடிய சபையொன்றில் ஆராய்ச்சிக்காக ஒரு விஷயத்தை ஒருவர் சமர்ப்பித்தார். 'ஒரு மீனானது, உயிரோடிருக்கும்போது இருப்பதைக் காட்டிலும் இறந்துபோன பிறகு அதிகப் பளுவாய் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன?' என்பது தான் கேள்வி. நிபுணர்கள் எல்லோரும் ரொம்ப ரொம்ப ஆலோசனை செய்தார்கள். தங்கள் அபிப்பிராயத்தைத் தாங்கி, தஸ்தா தஸ்தாவாகக் கட்டுரைகள் எழுதித் தள்ளினார்கள். வெளியேயுள்ள காற்று உயிரற்ற உடலுக்குள் நுழைந்து ஊறிவிடுவதால் பளுவாய் விடுகிறது என்று சிலர் வாதித்தார்கள். வேறு சிலர், தசை நரம்புகளிலுள்ள வாயுக்கள் வெளியே போய் விடுவதால்ப் பளுவாய் விடுகிறது என்று எதிர்த்து வாதாடினார்கள். தர்க்கம் முடிவுக்கு வருகிற பாடாக இல்லை. கடைசியாக ஒருவர் கேள்வி கேட்டார்: "யாராவது நிறுத்துப் பார்த்து, உயிரோடு கூடிய மீனைவிட இறந்துபோன மீன் பளுவாய் இருக்கிறதென்று கண்டதுண்டா?" என்று. பிறகுதான், நிறுத்துப் பார்த்தார்கள். நிறையில் யாதொரு வித்தியாசமும் இல்லை என்று தெரிந்ததாம்!

சறுக்கி விழுவது யாருக்குமே சகஜம்தான் என்பது தெரிகிறதல்லவா? ஆகையால், தமிழர்களாகிய நாம் ரொம்ப அவமானப்பட்டுப் போய்விட வேண்டியதில்லை. ஆனாலும் ஆராய்ச்சிக்குள் புகும்போது, கையில் ஒரு விளக்கு இருந்தால் நல்லது. எங்கேயாவது முட்டி, மூக்குக்குப் பங்கம் வராமல் இருக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான். ■

கம்பரும் தமிழரும்

1

ஒரு விஷயத்தில் ஆங்கிலேயரைப் போல் யோகக்காரர் உலகத்திலேயே கிடையாது. அவர் களுடைய பாஷையானது உலகம் எங்குமே பரவி இருக்கிறது. சாமானியமாக எல்லாத் தேசத்தாரும் அனுபவிக்கும்படி ஆங்கிலத்தில் ஏதோ ஒரு புஸ்தகம் எழுதிவிட்டால், அதை வாசிக்கிறவர்களை லக்ஷம் லக்ஷமாகக் கணக்குச் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. வாசிக்கிறவர்கள் உலகத்தில் முக்குமுடைகள் எங்கெல்லாமோ இருந்து கொண்டு புஸ்தகத்தைப் பற்றி அப்படியும் இப்படியுமாகப் பேசி அனுபவிப்பார்கள். ஒரு புஸ்தகம் எத்தனை எத்தனை பேரை எல்லாமோ ஒன்று சேர்த்து ஒருமனப் பாங்குக்குக் கொண்டுவந்து விடுகிறது. இது ஆங்கில பாஷைக்கும் அதற்குரிய ஆங்கிலேயருக்கும் பெரிய யோகம்.

ஆனால் யோகத்தில் யோகம் என்னவென்றால் முந்நூறு வருஷத்துக்கு முன் எழுதிய புஸ்தகத்தை, அதுவும் தலைசிறந்த கவியை, ஆங்கிலேயர் எல்லாரும் நெடுகிலும் தக்க முறையில் பாராட்டி அனுபவித்து வருகிறார்கள் என்பதுதான். ஷேக்ஸ்பியர் என்றால் தெரியாத ஆங்கிலேயன் கிடையாது. கல்வி பயின்றவனோ ஷேக்ஸ்பியரைத்தன் வாழ்க்கையோடு ஒட்டிய அங்கமாக எண்ணுகிறான். கவிஞனை இப்படி ஏகோபித்துப் பாராட்டி வருவதால், நூலுக்குச் சரியான சக்தி ஏற்படுகிறது, பயிலுகிறவர்களுக்கும் அறிவும் உணர்ச்சியும் எவ்வளவு உயர்ந்துவிடுகிறது.

ஷேக்ஸ்பியர் ஆங்கிலத்தில் தலை சிறந்த கவி என்பது பற்றி விவாதிக்க மனுஷர்களே கிடையாது.

ஷேக்ஸ்பியர்தான் உலகத்திலே சிறந்த கவி என்று ஆங்கிலேயர் சொல்லத் தயங்குவதில்லை. அயர்லாந்து, ஸ்காட்லாந்து, தேசத்தார் தங்களுக்கு விரோதமான இங்கிலாந்து தேசத்தான் ஷேக்ஸ்பியர் என்று ஒதுக்குவதில்லை. சமய வேற்றுமைபற்றி விரோதிப்பதும் இல்லை. ஏதோ விதிவசத்தால், ஷேக்ஸ்பியர் தமிழ் நாட்டில்த் தமிழ்க் கவிஞனாகப் பிறக்க நேர்ந்திருந்தால் அவர் பாடு பெரும் பாடாகத்தான் போயிருக்கும். ஷேக்ஸ்பியர் தப்பிவிட்டார்.

கம்பராலோ தப்ப முடியவில்லை. தமிழ் நாட்டில் வந்து பிறக்க நேர்ந்துவிட்டது.

2

ஆயிரம் வருஷமாகவே தமிழர்கள் அவர்மேல் இல்லாத பழியெல்லாம் சுமத்தப் பார்க்கிறார்கள். கட்டின கதைகளுக்குக் கணக்கில்லை. கம்பருக்கு அம்பிகாபதி என்று மகனொருவன் இருந்தானாம். ராஜா மகளை இச்சித்து உண்ட வீட்டுக்கு ரண்டகம் செய்தானாம். கம்பரோ ராஜா மகனைக் கொன்றாராம்.

சேர அரசனோடு சரிசமானமாக இருந்து கொண்டு சகல மரியாதைகளுக்கும் ஆளானவராய் இருந்தாராம். இருக்கும்போது அவருக்கு உயர்ந்த ஜாதிய பிறப்பு ஒன்றும் கிடையாது என்று ருஜு ஆய்விட்டதாகக் கதை கட்டிவிட்டார்கள் அந்தக் காலத்துப் புலவர்கள்.

பிற்காலத்துப் புலவர்களோ, ஜாதியை மாற்ற வேண்டி, பழைய சாற்றுக்கவி ஒன்றிலுள்ள பாடத்தையே மாற்றத் தலைப்பட்டார்கள்.

இராமாயணத்தைக் கம்பர் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் வைத்து அரங்கேற்றியபோது ஒரு புலவர் சம்பிரதாயத்தை ஒட்டிச் சாற்றுக்கவிகள் மூன்று* எழுதி வாசித்தார். கம்பர் செல்வந்தராகப் பலருக்கும் கொடை கொடுத்து, வள்ளல் என்றும் சொல்லும் படியாகத் திருவழுந்தூரில் வாழ்ந்து வந்தார் என்றும் புலவர் பாடியிருக்கிறார்.

*கம்ப ராமாயணம் பி நா. சிதம்பர முதலியார் பதிப்பு -பக்கம், 2

1 நாரணன் விளையாட் டெல்லாம்

நாரத முனிவன் கூற

ஆரணக் கவிதை செய்தான்

அறிந்தவான் மீகி என்பான்

சீரணி சோழ நாட்டுத்

திருவழுந் தூருள் வாழ்வோன்

சீரணி சோழநாட்டுத்
திருவழுந் தூரில் வாழ்வோன்
காரணி கொடையான் கம்பன்
தமிழினாற் கவிசெய்தானே

முதல் அடியில் 'திருவழுந்தூரில் வாழ்வோன்' என்பது, இயல்பான வார்த்தை. அதைத் 'திருவழுந்தூரு வச்சன்' என்று பிற்காலத்தில் மாற்றியிருக்கிறார்கள். இரண்டவாது சாற்று கவியிலும் வள்ளல் என்று மறுபடியும் புகழ்ச்சியாகப் பாடியிருக்கிறார். திருவழுந்தூருக்குப் பக்கத்தில் இருந்திருக்கக்கூடிய ஒரு கிராம வட்டம் கம்பருக்குரியதாய் அவர் பெயராலே 'கம்ப நாடு' என்று வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதைக் குறித்து, 'கம்ப நாடுடைய வள்ளல்' என்று சொல்லுவதும் இயல்புதானே! இப்படி எல்லாம் அந்தஸ்துள்ள ஒருவரைப் புகழ்ந்து பாட வந்தவர், 'உவச்சன்' என்று சொல்லியிருப்பாரோ? சொல்ல அவசியம்தான் உண்டா?

ஆரோ ஒருவர், வேண்டுமென்றோ அல்லது எழுத்தை வாசிப்பதில் ஏற்பட்ட கஷ்டத்தினாலோ பாடத்தை மாற்றி விட்டார். இந்தப் பிழைபட்ட பாடத்தை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு ஜாதி நிர்ணய ஆராய்ச்சியில் புகுந்துவிட்டார்கள் புலவர்கள். சேரனுடைய சமஸ்தான வித்துவான்களோ பூர்வகாலத்தில்ப் பாடத்தை

காரணிக் கொடையான் கம்பன்
தமிழினாற் கவிசெய்தானே
2 அம்பிலே சிலையை நாட்டி
அமரர்க்கன் றமுத மீந்த
தம்பிரான் என்னத் தானும்
தமிழிலே தாலை நாட்டிக்
கம்பநா டுடைய வள்ளல்
கவிச்சக்ரவர்த்தி பார்மேல்
நம்பபா மாலை யாவே
நரருக்கின் றமுதம் நந்தான்
3. எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணூற்
றேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு
நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர்
தன்னிலே கம்ப நாடன்
பண்ணிய விராம காதை
பங்குனி அத்த நாளில்
கண்ணிய அரங்கர் முன்னே
கவியரங் கேற்றி னானே

வேறுவிதமாகத் 'திருவழுந்தூரம்பட்டன்' என்று கூசாமல் மாற்றியிருப்பார்கள். ஜாதியைக் குறித்து அவர்களுக்கு அவ்வளவு ஆத்திரம்.

கம்பர் எந்த ஜாதியாய் இருந்தாலும் நமக்குக் கவலையில்லை. உலகத்தில் தலை சிறந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவர் அவர் என்பது உண்மை. அதாவது கவிச் சக்கரத்தி -ஜாதி. காளிதாஸர், டாகூர், ஷேக்ஸ்பியர், ஹோமர் இவர்களுடைய ஜாதிதான் கம்பர் ஜாதி. இதற்கு மேலான ஜாதி இருக்க முடியாது.

3

தற்காலத்து ஆசிரியர்கள், ஜாதியின் தாரதம்மியத்தைப் பாராட்டுவதினால் அவ்வளவாகக் கம்பருக்குக் குறைவு ஏற்பட்டு விடாது என்று கருதி, வேறொரு வகையில் வேலை செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். மேலே குறித்த சாற்றுகவிகளில், முதல்ச் செய்யுளில் கம்பரை இன்னார் என்று சொல்லிவிட்டு, இரண்டாவது செய்யுளில் கவியின் சிறப்பைக் 'கவிச்சக்கரவர்த்தி' 'நரருக் கமுதம் ஈந்தான்' என்று சொல்லுகிறார். கடைசிச் செய்யுளான மூன்றாவது செய்யுளில் அந்தக் காலத்து வழக்கின்படியும் தற்காலத்து வழக்கின் படியுமே அரங்கேற்றிய நாள், நஷுத்திரம், இடம், சபையோர் எல்லாவற்றையும் பற்றி ஒரு குறிப்புக் கொடுத்தார்.

எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணூற்றேழில் அரங்கேற்றினான் என்றார்.

எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணூற்றேழாவது சகாப்த வருஷம் என்றால் கி.பி. 885, என்றாகும். அதாவது 9-வது நூற்றாண்டு கம்பர் காலம் என்று ஏற்படும். இப்படி 9-வது நூற்றாண்டு என்று, செய்யுளை வைத்துக் கொண்டு சொல்லுவதில் யாதொரு கஷ்டமும் இல்லை. ஆனாலும் சிலர் ஏனோ கஷ்டம் அடைந்து, 'எண்ணூறேழு' என்பதற்கு 'எண்ணுகிற நூற்றேழு' என்று பொருள் செய்து, அதற்கு ஆயிரத்தைச் சேர்த்து, ஆயிரத்து நூற்றேழு என்பதாகக் கணக்கிட்டுக் கம்பரைப் பனிரண்டாவது நூற்றாண்டுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்*. கம்பர் காலை இன்னும் இறுகப் பிடித்து இழுத்து இருபதாவது நூற்றாண்டுக்கே கொண்டு வந்து விட்டாலும் நமக்குக் கவலையில்லை.

* (1) 'எண்ணும் நூற்றேழு' என்று உரை சொல்லுகிறதையே வியக்கிறோம். அதோடு, 'ஆயிரத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்லுகிற தைரியத்தைப் பார்த்தால் என்ன சொல்லுவதென்று தெரியவில்லை.

மேலே குறித்த ஜாதி நிர்ணயம், கால நிர்ணயம் எல்லாம் ஒன்றை மாத்திரம் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. தமிழர்களாகிய நம்மவர் ஜாதி வெறிக்கும் மத வெறிக்கும் உள்ளாகி, யாரையும், ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன்னிருந்த மகா கவியையும், தூற்றுவதற்கு முன் வருவார்கள்; அதற்காக ஏட்டைக் கெடுப்பார்கள்; பாட்டைக் கெடுப்பார்கள்.

மேலே சொன்ன விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசாமலே விட்டு விடலாம்; அவைகள் நூலின் பெருமையைப் பாதிப்பன அல்ல தான். ஆனால்ச் சென்ற சில வருஷங்களாகச் சிலர் கம்பரிடத்திலும் அவர் செய்த ராமாயணத்திலும் வேண்டாத ஒரு பகைமையை உண்டாக்கிக்கொண்டு போன இடங்களில் எல்லாம் பிரசாரம் செய்யத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள்; எழுதவும் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரசாரத்தின் ஆர்ப்பாட்டத்தினால் எதிர்த்துச் சொல்லுவதற்கு மனமில்லாமல் அறிவாளிகளும் பொறுப்பாளிகளாக அங்கீகரித்த முறையில் ஒத்துப் பாடிவிடுகிறார்கள். சாமானிய ஜனங்கள் என்ன செய்யக்கூடும்? 'ரொம்பப் படித்தவர்களே இப்படி எல்லாம் சொல்லுகிறார்கள் உண்மைதான் போலிருக்கிறது!' என்று நம்ப ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட விளையாட்டும் வினயமும் நாளடைவில் சரித்திர உண்மைகளாக ஆகிவிடுகின்றன. இந்த வேண்டாத விபத்துக்கள் விளையாமல், பரவாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் மேலே சொன்ன விஷயங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட நேர்ந்தது அதுவும் மனமில்லாமல் குறிப்பிட நேர்ந்தது. மேல் நாட்டில் இத்தகைய பிரசாரங்கள் நடந்தால் கேலிக்கிடமாகும்; இங்கோ மதிப்புக் கிடமாய்விடுகிறது. இது நம்முடைய ஜாதக பலன்; வேறென்ன?

4

பொதுவாகப் பண்டைக் காலத்துப் புலவர்கள் சம்பந்தமாக ஜாதி நிர்ணயம் கால நிர்ணயம் செய்வது கஷ்டந்தான். வள்ளுவரைப் பற்றியும் மாணிக்கவாசகரைப் பற்றியும், கரைக்கால் அம்மையாரைப் பற்றியும், பொய்கை ஆழ்வாரைப் பற்றியும் சரித்திரக் குறிப்பு

(2) வீர சோழிய உரை ஆசிரியர் காலம் பதினோராம் நூற்றாண்டாம் அவரும் தமக்குப் பின், நூறு வருஷம் கழித்துவரும் பனிரண்டாம் நூற்றாண்டிலுள்ள கம்பரைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறார் என்றால் அது இலக்கிய ஆருடந்தான் இவைகளைப் பற்றி வாசகர்கள் தொந்தரவு படுத்திக் கொள்ள வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

ஒன்றுமே கிடையாது. கிடையாமல்ப் போனால் என்ன? அவர்கள் எழுதிய பாடல்களை விடவா வேறொரு புறம்பான குறிப்பு, அவர்கள் இதயத்தோடு நம் இதயத்தை ஒட்டச் செய்துவிடும்!

கம்பர் சம்பந்தமாகச் சரித்திரக் குறிப்புகள் (மேலே குறித்த சாற்றுகவிகள் தவிர) அவ்வளவாக ஒன்றுமே இல்லை. மற்றக் கதைகள் கவிகள் எல்லாம் நேரான வார்த்தைகள் என்று எடுத்துக் கொள்ளக்கூடியவை அல்ல. ஏதோ அவ்வக்காலத்தில் உள்ள புலவர்களும் மற்ற ஜனங்களும் கம்பருடைய பாடல்களின் பெருமையையும் நயத்தையும் பற்றி வின்னியாச முறையில் சொன்னவைகளே ஒழிய வேறில்லை. அவ்வை, புகழேந்தி, ஒட்டக் கூத்தர், கம்பர் எல்லாரும் ஒரே காலத்தில் இருந்ததாகக் கற்பித்துக் கொண்டு பிள்ளைகளை 'டிரில்' வாங்குகிற மாதிரி, 'உட்காருங்கள், எழுந்திருங்கள் - ஒன்று, இரண்டு, மூன்று!' என்றெல்லாம் 'டிரில்' வாங்கிக் கதை கட்டியிருக்கிறார்கள். இவைகளை வைத்துக் கொண்டு பிற்காலத்துப் புலவர்கள் ஆராய்ச்சியில் புகுந்து விடுவார்கள் என்று தெரிந்திருந்தால். முன்னோர்கள் அவ்வாறு கதை கட்டி விளையாடி இருக்க மாட்டார்கள்.

இப்படி எல்லாம் ஊன்றிப் பார்ப்பதில் கம்பரைப் பற்றிச் சரித்திரம் இல்லாமல் போய்விடுகிறதே என்று வருத்தப்பட வேண்டியதில்லை. உண்மையில் மகாகவியின் சரித்திரம் அவர் பாடல்களின்தான் கிடக்கிறது. கம்பர் வெகு விரிவாகவே தன்னைப் பற்றிய சரித்திரம் எழுதி வைத்திருக்கிறார் என்று சொல்லலாம். கம்ப ராமாயணத்தில் அவருடைய செய்யுளான ஒவ்வொன்றும் அவருடைய உண்மையான அனுபவத்தை - இதய பாவத்தை - பளிங்கில் வைத்துக் காட்டின மாதிரி காட்டுகிறது. இதைவிடச் சிறந்த சரித்திரக் குறிப்பு ஒரு கவிக்கு இருக்க முடியாது.

ஆகவே நாம் அறிய முயலவேண்டியதெல்லாம் கம்பருடைய இதயம். இந்தப் பூமியையும் பேரண்டத்தையுமே தன்னுள்ளே வட்டமிட்டு ஓடச் செய்து அனுபவிக்கக்கூடிய அவ்வளவு விசாலமானது அந்த இதயம்.

வேதங்கள் அறைகின்ற
உலகெங்கும் விரிந்தன, உன்
பாதங்கள் இவை, என்னில்
படிவங்கள் எப்படியோ!

என்று கடவுளின் முடிவில்லாத வியாபகத்தை அளந்து காட்டுகிறார். தமிழர்களுக்கு ஆயுள் முழுவதுமே ஊடாடித் திரிந்து

களிப்பதற்கு ஓர் உண்மை உலகம், அதாவது பாவ உலகம் கிடைத்திருக்கிறது. ஷேக்ஸ்பியரின் இதய உலகத்தை ஆங்கில மக்கள் ஏகோபித்து அனுபவிக்கிற மாதிரி, கம்பரது இதய உலகத்தைத் தமிழர் ஏகோபித்து அனுபவிப்பார்கள் என்பது ஏற்பட்டுவிட்டால், நமக்குக் கிடைக்கக் கூடிய உல்லாச உயர்தர வாழ்க்கை மாதிரி வேறு யாருக்கும் கிட்டாது என்று சொல்லலாம். இதற்கு ஒப்பாகச் சொல்ல வேண்டும் என்றால் கிரேக்க பாஷை வழக்கில் இருந்தபோது ஹோமர் பாடிய கவியைப் பாடிப் பாடி கிரேக்கர்கள் - மேதாவிகள் முதல் சாமானியப் பெண்கள் வரை - அனுபவித்து வந்ததைத்தான் சொல்லலாம். இது மிகையல்ல. கம்பர் அவ்வளவு எளிமையோடும், ஆடவர் பெண்டிர் எல்லாருடைய இதயத்தைத் தட்டும்படியான அவ்வளவு தெளிவான பாவத் தோடும் கவிகளைப் பாடியிருக்கிறார். அவருக்கும் நமக்கும் ஆயிரம் வருஷம் இடையே கிடப்பதால் அங்கொரு வார்த்தை இங்கொரு வார்த்தை நம்முடைய வழக்கோடு ஒட்டாமல் இருக்கலாம். மற்றப்படி பாஷை வீட்டு பாஷையே, கம்பராமாயணத்தை ஆர, அமர பாவத்தை அழுத்திப் பாடினால் யாருமே அறிந்தனுபவிக்க முடியும் என்பது நம்மில் பலரும் கண்கூடாகக் கண்டதே.

5

ஆனாலும் கம்பராமாயண புத்தகத்தை இப்போது இருக்கிற படி வாசித்து அனுபவிப்பது கஷ்டமான காரியமே. சந்திகளையும் சீரையும் சேர்த்து அச்சிட்டிருப்பதால் வாசிப்பது யாருக்குமே கஷ்டம். சாமானிய மக்களுக்கு முடியவே முடியாது. இந்தக் கஷ்டத்தை ஒருவாறு இனி நிவர்த்தி செய்து கொள்ளலாம். பழைய காலத்துப் பிடிவாதக்காரர்களான சந்திப் புலவர்கள் காலம் போய் விட்டது. 'பற்றேய்த்து வா - காற்றுட்டுத் தா - காறள்ளாடுது - பாறருவாருண்டோ - முட்டைத்துவிட்டது.*' என்று எழுதியும் பேசியும் வந்த காலம் போய்விட்டது. சந்தி பிரித்து சீர் பிரித்து, செய்யுள்களை எழுதலாம், அது தமிழருக்குத் துரோகம் அல்ல என்று துணிந்து சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்கள் ஆகவே ஒரு கஷ்டம் எளிதில் நீங்கிவிடும்.

தமிழ் நூல்களில் பாடம் எத்தனையோ விதத்தில் சிதைந்து கிடக்கிறது. ஆனால் கம்பராமாயணத்தில் பாடம் சிதைந்து

* பல் தேய்த்து வா - கால்துட்டுத் தா - கால் தள்ளாடு - பால் தருவார் உண்டோ - முள் தைத்து விட்டது

கிடக்கிறமாதிரி வேறொன்றிலும் பார்க்க முடியாது. சில பாடங்களில் சீருக்குச் சீர் பாட பேதம். பாட பேதங்களை குறித்த எந்த பதிப்பைப் பார்த்தாலும் அது தெரிய வரும். கண்ணை எடுத்துக் காதில் வைத்திருக்கும்; அப்படியே காதை எடுத்து மூக்கில் வைத்திருக்கும், கையைப் பிய்த்து இடுப்பிலும் காலை வாங்கித் தோளிலும் தொங்க விட்டிருக்கும். ஆப்பரேஷன் செய்து உருவம் ஆக்குவதுதென்றால் எளிதா? 'போதும், போதும் கம்பராமாயணம் போதும்' என்று தோன்றிவிடும். பழைய ஏடுகள் ஒருவகையில் வழிகாட்டலாமே ஒழியப் பூரணமாகத் திருப்தி கொடுத்து பாடலாக இல்லை. யூகித்து யூகித்து ரொம்பவும் சிரமப் பட்டுத்தான் பாடங்களைக் கண்டுபிடித்துத் திருத்த வேண்டியிருக்கிறது.

பாட பேதங்கள், அதாவது பார்த்து எழுதுவதில் ஏற்பட்ட பிழைகள் இருந்து விட்டுப் போகட்டும். கம்பர் பாடாத கவிகளை ஏட்டில் புகுத்தியிருக்கிறார்களே! அதுவும் எத்தனை எத்தனையோ! இதனால் பாத்திரங்களும் கட்டங்களும் உருக்குலைந்து போயிருக்கிறதைப் பார்த்தால் ஏதோ கம்பர்மேல் துவேஷம் கொண்ட புலவர்கள் நெடுகிலும் ஆயிர வருஷமாகச் செய்து வந்த அக்கிரமம் என்று சொல்லத் தோன்றும் இந்தச் செருகு கவிகளையும் சேர்த்து ஒரு கட்டத்தை வாசித்துப் பார்த்தால் கம்பரானவர் கவி அல்லர் என்று மாத்திரம் தோன்றாது, பைத்திய ஆஸ்பத்திரியில் வைத்துப் பந்தோபஸ்து செய்ய வேண்டிய ஆசாமி என்றே தோன்றும். செருகு கவிகளை அறவே களைந்துவிட்டுப் படித்தா லொழியக் கம்பரை உணர்ந்தோம் என்று சொல்ல முடியாது. இந்த விஷயத்தில் பேரம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தால் கம்பருக்குத் துரோகம் செய்கிறோம் என்றுதான் ஏற்படும். கம்பருடைய இதய பாவங்களையும், ஓசை தாளம் ஆகிய இசைப் பண்புகளையும், கைலாகவங்களையும் பார்த்தனுபவித்த சாதனம் உடையவர்கள் செருகு கவிகளைக் கண்டுபிடித்து ஒதுக்கி விடலாம். இது ஒருவாறு சித்தி ஆவதுதான். கம்பரது கவி ஒவ்வொன்றிலும் இருக்கிறது அவர் முத்திரை. ஷேக்ஸ்பியர் கவிகளில் முத்திரையிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். மகாகவிகள் எல்லோரிடத்திலுமே முத்திரை என்று சொல்லக்கூடிய தனித்த ஒரு அனுபவ தத்துவம் உண்டு. கம்பருடைய தனித்த அனுபவதத்துவம் ஒரு செய்யுளில் இல்லை என்றால் அந்தச் செய்யுளைத் தள்ளி விடுவதற்கு யோசிக்கவே கூடாது. வைர உட்டாணிகளால் செய்த பதக்கத்தின் இடையே காசுக்கு நாலாக வாங்குகிற கண்ணாடித் தரிப்பு இருந்துவிட்டால்

அவைகளை உடனே பிடுங்கி எறிய வேண்டியதுதானே முறை. அல்லாத பகஷம் குறுணி வந்து கோட்டையைக் கெடுத்தது என்றபடி பதக்கமே தரிப்புப் பதக்கமாய்ப் போய்விடும். செருகு கவிகளோடு சேர்ந்திருப்பதால் கம்பராமாயணமும் இந்தச் சிக்கலான நிலையில் தான் இருக்கிறது.

6

பாட பேதம் போகட்டும்; செருகு கவி போகட்டும். அவை களைத் திருத்திக் கொள்ளலாம். களைந்து கொள்ளலாம். ஆனால் கவிகளில் எத்தனையோ விடுபட்டிருக்கின்றன. நம்மால் அவை களை நிரப்ப முடியாது. அதற்கு தெய்விக சக்தியல்லவா வேண்டும். போனது போனதாகத்தான் முடிந்து விட்டது. இந்த நஷ்டத்தை இவ்வளவென்று கணக்கிட்டுச் சொல்ல முடியாது. இந்த நஷ்டத்துக்கும் முத்தொள்ளாயிரம் இரண்டாயிரத்தறுநூறு தொலைந்து போனதற்கும் தமிழ் மக்கள் என்றென்றும் துக்கம் கொண்டாட வேண்டியதுதான். ஒருகால் முத்தொள்ளாயிர ஏடு கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம்; குக்கிராமம் எதிலாவது இறப்பில் செருகிக் கிடைக்கலாம்; வெளியாகியும் விடலாம். கம்ப ராமாயணம் சம்பந்தமாக அவ்வித நம்பிக்கை வைக்க இடமே இல்லை.

இப்படியாக பாடல்கள் தொலைந்து போன போதிலும் மிஞ்சியுள்ள பாடல்கள் ஆயிரக்கணக்காகவே இருப்பதாலும் ஒவ்வொரு செய்யுளுமே பட்டம் பட்டமாகத் திரும்பிப் பார்த்து அனுபவித்துக் கொண்டே இருக்கக்கூடிய தனி இசைத் தமிழ்க் கவியாக (மேல்நாட்டார் 'லிரிக்' என்பார்கள்) இருப்பதாலும் கவிகளெல்லாம் ஆயுள் நாள் முழுதுமே பாடியும் பாடக் கேட்டும் அனுபவிக்கக் கூடியவைகள்தாம். இவை தமிழருக்கு நிலையான செல்வம்தான்.

கம்பராமாயணம் பற்றிய விவரந் தெரியாத சிலர், அது வால்மீகி ராமாயணத்தின் மொழிபெயர்ப்புத்தானே என்று அடிக்கடி கேள்வி கேட்கப் பார்க்கலாம். வால்மீகி ராமாயணத்தின் மொழிபெயர்ப்பையும் கம்ப ராமாயணத்தையும் ஒத்துப் பார்ப்பதற்கு எந்தக் கட்டத்தையும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் ஏதோ ராமர், சீதை, இலக்குவன், பரதன் என்றெல்லாம் இரண்டிலும் வரும். குணாதிசயங்களை நோக்கு வோமானால் இனம் கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி அவ்வளவு வித்தியாசமாய் இருக்கும். வால்மீகியின் சீதை வேறு. கம்பரது

சீதை வேறு. அப்படியேதான் ராமர் பரதன் எல்லோருமே. கட்டங்களை வகுக்கும்போது கம்பர்தம் இஷ்டம்போல் பாத்திரங்களின் பாவங்களுக்குத் தெளிவும் வேகமும் உண்டாகும்படி மாற்றி வகுத்துக் கொள்கிறார் முக்கியமாகப் பாத்திரங்கள் பேசும்போது தமிழுக்குரிய தனியான தொனியோடு பேசுவார்கள் அவர்களுடைய பேச்சுக்கென்றே, பாவத்துக்கென்றே சொல்லையும், தாளத்தையும் செய்யுள் உறுப்புக்களையும் தமிழ்த் தெய்வம் ஆதியில் வகுத்ததோ என்று சொல்லத் தோன்றும். உதாரணமாக அனுமாருடைய உயர்ந்த உருவத்தையும் சக்தியையும் பார்த்துச் சீதை வியக்கிறாள். 'என்னைக் கண்டுபிடிக்க நீ ஒருவன் இல்லாது போயிருந்தால் இராமருடைய அருளை யார் அறியப் போகிறார்கள்? அவருக்குப் புகழ் ஏது? கிடையாதுதான். ஆனால் உன்னுடைய பராக்கிரமம் முழுதும் தெரிய வேண்டுமானால் இந்த இலங்கை ஏழு கடலுக்கும் அப்பால் இருந்திருக்க வேண்டாமா' என்கிறாள்.

'ஆடு நெடுங்கை ஆண்தகைதன்
 அருளும் புகழும் அழிவின்றி,
 ஊழி பலவும் நிலைநிறுத்தற்(கு)
 ஒருவன் நீயே உளையானாய்!
 பாழி நெடுந்தோள் வீரா, நின்
 பெருமைக் கேற்ப பகைஇலங்கை
 ஏழு கடற்கும் அப்புறத்த (து)
 ஆகா திருந்தது இழிபன்றோ!'

இந்தச் செய்யுளைப் பாடப் பாட, அதாவது ஆர அமர பாவத்தை யொட்டிப் 'பாடப் பாட, என்ன தோன்றும்! சீதை பேசுவதற்கென்றே சொல், இசை, எதுகை மோனைகளைத் தமிழ்த் தெய்வம் அமைத்ததாகத்தான் தோன்றும்.

இந்த மாதிரிப் பாடல்கள் ஆயிரக் கணக்காக அல்லவா இருக்கின்றன! அவை தமிழ்மக்கள் பூமியில் தோன்றிய ஆதிகாலத்திலிருந்தே அவர்கள் மனத்தில் எழுந்த உணர்ச்சி தத்துவங்கள் எல்லாமே நிறைந்து பரிமளிக்கிற பாடல்கள். ஷேக்ஸ்பியரை ஆங்கிலேயர் ஏகோபித்து அனுபவிக்கிறதுபோல நாமும் ஒன்றுபட்டுக் கம்பர் பாடல்களைத் தமிழ் வழங்கும் நாடெங்கும் தீவகம் எங்குமே பாடி அனுபவிப்போமானால் தமிழுலகம் வானுலகமாக மாறாதா!

'கம்பராம் புலவரைக் கருத்திருத்து வாம்'.

நான்காவது கம்பர் மகாநாட்டில்

தமிழ்நாட்டை விடச் செல்வம்படைத்த நாடுகள் உலகத்தில்ப் பல இருக்கின்றன. லக்ஷ்மி தேவியின் கடைக் கண் நமக்கு ஓரளவுதான் அருள் பாலித்திருக்கிறது

ஆனால் கலைமகள் கடாசுமோ பூரணமாய் இருந்து வந்திருக்கிறது.

உலகத்தில்ச் சிறந்த கலைவாணர் என்று புகழ் பெற்ற அதிகாரிகள் என்ன சொல்லுகிறார்கள்:

“கலைகளுக் கெல்லாம் இருப்பிடம் தமிழ் நாடுதான்” என்று ஏகோபித்துச் சொல்லுகிறார்கள்.

சிற்பம் என்ற கலையை எடுத்துக் கொண்டால், தமிழ்நாட்டின் கோயில்களும் கோபுரங்களும் என்றென்றும் தனித்த புகழ் கொண்டு நிற்கும்.

சங்கீதமும் நடனமும் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தன என்று சொல்லும்படி பூரணத்துவம் அடைந்திருக்கின்றன. ஏனையோருக்கு எட்டாத கலைகள் அவை. பிறநாட்டார் வந்து எவ்வளவு முயன்றாலும் கற்க முடியாத அத்தனை நுட்பமும் தெளிவும் வாய்ந்தன வாய் இருக்கின்றன.

இந்தக் கலைகளை எல்லாம்விட மேம்பட்ட தாய்த், தமிழ் நாட்டில் உள்ளவருக்கே உரிய தனிச் செல்வமாய் இருக்கிற கலை, கவி.

கவி சம்பந்தமாக அயல் நாட்டு மேதாவிகள் “தமிழ் கவியே உலகத்தில்ச் சிறந்தது” என்று மிச்சம் வைக்காமல் பேரம் பண்ணாமல் சான்று பகர்ந்திருக்கிறார்கள். தமிழ்க் கவி இப்படி இருக்கிறது.

கம்பரோ கவிச் சக்கரவர்த்தி. தமிழ்க் கவிக்கு மாத்திரம் சக்கரவர்த்தி அல்ல. உலகக் கவிக்கே சக்கரவர்த்தி என்று சொல்லுதல் பொருந்தும். அப்படிச் சொல்லுவது வெறும் வார்த்தை அல்ல. படாடோபம் அல்ல. தேறத் தெளிந்து சொன்ன சொல்.

மேலும், ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன் பாடிய கவி கம்பரது கவி. ஆனால் இன்று 1948-ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் 9ம் தேதி கம்பர் விழாவை ஒட்டி இந்த மண்டபத்திலும் வேறு பல இடங்களிலும் பம்பாய், கல்கத்தா, டில்லி முதலிய இடங்களிலும், பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் - ஆடவர், பெண்டிர் - கவியை அனுபவிக்கிறார்கள். சொல்லை, தாளத்தை, உணர்ச்சி பாவத்தை எல்லாம் இதயம் கலந்தவாறாக அனுபவிக்க முடிகிறது. இதைப் பிறநாட்டார் நம்ப மாட்டார்கள். கம்பரது கவி நம்மவரோடு அவ்வளவு ஒட்டியதாய் இருக்கிறது.

“கம்பருடைய பாடல் கடினமானது, அர்த்தம் விளங்காது!” யாரோ ஒருவர் எப்போதோ சொன்னார். அது காரணமாக “அடேயப்பா, கம்பராமாயணம் அல்லவா! நாமாவது படிக்க வாவுது!” என்று சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

ஆனால் அப்படிப் பயப்பட வேண்டிய காரியம் அல்ல கம்பராமாயணம்; உண்மையில், கம்பர் மிகவும் எளிமையாகவே பாடியிருக்கிறார்.

இந்த எளிமை சம்பந்தமாக ஒரு நிகழ்ச்சியைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கம்பராமாயணப் பாடல்களைச் சில நண்பர்களுடன் வாரம் ஒரு முறை வாசிக்க நேர்ந்தது. பல நண்பர்கள், அறிஞர்கள், ஆசிரியர்கள் வந்து கலந்து கொள்ளுவது வழக்கம். ஒரு காலேஜ் பிரின்ஸிபால் அடிக்கடி வந்து கலந்து கொள்ளுவார். அவருக்குத் தமிழ் மிக்க ஆர்வம். ஆங்கிலத்தில் மிக்க பயிற்சி உடையவராய் இருந்தாலும் தமிழை நன்கு மதித்து வந்தார்.

ஒரு நாள் கேட்டார்: “கம்பரிடத்தில் உணர்ச்சி இருக்கிறது, வேகம் இருக்கிறது, கவித்துவம் இருக்கிறது. ஆனால் எளிமை இல்லையே, உன் அபிப்ராயம் என்ன?” என்று சொன்னார்.

“எளிமையை வைத்துத்தான் கம்பரை இனங்காண வேண்டும்” என்று சொன்னேன். அதற்கு அவர் “எல்லாவற்றையும் கொடுக்க வேண்டுமா கம்பருக்கு? எளிமை என்பது ஒன்று கம்பருக்கு இல்லாமல் இருந்தால் என்ன?” என்று சொன்னார்.

“எளிமை என்பதை அறியவேண்டுமானால்க் கம்பரைக் கொண்டு தான் அறியவேண்டும்” என்று பதில்ச் சொன்னேன். அதன்மேல் அவரும் மற்ற நண்பர்களும் கம்பரது எளிமையைப் பற்றியே பேசச் சொன்னார்கள். சொன்ன விஷயம் இது:

கம்பர் மூலமாகவே எளிமை தெரியவேண்டும்

கலை சம்பந்தமாகவும் கவி சம்பந்தமாகவும் பேசும்போது எளிமை என்றால் ஏதோ இரண்டும் இரண்டும் நாலு, ஐந்தும் மூன்றும் எட்டு என்று சொல்லுகிற காரியம் அல்ல.

கவி என்பது உணர்ச்சி உலகத்தில் ஊடாடுகிற காரியம். லகுவான முறையில் விஷயத்தை ஒரு தாளத்தில் வைத்து அது பேசும். அப்படிப் பேசும்போது எதிர்பாராத முறையில் அரிய உணர்ச்சி ஒன்று பிறந்துவிடும்; அதிசயமாய் இருக்கும். ஒரு உதாரணம்:

சீதை அசோகவனத்தில் இருக்கிறாள். துணை என்று சொல்ல யாரும் இல்லை. ‘ராமன் வந்து மீட்பான்’ என்று எண்ண இடமே இல்லை. உயிர் நீங்கினால்தான் விமோசனம் என்று எண்ணுகிறாள் அவள். அந்த தருணத்தில் அனுமன் வந்து முன் நிற்கிறான். “ராமனுடைய தூதன் நான்” என்று சொல்லுகிறான். ராமனது கணையாழியையும் அவள் கையில் கொடுத்து உறுதி அளிக்கிறான்.

சீதைக்கு அளவில்லாத ஆனந்தம் இதயத்தில்ப் பொங்கியது. ஆனந்த வெறியே உண்டாய்விடுகிறது.

சீதையின் பயம்: பாடலின் எளிமை

ஆனால் சில நிமிஷம் கழிந்த மாத்திரத்தில், உள்ளத்தில் ஒரு சந்தேகம் உண்டாகிறது. தாங்கமுடியாத கவலை பிறந்துவிடுகிறது.

“ராமன் இங்கே வருகிறதாவது, ஒன்றாவது!” என்ற எண்ணம் சீதையின் உள்ளத்தில் வந்துவிட்டது. எப்படி வர நேர்ந்தது? கம்பர் சொல்லுவதைக் கேட்போம்.

“ராமன் வரவில்லையே!” என்று அயோத்தி மக்களும் தாய்மார்களும் வருந்திக் கொண்டிருக்கிறார்களாம்; பரதன் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறானாம்.

தன்னை நோக்கி

உலகம்த ளர்தற்கும்

அன்னை நோய்க்கும்

பரதன் அங்கு) ஆற்றறும்

இன்னல் நோய்க்கும் அங்கு)
ஏகுவ(து) அன்றியே:-
என்னை நோக்கி இங்கு),
எங்ஙனம் எய்துமோ?

செய்யுளில் எளிமை என்பது தெள்ளத் தெளிந்து நிற்கிறது. உணர்ச்சியின் உண்மையையும் ஆழத்தையும் அப்படியே பார்க்கிறோம். எல்லாம் எளிமை ஒன்றின் மூலமாகத்தான். கம்பர் மூலமாகவே எளிமையை அறிய முடிகிறது என்று சொன்னால் பொருந்தும்.

ரவீந்திரநாத் தாகூர் “கவி என்பது எளிமையாய் இருக்க வேண்டும். எளிமை இல்லாதது கவி அல்ல” என்று சொல்லி விடுவார்.

எளிமையைப் பற்றி ரவீந்திரர்

கடவுளைப் பார்த்துச் சொல்லும்போது “கடவுளே! கவியைப் போல் அல்லவா எளிமையாய் இருக்கிறீர், நீர்?” என்று அழகாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்.

கம்பரது கவியோடு பழகியிருந்தால் “கம்பரது கவியைப் போல் எளிமையாய் இருக்கிறீர், கடவுளே!” என்று சொல்லியிருப்பார். எளிமையிலும் எளிமையாய் இருக்கிறது கம்பரது கவி.

3

இந்த எளிமையைக் கவியில்ச் சாதிப்பது வெகு கஷ்டமான காரியந்தான். ஆனாலும் அந்த எளிமை காரணமாகவே கம்பரை அறிகிறது கஷ்டமாய்ப் போய்விடுகிறது சிலருக்கு. கம்பர் என்றால் சாமான்யந்தான் என்று எத்தனையோ பேருக்கு எண்ணத்தை தோன்றுகிறது. செய்யுளுக்குள் அபார வேகங்கொண்ட உணர்ச்சி ஒன்று ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதைக் கவி மறைந்துவிடும். கம்பரே மறைந்துவிடுவார். உதாரணமாக ஒரு சிறு சம்பவம்:

பட்டணம் இன்னதென்று தெரியாது. ரயில் இன்னதென்று தெரியாது. ரோடும் இன்னதென்று தெரியாது. அப்பேர்ப்பட்ட எட்டிப்போன பட்டிக்காட்டில் ஒரு பையன். பன்னிரண்டு வயதுப் பையன்.

அவனை ஒரு மோட்டாரில் வைத்து இரவில் சென்னைப் பட்டணத்தில் ‘ரவுண்டானா’ முக்கிலுள்ள ஒரு மாடியின் மேல்க் கொண்டு வந்து இறக்கினார்கள்.

காலை ஏழு மணிக்கு எழுந்திருந்தான் பையன். ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தான். நூற்றுக்கணக்கான மனுஷர்கள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக விரைவாக நடந்து செல்லுகிறார்கள். மோட்டார் வண்டிகளும் - பத்தோ பதினைந்தோ - குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றன. இவைகளுக்கு மத்தியில் ஒரு மனுஷன்; தலையில் ஒருவிதமான கோணலான தலைப்பாகையை கட்டிக் கொண்டு நிற்கிறான். கையை அப்படி நீட்டுகிறான், இப்படி நீட்டுகிறான், கீழே போடுகிறான். மறுபடியும் தூக்குகிறான். இப்படியும் அப்படியுமாக வேறு திரும்புகிறான்.

பையன் பார்த்தான். “இப்படியும் ஒரு பைத்தியக்காரன் உண்டா! இந்தக் கூட்டத்துக்குள் இப்படிப் பேய் போக்காகப் போகிற வண்டிகளுக்குள்ளும் நின்று கொண்டு இருக்கிறானே இந்தப் பைத்தியக்காரன்!” என்று பரிதவித்துக் கொண்டிருக்கிறான் பையன்.

இப்படிக் கையை நீட்டிக் கொண்டும் மடக்கிக் கொண்டும் நிற்கிறவன் போலீஸ்காரன் என்றும், சம்பளம் கொடுத்து அந்த இடத்தில் நிறுத்தியிருக்கிறார்கள் என்றும். அந்த இடத்தில் அவன் நின்று கையை இப்படியும் அப்படியும் காட்டாமல்ப் போனால் பெரிய பெரிய ஆபத்துக்கள் நேரும் என்றும், நடந்து போகிறவர்கள் பாடும் வண்டியில்ப் போகிறவர்கள் பாடும் பெரும் பாடாய்ப் போய்விடும் என்றும் பையன் கண்டானா? இல்லை.

கம்பருடைய பாடல்களுக்குள்ளும் ஒரு உணர்ச்சி நின்று கொண்டு ஒரு ஆட்டம் ஆடுகிறது; வார்த்தைகளை இப்படி வைக்கிறது, அப்படி வைக்கிறது; எதுகைகள் என்றும் மோனைகள் என்றும் கருவிகள் இருக்கின்றனவே, அந்தக் கருவிகளைக் கொண்டு பாவங்களைத் தெளிவான எளிதான முறையில் உண்டாக்கி விடுகிறது அந்த உணர்ச்சி.

கவியின் உள்ளிற்கும் உணர்ச்சி கொண்டு பார்க்கவேண்டும்

கவியில் உள்ளாகக் கிடக்கும் உணர்ச்சி - நிலையிலிருந்து பார்க்கும்போது மேலே சொன்ன வார்த்தைகள் - எதுகைகள் மோனைகள் என்பவை தொழில் செய்கின்றன என்றும் அற்புதமான தொழில் செய்கின்றன என்றும் தெரிய வரும். சாமானியப் பட்டவர்களுக்கும் தெரியவரும்.

அந்த உணர்ச்சி நிலையை விட்டுவிட்ட வெளியாக இருந்து பார்த்தால் அவைகளுக்குப் பொருள் இல்லைதான்; கோமாளித் தனம்தான்.

அல்லாத பட்சம் பட்டிக்காட்டுப்பையன் கதைதான்
பட்டிக்காட்டுப் பையன் ரவுண்டானாவில் நிற்கும் போலீஸ்
காரனைக் கண்ட கணக்குத்தான்.

4

கவிகளை உதவும் கற்பக தரு

கம்பர் ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன் உள்ளவர்; அற்புதமான
சிருஷ்டி தத்துவம் படைத்தவர். பாவங்கள் என்றால் அவரிட
மிருந்து ஆயிரக்கணக்காக வருகின்றன. கையில் எடுத்த விஷயம்
எல்லாம் புதிய அழகும் மணமும் கொண்ட பூவாய் மலர்கின்றன.
புதிய கவி உருவங்களை அளிக்கும் கற்பகத் தருவாய் நிற்கிறார்
கம்பர்.

ஆனாலும் தமிழ் உலகத்தில் திடீரென்று உதித்த சம்பவம்
அல்ல கம்பர் பிறந்தது. கம்பருக்கு முன்னும் அரிய பெரிய கவிகள்
இருந்தனர். அந்தக் கவிகளின் இதயத்துக்குள் புகுந்து அற்புதமான
சிருஷ்டி தத்துவங்களோடு ஊடாடித் திளைத்தவர் கம்பர்.

ஆயிரக்கணக்காக வளர்ந்து வந்த கவி வளம்

பூர்வமான தமிழ்க் கவி ஒன்றைப் பார்க்கலாம்:

ஒரு தனியான ஒதுக்கிடம். அருவி அழகாய் விழுகிறது.
தடாகத்திலுள்ள தண்ணீர் சிற்றலைகளோடு ஓடி ஆற்றில்
விழுகிறது. மலைச்சரிவில் அங்கொரு பெரிய மரம், இங்கொரு
பெரிய மரம், அவைகளில் அழகான கொடிகள். எல்லாம் விதம்
விதமான புஷ்பங்களைப் பூத்து நிற்கின்றன.

இப்படி இடம் குறிப்பிட்ட அருவித் துறையில் மாலை
நேரத்தில் நாயகனும் நாயகியும் தினந்தோறும் சந்திக்கிறார்கள்.

ஒரு நாள் சாயங்காலம் நாயகன் வரக் கொஞ்சம் தாமசம்
ஆயிவிட்டது. இது காரணமாக என்னவெல்லாமோ, சந்தேகங்
களும் பயங்களும் நாயகிக்கு ஏற்பட்டு விட்டன.

அருவித்துறையைப் பார்த்தாலே வெறுப்பாய் இருக்கிறது.
குறிப்பிட்ட மரங்களும் பாறைகளும் இப்போது பார்ப்பதற்குச்
சோகச் சாயலில் நிற்கின்றன. உடம்பெல்லாம், ஒரு உஷ்ணம் ஏறி,
வெதுப்புவதாகத் தோன்றுகிறது. (காய்களைப் புகையிட்டுக் கனிய
வைப்பதுபோல.) இப்படியெல்லாம் தோழியிடம் புலம்புகிறாள்.

“பகைபோன் றதுதுறை,
பரிவா யினகுறி,
தகையிழந் ததுதோள்,
தலைசிறந் ததுதுயர்,
புகைபரந் ததுமெய்
பொறையாயிற் றேஉயிர்”

இந்தக் கவி சோக பாவம் நிறைந்து ஒலிக்கிறது. அபூர்வமான அழகு வாய்ந்தது. மிகப் பூர்வமான கவி.

இத்தகைய ஆயிரக்கணக்கான பூர்வகாலத்துக் கவிகளில் திளைத்த உள்ளம் கம்பரது உள்ளம். எல்லாம் சேர்ந்து கம்பரது கவிதா சக்திக்கு உரம் ஏற்றின.

கம்பர் கவிக்கு மூதாதைகளான கவிகளைப் பற்றிச் சொல்லி ஆய்விட்டது. இனி கம்பர் கவிக்கு வாரிசுகளான கவிகளையும் பார்க்க வேண்டியது தானே!

கம்பரது கவியின் வேகம், சென்ற ஆயிரம் வருஷமாகவே ஆங்காங்கு பாய்ந்து சில கவிகளை உற்பத்தி செய்திருக்கிறது.

தற்காலத்துப்பாடல் - குறவஞ்சி

உதாரணமாக, சமீபத்தில், இருநூற்றைம்பது வருஷத்துக்கு முன் உள்ள குற்றாலக் குறவஞ்சிப் பாடல் ஒன்றைப் பார்க்கலாம்.

காதல் நோய்க்கு உள்ளான ஒரு பெண்ணின் புலம்பல்

வாகனைக்கண்(டு) உருகுதையோ - ஒரு
மயக்கமதாய் வருகுதையே,
மோகம்என்ப(து) இதுதானோ -இதை
முன்னமேநான் அறியேன் ஓ!
ஆகம்எல்லாம் பசந்தேனே - பெற்ற
அன்னை சொல்லும் கசந்தேனே
தாகம் அன்றிப் பூணேனே - கையில்ச்
சரிவளையும் காணேனே!

வெகு அழகாக இன்னிசையோடு காதலியின் துன்பத்தை எடுத்துச் சொல்லுகிறது கவி.

கம்பர் பாடல்

பண்டைக்காலத்துப் பாடலையும் பார்த்தோம். தற்காலத் தைய பாடலையும் பார்த்தோம். (குற்றாலக் குறவஞ்சி தற்காலத்திய பாடல்.) இனி, கம்பர் பாடல் ஒன்றைப் பார்க்கலாம்.

மிதிலை நகரத்தின் வீதி வழியாக ராமன் நடந்து செல்லுகிறான். கன்னிமாடத்தில் இருந்து சீதையானவள் ராமனைப் பார்க்கிறாள். காதலுக்கு உள்ளாகி விடுகிறாள். ராமனது மார்பும் பாதமும் அபூர்வமான வசீகரம் உடையவைகளாய் இருக்கின்றன. மனசை விட்டு போகக்கூடியவை அல்லதான். அவைகளைவிட தன்னைத் துன்புறுத்துகிற வேறு விஷயம் இருக்கிறதென்று தனக்குள்ளே புலம்புகிறாள். கவியைப் பார்க்கலாம்:

படர்ந்தொளி பரந்துயிர்
பருகும் ஆகமும்
தடந்தரு தாமரைத்
தாளு மேயல;-
தடந்தரு மதம்கலுழ்
கனிநல் யானைபோல்
நடந்தது கிடந்த(து) என்
உள்ளம் நண்ணியே!

(ஆகம்-மார்பு, தடந்தரு-தடாகத்தில் இருந்து அப்போதுதான் மலர்ந்த, கந்தரு மதம்கலுழ் - மஸ்தத்தில் இருந்து பொழியும் மத ஜலம் பெருகிய.)

மேலே குறித்த மூன்று பாடல்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது தமிழ்ப் பண்பும் சாயலும் எளிமையும் அழகாய் மூன்றிலும் அமைந்து கிடக்கின்றன என்பது தெரிகிறது.

கம்பரது பாடலில்த் தனிவேகம் ஒன்று இருக்கிறது என்பது தெரிகிறது.

ராமன் நடந்து சென்றது, சீதையின் உள்ளத்தை விட்டு அகலவில்லை. பாடலும் நம்முடைய உள்ளத்தைவிட்டு அகலாதுதான். அப்படி அகலாமல் இருப்பதே கவிக்கு லக்ஷணம்.

5

தமிழ்க் கவியின் எளிமைப் பற்றியும், அதுதமிழ் மக்களோடு ஆயிரக்கணக்கான வருஷம் பழகி வந்தது பற்றியும் பேசிக் கொண்டோம். இனிப் பொதுவாகக் கவியினால்ப் பயன் உண்டா என்பதைக் கொஞ்சம் பார்க்கலாம்.

கவியின் பயன் என்ன?

கலிபு என்ற பாரசீக அரசருக்கும் அவருடைய மந்திரி ஹாசன் என்பவருக்கும் நடந்த ஒரு சம்பாஷணை:

கலிபு: “கவியை மறந்தவர்களாய் ஒரு நாட்டார் இந்த உலகத்தில் உற்பத்தி ஆகிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளும், அவர்கள் தங்களுடைய கப்பல்களைத் தாமிரவாணி நதி வரையும் சுற்றி ஓட்டுகிறார்கள்; அவர்களுடைய வீரப்படைகள் இந்துஸ்தானத்திலுள்ள மலைகளைக் கடந்து செல்லுகின்றன; அவர்களுடைய தலைநகரம் பாபிலோன் நகரத்தைவிட பெரிது, அவர்களுடைய சுரங்கங்கள் மைல் கணக்கில் பூமிக்குள் போகட்டும், இறக்கை கொண்டு பறந்து நட்சத்திரங்களையே அவர்கள் தொடட்டும்; அந்த நாட்டாரின் காரியம் எப்படி?”

ஹாசன்: “உலகத்தில் அவர்கள் ஒரு இருண்ட புள்ளியாக இருப்பார்கள்” அவ்வளவுதான். இந்தவிதமாகக் கவியைப் பற்றிப் பாரசீகர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நம்மவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்று பார்க்கலாம்.

நம்மவர்கள் அபிப்பிராயம்

நெஞ்சைப் பார்த்து ஒரு பக்தர் சொல்லுகிறார். “நெஞ்சே, நீயும் நல்ல உணர்ச்சியோடுதான் இருக்கிறாய். நாவும் நன்றாய்த் தான் இருக்கிறது. இறைவனது திருநாமமோ வேண்டிய மட்டும் இருக்கிறது

“நாவுண்டு நீயுண்டு

நாமம் தரித்து) ஓத;

பாவுண்டு நெஞ்சே

பயம் உண்டோ”

கவி எவ்வளவு பிரயோஜனமானது என்று நம்மவர்களும் அழகாய்ச் சொல்லிவிட்டார்கள்.

6

இனி தமிழ்க் கவியைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள்.

மோட்சமும் தமிழ்ப் பாடலும்

பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார் என்ற கவிஞர் சொல்லுகிறார், சீரங்கப் பெருமானைப் பார்த்து.

“பழமையான மறைகள் நான்கும் உன்னை அறிய முடியாமல் இன்னும் தேடிக்கொண்டே இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட பெருமானாகிய நீ என்னுடைய பக்திக்கு எளியவனாயிருக்கிறாய். என்னுடைய உயிர் போகும் நாளில் மோட்சத்தைக் கொடுக்கக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். அதைப் பற்றிச் சந்தேகமே

இல்லை. ஆனால் மோட்சம் கொடுப்பது ஒன்றுதானா? துன்பம் நிறைந்த இந்த உலகத்திலேயே நான் ஆனந்தமயமாக வாழ்வதற்கும் சௌகரியம் செய்து கொடுத்திருக்கிறாய், வேறு என்ன எனக்கு வேண்டும்?

நீடும் திகிரிப்
படையால் உலகாளும்
நின்னைஎன்றும்
பாடும் படித்தமிழ்ப்
பாடல்தந் தாய், பழ
நான்மறை நூல்
தேடும் திருவரங்
கா!அடி யேன்உயிர்
செல்லும்அந் நாள்
வீடும் தர இருந்
தாய், எனக் கேதினி
வேண்டுவ தே”.

இந்த விதமாகத் தமிழ்ப் பாடல்களின் பெருமையை நம்மவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இனி:

டாக்டர் வின்ஸ்லோ

மேலை நாட்டுப் புலவர், தமிழ் அகராதியைத் திறம்படத் தொண்ணூறு வருஷங்களுக்கு முன் வகுத்தவர், எத்தனையோ பாஷைகளைக் கற்றவர், டாக்டர் வின்ஸ்லோ. அவர் தம் அகராதியின் முகவுரையில் என்ன சொல்லுகிறார்:

“கவியாக உருவம் எடுக்கும்போது தமிழைப் பார்த்தால் அதன் நுணுக்கமும் நயமும் கிரேக்க பாஷைக்கும் இல்லை என்று சொல்லவேண்டும். அப்படிச் சொல்லுவது மிகைப்படக் கூறும் படாடோபம் அல்ல” என்கிறார்.

தமிழ்க் கவியின் அற்புதமான உருவத்தை எப்படியோ கண்டு அனுபவித்து விட்டார் டாக்டர் வின்ஸ்லோ!

தமிழ்க் கவி அப்படி இருக்கிறது!

7

கம்பர் கவி

கம்பரோ கவிச் சக்கரவர்த்தி. அவருடைய கவியை ஒட்டி அற்புதமான நாடகத்தைக் காணலாம். வர்ணனையைக் காணலாம்.

நவரஸங்களையும் காணலாம். சோகம், வீரம், கருணை முதலான ரஸங்களை அப்படியே பருகலாம். விஸ்தாரமான முறையில் காத்சிகளை அமைத்துப் பாத்திரங்களை உண்மையான தொனிகளில் பேசச் செய்வார் கவிஞர். எல்லாம் சேர்ந்து நம்மையக்கும், உருக்கிவிடும்.

ஆயுள் நாள் முழுதும் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கலாம், ஏன், ஒரு ஆயுள் போதாது. பிரம்மனிடம் கேட்டு இன்னும் பல ஆயுள் பெறவேண்டும் என்றே தோன்றும்.

இவ்வளவுக்கும் நாம் எவ்வளவு புண்ணியம் பூர்வத்தில் செய்திருக்கவேண்டும்!

கம்பர் போன்ற புலவரைப் பிறநாட்டார் என்ன செய்வார்கள்

இத்கைய கவிஞர், வேறு ஒரு நாட்டுக்குக் கிடைத்திருந்தால் அவரைத் தலைமேல்த் தூக்கிவைத்து ஆடிக்கொண்டே இருப்பார்கள். கோயில் கட்டுவார்கள்.

மாண்டலே 729 சுற்றுக் கோயில்கள்

பர்மாவிலுள்ள மாண்டலேயில் புத்தபகவானுக்கு ஒரு கோயில் கட்டியிருக்கிறார்கள். அதற்குச் சுற்றுக் கோயில்களாக 729 சிறு சிறு கோயில்களும் வகுத்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொன்றின் உள்ளே போனால் என்னத்தைப் பார்ப்போம்: புத்த பகவானது திருவாக்கு ஒன்றை எழுதியிருக்கப் பார்ப்போம். அவ்வளவும் செய்யலாம், அதற்கு மேலும் செய்யலாம் கம்பரது ஆயிரக் கணக்கான பாடல்களுக்கு. அவ்வளவு வேண்டாம்.

தேரமுந்தூரில் கம்பர் மேடு

கம்பர் பிறந்த ஊரான திருவமுந்தூரில் அவருடைய வீடு நின்ற இடம் 'கம்பர் மேடு' என்ற பெயரோடு இன்னும் இருக்கிறது. அதில்க் கம்பர் நிலையம் கட்ட வேண்டும், கம்பரது பெயரைக் காப்பாற்றுவதற்காக அல்ல கட்டுவது. தமிழராகிய நம்முடைய பெயரைக் காப்பாற்றுவதற்காகத்தான். துரைத்தனத்தாரே இத்தகைய பண்பாட்டுச் செல்வங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும். அப்படிப் பாதுகாக்க, நம்முடைய கனம் மந்திரிகள் வேலை செய்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு நம்முடைய மனமார்ந்த நன்றியை இந்தக் கம்பர் மகாநாட்டின் சார்பாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

கம்பர் நிலையம்

தேரமுந்தூரில்க் கம்பர் நிலையம் எழுந்து நிற்கவே போகிறது. வெகு சீக்கிரத்தில் நிற்கப் போகிறது. தரிசிக்கப் போகிறவர்களுக்கு மண்டபத்துச் சுவர்கள் கம்பரது அரிய அற்புதமான பாடல்களை அழகாய் எடுத்து ஒதும். அந்தப் பாடல்களில் ஒன்று இது.

பிரகலாதன் இரணியனுக்கு இறைவனைப் பற்றிச் சொல்லும் பாடல்:

சாணினும் உள்ளன், ஓர்தன் மை
 அணுவினைச் சதகூறிட் ட
 கோணினும் உள்ளன், மாமே ருக்
 குன்றினும் உள்ளன், இந்நின் ற
 தூணினும் உள்ளன், நீ சொன் ன
 சொல்லினும் உள்ளன், இத்தன் மை
 காணுதி விரைவின்என் றான்,-
 நன்றெனக் கனகன்நக் கான்.

(சதகூறு இட்ட கோண் - நூறு பாகமாகப் பிரித்து வைத்த அதிநுட்பமான துகள்; நன்றெனக் கனகன் நக்கான் - பவே பேஷ் என்று இரணியன் சிரித்தான்.)

8

இந்தமாதிரி அதி அற்புதமான தாளங்களோடு ஒலிக்கும் கவிகள் கம்பராமாயனத்தில் எத்தனை எத்தனையோ! கவிகள் ஒரு புறம் இருக்க கம்பர் கண்டு எடுத்தாளும் உண்மைகள் எப்படி?

அரசியல், சமுதாய இயல், நகரம் அமைத்தல் முதலிய விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசித்தான் இருக்கிறார் கம்பர். ஆனாலும் ஒன்று, - இந்த விஷயங்களைப் பற்றிக் கம்பருக்குத் தெரிந்ததைவிட நமக்கு அதிகமாய்த் தெரிந்திருக்கலாம்.

நம்முடைய தமிழ்நாடானது தற்போது அரபிக் கதையில் உள்ள அற்புதக் கம்பளம்போல, உலகத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது. நம்மவர் அமெரிக்காவிலும், சீனாவிலும், ஐரோப்பாவிலும், ஆப்பிரிக்காவிலும் ஊடாடி, உறவாடி வாழவேண்டியிருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் நாம் கம்பரிடம் போய் யோசனை கேட்க வேண்டியதில்லை. அவரால் யோசனை சொல்லவும் முடியாது.

ஆனால், மனுஷத் தத்துவத்தின் அடிப்படையான உண்மைகளைப் பற்றி ஆலோசனை கேட்க வேண்டுமானால் கம்பர்தான் அதிகாரி.

கலைகளின் உண்மைகளையும் நுணுக்கங்களையும் அவர் அறிந்த அளவு நாம் அறியவில்லை.

கம்பரிடம் அறியவேண்டிய விஷயங்கள்

இறுதியில்லாத பேரண்டத்தை அவர் அளப்பார். அதைவிட விசாலமான ஞானிகளின் உள்ளத்தையும் அளப்பவர் அவர். இத்தகைய விஷயங்களைப் பற்றிக் கம்பர் பேசும்போது கைகட்டி வாய் பொத்தி நிற்க வேண்டியதுதான் நாம்.

இந்த உண்மைகளை, உலகத்தில் வேறு யாருக்கும் கிட்டாத இசைப் பண்போடு, நமக்கு எடுத்துப் பேசுகிறார்.

அப்படிப் பேசுவதைக் கொஞ்சம் கேட்கலாம்.

இறைவனது அருட்சக்தி(பாதங்கள்)யானது, ஞானிகளுக்குத் (வேதங்களுக்கு) தெரிந்தது. பேரண்டம் முழுவதும் வியாபித்துள்ளது. ஆனாலும் ஒவ்வொரு அணுவிலும் நிறைந்திருக்கிறது. (அதாவது ஜடப் பொருளின் அணுவிலும் பூரணமாய் நிறைந்திருக்கிறது.)

வேதங்கள் அறைகின்ற, -

உலகெங்கும் விரிந்தன உள்

பாதங்கள் இவைஎன்னில்,

படிவங்கள் எப்படியோ!

ஓதங்கொள் கடலன்றி

ஒன்றினோ(டு) ஒன்றொவ்வாய்

பூதங்கள் தொறும் உறைந்தால்

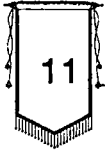
அவை உன்னைப் பொறுக்குமோ!

(அணுக்குண்டிலுள்ள சக்தி, பேரண்டத்தையும் அழிக்க வல்லது என்று நிபுணர்கள் கூறுகிறார்கள்.)

நாம் பாக்கியசாலிகள்

கம்பரது கவி என்றால் தெய்வீக உணர்ச்சியோடும் தெய்வீக ஓசையோடுமே நம்முடைய காதில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் பாடல்.

இந்த அற்புதமான மந்திர சக்திகள் எல்லாம் கம்பருக்குச் சிறப்பாய் உரியன. அவைகளை அனுபவிக்கவே நாம் தமிழ் நாட்டில் பிறந்திருக்கிறோம். நாம் பாக்கியசாலிகள்; சந்தேகமே இல்லை. ■

ஓதுரைப் பாடல்கள் [கம்பராமாயணம்]

பாலகாண்டம்

விஸ்வாமித்திரர் ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கூட்டிக் கொண்டு மிதிலைக்குப் போனார். ஜனகனுடைய அரண்மனைக்கு மாலை நேரத்தில்ப் போனார்கள் அந்த மூவரும். ஜனகன், அரண்மனையில் இல்லை. அயலூர் சென்றிருந்தான்.

வந்தவர்களுக்கு விருந்து நடந்தது. இரவு கழிந்தது. காலையில் ஜனகன் வந்தான். சபா மண்டபத்தில் விஸ்வாமித்திரர் ராமனை அறிமுகப் படுத்துகிறார்.

முதலில தசரதனைப் பற்றிப் பேசுகிறார்:

“யாதொரு துன்பமும் இல்லாமல் பிரஜைகள் எல்லாம் வாழும்படி, பகைவர்களை எல்லாம் வென்று, ராஜ்யத்தைப் பாதுகாப்பவன் தசரதன்” என்று ஆரம்பிக்கிறார் விஸ்வாமித்திரர்.

“துனியின்றி உயிர் செல்லச்,
கூட ராழிப் படைவெய்யோன்
பனிவென்ற படியென்ன
பகைவென்று, படிசாப்போன்,
தனுவன்றித் துணையில்லான்
தருமத்தின் கவசத்தான்
மனுஎன்ற நீதியான்
மகவின்றி வருந்துவான்.”

“பிள்ளையில்லாமல் வருந்தினான் அந்த தசரதன். கோசலை வயிற்றில் ராமன் அவதரித்தான். அவனது வீரம் இன்னதென்று தெரிய வேண்டாமா?”

“தாடகை என்றொரு அரக்கி இருந்தாள். ஒரே பயங்கரமான பெருத்த உருவம். அலை கொந்தளிக்கும் கடலைத் தான் அவளுக்கு உவமையாகச் சொல்ல வேண்டும். மலைச் சரிவில் நின்ற அந்த அரக்கியை ராமபாணம் ஊடுருவிச் சென்றது எப்படி என்று சொல்லுகிறேன். ஜனகனே கேட்பாயாக” என்கிறார் விஸ்வாமித்திரர்.

“அலை உருவக் கடல் உருவத்து)
ஆண்டகைதன் நீண்டுயர்ந்த
நிலை உருவப் புயவலியை
நீஉருவ நோக்கையா!
உலை உருவக் கனல் உமிழ்கண்
தாடகைதன் உரம் உருவி,
மலைஉருவி, மரம் உருவி
மண்ணுருவிற்று) ஒருவாளி!”.

ராமன் மிதிலை நகரத்தின் வீதி வழியாக நடந்து செல்லுகிறான். கையில்க் கடகம் பூண்டிருக்கிறான். நானோடு கூடிய வில்லையும் ஏந்தியிருக்கிறான். தோளின் மேல், கட்டிய அம்பாரத் தூணியும் தனியான அழகைத் தருகிறது. மார்பில் வெண்மையான பூணூல் கிடந்தது - சந்திரனுடைய ரேகை வந்து கிடந்த மாதிரி.

இந்த அழகிய கோலத்தில் ராமனைப் பார்க்கிறாள் சீதை. ராமனும் சீதையைப் பார்க்க நேருகிறது. இருவர் கண்களும் கலந்து கொண்டன.

நடந்து செல்லும் ராமன் தெருக்கோடியில் மறைந்து விடுகிறான். ஆனால் சீதையின் உள்ளத்தை விட்டு மறையவில்லை கண்ட கோலத்தை அப்படியே பார்த்த வண்ணமாய் இருக்கிறாள். “நமக்குக் கிட்டாத காரியம் அல்லவா இது” என்று எண்ணியெண்ணி இப்படியும் அப்படியுமாக தத்தளிக்கிறது உள்ளம். இந்த நிலையில் தன்னந்தனியாக இருந்து புலம்புகிறாள்.

நாண்உ லாவு
வில்லி னோடு
பூண்உ லாவு
பாணி யும்,
தூண்உ லாவு
தோளும், வாளி
யோடு லாவு
தூணி யும்,

வாள்நி லாவின்
 நூல்உ லாவு
 மாலை மார்பும்
 மீள வும்
 காண லாகும்
 ஆகின், ஆவி
 காண லாகும்
 ஆகு மே.

சீதை மேலும் புலம்புவது:

பாற்கடலில்ப் பிறந்த தேவாமிர்தம் பொற் கிண்ணத்தோடு
 ஒருவனுக்குக் கிடைத்தது. அதைக் கீழே போட்டுவிட்டான் அந்த
 யோசனை இல்லாத அசடு. நான் அந்த அசடனது நிலையில் தான்
 இருக்கிறேன்.

ராமனை அடைவதற்கு வேண்டிய காரியத்தை உடனே
 செய்யாமல் இருந்து விட்டு இப்போது வருந்துவது என்ன காரியம்.

பெய்க டல்ப் -
 பிறந்த யல்ப்
 பிறக்கொ ணாம-
 ருந்து பெற்ற(று),
 ஐய! பொற்க -
 லத்தொ டங்கை
 விட்டி ருந்த
 ஆதர் போல்,
 மொய்கி டக்கும்
 அண்ணல் தோள்
 முயங்கி டாது
 முன்ன மே,
 கைக டக்க
 விட்டி ருந்து
 கட்டு ரைப்ப(து)
 என்கொ லோ.

அயோத்தியா காண்டம்

கேகைய நாட்டிலிருந்து பரதன் அயோத்திக்கு வந்தான்.
 தந்தை இறந்து போனதைக் கண்டான். அண்ணன் ராமனைக்

காணவில்லை. காட்டுக்கு அவனை அனுப்பி விட்டார்கள் என்பதாகத் தெரிந்தது. மனம் இடிந்து விட்டது.

விசாரித்ததில் ராமன் சித்திரகூட பருவத்தில் இருப்பதாகத் தெரிந்தது. அயோத்திக்கு அவனை அழைத்து வரப் புறப்படுகிறான். கங்கையாற்றின் வடகரையில் தங்கியிருக்கிறான்.

அப்போது தெற்குக் கரையிலிருந்து ஒரு படகில் தன்னத் தனியாக குகன் வருகிறான். தேர்ப்பாகனாக சுமந்திரன் குகன் வருவதைப் பார்த்துக் கொண்டான். குகன் ராமனுக்கு உயிரான நண்பன் என்பது சுமந்திரனுக்குத் தெரியும்.

குகனைப் பற்றி பரதனிடம் சுமந்திரன் சொல்லுகிறான்.

“கங்கையிரு கரையுடையான்,
கணக்கிறந்த நாவாயான்,
உங்கள் குலத் தனிநாதற்(கு)
உயிர்த்துணைவன், உயர்தோளான்
வெங்கரியின் ஏ(று) அனையான்,
வில்ப்பிடித்த வேலையினான்,
கொங்கலரும் நறும் தணத்தார்
குகன் என்னும் குறியுடையான்.
கல்க்காணும் திண்மையான்
கரைகாணாக் காதலான்,
அல்க்காணில்க் கண்டனைய
அழகமைந்த மேனியான்,
மல்க்காணும் திருநெடுந்தோல்
மழைகாணும் மணிநிறத்தாய்!
நிற்காணும் உள்ளத்தான்,
நெறிஎதிர்நின் றனன்” என்றான்.

✽ ✽ ✽

ஆரணிய காண்டம்

சூர்ப்பனகை சர்வாதிகாரம் செலுத்துகிற அரக்கர் குலத்தைச் சேர்ந்தவள். அதிகாரத்தினால் ஏற்படக்கூடிய பெருமிதமெல்லாம் அவளிடம் இருக்கிறது. தான் மற்றவர்களைத் துன்பப் படுத்தலாம், அவமானப் படுத்தலாம். ஆனால், மற்றவர்களோ, தங்களுக்குப் பயந்து அடங்கி இருக்க வேண்டியதே ஒழிய எதிர்க்கிறது என்பது கூடாது. சட்டம் இப்படியிருக்க, அனுஷ்டானமும் இப்படி இருக்க,

கேவலம் மனுஷனான லக்ஷ்மணன் தன்னை அவமானப்படுத்தி விட்டான். தன் வீரத்தைத் தோள்களில் எக்களிப்போடு பார்த்துக் கொண்டும் அல்லவா இருக்கிறான்? தானோ மண்ணில் கிடந்து புலம்புகிறான். இது முறையா!

சந்தம்

தானான தானான

தானான தானான

“உரம் நெறிந்து விழ, என்னை
உதைத்துருட்டி மூக்கரிந்த
நரன் இருந்து தோள்பார்க்க,
நான்கிடந்து புலம்புவதோ!
கரன் இருந்த வனம்அன்றோ
இவைபடவும் கடவேனோ!
அரன் இருந்த மலைஎடுத்த
அண்ணாவோ! அண்ணாவோ!”

✽

✽

✽

மனுஷன் ஒருவன் மேல் ஆசை கொண்டு மூக்கிழந்தேன். இதைவிட வெட்கக்கேடு வேறு என்ன இருக்கிறது. எனக்கு இந்த வசை ஏற்பட்டால், ராவணேசுவரா! உன்னுடைய புகழுக்கு மாசு ஏற்படாதா? உன்னுடைய புகழ் எப்பேர்ப்பட்டது! எட்டு திசைகளிலுள்ள யானைகளின் வேகங் கலங்கும்படியாகப் போர் செய்து அவைகளின் தந்தங்களையும் ஒடித்தாய். இப்படி ஒடித்த வீரத்தைப் பற்றிக் கவிஞர்கள் பாடி உன் புயத்தைப் புகழால் நிறைத்திருக்கிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட புயத்தோடு கூடிய ராவணனே, ராவணனே!

‘நசையாலே மூக்கிழந்து
நாணம் இலா நான்பட்ட
வசையாலே, நினது புகழ்
மாசுண்ட(து) ஆகாதோ!
திசையானை விசை கலங்கச்
செருச்செய்து மருப்பொசித்த
இசையாலே நிறைந்த புயத்து)
இராவணவோ! இராவணவோ!’

✽

✽

✽

‘இந்தக் காட்டில் சாமனியப்பட்ட யாரோ இரண்டு பேர்
என் காதையும் மூக்கையும் அரிந்து விட்டார்கள். இந்த அவமானத்தை
என்னால்த் தாங்க முடியாது. உயிர்போகப் போகிறது எனக்கு’
என்கிறாள்.

‘கானம் அதின் இடை இருவர்
காதொடு மூக்கு உடன்அரிய,
மானம்அதால்ப் பாவியேன்
இவண்மடியக் கடவேனோ
தானவரைக் கருஅறுத்துச்,
சதமகனைத் தளையிட்டு,
வானவரைப் பணிகொண்ட
மருகவோ! மருகவோ!’

✽ ✽ ✽

கல்லையே வெட்டக்கூடியதான வாளையும் வேலையும்
ஏந்திய கரன் என்ன, தூஷணன் என்ன, மற்றும் வீரர்கள் என்ன,
எல்லாரும் அரக்கர் குலத்தில் அவதரித்தீர்களே, ஏன் அவதரித்
தீர்கள்?

‘கல்லீரும் படைத்தடக்கை
அடல்க்கரதூ டணர்முதலா
அல்லீரும் கடர்மணிப்பூண்
அரக்கர்குலத்து அவதரித்தீர்!
கொல்லீரும் படைக்கும்ப-
கருணனைப்போல்க் குவலயத்துள்
எல்லீரும் உறங்குதிரோ?
யான் அழைத்தல் கேளீரோ?’

✽ ✽ ✽

ராம லக்ஷ்மணர்கள் தன்னை அவமானம் செய்து விட்டதாக
சூர்ப்பனகை கரனிடம் சொன்னாள். கரன் தளகர்த்தனான திரிசிரா
என்பவனைப் பெரிய படையோடு ராம லக்ஷ்மணர்கள் மேல்
ஏவினான்.

ராமனுடைய அம்பு வேலை செய்த காரணத்தால் யானைப்
படை, குதிரைப் படை காலாட்கள் கணக்கற்றவர்கள் பட்டு
மடிந்தன. போர்க்களம் ஒரே இரத்தப் பெருக்காய்ப் போய்
விட்டது.

இதைக் கண்டு அஞ்சியவர்களாய் ஓட்டம் பிடித்தார்கள் மிஞ்சிய படைவீரர்கள்.

அப்படி ஓடுவதைப் பார்த்த தூஷணன் என்ற வீர தளகர்த்தன் அவர்களைத் தடுத்து ஆவேசத்தோடு பேசுகிறான். “இப்படி ஓடுவதற்கு யாரிடம் கற்றுக்கொண்டீர்கள்” என்று இடித்துப் பேசுகிறான்.

‘பூவ ராவுவேல்ப்
புரந்தர னோடுதான்
பொன் றா
மூவ ரோடுதான்,
முன்னின்று முட்டிய
முனை யில்
ஏவர் ஓடினர்
இராக்கதர்? - நுமக்கிடைந்(து)
ஓடும்
தேவ ரோடு கந்(று)
அறிந்துளி ராம்எனத்
திகைத் தீர்’.

✽ ✽ ✽

‘ஆர வாழ்க்கையின்
வணிகராய் அமைதிரோ,
அயில்வேல்
வீர வாள்க்கொடு
கொழுவடித்(து) உழுதிரோ,
வெறி போர்த்
தீர வாழ்க்கையின்
தெவ்வரைச் செருவிடைப்
பறித் த
வீர வாள்க்கையிர்!
எங்ஙனம் வாழ்திரோ,
விளம்பீர்’.

✽ ✽ ✽

மூக்கறுபட்டு காதுறுபட்டு அவமானத்தில் மூழ்கியவளாய் சூர்ப்பனகை ராவணன் முன் வருகிறாள். ராவணனுக்குப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. “யார் இந்த அக்கிரமத்தைச் செய்தது” என்று கேட்டான்.

சூர்ப்பனகையை அவமானமும் ஆங்கராமும் பிடுங்கித் தின்னவே செய்கின்றன. ஆனாலும் காதல் வெறி எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகவே நின்று அவளை ஆட்டுகிறது. என்ன செய்வாள் அப்பாவி. ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பாராட்டவே செய்கிறாள்.

ராவணன் முன்னிலையில்ப் பேசுகிறோம் என்ற ஞாபகம்கூட இல்லாமல் பாராட்டுரை அவள் வாயிலிருந்து வருகிறது.

“இரண்டு மன்மதர்கள் ஒரு உலகத்திலேயே வாழ்கிறதை நீ பார்த்ததுண்டா, யாராவது பார்த்ததுண்டா” என்று ஆரம்பிக்கிறாள்.

‘மாரர் உள ரேஇ ருவர்
ஒரு லகின் வாழ் வார்;
வீரர் உள ரேஅ வரின்
வில்அ தனின் வல் லார்;
ஆர்ஒ ருவர் அன்ன வரை
ஒப்ப வர்கள், ஐ யா!
ஓர்ஒ ருவ ரேஇ றைவர்
மூவ ரையும் ஒப் பார்’.

✽ ✽ ✽

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

ராமனது வீரத்தையும் தியாகத்தையும் கேட்டறிந்த வாலி, ராமனே லக்ஷ்ம புருஷன் என்று எண்ணியிருந்தான்.

இந்த வாலியும் தம்பி சுக்கிரீவனும் போர் புரிகிறார்கள். போரில் சுக்கிரீவன் தோற்று உயிர்போகும் தருவாயில் இருக்கிறான்.

அந்த நேரத்தில் ஒரு புதரிலிருந்து ஒரு பாணம் வந்து வாலியின் மார்பில் ஆழமாய்ப் பாய்ந்துவிட்டது.

வாலிக்கு விஷயம் தெரியவில்லை. பாணத்தை உருவிப் பார்த்தான் பாணத்தில் ‘ராமன்’ என்ற பெயர் இருந்தது ஒரே திகைப்பாய் போய்விட்டது வாலிக்கு.

இரத்தம் இழந்த காரணமாக ஒரு ஜன்னிக் கோளாறு பிறந்து அதன் வேகத்தில் ஆங்காரத்தை வெளிவிடுகிறான் வாலி.

கோவியல்த் தருமம்நுங் கள்
குலத்துதித் தோர்கட்கெல் லாம்
ஓவியத்து) எழுத ஒண் ணா
உருவத்தாய் உடைமை அன் றோ!

ஆவியைச் சனகன் பெற்ற
 அன்னத்தை அமிழ்தின் வந்த
 தேவியைப் பிரிந்தபின்னைத்
 திகைத்தனை போலும் செய்கை!

* * *

கார்இ யன்றக -
 ளங்கம தாம்மறு;
 ஊர்இ யன்றம -
 திக்குள தாம்எனச்,-
 சூரி யன்மர
 புக்கும் ஓர் சொல்மறு
 ஆரிய யன்பிறந்(து)
 ஆக்கினை யாமரோ!

* * *

சுந்தர காண்டம்

சீதை சிறையிலிருக்கிறாள். நேரம் இரவு. ராவணன் வருகிறான். தன்னை மணக்கும்படியாக சீதையிடம் என்ன எல்லாமோ சொல்லிப் பார்க்கிறான். கடைசியில் அவள் காலிலேயே விழுகிறாள்.

சீதை இதையெல்லாம் பார்த்து அடங்காத ஆங்காரம் கொண்டவளாய் பேசுகிறாள். ராவணனைத் திரணமாய் எண்ணியே பேசுகிறாள்.

மேருவை உருவல்வேண் டில்,
 விண்பிளந்(து) ஏகல்வேண் டில்,
 ஈரெழு புவனம்யா வும்
 முற்றுவித்(து) இடுதல்வேண் டில்,-
 ஆரியன் பகழிவல் ல(து);
 அறிந்திருந்(து) அறிவிலா தாய்
 சீரிய அல்லசொல் லித்
 தலைப்பத்தும் சிந்துவா யோ.

* * *

சீதையைத் தேடி இலங்கைக்குப் போனான் அனுமன். பல இடங்களிலும் தேடினான், காணவில்லை.

அசோகவனத்தில் ஒரு மரத்தின் மீது ஏறி உட்கார்ந்தான். மரத்திலிருந்தே சீதை இருக்கும் இடத்திற்கு ராவணன் வருவதைப் பார்த்தான். அவன் அவமானப்பட்டுத் திரும்பியதையும் பார்த்துக் கொண்டான். பிறகு இறங்கித் தன்னை சீதைக்குத் தெரியப் படுத்திக் கொண்டான்.

“இந்தச் சிறிய குரங்கின் உருவம் கொண்ட இவன் எப்படிக்கடலைக் கடந்து வந்தான் என்ற சந்தேகம் சீதைக்கு உண்டாயிற்று. சந்தேகத்தைத் தீர்ப்பதற்காக அனுமன் தன் விஸ்வரூபத்தைக் காட்டினான். ஆன்ம சக்தி காரணமாக வானத்தை அளாவி நின்றது அந்த ரூவம். வியந்த வண்ணமாய் அனுமனைப் பாரட்டுகிறாள் சீதை”.

இடந்தாய் உலகை மலையோடும்,
எடுத்தாய் விசும்பை, இவைசுமக் கும்
படந்தாய் அரவை ஒருகரத் தால்ப்
பறித்தாய் எளிதும் பயன் இன் நால்;-
நடந்தாய் இடையே என்றா லும்
நானாம் நினக்கு; நளிர்கட லைக்
கடந்தாய் என்றால் என்னா கும்!
காற்றாம் அன்ன கடுமை யாய்.

✽ ✽ ✽

யுத்த காண்டம்

அனுமனாகிய குரங்கு வந்து இலங்கையை அழித்து விட்டது. இதைவிட அவமானமான காரியம் ராவணனுக்கு வேறு ஒன்றும் இல்லை.

அவனுடைய பார்க்கிரமமோ இப்படி அப்படி என்று சொல்ல முடியாது. அட்டதிக்கு கஜங்கள் வலி அற்றன என்று சொல்ல வேண்டும். தேவாதி தேவர்கள் சோதாக்கள் தான். கைலையங்கிரியைச் செந்தூக்காய்த் தூக்கி விடுவான். இப்படியெல்லாம் சொல்லித்தான் ராவணனுடைய சக்தியைச் சொல்ல முடியும். அப்படிப்பட்டவனுக்கு வந்தது அவமானம். அதுவும் ஒரு குரங்கினால் வந்தது.

✽ ✽ ✽

துன்முகன் என்ற மந்திரி ஒரு கோபாவேசத்துடனேயே, ராவணனை இடித்துச் சொல்லும் முறையில்ப் பேசுகிறான்.

திக்கயம் வலியில,
 தேவர் மெல்லியர்,
 முக்கணான் கயிலையும்
 முரண்இன் றாயது;-
 மக்களும் குரங்குமே
 வலியவாம் எனின்
 அக்கட! இராவணற் (கு)
 அமைந்த (து) ஆற்றலே.

✽ ✽ ✽

கும்பகர்ணன் மகா வீரன். வீரத்தோடு தூய மனமும் படைத்தவன். யுத்தத்தில் ராவணன் தோல்வி அடைவான், மாண்டு விடுவான் என்றும் தெரியும். ஆனாலும் அண்ணனுக்காகத் தன் உயிரைக் கொடுக்கத் துணிந்து நிற்கிறான்.

அந்தச் சமயத்தில் அவன் தம்பி விபீஷணன் ராமனால் ஏவப்பட்டுக் கும்பகர்ணனிடம் வருகிறான். ராமன் பக்கம் வந்து விடும்படி பரிவுடன் சொல்லுகிறான்.

கும்ப கர்ணனோ யுத்தத்தில் தம்பி விபீஷணனாவது பிழைக்க வேண்டுமே என்று ஆத்திரப் படுகிறான்.

“இங்கே தாமசித்து நிற்காதே அப்பா. நீ பெரிய லக்ஷயத்துக்கு உள்ளானவன். நான் வெறும் ஜட உலகத்தில் இருப்பவன். நீ இங்கே நிற்பதில்ப் பிரயோஜனம் இல்லை” என்று நயந்து தம்பி யிடம் சொல்லுகிறான்.

தாழ்கிற்பாய் அல்லை; என் சொல்த்
 தலைக்கொளத் தக்கதென் று
 கேட்கிற்பாய் ஆயின், எய் து
 அரொடும் கெழியநட் பை
 வேட்கிற்பாய்! இனியோர்மாற் றம்
 விளம்பினால் விளைவுண்டென் று
 சூழ்கிற்பாய் அல்லை, யா ருந்
 தொழுகிற்பாய் என்னச் சொன் னான்.

■

ஒரு அமெரிக்க பேராசிரியர் சொன்னார்:

மூன்று சூக்ஷ்மப் பொருள்கள்தான் உலகத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன: ஒன்று உஷ்ணம், இரண்டு மின்சாரம், மூன்று அன்பு என்றார்.

உஷ்ணத்தினால் ரயில் எஞ்சின் ஓடுகிறது மின்சாரத்தால் டிராம் வண்டி ஓடுகிறது. அன்பால் எல்லாமே ஓடுகின்றன.

* * *

மனுஷ வர்க்கம் இதுவரை காலந்தள்ளி வந்திருக்கிறதே, அதைப் பார்த்தால் போதும், அதிசயத்துக்கு வேறொன்றும் வேண்டாம்.

* * *

வயிற்றில் பசி என்று ஒன்றை வைத்து விட்டான் பிரமன் அதன் காரணமாகச் சண்டைகளும், சர்சரவுகளும், யுத்தங்களும் வேண்டிய மட்டும் நடந்திருக்கின்றன.

அந்த சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் பெண் பாலர் பாடு பெரும் பாடாகவே இருந்திருக்கிறது.

ஆடவர்கள் தங்கள் தேக பலத்தால் எதிரிகளைத் துரத்தி அடித்திருக்கிறார்கள். பெண்களைக் காப்பாற்றி இருக்கிறார்கள். தங்கள் உயிரைத் தியாகம் செய்தே பெண்டு பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றி இருக்கிறார்கள். ஏதோ லக்ஷம் வருஷமாகக் காப்பாற்றி வந்திருக்கிறார்கள்.

இத்தனை அருஞ் செயலையும் பெண் பாலர் பார்த்து ஆடவர்களை நெஞ்சாரப் பாராட்டி

இருக்கிறார்கள். இந்த நன்றி பெண்பாலர் இரத்தத்திலேயே ஊறிக்கிடக்கிறது.

தந்தை என்றும், சகோதரன் என்று, புருஷன் என்றும், அரசன் என்றும், ஆடவர் பலரும் பெண் பாலரின் அன்புக்குப் பாத்திரமாய் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள்.

இது மனுஷ வாக்கத்தின் சரித்திரம்.

எனவே பெண் பாலரின் உள்ளத்தில் (தாயுள்ளத்தைச் சார்ந்து தான்) ஒரு பரிவு இருந்து கொண்டு ஆடவருக்கு அனுதாபமும் அன்பும் செலுத்தி வந்திருக்கிறது.

ஆடவரிடம் அனுதாபமும் அன்பும் இல்லாது போனால் பெண் வாக்கம் மாத்திரம் அல்ல, மனுஷ வாக்கமே கஷ்டப் பட்டுப் போகும் என்று அறிந்து உணருகிறது அந்தப் பெண் உள்ளம்.

உண்மையான உணர்ச்சி.

இந்த உணர்ச்சி, முதிய பெண்பாலரிடமிருந்து சின்னஞ்சிறு குழந்தை வரையுமே இருந்து தொழில் செய்கிறது. மனுஷ வாக்கத்தைக் காப்பாற்றுகிற உணர்ச்சி அது. இனிக் கம்பருக்கு வரலாம்.

* * *

ராமனுக்கு நாளைக் காலைப் பட்டம் கட்டப் போகிறோம், இந்தச் செய்தியை அபாரமாய் அனுபவிப்பாள் கைகேயி, என்று தசரதன் கைகேயியின் வீட்டுக்கு வருகிறான்.

ஆனால் கைகேயியின் மனம் எப்படி இருக்கிறது: பரதனுக்கே பட்டம் கட்டவேணும், அதோடு நிற்கவில்லை காரியம் ராமனையும் காட்டுக்கு அனுப்பியாக வேண்டும், அல்லாத பகும் உயிரைவிட வேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்து விட்டாள்.

இந்த நிலையிலுள்ள கைகேயியை தசரதன் சமாதானப் படுத்திப் பார்த்தான். அவள் காலிலேயே விழுந்து கெஞ்சினான். ஒன்றுக்கும் இணங்குகிறதாக இல்லை கைகேயி.

எப்படியேனும் தொலைந்து போங்கள் நீயும் உன் மகன் பரதனும், என்று சொல்லிவிட்டு, இதயம் உடைந்தவனாய்த் தரையில் அப்படியே விழுந்துவிட்டான். ஸ்மர்ணை போய் விட்டது. உயிர் போகப் பார்க்கிறது. இந்த நிலையில் இருக்கிறான்

புருஷன் என்று தெரிந்தும் கூட, இரக்கம் வரவில்லை கைகேயிக்கு. ஏன், காரியம் கைகூடி விட்டது என்ற நிம்மதியால் உறக்கமே வந்துவிட்டது. தூங்கிவிடுகிறாள்.

✻ ✻ ✻

நேரம்; கிழக்கு வெளுத்து விட்டது.

வைரம் என்ன மாணிக்கம் என்ன, - நவரத்ன கசிதமாய் விளங்கிக் கொண்டிருந்த அழகான இரவு நீங்கி விட்டது.

இரவு நீங்கிப் போவதைக் கம்பர் பார்க்கிறார். அந்தப் பார்வையிலிருந்து கவி பிறக்கிறது.

சந்தம்

தான தன்ன தன்ன தன்ன
தன்ன தன்ன தன்ன தன்

சேண்உ லாவிய நாள்ள லாம், உயிர்
ஒன்று போல்வன செய்து, பின்
ஏண்உ லாவிய தோளி னான் இடர்
எய்த, ஒன்றும்இ - ரங்கி லா
வாள்நி லாநகை மாத ராள்செயல்
கண்டு மைந்தர்முன் நிற்க வும்
நாணி னாள்ளன ஏகி னாள், நளிர்
கங்கு லாகிய நங்கை யே.

(ஏண் உலாவிய தோளினை - தூண் ஒத்த தோள் கொண்ட தசரதன், வாள்நிலா நகை - திருப்தியால் உண்டான வாயின் மலர்ச்சி பற்கள் தெரியும்படியான மலர்ச்சி, மைந்தர் - ஆடவர், ஏகினாள் - உலகத்தை விட்டு நடந்தாள், செயல் - பெண் தன்மைக்கு ஒவ்வாத கைகேயின் செயல், செயல் - மரணவேதனை புருஷனுக்கு வந்துங்கூட இரங்காத செயல், நளிர் - குளிர்ந்து நிற்கும், கங்குலாகிய நங்கை - இரவாகிய பெண்தான்)

இரவைப் பார்த்து, அதன் அழகைப் பெண் அழகு என்று அனுபவித்தவர் கம்பர் இரவு நீங்கும் செயலைப் பார்த்தும் மனுஷ வர்க்கத்தின் வரலாறெல்லாம், முக்கியமாகப் பெண் வர்க்கத்தின் வரலாறெல்லாம் கவிஞர் உள்ளத்தில் சோகமாய் நிறைந்து நின்று விடுகிறது.

இரவானது நடந்து போகிற மாதிரியே நம் கண்ணுக்குத் தோன்றுகிறது. தமிழ்க் கவி சாதிக்கிற காரியம். ■

கொஞ்சம் நாட்களுக்கு முன் பிரதமமந்திரி ஜவஹர்லால் நேரு தாம் கோதுமை மாவையும் சர்க்கரை வள்ளிக் கிழங்கையும் சேர்த்து ரொட்டி தட்டிச் சாப்பிடுவதாகக் கூறினார். நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கும் அரிசிப் பஞ்சத்தை முன்னிட்டுத் தேச மக்கள் தம்மைப் போலவே அரிசி ஆகாரத்தைக் குறைத்துக் கொண்டு, கிழங்கு வகைகளை அதிகமாகச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

தமிழர்களின் உணவில் கிழங்கு வகைகள் ஏராளமாக உண்டு. வள்ளிக்கிழங்கு, கருணைக் கிழங்கு, சேப்பங் கிழங்கு, பனங்கிழங்கு, சிறுகிழங்கு, கொட்டிக் கிழங்குகளைப் பக்குவம் பண்ணித் தமிழர்கள் சாப்பிடுவார்கள். அதுமட்டுமல்ல; நம் கவிஞர்கள் கிழங்குகளை வைத்து அருமையான பாடல்களும் பாடியிருக்கிறார்.

ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன் கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர் ஒரு நாள் நல்ல உச்சி வேளையில் ஒரு கிராமத்தை அடைந்தார். பசியும் களைப்பும் மேலிட்டிருந்தது. தெருவோரமாக இருந்த ஒரு மண்டபத்தை அடைந்தார். தமக்குத் தெரிந்தவர்கள் அந்த ஊரில் யாராகிலும் உண்டா என்று யோசித்தார். அந்த சமயம் “கிழங்கோ, கிழங்கு!” என்று ஒரு குரல் கேட்டது. குரல் கேட்ட திசையைத் திரும்பிப் பார்த்தார். ஒரு இளநங்கை தலையில் கொட்டிக் கிழங்குக் கூடையைச் சுமந்து வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவள் ‘கிழங்கோ, கிழங்கு!’ என்று கூறிய குரலைக் கேட்டதுமே கம்பருக்குப் பாதிப்பசி தீர்ந்து

விட்டது. அந்தப் படைபடைக்கும் வெய்யிலில் அவள் கிழங்குக் கூடையைச் சுமந்து தள்ளாடி நடப்பதைப் பார்த்து இரக்கம் ஏற்பட்டது உடனே ஒரு அருமையான பாடல் பிறந்தது.

இந்தப் பெண் பூமியில் கால்வைத்து நடந்தால் கல்லும் முள்ளும் குத்திப் பாதங்கள் நோகுமே! அவள் பாதங்கள் பூமியில் இடத் தகுதி வாய்ந்தன அல்லவோ! மிகவும் மென்மை பொருந்திய பாதங்கள் அல்லவா?

இட்ட பாதத்தை எடுத்து வைத்தால் இந்த வெய்யில் வேளையின் சூடு தாங்காது கொப்பளங்கள் உண்டாகி விடுமே! அதைக் கொஞ்சமும் பொருட் படுத்தாமல்

**இட்ட அடி நோவ
எடுத்த அடி கொப்பளிக்க**

அவள் நடந்து வருகிறாள் அல்லவா?

தலையில் கொட்டிக் கிழங்குக் கூடைவேறு சுமந்து கொண்டல்லவா நடக்கிறாள்! கொட்டிக் கிழங்கின் பாரம் தாங்க மாட்டாது அவளுடைய இடை ஓடிந்து விழுந்துவிடும் போல் அசைகிறதே!

**வட்டில் சுமந்து
மருங்கசைய**

அவள் வருகிறாள். இடை ஓடியும் போலத் துவள்வதைப் பொருட்படுத்தாமல், 'கிழங்கோ, கிழங்கு!' என்று கூவுகிறாள்

அவள் நாவிலிருந்து எழும் அந்த ஓசைக்கு என்ன கொடுப்பது?

**இட்ட அடி நோவ
எடுத்த அடி கொப்பளிக்க**

**வட்டில் சுமந்து
மருங்கசையக் - கொட்டிக்**

**கிழங்கோ கிழங்கென்று
கூறுவாள் நாவில்
வழங்கோசை வையம்
பெறும்!**

பசி தீர வழியுண்டு என்று நம்பிக்கையூட்டிய 'கிழங்கோ, கிழங்கு!' என்ற குரலுக்கு, ஓசைக்கு - இந்த உலகத்தையெல்லாமே

கொடுக்கலாம் என்கிறார் கவிஞர். அற்புதமான ஒரு மனோ பாவத்தைக் கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர் கன்னித் தமிழில் ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன் பாடியிருக்கிறார்.

இட்ட அடி நோவ
எடுத்த அடி கொப்பளிக்க
வட்டில் சுமந்து
மருங்கசைய

அந்தக் கன்னி நடந்து வரும் காட்சியைக் கண்டு கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர் வியந்து நிற்பதுபோல் நமது சித்திரக்காரர் வரைந்திருக்கிறார். அந்தக் காட்சிதான் இந்த இதழின் மேலட்டையை அலங்கரிக்கிறது.

கம்பன் காட்டும் கலியாணமண்டபம்

ஒரு ஊருக்குச் சரித்திரம் எழுதுவது என்று ஏற்பட்டால் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டிய விஷயம் அந்த ஊரில் நடந்த கலியாண ஊர்வலந்தான்.

ஊர்வலத்தைவிட அதிகமாக ஊரார் அனுபவிக்கக் கூடியது ஒன்று இருக்கவா செய்கிறது. மேளம் என்ன, சதிர் என்ன, கூட்டத்தின் உற்சாகம் என்ன? எல்லா வற்றையும்விட மாப்பிள்ளை எப்பேர்ப்பட்டவன், அவனுடைய குடும்பம் எப்படி, பி.ஏ யா, எம்.ஏ.யா, ஐ.சி.எஸ். தனோ, ஆள் அழகுதானா என்று கேள்விகள் போடவும், போட்ட கேள்விக்கு உத்தரம் சொல்லவும் எல்லோர்க்கும் ஒரே ஆத்திரம். இதை எல்லாம் எழுதாமல் விட்டு விட்டால், ஊரின் சரித்திரம் எப்படிப் பூர்த்தியாகும்?

மிதிலாபுரியில் எங்கும் ஒரே ஆத்திரந்தான், ஆவேசந்தான். அயோத்தியிலிருந்து தசரத சக்கர வர்த்தியும் பரிவாரமும் வந்து சேர்ந்தாய்விட்டது. ரதங்கள் எத்தனை, யானைகள் எத்தனை, குதிரைகள் எத்தனை என்று கணக்கிட முடியாது. மனுஷர்களைப் பற்றியும் பெண்களைப் பற்றியும் சொல்லவே வேண்டாம்.

தசரதனைப் பார்க்க வேண்டும்; ராமனையோ பார்த்தாக வேண்டும். இல்லாவிடில் சாப்பாடு செல்லாது!

ஊர்வலம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. அழகாய் அலங்கரித்த உன்னதமான தேரின் மேலேறி உட்காருகிறான்

ராமன். வாத்தியங்கள் அருமையான இசைபாடுகின்றன. ஜனங்கள் ஒழுங்காய் அணிவகுத்த மாதிரி தெருவை அடைத்து நிற்கிறார்கள். நாமும் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்ளலாம்.

ஊர்வலத்தில் மாப்பிள்ளையைவிட முக்கியமாகக் கவனிக் வேண்டியது ஒன்று உண்டு. ஊர்வலத்துக்கு அழகு தருவதே அந்தக் காட்சிதான் என்று சொல்லாம்.

நம்முடைய ஊர்களில் கலியாண ஊர்வலம் என்றால், தொண்டைமான் கலியாணமாயிருந்தாலும் ஏழையின் கலியாணமாயிருந்தாலும், சகலமான பெண்களும் வாசலுக்கு வந்துவிடுவார்கள். பார்த்து அனுபவிப்பார்கள். ஆடவர் ஏதாவது செய்திப் பத்திரிக்கையைப் பார்த்துக்கொண்டு உள்ளே இருந்துவிடுவார்கள். பெண்களால் அது முடியாது. ரஸமான, இயற்கை அனுபவங்களோடு ஒட்டிய காட்சிகளைப் பார்த்து அனுபவித்தே தீர வேண்டும். பெண்களை இயற்கை அன்னை அப்படி அருமையாய் வளர்த்திருக்கிறாள்.

அயோத்தி மன்னனது மகன், சிவ தனுசை ஒடித்த வீரன், தங்கள் அரசிளங்குமரி சீதைக்கு மணவாளன், பவனிவருகிறான்; அது சாமானியக் காரியமா? இந்த மாடியிலிருந்தும், எதிர்மாடியிலிருந்தும் படி வழியாகப் பெண்கள் இறங்கி வருகிறார்கள். அவர்களுடைய கண்களைப் பார்த்தால், மான் கூட்டத்தின் வெறித்த கண்களைப் பார்த்தபடிதான். ஆடைகளோ நீலமும் பச்சையும் மஞ்சளும்பாய்க் காற்றில் வீசி வருகின்றன. மின்னல்க் கொடி போன்ற மேனியின் பிரகாசத்தோடு ஆபரணங்களில் பதித்த ரத்னங்களும் பிரகாசிக்கின்றன.

மானினம் வருவபோன்றும்,
மயிலினம் திரிவபோன்றும்,
மீனினம் மிளிரவானின்
மின்னினம் மிடைவபோன்றும்,
தேனினம் பம்பியார்ப் பச்
சிலம்பினம் புலம்பிஏங்க,
பூநனை கூந்தல்மாதர்
பொம்மெனப் புகுந்துமொய்த்தார்.

(மீன் - நட்சத்திரம், தேன் - வண்டு, பூநனை - அப்போது பறித்த பூவானதால் பூவின் ஈரம் தோய்ந்திருக்கிற. முதல் இரண்டிலும் கண்ணுக்கு விருந்து, அடுத்து வருவது செவிக்கு விருந்து.)

ஊர்வலம் நகரவும் அந்த மாதர்கள் இரு பக்கத்திலுமுள்ள முற்றங்கள் வழியாகவும், பூந்தோட்டங்கள் வழியாகவும் ஓடுகிறார்கள். ராமனைப் பார்க்கத்தான். 'இதென்ன அவசரம்' என்று நமக்குள் அதிசயிக்கத் தோன்றுகிறது.

பள்ளத்துப் பாயும் நன்னீர்
 அனையவர், பானல்பூத்த
 வெள்ளத்துப் பெரியகண்ணார்,
 ஒண்சிலம்(பு) அலம்பமென்பூத்
 தள்ளத்தம் இடைகள்நோவத்
 தலைவலித் தவன்பால்ச் செல்லும்
 உள்ளத்தைப் பிடித்தும்நாம் என் (று)
 ஓடுகின்ற றாரும் ஒத்தார்.

(பள்ளத்துப் பார்த்து ஓடுகிற தண்ணீரில்தான் ஆத்திரத்தைக் காணமுடியும். பானல்- நீலோற்பல மலர், வெள்ளம்- தடாகம், செடிகொடிகளுக்கு ஊடே நெளிந்து நெளிந்து ஓடும்போது புஷ்பங்கள் அவர்களைத் தள்ளி இடையே ஒடிக்கப் பார்க்கின்றனவோ என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. வலித்து- இழுத்துக் கொண்டு.)

மொய்த்தார்கள், ஓடினார்கள். சரி, ராமனை எப்படிக்கண்டார்கள் என்று பார்ப்போம்.

ராமனுடைய அழகில் பரிபூரணமாக ஈடுபட்டு விட்டதினால், ஒவ்வொரு உறுப்பிலும் மனம் அப்படி அப்படியே நின்று விட்டது. தோளைப் பார்த்தார்கள் என்றால் தோள்தானே கண்முன் நின்று கொண்டிருக்கிறது. ராமன் போய்விட்டான் - கண்ணுக்கு எட்டாமல் போய்விட்டான். ஆனாலும் தோளைப் பார்த்து அனுபவித்த வண்ணமாய்த்தான் இருக்கிறார்கள். இப்படி அவரவர்கள் பார்த்து உறுப்பின் மூலமாகவே ராமனுடைய அபூர்வமான தெய்வீகமான அழகைக் கண்டு அனுபவித்தார்கள்.

இது எப்படி இருக்கிறதென்றால்...

மகான்கள் கடவுளுடைய இறுதியற்ற ஆனந்த மயமான நிலையைக் கண்டு தம் வசம் அற்றுப் பரவசத்துக்கு உள்ளாகிறார்கள். அப்படி அனுபவித்தவர்கள்தான் கோயிலில் எழுந்தருளிய மூர்த்தியிலும் அபரிமிதமாக ஈடுபட்டு அனுபவிக்கிறார்கள். உடல் பொருளையெல்லாம் மூர்த்திக்கே தத்தம் செய்கிறார்கள். மூர்த்தியினிடத்திலுள்ள ஈடுபாட்டை வைத்தே மகான்களுடைய தத்துவ

உணர்ச்சியை அளவிடுகிறதென்றால் குற்றமில்லை. திருவரங்க மூர்த்தியாய் இருக்கலாம்; பழனி முருகனாய் இருக்கலாம், நடன மூர்த்தியாய் இருக்கலாம்; இந்த வேறுபட்ட சமய உருவ வழிபாட்டில் உள்ள பக்தியே எங்கும் நிறைந்த இறைவனிடத்துள்ள பக்தியைப் பிரத்தியக்ஷம் ஆக்குகிறது.

தோள்கண்டார் தோளேகண்டார்,
தொடுகழல்க் கமலம் அன்ன
தாள்கண்டார் தாளே கண்டார்
தடக்கைகண் டாரும்அஃதே:
வாள்கண்ட கண்ணார்யா ரே
வடிவினை முடியக்கண் டார்
ஊழ்கண்ட சமயத் (து) அன்னான்
உருவுகண் டாரையொத் தார்.

(தொடு கழல் : செதுக்கிப் பூவேலை செய்த கழல்; வாள்கண்ட கண்: வாளைப் போலப் பல விதமாய் வீசிப் பார்க்குங்கண், ஊழ் கண்ட: பூர்வமாய் ஏற்பட்டு வந்திருக்கும்; சமயத்து: மூர்த்தி வழிபாட்டில்; அன்னான் உருவு: இறைவனது இறுதியற்ற உருவம்.)

குருடர்கள் யானையைப் பார்த்த கதை கேட்டிருக்கிறோம். அவரவர்கள் எந்த உறுப்பைத் தொட்டுப் பார்த்தார்கள் எந்த உறுப்பைத் தொட்டுப் பார்த்தார்களோ, அந்த மாதிரி யானையின் உருவத்தை அவர்கள் பாவித்துக் கொண்டார்கள். மிதிலையின் பெண்கள் ஸ்ரீ ராமபிரானுடைய அழகில் ஈடுபட்ட விதம் இப்படியல்ல. பக்தர்களும் ஞானிகளும் ஒரு மூர்த்தியை வழிபடுவதின் மூலம் எல்லையற்ற பரம்பொருளையே கண்டு அனுபவிப்பது போல், அந்தப் பெண்கள் தோளின் மூலமாகவும், தாளின் மூலமாகவும், தடக்கை மூலமாகவும் ஸ்ரீராமனது பூர்ண சௌந்தர்யத்தைக் கண்டு அனுபவித்தார்கள்.

பெண்களின் நிலைமை இப்படி இருக்கிறது. ஊர்வலமும் கலியாண மண்டபம் வந்து சேர்ந்துவிட்டது முன்னமேயே வசிஸ்டரும், விசுவாமித்திரரும் மண்டபத்தில் இருக்கிறார்கள். தேரை விட்டு இறங்கி ராமனும் மண்டபத்துக்குள் போகிறான் அங்கே

திரு வின் நாயகன்
மிந்துவண் டால்எனத்

துருவு மாமணி
 ஆரம் துயல்வர,
 பருவ மேகம்
 படிந்தது போல்படிந்(து)
 இருவர் தாளும்
 முறையின் இறைஞ்சினான்

(திருவின் நாயகன்: ராமன்; துருவு: துளைத்து, துயல்வர: அசைய; பருவமேகம்: நீலமேகம்)

முனிவர்கள் இருவரும் ராமனை வாழ்த்திவிட்டு, அங்கே புஷ்ப அலங்காரம் செய்து அழகாய் அமைந்திருந்த ஒரு உயர்ந்த பீடத்தில் இருக்கும்படியாகச் சொன்னார்கள். படத்துக்குப் புறம் படலம் (பாக்கிரெளண்டு) அமைத்தது போல ராமனுக்குப் பின்னும் புறப்படலாம் அமைந்திருக்கிறது. எப்படி?

இறைஞ்சி, அன்னவர்
 ஏத்தினர் ஏவஓர்
 நிறைஞ்ச பூந்தவி(சு)
 ஏறி நிழல்போல்
 புறஞ்செய் தம்பியர்
 உள்ப்பொலிந்தனரோ!
 அறஞ்செய் காவற்(கு)
 அயோத்தியுள்த் தோன்றினான்.

(இறைஞ்சி : ராமனானவன் இறைஞ்சிவிட்டு; ஏத்தினார்: ஏத்தி: வாழ்த்தி; மூன்று தம்பியரும் ராமனுடைய நிழல்போல் இருந்தார்கள்; அதாவது அவர்கள் எல்லாரும் ஒரே சாயல்.)

ராமன் இருந்த இந்தக் கோலத்தைப் பார்த்தால் எங்கேயோ இருந்து தெய்வமே வந்து வீற்றிருப்பதாகத்தான் நமக்குத் தோன்றும். கம்பருக்கும் அப்படித் தோன்றி,

அறஞ்செய் காவற்(கு)
 அயோத்தியுள்த் தோன்றினான்

என்று நம்மோடு ஒட்டியே சொல்கிறார். இராமன் இப்படியிருக்க, சிற்றரசர்கள் அவர்களுக்குரிய மணிமுடிதரித்து அணி அணியாக மண்டபத்துக்குள் பிரவேசிக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பிறகு கடைசி யாக,

ஆன மாமணி
 மண்டபம் அன்னதில்த்,

தானை மன்னன்
 தமரொடு சார்ந்தனன்:
 மீனெ லாம்வரப்
 பின்வரும் வெண்மதி
 வான்நி லாவுற
 வந்தது மானவே

(தானை: சேனை; மீன்: நக்சத்திரம்; நிலாவுற: நிலவின் உளிபோல் பெரிய கிரீடத்திலுள்ள முத்துக்கள் ஒளி வீச; மானவே: போலவே.)

இவ்விதமாக ஒரே காம்ப்ரீய மயமாய் மண்டபத்துக்குள் வந்த சக்கரவர்த்தி தசரதன் என்ன செய்கிறான் பாருங்கள்.

வந்து மாதவர் பாதம் வணங்கி, மேல்ச்
 சிந்து தேமலர் மாரி சிறந்திட
 அந்த ணாளர்கள் ஆசியோ டாசனம்-
 இந்திரன் முகம் நாணுற, ஏறினான்.

(தேமலர்: தேன் கசியும்படியான அவ்வளவு புதிய மலர்; ஆசி: வாழ்த்து.)

தசரதன் வந்ததும், ஆசனத்தில் ஏறினதும், அத்தனை கோலாகலமாயும், அழகாயும் இருந்தது. இவ்வளவு சொன்னதும் போதாமல் சக்கரவர்த்தியை இன்னும் அலங்கரிக்கிறதைப் பாருங்கள்.

தீங்க ரும்பினும் தித்திக்கும் இன்சொல்லார்
 தாங்கு சாமரை மாடு தயங்குவ:
 ஓங்கி ஓங்கி வளந்துயர் கீர்த்தியின்
 பூங்கொழுந்து பொலிவன போன்றவே.

(இன்சொலார்: பெண்கள், மாடு : இருபக்கமும்; தயங்க: அசைந்து விளங்க.)

“நெருப்பின் சுடர், கொழுந்துவிட்டு ஆடுவதின் அழகை மக்கள் இன்னும் முழுதுறக் கண்டதில்லை” என்றார் ஷெல்லி என்ற மேல் நாட்டுக்கவி. வெண்சாமரையை வீசும்போது அதில் காணும் குழைவின் அழகையும் மக்கள் முழுவதுமாக கண்டறிந்ததில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். வளர்ந்தோங்கும் தசரதன் புகழே வெள்ளிய கொழுந்துவிட்டு ஆடிக் கொண்டிருப்பது போலத் தோன்றுகிறது கவியின் கண்ணுக்கு. அபூர்வமான காட்சிதான்.

என்னைக் கவர்ந்த புஸ்தகங்கள்

புஸ்தம் சம்பந்தமாக மனுஷன் ரொம்ப ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டு விட்டான்.

மனுஷன் ஒரு பிராணி. பல பிராணிகளில் அவனும் ஒரு பிராணி.

மைனா என்ற பசு இறக்கிறது. ஏதோ பத்து மைனாக்கள் ஒரு மைதானத்தில் மேய்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஒரு மைனா தன் கண்ணுக்குத் தென்பட்ட இரையை நாடியோ, அல்லது ஒரு நாயைக் கண்டு வேண்டாதபடி பயந்தோ திடீர் என்று பறந்து போகிறது. பறக்கும்போது அதன் பின் ... உள்ள வெள்ளை இறகு தெரிகிறது. அவ்வளவுதான்; அதனுடன் மேய்ந்து கொண்டிருந்த மைனாக்களும் அப்படியே பறந்தோடுகின்றன. நாம் அடிக்கடி பார்க்கிற காரியம் இது.

காட்டில் புள்ளி மான்கள் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் போதும் ஒரு மான் ஓட்டம் எடுத்தால் மந்தை முழுவதும் தொடர்ந்து ஓட்டம் எடுக்கும்.

மைனாக்களும், மான்களும், மக்களும் அனேக மாய் ஒரு இனந்தான்.

ஒருவர் போன வழியே பலரும் போவது இயல்பு.

முக்கியமாக இந்த இயல்பைப் புஸ்தகம் சம்பந்தமாகப் பார்த்து வருகிறோம்.

யாராவது ஒருவர் ஒரு புஸ்தகத்தைப் பாராட்டி விடுவார்கள். அவ்வளவுதான், எல்லாரும் அதைப் பாராட்ட ஆரம்பித்து விடுவார்கள். படிக்கவே ஆரம்பித்து விடுவார்கள்.

பாரட்டுவதற்கான அம்சம் எதுவும் புஸ்தகத்தில் இருக்க வேண்டியதில்லை. அவர் படித்தார், இவர் படித்தார் என்ற சொல்லு வது காரணமாகவே படிக்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். படிக்க ஆரம்பிக் கிறார்கள் என்றால் ஏதோ ஒரு வருஷம் படித்தார்கள் பத்து வருஷம் படித்தார்கள் என்றல்ல, நூற்றுக்கணக்கான வருஷமே தலைமுறை தலைமுறையாகப் படித்துக் கொண்டும் புகழ்ந்துகொண்டும் இருப்பார்கள்.

இந்த விதமாக உலகம் எங்குமே ஆங்காங்கு மக்கள் கஷ்டப் பட்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்தக் கஷ்டத்தை விட்டு மீளுவதும் எளிதல்ல.

தமிழ் மக்களையும் மணியான மக்கள் என்று சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அவர்களும் வேண்டாத புஸ்தகங் களை வைத்துக் கஷ்டப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

சாமான்ய சமுதாயப் போக்கிலேயே இந்தக் கஷ்டத்தை நிவர்த்திப்பது சிரமமான காரியம்.

பாடப் புஸ்தகங்கள் என்று அந்த வேண்டாத புஸ்தகங்களை இளைஞர் கையில்க் கொடுத்து படிக்கச் சொல்லுகிற காரணத்தால், மேலே சொன்ன கஷ்ட நிவர்த்தி முடியாத காரியமாகவே போய் விடுகிறது.

இந்த விதமான பிரசாரம் ஒரு பக்கம் இருக்க, 'பெரியவர்கள் சொன்னார்கள் நமக்கு என்ன வந்தது' என்ற மனப்பாங்கு மற்றொரு பக்கம் இருக்க, வேண்டாத புஸ்தகங்களுக்கு ஊர்ஜிதம் உண்டாய் விடுகிறது.உயர்ந்த, நித்தியமான, பயனுள்ள புஸ்தகங் களுக்கோ வாசிப்பார் இல்லை என்று ஆகி, மெள்ள ஒதுங்கி விடுகின்றன அவைகள்.

நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் அப்படி ஒதுங்கி ஒழிந்தே போயிருக்கின்றன அனேக நூல்கள். ஆனாலும் சில அறிவாளிகள் மேலே சொன்ன உண்மையான உயர்ந்த புஸ்தகங்களை விடாப் பிடியாய் கற்றுப் போற்றி வந்திருக்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் விடாப்பிடியாய் போற்றி வராது இருந்திருந்தால் அவைகளும் தொலைந்து போய் நம்மை 'இன்சால்வெண்டு'களாக ஆக்கி இருக்கும் விதி.

தமிழ் மிக அரிய புஸ்தகங்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. அவைகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஆயுள் நாள் போத வில்லையே என்ற மனப்பாங்கில் அனுபவித்துக் கொண்டிருக் கலாம். அவைகளில் சில புஸ்தகங்கள் என்னோடு ஒட்டிக் கொண்டன. எப்படியோ ஒட்டிக் கொண்டன.

தற்காலத்துப் புஸ்தகங்களில்ச் சிலவும் ஒட்டிக் கொண்டு தான் இருக்கின்றன. அவைகளைப் பற்றி விவரிக்க வேண்டாம். நம்மவர் பலர் கையிலும் அவைகள் தங்கி நிற்கின்றன. நேர் அனுபவம் காரணமாக மாற்று இன்னதென்று தெரிந்துவிடுகிறது அவர்களுக்கு.

ஆகையால் பழைய நூல்களைப் பற்றியே நம்முடைய கவனத்தைச் செலுத்தலாம்.

‘வெற்றி வேற்கை’ என்று ஒரு சிறு புஸ்தகம். படமாகப் படித்துக் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்ட காரியம்தான் அதுவும். ஆனாலும் அதன் தமிழ்ப் பண்பு நம்மை விட்டு அகன்று விடவில்லை. சாமான்ய மனுஷனாய்ப் பிறந்தவன் ஒருவன் பெரிய பெரிய காரியங்களைச் சாதித்து ஒரு விசாலமான ராஜ்யத்துக்கு உபகாரியாய் விளங்குகிறான்.

‘தெள்ளிய ஆலின்
சிறுபழத்து ஒருவிதை’

உள்ளங் கையில் ஆல விதை ஒன்றைத் தனியாகத் தெளித்து வைத்துக் கொண்டு பேசுகிறார் ஆசிரியர்.

இந்த விதை தடாகத்தில் ஓடி ஆடுகிற சிறிய மீன் ஒன்றின் முட்டையை விட சிறியதுதான். பாட்டைப் பார்க்கலாம்:

தெள்ளிய ஆலின்
சிறுபழத்து ஒருவிதை
தெண்ணீர்க் கயத்துச்
சிறுமீன் சினையினும்
நுண்ணிதே ஆயினும்
அண்ணல் யானை
அணிதேர்ப் புரவி
ஆட்பெரும் படையொடு
மன்னர்க்(கு) இருக்க
நிழலா கும்மே.

பெரிய கொம்பன்களான யானைப் படை முதல் காலாட்ப் படை ஈறாக முகாம் போடலாம். எங்கே? அந்த ஒரு ஆல விதையில் இருந்து உண்டான ஆலமரத்தின் நிழலில்த் தான்.

இந்தப் பாடல் போல சில புஸ்தகங்களில் உள்ள பாடல்கள் நம்மோடு ஒட்டிக் கொள்ளுகின்றன.

‘நான் மணிக் கடிகை’ என்ற ஒரு புஸ்தகம். அதிலும் பல அரிய பாடல்கள் இருக்கின்றன.

திருக்குறளைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். அதி அற்புதமான ரத்தினங்கள் பலவற்றை புஸ்தகத்தில் ஆங்காங்கே காணலாம். ஒரு குறளை எடுத்து அதன் அனுபவ உணர்ச்சியையும், ஆழத்தையும், சொல்லின் நயத்தையும் பார்த்துச் சிந்திப்போமானால் ஒரு மணி நேரம் லகுவாய் சுகமாய்க் கழிந்து கொண்டிருக்கும்.

கல்லாதவர்களைப் பற்றி ஒரு அனுபவத்தை எடுத்துச் சொல்லுகிறார் குறளாசிரியர். வெகு நீண்ட அனுபவம் அது.

அறிவாளிகளாய் உள்ளசங்கங்கள் பலவற்றோடு குறளாசிரியர் கலந்து கொள்ளுவார். பல சந்தர்ப்பங்களில் விஷயமே தெரியாத ஒருவன் பிரசங்கம் பண்ண ஆரம்பித்துவிடுவான். 'அடடா இவனுக்கு பேசாமல் இருக்க முடியவில்லையே என்ன பரிதாபம்! வாயைத் திறக்காமல்ச் சும்மா இருந்தால் நன்றாய்க் கற்றவன் என்று கூடச் சொல்லலாமே' என்று தலையில் அடித்துக் கொள்ளுவர் குறளாசிரியர். எத்தனை தடவை அடித்துக் கொண்டாரோ நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் செய்யுளுக்குத் தெரிந்த மாதிரி இருக்கிறது.

'கல்லாதவரும் நனிநல்லர்'

விஷயம் தெரியாதவர்களாய் இருந்தாலும் அவர்களைத் தெரிந்தவர்கள் என்றே சொல்லலாம் போல் அல்லவா இருக்கிறது.

**கல்லாதவரும் நனிநல்லர் - கற்றார்முன்
சொல்லாத திருக்கப் பெறின்.**

இந்த மாதிரி வெகு ஆழமான அனுபவங்களும், அந்த அனுபவங்களுக்கு ஒத்த கவி உருவங்களும் திருக்குறளில்ப் பல இடங்களில் காண்கிறோம். புஸ்தகம் சதா கையில் இருக்க வேண்டியது தானே.

குறள் இருக்கட்டும். பட்டினத்தார் பாடல்கள் அடங்கிய ஒரு சிறு புஸ்தகம் இருக்கிறது. அதிலும் வெகு ரஸமான பாடல்கள் இருக்கின்றன. உண்மையான கவித்துவத்தோடு மக்கள் படும் கஷ்டங்களை எடுத்துச் சொல்லுவார்.

**தீதுற்ற செல்வமென்
தேடிப் புதைத்த
திரவியம் மென்**

நிலச் சுவான் படுகிற கஷ்டங்களைப் பற்றி எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். ஒரு பாரதமே பாடலாம்.

மழை பெய்யவில்லை, வெள்ளம் பயிரை அடித்துக் கொண்டுபோய்விட்டது, அடுத்த வயற்காரன் வரப்பை வெட்டி

விட்டான், இப்படி எல்லாம் நிலத்தைச் சேர்ந்த துன்பங்கள் வேண்டியமட்டும் இருக்கின்றன.

செல்வமானது ரூபாய் அணாப் பைசாவாக இருந்து விட்டாலோ இன்னும் மோசம். தூக்கம் எங்கே வரப்போகிறது வீட்டு முகட்டில் எலி ஓடினால் திருடன் முகட்டைப் பிரிக்கிறான் என்று தோன்றும்.

மக்கள் இப்படி எல்லாம் கஷ்டப்படுகிறார்கள். பட்டினத்து அடிகளுக்கு நல்ல விஷயம் கிடைத்து விட்டது.

தீதுற்ற செல்வமென்
தேடிப் புதைத்த
திரவியம் என்
காதற்ற ஊசியும்
வாராது காண்நம்
கடைவழிக் கே.

தமிழ் பாஷை எவ்வளவு அழகாய் ஒரு விஷயத்தை எடுத்துப் பேசுகிறது பாருங்கள்.

நம்மோடு சதா உறவாடிக் கொண்டு இருக்கக்கூடிய வேறு சில ஆசிரியர்களும் இருக்கிறார்கள். கலிங்கத்துப் பரணி ஆசிரியர், நந்திக் கலம்பக ஆசிரியர், முத்தொள்ளாயிரம் ஆசிரியர்; இவர்களோடு குற்றாலக்குறவஞ்சி ஆசிரியரையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். இன்னும் பலரைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இவர்கள் எல்லாரும் எப்போது வேண்டுமானாலும் நம்மோடு பேசுவார்கள், உறவாடுவார்கள்.

ரயிலில்ப் பிரயாணம் செய்யும் போதும், ஆகாய விமானத்தில்த் பறக்கும் போதும் மேலே சொன்ன ஆசிரியர்களை எடுக்கலாம். ஒரு பாடலோ, இரண்டு பாடலோ, பத்தோ இருப்பதோ பாடி அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

ஆனாலும் ஒரு ஆசிரியரை ரயிலில்ப் போகும்போது, முக்கியமாக சமீப தூரத்துக்குப் போகும்போது கையில் எடுக்கவே கூடாது.

ஒரு ஆபத்தான நிகழ்ச்சியைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

திருநெல்வேலியில் இருந்து சீவை குண்டத்துக்கே (20 மைல்) ஒரு கலியாணத்துக்குப் போகவேண்டிய திருந்தது.

காலை எட்டு மணிக்கு ரயில் புறப்பட்டது. நான் இருந்த இரண்டாவது கிளாஸ்கம்பாட்டு மெண்டில் வேறு யாரும் இல்லை.

ஆகவே பேச்சுத்துணைக்கு யாரும் இல்லை. தோல்ப் பையைத் திறந்து அயோத்தியா காண்டப் புஸ்தகத்தை எடுத்தேன். அது பழைய காலத்துப் பதிப்பு. தற்காலத்து இளைஞர்கள் அதைக் கையாலேயே தொட மாட்டார்கள். கடுதாசி அவ்வளவு கேவலம், மாப்பிள் அட்டை அதைவிடக் கேவலம் அச்சு, கொஞ்சம் தலை எழுத்துமாதிரி இருக்கும். அந்தப் புஸ்தகத்தை எடுத்தேன். கைகேயி சூழ்வினைப் படலம் வந்தது.

சுமார் அறுபது பாடல்களைப் பென்சிலால் 'மார்க்' பண்ணி இருந்தேன். அவைகளை முதலில் இருந்து வாசிக்க ஆரம்பித்தேன்.

சாவகாசமாய்ப் பட்டடம் இல்லாமல், குறிப்பிட்ட ஒரு மணி நேரத்துக்குள் ஏதோ முடிக்கவேண்டுமே என்கிற உணர்ச்சி ஒன்றும் இல்லாமல் வாசித்துக் கொண்டு வந்தேன்.

தசரதன், கைகேயி, நான் மூன்று பேர் மாத்திரம் ஒரு உலகத்தில் இருந்ததான ஒரு எண்ணம். எஸ்.ஐ.ஆர் ஆச்சே 'கம்பார்ட்மெண்ட் ஆச்சே' என்கிற நினைவே இல்லை ஸ்டேஷன் ஸ்டேஷனாக நின்று நின்று போய்க் கொண்டிருந்தது ரயில்.

கடைசியில் ஒரு ஸ்டேஷன் வந்தது. நானோ வாசித்துக் கொண்ட இருந்தேன். கார்டினுடைய விசில் கேட்டது. ரயில் நகர்ந்தது. வெளியே எட்டிப்பார்த்தேன். ஆ சீவைகுண்டம் ஸ்டேஷன் தான்! ஆபத்தாய்ப் போய்விட்டது. புஸ்தகத்தையும் பையையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு தட்புடல் கூட்டிக் கொண்டு நகருகிற வண்டியில் இருந்து 'பிளாட்பாரத்தில்' குதித்தேன். ஏதோ குட்டிக்கரணம் போடாமல்த் தத்திப் பித்தி நின்று கொண்டேன்.

அன்று முதல் இரண்டு ஸ்டேஷனுக்கு முன்னமேயே கம்பர் ராமாயணத்தை, எந்தப் பாகமானாலும் சரி அப்படியே மூடி வைத்து விடுவேன்.

கம்பராமாயணம் எவ்வளவு பிடித்தமான புஸ்தகமாய் இருந்தாலும் ரயில்ப் பிரயாணத்துக்கு எவ்வளவு வாய்ப்பாய் இருந்தாலும்; இறங்குகிற ஸ்டேஷனுக்கு இரண்டு ஸ்டேஷன் முன்னதாகவே கம்பரிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ளவேண்டியது தான். அப்படிப் பொல்லாதவர் கம்பர்.

உறவாடர்மல் உன்னை விடேன் என்று சொல்லும் சில புஸ்தகங்களுக்கு ஒரு சிறு பட்டியல் கொடுத்திருக்கிறேன். நல்ல துணைவர்கள் அந்தப் புஸ்தகங்கள் தம்மை ஒரு நாளும் கைவிட மாட்டார்கள். அவர்களுக்கு மிக்க நன்றி. ■

இந்த விதமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த பேஜர் தந்தனை “அப்படியே நில் பேசாதே” என்று விலக்கினான் துன்முகன் என்பவன். அவன் ராவணனை நோக்கி “உன்னுடைய வீரச்செயல்களைப் பார்த்துத் தானே இருக்கிறேன். இப்போது என்ன ஒன்றுக்கும் ஆகாத கோழை போல் உட்கார்ந்திருக்கிறாய்” என்று சொல்லி அவனை வணங்கியவனாய் வீரம் தடித்த பாவத்துடனேயே பேசுகிறான்.

நில்நில் என்ற(று) அவந்தனை
 விலக்கி, நீயிவண்
 என்முனும் எளியைபோல்
 இருத்தி யோளனா,
 மன்முகம் நோக்கினன்
 வணங்கி வன்மையால்த்
 துன்முகன் என்பவன்
 இனைய சொல்லுவான்

(மன்முகம் நோக்கினன்: ராவணனை நோக்கின வனாய்; வன்மையால்: வீராவேசத்தோட இனைய சொல்லினான்: கீழே வருவனவற்றைச் சொன்னான்.)

துன்முகன் சொல்லுகிறான்:

“உன்னுடைய வீரம் எல்லாம் தெரியாதா எங்களுக்கு. எட்டுத் திக்குகளையும் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிற யானைகள், உன் பலத்தைப் பார்க்கும்போது, வலியற்றன என்றுதானே சொல்ல வேண்டும்.

தேவர்களும் வலியற்றவர்கள்தான். சிவபெருமானுடைய கைலையங்கிரி ஒரு கிடைச்சிதானே” என்பதாக ஆரம்பிக்கிறான்.

திக்கயம் வலியில,
 தேவர் மெல்லியர்,
 முக்கணான் கயிலையும்
 உரணின்று) ஆயது,
 மக்களும் குரங்குமே
 வலிய வாமெனின்,
 அக்கட! இராவணற்கு
 அமைந்த ஆற்றலே!

(மக்களும் குரங்குமே வலிய வாமெனில்: மக்களும் குரங்கும் ஒரு லஷ்யா உன் வீரத்துக்கு. அப்படி லஷ்யமாய் இருந்து விட்டால் அடடா! உன்னுடைய வீரத்தை என்ன என்று சொல்ல; அக்கட: அடடா; ஆற்றலே: வீரம் பொல்லாத வீரம்தான்!)

குறிப்பு:

பாராட்டும், இகழ்ச்சியும் கலந்து ஒலிக்கிற பாவம் பாடலில் அழகாய் அமைந்திருக்கிறது.

எரிச்சலும் ஹாஸ்யமும் கலந்தவாறாக வார்த்தைகள் வருகின்றன துன்முகன் வாயிலிருந்து.

ஆழ்ந்த யோசனைக்காக மந்திரிமார்களைக் கூட்டி ஆலாசிக்கும் ராவணனே! நான் சொல்லுவதைக் கேள். ஆலோசனை என்ன ஆலோசனை!

கண்ணிய மந்திரங்
 கருதும் காவல
 மண்ணியல் மனிதருங்
 குரங்கும், மற்றவும்
 உண்ணிய அமைந்தன
 உணவுக்கு) உட்குமேல்
 திண்ணிய அரக்கரில்த்
 தீரர் யாவரே

(கண்ணிய மந்திரம்: ஆழ்ந்த யோசனைக்கான இந்த மந்திரி சபையை; கருதும் காவல: ஏதோ உபயோகமான யோசனை சொல்லுவார்கள் என்று எண்ணுகின்ற அரசனே; மண்ணியல் மனிதரும் குரங்கும் மற்றவும் உண்ணிய அமைந்தன; நாம் தின்பதற் காகத்தானே மனிதர், குரங்கு, கரடி முதலான பிராணிகள் இந்த உலகத்தில் திரிகின்றன; உண்மை இப்படி இருக்க, உணவுக்கு

உட்குமேல்: தின்பதற்கு பின்வாங்குவார் என்றால்; திண்ணிய அரக்கரில்: வாட்ட சாட்டமாய் இருக்கிற இந்த அரக்கரைப் போல; வீரர் யாவரே: தைரியவான்கள் யார் இருக்கிறார்கள் உலகத்தில். சுத்தக் கோழைகள் என்பது குறிப்பு.)

குறிப்பு:

தின்னுகிறது என்றால் ஏதோ ஆகாரமாக்கிக் கொள்ளுதல் என்பதல்ல பொருள். வேரோடு அழித்துவிடுதல் என்பது தான் விஷயம்.

ஃ

ஒருவருக்குச் செய்யக்கூடியது என்பதாக ஒரு விஷயம் இருக்கும். உறுதியாக சந்தேகத்துக்கு இடம் இல்லாமல் செய்து முடிக்கும் காரியமும் உண்டு. வெற்றியே லஷ்யமாகவும் இருக்கும். தந்திரமான காரியம் என்றும் உண்டு. இவ்வளவும் இப்போது நமக்கு ஒன்றாகத்தான் இருக்கிறது. முதலில் அந்த மனிதர்கள் இருக்கிற இடத்திற்கு நாம் போக வேண்டும்.

ஒல்வது நினைவினும்
உறுதி யோரினும்
வெல்வது விரும்பினும்
விளைவு வேண்டினும்:-
சொல்வதும் வருழைச்
சென்று தேய்ந்தறக்
கொல்வதுங் கருமமென்றா)
உணரக் கூறினான்.

இவ்வளவுதான் (ஒல்வது செய்யக்கூடியது என்ற நிலையில் இருந்தாலும்; வினையம்: தந்திரம்; அவர் உழை பகைவர் இருக்கும் இடத்திற்கு; சென்று தீர்ந்து: பின் வாங்காமல் யோசனை பண்ணாமல் அப்படியே போய்; அறக்கொல்வதும்: மிச்சம் இல்லாமல் பகைவர்களை எல்லாம் கொன்று விடுவது.)

குறிப்பு:

“உணரக் கூறினான்” உண்மையிலேயே துன்முகனுடைய காரமான ஹாஸ்யங்கள் ராவணனது இதயத்தில் தாக்கவே செய்கின்றன. பாடல்கள் அத்தகைய பாவத்தில் அமைந்திருக்கின்றன.

சொல்ல முடியாதல்லவா போய்விட்டது

17

நமக்குத் தெரியும் ராமபக்தர் ஒருவர் நாடகத் துக்குப் போன கதை.

நாடக மேடைக்கு முன்னால் பக்தர் உட்கார்ந்திருந்தார்.

ராம நாடகம் நடக்கிறது. தசரதன் கைகேசி சொல்லை மறுக்கமாட்டாமல் ராமனைக் காட்டுக்குப் போகச் சொல்லுகிறான். ராமனும் தாவாப் பண்ணாமல் காட்டுக்குப் போக இணங்கி விடுகிறான்.

நாடக மேடைக்கு எதிரில் முன்னணியில் இருந்த பக்தருக்கு இந்த அநீதியைத் தாங்க முடியவில்லை. கோபம் பொங்கி விட்டது. எழுந்திருந்தார். ஒரு தாவுத்தாவி நாடக மேடைக்குப் போனார். ராமனைப் பார்த்து “நீ நல்லவன். நீ போக வேண்டாம் காட்டுக்கு” என்று ஒதுக்கி நிறுத்திவிட்டு, தசரதனிடம் போய், “நீ சுத்த அயோக்கியன். நீ போ காட்டுக்கு. இந்தக் கைகேசியையும் கூட்டிக் கொண்டு போ” என்று ஒரே கர்ஜனையாகக் கர்ஜித்து இரண்டு பேரையும் நாடக மேடைக்கு வெளியே தள்ளி விட்டார். முடிந்தது ராம நாடகம்.

‘நாடகம் உருப்படுகிறதாவது ஒன்றாது இனி’ என்று டிக்கட் வாங்கினவர்கள் எல்லாரும் கொட்டகையைக் காலி செய்துவிட்டுத் தங்கள் வீடு போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

நம்முடைய ராமபக்தர் ரகத்தில்ச் சேர்ந்த ராமாயண ஆசிரியர்களும் ராமாயண காலக்ஷேப பக்த சிகாமணிகளும் எத்தனையோ பேர். ஒரு நல்ல

பாத்திரமாய் இருந்தால் ஐயோ போகட்டும் என்று சோர்வோ பழுதோ இல்லாமல் திருத்தமாய் அமைத்து விடுவார்கள் பாத்திரத்தை.

‘ஜடாயு, அடாடா! எவ்வளவு புனிதமானவன். ராமனிடத்தில் எவ்வளவு வாஞ்சை! அப்பேர்ப்பட்ட ஜடாயுவையா சோர்வுபட அமைப்பது? கூடவே கூடாது’ என்று எண்ணி ஒரு யுக்தி பண்ணினார்கள்.

ராவணனால் வெட்டுண்டு மூர்ச்சையாய்க் கிடக்கிறான், ஜடாயு. சீதையை இழந்த ராம லக்ஷ்மணர்கள் ஜடாயுவைக் கொஞ்சம் செளகர்யம் செய்து கொஞ்சம் அறிவு தெளியச் செய்தார்கள். ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்தவுடனே “நல்லதாய்ப் போயிற்று. நீங்கள் இங்கே வந்தது. சீதை காணாமல்ப் போய் விட்டாள். கவலை வேண்டாம். இலங்கைக்கு அதிபதியான அரக்கன் ராவணன்தான் தூக்கிக் கொண்டு போய் விட்டான், என்னையும் இந்தப் பாடு படுத்தி விட்டு” என்று சொல்லி, இராவணனுடைய விலாசத்தை வீட்டு நம்பர், தெருப் பெயர், இன்ன வார்டு, என்ன பட்டணம் என்று விவரமாக எழுதிக் கொடுத்து விட்டான். (ஜடாயு சொன்னது, எழுதிக் கொடுத்த மாதிரி இருந்தது.)

ஜடாயு மேல்க் குற்றம் இல்லை பார்த்தீர்களா? லகுவாய்ப் போய்விட்டது காரியம். குரங்குகள் போய்த் தேடுகிறது. அனுமான் போய்த் தேடுகிறது எல்லாம் அனாவசியமாகி வெகு செளகர்யமாய் முடிகிறது ராமாயணம்.

நம்முடைய மேலே சொன்ன ராமபக்தருக்கு எத்தனை சகாக்கள் பார்த்தீர்களா? அவர்கள் காரியம் இருக்கட்டும் அப்படி.

* * *

இனி கம்பருக்கு வரலாம். கதையை அவர் எப்படி நடத்து கிறார் பார்க்கலாம்.

ராமலக்ஷ்மணர்கள் சீதையை இழந்தவர்களாய்த் துயரத்தில் மனம் மழுங்கித் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து வருகிறார்கள். எங்கே தேட? ஏதோ உணர்வற்ற உருவங்கள் போல் நடந்து வருகிறார்கள்.

வழியில் ஜடாயு உயிர் போன நிலையாய்க் கிடப்பதைக் கண்டார்கள். ஓடிப் போய் அப்படியே ஜடாயுவின் உடலின் மீது விழுந்தார்கள்.

அந்த அதிர்ச்சியில் உயிர் நாடி துடிப்பதைக் கண்டார்கள் ஜடாயுவின் உடலில். தண்ணீர் கொண்டு வந்து முகத்தில் விட்டார்கள். கொஞ்சம் உணர்ச்சி வந்தது ஜடாயுவுக்கு. கண்ணைத் திறந்து பார்த்தான். ராம லக்ஷ்மணர்களை இனம்தெரிந்து கொண்டான்.

ஒரே சந்தோஷம் உண்டாய் விட்டது ஜடாயுவுக்கு. சொல்லுகிறான்: “இந்த உயிர் போகத்தான் போகிறது. ஆனாலும் உங்களுக்கு உண்மையைச் சொல்லிட முடிகிறதல்லவா எனக்கு. என்ன பாக்கியசாலி நான். இரண்டு இறக்கையும் பெற்றேன். ஏழலகத்தையும் பெற்றேன். பழியைத் தீர்த்தேன்” என்றெல்லாம் ஆவேசத்தோடு பேசுகிறான்.

மேலும் பேசுகிறான்: “நான் யூகித்துக் கொண்ட காரியந்தான். உங்களை வஞ்சித்துச் செய்த காரியந்தான். இருக்கட்டும். நீங்கள் இரண்டுபேரும் சீதையை விட்டுப் பிரிந்திருக்க நேர்ந்ததோ?” என்று கேட்டான்.

லக்ஷ்மணன், மாயமான் வந்தது முதலான சகல காரியங்களையும் ஒன்றுவிடாமல் சொல்லி முடித்தான். ஜடாயு மிக்க ஆதரவோடு கேட்டு விஷயத்தை மனசில் வாங்கிக் கொண்டான்.

ஆனாலும் அவனது மனதில் ஒரு பயம் நேர்ந்தது. நடந்த விஷயத்தை அப்படியே திடீர் என்று சொல்லி விட்டால் துயர் தாங்காமல் ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு மூளை கொதித்து விடுமோ என்று பயந்தான்.

ஆற்றலோன் அவ்வுரை
அறைய, ஆசையால்
ஏற்றுணர்ந்து எண்ணிஅவ்
எருவை வேந்தனும்,
மாற்றரும் துயர்அவர்
மன்கொ ளாவகை
தேற்றுதல் நன்றென
இனைய செப்புவான்.

(ஆற்றலோன் அவ்வுரை அறைய -- பேசுந் திறமை வாய்ந்த அந்த லக்ஷ்மணன் அப்படிச் சொல்ல; ஆசையால் ஏற்றுணர்ந்து எண்ணி - மிக்க ஆர்வத்தோடு யோசனை செய்து மனதில் வாங்கி; அவ் எருவை வேந்தனும்; அந்த ஜடாயுவும்; மாற்றரும் துயர் -- மாற்ற முடியாத கடும் துயரம்; அவர் மனக் கொளாவகை - ராம

லக்ஷ்மணர்களது மனசில் ஏறி விடாதபடி; - மனசு சிதைந்து போகாதபடி. தேற்றுதல் நன்றறென -- மெள்ளத் தேற்றுதல் நல்லது என்று; இனைய செப்புவான் -- பின்வருவனவற்றைச் சொல்லுகிறான்).

“அற்புதம் எதையாவது ஒருவன் இந்த உலகத்தில் செய்து விட முடியுமா, முடியாது. நம்முடைய பிறவியில் இன்ப துன்பங்கள் எத்தனையோ வந்து சேருகின்றன. அந்த இன்ப துன்பங்கள் எல்லாம், விதி ஏற்படுத்தியதே ஒழிய வேறு யாரும் செய்தது அல்ல என்பது உண்மை. இதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்வது நமது கடமை.”

‘அதிசயம் ஒருவரால்
அமைக்க லாகுமோ?
துதி அறு பிறவியின்
இன்ப துன்பந்தான்,
விதிவயம் என்பதை,
மேற்கொள்கடன், --
மதியினால் விதிஅதை
வெல்ல வல்லமோ...!!!’

(அதிசயம் -- காரண காரிய நியதிப்படி சகல காரியங்களும் நடக்க, அதை மீறிச் செய்வதாகச் சொல்லும் அற்புதச் செயல். துதி அறு பிறவியின் -- பாராட்டுக்கு உரியது அல்லாத இந்தப் பிறவியின்; மேற்கொள்கடன் -- மனசில் பதிய வைத்தல் கடன்; மதியினால் விதி அதை வெல்ல வல்லமோ -- எவ்வளவு யோசனையிலிருந்தாலும் விதியை வெல்ல முடியுமா? நமக்கு முடியாது.)

தான் கண்ட காட்சியை, அதாவது சீதையை ராவணன் தூக்கிக் கொண்டு போன காட்சியை, ராமனிடம் சொல்ல ஜடாயுவுக்கு மனம் துணியவில்லை; யாருக்குத்தான் துணிவு வரும்? உள்ளம் ரொம்பத் தயங்குகிறது. எப்படியோ மனசைத் திடப் படுத்திக் கொண்டு ஒரு சாய்வான போக்கில் பேசுகிறான் ஜடாயு. “சீதையைப் பிரிதற்கான காரணம் தெரிகிறது எனக்கு. தர்மம் சிதைவுண்டு போய்விட்டது; தேவர்கள் துயரத்துக்கு உள்ளாகி விட்டார்கள்; பின்னே என்ன? அந்தத் தர்மமும் தேவர்களது துயரமும் சேர்ந்துதான் இந்தத் துன்பத்தை விளைத்திருக்கின்றன

“சரி, அரக்கர்களை உலகத்தை விட்டுக் களைய வேண்டியதுதான். அதன் பிறகு நல்ல வாழ்வு ஏற்படும்”.

பிள்ளைச்சொல்லக் கிளிஅன்னாளைப்
 பிரிவுறல் உற்றபெற்றி,
 தள்ளுற்ற அறமும் தேவர்
 துயரமும் தந்ததே யால்,-
 கள்ளப்போர் அரக்கர்கள் னும்
 களையினைக் களைந்துவாழ் தி!
 புள்ளிற்கும் புலனில்பேய்க்கும்
 தாயன்ன புலவுவே லோய்!

பிள்ளைச் சொல் கிளி அன்னாளை -- குழந்தை போலும் சொல்லுடைய கிளி போலும் சீதையை; பிரிவுறல் உற்ற பெற்றி -- பிரியும்படி நேர்ந்ததே காரியம்; தள்ளுற்ற அறமும் -- புறக் கணிக்கப்பட்ட தர்மமும்; தேவர் துயரமும் -- தேவர் படுகிற துன்பமும் சேர்ந்து தந்ததேயால் -- செய்த காரியந்தான்.

கள்ளப்போர் அரக்கர் என்னும் -- கள்ளத் தனமாகவே போர் செய்து வந்திருக்கிற அரக்கர் என்னும்; களையினைக் களைந்து வாழ்தி -- உலகத்துக்குக் களையாயிருக்கிற அவர்களைக் களைந்து வாழ்வாயாக. புள்ளிற்கும் புலனில் பேய்க்கும் -- போர்க்களத்தில் வந்து மொய்க்கும் பருந்து கழுகு முதலிய பறவைகளுக்கும் பகுத்தறிவில்லாத பேய்களுக்கும்; தாயன்ன புலவு வேல் -- தாய் ஊட்டுவது போல உணவு அளிக்கும் வேலாயுதம். வேலோய்: அத்தகைய வேலைக் கையில் ஏந்திய வீரனே.)

மேலே சொன்ன மாதிரி, திக்கித் திக்கி விஷயத்தைச் சொன்னான் ஜடாயு. ஒரு அரக்கன் தான் சீதையை எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டான் என்றும், ஜடாயுவின் சிறகை அறுத்தவன் அந்த அரக்கனே என்றும் சொல்லவில்லை. ஆனாலும் ராமன் அனுமானித்துக் கொண்டான். கோபம் அப்படியே மூண்டு விட்டது. குமுறுகிறான்.

“பெண்தனி ஒருத்திதன்னைப்
 பேதைவாள் அரக்கன்பற்றிக்
 கொண்டனன் ஏக, நீ இக்
 கோளுறக், குலுங்கல்செய்ய யா
 எண்திசை இறுதியா ன
 உலகங்கள் இவற்றைஇன் னே
 கண்டவா னவர்களோ டும்
 களையுமா(று) இன்றுகாண் டி!”

(பெண் தனி ஒருத்தி தன்னை -- தனியாக இருக்க நேர்ந்த ஒரு பெண்ணை; பேதை வாள் அரக்கன் -- மிக்க கீழானவனான வாள் ஏந்திய யாரோ ஒரு அரக்கன்; பற்றிக் கொண்டனன் ஏக -- எடுத்துக் கொண்டு போக; நீ இக் கோள் உற -- நீயும் இந்த மரணாவஸ்தைக்கு உள்ளாக; குலுங்கல் செய்யா எண்ணிசை இறுதியான -- குலுங்கி நொறுங்கிப் போயிருக்க வேண்டும்; அப்படிப் போகாத எட்டுத் திசையும் மூட்டியுள்ள; உலகங்கள் இவற்றை -- இதோ தெரிகிற உலகங்களை; இன்னே -- இந்த க்ஷணமே; கண்ட வானவர்களோடும் -- இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே தேவர்கள் அவர்களையும் சேர்த்து களையு மாறு; இன்று காண்டி -- இதோ களைந்து விடுகிறேன் பார்! இராமனுடைய பேச்சு எல்லாம் ஜன்னிக் கோளாறுதான்.)

பார்த்தான் ஜடாயு: அடடா, இந்த ராமனுக்குக் கோபவெறி எப்படி உண்டாய் விட்டது! மூளை கொதித்து விட்டதே! இதை எப்படித் தணிப்பது? என்று திகைத்தவனாய் அப்படியே இருந்து விட்டான். சிறிது நேரங் கழித்து ஒரு யோசனை தென்பட்டுப் பேச ஆரம்பிக்கிறான்:

“உலகத்திலுள்ளவர்களையோ தேவர்களையோ யாரையோ குற்றம் சொல்ல என்ன இருக்கிறது? நம்மைத்தான் நொந்து கொள்ள வேண்டும்”.

“வம்பிழை கொங்கைவஞ் சி
வனத்திடைத் தமிழள்வை கக்,
கொம்பிழை மானின்பின் போய்க்
குலப்பழி கூட்டிக்கொண் டீர்!
அம்பிழை வரிவில்ச்செங் கை
ஐயன்மீர்! ஆயுங்காலை
உம்பிழை என்பதல் லால்,
உலகஞ்செய் பிழையுமுண்டோ?”

(வம்பிழை கொங்கை வஞ்சி -- வார் அணிந்த கொங்கையோடு கூடிய பூங்கொடி போன்ற சீதை; வனத்திடைத் தமிழள்வைக -- காட்டில் தனியாக இருக்க; கொம்பிழை மானின் பின்போய் -- அழகாகக் கொம்பைச் சீவி அமைந்த மானின் பின்போய்; குலப் பழி கூட்டிக் கொண் டீர் -- உங்கள் குலத்துக்கே பழியை உண்டாக்கிக் கொண்டீர்கள், நீங்கள் இருவருமேதான். அம்பு இழை வரிவில் செங்கை ஐயன் மீர் -- அம்பு தொடுக்கும் வில் ஏந்திய

வீரர்களே, அரச குமாரர்களே; ஆயுங்காலை -- கொஞ்சம் ஆராய்ந்து பார்த்தால்; உம்பிழை என்பது அல்லால் -- நீங்கள் செய்த பிழை என்றுதானே ஆகும், அப்படி அல்லாமல் உலகத்தார் பிழை செய்தார்கள் என்று ஏற்படுமா?)

குறிப்பு:- ராமனுடைய கோப வெறியைத் தீர்ப்பதற்கு வேறு வழியில்லாமல், கடுமையான இந்த வார்த்தைகளை ஜடாயு சிரமப் பட்டு உபயோகிக்கிறான். இந்த வார்த்தையால் ராமன் மனது புண்படும் என்று தெரியும். தெரிந்தாலும், அதுதான் கோப வெறிக்கு மருந்து என்று எண்ணிச் சொல்லுகிறான். மிக்க துணிவும் தந்திரமும் கலந்துள்ள பாவமிது. வார்த்தையிலுள்ள காரத்தை இதப் படுத்திவதற்காக, ராமன் ஒருவனைப் பார்த்துச் சொல்லாமல் இருவரையும் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். லக்ஷ்மணனையும் சேர்த்துச் சொன்னது ஒரு நல்ல உபாயம்.

ஜடாயுவின் கடுஞ்சொல் ராமனது இதயத்தில்ப் போய்த் தைத்துவிட்டது. அதன் மூலமாகக் கோப வெறி இறங்குகிறது.

கோப வெறியைத் தணிப்பதற்காகவே ஜடாயு இவ்வாறு சொன்னான் என்று ராமனும் தெரிந்து கொண்டான். ஜடாயுவைப் பார்த்துச் சொல்கிறான்:

“ஐயனே! உன் அருமை வாயால் கோபங் கொள்ளாதே என்று சொல்லுகிறாய்; அப்படியே செய்வது அல்லாது எனக்கு மற்றொரு செயல் ஏதாவது இருக்கிறதா?”

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, மெள்ளக் கேட்கிறான் ராமன்; கொஞ்சம் பயந்தே கேட்கிறான்.

ஆயபின் அமலன்தா னும்

‘ஐய! நீ அமைதிஎன் ன

வாயிடை மொழிந்ததன் றி

மற்றொரு செயலும்உண் டோ!

போய(து)அவ் அரக்கன்எங் கே

புகல்’ எனப்; -- புள்ளிவெந் தன்

ஓய்வினன் உணர்வுந்தே ய

உரைத்திலன், உயிருந்தீர்ந் தான்.

(ஆயபின் -- கோபத்தை விடப்பா என்று ஜடாயு சொல்லவும், அப்படியே ராமனுக்குக் கோபம் தணிந்த பின், அமலன் தானும் -- ராமனும், ஐய! நீ அமைதி என்ன -- ஐயனே, என்னைப் பார்த்து நீ

கோபங் கொள்ளாதே என்று: வாயிடை மொழிந்த தன்றி -- வாய் திறந்து சிரமத்தோடு சொன்னதையல்லாமல், மற்றொரு செயலும் உண்டோ -- செய்வதற்கு வேறொரு செயலும் உண்டா.

போயது அவ் அரக்கன் எங்கே புகல் என -- நீ சொன்ன அரக்கன் எங்கே போனான் என்பதைத் தயவு செய்து சொல்ல வேண்டும் என்று மெள்ளச் சொன்ன மாத்திரத்தில், என்ன நேர்ந்தது? புள்ளின் வேந்தன் ஓய்வினன் உணர்வும் தேய -- ஜடாயு மிக்க அசதியுற்று உணர்வும் கழிந்தவனாய், உரைத்திலன் -- பேச முடியாமல் போய் விட்டது. உயிரும் தீர்ந்தான் -- உயிருமே போய் விட்டது).

ராமனைக் கடுமையான வார்த்தை சொல்லிக் கண்டித்த மாதிரி பேச வேண்டும் என்ற சிரமத்தினாலேயே ஜடாயுவுக்கு அசதி ஏற்பட்டது. ஓய்வும் ஏற்பட்டது. உணர்வின்மையும் ஏற்பட்டது. உயிருமே போய் விட்டது.

விஷயத்தைச் சொல்ல முடியாது போய்விட்டது.

இதிகாசம் வளருகிறது. அற்புதமான உத்தி!

குறிப்பு: செருகு கவிப் புலவர்களை நமக்குத் தெரியும். கதை எப்படிப் போனால் என்ன அவர்களுக்கு? ஜடாயுவை எப்படியாவது நல்லவனாக்கிவிட வேண்டும்; அதற்காகப் பாடல் பாடிச் செருகி விட்டார்கள். பூர்வ ஆசிரியர்கள் என்ன, கம்பர் என்ன, எல்லாருக்கும் பேருதவிதான்!

பழைய பதிப்பில் உள்ள ராமாயணத்தின்படி ஜடாயு உயிர் நீத்த படலம் எழுநூறாவது பாட்டு. ஜடாயு ராமனிடம் சொல்லுவதாகப் பாடல்:

“வடுக்கண்ணேர் கூந்தலாளை
 இராவணன் மண்ணினோடும்
 எடுத்தனன் நேருவாளை
 எதிர்த்தென தாற்றல்கொண்டு
 தடுத்தனன் ஆவதெல்லாம்,
 தவத்து) அரன் தந்தவாளால்ப்
 படுத்தனன், இங்குவீழ்ந் தேன்
 இது இன்று பட்டதென் நான்.”

பொருளுக்கும் உத்திக்கும் ஏற்றவாறு செய்யுள் பண்பும் அமைந்திருக்கிறது! ■

தமிழ்நாடு இந்து தேசத்தின் தெற்குக் கோடியில் இருந்ததால் கொஞ்சம் சௌகரியமாகவே காலந் தள்ளிற்று.

திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர், காவிரிப்பூம் பட்டினம் இவைகளை முக்கிய நகரங்களாகக் கொண்டு காவிரி ஆற்றின் வளத்தினால் சௌகரியமாய் வாழ்ந்து வந்தது சோழநாடு. கொற்கை ஆகிய நகரங் களைக் கொண்டு வைகை தாம்பிரவர்ணி நதிகளின் வளத்தினால் சௌகரியமாக இருந்தது பாண்டி நாடு.

அப்படியே கொச்சி, பாலக்காடு முதலிய நகரங் களோடும் பெருமிதமான வளத்தோடும் சேரநாடும் சௌகரியமாய் வாழ்ந்து வந்தது.

ஆனால் தொண்டை நாட்டின் காரியம் வேறு. காஞ்சீபுரம், மயிலாப்பூர், மாமல்லபுரம் (மகாபலிபுரம்) தொண்டை நாட்டுக்குரிய நகரங்கள். நீர்வளம் நில வளத்துக்கும் குறைவில்லைதான். ஆனாலும் வட நாட்டிலிருந்து படையெடுப்பும் கொள்ளையும் அடிக்கடி தொந்தரவு கொடுத்து வந்தன.

இது காரணமாகத் தொண்டை நாட்டரசர்கள் சேனைகளைச் சரியான முறையில் தயாராக வைக்க வேண்டியிருந்தது. அது நல்ல யுத்தப் பயிற்சியைக் கொடுத்தது தொண்டை நாட்டாருக்கு.

யுத்த வீரர்களும் தளவாடங்களும் தொண்டை நாட்டில் இருந்ததுபோல் வேறெங்கும் இருந்ததில்லை.

சோழர், பாண்டியர், சேரர் ஆகிய மூவேந்தரும் தொண்டை நாட்டு அரசனுக்கு எல்லா விதத்திலும் துணை புரிந்து வந்தார்கள். அவனுடைய தயவைச் சதா எதிர்பார்தவர்களாய் இருந்தார்கள் இனி:

அரசர்களுக்குக் கொடிகள் உண்டு. அவர்களுடைய கொடிகளுக்கான சின்னங்களும் வேறு வேறாக உண்டு.

சோழனுக்குத் திருவாத்திமரம் (தாதகி) கொடியில் எழுத வேண்டிய சின்னம். பாண்டியனுக்கு வேப்பமரம், சேரனுக்குப் பனை மரம். தொண்டை நாட்டரசனுக்குக் கொடிச்சின்னம் வேலியில்ப்படருகிற தொண்டை கொடிதான். ஆதொண்டை என்றும் சொல்லுவார்கள் அதை.

ஆனாலும் ஒன்று : படரும் கொடியானாலும் சரி, பெரிய வேப்பமரம் ஆனாலும் சரி, விஷயம் கொடியல்ல. மரம் அல்ல. கொடிப் படலத்தின் விஸ்தாரந்தான் விஷயம். தொண்டைமானது கொடியின் படல் விஸ்தாரமே அவனுடைய ஆதிக்கத்தைக் காட்டுவது. சேர சோழ, பாண்டியர்களது கொடிகளின் ஒடுக்கமே, அடங்கியுள்ளார்கள் அவர்கள் என்பதைக் காட்டும்.

தொண்டைமானது கொடி வெகு விசாலமாக வட்டமிட்டுப் பரவி நிழலிடுகிறது. மற்றக் கொடிகள் அதன் நிழலின் கீழ் ஆடுகின்றன.

இந்தக் காட்சியைக் கம்பர் பார்த்தார். பாடுகிறார். திருவாத்தியில் ஏற்பட்ட மஞ்சள்ப்பூவோடு சிவந்த பூக்களும் தெரிகின்றன. சோழனது வெற்றிப் பிரதாபங்களைக் குறிப்பதற்கு.

“வெற்றிபுனை தாதகிக்கும்
பெண்ணைக்கும் வேம்புக்கும்

சுற்றும் பெருநிழலாய்த்
தோன்றுமே - கற்றோர்,

திறந்தாங்கும், மன்னு
செகந்தாங்கும், எண்ணி

அறந்தாங்கும் தொண்டை
அரசு”

(வெற்றி புனை தாதகி: வெற்றிகளை விளக்கும் திருவாத்தி மரம்; பெண்ணை : பனைக் கொடி; கற்றோர் திறம் தாங்கும் : புலவரது புலமையைப் பாராட்டி ஆதரிக்கும்; மன்னு செகம் தாங்கும்: நிலையான சேர சோழ பாண்டியரைத் தாங்கும்; தொண்டை அரசு: தொண்டைக் கொடியே பூண்டுகளில்ச் சிறந்தது என்பது தொனி. அதாவது அரசாட்சிதான். சுகமான சிலேடை.

மரங்களை வைத்து அழகாய் ஜோடித்திருக்கிறது தொண்டை மானது புகழ். அற்புதமான நடன ஜதி ஒன்றை ஆடி விட்டுப் போகிறது கவி. ■

கன்யாகுமரியில்த் தெற்கு முனையை ஒட்டியே இருக்கிறது குமரி அம்மன் கோயில். அதாவது மூன்று புறமும் கடல் சூழ்ந்திருக்கிறது. கோவில் என்னவோ, பெரிய கோவில்தான். சமுத்திரத்துக்கு உள்ளிருந்தே எழுந்து நிற்பதாகத் தோன்றும் பட்டை போட்ட மதில்கள்.

ஆனாலும் கன்யாகுமரி ஊருக்குள் ஒரு பிள்ளையார் கோவில் இருக்கிறது. ஒரு பக்தரது வீட்டோடு ஒட்டிய கோவில், மதிலெல்லாம் நாலடி மண் சுவர்தான். உள்ளே சுவரை ஒட்டிச் சில மரங்கள், தங்க அரளி நாலு, நந்தியாவட்டை ஐந்து, திருபாத்தி மூன்று அவ்வளவுதான்.

ஒரு கல்ப் பீடத்தின் மீது ஒரு பிள்ளையாரை எழுந்தருளச் செய்திருக்கிறது. இடத்தை வெகு துப்புரவாக வைத்திருக்கிறது. காலை ஐந்து மணிக்கே பெருக்கித் தண்ணீர் தெளித்து அழகாக வைத்து விடுவார் பக்தர்.

புஷ்பமாலை ஒன்று அழகாய்க் கட்டி - நந்தியா வட்டை, தங்க அரளி, திருவாத்தி, அறுகம்புல் - எல்லா வற்றையும் சேர்த்துக் கட்டிச் சுவாமிக்குச் சார்த்தி விடுவார்.

இத்தனை அழகான கைங்கர்யத்தையும் சத்திரத்து மாடி வராந்தாவில் நின்று தினம் தினம் அனுபவிப்பேன்.

காலையோ, நண்பகலோ, மாலையோ எந்த நேரம் வராந்தாவுக்குப் போக நேர்ந்தாலும் கோவில்ப் பக்கமாகப் போய்விடும் கண். கோவிலுனுள்ளே நின்று அனுபவிக்கும்.

பக்தி என்கிற ஆனந்த உணர்ச்சி மிகவும் உயர்ந்த மனப் பாங்கைக் கொண்டது. அந்தப் பக்தி கன்யாகுமரி அம்மன் கோவில் மண்டபத்துக்குள் அதிகமாக உண்டாகுமோ, பிள்ளையார் கோவிலில் உண்டாகுமோ என்று கேட்கலாம். பிள்ளையார் கோவிலில்தான் அதிகமாக உண்டாகும் என்று சொன்னால்க் குற்றமில்லை. கம்பர் அபிப்பிராயமும் அப்படித்தான் “வனத்துள் வைகுவான்” என்கிறார் கம்பர், இனி:

ஒரு பழம் பாட்டு, மிகப் பழைய பாட்டு.

வேடர்கள் காட்டுக்குள் பராசக்தியை வழிபடுவதற்காக ஒரு கோவில் அமைத்திருக்கிறார்கள். சிறிய இடத்தை வளைத்ததுதான் கோவில். கோவிலுக்குள் காணும் காட்சிகளை ஆனந்தத்தோடு அனுபவிக்கிறார் பக்தர்.

புன்னை மரம் (நாகை) இருக்கிறது. வாசனையோடு கூடிய நாரத்தை மரம் இருக்கிறது. கருங்காலி மரம், சந்தன மரம் எல்லாம் அழகாய் நிற்கின்றன. கோவிலுக்குள் காளைகளும் பசுக்களும் நிறைந்து உலாவி வருகின்றன. பலிபீடத்தைச் சுற்றித்தான் இத்தனையும், பக்தியோடு கூடிய கண்ணுக்கு அழகாய் இருக்கிறது எல்லாம்.

நாகம் நாறும்

நரந்தை நிரந்தன

ஆவும் ஆரமும்

ஓங்கின எங்கணும்;

சேவும் ஆவும்

செறிந்தன - கண்ணுதல்

பாகம் ஆளுடை

யாள்பலி முன்றிலே.

(நாகம்: புன்னை; நாறும் நரந்தை நிரந்தன: வாசனையோடு கூடிய நாரத்தை மரங்கள் வரிசையாய் நிற்கின்றன; ஆவும் ஆரமும்: கருங்காலி மரமும் சந்தன மரமும்; ஓங்கின எங்கணும்: நாலா பக்கமும் வளர்ந்து வளமாய் நிற்கின்றன, சேவும் ஆவும் செறிந்தன: காளைகளும் பசுக்களும் ஊடாடி மேய்கின்றன; கண்ணுதல் பாகம் ஆளுடையாள் பலி முன்றிலே: நெற்றிக் கண்ணோடு கூடிய சிவபெருமானது வலது பாகத்தைத் தனக்காகக் கொண்ட பராசக்தி தேவியது கோவிலின் முற்ற மெங்கும்.)

அழகாக அமைந்த பாடல் பக்தியில் இருந்து எழுந்தது என்பதும் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

எந்தை குன்றம்

முருகன் எழுந்தருளியுள்ளது அனேகமாய்க் குன்றுகளில்தான் சமுத்திரக்கரை ஓரத்திலும் நன்செய் நிலத்துக் ஊடேயும் இருக்க மாட்டார் என்று சொல்லவில்லை. ஆனாலும் முருகனுக்கு உகந்த இடம் மலைப்பக்கம் தான்.

முருகன் எழுந்தருளியிருக்கிற காரணத்தினாலேயே மலைக் குரிய விஷயங்கள் மனசை ரொம்பவும் கவர்கின்றன. அந்த விஷயங்களிலேயே திளைத்து நிற்கிறது மனசு.

மலைப் பிரதேசத்தில், குற்றாலம் போன்ற பிரதேசத்தில் பங்குனி சித்திரை மாசங்களில் எங்கே போனாலும் ஒரு சுகமான வாசனை. காட்டுச் செடியான வன மல்லிகை (மௌவல்) எல்லா இடங்களிலும் நெருங்கி உண்டாகி இருக்கும். சாயங்கால நேரம் வந்ததும் மொட்டுக்கள் விரிந்து வாசனையைக் காடெங்கும் பரப்பிவிடும்.

காலையில்த் தடாகங்களைப் பார்த்தோமானால் நீலோற்பல மலர்கள் ஆங்காங்கு விரிந்து நிற்கும்.

இன்னொரு காட்சி மேலே ஒரு மேகப் படலம் அசைவற்று நிற்கிறது. அந்த மேல்ப் பரப்பில்க் காற்று அடைப்பு. அதனால் காற்று இல்லை. ஆனால் கீழ் சரிவில்க் காற்று அடித்துக் கொண்டு இருக்கிறது. உயர்ந்து ஓங்கி வளர்ந்து நிற்கும் மூங்கில் ஒன்றை முன்னும்பின்னுமாக அசைத்துக் கொண்டிருக்கிறது காற்று. அப்படி அசையும் மூங்கில் என்ன வேலை செய்கிறது.

கொஞ்சம் தள்ளி அசைவற்றும் வேறு ஒரு மூங்கில் வான முகட்டை அளாவி நிற்கிறது.

மேலே குறிப்பிட்ட வன மல்லிகை (மௌவல்) நீலோற்பலம் (குவளை) மேகப்படலம் (அந்தண புயல்) எல்லாவற்றையும் மனசில் வைத்துக் கொண்டு பாடலைப் பார்க்கலாம்.

மாலை மணம்கமழ

மௌவல் முகைவிரி யும்

எந் தைகுன்றம்.

காலை மணிக்குவளை
காதலர் போல் விழிக் கும்
எந் தைகுன் றம்

ஆடு கழைகிழிக் கும்
அந்தண் புயலிற் றே
எந் தைகுன் றம்

நீடு கழை மேல்
நிலாமதி யம் நிற்கு மே
எந் தை குன் றம்

நிலா மதியத்தை எவ்வளவு அழகாய்த் தூக்கி வைத்துக் காட்டுகிறது பாருங்கள்.

அழகான காட்சிகளை பக்தியோடு பார்த்துப் பாடியிருக்கிறது. வியப்பு பக்தி எக்களிப்பு ஆகிய ரஸங்கள் தெளிவாய்த் துலங்குகின்றன கவியில், பழமையான இசைக்காக அமைந்த ஒரு அருமையான பாடல்.

இருக்கிறதாக்கும் சிங்கம்!

தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு நாடகம் இயல்பாக வந்துவிடும். கம்பருக்கோ சொல்லவே வேண்டாம். தானாகக் குதித்துக் கொண்டு வந்து நிற்கும் நாடகம். அப்படி வந்த நாடகம் ஒன்று.

இரண்யன் - பிரகலாதன் சம்பந்தமான கதையை எத்தனையோ பேர் எழுதித்தான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் கம்பர் மாதிரி நாடகம், பாத்திரம், உணர்ச்சி பாவங்கள், எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகக் கலந்து உருவம் சிருஷ்டித்தது யாரும் கிடையாது.

நரசிம்ம மூர்த்தியிடம் அபாரமான பக்தி பிறந்தது பிரகலாதனுக்கு. பிரகலாதன் மூலமாக (கம்பருடைய சிருஷ்டி தான் பிரகலாதன்) கம்பருக்குப் பக்தி பிறந்து விடுகிறது. நமக்கும் பிறக்கிறது என்பதைச் சொல்ல வேண்டாம்.

கம்பரிடம் பக்தி பிறந்தது உள்ளத்தில் நிலையாய் நிற்கிறதைக் கொஞ்சம் பார்க்கலாம்.

ஒரு நாடகம்தான்.

கம்பருக்கு ஒரு காட்டின் வழியாகத் தனித்து நடந்து போவதாக ஒரு பகற்கனவு. கவி யுள்ளத்தில் வந்து போவதெல்லாம் நிகழ்ந்த காரியம் என்று எண்ண வேண்டாம். பகற்கனவு தான் எல்லாம்.

ஆம், ஏகாந்தமாகக் காட்டின் வழியாக கம்பர் நடந்து போகிறார். ஒதுங்கிப் படுத்திருந்த புலி ஒன்று எழுந்து திடீரென்று அவர் மேல்ப் பாய்வதற்கு வந்து விட்டது. பயப்படவில்லை கம்பர். புலியை அதட்டிய பாவனையில் பேசுகிறார்:

வெங்கண் சிவந்து,
 வெடிவால் முறுக்கி,
 வெகுண்டெழுந்(து), என்
 அங்கம் பிளக்க
 வரும்புலி யே! அன்(று)
 இரணிய னைப்
 பங்கம் படப்பட
 வள்உகி ரால்உரம்
 பற்றிஉண் ட
 சிங்கம் இருக்கின்
 றதுகண்டு கொள்வாய்என்
 சிந்தையு ளே.

(வெடிவால் முறுக்கி: நிமிர்ந்து நின்ற வாலை இப்படியும்
 அப்படியுமாக முறுக்கி, என அங்கம் பிளக்க வரும் புலியே: என்
 உடம்பைக் கிழிக்க வரும் புலியே; பங்கம் படப்பட: சின்னா
 பின்னப் பட; வள் உகிரால்: கூர்மையான நகத்தினால்; உரம் பற்றி
 உண்ட சிங்கம்: மார்பைக் கிழித்து உண்ட நரசிம்ம மூர்த்தி)

பாடலில் நாடகம், ஹாஸ்யம், பக்தி, தமிழ்ப்பண்பு எல்லாம்
 கலந்து அழகாய் விளையாடுகிறது. அரிய விருந்து நமக்கு.

இடம் பார்க்கிறது ஹாஸ்யம்!

நல்ல பாம்பு என்றால் எல்லாருக்கும் பயந்தான். ஆனாலும் சில பிரதேசங்களில் நல்ல பாம்பைக் கண்டால் யாரும் பயப்படுகிறதில்லை.

நல்ல பாம்பைக் கொல்ல மாட்டார்கள்; பால் விட்டு உபசாரம் செய்வதும் உண்டு. இதெல்லாம் காரணமாக நல்ல பாம்பும் மனிதர்களைக் கண்டால்க் கலையாது, கடிக்கவும் செய்யாது.

கம்பர் இருந்த ஊரில் நல்ல பாம்புக்கும் மக்களுக்கும் இடையே இருந்த உறவு அப்படி.

ஒருநாள் ஒரு வீட்டில் பத்து இருபது பேர் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். கம்பரும் இருக்கிறார். அவருடைய பாடல்களைக் கேட்டு ஒரே பரவசத்தில் இருக்கிறார்கள் எல்லாரும்.

அந்தச் சமயம் வழி தப்பி அந்த இடத்துக்குள் வந்து விட்டது ஒரு நல்ல பாம்பு. ஒருவரும் கலவரம் பண்ணவில்லை. அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தார்கள். கம்பர் மெள்ளக் கையைத் தட்டி 'பாம்பே, மெள்ள வெளியே போய்விடு' என்று பாம்பை நோக்கிச் சொன்னார். பாம்பும் அப்படியே உருவிப் போய் விட்டது.

பயம் யாதும் இல்லாத காரணத்தினால் ஹாஸ்யம் உதித்தது கம்பரது உள்ளத்தில். எப்படி? பாம்பை ரொம்ப ரொம்ப உபசாரம் செய்வதாக ஹாஸ்யப் போக்கு.

ஆழியாள் பள்ளி

அணையே, அவன்கடைந்த

வாழி வரையின்
 மணித்தாம்பே - பூழியான்
 பூணே, புரம்எரித்த
 பொற்சிலையில்ப் பூட்டுகின்ற
 நானே அகல
 நட.

(ஆழியான் பள்ளி அணையே: சக்கரத்தை ஏந்திய திருமாவின் பள்ளியே; வாழி வரையின் மணித்தாம்பே: பால்க்கடலை மந்திரகிரி மத்தாகவும் வாசுகியாகிய சர்ப்பம் தாம்புக் கயிறாகவும் கொண்டு திருமால் கடைந்தார்; பூழியான் பூணே: விபூதி அணிந்த சிவ பெருமானது ஆபரணமே; சிவபெருமான் திரிபுரத்தை எரித்தார். எப்படி: மேருகிரியை வில்லாக வளைத்து ஆதிசேஷனை நாணாக ஏற்றி எரித்தார். நானே அகல நட: பாம்பே மெள்ள வெளியே போ பார்க்கலாம்!)

இத்தனை உபசாரம் சொன்னால் இணங்காமல் இருக்கவா செய்யும் அந்தப் பாம்பு.

பாடலைப் பாடப் பாட ஹாஸ்யம் பொங்கிக் கொண்டே வரும். சோதித்துப் பாருங்கள் கொஞ்சம். இனி:

காதலுக்குள் இடம் பார்க்கும் ஹாஸ்யம்.

பாண்டியனுக்குப் பல காதலிகள். ஒரு காதலியோடு தானே அவன் இருக்கக்கூடும். மற்றக் காதலிகள் பாடு ஏமாற்றமும் ஆயாசமும் தானே.

ஏமாற்றத்துக்கு உள்ளானவர்கள் இரவைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள். விடிந்து தொலையேன் என்பதாக.

பாண்டியனோடு உடன் இருக்க நேர்ந்தவர்களோ 'இரவே வேகமாய்ப் போய்விடாதே. மெள்ள இருந்துபோ' என்று இரவை உபசரிக்கிறார்கள். இரவின் பாடு கொஞ்சம் கஷ்டந்தானே.

புல்லாதார் வல்வே
 புலர்கென்பார்; புல்லினார்
 நில்லாய் இரவே
 நெடி தென்பார்!

பாண்டியனது அகலம், அதாவது மார்பைப் புல்லாதாரும் புல்லினாருமாக இப்படிப் பேசுகிறார்கள்.

- நல்ல

விராமலர்த் தார்மாறன்
ஒண்சாந் தகலம்;-

புல்லாதார் புல்லினார் அப்படிச் சொல்லுவார்கள்.
இயல்புதானே.

கவிஞருக்கு ரொம்ப இரக்கம் உண்டாய் விட்டது!

புல்லாதார் வல்லே
புலர்கென்வார்; புல்லினார்

நில்லாய் இரவே
நெடிதென்பார் - நல்ல

விராமலர்த் தார்மாறன்
ஒண்சாந் தகலம்;-

இராஅளிப் பட்ட(து)
இது.

- முத்தொள்ளாயிரம்

(புல்லாதார்: மார்பை அணையப் பெறாதவர்; வல்லே புலர்கென்பார்: சீக்கிரமே விடிந்து விடு என்பார்; நல்ல விராமலர்த் தார்மாறன்: பல வாசனைப் புஷ்பங்களை விரவித் தொடுத்த மாலையை அணிந்த; ஒண்சாந்து அகலம்: அழகிய நிறங் கொண்ட சந்தனம் பூசி மார்பை; அகலம்: மார்பை; புல்லாதார் புல்லினார் என்பது முடிவு).

கவிஞரது பரிவு வருகிறது இனி, அட்டா, இரவின் கஷ்டந்தான் என்ன! 'நீ வேண்டாம்' என்று சிலர் வெளியே பிடித்துத் தள்ளவும், வேறு சிலர் 'இரவே போய்விடாதே இரு, இன்னும் கொஞ்சம் இரு' என்று சொல்லவும் ஆயிற்றே. கஷ்டந்தான் இரவின் காரியம்.

இராஅளிப் பட்ட(து)

இது!

காதலுக்குள் ஹாஸ்யம் எப்படிப் புகுந்து கொண்டது என்பதைப் பார்த்தோம் இனி, துயரத்துக்குள்ளும் மன வேதனை யிலிருந்தும் வரும் ஒருவித ஹாஸ்ம் என்பது மனுஷ்ய இயல்பைச் சேர்ந்ததுதான்.

✽

✽

✽

கூவம் என்கிற ஊரில் (செங்கல்பட்டு ஜில்லா) ஒரு தமிழ் வள்ளல். நாராயண முதலியார் என்று பெயர் புலவர்களையும் தமிழையும் ரொம்ப ரொம்ப ஆதரித்து வந்தார். திடீர் என்று இறந்து போனார். புலவர்களுடைய மனம் இடிகிறது.

ஒரு புலவர் புலம்புகிறார்.

இடுவோர் சிறிதிங்(கு)

இரப்போர் பெரிது!

கெடுவாய் நமனே

கெடுவாய் - படுபாவி!

கூவத்து நாரணனைக்

கொன்றாயே, - கற்பகப்பூங்

காவெட்ட லாமோ

கரிக்கு.

அடுப்புக்கும் கொல்லுலைக்கும் கரி வேண்டுமானால் வேறு மரம் கிடையாமலா போயிற்று. கற்பகக் காட்டை அல்லவா வெட்டித் தொலைத்தாய், வாழ்ந்து போனாய் நமனே. வாழ்ந்து போனாயடா!

புண்பட்டுத் துடிக்கிற இயத்திலிருந்து இப்படி வருகிறது ஹாஸ்யம்.

ஹாஸ்யம் இப்படியெல்லாம் இடம் பார்க்கிறது தங்க!

ராஜபதவி அல்லவா கிடைத்தது!

கவிப்பண்பு என்பதை அறிவது கஷ்டமான காரியந்தான். ஆங்கிலேயருக்குக்கூட அது கஷ்டமாகத் தான் இருந்திருக்கிறது.

1861ம் வருஷம் வரையும் கவியோ சக்கையோ ஏதோ, எல்லாவற்றையும் கவி என்றே உட்கொண்டு வந்தார்கள். பால்கிரேவ் ஆசிரியர் என்று ஒருவர் மிக்க சிரமப்பட்டு செய்யுள்களை அலசிப் புடைத்து உண்மையான கவிகளை ஒரு கோவை செய்து புஸ்தகமாகப் போட்டார். புஸ்தகம் போட்ட வருஷம் 1861. புஸ்தகத்தைப் பலரும் பார்த்து அனுபவித்தார்கள். கவி உணர்ச்சி தங்களுக்கு வந்ததாகவே கருதினார்கள் பலர். அந்தக் கோவையே இன்னும் ஒரு உரைகல்லாக வைத்து வருகிறார்கள் ஆசிரியர்கள் முதலானோர்.

ஆங்கிலக் கவிதைக் கதை அப்படி இருக்கிறது. இதைக் கவனிக்கும்போது தமிழ்க் கவிதையைத் தமிழர்கள் அனுபவித்த விஷயம் பெரிய வியப்புக்கு இடமாய் இருக்கிறது.

இரண்டாயிரம் வருஷத்துக்கு முன்னதாகவே தமிழர்கள் கவிப் பண்பை அபாரமாய்க் கண்டு அனுபவித்திருக்கிறார்கள். “முத்தொள்ளாயிரம்” அதற்கு ஒரு சான்று.

முத்தொள்ளாயிரத்தின் கலை வேகம் நெடிதும் கவிஞர்களை ஆண்டு வந்திருக்கிறது. இன்றைய கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையையும் ஆண்டு வருகிற காரியம் நமக்குத் தெரியும்.

கவிப்பண்பு தமிழர்களோடு நெடுகிலும் நெருங்கி உறவாடி வந்ததே; காரணம் என்ன? அரசர்கள் கவிஞர்களைப் பாராட்டி வந்ததுதான்.

இந்த ஆதரவைப் பலரும் பல வகையாய்ப் பாராட்டி யிருக்கிறார்கள். பாண்டிய மன்னர் கம்பரைப் பாராட்டி அது ஒரு நாடகமாய் உருவெடுக்கிறது. பார்க்கலாம் அதை.

கம்பர் மதுரைக்கு வந்து பாண்டியனது விருந்தாளியாய் இருக்கிறார்.

* * *

தினம் புதிது புதிதான பாடல்கள் வந்து எல்லாரையும் பரவ சப்படுத்துகிறது. கேளாத முளையில் கவிகள் அமைந்து வருகின்றன. புலவர்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். பாண்டிய மன்னனுக்கு வெறி பிடித்துவிட்டது என்றே சொல்லலாம். பாண்டிய மன்னனது தேவியுமே அபாரமாய் அனுபவித்துத் திளைக்கிறாள் கவிகளில்.

இந்தவிதமாக நாட்கள் செல்கின்றன. மாசங்கள் செல்கின்றன.

ஒருநாள் கம்பருக்குத் தக்க முறையில் பாராட்டு நடத்த வேண்டும் என்று அரசன் எண்ணுகிறான். எண்ணியபடியே ஒரு நாளையும் குறிப்பிட்டான். கோலாகலமாய் எல்லாரும் பாராட்டில் கலந்து கொள்கிறார்கள். பாராட்டில் முக்கிய அம்சம் கவிஞரைப் பல்லக்கில் வைத்து மேள தாளங்களுடன் ஊர்வலம் வருவதுதான். ஊர்வலத்துக்காக எல்லாம் தயாராய் விட்டது.

கம்பரைப் பல்லக்கில் உட்கார்த்தினார்கள். புறப்பட்டது பல்லக்கு. நாலு வீதியையும் சுற்றி வந்து அரண்மனை வாசலில் இறங்கியது.

பாண்டியன் முன் பக்கத்தில் இருந்து வந்து படிமேல் ஏறித்திண்ணை மேல் நின்றான்.

பின்பக்கத்தில் இருந்து தோளைத் துடைத்துக் கொண்டு படிமேல் ஏறி அரசன் பக்கத்திலே வந்து நிற்கிறாள் பாண்டிமா தேவி. கம்பரும் பல்லக்கை விட்டு இறங்கி மெள்ளப் படிமேல் ஏறிப் பாண்டியனுக்கு முன்னால் நின்றார். பாண்டிமா தேவியைப் பார்த்துக் கம்பர் கேட்டார். “ராணியம்மாளை இன்று நான் பார்க்க வில்லை. வேறு எங்கேயாவது போயிருந்தீர்களோ?”

பாண்டி மாதேவி: “எங்கும் போகவில்லை. ஊர்வலம் வரும் போது பல்லக்கின் பின்புறம் நின்று தோள் கொடுத்து வந்தேன்” என்றாள்.

கம்பரைத் தூக்கி வாரிப் போட்டு விட்டது. ஒரே வியப்பில் அப்படியே மௌனமாய் நின்றார். அன்பும் நன்றியும் முகத்தில்

சுழித்து ஓடிக் கொண்டிருந்தன. சிறிது நேரங் கழித்துப் பாட ஆரம்பித்தார் கம்பர், பாண்டிமாதேவியைப் பார்த்து.

உமையாளும் நீயும்

ஒருங்கொப்பே,

பார்வதி தேவியும் நீயும் ஒன்றுதான். ஆனாலும் பார்வதி தேவியின் ஜாதகத்தில் ஒரு குறைபாடு.

உமையாளும் நீயும்

ஒருங்கொப்பே; ஒப்பில்

உமையாளுக்கு அங்குண்டோர்

ஊனம் - உமையாள்தன்

பாகம்தோய்ந்து எம்மான்

பலிக்குழன்றான்; பாண்டியன்றின்

ஆகந்தோய்ந்து ஆண்டான்

அரக!

(ஒப்பில்: ஒப்பில்லாத; ஊனம்: குறைபாடு; பாகந் தோய்ந்து: வலது பாகத்தைச் சேர்ந்த காரணமாக; எம்மான் பலிக்குழன்றான்: நம்முடைய இறைவன் சிவபெருமான் பிச்சை எடுத்துக் கஷ்டப் படும்படி நேர்ந்தது; ஆகம்: மார்பு).

ஹாஸ்யம், உணர்ச்சி, நன்றி எல்லாம் சேர்ந்து தமிழ்ப் பாஷையை ஒரு அற்புதமான நடனமாடிப் போகச் செய்கின்றன. பாடப் பாட இனிமை தட்டும் நாவுக்கு.

ராமனுடைய பட்டாபிஷேகச் செய்தியைக் கேட்ட அயோத்திமா நகரப் பெண்கள் ஆனந்த நெற்றியில் பலவிதக் காரியங்களைச் செய்கின்றனர். பூக்களை எடுத்து அப்படியே தூவுகிறார்கள். ஆரம் கோக்க வைத்திருந்த முத்துக்களை வாரி வாரிக் கொட்டுகிறார்கள். இன்னும் இரண்டு பக்கத்திலுமிருந்து வீசுகிற பொன் ஆபரணங்கள் ஒன்றையொன்று மோதி அதிலிருந்து சிந்துகிற 'துகள்' பொன் மழையாகப் பொழிகிறது.

பூமழை பொறிமழை புதுமென் சுண்ணத்தின் தூமழை தரளத்தின் தோமில் வெண்மழை தாம்இழை நெறிதலின் தகர்ந்த பொன்மழை மாமழை நிகர்த்தன மாட வீதியே.

✽ ✽ ✽

செல்வம் கொழித்து, நல்லறம் வளமாயிருக்கிற இடங்களில்தான் கோயில், மாடமாளிகை முதலிய காட்சிகளைக் காணலாம். அத்தகைய செல்வம், அழகு, ஜனங்களுக்குள் ஆனந்தம் எல்லாவற்றையும் அயோத்திக்கே பார்ப்பதற்காக தேவர்கள் புறப்பட்டு வந்தார்கள். அயோத்திக்கே வந்துவிட்டார்கள். ஆனால், 'இன்னும் தேவலோகத்திலேயே இருக்கிறோமே! அயோத்தி போய் சேரவில்லையே?' என்று அவர்களுக்குத் தோன்றுகிறதாம். அயோத்தியின் அழகு, தேவர்களை மயங்கச் செய்து, தேவலோகம் என்று எண்ணச் செய்து விடுகிறது.

ஏய்தெழு செல்வமும் அழகும் இன்பமும்
தேய்ந்தில; அனையது தெரிகி லாமையால்
ஆய்ந்தனர் பெருகவும் அமரர்; இம்பரில்ப்
போந்தவர், போந்திலம் என்னும் புந்தியால்.

✽ ✽ ✽

அயோத்தியை அலங்காரமாக தேவலோகம் போல்
எல்லோரும் சித்திரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தச் சமயத்தில்
அங்கு யார் தோன்றுகிறார்கள் என்று பார்ப்போம்.

அந்தக் காலத்திலே, அதாவது, ராவணன் இருந்த காலத்திலே,
இரண்டு பேர் பின்வருமாறு பேசிக்கொண்டார்கள்.

“அட்டே, ராவணன் இறந்து விட்டானாம். அவனைக்
கொன்று விட்டார்களாம்” என்று ஒருவன் சொன்னான்.

“போடா போ! ராவணனையாவது; கொல்கிறதாவது! பெரிய
வீரதீரனாச்சே! யார் அவனைக் கொன்றது?” என்று மற்றவன்
கேட்டான்.

“தசரதச் சக்ரவர்த்தியின் மகன் ராமன் என்பவன் கொன்று
விட்டானாம்” என்று பதில் வந்தது.

“இந்த ராமன் ஏன் ராவணனைக் கொல்லவேண்டும்?”

“ராமனுடைய மனைவியை அவன் காட்டிலிருந்து தூக்கிக்
கொண்டு போய்விட்டான். ஆகையால் இது நடந்தது.”

“இவர்கள் ஏன் காட்டுக்கு வந்தார்கள்?”

“தரசுதனுடைய அன்பை ரொம்பவும் பெற்றிருந்த சிற்றன்னை
கைகேயி போகச் சொன்னதால் காட்டுக்கு வந்தார்கள்.”

“கைகேயி?” ஏன் ராமனைக் காட்டிற்கு போகும்படிச்
சொன்னாள்”

“கைகேயினுடைய மனதைக் கூனி என்பவள் கலைத்து
விட்டாள்”

அந்த இருவருடைய பேச்சு ‘கூனி’ வரை வந்து நின்றது.

ஆகையால் ராவணன் இறப்பதற்குக் காரணம் கூனி என்று
தெரிகிறதல்லவா? இப்போது அவள் தோன்றுகிறாள்.

அந்நகர் அணிவுறும் அமலை, வானவர்

பொன்னகர் இயல்பெனப் பொலியும் எல்வையில்

இன்னல்செய் இராவணன் இழைத்த தீமைபோல்
துன்னரும் கொடுமனக் கூனி தோன்றினாள்.

✽ ✽ ✽

இந்தக் கூனி இருக்கிறாளே, ரொம்பப் பொல்லாதவள்! அவள் நெஞ்சு சதா துடிதுடிக்கும். ஒரு சின்ன அல்ப கோப மாயிருந்தாலும் வேசில் மறந்து விட மாட்டாள். அதைத் திரும்பத் திரும்ப ஊன்றி மிகக் கடுமையாக்கிக் கொள்வாள். அவளுடைய கண்களிலே கனல் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும். அப்படித்தான். மூன்று உலகங்கள் மட்டுமல்ல, இன்னும் இரண்டு உலகங்கள் இருந்தாலும் அந்த உலகங்களுக்கு 'இடுக்கண்' மூட்டி விடுவாள்.

தோன்றிய கூனியும் துடிக்கும் நெஞ்சினள்
ஊன்றிய வெகுளியாள் உளைக்கும் உள்ளத்தாள்
கான்றெரி நயனத்தாள் கதிக்கும் சொல்லினாள்
மூன்றுல கினுக்கும்ஓர் இடுக்கண் மூட்டுவாள்.

✽ ✽ ✽

கூனி இப்போது எங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறாள் தெரியுமா? கைகேயினுடைய அந்தப்புரத்திற்குத்தான் போகும் போது ராமன் சிறு பையனாயிருக்கையில் வில்லில் களிமண் உருண்டையை வைத்துத் தன்னை எய்ததை நினைத்துக் கொள்கிறாள். அப்போது அந்த விளையாட்டு அவளுக்கு ஆனந்த மாகக்கூட இருந்திருக்கலாம். ஆனால் எதற்கும் ஒரு காரணம் வேண்டுமல்லவா? அதற்காக இப்போது அதை வேண்டுமென்று நினைவூட்டிக் கொள்ளுகிறாள்.

தொன்டைவாய்க் கேகயன் தோகை கோயில்மேல்
மண்டினாள் வெகுளியின் மடித்த வாயினாள்
பண்டைநாள் இராகவன் பாணி வில்லுமிழ்
உண்டை உண்டதனைத் தன் உள்ளத் துள்ளுவாள்.

✽ ✽ ✽

கைகேயி அமைதியாகச் சயனித்திருக்கிறாள். அவள் படுத்திருக்கும் காட்சி ஒரு அற்புதக் காட்சிதான். ரத்னம் முத்து முதலியவைகள் ஒதுங்கிய தாமரை மலர் பவள கொடியின் மீது மலர்ந்த மாதிரி ஒரு வெண்மையான மெத்தையிலே கைகேயி படுத்திருக்கிறாளாம். அவளுடைய கண்களிலே 'அருள்' பொங்குகிறது. இந்த இடத்திற்கு கூனி வந்து சேர்ந்தாள்.

நாற்கடல் மணிபடு நளிணம் பூத்ததோர்
பாற்கடல்ப் படுதிரைப் பவள வல்லியாய்ச்
சேற்கடைக் கண்ணளி தேங்கப், பொங்கணை
மேற்கிடந் தாள்தனை விரைவின் எய்தினாள்,

✽ ✽ ✽

கைகேயி கண்ணை மூடிப் படுத்திருக்கிறாள் அல்லவா
இனித் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பவேண்டும்.

அதற்காக, தாமரை மலர் போன்ற அவளது சிறிய பாதங்
களைக் கையினால் பிடிக்க ஆரம்பித்தாள். தூக்கத்திலிருந்து எழுப்ப
காலைப் பிடிப்பது வழக்கம். இதிலே மேலும் தூக்கம் வந்தாலும்
வந்துவிடும். அல்லது நித்திரை கலைந்தாலும் கலையும். கைகேயியின்
தூக்கம் கலைந்து விட்டது. அவள் உணர்ந்து கொண்டுவிட்டாள்.

எய்திஅக் கேகயன் மடந்தை ஏடவிழ்
நொய்தலர் தாமரை நோற்ற நோன்பினால்
செய்தபேர் உவமைசால் செம்பொற் சீரடி
கைகளில் தீண்டினாள் காலக் கோள் அ(ன்)னாள்

மேலே உள்ள பாட்டில் 'உவமை அழகு' எப்படி விழுந்
திருக்கிறது என்று பாருங்கள்.

தாமரைப் பூக்கள் செய்த தவத்தால் 'கைகேயியின் பாதங்
களுக்கு உவமையாகச் சொல்லக் கூடிய' பாக்கியத்தைப் பெற்றன
வாம். அப்படி சொல்வதிலிருந்து அந்தப் பாதங்களின் 'சிறப்பை'
ஒருவாறு உணர்கிறோம் அல்லவா?

✽ ✽ ✽

கைகேயி இன்னும் கண்ணைத் திறக்கவில்லை. ஆனால்
வந்தது யாரென்று தெரிந்து கொண்டாள். வீதியில் வரும்போது
கூனி என்ன வெல்லாமோ நினைத்துக் கொண்டதான் வந்தாள்.
ஆனால் இப்போது திடீரென்று கைகேயி முன்னிலையில்
சொல்வது அவளுக்குகூட சங்கடமாயிருந்தது. ஒரு சக்ரவர்த்தியின்
பட்டமகிஷியோடு தான் பேசப் போவதை நினைத்தும் சற்றுத்
தயங்கினாள். ஆனால், எல்லாவற்றையும் ஆட்டுவிக்கும் 'விதி'
மேலும் 'செய்யவந்த காரியத்தை செய்' என்று துருத்தியானது
நெருப்பைக் கிளறுவதைப் போல் உந்தியதால், கூனி சொல்லத்
தொடங்கினாள்.

தீண்டலும் உணர்ந்த அத் தெய்வக் கற்பினாள்
நீண்டகண் அனந்தரும் நீங்க கிற்றிலள்;
மூண்டெழு பெரும்பழி முடிக்கும் வெவ்வினை
தூண்டிடக் கட்டுரை சொல்லல் மேயினாள்

✽ ✽ ✽

“சந்திரன் தன்னைக் கிரகணம் பிடிக்கும்வரை மிகவும்
ஒளியுடன்தான் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். அடுத்த கணம்
பாம்பு கௌவப் போகிறதே என்ற கவலை இல்லாது ரொம்பப்
பிரகாசமாகவே இருக்கும். அதைப்போல, ஒரு ‘பேரிடர்’ உன்னைச்
சூழப்போகிறது தெரியாமல் சுகமாகத் தூங்கிக் கொண்டி
ருக்கிறாயே! இது தெரியவில்லையா” என்று கூனி சொன்னாள்.

அணங்குவாள் விடஅரா அணுகும் எல்லையும்
குணங்கெடா(து) ஒளிவிரி குளிர்வெண் திங்கள்போல்
பிணங்குவான் பேரிடர் பிணிக்க நண்ணவும்
உணங்குவாய் அல்லைநீ உறங்குவாய் என்றாள்.

✽ ✽ ✽

இவ்விதம் கூனி கூறவும் கைகேயி, “என்னுடைய புத்திரர்கள்
ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு துறையில் சிறந்தவர்களாச்சே!
அப்படிப்பட்ட வீரக் குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்த எனக்கு
எவ்வாறு ‘இடர்’ சம்பவிக்கக்கூடும்?” என்றாள்.

வெவ்விடம் அனையவள் விளம்ப, வேற்கணாள்
தெவ்அடு சிலைக்கைஎன் சிறுவர்செவ்வியர்
அவ்வவர் துறைதொறும் அறம்தி றம்பலர்
எவ்விடர் எனக்கு வந்த(து) அடுப்ப(து) ஈண்டென்றாள்.

✽ ✽ ✽

“பொதுவாக ‘நல்ல மகன்’ என்று சொல்வது கேட்டாலே
பெற்ற மனம் குளிர்ந்து விடும். இது உலக இயல்பு. ஆனால் என்
மக்களுடைய பிரதாபங்களைச் சொல்ல வேண்டுமா? இந்தப் பரந்த
உலகத்துக் கெல்லாம் வேதமாக ராமன் விளங்குகிறான். ராமனு
டைய செய்கையே வேதம் போல எடுத்துக் காட்டாய் இருக்கிறது.
வேதத்தில் ‘அப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது, என்பதுபோல், ராமன்
அப்படிச் சொல்கிறான், செய்கிறான் என்பதுதானே ஒரு அளவாக
இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ராமனைப் பெற்றெடுத்த எனக்கு
இடரும் உண்டோ?” என்று கைகேயி கூறுகிறாள்.

பராவரும் புதல்வரைப் பயக்க, யாவரும்
உராவரும் துயரை விட்டு உறுதி காண்பரால்;
விராவரும் புவிக்கெலாம் வேத மேயன
இராமனைப் பயந்தஎற்கு இடர்உண்டோ என்றாள்.

✽ ✽ ✽

ராமனைத் 'தன் குழந்தை' என்று சொல்வதிலிருந்து கைகேயி னுடைய மனநிலை தெரிகிறதல்லவா?

கைகேயி எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னாள். "கூனி, நீ சொல் கிறது எனக்கும் என் மகனுக்கும் நல்லதல்ல. 'வெந்தண்டனை நோக்கின்' உனக்கும் நல்லதல்ல. என் எதிரில் நிற்காதே! போ, போய்விடு! இப்படி எல்லாம் பேசிய உன் நாவைத் துண்டித்திருக்க வேண்டும். ஐயோ! யாராவது கேட்கப் போகிறார்கள்? சி! வாயை மூடிக்கொண்டு அப்பால் போ" என்றாள்.

போதி என்னதிர் நின்று,நின் புன்பொறி நா வைச்
சேதியா(து)இது பொறுத்தனன்; புறம்சிலர் அறி யின்
நெறிமுறை அல்லவும் நினைந் தாய் நீதி அல்லவும்
ஆதி ஆதலின் அறிவிலி! அடங்குதி என் றாள்.

இதைக் கேட்டு மந்தரை அஞ்சி விட்டாளா? இல்லை. அப்பால் போகவுமில்லை. அவள் தன் காரியத்திலேயே கண்ணா யிருந்தாள். உள்ளே சென்ற விஷயம் சென்ற மாத்திரத்திலேயே சொல்ல முயலுவதுபோல, கூனி அப்பால் நகராமல் அங்கேயே இருந்தாள்.

"நீ என்ன சொன்னாலும் சரி; நான் சொல்ல வந்ததைச் சொல்லாது போகமாட்டேன். அதை உனக்கு உணர்த்தியே தீருவேன். வஞ்சிக் கொடி போன்றவளே! இதைக் கேளு!" என்று என்ன செய்தாள்? கைகேயியின் பாதங்களில் விழுந்தாள்.

அஞ்சி மந்தரை அகன்றிலள் அம்மொழி கேட் டு
நஞ்சு தீர்க்கினும் தீர்க்கிலாது அதுநலிந் தென் னத்
தஞ்ச மே! உனக்கு உறுபொருள் உணர்த்துகை தஷ ரேன்
வஞ்சிபோலி என்று அடிமிசை வீழ்ந்துரை வழங் கும்.

✽ ✽ ✽

'எவ்வளவுதான் அறிவும் அருளும் பெற்றவர்களாயிருந் தாலும் அவர்களுக்கு நிறையச் செல்வம் கிடைத்துவிட்டால் அவர்களுடைய போக்கு வேறு மாதிரியாய்ப் போய்விடும்.

அவர்கள் செய்கிற காரியம், நம் மனம் இடிந்துவிடும்படியாக இருக்கும். இதெல்லாம் அனுபவத்தில் கண்டது' என்று கூனி கூறுகிறாள்.

கூனி சொல்வது உண்மைதானா? ஒரு உதாரணம் பார்ப்போம்.

பிரான்சு தேசத்துக் கதை இது. பாரிசிலே ஒரு இளைஞன் இருந்தான். இவனுக்குப் பாங்கில் உத்தியோகம். நல்ல சம்பளம். இந்த இளைஞனுக்கு மனைவியாக வாய்த்தவரும் நல்ல பணக்காரிதான். கலியாணம் ஆகிக் கொஞ்சம் நாள் ஆயிற்று மனைவிக்கு ஊரிலே ஏராளமான நிலபுலன்கள் இருந்தன. இங்கே பாங்கி உத்தியோகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு எதற்காக இருக்க வேண்டுமென்று கணவனையும் அழைத்துக்கொண்டு கிராமத்துக்கே வந்துவிட்டாள். அது நல்ல செளகரியமான இடம்தான். கணவனுக்கு வேண்டிய பொருள்கள் எல்லாம் அங்கே கிடைத்தன. மனைவி, காலையில் எழுந்ததும் தோட்டத்து பக்கம் காரியங்கள் நடப்பதைக் கவனிக்கப் போய்விடுவாள். ஆனால் மத்தியானம் வந்ததும் கணவனிடமே விசாரிப்பாள் "சாப்பிட்டீர்களா? எல்லாம் சரியாக நடந்ததா ஒன்றும் குறைவில்லையே?" பிறகு அவள் வேலையைக் கவனிக்கப் போய்விடுவாள். இப்படியேதான் நடந்து வந்தது. உபசரிப்பில் ஒன்றும் குற்றம் சொல்ல முடியாது. கணவன் பார்த்தான் 'என்னடா இது! ஒரு பொம்மை போல் ஆகி விட்டோமே! குழந்தைகள் மரப்பாச்சியை வைத்து விளையாடுமே, அதற்கும் இதற்கும் என்ன வித்தியாசம்?' என்று நினைத்தான். 'இப்படியே இருந்தால் நம்முடைய மனிதத்துவம் எங்கே? அதற்கு இங்கே இடமில்லையே' என்று எண்ணி தன் மனைவிக்கு ஒரு கடிதத்தை எழுதி வைத்து விட்டு ஒருரிடமும் சொல்லாமல் கிளம்பி விட்டானாம்.

எதற்காக சொல்கிறோமென்றால் அவர்களுடைய உபசரிப்பில் ஒன்றும் குறைவிருக்காது. ஆனால் நம்மால் தான் அதைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. இந்தக் கருத்து பாடலில் எவ்வளவு அழகாக வெளிப்படுகிறது பாருங்கள்.

அறம் நிரம்பிய அருளுடை அருந்தவர்க் கேனும்
பெறல் அருந்திருப் பெற்றபின் சிந்தனை பிறி தாம்
மறம்நினைந்துமை நலிகில ராயினம் மனந் தான்
இறல்உறும்படி இயற்றுவர் இடையறா இன் னல்.

கூனி மேலே சொல்லுகிறாள்; “தன்னுடைய மகன் அரசாள் கிறான் என்றால் கோசலையின் கொண்டாட்டத்திற்குக் சொல்ல வேண்டுமா? இந்த உலகமெல்லாம் அவளுடையதாகி விடாதா? ஆனால், உன் கதியைப் பாரு! உனக்கும் உன் குலத்தைச் சேர்ந்த வர்க்கும் என்ன இருக்கிறது? அவள் ‘ஏதோ போனால் போகிறது’ என்று கொடுக்கிற ஒரு பொருளைத் தவிர உங்களுக்கு உரியது என்ன?”

புரியும் தன்மகன் அரசெனில், பூதலம் எல் லாம் விரியும் சிந்தனைக் கோசலைக் குடைமையாம் என்னில்; பரியும் நின்குலப் புதல்வற்கும் உனக்கும்இப் பார் மேல் உரியதென்? அவள் உதவிய ஒருபொருள் அல் லால்.

✽ ✽ ✽

“இது ஒன்று மட்டும் என்று நினைக்காதே. நோயாலோ, தரித்திரத்தாலோ கஷ்டப்பட்டு, மிகவும் நொந்து உன் தேசத் திலிருந்து யாராவது வருவதாக வைத்துக் கொள்~ ‘நமது கைகேயி சீரும் சிறப்புமாக அயோத்தியில் வாழ்கிறாள். அவளிடம் சென்றால் நம் குறை தீர்ந்துவிடும்’ என்று எவ்வளவு ஆவலுடன் வருவார்கள்! அப்படி வந்து உன்னிடம் உதவி வேண்டுவோர்க்கு அவளைக் கேட்டல்லவா நீ கொடுக்க வேண்டும்? ஆனால் அவளிடம் எப்படிக் கேட்பது என்று வெட்கத்தால் குன்றிப் போவாயா? இல்லை; விம்மி விம்மி அந்தக் கவலையால் மாண்டு போவாயா? அல்லது இந்தக் தொந்திரவுகளெல்லாம் எதற்கென்று ‘இல்லை’ என்றே சொல்லி விடுவாயா? நீ என்னதான் செய்வாய்?” என்றாள்.

தூண்டும் இன்னலும் வறுமையும் தொடர்தரத் துய ரால் ஈண்டு வந்துனை இரந்தவர்க்கு, இருநிதி அவ ளை வேண்டி ஈதியோ, வெள்குதி யோவிம்மல் நோ யால் மாண்டு போதியோ, மறுத்தியோ, எங்கனம் வாழ் தி!

✽ ✽ ✽

இப்படிக்கூனி சொல்வதைக் கேட்டால் நமக்கே மனம் மாறுகிறதல்லவா? இதைக் கேட்ட ‘தேவி சிந்தையும் திரிந்ததாம்.’ ஆனால் ஏன் இப்படி மாறுகிறது? இதற்குக் காரணம் அனாதியாகவே ஏற்பட்டதுதான்.

மலையிலே சென்று விறகு வெட்டுகிறவர்கள் அங்குள்ள ஒரு பாறையில் கோடாலியைத் தீட்டுவது வழக்கம். எல்லா விறகு

வெட்டிகளுமே அந்தப் பாறையிலேயே தீட்டுவார்கள். அந்தக் கல்லும் அவ்வளவு சௌகர்யமாக அமைந்திருக்கும். அதற்குக் 'கோடாலி தீட்டி' என்றே பெயர். தீட்டிய கோடாலியைப் பக்கத்திலுள்ள பெரிய மரத்தில் பதம் பார்ப்பார்கள். இப்படியாக எத்தனை எத்தனையோ வருஷங்களாக நடந்து வந்திருக்கிறது. பதம் பார்த்து அந்த மரத்திலும் பெரிய பொந்துவிழுந்துவிட்டது. ஆனாலும் தூறு கொஞ்சம் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு நாள் விறகு வெட்டி ஒருவன் தன் கட்டுச் சாதத்தைப் பக்கத்தில் வைத்து விட்டுக் கோடாலியைத் தீட்டிக் கொண்டிருந்தான். கட்டுச் சாதத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு குரங்கு அந்த மரத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டது. குரங்கை விரட்ட இவன் ஒரு கல்லை விட்டெறிந்தான். உடனே அந்த மரம் திடீரெனச் சாய்ந்துவிட்டது. 'அடடா ஒரு கல்லில் இந்த மரத்தை வீழ்த்தி விட்டோமே!' என்று விறகு வெட்டி எண்ணிக் கொண்டான். ஆனால் மரம் விழுவதற்கு இந்த ஒரு கல்தான் காரணம்? எவ்வளவோ கோடாலிகள் பதம் பார்த்துப் பார்த்துப் பக்குவப்படுத்தி வைத்திருந்ததல்லவா? அதைப் போலத்தான் வானவர், இன்னும் மற்றவர்கள் இயற்றிய தவத்தால்தான் கைகேயியினுடைய மனம் மாறிவிட்டது.

தீய மந்தரை இவ்வுரை செப்பலும் தே வி
தூய சிந்தையும் திரிந்தது - சூழ்ச்சியின் அரக் கர்
மாய, வானவர் பெற்றநல் வரம்உண்மை யா லும்
ஆய அந்தணர் இயற்றிய அருந்தவத் தா லும்.

இப்படி மனம் மாறிய கைகேயி அன்புடன் கூனியை நோக்கி, "என்னிடம் இவ்வளவு விசுவாசமாக இருக்கிறாய். ரொம்ப சந்தோஷம். சரி, என் மகனுக்கு முடிசூட்டுவதற்கான வழியைச் சொல்லு" என்றாள்.

அனைய தன்மையள் ஆகிய கைகயன் அன் னம்
வினை நிரம்பிய கூனியை விரும்பினள் நோக்கி
எனைவு வந்தனை, இனியைஎன் மகனுக்கும்; அனை யான்
புனையும் நீள்முடி பெறும்படி புகலுதி என் றாள்,

✽ ✽ ✽

கைகேயியினுடைய இந்தப் பேச்சைக் கேட்டாளோ இல்லையோ, கூனிக்கு ஒரே கொண்டாட்டம்! "ஆஹா! என் தோழி கெட்டிக்காரி! நல்ல சமத்து, நல்ல சமத்து! என் துணைவி புத்திசாலிதான்" என்று சொல்லிக்கொண்டே அவள் பாதங்களில்

விழுந்து பற்றிக் கொண்டு, “நான் சொல்கிறபடி கேட்டால் இந்த ஈரேழு உலத்தையும் உன் மகனுடையதாகச் செய்துவிடுகிறேன்” என்றாள்.

மாழை யுண்கணி உரைசெயக் கேட்டமந் தரை ‘என் தோழி வல்லள்’ என் துணை வல்லள்’ என்றடி தொழு தாள்; தாமும் அன்னிலை, ‘என் உரை தலைநிற்பின் உல கம் ஏழும் ஏழும்உன் ஒரு மகற்கு ஆக்குவேன்’ என்றாள்.

✽ ✽ ✽

கைகேயி ஒரே பிடிவாதமாக இருந்தாள். மன்னன் என்ன சொல்லியும் அவள் கேட்கவில்லை. ஆனால் தசரதர், கொஞ்ச மாவது மாறமாட்டாளா என்று மேலும் மேலும் வேண்டுகிறார். “உன் மகன் பரதனே அரசாண்டு கொள்ளட்டும். நீயே செங்கோல் செலுத்து. இந்தப் பூமி எல்லாம் நீயே வைத்துக்கொள். எனக்கு இதைப் பற்றித் துளியும் கவலை கிடையாது. ஆனால் என்னுடைய மகன் ராமன் என் கண்மணி, அந்த உயிரைப் பிரிந்து நான் எப்படி வாழ்வேன்?”

‘நின் மகன் ஆள்வான், நீ இனி(து) ஆள்வாய், நிலம் எல்லாம் உன்வயம் ஆமே, ஆளுதி. தந்தேன், உரைகுன் றேன்: என்மகன், என்கண், என்உயிர்! எல்லா உயிர்கட்கும் நன்மகன் இந்த நா(டு)இற வாமை நய’ என் றான்.

✽ ✽ ✽

அரசன் சொல்வதை அவள் கேட்கவே இல்லை. அந்த ஆங்காரமும் தணியவில்லை. ஆனால் இதற்காக அவள் வெட்கப் பட்டாளா? கிடையவே கிடையாது. “கொடுத்த வரத்தை இல்லை என்று சொல்வது சரிதானா? நீங்கள் பேசுவது அழகுதான்! இது தர்மத்துக்கே அடுக்காதே” என்றாள்.

இரந்தான் சொல்லும் இன்னுரை கொள்ளாள், முறி(வு) எஞ்சான் மரந்தான் என்னும் நெஞ்சினள், நாணாள், வசைபா ராள், ‘சரம்தா வில்லாய்! தந்தவ ரத்தை தவிர்கென் றல், உரந்தான் அல்லால், நல்லறம் ஆமோ? உரை’யென் றாள்.

கொடியவள் இப்படிக்கூறிவிட்டாள். இத் துக்க சமயத்திலே வேந்தனுக்குப் பூர்வத்தில் நடந்த சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது.

தசரதர் ஒரு சமயம் வேட்டையாடச் சென்றிருந்தார். சுற்றிலும் மரங்கள் அடர்ந்த ஒரு இடத்திலே நின்று கொண்டிருந்தார்.

அருகிலிருந்து ஓடையிலே யானை தண்ணீர் குடிப்பது போன்ற சத்தம் கேட்டது. சத்தம் வந்த திக்கை நோக்கி அம்பை எய்தார். ஆனால் அடுத்த கணமே மனிதக் கதறலைக் கேட்டு மன்னர் பதறிப்போனார். ஓடிச் சென்று பார்த்தார். அங்கு ஒரு பிராமணச் சிறுவன் கையில் குடத்துடன் அம்பு பாய்ந்த மார்போடு பதைபதைத்துக் கொண்டிருந்தான். தசரதர் விஷயத்தைச் சொன்னார் “சரி நடந்தது நடந்துவிட்டது. கொஞ்சம் தூரத்தில் என் பெற்றோர்கள் தாகத்தோடிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பார்வை தெரியாது. நீங்கள் தயவு செய்து இந்தத் தண்ணீரைக் கொண்டு போய் அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிடுங்கள்” என்று சொல்லி விட்டு மாண்டு போனான்.

தசரதர் பெற்றோர்களிடம் போய்ச் சேர்ந்தார். சங்கதி தெரிந்துகொண்ட அவர்கள், “எங்களுக்குக் கண்ணில்லை அவன் தான் எங்கள் கண்ணாக இருந்தான். இந்தக் கடைசி காலத்தில் எங்களை இக் கதிக்கு ஆளாக்கிய நீயும், புத்திர சோகம் தாங்காது உயிர்விடக் கடவாய்” என்று ஒரு சாபத்தைக் கொடுத்துவிட்டு இறந்தார்கள்.

‘ராமன் காட்டுக்குப் போகத்தான் போவான். நானும் அந்தத் துக்கம் தாளாது இறக்கத்தான் இறப்பேன்’ என்று நினைத்தவுடனே, தடாலென மன்னன் வீழ்ந்தான்.

கொடியாள் இன்ன கூறினள், கூறக் குலவேந் தன்,
‘முடிசூ டாமல்க் காத்தலும் மொய்கான் இடை மெய்யே
நெடியான் நீங்க, நீங்கும்என் ஆவி இனி’, என்னா
இடியே(று) உண்டமால்வரை போல்மண் இடை வீழ்ந்தான்.

அரசன் துக்கக் கடலிலே மூழ்கிவிட்டான். அதற்கொரு கங்கு கரையே இல்லை. இந்தப் பாதகி எல்லாம் யோசனை செய்து தீர்த்துவிட்டான். “ஐயோ! இவள் உள்ளத்திலே எத்தகைய அற்பத்தனம் குடிகொண்டிருக்கிறது! சே, சே! என்ன கேவலம்!” என்றெல்லாம் எண்ண ஆரம்பித்தான்.

வீழ்ந்தான்; வீழா, வெந்துய ரத்தின் கடல்வெள் எத்(து)
ஆழ்ந்தான்; ஆழா, அக்கட லுக்கோர் கரை காணான்;
சூழ்ந்தாள் துன்பம், வெம்கொடி யாள்சொற் கொடுநெஞ் சம்.
போழ்ந்தாள் உள்ளப் புன்மையை நோக்கிப் புலர்கின் றான்.

இதுவரை பெண்கள், தங்களுடைய கணவன்மார்களுக்கு முன்பே தங்கள் உயிரைத் தியாகம் செய்து கொண்ட விவரத்தைக் கண்டும் கேட்டும் இருக்கிறோம். எங்கும் மனைவி கணவரைக் கொன்றாள் என்று கேட்டதில்லை. ஆனால் என்னைக் கொன்று விடுவாய் போலிருக்கிறதே!

பெண்கள் தியாக உருக்கொண்டவர்கள். அந்தப் புகழுக்கு அவர்களே தகுதியானவர்கள். மேலை நாட்டில் நடந்த ஒரு அதிசய சம்பவத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

இங்கிலாந்திலே 'டிடானிக்' என்ற ஒரு பெரிய கப்பலைக் கட்டினார்கள். அக்கப்பலிலே எல்லோருமாகச் சேர்ந்து அமெரிக்காவுக்குப் புறப்பட்டார்கள். பிரசித்திபெற்ற ஆசிரியர் டபிள்யூ டி. ஸ்டட்ஸும் அக்கப்பலில் இருந்தார். பிரயாணம் ரொம்பவும் உல்லாசமாக இருந்தது. கப்பல் நடுகடலில் போய்க்கொண்டிருந்தது. எதிரே வந்தது ஒரு பனி மலை. கப்பல் அதில் மோதிற்று. கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கப்பல் மூழ்கத் தொடங்கியது. கப்பலிலே சில சேமப் படகுகள் இருந்தன. பெண்களை அதில் ஏறிக்கொள்ளும்படிச் சொன்னார்கள். ஆசிரியரிடமும் சொன்னார்கள். ஆனால் அவர் மறுத்துவிட்டார். பெண்கள் என்ன செய்தார்கள்? கணவர்களைத் தழுவியபடியே தாங்களும் கடலில் மூழ்கி மாண்டார்கள். இதுவல்லவா தியாகம்!

ஒன்றா நின்ற ஆருயி ரோடும் உயிர்க் கேள்வர்
பொன்றா முன்னம் பொன்றினர், என்னும் புகழ் அல்லால்,
இன்றோர் காறும் எவ்வளை யார், தம் இறையோரைக்
கொன்றார் இல்லை; கொல்லுதி யோநீ, கொடியா னே!

* * *

'எத்தனையோ யுத்தங்கள் செய்திருக்கிறேன். வீராதி வீரர்களையும் ராஜாதி ராஜர்களையும் வென்ற கைதான் இது. ஆனால் அங்கெல்லாம் நான் இறக்கவில்லை. கடைசியாக என் மனைவியால் நான் மாளவேண்டி வந்ததே! எனக்கு இப்படியா ஏற்பட வேணும்?' என்று ஏங்குகிறார் தசரதர்.

ஆம், வீரர்கள் எப்போதும் வீர மரணத்தையே விரும்புவார்கள். அவர்களுக்கு உயிர் சர்க்கரை அல்ல. சாவுதான் சர்க்கரை! ரஷ்யாவுக்கும் ஜப்பானுக்கும் நடந்த சண்டையின்போது, ஒரு ஜப்பானியப் படை செய்த வீரச் செயலைக் கேளுங்கள்.

ரஷ்யர்கள் ஓரிடத்தில் மின்சாரக் கம்பி வேலி போட்டு விட்டார்கள். அதைக் கடந்து சென்றால்தான் எதிரிகளை வெல்ல முடியும். ஐப்பானியத் தளபதி யோசனை செய்தார். அவர் கணக்குப் படி நானூற்று ஐம்பது பேர் அந்த மின்சாரக் கம்பியில் பட்டு மாய்ந்தால் மற்ற வீரர்கள் அதைத் தாண்டிச் செல்லலாம். இந்த நானூற்று ஐம்பது பேர் தெரிந்தே உயிரைத் தத்தம் செய்து விடவேண்டும்.

அந்தப் படையிலே இரண்டாயிரம் பேர் இருந்தனர். இந்த விஷயம் தெரிந்தவுடன் 1500 பேர் உயிரைக் கொடுக்க முன் வந்தார்கள். கடைசியாகச் சீட்டுக் குலுக்கி தளபதி நானூற்று ஐம்பதுபேரைப் பொறுக்கி எடுத்தாராம். மற்றவர்கள் தங்களுக்கு அந்த வீரச் சாவு கிடைக்கவில்லையே என்று வருத்தப்பட்டார்களாம்.

தசரதர் வருத்தமும் அப்படிப்பட்டதுதான். 'அங்கெல்லாம் சாகாது இவள் கையில் சாவதா?' என்று வருந்துகிறார்.

மண்ணாள் கின்றா ராகி, வலத்தால் மதியால் வைத்து
எண்ணா நின்றார் யாரையும், எல்லா இகலாலும்
விண்ணோர் காறும், வென்ற எ னக்கு என் மனை வாழும்
பெண்ணால் வந்தது அந்தரம் என்னப் பெறு வேளோ.

✽ ✽ ✽

இப்படி பலவாறாக மன்னன் மயங்கிக் கொண்டு கிடக்கிறான். பலவிதச் சோகங்கள் அவன் இதயத்தில் வந்து தாக்குகின்றன. உயிர் இருக்கிறதோ இல்லையோ என்று சொல்லும் வண்ணம், அந்தக் குன்று போன்ற தோள்களைப் படைத்த அரசன் துடிக்கிறான்.

என்றுஎன்று உன்னும்; பன்னிஇ ரக்கும்; இடர்தோயும்;
ஒன்றுஒன்று ஒவ்வா இன்னல் உழக்கும்; உயிர் உண்டோ
இன்றுஇன்று என்னும் வண்ணம் மயங்கும்; இடி யும்பொன்
குன்று ஒன்றுஒன்றோடு ஒன்றியது என்னக் குவிதோ ளான்.

அரசன் இப்படிச் சொல்லொணாத துயரத்தில் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறான். இவன் துடிப்பதை அவள் பொருட்படுத்த வேயில்லை. "நீங்கள் கேட்ட வரத்தைக் கொடுக்கவில்லை யானால், என் உயிரை நான் மாய்த்துக் கொள்வேன்" என்று அந்த ஈரமற்ற நெஞ்சத்தவள் சொல்கிறாள்.

ஆழிப் பொற்றேர் மன்னவன் இவ்வாறு அயர்வெய்திப்
பூழிப் பொற்றோள் முற்றும் அடங்கப் புரள்போழ்தில்
ஊழிப் பெற்றால் ஆகுக, அன்றேல், உயிர்மாய் வென்
பாழிப் பொற்றார் மன்னவ என்றாள் பசையற்றாள். ■

அரசாட்சியை ஏற்றுக் கொள்வதிலுள்ள கஷ்டங்களுையெல்லாம் ராமன் உணர்ந்திருந்தான். ஆனால் “அதோடு, ராமன் முடி துறப்பதில் ஆனந்தமும் இருக்கிறது என்று உணர்ந்திருந்தான்” என்பதை நண்பர் கல்கி என்னிடம் தெரிவித்தார்.

ஆம், அது ரொம்பவும் வாஸ்தவம். பிறருக்கு ஒரு பொருளைக் கொடுப்பதால் உண்டாகும் ஆனந்தம், உண்மையான ஆனந்தம்; கைகேயியிக்கு உவந்ததாக ஒரு செயல் செய்ய ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததே என்று ராமனுக்குப் பேரானந்தம். திருவள்ளுவரும் இதை மிக அழகாக, “பிறருக்குக் கொடுப்பதனால் உண்டாகும் ஆனந்தத்தை உலகத்தவர்கள் கண்டு கொண்டார்களானால் அடுத்த நிமிஷமே தங்கள் செல்வங்களையெல்லாம் வாரி வாரி விசிறி விடுவார்கள்” என்று கூறினார். சரி, மேலே கதையைக் கவனிப்போம்.

கோசலை, ஒரு தனியான பாத்திரம். அவளிடம் அருமையான கணங்கள் நிரம்பியிருந்தன. மகன் பட்டம் கட்டிக் கொள்ளப் போகிறான் என்பதைக் கேட்டதும், அவள் இதயத்தில் ஆனந்தக் கடல் பொங்கியது. ஆனால் இனி தசரதர் தவமேற் கொள்வாரே என நினைக்கவும் ஆனந்தக் கடல் சஹாரப் பாலையாக வற்றிவிட்டது. ஆனாலும், தெளிந்த நிலையில் கோயிலுக்குச் சென்று அவள் எவ்விதம் ஆண்டனை வணங்கினாள் என்பதையெல்லாம், நாம் முன்பே விஸ்தாரமாகப் பார்த்திருக்கிறோம். இப்போது ராமன் தன் அன்னையிடம் வருகிறான் அல்லவா? தாய் என்ன செய்து கொண்டிருந்தாள். விடியுமளவும் பல இன்பக்

கனவுகள் கண்டு கொண்டிருந்தாள். 'ஆஹா நம் குழந்தை நாளைக்கு முடிசூடப் போகிறான். இங்கே வெகு அழகாக, சாமரம் வீச, வெண்குடை பிடித்துக்கொண்டு சிங்காரமாக வருவான்' என்றெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் ஆட்டி வைக்கும் விதி முன் செல்ல, தருமம் பின் இரங்கி ஏங்க ராமன் தாயாரின் எதிரில் போய் நின்றான்.

குழைக்கின்ற கவரிஇன்றி கொற்றவெண் குடையும்இன்றி இழைக்கின்ற விதிமுன் செல்லத் தருமம் பின் இரங்கியேங்க மழைக்குன்றம் அனையான்மௌலி கவித்தனன் வரும் என்றென்று தழைக்கின்ற வுள்ளத்து) அன்னாள் முன் ஒரு தமிழன் சென்றான்.

* * *

என்ன? கிரீடத்தைக் காணோமே! மங்கள ஸ்நானம் ஆக வில்லை போலிருக்கிறதே! பட்டாபிஷேகம் இப்போது செய்து கொள்ளப் போகிற மகனா இப்படி வருகிறான்? தாயாருக்கு ரொம்பவும் சந்தேகம்வந்துவிட்டது. "அப்பா முடிசூடுவதற்கு ஏதாவது தடை உண்டா?" என்று வணங்கிய மகனை வாழ்த்திக் கொண்டே கேட்டாள்.

புனைந்திலன் மௌலி! குஞ்சி மஞ்சளப் புனிதநீ ரால் நனைந்திலன்! என்கொல்என் னும் ஐயத்தாள் நளின்பாத ம் வனைந்த பொற் கழற்கால்வீ ரன் வணங்கலும் குழைந்து வாழ்த் தி நினைந்ததென், இடையூறுண்டோ நெடுமுடி புனைதற் கென் றாள்.

* * *

தன் சிற்றன்னையின் எதிரில் ராமன் கொஞ்சமும் சங்கடப் படவில்லை. மலர்ந்த முகத்தோடு கட்டளையையும் ஒப்புக் கொண்டான். ஆனால் தன் தாயிடம் அதைச் சொல்ல கொஞ்சம் சங்கடமாயிருந்தது. ஏன்? அவள் எவ்விதமான வருத்தத்திற்கு உள்ளாவளோ என்றுதான். ஆகையால், நேராகச் சொல்லாமல் "உன்னுடைய குற்றம் குறையில்லாத பிரியமான புத்ரன் பரதன் முடி சூடப் போகிறான்" என்று சொன்னான்.

மங்கை அம்மொழி கூறலும், மானவன் செங்கைகூப்பி, "நின் காதல்த் திருமகன் பங்கம் இல்குணத்து) எம்பி பரதனே துங்க மாமுடி சூடுகிறான்" என்றான்

* * *

தாய் என்ன சொன்னாள்? “ஏதோ பெரியவன் என்று ஒரு முறையுண்டு” என்றாள்.

அவ்வளவுதான்! தன் பிள்ளைக்கு அரசு கிடைக்கவில்லையே என்று தாங்கல் கொள்ளவில்லை. கோசலை, பின்பு பரதனைப் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். இந்த இடத்தில் சில விஷயங்களைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்வோம்.

உலகத்திலே மூன்று தத்துவங்கள். புல் பூண்டு இருக்கிறது. உதாரணத்துக்கு வாழை மரத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். மரம் ஜீவிப்பதற்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை, நின்ற இடத்திலிருந்தே அது பெற்றுக் கொள்கிறது. அதாவது, காற்றும் நீரும் மற்ற சௌகரியங்களும் அதற்கு அங்கேயே கிடைக்கிறது. இடம் விட்டு இடம் பெயர்ந்து செல்கிறதில்லை. இதற்கு ‘ராஜாஸம்’ என்று சொல்வார்கள்.

மனிதன் சாப்பிடுகிற ஆகாரம் ஜீரணித்து தன் உடல் தத்துவமாக ஆகிறது. இது மனிதனிடத்துள்ள தாமஸ சக்தி. அந்த ஆகாரத்தோடு தூரா தூரங்களுக்குச் சென்று வேலையும் செய்கிறான். ஆகவே அவனிடம் தாமஸம், ராஜஸம் இரண்டும் இருக்கிறது. எந்தப் பிராணியும் போகாத தூரத்துக்கு அவனால் போகமுடிகிறது. எல்லாம் வயிற்றை நிரப்பத்தான்!

சரி, வாழையிடமோ, பூனையிடமோ, “உங்களுக்கு ஆகாரம் எங்கிருந்து கிடைக்கிறது? யார் கொடுக்கிறார்கள்?” என்று கேட்டால், அவைகளால் சொல்ல முடியும்?

கண்ணில் காணும் ஒவ்வொரு பொருளுக்குள்ளும் மனிதனுக்குள்ளும் தான் கலந்து நிற்பது கடவுள் தத்துவமாகும். அதுதான் எல்லாவற்றையும், நம்மையும், இயக்குகிறது என்று தெரிந்து கொண்டு, அந்த அறிவோடு நடந்து கொள்ளுவதுதான் சாத்வீகம் (சத் - உண்மை).

இந்த மூன்று தத்துவங்களும் பரதனிடம் நிறைந்திருக்கிறது. அதைக் கோசலை குறிப்பிட்டு, “மும்மையின் நிறை குணத்தவன் என்று சொல்கிறாள் அத்தோடு உன்னைவிட அவன் நல்ல வனப்பா” என்றும் அந்த உத்தமி சொல்கிறாள். உள்ளத்திலே எவ்வளவு அன்பிருந்து இப்படி வார்த்தைகள் வரவேண்டும்!

முறைமை அன்றென்ப(து) ஒன்றுண்டு, மும்மையின் நிறைகு ணத்தவன், நின்னினும் நல்லனால் குறைவி லன்னனக் கூறினள் நால்வார்க்கும் மறுவில் அன்பினில் வேற்றுமை மாற்றினாள்.

கோசலையை 'நால்வர்க்கும் மறுவில் அன்பினில் வேற்றுமை மாற்றினள்' என்ற அடிகளின் மூலம், கண்ணெதிரே கொண்டு வந்து காட்டிவிட்டார் கம்பர். ஆம், பெண்களுக்குத்தான் அது முடியும். குழந்தையைக் கையிலேந்தி, மாப்போடணைத்து, மடியில் தாங்கி, சீராட்டிப் பாராட்டி, தாலாட்டித் தூங்க வைக்கிறாள் அல்லவா? அம்மாதிரி செய்தால்தானே உள்ளம் ஒன்றி, வித்தியாசம் மறையும்! ஆயாவிடம் குழந்தையை வளர்க்க விட்டு, பேனா வினால் கன்னத்தை தட்டிப் பார்த்தால், அந்த ஆனந்தம் வரவாச் செய்யும்?

இவ்வளவு சொல்லியும் கோசலைக்குத் திருப்தி ஏற்படவில்லை. கொஞ்சமும் முகம் கோணக்கூடாது என்பதற்காக, “தந்தை சொல்லியபடி நடப்பதுதான் நல்லது உன்னுடைய தம்பிக்குத் துணையாக இருந்து, நீடுழி காலம் செளக்கியமாய் வாழுங்கள்” என்றாள்.

என்று பின்னரும், ‘மன்னவன் ஏவிய(து)
அன்றெ னாமை மகனே! உனக் கறன்
என்று நும்பிக்கு நானிலம் நீ கொடுத்து(து)
ஒன்றி வாழுதி ஊழி பல’ என்றாள்.

✽ ✽ ✽

தாயின் பேச்சு ராமனுக்குச் சந்தோஷத்தை அளித்தது. அவள் சங்கடப்படக்கூடா தென்பதுதான் அவனுடைய பிரார்த்தனை. இவ்விதம் தாயாரே சொல்லவும், ராமன் மகிழ்ச்சியுடன், “என்னுடைய நன்மையைக் கருதி இன்னொரு கட்டளையும் தந்தை இட்டிருக்கிறார்” என்று சொன்னான்.

தாய் உரைத்தசொல்க் கேட்டுத்தழைக்கின்ற
தாய சிந்தைஅத் தோமில்லு ணத்தினான்
'நாய கன்எனை நல்நெறி உய்ப்பதற்கு)
ஏய(து) உண்டோர் பணி' யென்றியம்பினான்.

✽ ✽ ✽

“என்னப்பா அந்தக் கட்டளை” என்று தாயார் கேட்டாள்.

ராமன் அதை ரொம்ப லேசாகப் படுகிறமாதிரி சொல்கிறான். “வனத்தில் நல்ல ஞானிகளோடு நான் ஒரு ஏழும், ஏழும் பதினாலு வருஷம் காட்டில் போய் இருந்துவிட்டு வரவேண்டும்” என்றான்.

‘ஈண்டு உரைத்த பணி என்னை?’ என்றவட்கு)
 ‘ஆண்டொர் ஏழினோடு ஏழ் அகன் கானிடை
 மாண்ட மாதவ ரோடு உடன் வைகிப், பின்
 மீண்டு நீவரல் வேண்டும்என் றான்’ என்றான்.

✽ ✽ ✽

இதைக் கேட்டாளோ இல்லையோ, அவ்வளவுதான்! அனல் அல்லவா வந்து செவியில் புகுந்து விட்டது! ஐயோ பெற்ற வயிறு பற்றி எரியாதா?

கோசலையினால் தாங்க முடியவில்லை. ஏங்குகிறாள். திகைக்கிறாள். மனம் வெடித்து விடும்போல் வீங்குகிறது. அட்டா! விம்மிக்கொண்டே அப்படியே விழுந்து விட்டாளே!

ஆங்கு அவ் வாசகம் என்னும்அ னல், குழை
 தூங்கு தன்செவி யில்த்தொட ராமுனம்
 ஏங்கி னாள், இளைத் தாள், திகைத் தாள், மனம்
 வீங்கி னாள், விம்மி னாள்விழுந் தாளரோ.

✽ ✽ ✽

கோசலையின் முன்னைய செய்கைகளைப் பார்த்தால் ஒன்றும் தெரியாத சாதுபோல் எண்ணத் தோன்றலாம். ஆனால் ‘காட்டுக்குப் போகும்’ கட்டளையைக் கேட்டதும் அந்தச் சித்திரம் துவண்டு துடிப்பதைப் பாருங்கள்.

“அப்பா, ராமா, உனக்குப் பட்டமென்று சொன்னதெல்லாம் பொய்யா? ஏதாவது தந்திரமா? என்னவென்று தெரியவில்லையே? ஐயோ! நஞ்சுபோல் ஏதோ ஒன்று என் உடலில் ஏறுகிறதே. நான் இனி வாழ்கிறதேது?” என்று கோசலை தவியாய்த் தவிக்கிறாள்.

‘வஞ்ச மோ, மக னே! உனை மாநிலம்
 தஞ்ச மாகநீ தாங்கென்ற வாசகம்?
 நஞ்ச மோஇனி நான்உயிர் வாழ்வெனோ
 அஞ்சும் அஞ்சும் என்ஆருயிர் அஞ்சுமால்’.

✽ ✽ ✽

கையோடு கையை நெரிக்கிறாள். அந்த நிலையில் ராமன் தன் வயிற்றுக்குள்ளேயே கிடப்பது போன்ற உணர்ச்சி வந்து விடுகிறது. உடனே அந்த வயிற்றைப் பிசைகிறாள். நிலை கொள்ளவில்லை. துக்கம் பொங்கிக் கொண்டு வருகிறது. அத்துயரை அப்படியே விழுங்கிக் கொள்கிறாள்.

அடக்க முடியாத துக்கத்தை விழுங்கியும் சமாளிக்க முயல்வது உண்டு. கம்பர் நன்றாகக் கண்டிருக்கிறார்.

பேசும் படங்களெல்லாம் வருவதற்கு ரொம்ப வருஷங்களுக்கு முன் நான் ஒரு மௌனப் படம் பார்க்கப் போயிருந்தேன். ஒரு காதலி, குடிகாரனாக தன் காதலனை எண்ணிக் கஷ்டப்படும் கட்டம். அந்தப் பெண், தன் துக்கத்தை அப்படியே விழுங்கிக் கொள்வதை நான் பார்த்தேன். அநுபவத்தில் தான் இம்மாதிரி உண்மைகளைக் காணமுடியும், நான் பொதுவாக சினிமா, டிராமா முதலியவைகளுக்கு, கம்பனைக் காண்பதற்குத்தான் போவது வழக்கம். நிற்க,

கோசலையின் துக்கத்தைப் பார்ப்போம்.

கையைக் கையில் நெரிக்கும்தன் காதலன்
வையும் ஆலிலை அன்னவ யிற்றினைப்
பெய்வ னைத்தளி ராற்பிசை யும்,புகை
வெய்து யிர்க்கும் விழுங்கும், புழுங்குமால்.

✱ ✱ ✱

சக்கரவர்த்தியின் காரியம் சரிதான்! என்று சொல்லிச் சிரிக்கவும் செய்கிறாள். கோசலை மனம் அவ்வளவு கலங்கி விட்டது. “எப்போது காட்டுக்குப் போவது? இதோ நானும் வருகிறேன், புறப்படு” என்று எழுகிறாள். இவ்விதம் கோசலை பலவிதமாகக் கலங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

‘நன்று மன்னன் கருணை, யெ னாரதும்!
நின்ற மைந்தனை நோக்கினா; ‘நெடுஞ்சுரத்
தென்று போவ(து)?’ எனாளமும்; இன்னுயிர்
பொன்றும் போதுஉறல் உற்றது போலுமே.

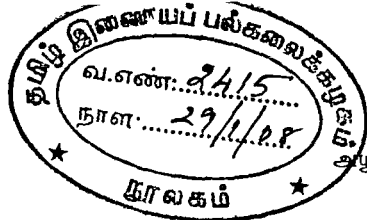
சிவபெருமான் சிரித்ததனால்த் திரிபுரத்தின் கற்கோட்டைகள் தகர்ந்து போய்விட்டன என்று புராணம் கூறும். அது நேர்ந்தது எப்படி என்பது நமக்குத் தெரியவில்லை.

ஆனால், ஒரு பெண் சிரித்தால், அதன் காரணமாக உலகம் அதோகதியாகப் போகக்கூடும் என்று சொல்லுவதில் கஷ்டம் இல்லை. மகாபாரத யுத்தம் எல்லாம், துரியோதனனைப் பார்த்துத் துரோபதை சிரித்து அதனால் வந்த விளைவுதானே?

ஹெலன் என்ற ஒரு பெண்ணின் காரணமாக ஐரோப்பாக் கண்டமும் ஆசியாக் கண்டமும் ஒன்றோடொன்று மோதின என்று தோன்றும்படி பெருநெடும்போர் விளைந்ததாம். அதைப் பாடினார் மேல்நாட்டு இதிகாச கர்த்தா ஹோமர்.

மெல்லியலாள் ஒருத்தியின் பொருட்டு மகாயுத்தங்கள் நிகழும் என்று எடுத்துக் கூறுவதில் ஒரு ரஸம். மென்மை திண்மை ஆகிய இரண்டும் முரண்பட்டவைகளாய் இருந்தாலும், எப்படி அவை பரஸ்பரம் சார்ந்து கிடக்கின்றன என்ற உண்மையை ராமாயணமும் விளக்குகிறது. யுத்த காண்டத்தைக் குறித்தே மற்ற ஐந்து காண்டங்களும் நடக்கின்றன. சீதா தேவியைக் குறித்தது ராமாயண இதிகாசம் என்று சொல்லலாம். சீதாயனம் என்று அதற்குப் பெயரிட்டாலும் பொருந்தும்.

இந்த விஷயத்தைக் கம்பர் எப்படி நினைப்பூட்டுகிறார் என்று பார்ப்போம்.

அழகு தூண்டிய வீரம்

ராமர் அவதரிக்கிறதும், நகரத்தை விட்டு காட்டுக்குச் செல்கிறதும், அரக்கர்களைக் கொன்று அதர்மத்தை நீக்கித் தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்கே என்று அலங்காரமாகப் பலபல கட்டங்களில் குறிப்பாகவும், வெளிப்படையாகவும் கவி சொல்லி வருகிறார். என்றாலும், அதற்கு வேண்டிய சக்தி எது? அது எப்படிப் பட்டது? என்பதைப் பின்வருமாறு சித்திரித்துக் காட்டுகிறார்.

ராவணனிடத்தில் அங்கதன் தூது செல்லுகிறான். “சீதா தேவியை விட்டுவிட்டால் யுத்தம் ஏற்படாது. நீ சுகமாக இருக்கலாம்” என்று சொல்லுகிறான் ராவணன் இணங்காததனால் தூது போனவன் திரும்பிவந்து விடுகிறான். நியாயங்களைத் தம்பி விபீஷணனும் எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லிப் பார்த்தான். யாதும் பயனில்லை என்று கண்டு, அவனும் ராமரிடமே அடைக்கலமாக வந்து விடுகிறான். யுத்தம் எப்படியும் நடந்து தீர வேண்டும் என்று ஏற்பட்டுவிட்டது.

போர் புரிவதை நினைத்த வண்ணமாக ஆத்திரத்தோடும் பரபரப்போடும் வானர சைனியங்களும் தளகர்த்தர்களும் காடு காடாக எங்கே பார்த்தாலும் பரந்து கிடக்கிறார்கள். நேரம் சாயங்காலம். ராமர் மாத்திரம் தன்னந்தனியாகக் கடற்கரைக்குப் போகிறார். அது ஒரே மணற்பரப்பு. அங்கே கடலைப் பார்த்த வண்ணமாகவே மணலில் உட்காருகிறார். சுற்றி வெகு தூரத்துக்கு ஒருவரும் இல்லை.

இரவு வந்து விடுகிறது. சிறிது நேரத்தில் சந்திரனும் உதயமாகி விடுகிறான். குளிர்ந்து தெளிந்த நிலவு மணற் பரப்பெங்கும் வீசுகிறது. ராமபிரான் மேனியிலும் அது பட்டது என்பதைக் கவிஞர் சொல்லுகிறார்:

கடலையே தன் கையினால் கடைந்த பலசாலி வாலி. அவனுடைய மார்பையும் உருவிச் சென்றது ராமருடைய அம்பு. மேலும், ஏழு மராமரங்கள் நன்றாக வைரம் ஏறி வானத்தை ஊடுருவும்படி வளர்ந்து நின்றன. தொகையாகவும் அடர்ந்து நின்றன; அத்தனை மரங்களையும் தன் ஒரே அம்பினால் தொளைத்தவர்தான் ராமர். ஆனாலும், என்ன ஏற்பட்டது?

கரத்தோடு - கையினாலேயே; பாழிமாக்கடல் - ஆழமான பெரிய கடல்; உரத்தொடு - மார்போடு; மரத்தொகை - ஏழு மராமரங்களையும், சரம் - அம்பு; தாரை வான் - கிரணங்களாகிய வான்கள்.

“கரத்தோடு பாழிமாக்
கடல் கடைந்துளான்
உரத்தோடு, வானினை
உருவ ஒங்கிய
மரத்தொகை தொளைத்தவன்
மார்பில்...”

மார்புக்கு என்ன வந்தது?

“...மன்மதன்
சரத்தோடு பாய்ந்தன
நிலவின் தாரைவாள்.”

“நிலவாகிய கூர்மையான வாளாயுதங்கள் மன்மதனுடைய பாணங்களோடு, ராமபிரான் மார்பில், ஐயோ, பாய்ந்து விட்டனவே!” என்று வருந்துகிறார் கவிஞர். இதிலிருந்து என்ன நிகழ்கிறது.

சீதையினுடைய தெய்விக அழகையும் அருமையாய் அமைந்த அலங்காரங்களையும் எத்தனையோ தடவை பார்த்துப் பார்த்து அனுபவித்த ரஸிக புருஷர் ராமர். சீதை நிற்கும்போது முந்தானை நெளிந்தும் உட்கவிந்தும், இடையையும், அடி வயிற்றையும் சுற்றி ஓடிப் பொதிந்து கிடக்கும் அழகுதான் என்ன! முந்தானைக்கு மேலாக நகாச வேலை திறம்பட இழைத்த (பணி பழுத்த) மேகலாபரணமும் அப்படியே அவருடைய மனக்கண்முன் வந்து நின்றதுவிட்டது.

“பணிபழுத்து) அமைந்தபூண்
மடியின் பண்பினால்
பிணிபழுத்து) அமைந்ததோர்
பித்தின் உள்ளத்தான்”.

மேகலையும், முந்தானை ஓடிய மடியும், இந்தப் பாடு படுத்தினால், அழகாக அமைந்த பற்கள் சிறிதே தெரியும்படி திறந்த இதழ்களை எப்படி மறக்க முடியும்!

“அணிபழுத்து) அமைந்தமுத்து)
அரும்பும் செய்யஒண்

பூண் - மேகலாபரணம்; பிணி பழுத்து - துயரம் முதிர்ந்து; அணி பழுத்து - அழகு சிறந்து; முத்து அரும்பும் - பற்கள் சிறிதே தெரிவதாய்; செய்ய ஒண்மணி பழுத்து - மாலுக்கத்தின் செந்நிறம் செறிந்து; வாய் - இதழ்களை.

**மணிபழுத்து) அமைந்தவாய்
மறக்க வல்லனோ?”.**

சீதாதேவியின் அலங்கார நயங்களும், இயற்கை அழகின் பெருமிதமும் இப்படி நினைவுக்கு வந்து வெறிகொள்ளச் செய்யவும், ராமருடைய மனசு வேறு சில முகமாகத் தொழிற்பட ஆரம்பித்தது.

“என்ன! இப்படி நமக்கே அடையாளம் தெரியாதபடி மெலிந்து போய்விட்டது நம் உடல். இந்த உடலைவிட்டு விட்டுத் தொலைந்து போயிருக்கலாமே இந்தப் பாழும் உயிர். ஒரே தொத்தாகத் தொத்திக் கொண்டிருக்கிறதே. கஷ்டங்கள்தான் எப்படி எப்படியெல்லாம் வந்து தாக்குகின்றன!” என்ற கருத்துக்கள் வந்த மாத்திரத்தில், கண்ணும் மனமும் ஒன்றிலுமே செல்லாமல் ஸ்தம்பித்துப் போய்விட்டன.

சிறிது நேரம் கழித்துத் தெளிவு ஏற்பட்டபின், ராமர் கண் எங்கெங்கே சென்றது என்று சொல்லுகிறார் கவிஞர்:

“உடலினை நோக்கும்; வல்
உயிரை நோக்கும்; வெவ்
இடரினை நோக்கும்; மற(று)
யாது நோக்குங் கொல்?”

எதிரே கன்னங் கரேல் என்று கிடக்கிறதும் கடக்க வேண்டியதுமான கடலை நோக்கினார். இலங்கைத் தீவும் (திடர்) கண்ணுக்குத் தெரிகிறது.

“கடலினை நோக்கும்அக்
கள்வன் வைகுறும்
திடரினை நோக்கும் தன்
சிலையை நோக்குமால்!”

அந்தக் கள்ளப் பயல் ராவணன் தங்கும் இடத்தைப் பார்த்தார்; உடனே பக்கத்தில் மணலில் கிடந்த வில்லையும் பார்த்தார். வீரதேவதை கோபாவேசத்தோடு பிரசன்னமாய் விடுகிறாள். சௌந்தர்ய லக்ஷ்மியே வீர லக்ஷ்மியை எப்படி ஆவேசத்தில் மூட்டுகிறாள் என்பதைக் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம்.

மேலே குறித்த மூன்று செய்யுள்களும் தமிழ்ச்சுவை, கவிச்சுவை, காதற்சுவை, வீரச்சுவை, இதிகாச தத்துவத்தின் பெருமைகள்

இவைகளையெல்லாம் அபூர்வமான முறையில் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அவைகள் பாடப் பாடத் தெவிட்டாத முக்கணிகளாகும்:

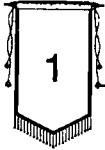
கரத்தொடு பாழிமாக்
கடல் கடைந்துளான்,
உரத்தொடு - வானினை
உருவ ஓங்கிய
மரத்தொகை தொளைத்தவன்
மார்பில் மன்மதன்
சரத்தொடு பாய்ந்தன
நிலவின் தாரைவாள்

பணிபழுத்(து) அமைந்தபூண்
மடியின் பண்பினால்
பிணிபழுத்(து) அமைந்ததோர்
பித்தின் உள்ளத்தான்,
அணிபழுத்(து) அமைந்தமுத்(து)
அரும்புஞ் செய்யஒண்
மணிபழுத்(து) அமைந்தவாய்
மறக்க வல்லனோ!

உடலினை நோக்கும், வல்
உயிரை நோக்கும், வெவ்
இடரினை நோக்கும், மற்று)
யாதுநோக்குங் கொல்!
கடலினை நோக்கும், அக்
கள்வன் வைகுறும்
திடரினை நோக்கும் தன்
சிலையை நோக்குமால்!

II. அ. கவிமணி வரை

தமிழின் கதியழகு [புறநானூறு]

ஒரு ஊரில் ஒரு சப்ரிஜிஸ்தார் இருந்தார். அந்த ஊருக்கு அவர்தான் பெரிய அதிகாரி. அவர் இட்டதே சட்டமென்றால் குற்றமில்லை.

அவர் ரொம்ப நல்லவர். பக்திமான். பக்தி சிரத்தையோடு சிவபூஜை செய்கிறவர். விரதாதிக்களினால் தேகம் ரொம்பவும் ஒட்டிப் போனவர்.

அவரிடத்தில் யாரோ ஒருவர் சொல்லிவிட்டார். “நீங்கள் வேப்பங் குழையை எடுத்துப் பார்வை பார்த்தால் எந்த விஷமும் நீங்கிவிடும். தேள்கடி விஷம் நிச்சயமாய் இறங்கிவிடும். கூணத்தில் இறங்கி விடும்” என்று அடிச்சுவிட்டார் சப்ரிஜிஸ்தாரிடம்.

சப்ரிஜிஸ்தாரும் நம்பிக் கொண்டார். நம்பிக்கை ஆழமாய்ப் பதிந்துவிட்டது. மனசில். எதுவும் அசைக்க முடியவில்லை.

யாரையாவது தேள் கொட்டிவிடும், சப்ரிஜிஸ்தாரிடம் போய்ச் சொல்லுவார்கள். வேப்பங்குழையோடு விடு விடு என்று ஓடிவருவார் சப்ரிஜிஸ்தார். வேப்பங் குழையைக் கொண்டு கொட்டினவன் முகத்தில் வேகமாய் வீசப் பார்வை பார்ப்பார். இரண்டு நிமிஷம் வீசி அடித்தபின் “வலி போய்விட்டதா” என்று கேட்பார். “இல்லையே” என்று கதறுவான் அவன்.

இன்னும் ஒரு நிமிஷம் பார்வை பார்ப்பார். அதிக வேகமாக வேப்பங்குழையை வீசி, “வலி போய்விட்டதா” என்று கேட்பார். “இல்லையே” என்று சொல்லுவான் அவன்.

“போய்விட்டது என்று சொல்” என்பார் சப்ரிஜிஸ்தார்.

“வலி போகவில்லையே, எப்படிச் சொல்ல” என்பான் அவன்.

“போய்விட்டது என்று சொன்னால்தான் வலி போகும்” என்று அதிகார முறுக்கோடு சொல்லுவார் சப்ரிஜிஸ்தார்.

அப்பாவி என்ன செய்வான் “போய்விட்டது” என்று அழுது கொண்டே சொல்லுவான்.

“சரி, போய்விட்டது. போய்விட்டது பார்த்தாயா; பார்த்தீர்களா எல்லாரும்” என்று சொல்லிவிட்டு வேப்பங்குழையை அங்கேயே போட்டுவிட்டு கம்பி நீட்டி விடுவார். வலி போய் விட்டதாக அவருடைய மனசில் எண்ணம். ஆள்த் துடியாய்த் துடித்துக் கொண்டிருப்பான். அந்தக் காரியம் அவருக்குத் தெரியாது.

இந்த மாதிரி சம்பவங்கள் அடிக்கடி நடக்கும்.

தமிழ் வகுப்பில் நாங்கள் பட்ட கஷ்டங்கள் அனேகமாய் தேள்க்கடி பார்வை மாதிரிதான்.

சங்கடமான நூல் ஒன்றைப் பாடமாக வைத்திருக்கும். தமிழாகவே இராது. வாசிக்கக் கேட்டால் ஹாட்டென்டாட், காமட்ச்கா பாஷையோ என்றுதான் சொல்லத் தோன்றும். அப்பேர்ப்பட்ட கரடுமுரடான நூல்களைப் பாடமாக வைத்து எங்களைச் சித்திரவதை செய்தார்கள். வருஷக் கணக்கில் சித்திரவதை செய்தார்கள்.

தமிழாசிரியர் “பாட்டு நன்றாகத் தானே இருக்கிறது” என்று சாதித்துக் கொண்டே இருப்பார். எங்களுக்கோ பிராண வேதனையாக இருக்கும்.

ஆசிரியர் “நன்றாக இருக்கிறது, நன்றாக இருக்கிறது” என்று சொல்லுகிறதில் பின்வாங்குகிறது கிடையாது.

“சங்க நூல், சங்க நூல்” என்று பல்லவி போட்டுக் கொண்டிருப்பார். ‘தமிழென்றால் இனிமை என்று அர்த்தம்’ என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிற ஆடம்பரம் வேறு. இப்படி எல்லாம் வருகிற தலைவலி ஒருநாளும் எங்களைவிட்டு அகலாது. எங்கள் ஜாதகம் அப்படித் தொலைந்தது.

உதாரணத்துக்கு ஒரு பாடம். புறநானூற்றில் நூற்றி அறுபத்தைந்தாவது பாட்டு.

இது தமிழா, ஹாட்டென்டாட் பாஷையா அல்லது காமட்ச்கா பாஷையா? கொஞ்சம் பார்த்துச் சொல்லுங்கள்.

ஆடுநனி மறந்த
 கோடுயர் அடுப்பின்
 ஆம்பி பூப்பத்
 தேம்புபசி உழவாப்
 பாஅல் இன்மையின்
 தோலொடு திரங்கி
 இல்லி தூர்ந்த
 பொல்லா வறுமுலை
 சுவைத்தோ(று) அழுஉம் தன்
 மகத்துமுகம் நோக்கி
 நீரொடு நிறைந்த
 ஈரிதழ் மழைக்கண் என்
 மனையோள் எவ்வம்
 நோக்கி நினைகி
 நிற்படர்ந் திசினே
 நற்போர்க் குமண!

விஷயம் ஏதோ, எப்படியோ இருக்கிறது. ஆனால் தமிழ் பாஷைக்குரிய கதியோ பண்போ ஒன்றும் இல்லை. எல்லாம் முட்டிக்கால் தட்டுகிற காரியம்தான்.

இதில் சந்தேகம் ஏதாவது இருந்தால் மறுபடியும் செய்யுளை வாசித்துப் பார்க்கும்படியாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். போகட்டும். இனி,

தமிழ்ப்பண்பு தமிழ்க்கதி என்பது இன்னதென்று தெரிய வேண்டாமா?

மேலே சொன்ன விஷயத்தையே ஒப்பில்லாமணிப் புலவர் அழகான தமிழ் உருவம் கொடுத்துப் பாடி இருக்கிறார். அதைப் பார்க்கலாம்.

ஒரு நாடகம் தான்:

குமணன் என்ற ஒரு பெரிய வள்ளல் இருந்தான் இவனைக் காட்டுக்குத் துரத்திவிட்டான் தம்பி அமணன். காட்டில் தனியாய் இருக்கிறான் குமணன். அவனிடத்தில் புலமை வாய்ந்தவர் ஒருவர் வந்தார்.

புலவர் மிக்க செல்வவானாய் இருந்தவர்தான். ஆனாலும் கால தோஷத்தினால் தரித்திரனாய்ப் போய்விட்டார்.

வளமாக விருந்தோம்பி வந்தவர். பெரிய உயர்ந்த அடுப்பு தகதக என்று எரிந்து கொண்டிருக்கும். சமையல் ஆய்க்கொண்டே இருக்கும். விருந்தாளிகள் சாப்பிட்டுக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

அப்படி எரிந்த அடுப்பு அணைந்து போய்விட்டது, தரித்திரத் தின் கொடுமையால், ஆகாரம் இல்லாமல் மனைவி நெக்கு நெக்காய் மெலிந்து போனாள்.

“ஆடெரி படர்ந்த
கோடுயர் அடுப்பில்
ஆம்பி பூப்பத்
தேம்புபசி யுழன்று
இல்வி தூர்ந்த
பொல்லா வறுமுலை -
சுவைத் தொறும் சுவைத்தொறும்
பால்கா ணாமல்
குழவி தாய்முகம்
நோக்கி, மனைவி
என்முகம் நோக்க
யானும்
நின்முகம் நோக்கி
வந்தனன் குமணா!”

(கோடுயர் அடுப்பில் : விளிம்பு உயர்ந்த அடுப்பில், ஆம்பி பூப்ப: காளான் முளைத்திருக்க; தேம்புபசி உழன்று: தேட்டத் தோடு பசியினால் கஷ்டப்பட்டு; இல்வி தூர்ந்த; துவாரம் அடைத்துப் போன.)

அருமையான பாடல். தமிழ்ப்பண்பைப் பார்க்கிறோம். தமிழின் அழகான கதியை அனுபவிக்கிறோம். துன்பத்தைச் சொல்லுவதிலேயே சுகங் காண்கிறோம். ஆனால் சங்க நூல் அல்ல.

சப்ரிஜிஸ்தார் அவர்களே, போதும் போதும் வேப்பங்குழைப் பார்வை.

சில பிராணிகளின் நடவடிக்கையைப் பார்த்தால் ஒரு விசித்திரமான உண்மை புலப்படும். ஒரு மாட்டு மந்தை என்று எடுத்துக் கொண்டால் அந்த மந்தைக்குள்ளுள்ள மாடுகள் சண்டைச்சரவு இல்லாமல் வாழ்கின்றன. இதர மந்தையைப் பார்த்தால் கோபம் வருகிறது, எதிர்க்கிறது. எப்படியோ ஒரு பகைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது மந்தைக்கு.

இந்த உண்மையைக் குரங்குக் கூட்டத்தில் தெளிவாய்ப் பார்க்கலாம். அயலூர் குரங்கு ஒன்று உள்ளூர் குரங்கின் கூட்டத்துக்குள் வந்துவிட்டால் தொலைந்தது காரியம். அது தப்பி உயிர் பிழைப்பதே கஷ்டம்.

இந்த விரோதம் என்னத்தைக் காட்டுகிறது:

ஒரு சிறு கூட்டத்துக்குள்தான் பழகிக் கொள்ள முடியும். அன்யோன்யம் அபிமானம் எல்லாம் உண்டாகும் என்பதைத்தான் காட்டுகிறது.

மக்களும் இத்தகைய பிராணி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான். ஒரு சிறு கூட்டத்தில்தான் பழக்கம், அன்யோன்யம், அபிமானம் எல்லாம் உண்டாகும்.

பழகிய கூட்டத்தை விட்டு வெளியே போகிறது கொஞ்சம் கஷ்டமாய்தான் இருக்கிறது மனிதனுக்கு. சிரமப்பட்டுதான் அபிமானத்தை உண்டாக்க வேண்டிய திருக்கிறது.

மனுஷ சரித்திரம் எத்தனையோ விதத்தில் இந்த உண்மையை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

உறவினர், சினேகிதர் என்றால் அது பெரிய மனப்பான்மையைக் காட்டுகிறது. அனுதாபம் அவர்களிடத்தில்தான் உண்டாகிறது. ஆம், உயிரைக் கொடுக்கவும் தோணும்.

உறவினன் ஒருவன் பகையாளியானாலும் அவசியம் நேரும் போது பகைமையை மறந்து அவனுக்குப் பழக்கமாய் ஏற்பட்ட உதவியைச் செய்யவே தோன்றும்.

பற்றற்ற கண்ணும்
 * பழைமைபா ராட்டுதல்
 சுற்றத்தார் கண்ணே
 உள.

மேலும் இந்த உண்மையைச் சோதித்துப் பார்க்கலாம்.

ஒருவனுக்குச் செல்வம் இருந்தால் அதை வைத்து என்ன செய்ய என்றுகூட கேட்கத் தோன்றும். அதற்குப் பதில் சொல்லுகிறார் குறளாசிரியர்.

“அப்பா! செல்வம் அப்படி கிடைத்து விடுகிற காரியம் அல்ல. அபூர்வமாகத்தான் ஒருவன் அதைப் பெறுகிறான். தனிப்பெரும் பேறு என்று சொன்னால் குற்றமில்லை. அதை எப்படி அனுபவிக்கிறது, சொல்லுகிறேன் கேள்.

உன்னோடு ஒட்டியவர்களாக உறவினர் இருக்கிறார்கள். சினேகிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களோடு சதா உண்டு உறவாடிக் கொண்டு இரு. அப்படியானால் அவர்கள் உன்னைச் சுற்றிக் கொண்டே இருப்பார்கள். உனக்கு அவர்கள் சுற்றத்தார் என்று ஆகிறார்கள்”.

சுற்றத்தார் சுற்றப்
 படவொழுகல் செல்வந்தான்
 பெற்றத்தாற் பெற்ற
 பயன்.

(பெற்றத்தாற்: பெற்றத்தாற் என்ற சொல்லிலுள்ள வல்லோசையின் அழுத்தம் செல்வத்தைப் பெறுதல் மிக அருமை என்பதைக் குறிக்கிறது. வாஸ்தவந்தான், ஜனசங்கைக் கணக்கில் செல்வந்தர் எவ்வளவு குறைவு என்பதை நன்றாய் காட்டும்.)

குறிப்பு: அழகிய உண்மையை அழகாய்ச் சொல்லுகிறது குறள்.

இந்தச் சுற்றம் தழால் என்னும் உண்மையை காக்கையினிடத்தும் பார்க்கிறோம்.

சிறிதளவாய் உள்ள ஆகாரத்தைப் போட்டபோதிலும் ஒரு தனிப்பட்ட காக்கை கத்துகிறது. ‘கா, கா’ என்று கத்துகிறது.

நாலைந்து காக்கைகள் வந்துவிடுகின்றன. எல்லாம் சேர்ந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் கொத்தித் தின்கின்றன ஆகாரத்தை.

ஓகோ காக்கையும் நாமும் ஒரு இனந்தான்!

காக்கை கரவா

கரைந்(து) உண்ணும் ஆக்கமும்

அன்னநீ ரார்க்கே

உள.

(கரைந்து: 'கா, கா' என்று கத்தி; ஆக்கம் அன்ன நீரார்க்கே உள: சகவாழ்க்கை காக்கையைப் போல் நடந்து கொள்ளுபவர்களுக்கே ஏற்படும்.)

விஸ்வாசம், நன்றி என்றெல்லாம் வார்த்தைகள்.

நெருங்கிப் பழகினால்தானே அவைகள் உண்டு. இழக்கக் கூடிய காரியங்களா விஸ்வாசமும், நன்றியும். அவைகளை எந்த விதத்திலும் பாதுகாக்க வேண்டியதுதான்.

நெருங்கிப் பழகி அன்பு செலுத்தும் மக்களையும் சம்பந்த மில்லாமல் எங்கேயோ எப்படியோ இருக்கிறவர்களையும் சமமாகக் கருதி அரசன் நடத்துவானானால் (ஏன் சாமானிய மக்களும் கூடத்தான்) மேலே சொன்ன விஸ்வாசம், நன்றி நிற்குமா உலகில்.

ஒரு பெரியவர் சொன்னார்: "நன்மையை எல்லாம் வேற்று ஆளுக்குச் செய்துவிட்டால் மிச்சம் என்ன இருக்கும் உற்றாருக்குச் செய்ய" என்பதாக.

பொதுநோக்கான் வேந்தன்

வரிசையா நோக்கின்

அதுநோக்கி வாழ்வார்

பலர்.

(அது நோக்கி வாழ்வார் பலர்: அந்தத் தாரதம்மியம் பார்த்து நடத்துவதை உணர்ந்து உறவு கொண்டாடுவார்கள்.)

உறவு உரிமைகளை நோக்கி நடந்தால் பலரும் நம்மிடம் உறுதியான அபிமானத்துடன் இருப்பார்கள். திருவள்ளுவர் கண்ட அனுபவம் இது.

- தமிழ்வுட்டம், ஆண்டுமலர் 1969.

ஐரோப்பிய மகாயுத்தம் *முடிவடைந்த ஒரு வியாழ வட்டத்துக்கு மேல் ஆகிறது. யுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்தபொழுது, என்றும் காணாத உண்மைகள் சிலவற்றைக் கண்டோம் என்பது நம்மில்ப் பலருக்கும் ஞாபகம் இருக்கும். அப்போது நெல் முதலிய தானிய வகைகள் அபரிமிதமாக விலையேறி விட்டன. பருத்தியும், பீரங்கிகளில் வைத்துச் சுடுவதற்கே முக்கியமாக உபயோகப்பட்டதனால் விலையேறி, கரிசல் நிலம் எல்லாம் பொன் விளையும் பூமியாய் மாறிவிட்டது. பீரங்கிகளை வார்ப்பதற்குச் செம்பும் வெள்ளீயமும் இன்றியமையாத உலோகங்களாய் இருந்த காரணத்தால் அந்த உலோகங்களுக்கும் அவை கலந்துள்ள பித்தளை வெண்கலம் முதலிய கலப்பு உலோகங்களுக்கும் என்றைக்கும் இல்லாத அவசியமும் கிராக்கியும் ஏற்பட்டு விட்டன. உலகமெல்லாமல் ஒன்றுசேர்ந்து முற்றுகை போட்டதுபோலச் சிக்க வைக்கப்பட்டிருந்த ஜெர்மனி தேசத்திலே, வீட்டுக் கதவுகளிலுள்ள கீல், தாள் ஆணி முதலியவை பித்தளையால் செய்யப்பட்டிருந்ததால், அவை துரைத்தனத்தார் ஆணையால் உருவப்பட்டுப்போய், கதவெல்லாம் 'அடையா நெடுங்கதவாய்த்' திறந்து கிடக்க வேண்டியதாய் நேர்ந்தது. மேலும், ஜெர்மானியர் பீரங்கிகளையே ஆராதனை செய்து வந்தார்கள் என்று எதிரிகள் எல்லோரும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள்; அவர்கள் செப்பு விக்ரகங்களையும் ஆராதித்து வந்திருந்தார்களானால், அவைகளும் பீரங்கிகளோடு சாயுஜ்ய பதவி அடைந்துதான் வழிபாட்டுக்கு உரியவைகளாய் இருந்திருக்கும்.

அவைபோலவே இதர சரக்குகளும் விலையேறி வந்த காரணத்தால் வியாபாரம் நாளுக்குநாள் விருத்தி அடைந்து வந்தது. எப்படியோ, யுத்த களங்களில் மக்கள் உயிர் மடிய மடிய, வியாபாரிக்கு லாபம் அதிகரித்தது. ஏகம்ப வாணரது பராக்கிர மத்தை வியந்து கூறியதுபோல, 'சேனை தழையாக்கிச் செங்குருதி நீர்தேக்கி' வர்த்தகப் பயிர் செழித்தோங்கி வளர்ந்தது என்று நன்றாய்க் கூறலாம்.

பணமுடையால் வர்த்தகம் எல்லாம் ஓட்டம் இல்லாது தியங்கிக் கிடக்கிற தற்போதைய தரித்திர நிலைமையில், அப்போது பணம் பெருக்கெடுத்து முக்கு முடைகளையெல்லாம் நிரப்பிக் கொண்டிருந்த செல்வ நிலையை யூகித்தறிவது ஒரு வகையில் கஷ்டந்தான். ஆனாலும், சாமானிய மனிதர்கள்கூடச் சிறு சிறு வியாபாரங்கள் செய்து நாலைந்து வருஷங்களில் செல்வவான் களாக ஆனார்கள் என்பது நாம் கண்கூடாகக் கண்டது. ஹாக்கர் சாயபு தன் முதுகின்மேல் சவாரி செய்துவந்த மூட்டையை ஒற்றை மாட்டு வண்டியில் இறக்கிவைத்து வியாபாரம் நடத்த முற்பட்டார். அடுத்த வருஷம் அவர் ஜவுளிக்கடை சாயபு ஆனார். அதற்கு அடுத்த வருஷமோ மளிகை முதலாளி ஆய்விட்டார். இவ்வாறு, முதல் வருஷம் நூறு ரூபாய் லாபம், அடுத்த வருஷம் ஆயிரம் ரூபாய் லாபம், அதற்கு அடுத்த வருஷம் லக்ஷம் லாபம் என்றும், கடைசியாகக் கோடசுவரப் பிரபு என்றும் பலபேர் சம்பந்தமாகக் கணக்குச் சொல்ல ஏற்பட்டது. இவ்வளவு செல்வப் பெருக்கைப் பார்ப்பதில் நமக்கு எவ்வளவோ திருப்தி. திருமகள் செந்தாமரை மலரை விட்டு ஒரே குதியாகக் குதித்து வந்து தன் அபூர்வ நடனத்தை நாடெங்கும் ஆடிக்காட்டினதுபோல் இருந்தது.

இதுபோலவே, சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னும், செல்வம் முதலில் சிறிது சிறிதாய்த் திரண்டு சில வருஷங்களில் பெருஞ் செல்வமாகப் பெருகி நிற்கும் நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றைக் கண்டு, திருவள்ளுவரும் களித்துக்கொண்டும் வியந்து கொண்டும் இருந்தார்.

இதுமாத் திரமா? அல்ல? நாடகம் ஆடுகிறதைப் பார்ப்பதிலும் பார்ப்பவரைப் பார்ப்பதிலும் நமக்கெல்லாம் இருக்கிறதுபோல அவருக்கும் உதலாகம் இருந்தது. நம்மைவிட அவருக்கு உதலாகம் எவ்வளவோ அதிகம் என்று சொல்ல வேண்டும். அக்காலத்திய நாடகங்களுக்குக் கொட்டகை கிடையாது. ஊரை ஒட்டியுள்ள மைதானம் அல்லது மந்தைவெளிதான் ஆடும் இடம்.

மேலும் அந்த நாடகங்களுக்கு நடனம் இன்றியமையாத அம்சம். ராஜாவோ, ராணியோ பிள்ளையாரோ - யார் வந்தாலும், தூசிகிளம்பும்படி ஒரு ஆவர்த்தி நடனம் ஆடிவிட்டுத்தான் ஆசனத்தில் அமருகிறது.

நாட்டியப் பெண்களாவது, குறவன் குறத்தியாவது வந்து விட்டாலோ சொல்ல வேண்டியதில்லை. இதுபற்றியே நாடகத்துக்கும் கூத்தாட்டம் என்று பெயர் வழங்கி வந்தது. இரவு ஒன்பதரை மணிக்கு ஆட்டம் ஆரம்பிக்கும். நாடக மைதானத்துக்கு ஒரு நாள் திருவள்ளுவர் எட்டு மணிக்கே வந்துவிட்டார். அத்தருணம் நாலைந்துபேர் அங்கு வந்து தள்ளித் தள்ளி உட்கார்ந்தார்கள். எட்டரை மணிக்குள்ளாகச் சுமார் நூறுபேர் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஒன்பது மணிக்குக் கூட்டம் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்டு விட்டது. திரையை அகற்றுகிற ஒன்பதரை மணி நேரம் வந்ததோ இல்லையோ, கூட்டம் பதினாயிரத்துக்கு மேலாகவே வந்து மொய்த்து விட்டது. உள்ளூரில் மாத்திரம் இருந்தல்ல சுற்றுப் பக்கத்து ஊர்களிலிருந்தும் ஆண் பெண் பிள்ளைகளெல்லாம் வந்துவிட்டார்கள். எள்ளுப் போட இடமில்லை என்று சொல்லும் படி நெருக்கி உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். திருவள்ளுவர் முன்னும் பின்னும் இருபக்கமும் கண்ணுக்கு எட்டுகிற வரையிலும் பார்த்தார். நிலவின் ஒளிபட்டு ஒரே பரப்பாகத் தலைக்கடல் தோன்றியது. அவ்வளவு பேரும் நாடகம் ஆரம்பித்தவுடன் அதிலேயே கண்ணுங்கருத்துமாய் அசைவற்று, இருந்தபடியே இருந்தார்கள். மணி ஒன்று, இரண்டு, மூன்று ஆகிவிட்டது. ஆனால் என்ன? ஆணி அடித்து வைத்தமாதிரி ஒரே இருப்பாய்த் தான் இருந்தார்கள்.

இதையெல்லாம் கண்ட திருவள்ளுவர் தமக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டார்கள். “என்ன! எட்டு மணிக்கு ஏதோ நாலைந்து பேர் வந்தார்கள்: பிறகு நூறு, ஆயிரம், கடைசியாகப் பதினாயிரம் என்று கூடிவிட்டார்கள். ஐந்து மணி நேரத்துக்கு மேலாகியும் வந்தவர்கள் அப்படியே இருக்கிறார்கள். ஆகா! இந்த அவைக் குழாத்தைப் போலத்தான் இருக்கிறது பெருஞ்செல்வம். சிலரிடத்தில் வந்து தங்குவதும். உண்மை, உண்மை” என்று இவ்வாறாக இரண்டு வேறுபட்ட பொருள்கள் - செல்வமும் கூத்தாட்டத்துக்கு வந்த அவைக்குழாமும் - ஒன்றொடொன்று இணைந்து நிற்கும் உவமான நிலையை உள்ளக்கண்ணால் கண்டு கண்டு களித்தவண்ணம் இருந்தார். கூத்தாட்டத்தில் மனம் செல்ல வில்லை.

சிறிது நேரத்தில் கிழக்கே வெள்ளி எழுந்தது. கூத்தும் முடிவாகிவிட்டது. கூட்டம் கலைந்து எல்லோரும் தம் வீடுகள் நோக்கியும் ஊர்கள் நோக்கியும் போய் விட்டார்கள்; ஒரு நொடியில் மாயமாய்ப் பறந்துபோய் விட்டார்கள்.

ஆட்டம் ஓய்ந்து ஐந்து நிமிஷந்தான். உவமான உவமேயங்களின் உண்மையில் உள்ளாக ஆழ்ந்து முழுகிப் போயிருந்த வள்ளுவர் மெல்ல வெளிஉலகத்துக்கு வந்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். வந்தவர்களில் மாதிரிக்குக்கூட ஆளில்லை. வீட்டுக்குத் தன்னந் தனியாகத்தான் போக வேண்டும் என்றும் தெரியவந்தது. “ஆகா! மெள்ளமெள்ள வந்ததென்ன! இருந்ததென்ன, மாயமாய்ப் போனதென்ன! சிலரிடத்தில் வளர்ந்தேறி வந்த பெருஞ்செல்வம் எல்லாம் ஒரே நாளில் இல்லாது ஒழிந்து போவதையும் பார்த்திருக்கிறோம்.” (ஐரோப்பிய மகா யுத்தம் முடிவடைந்தபின் பொருளாதார நிலைமை மாறவும், பெரிய கடைகள் வர்த்தக நிலையங்கள் எத்தனையோ திடீர் திடீர் என்று முறிந்து போனது நமக்கும் ஞாபகந்தான்.) “சரி, சரி, பெருஞ்செல்வம் ஒழிந்து போவதும் இங்கு இதுவரை கூடியிருந்தவர்கள் தரையைத் துடைத்த வண்ணமாக ஒரே போக்காய்ப் போன செயல்தான். விடிகிற சமயமாய் இருந்தாலும் இந்த இடமும் நேரமும் ஏதோ ஒருவிதமான பயங்கரத்தையோ அல்லது துக்கத்தையோ உண்டாக்குகிறது.” இப்படியெல்லாம் சிந்தித்துக்கொண்டு பையப் பைய வீடுபோய்ச் சேர்ந்தார். பொழுதும் விடிந்துவிட்டது. மனதில் இதுகாறும் நிகழ்ந்த நிகழ்சியெல்லாம் மெல்ல நெருங்கி நெருங்கி ஒன்றோடொன்று இணைந்து ஒலி வடிவாய் வெளிப்பட்டது. அதுதான்:

“கூத்தாட்டு) அவைக்குழாத்து)

அற்றே பெருஞ்செல்வம்;

போக்கும் அதுவிளிந் தற்று.”

இந்தக் குறள் ‘நிலையாமை’ அதிகாரத்தில் இரண்டாவது செய்யுள். இதில் ஆசிரியர், பெருஞ்செல்வத்தின் வரத்து எப்படி என்ற முதலில் சொல்லிவிட்டுப் போக்கைப் பற்றிப் பிறகு சொல்லுகிறார். மெள்ள மெள்ள வரத்து என்பதன் கருத்தை நான்கு சீர்களாலும், வல்லொற்று ஓசைகளிலே தயங்கி நிற்கச் செய்வதாலும் சாவகாசமாக இயங்கச் செய்து, பின்பு, போக்கு, நாளாவட்டத்தில் அல்ல, கூணத்திலேயே, இல்லாமல் ஒழிந்து

பேய்வி஑ும் ஂன்ற கருத்தை ஑ிரண்டு சீர்களில் சொல்லித் தீர்த்து வி஑ுகிறார். மேலும், பேனது மீளாது ஂன்னும் பொருளைச் சோகம் கலந்த விளிதல் (சாதல்) ஂன்னும் சொல் தொனிக்கச் செய்கிறது.

செய்யுளை அதன் ஂள்ளக் கருத்தாகிய ஂண்மையோ஑ு ஑ட்டி ஆர அமர திரும்பத் திரும்ப ஑துவோமாயின், ஂண்மையும் நயமும் புதிது புதிதாக நம் ஂள்ளத்தில்ப் பிறக்கும். 'நவில்தொறும் நால் நயம் போலும்' ஂன்பதின் பொருள் துலங்கும்.

இப்போது உலகத்தில் அரசெல்லாம் அனேக மாய்க் குடியரசுதான். ராஜா என்றும், மகுடம் என்றும் செங்கோல் என்றும் சொல்லுகிற காரியம் அனேக மாய்ப் போய்விட்டது. ஏதோ அற்பசொற்பம் அங்கொரு ராஜா இங்கொரு ராஜா என்றிருக்கிறார்கள். அவர்களும் பொம்மை ராஜாக்கள்தான், அதுவும் குடிகளாய்ச் சேர்ந்து வைக்கிற ராஜாக்கள்தான்.

இது விஷயமாகச் சிம்மாசனத்தைக் காலி பண்ண அவசியம் ஏற்பட்ட ஒரு ராஜா சொன்னார். “இனிமேல் உலகத்தில் நாலு ராஜாக்கள் தான் இருப்பார்கள். இஸ்பேட் ராஜா, கிளாவர் ராஜா, ஆடுதான் ராஜா, டயமன் ராஜா ஆக மிச்சம் நாலு ராஜாக்கள் தான் உலகத்தில். மற்றப்படி அரசெல்லாம் குடியரசுதான்”.

குடியரசு என்றால் மக்களாகச் சேர்ந்து ஒரு அபிப்பிராயம் கொண்டு அரசியலை வகுக்கிற காரியம். நிர்வாகம் அதை ஒட்டிய நிர்வாகம்.

ஆகவே மக்களை ஒரு அபிப்பிராயத்துக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். தற்போது அரசியல்ப் பிரமுகர்கள் எல்லாரும் (ஏன் இரண்டாயிர வருஷமாக) சொல் வன்மையினாலேயே மக்களுடைய அபிப்பிராயத்தை ஒன்றுபடுத்தி வந்திருக்கிறார்கள்.

குறளாசிரியர் காலத்திலும் சொல் வன்மையின் ஆதிக்கம் அப்படி இருந்திருக்கிறது.

வேறு எந்த சக்தியோடும் ஒப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாத சக்தி, சொல்வன்மை என்பது குறளாசிரியரது அனுபவம். அவர் சொன்னார்:

**நாநலம் என்னும்
நலனுடைமை; இந்நிலத்து
யாநலத்து) உள்ளதும்உம்
அன்று**

(நாநலம் என்னும் நலனுடைமை: சொல் வன்மை என்னும் சக்தியைக் கொண்டிருத்தல்; இந்நிலத்து: இந்தப் பரந்த உலகத்தில் காணுகிற; யாநலத்து உள்ளதுஉம் அன்று: எந்த சக்தியோடும் சேர்த்துச் சொல்லக்கூடிய சக்தி அன்று).

தமிழ்நாட்டில் பழைய காலத்தில்ப் பேசுகிறது உண்டா? பேச்சில் வன்மை உண்டா? என்று பலர் கேட்கிறார்கள். ஏதோ பேச்செல்லாம் கப்பலேறி இங்கிலீஷோடு இங்கிலீஷாக வந்ததாகத்தான் எண்ணம். குறளாசிரியர் இரண்டாயிரம் வருஷத்துக்கு முன் இருந்தவர். இது விஷயமாக இன்னும் என்ன சொல்லுகிறார் என்று கேட்போம்.

* * *

மக்களை ஒன்று சேர்த்து வைக்கிறது ரொம்பக் கஷ்டம், ரத உத்ஸவத்தில் பலரையும் ஒன்று கூடச் செய்து தேரை இழுக்கச் செய்கிற காரியம் எவ்வளவு கஷ்டம் என்பது கோயில் நிர்வாகி களுக்குத்தான் தெரியும். அவர்களோடு ஒத்துழைக்கிற சப் மாஜிஸ்டிரேட்டுகளுக்கும் போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கும் தெரியும்.

உத்ஸாகமாகச் செய்கிற வேலையிலேயே இவ்வளவு சிரமம் ஏற்பட்டு விடுகிறது - மக்களை ஒன்று சேர்ப்பதில்.

ஆனாலும் ஒரு காரியத்தைக் கண்கூடாகப் பார்த்த மாதிரி பார்க்கிறோம். யுத்தம் வந்துவிட்டால் சில தேசத்தார் ஒரு சிறு காரியத்துக்காக எதிரியை மடக்குவதற்காக ஆயிரக்கணக்கான பேர் நான் முந்தி நீ முந்தி என்று உயிரைக் கொடுக்க வருகிறார்கள். இது கதையல்ல. உணர்ச்சி மேலீட்டில் ஏற்படுகிற தியாகம்.

உயிரைக் கொடுப்பதற்கு ஏதாவது இல்லையா என்று பரபரப்போடு விசாரிக்கிற காரியமாய் இருக்கிறது விஷயம்.

**விரைந்து தொழில்கேட்கும்
ஞாலம்.**

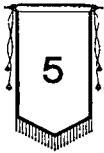
உலகத்தார் ஓடியே வந்து உயிரைக் கொடுப்பதற்கான வேலையே இல்லையா என்று கேட்பார்கள். எப்போது:

தேசத்திற்கு ஏற்பட்ட விபத்தை (அல்லது லாபத்தை)ப் பேசக் கூடியவர்கள் இருந்தால்.

விரைந்து தொழில்கேட்கும்
 ஞாலம் நிரந்தினிது
 சொல்லுதல் வல்லார்ப்
 பெறிள்

(விரைந்து தொழில் கேட்கும் ஞாலம்: ஓடியே வந்து தியாகத்துக்கு ஏதேனும் வேலையிருக்கிறதா என்று கேட்பார்கள் உலகத்தவர்; நிரந்து: ஒழுங்குபட; இனிது: உணர்ச்சியோடு; சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறிள்: சொல்லக் கூடியவர்கள் இருந்தால்).

பேசுகிறவர்களில் பல ரகம்!

சிலர் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசினால் விஷயம் நன்றாய்த் தெரிந்தவர்களுக்கு அது விளங்கும். மற்றவர்களுக்கு விளங்காது.

வேறு சிலர் என்னத்தை எல்லாமோ அளப்பார்கள். 'அடடா என்ன பேச்சு! என்று பாமரர்கள் காது கொடுத்து வியந்து கொண்டிருப்பார்கள். ஆனால் அறிவாளிகளால் அதை சகிக்கவே முடியாது. இந்த இரண்டும் சாமான்யம். ஒரு ரகத்தைச் சேர்ந்தவை தான்.

ஆனால் வேறு ஒரு வகைப் பேச்சாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படிப் பேசக்கூடிய வன்மை உள்ளவர்கள் வெகு சொற்பம். ஒரு உதாரணம்.

சுமார் அறுபது வருஷங்களுக்கு முன் இங்கிலாந்து ஆசிரியர் டின்டால் என்று ஜடதத்துவ நிபுணர் இருந்தார். மகா மேதாவி. உலகப் பிரசித்தி பெற்றார்.

எந்த விஷயத்தைப் பேசினாலும் அபூர்வமான உண்மைகள் வெளிவரும். அதோடு ரஸமாகவும் இருக்கும்.

ஆசிரியர் டின்டாலைப் பற்றி அமெரிக்கர்கள் கேள்விப் பட்டார்கள். அமெரிக்கா வரைக்குமே அவர் புகழ் பரவியிருந்தது. அமெரிக்கர்கள் ஆசிரியரை அழைத்தார்கள். ஆசிரியரும் போனார். சயன்ஸ் சம்பந்தமான பிரசங்கங்கள் செய்தார். விஷயத்துக்கான தட்டு முட்டுகளுடன் விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசுவார். இருநூறு முந்நூறு மைல் தூரத்திலிருந்து நிபுணர்கள் ஆசிரியர் டின்டாலைக் கேட்க வருவார்கள். அவர்களோடு செல்வந்தர்களும் சீமாட்டிகளும் வந்து கேட்பார்கள். (இவர்கள் நிபுணர்கள் அல்ல).

பிரசங்கத்தை மேலே சொன்ன செல்வந்தர்களும் சீமாட்டிகளும் நன்றாய் உணர்ந்து அனுபவிப்பார்கள். பிரசங்கம் முடிந்த உடன் “ஏன் முடித்துவிட்டார்? இன்னும் பேசலாமே!” என்று தான் தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்ளுவார்கள். செல்வந்தர்கள் சீமாட்டிகள் காரியம் இப்படி. ஆனால், சயன்ஸ் நிபுணர்களுடைய காரியம் வேறு. விஷயம் அப்படியே பற்றிக் கொள்ளும் அவர்களுடைய மனசை. காணாததைக் கண்ட காட்சியாய் இருக்கும் அவர்களுக்கு. ஊருக்குத் திரும்பிப் போனாலும் அவர்களை விடாது பேச்சு. ஆயுள் நாள் முழுதுமே விடாதுதான்.

குறளாசிரியர் காலத்தில் கல்வித் துறையில் நிபுணர்களாய் உள்ளவர்களைக் “கேள்வி உடையார்” “கேட்டார்” என்று சொல்லுவது வழக்கம். அப்படிப் பயிற்சி இல்லாதவர்களைக் “கேள்வி இல்லாதவர்கள்” “கேளார்” என்று சொல்லுவது வழக்கம்.

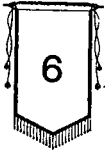
கேள்வி என்றாலே ஆராய்ச்சியின் பயனான நிபுணத்துவம். இப்போ குறளைப் பார்க்கலாம்.

கேட்டார்ப் பிணிக்குந்
தகையவாய்க், கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாஞ்
சொல்.

(கேட்டார் பிணிக்குந் தகையவாய்: நிபுணர்களை அப்படியே பற்றிக் கொள்ளும் தன்மை உடையதாய்: மேலும் - கேளாரும் வேட்ப: நிபுணர்கள் அல்லாத சாமானிய மக்களும் ஆசை கொள்ளும்படியாக; மொழிவதாம் சொல்: பேசுவதுதான் பேச்சு).

பேச்சுக்கு லஷ்யம் இன்றைக்கும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. குறளாசிரியர் காலத்திலும் வித்தியாசம் இல்லை.

சபையில் உயிராபத்து இல்லையே!

1914ம் வருஷம் முதல் உலக மஹாயுத்தம் ஆரம்பித்தது. அந்தக் காலம் விமானத்திலிருந்து குண்டு போடுகிறது. அணுக்குண்டு போடுகிறது என்கிற காரியம் கிடையாது.

எதிரிகள் சேனை அணிவகுத்து நிற்கும் அல்லது பள்ளம் தோண்டிக் குழியில் இருந்து போர்செய்யும். அப்படியே தான் இந்தப் பக்கத்துச் சேனையும்.

இந்த விதமாகப் போர் செய்வதற்குப் படை படையாகச் சேனைகள் வேண்டும். இந்தியாவில் இருந்து எத்தனையோ படைகள் போயின கிசுனர் மில்லியன் என்று பெயர் வைத்துப் பத்து லக்ஷம் பேர் போனார்கள். அவ்வளவு பேரும் அங்கே மடிந்து தொலைந்தார்கள். எல்லாரும் நம் ஊரைச் சுற்றிய அக்கம் பக்கத்திலுள்ள ஆட்கள்தான். அடுத்தாற்போல் ராபர்ட் மில்லியன் என்ற பெயரோடு பத்து லக்ஷம் பேர் போனார்கள். அவர்களும் மடிந்து போனார்கள். யுத்தம் நீடித்திருந்தால் சரித்திரத்தில் வரும் கிளைவ், வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸ், முதலானவர்கள் பெயரோடு படைகள் போயிருக்கும். நம்முடைய முன்னோர்கள் செய்த புண்ணிய வசத்தால் நின்று விட்டது போர். “மில்லியன்கள்” போகவில்லை. ஆனால் ஒன்று; ஒருவராவது கோழை என்று சொல்லும்படியாக நடந்து கொள்ளவில்லை. அத்தனைபேரும் வீரர்களாகவே மடிந்தார்கள்.

பகையகத்துச் சாவார்
எளியர்

யுத்தத்தைக் கொஞ்சம் விட்டுவிட்டு ஒரு சபைக்குப் போவோம். மகா மகா பண்டிதர்கள் இருப்பார்கள். ஆனால் அவர்களை மேடை மேல் ஏறி ஏதாவது ஒரு விஷயத்தைச் பற்றிப் பேசச் சொன்னால் போச்சு காரியம். பயந்து, திணறித் திண்டாடிப் போய்விடுவார்கள். இது நமக்குத் தெரியும் சாமான்ய உலகம்.

ஆங்கிலேயர் இதைப் பற்றி ரஸமான விவரங்கள் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அடிசன் என்ற ஒரு பெரிய ஆசிரியர். ஆங்கில பாஷை அவர் முன் என்ன குட்டிக் கரணம் போட வேண்டும் என்றாலும் போடும். வாசிக்க வாசிக்க எளிமையாய்ச் சுகமாய் இருக்கும். இருபது பேர் இருக்கிற இடத்தில் ஒரு சமயம் எழுந்து நின்று பேசும்படி நேர்ந்து விட்டது ஆசிரியர் அடிசனுக்கு. சில நிமிஷம் ஒன்றும் ஓடவில்லை. பிறகு “நான் கருதுகிறேன்” என்று சொல்ல வந்தார். ஆங்கிலத்தில் கருக் கொள்ளுகிறேன் என்ற உருவத்தில் விழுந்தது விஷயம் (கன்சீவ்). சிறிது நேரம் மௌனம். பிறகும் அந்த வார்த்தையையே சொன்னார். பிறகு மௌனம். மூன்றாவது தடவையும் அந்த வார்த்தையைச் சொன்னார். அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டார்.

அங்கிருந்த பெண்மணி ஒருத்திக்குச் சிரிப்புத் தாங்க முடிய வில்லை. சொன்னாள், “நம்முடைய நண்பர் மூன்று தடவை கருக்கொண்டார். ஆனால் பெற்றெடுத்த பாடாக ஒன்றும் இல்லை”.

இது மாதிரி பல விவரங்கள் ஆங்கிலப் புலவர்கள் சம்பந்த மாக அனுபவங்கள் எவ்வளவோ உண்டு.

சபையைக் கண்டு பயப்படாத காரியம் மிக அபூர்வம் என்பது தெரிகிறதல்லவா?

பகையகத்துச் சாவார்

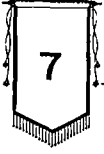
எளியர்: அரியர்

அவையகத்து) அஞ்சா

தவர்.

(பகையகத்துச் சாவார் எளியர்: எதிரிப் படைக்கு முன் சாவார் - செத்தே போகிறவர்கள் சாமான்யம். ஆனால் - அரியர் அவையகத்து அஞ்சாதவர்: ரொம்ப அபூர்வம் சபையைக் கண்டு பயப்படாதவர்கள்).

ஒரு உண்மை எப்படிப் பரவிக் கிடக்கிறது இரண்டாயிரம் வருஷமாக!

உலகம் சிரிக்கட்டும் [திருவாசகம்]

ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி நமக்கு ஏதோ நம்பிக்கை இருக்கிறது. விஷயம் நமக்கு உவந்த விஷயம், ஆனாலும் நம்பிக்கைக்குள்ளேயே சில சில வேளைகளில் சந்தேகம் வந்து ஊடாடிப் போகும்.

இந்த நிலையில் யாராவது மறுத்துச் சொன்னால் நமக்கு வருத்தம் வரும்; கோபமும் வரும்.

ஆனால் உறுதியாய் அறிந்து அனுபவித்த விஷயம் பற்றி யாராவது மறுத்துச் சொன்னாலோ, அது நம்மைப் பாதிக்காது. உலகத்தார் எல்லாருமே வேறுவிதமான அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தபோதும் நமக்கு அது பொருட்டல்ல.

உலகத்தில் சிருஷ்டி தத்துவம் என்றும், அவைகளைப் பாதுகாக்கும் தத்துவம் என்றும் உயிர் வாக்கத்தில் பலவித தத்துவங்களைப் பார்க்கிறோம். அந்தத் தத்துவங்களைத் தேவர்கள் என்று உபசரிக் கிறோம்.

தத்துவங்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்து விட்டோம். ஆனாலும் எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையில் நின்று தொழில்செய்யும் கடவுள் தத்துவத்தை அறிதல் அருமையிலும் அருமை. சமயவாதிகள் எல்லாருமே ஒப்புக்கொண்ட விஷயம் இது.

ஆனாலும் நம்முடைய உடல், உயிர், உணர்ச்சி மூன்றுக்கும் நாம் உரியவர்கள் அல்ல. எங்கும் நிறைந்ததாய் உள்ள இறைவனே உரியவன் என்று உணர்ந்துவிட்டால் இறைவனது ஆனந்தமயத்துக்கு உரியவர்கள் ஆகிவிடுவோம் நாம். அவனோடு ஒன்றி விடுவோம்.

மாணிக்க வாசகர் இத்தகைய அனுபத்தை வெளியிடுகிறார்:

அரிக்கும் பிரமற்கும்
அல்லாத தேவர்கட்கும்
தெரிக்கும் படித்தன்றி
நின்றசிவம்! வந்து நம்மை
உருக்கும் பணிகொள்ளும்
என்பதுகேட்டு உலகமெலாம்
சிரிக்கும் திறம்பாடித்
தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

(அரி உயிரை எல்லாம் காக்கின்ற நியதி; - அப்படியே பிரமன் உண்டாக்குகிற நியதி; அல்லாத தேவர்: இன்னும் எத்தனையோ நியதி தத்துவங்கள்; தெரிக்கும் படித்தன்றி: தெரிய முடியாதபடி; நின்ற சிவம்: எங்குமாய் ஒரு படித்தாய் நிலைத்து நிற்கும் கடவுள் தத்துவமானது; வந்து நம்மை; எங்குமாய் இருப்பது போய் ஏதோ நம்மிடம் வந்த மாதிரி ஞானத்தைப் புகட்டி; உருக்கும்: ஆனந்தத்தில் நம்மைக் கரையச் செய்யும்; பணி கொள்ளும்: நம்மை உரிமை பாராட்டி இது செய், அது செய் என்று ஏவும் - செயல் எல்லாம் அவன் செயல்த்தானே!)

குறிப்பு:- உலகம் தன்னைப் பைத்தியக்காரன் என்று எண்ணிச் சிரிக்கலாம். அப்படிச் சிரிப்பது உலகத்தாரின் அறியாமையைத் தான் காட்டுகிறது.

ஏளனமும் எக்களிப்பும் தமிழ்ச் செய்யுளின் அங்கங்களோடு கலந்து ஒரே கும்மாளி போடுகின்றன. ஏற்பட்ட ஓசை இயல் களோடு பாடப் பாட பாவம் தெளிவாக வந்து முன் நிற்கும்.

மழையே பெய்வாயாக!

தமிழ்நாட்டில் ஒரு வட்டத்தில் மழை பெய்யவில்லை. பொதியாய் உள்ள பயிர் எல்லாம் பட்டுப் போய்விடும். ஆடு மாடுகளுக்குக் குடிதண்ணீர் இல்லாமல்ப் போய்விடப் பார்க்கிறது. மனிதர்கள் பாடு என்ன ஆகும். எல்லோருக்கும் ஒரே கவலை. ரயில் முதலிய வசதிகள் இல்லாத காலத்தில் அயலிடமிருந்து தான்யம் லகுவில் வந்துவிடவா செய்யும்?

இந்தப் பரிதாப நிலையைப் பார்த்து ஒரு சிவ பக்தர் ஏக்கம் அடைகிறார்.

சைவப் பண்பாட்டில் அபாரமாய்த் திளைத்தவர் அவர். கோயில் வழிபாடு உத்ஸவம், மஹேசுவர பூஜை, தேவாரப் பாடல்,

திருவாசப் பாடல் இவைகள் எல்லாவற்றையும் உள்ளூற அனுபவித்தவர்.

சைவத்தில் அவருக்கு உறுதியில்லாமல் வேறு யாருக்கு இருக்கக்கூடும்?

அவருடைய உள்ளத்தில் உண்டான பரிவும் ஏக்கமும் உறுதியும் செய்யுளாக உருவெடுக்கின்றன.

சைவ சமயம்

சமயம்எனில், அச்சமயத்

தெய்வம் பிறைகுடும்

தெய்வம்எனில் - ஐவரைவென்று)

ஆனந்தா காரத்து)

அழுந்துவதே முக்திஎனில்

வானங்காள் பெய்க

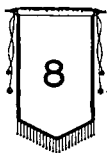
மழை!

(ஐவரை வென்று: கண், காது முதலான ஐம்பொறிகளையும் தொழிற்படாமல்ச் செய்து; ஆனந்தா காரத்து அழுந்துவதே; எங்குமாய் நம் உள்ளத்தின் உள்ளுமாய் ஒரே ஆனந்தமயமாய் நிறைந்திருக்கும் பரம்பொருளில் நம்முடைய ஆணவ உணர்ச்சியைக் கரைந்துவிடச் செய்வதே; முக்தி எனில்: சிவத்தோடு ஐக்கியமாகும் முக்தி நிலை என்பதும் உண்மையானால்; வானங்காள்: வானத்தில் சஞ்சரிக்கும் மேகங்களே.)

பாடலைப் பாடினார். மழையும் 'சோ' என்று பெய்தது. பக்தரது ஆத்திரமும் மழையும் ஒன்றாய்க் கலக்க நேர்ந்தது. இப்படிக் கலக்க நேருவதைப் பல தடவை நாமும் பார்த்திருக்கிறோம். சமயத்துக்கு அதனால் தனியான ஒரு உறுதி ஏற்படுவதையும் பார்க்கிறோம். மகிழ்கிறோம்.

கவியின் ஓசை தாளங்களில் சைவத்தின் பக்தி சாயல் அற்புதமாய்த் துலங்குகிறது.

கதையாய் முடிந்ததே! [நந்திக்கலம்பகம்]

சில வருஷங்களுக்கு முன் இங்கிலாந்தில் பாஷை சம்பந்தமாக ஒரு தர்க்கம் நடந்தது. மேடை மேல் ஏறி நின்று பேசும்போது சாதாரணமாய் பேசும் பாஷையாய் இருந்துவிட்டால்க் கெடுதலுண்டா என்ற கேள்வி எழுந்தது.

இப்படி ஒரு கேள்வி எழுந்ததற்குக் காரணம், கிரேக்க பாஷையையும் லத்தீன் பாஷையையும், அவைகளின் லாகவம் இப்படி என்று அறியாமல் பள்ளிக்கூடத்தில் கற்றதுதான் என்றார்கள். அதன் பிறகு விஷயம் எளிதாய்ப் போய்விட்டது. சாமானியப் பேச்சு பாஷையில்ப் பேசினால்தான் ஆங்கிலம் ஆங்கிலமாயிருக்கும் என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள்.

மேடைப் பிரசங்கம் போகட்டும்; எழுதும் போதும் சாமானியமாகப் பேசும் பாஷையில் எழுதலாமா என்ற கேள்வி வந்தது. எழுதும்போதும் விஷயத்தை விளக்கி உணர்ச்சியை எழுப்புவதுதானே காரியம். எனவே அதற்கும் சாதாரண பாஷைதான் வேண்டும் என்று முடிந்து விட்டது.

கடைசியில்ச் செய்யுளுக்கு வந்தார்கள். “அதெல்லாம் முடியாது. செய்யுள் என்றால்த் தனியான கதியோடு நடக்க வேண்டும். காம்ப்ரிய நடை வேண்டும். பேச்சோடொட்டிய பாஷை வந்தாலே கவி நயத்தைக் கெடுத்து விடும்” என்று தடபுடலாய் வாதித்தார்கள். இருவர் மட்டும் காலைத்தேய்த்த வண்ணமாய் “அசாதாரணமான பாஷையில்ச் செய்யுளை எழுதி விட்டால் விளங்காதே” என்று மெதுவாகச் சொல்லிப் பார்த்தார்கள்.

“கவிஞர்” கூட்டம் அதிகமாக இருக்க நேர்ந்ததால் அவர்கள் கை பலத்து விட்டது. “கவி என்றால் கிள்ளுக்கிரையா, எல்லாருக்கும் விளங்குவதற்காகவா ஒருவர் கவி எழுதுவது? அப்படி விளங்கும் படியாக கவிகள் எல்லாம் இருந்து விட்டால், பள்ளிக்கூடத்தில் செய்யுள்ப் பாடந்தான் எதற்கு: பொழிப்புரை, இலக்கண விளக்கம் எழுவாய் பயனிலைகளின் நிலை, இவைகளோடெல்லாம் கஷ்டப்பட வேண்டிய காரியம் இராதே. பையன்கள் தாமாகவே செய்யுள்ப் பாடங்களைப் படித்துக் கொள்ளுவார்களே. பிறகு அவைகளைப் பாடமாக வைப்பானேன்?” என்று தாக்கி விட்டார்கள்.

பயந்த ஆசாமிகளான அந்த இருவரும் அப்படியே அடங்கி விட்டார்கள்.

அவர்கள் மாத்திரம் தனித்து வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார்கள். “கவி என்றால் உணர்ச்சிமயமாய் இருக்க வேண்டியதல்லவா. உணர்ச்சியை வெளியிட வேண்டுமானால், இதயமும் நாவுமாக ஒட்டிப் பேசும் பாஷைதானே அதைச் சாதிக்கும். உண்மை இப்படி இருக்க இந்த ஆசிரியக் கூட்டம் என்ன விபீதமாக வாதாடுகிறது!” என்ற முடிவான வார்த்தையோடு வீடு போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

ஆனால் ஒன்று: இந்த விஷயத்தை அனுபவ ரூபமாக நாம் அறிந்துவிட முடியாது. ஆங்கிலத்தில் வழக்கெங்கே கிடக்கிறது, வழக்கொழிந்தது எங்கே கிடக்கிறதென்று கண்டுபிடித்துவிட முடியாது. இந்த ஜென்மத்தில் கண்டுபிடித்து விட முடியாது என்றால் மிகையல்ல.

தமிழிலோ வாழ்க்கையும் அதன் நயத்தையும் கண்டு கொள்ளலாம்.

ஒரு உதாரணம்.

✽

✽

✽

பல்லவன், நந்திவர்மன் (9-வது நூற்றாண்டு) தொண்டை நாட்டை அழகு பெற வைத்திருந்தான். பூந்தோட்டங்களும் நந்த வனங்களும் தாமரைத் தடாகங்களும் நீரோடைகளும் நாட்டை ஆங்காங்கு அலங்கரித்தன. இப்படி அலங்கரித்ததில் வியப்பில்லை: சிவபக்தியும் சிவ பூஜையுந்தான் அவனது வாழ்க்கைக்கு உயிராய் இருந்தனவே.

✽

✽

✽

அந்த அழகான நந்தி வர்மனது நாட்டில் ஒரு இளம்பெண்: காதலன் வேறு நாட்டுக்கு காரியமாகப் போயிருக்கிறான். ஒரு நாளைக் குறித்து, அன்று திரும்பி விடுவதாகவும் சொல்லிப் போயிருக்கிறான். அற்பிசி கடைசியில் ஒரு நாள் நாயகியானவள் தன் பூங்காவனத்துக்குச் சென்றாள் - நாயகனைச் சந்திக்கலாம் என்று தான்.

நாழிகையாகிறது; அவன் வந்த பாடாக இல்லை.

நீரோடையின் ஓரத்தில் ஒரு பாறை மீது உட்கார்ந்தாள். மனசுக்கு நிம்மதி இல்லை. கண்ணானது குவளை மலரில் தேன் உண்டு கொண்டிருந்த வண்டுகளின் மேல்ச் சென்றது. மனசும் அந்த வண்டுகளோடு ஒட்டி விளையாடியது.

நீரோட்டத்தில்க் குமிழியும் சுழியுமாக வெகு அழகாய் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. அவைகளின் மேல்த் தும்பிகள் (தட்டான்கள்) பறந்தும் அசைவற்று நின்றும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

வண்டுகளையும் தும்பிகளையும் காதல் வெளிகொண்ட மனத்தோடு பார்க்கப் பார்க்க உறவு கொண்டாடும் தோழிகள் போல ஆய்விட்டன அவைகள். அவைகளோடு பேசவே ஆரம்பித்து விடுகிறாள்.

சந்தம்

தனன தனன

தனனா தன்

தன்ன தன்

சிவனை நொடியும்

மறவா த

சிந்தை யான்

ஜெயமின் உறவு

தவிரா த

நந்தி ஊர், -

குவளை மலரில்

மதுவா ரும்

வண்டு காள்!

குமிழி சுழியில்

விளையா டும்

தும்பி யே!

அவனி மழைபெய்
 குளிர்கா லம்
 வந்த தே!
 அவரும் அவதி
 சொன நா ளும்
 வந்த தே!
 கவலை பெரிது:
 பழி கா ரர்
 வந்தி லார்
 கணவர் உறவு
 கதையாய் மு
 டிந்த தே!

- நந்திக் கலம்பகம்.

(ஜெயமின் உறவு தவிராத: வீரலக்ஷ்மியின் உறவு நீங்காத, அதாவது, சதா பகைவர் மேல்ப் படையெடுத்து வெற்றி கொண்டாடும்; நந்தி ஊர்: நந்தி வர்மனது இந்த அழகான ஊரிலேதான்; அவனிமழை பெய்: நாடெங்கும் மழை பெய்யும் படியான; அவரும்: நம்மைப் பிரிந்துபோன அந்தப் பிரபுவும்; அவதி சொனநாள்: கெடு வைத்துச் சொல்லிப் போன நாளும்.)

பாடலைப் பாடப் பாட, அந்தப் பெண்ணின் உருவமும் சோகமும் தெளிவு பெற்று நம் மனக் கண் முன் தோற்றும். பாஷை சாமானிய பாஷையாய் இருப்பதால், கவனம் பாஷையில்லக் கூடச் செல்லாது; நாயகியின் சோகத்தில் தான் செல்லும்.

இருந்தாலும், “பழிகாரர் வந்திலர்” என்னும் போதும் “கதையாய் முடிந்தது” என்னும் போதும் தமிழுக்கு ஒரு மந்திர சக்தி அல்லவா இருக்கிறது என்று, வியக்கத் தோன்றுகிறது. இதயமும் நாவும் ஒட்டி வழக்கில் வந்து நம்மோடு உறவாடுகிற வார்த்தைகள் அவை.

அரும்பத அகராதியைச் சேர்ந்தவை அல்ல அவை. நாமும் அந்த ஆங்கில நண்பர்கள் இருவரோடும் கலந்து கொள்ளுகிறோம்.

பண்டைக்காலத்து மாமா ஒருவர்

9

நூற்பது வருஷங்களுக்கு முன்னே நரசிம்ம ராவ் செட்டுதான் செட்டு நாடகக் கம்பெனி வரப் போகிறதாக இரண்டு மாசத்துக்கு முன்னமேயே ஊரெல்லாம் பேச்சு. கொட்டகை போடுகிறதைப் பார்க்கவே மாடு போட்டு வண்டியேறி வருவார்கள். நடிகர்கள் வந்தவுடன் ஒரு பரபரப்பு; அவர்களில்ச் சிலர் வந்து சேரவில்லை என்கிறதிலும் ஒரு பரபரப்பு.

நாடக மேடையில் நடிக்கிறதெல்லாம் அதிசயந்தான். ஒரு அணாத் தரை டிக்கட்டிலிருந்து அரை ரூபா 'ரிசர்வ் சேர்' உள்பட எல்லோருக்கும் ஒரே திருப்தி. சூத்திரதார் வந்து ஒரு மணி நேரம் பீடிகை போடுவார். பிள்ளையார் சரஸ்வதி இரண்டு பேருமே விதூஷகனைத் தினந்தோறும் 'விதூஷகனாகக் கடவது' என்று சாபமிடுவார்கள் 'ராஜபார்ட்' என்றால் காம்ப்ரீய மயந்தான் பேச்சு, பாட்டு, முக்கியமாக நடை இதெல்லாம் தேவலோகத்திலிருந்து எழுதி வருத்தியதாகத் தோன்றும். "ராஷஸப் பார்ட்" வந்துவிட்டாலோ கேட்க வேண்டிய தில்லை. நாடக மேடையையே எதிரியென்று மிதிப்பார். 'ஹா ஹோ' என்று இடியேறு நாணும்படி முழங்குவார். குந்துருக்கம் போட்டு வாயிலிருந்து அக்கினிச் சுவாலையைக் கொப்புளிக்கச் செய்வார். அதிலும், தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட 'அதல விதல சுதல...' என்னும் பதினாலு லோகங்களையும் எடுத்துச் சொல்லும் போது, அந்தப் பதினாலு லோகங்களுமே உதிர்ந்து நம்மேல் விழுந்துவிடுமோ என்று சொல்லத் தோன்றும். இதெல்லாம் சேர்ந்து எவ்வளவோ பயத்தை உண்டாக்கினாலும், இப்பேர்ப்பட்ட ராஷஸர்கள்

நாடகக் கொட்டகைக்கு வெளியே இல்லையென்ற உறுதியினால் எல்லோருக்கும் மனசுக்குள் எவ்வளவோ ஆறுதலுந்தான். இது போக, அழுகிற கட்டம் வந்து விட்டாலோ ஸ்திரீ பார்ட்டுக்காரன் அழுகையை லேசில் விடுகிறதில்லை. ஒரு மணி, இரண்டு மணி, மூன்று மணி நேரமேதான் ஆனாலென்ன? சோகம் பொங்கிக் கொண்டேதான் இருக்கும். சோகாரஸத்தை அந்தக் காலத்தில் மணிக்கணக்கில்தான் கணக்கிடுகிறது. இரண்டு மணிநேரம் அழுதான், மூன்று மணிநேரம் அழுதான் என்கிறது; ஆனால், படிமரக்காலக் கணக்கில் கண்ணீரை அளந்து கணக்கிட்டால் எளிதாய் இருந்திருக்கும்; துல்லியமாயும் இருந்திருக்கும்.

இப்படியாக நவரஸங்களை யெல்லாம் ஏற்பட்ட பாத்திரங்கள் மூலமாகப் பரிமாறிக்கொண்டு வந்தாலும், எல்லோருக்கும் ஒரு பார்ட்டில்தான் ரொம்ப ப்ரீதி. அது எது என்றால், மாமா பாட்டு. அவர் நாடக மேடையில் உலாவும் தாசிக்கும் அவளை நாடி வருவோருக்கும் எப்படி மாமாவோ, எப்படி வேண்டியவரோ, அப்படியே நாடகம் பார்ப்பவர்கள் எல்லோருக்கும் மாமாதான், வேண்டியவர்தான் மாமா பார்ட்டு இல்லாத நாடகம் நாடகமே இல்லை. மாமா பார்ட்டு இல்லையென்றால் டிக்கட்டை வாபஸ் செய்யக்கூட எத்தனிப்பார்கள் ஜனங்கள்.

மாமாவின்மேல் மாத்திரம் இவ்வளவு உரிமை பாராட்டுகிறது எங்கே இருந்துவந்தது? காரணம், நாடக மேடையில் விஜயம் செய்யும் ராஜா, ராணி, ராக்ஷஸர்கள் எல்லோரும் வேறு உலகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயிருக்க, மாமா ஒருவர் மட்டுந்தான் இந்த உலகத்தைச் சேர்ந்தவர். அந்தக் காலத்தில் மிராசுதார்கள் வீட்டிலும் பண்ணையார்கள் வீட்டிலும் அவர் நடமாடித் திரிவதைச் சாதாரணமாய்ப் பார்க்கலாம். நாடகமேடையில் அவரைக் கண்டதும் ஏதோ எஜமானனைத் தேடித்தான் தெரியாமல் இராத்திரி ஆனதனால் ஸ்டேஜுக்குள் புகுந்து விட்டாரோ என்று தோன்றும்.

மிராசுதார் வீட்டுக் காரியங்களில் மாமா புகாத முக்குமுடை கிடையாது. நாற்று நடுகைக்கு ஆள் திரட்ட வேண்டுமானால் அவர்தான். சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களைப் பார்க்க வேண்டுமானால் அவர்தான். வண்டிபோட வேண்டுமானால் அவர்தான். சாயங்காலம் சிநேகிதர்களுக்குப் பலகாரம் 'சப்ளை' செய்ய வேண்டுமானால் 'இதோ தயார்' என்பார். விருந்தோ கிரகப்

பிரவேசமோ கலியாணமோ வந்துவிட்டால், மாமாவின் உபசாரத் தையும் அவர் உரிமை பாராட்டுவதையும், அருமை பராட்டுவதையும் பார்த்தால், அவர் இல்லாமல் என்னதான் ஆகும் என்றே படும். மாமா ஒருவரா, அல்லது நூற்றுக்கணக்கான உருவங்களாகத் தன்னைப் பெருக்கிக் கொண்டுதான் உலாவுகிறாரா என்று சொல்லத் தோன்றும். வந்தவர்களெல்லாம் முறை கொண்டாட ஆரம்பித்து, எங்கே பார்த்தாலும் 'மாமா மாமா' என்ற சப்தந்தான்.

இப்படியாக, தோட்டிமுதல் தொண்டைமான்வரைக்கும் எல்லோரும் உபசாரப்படுத்தி முறை கொண்டாடி வந்தாலும், ஒரு இடத்திலே மாமா பாடு ஆபத்துதான். வீட்டுக்குள்ளே போகிற தென்றால், அவருக்குப் புலிக் குகைக்குள் போகிறதுபோலத்தான், வீட்டு அம்மாளைக் கண்டதும் கருடனைக் கண்ட சர்ப்பம்போல் ஓடுங்கி விடுவார். இரவில் மூண்டுகொண்டிருந்த கோபமெல்லாம் விடியற்காலம் சுவாலையாக வீசி அவர்மேல்ப் பாயும். பிள்ளை களாவது யாராவது மாமா என்று சொல்லி விட்டால்ப் போதும். 'மாமாவா, சீமாவா' என்ற அதட்டல் உடனே வரும். அவர் நேராகத் தென்பட்டால் 'விழுவான்' தொட்டு சகஸ்ர நாமாவளி அர்ச்சனை தான்.

மாமாவின் மேல் அம்மாளுக்கு எவ்வளவோ எரிச்சல் இருந்தபோதிலும், அவர் இல்லாமல் வீட்டுக் காரியம் ஒன்றும் சாயாது என்பது தெரியும். பால் கறக்கிறவன் வர நாழியை ஆய்விட்டால், 'விழுவானைக்' கூப்பிடச் சொல்லி, "இவ்வளவு நாழியலும் எங்கே தொலைஞ்சு போனாய்? சுத்த வெட்டி. பாலைக் கறந்து தொலை" என்று சொல்லவேண்டி வரும். அவர்தான் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கொண்டுபோய் விட வேண்டும். அம்மாளுக்கு அலுவலாய் இருந்தால், பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகிற பெண்களுக்குத் தலைவாரி விட்டு விடுவார். அய்யா முதல் அம்மா வரைக்கும் அவர்தான் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து மருந்து வாங்கி வரவேண்டும். நல்ல மாதிரியாகக் கூடையிலே வைக்கோல் போட்டு, பத்து சீசாவையும் வைத்து அப்படியே கொண்டு வந்து சேர்ப்பார். கார்த்திகையன்று இரவு கோயிலுக்குப் போக வேண்டுமென்றால், கோயிலில் எல்லாவற்றையும் ஏற்பாடு பண்ணிவிட்டுக் குழந்தையைத் தோள்மேல் வைத்துக் கொண்டு அரிக்கன் லாந்தலையும் எடுத்துக் கொண்டு, அம்மாவுக்கு முன்னால் நடக்கத் தயாராக நிற்பார். இவ்வளவும் 'விழுவானால்'தான் நடக்க வேண்டியிருப்பதால், 'வெடுவெடு' என்று பேசுகிறதைக் கொஞ்சம்

மறக்கிற நேரங்களும் உண்டு அம்மாளுக்கு ஆனால் அது அபூர்வந்தான். பொதுவாக, நல்ல மாதிரிச் சேலைகளை ஜவுளிக் கடையிலிருந்து பொட்டணமாக அவரே தூக்கிக்கொண்டு வந்த சமயங்களில்தான் அவருக்குக் கொஞ்சம் உபசாரம். அந்த உபசாரத் திலுங்கூட, அடிக்கடி சுருக்கென்று தைக்கும்படியான வார்த்தை களும் சேர்ந்து பாயும்.

மிராசதார் வீட்டிலே அம்மாளுக்கும் மாமாவுக்கும் ஏழாம் பொருத்தம் என்பது நாற்பது வருஷத்துக்கு முன் உண்மை; தற்போதும் உண்மை; தமிழ்நாட்டில் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னும் உண்மையே. அக்காலத்தில் புலவரொருவர் இந்த உண்மையை எப்படிக் கவியிலே கையாளுகிறார் என்பதைப் பார்ப்போம்.

✽

✽

✽

நந்திவர்மன் தமிழ்நாட்டில் அரசு செலுத்திவந்த பல்லவ அரசர்களில் முக்கியமானவன். பல தடவை போர்புரிந்து வெற்றி யும் புகழும் படைத்தவன். எல்லாவற்றிலும் அதிகமான புகழ் அவன் தமிழையும் தமிழ்ப் புலவரையும் பரிபாலித்து வந்ததற்கே. புலவர்கள் அவனைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடி வந்தார்கள். அவனுடைய வீரம், வெற்றி, கொடை முதலானவைகளைப் பற்றி எவ்வளவோ புகழ்ந்தார்கள். அதோடு, அக்காலத்து மரபுக்கு ஏற்ப, அவனுடைய அழகையும் பற்பலவிதமாக எடுத்துக்கூறி மகிழ்ந் தார்கள். அதில் ஒருவிதம் நாயகன் பரத்தையரால் மயக்கப்பட்டு அவர்கள்பால் பாசம் வைக்க நேருகிறதும், இதற்குப் பாணன் (அதாவது, பாட்டுப் பாடுகிறவன்) காரணமாகவும் தூதாகவும் இருப்பதும் தெரிந்து, நாயகி மனவருத்தமும் பாணன்மேல் கோபமும் கொள்ளுவதாகத் துறை அமைத்துப் பாடுவது, இந்தத் துறைக்குக் கவி ஒரு நாடகம் கற்பிக்கிறார்.

ஒரு நாள் நாயகியின் தாயும் தங்கையும் அவளைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள் அன்று இரவு சாப்பாடெல்லாம் முடிந்து பத்து மணிக்கு மேலாய்விட்டது சாதாரணமாகப் பாட்டுக் கச்சேரிகள் நடக்கிற 'ஹாலில்' (பேரரங்கில்) நாயகன் மற்ற சகாக்களோடு இருக்க, பாணர் பாட ஆரம்பிக்கிறார்.

மாமாக்களுக்குத் தெம்மாங்கு, தில்லானாப் பாட்டு, பதம் கொஞ்சம், துக்கடாக்கள் கொஞ்சம் எல்லாம் பாட வரும். சகாக்களெல்லோரும் தாளம் போட்டு, தலையசைத்தும், 'சபாஷ்'

கொடுத்தும் வந்ததிலிருந்து, பாணருக்கு உத்ஸாகம் மேலிட்டுப் பிரமாதமாக ஆவேசத்தோடு நெடுநாழிகை பாடினார். அரங்கிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களெல்லோரும் ரொம்ப மெச்சினார்கள். கச்சேரி கலைந்தது. அந்தப்புரம் உள்பட, வீட்டிலுள்ளவர்கள், முக்கியமாக அயலூரிலிருந்து வந்தவர்கள், எல்லோரும் பாட்டைக் கேட்டு ஆனந்தித்திருப்பார்கள் என்ற உறுதியினாலும், எக்களிப்பினாலும், பாணருக்கும் அன்றிரவு தூக்கம் நன்றாய் வந்தது.

காலையில் எழுந்திருந்து தலைவனுக்கு வேண்டிய பணி களையெல்லாம் கவனித்துவிட்டு, எப்போதும்போல் அந்தப்புரத்துக்குப் போனார். பாணர்போகும்போது நாயகியின் தாயும் தங்கையும் தன் பாட்டை மெச்சிப் பேசுவார்களென்று நம்பிப் போனார். நாயகியை மாத்திரம் சந்தித்தார். அவள்,

“பேணி இசைவளர்க்கும்
நந்திபெம்மான் பேரரங்கில்”

என்று ஆரம்பித்தவுடனே, பாணருக்கு அவள் தன் பாட்டைக் குறித்துத்தான் பேச ஆரம்பித்தாள் என்று சந்தோஷம் ஏற்பட்டது. உடனே,

“ஏனொலி நென்னல் இரவெழுவும்”*

என்று சொல்லவும் கொஞ்சம் திகைத்தார். பிறகு,

“- பாணகேள்:

பேய்என்றாள் அன்னைதான்
பேதைஎன் தங்கையும்
நாய்என்றாள்”

என்று சொல்லிக் கொஞ்சம் நிறுத்தினாள். பாணர், “சரி, இது ஏதோ கூக்குரல் ஒன்றைக் கேட்டு, புதிதாய் வந்தவர்கள் ஆனதால், தாயும் மகளும் பயந்ததுதான். வேறொன்றும் இல்லை” என்று எண்ணி அமைதி அடைந்தார். ஆனால், தேள்க்கொடுக்கு போலக் கடைசியில் வந்தது உண்மை.

“நீ என்றேன் நான்?”

பாணர் மனம் துடித்துவிட்டது.

இப்போது, வெண்பா முதலிலிருந்து கடைசிவரை அமைந்து நிற்கிற கோலத்தைப் பார்ப்போம்.

* ஏனொலி - பேரிரைச்சல், நென்னல் - நேற்று

“பேணீ இசைவளர்க்கும்
 நந்திபெம்மாண் பேரரங்கில்
 ஏணொலி நென்னல்
 இரவெழலும், - பாண்கேள்:
 பேயென்றாள் அன்னைதான்,
 பேதைஎன் தங்கையும்
 நாய்என்றாள், நீயென்றேன்
 நான்”.

இதை இவ்வாறு நாடகமாக அமைத்துப் புலவர் பாடக் கேட்டவுடனே, தமிழில் மோகமுள்ள நந்திக்கு என்ன என்ன களிப்பெல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கும்? வஞ்சகப் புகழ்ச்சியின் சாதாரியத்தையும் நுட்பத்தையும் எண்ணும்போதெல்லாம் நகைப்பும் வியப்பும் பொங்கிப்பொங்கி எழுமல்லவா? புலவருக்கும் கவிக்கும் எதைத்தான் கொடுக்கத் தோன்றாது? உயிரையே கொடுக்கலாம் என்று சொல்லுவானானான். அது அந்தப் பாட்டில் அவனுக்குள் மோகத்தைத் தெரிவித்த நயமான முறையாகும். அந்தச் சமயம் அவனோடு கூட இருந்திருந்தால், “ஆம், ஆம்” என்று ஆமோதிப்போம் நாமும்.

நீளச் சக்கரவர்த்தி கதை நடக்கிறது. நாடக மேடையில் நிலவு எரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நடுக் காட்டில் நளனும் தமயந்தியும் படுத்திருக்கிறார்கள். தமயந்தி தூங்குகிறாள். நளனுக்கு தூக்கம் வரவில்லை. இருவருமாய்ச் சேர்ந்து உடுத்தியிருந்த உடையை இரண்டாகக் கிழிக்கிறான் நளன். ஒரு பாதியைத் தான் எடுத்துக்கொண்டு நடந்து போய் விடுகிறான்.

சிறிது நேரங்கழித்து தமயந்தி விழிக்கிறாள். பக்கத்தில் நளன் இல்லை, உடையில் பாதியும் இல்லை.

எழுந்திருந்து உட்காருகிறாள். நாலா பக்கமும் பார்க்கிறாள். கண்ணைக் கசக்கிக் கூர்ந்து பார்க்கிறாள். “நாயகா!” என்று அலறுகிறாள். ஏதாவது சப்தம் வருகிறதா என்று திசை திசையாய்ச் செவியைச் சாய்க்கிறாள். தன் அலறுதலின் எதிரொலியைத் தவிர்த்து வேறொரு சப்தமும் வரவில்லை. உடம்பு ஒரே நடுக்கமாய் நடுங்குகிறது.

நாம் ஒரு பெண்ணைப் பார்க்கிறோம். அநாதை யான பெண் அவள்.

✻

✻

✻

நம்முடைய நண்பன் ராமச்சந்திரன் எங்கே? அவன் எங்கேயோ போய்விட்டான்! அவனிடத் திலிருந்த உணர்ச்சி அவ்வளவும் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்ந்து விட்டது. தமயந்தி என்ற பாத்திரத்துக்குள் சென்றுவிட்டது.

நடிகள் ராமச்சந்திரன் மாத்திரமா மாயமாய்ப் போய் விட்டான்? நாமும் மாயமாய்ப் போய் விட்டோம். ராமச்சந்திரன் தமயந்தி மயமானான்; நாமும் அப்படியே தமயந்தி மயமானோம்.

ராமச்சந்திரன் தன்னைச் சாக அடித்துக் கொண்டான், நம்மையும் சாக அடித்து விட்டான்.

நம்முடைய மனம் நாடக பாத்திரத்தின் மயமாய்ப் போய் விடுகிறது

நாடகக் கலையிலிருப்பது போலவே மற்ற எந்தக் கலையிலும் இது உண்மை.

உணர்ச்சி பாவத்தோடு விளங்கும் சித்திரம் ஒன்றைச் சிறிது நேரம் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டே இருப்போமானால் நேரம் ஆக ஆக பாவம் ததும்பும் ஒவ்வொரு உறுப்போடும் நம் மனம் ஈடுபட்டுக் கரைந்து விடுகிறது. சங்கீதத்திலும் அவ்விதமே தான். எப்படியோ நம்முடைய நரம்பு தசையெல்லாம் உணர்ச்சியற்ற நிலைமைக்கு வந்து விடுகின்றன. சங்கீதத்திலுள்ள உணர்ச்சி பாவத்தோடு மனசு ஒன்றி விடுகிறது. நம்முடைய வசத்தை விட்டு வேறு எங்கேயோ உள்ள உணர்ச்சிக்கு வசமாய் விடுகிறோம் நாம்.

கவியிலும் (அதாவது உண்மை ததும்பும் உருவத்தோடு கூடிய கவியிலும்) ஈடுபட்டுவிட்டால் வார்த்தை, தாளம், தமிழ்ப் பண்பு இவைகளில் அப்படியே கரைந்து விடுகிறோம் நாம். பாஷைக்கு ஒரு மந்திர சக்தியிருக்கிறதாகவே தெரிய வருகிறது. கவியிலுள்ள உணர்ச்சி வசமாய்ப் போய், வார்த்தை, தாளம், செய்யுள்க் கோப்பு இவைகளால் ஆகிய உருவமாகவே மாறி விடுகிறோம். இந்த நிலையில் நெடுநேரம் நம்மை நிறுத்தி விடுகிறது கவி. எண்சாண் உடம்புக்கும் நமக்கும் வெகுதூரமாய்ப் போய் விடுகிறது.

இந்த உண்மையை உணர்ந்த ரசிகர் ஒருவர் அதை எவ்விதம் வெளியிடுகிறார் என்று பார்க்கலாம். அவருடைய அனுபவம் ஒரு கதையாக உருவெடுக்கிறது.

✱

✱

✱

தொண்டை நாட்டுக்குத் தலை நகராயிருந்தது காஞ்சி நகரம். காஞ்சி நகரத்திலிருந்து நந்திவர்மன் என்னும் பல்லவ மன்னன் நாட்டை ஆண்டு வந்தான். கலைகளில் அவனுக்கிருந்த பிரியம் யாருக்கும் இருந்ததில்லை. நந்தி வர்மனுடைய தர்பாரில் சதா கலைஞர்களின் கூட்டந்தான். சிற்பங்கள் என்ன, சித்திரங்கள்

என்ன, வந்து குவிந்து கொண்டிருந்தன. இசை வல்லார்கள் வந்து அருமையான இசையைப் பொழிந்து வந்தனர். இந்தக் கலைகளிலே அவனுக்கு ஒரே மோகம். அது காரணமாக ராஜ்ய நிர்வாகங் கூடக் கொஞ்சம் புறக்கணிக்கப்பட்டதென்று சொல்லலாம்.

கவியென்று வந்து விட்டால் சாப்பாடு கூடக் கிடையாது. தனக்கும் கிடையாது, கவிஞருக்கும் கிடையாது, பக்கத்திலுள்ளவர்களுக்கும் லங்கணந்தான். செய்யுளை அப்படிப் பாடுகிறது. இப்படிப் பாடுகிறது. மறுபடியும் மறுபடியும் பாடுகிறது. எல்லோருமாகச் சேர்ந்து கவி மயமாய் ஆகிவிடுவார்கள்.

இத்தகைய குழாத்தைக் கண்டால் யாருக்குத் தான் கவி சொல்ல வராது? பலரும் உண்மையான தமிழ்ப் பண்பாடு கூடிய கவிகளைச் சொல்லி வந்தார்கள்.

இதிலிருந்து நந்தி வர்மன் மேல் அற்புதமான பாடல்களைப் பலரும் பாட நேர்ந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு செய்யுளாவது வந்து அரங்கேறும். அருமையான ரத்தினம் ஒன்று கிடைத்ததாக அனுபவிப்பார்கள் கவியை. கூத்தாடுவார்கள். இப்படி நந்தி வர்மன்மேல் பாடிய கவிகளை அனுபவிக்கும் கூட்டத்தில் ஒரு ஆசாமி இருந்தான். அவன்தான் நந்தி வர்மனுடைய தம்பி.

நந்திவர்மனது தம்பியும் கவி பாடுவதில் வல்லவன். அவன் ஒரு வெண்பாவைத் தான் இயற்றிய கலம்பகத்திலிருந்து அரசனுக்கும் மற்றையவர்களுக்கும் பாடிக் காட்டினான்.

வெண்பா முழுவதையும் கேட்டவுடன் தம்பியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் அரசன்.

“அற்புதமாய் இருக்கிறது உன்னுடைய பாட்டு. சரஸ்வதி கடாக்ஷத்தினால் நீ பாடியிருக்கிறாய். என் உள்ளம் என் பாட்டோடு ஒன்றிவிட்டது. நூல் முழுவதையும் கேட்டாலொழிய அமைதியடையாது என் மனம். கலம்பகம் முழுவதையும் நான் கேட்க வேண்டும். அப்படிக்கேட்பதுதான் எனக்கு ஜன்ம சாபல்யம்” என்றான்.

✽

✽

✽

மந்திரி முதலானவர்கள் எவ்வளவோ சொல்லி அரசனைத் தடுக்கிறார்கள். அரசன் இணங்கவில்லை. தம்பிக்கே சகிக்க முடியவில்லை. அவனே அரசனிடம் மன்றாடுகிறான்.

“அரசே, நான் பெரிய அபராதம் செய்து விட்டேன். ஆயுதத்தால் உம்மைக் கொல்ல எத்தனித்தேன். என் புண்ணியம், அது பலிக்காமல் போய் விட்டது. பிறகு அறம் பாடிக்காரியத்தைச் சாதிக்கலாம் என்று, பாவியேன் இந்த விதமாக நூல் செய்து விட்டேன். இனி உம்முடைய முன்னிலையில் நூலைப் பாட எப்படி என் மனம் துணியும்? என் மீது கருணை கூர்ந்து நூலை எரித்துவிடும்படியாகச் சொல்லியருள வேண்டும்” என்றெல்லாம் உருக்கத்தோடு பேசுகிறான்.

அரசனோ ஒரே பிடிவாதமாய்ச் சொல்லுகிறான். “எரிக்க வாவது! கூடவே கூடாது. ஒரு செய்யுளிலேயே இவ்வளவு ஆனந்தம் என்றால், நூறு செய்யுளையும் கேட்டு விட்டால் உண்டாகும் ஆனந்தத்துக்கு அளவுண்டோ? இந்தப் பிறவியை விட்டு வேறொரு பிறவிக்குப் போன போதிலும் பாடல்கள் உள்ளத்திலே நின்று ஒலித்து என்னை ஆனந்த மயமாக்கும். பாடல்கள் அழியா வரம் படைத்தவை. அவைகளைக் கேட்டு விட்டால் எனக்கும் அழியாவரம் அளித்து விடும் அவைகள், உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். தம்பி! பாடல்களைப் பாடுவாயாக”.

சபையிலிருந்தவர்களுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அறவாக்கு அமைந்த கவிகளைக் கேட்டு உயிர் துறக்க யாராவது சித்த மாயிருப்பார்களா? கையை நெரித்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

அந்த வேளை. தம்பி பேச ஆரம்பிக்கிறான். எல்லாரும் அவன் முகத்தைப் பார்க்கிறார்கள். அரசனும் தம்பியைக் கூர்ந்து பார்க்கிறான். தம்பி சொல்லுகிறான்.

“என் உயிருக்குயிரான அண்ணலே! ஒரு வார்த்தை நான் விண்ணப்பிக்க வேணும். உம்முடைய இதயபூர்வமான கலையுணர்ச்சியையும் ஆர்வத்தையும் நான் உணர்ந்து கொண்டேன். உம்முடைய கட்டளைக்கு மாறாய் நடக்கிறதென்றால் உம்மைச் சித்திரவதை பண்ணுகிறேன் என்றுதான் அர்த்தம். அதை நன்றாய் உணருகிறேன் நான். ஆகவே பாடல்களை நான் பாடிவிட வேண்டியதுதான்”.

“பாடல்களைப் பாடுவதற்கு ஒரு ஏற்பாடு செய்ய வேணும். ஒரு தனியான ஏற்பாடு அது. அரண்மனை வாசலில் ஒரு பந்தல் அமைக்கவேணும். அப்படியே மயானம் வரைக்கும் தொண்ணூற்றொன்பது பந்தல் அமைக்க வேண்டும். மயானத்தில் நூறாவது

பந்தல் அமைத்து அதன்கீழ்ச் சந்தனக் கட்டைகளை அடுக்கிக் காஷ்டமும் அமைக்க வேண்டும்.

அமைத்தான பிறகு பல்லக்கில் நீர் ஏறிக்கொண்டு முதல்ப் பந்தலின் கீழ்ப் போக வேண்டும். அங்கே முதல்ப் பாடலைப் பாடுவேன். அப்படியே தொண்ணூற்றொன்பது பாடல்களையும் அந்த அந்தப் பந்தலின் கீழ், பல்லக்கு நிற்கும்போது பாடுவேன். கடைசியாக நூறாவது பந்தலின் கீழ் அமைந்துள்ள சந்தன காஷ்டத்தின் மீது நீர் படுத்துக்கொள்ள வேணும். அப்போது கடைசிப் பாடலை நான் பாடவேண்டும்” என்று முடித்தான்.

* * *

தம்பி சொன்னபடியே பந்தல்களையும் காஷ்டத்தையும் அமைத்துவிட்டார்கள். பல்லக்கில் நந்திவர்மன் ஏறிக் கொண்டான். பரிவாரங்களும் குடிகளும் அணிவகுத்த முறையில் இரு பக்கத்திலும் நிற்கிறார்கள். பக்கத்தில் தம்பி நிற்கிறான். பல்லக்குப் போகிகளைப் பார்த்துப் பல்லக்கை நடத்தச் சொல்லுகிறான் அவன். முதல்ப் பந்தலின் கீழே போனது பல்லக்கு. நின்றது. தம்பியும் ஒரு பாடல் பாடினான். அவ்வளவுதான். பந்தல் ரெப்பும் பற்றி எரிந்து போய்விட்டது!

அங்கிருந்து பந்தல் பந்தலாகப் போய் நின்றது பல்லக்கு. ஒவ்வொரு பந்தலின் கீழும், பாடல் ஒன்று பாட, பந்தல் எரிந்து போய்விட்டது. தொண்ணூற்றொன்பதாவது பந்தலும் எரிந்து போய்விட்டது. மயானத்துப் பந்தலை அடையவும், நந்திவர்மன் கீழே இறங்கிக் காஷ்டத்தின் மேல் படுத்துக் கொள்ளுகிறான்.

வானூறு மதியை அடைந்ததுன் வதனம்

என்று கடைசிப் பாடலைப் பாட ஆரம்பிக்கிறான் தம்பி. மேலேயுள்ள பந்தலிலும், கீழேயுள்ள காஷ்டத்திலும் அங்கொன்று இங்கொன்றாக நெருப்புச் சுடர் தென்படுகின்றன.

“வானூறு மதியை அடைந்ததுன் வதனம்,
வையகம் அடைந்ததுன் கீர்த்தி,
கானூறு புலியை அடைந்ததுன் வீரம்,
கற்பகம் அடைந்ததுன் கரங்கள்,
தேனூறு மலரான் அரியிடம் சேர்ந்தான்,
செந்தழல் புகுந்ததுன் மேனி,
யானும் என் கவியும் எவ்விடம் புகுவேம்
எந்தையே நந்திநா யகனே!”

என்று, ஒரே சோகத்தில் பாடி முடிக்கிறான். பந்தலும் காஷ்டமும் நந்திவர்மனும் ஒரே அக்கினிப் பிழம்பாய்ப் போய் விடுகிறார்கள்.

✽

✽

✽

கதை முடிகிறது. தம்பி ஒரு கற்பனைதான். அறவாக்கும், பந்தலும், பந்தல் எரிகிறதும், எல்லாம் கற்பனைதான். ஆனால், நந்திவர்மன், கவிஞன், கவிதை, நாம் எல்லோரும் உண்மையான வஸ்துக்கள். ஒன்றொடொன்று பிணைக்கப்பட்ட வஸ்துக்கள். தொன்மையான தமிழ்ப் பண்போடு கூடிய கவியைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் நம்முடைய உணர்ச்சி தத்துவம் எங்கேயோ போய் விடுகிறது. கவி மயமாய்ப் போய் விடுகிறோம் நாம். கவி நம்மை உண்டு விடுகிறது!

(வையகம் அடைந்ததுன் கீர்த்தி; உன்னுடைய புகழ் உலகம் முழுவதும் பரவி விட்டது. தேன்உறு மலராளர்; லக்ஷ்மி தேவி; அரியிடம் புகுந்தாள்; விஷ்ணுவிடம் சேர்ந்துவிட்டாள்.)

பாதையில் ஒரே குழப்பம்!

புடைவீரர் ஒழுங்காக அணிவகுத்துத் தெருவில் நடந்து போவதைப் பார்ப்பதில் நமக்கு ஒரு திருப்தி இருக்கவே செய்கிறது.

சிறிது நேரம் பார்த்த பிறகு அலுப்பு வந்து விடும் நமக்கு. இருந்த இடத்தை விட்டு வேறே எங்கே யாவது போகச் சொல்லும்.

ஆனால் தெருவில் ஒழுங்கில்லாமல், தாறுமாறு மாய் ஒருவரோடு ஒருவர் மோதிக் கொண்டும் நெருக்கிக் கொண்டும் ஜனங்கள் போவதைப் பார்ப்பதில் தனி ரஸம் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

இந்த ரஸம் காரணமாகவே நாடக மேடைகளிலும் திரைப்படங்களிலும் கும்பலும் குழப்பமும் மாய் ஜனங்கள் போவதை அடிக்கடி காட்டுகிறார்கள்.

வட நாட்டுப் படங்களில்ப் பார்க்கலாம். கோட்டைக்குள் ஏதோ அவசரமான காரியம். வாசல்களில் வீரர்களுக்குள் ஒரே நெருக்கடி. தேர் என்ன, யானை என்ன, ஓட்டகை என்ன, குதிரை என்ன எல்லாம் சேர்ந்து ஒரே ஓட்டமாக ஓடும். ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொள்ளும். ஆபத்துக்குள்ளாகும். திகைத்து நின்று விடுவதும் உண்டு. நமக்குக் கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும் - எல்லாம். குழப்பத்தில் உள்ள ரஸம் ஒழுங்கில் இல்லை.

✽ ✽ ✽

நந்திவர்மன் தொண்டை நாட்டுக்கு அரசன். பெரிய பெரிய வீரப்படைகள் வைத்திருந்தான். யுத்தத்தில் அவனை எதிரிகள் சமாளிக்க முடியாது.

ராணுவ பலம் அப்படி இருந்தாலும் அவனுடைய கவனத்துக்கு முக்கியமாக வருவது வேறொரு காரியம்.

உண்மையான தமிழ்ப் பாடல்களில் அவனுக்கு ஒரு மோகம். உண்மையான தமிழ்ப் புலவர்களை ரொம்ப ரொம்ப ஆதரித்து வந்தான். அரண்மனை எல்லாம் அந்தப் புலவர்களுக்கே என்று சொல்லத் தோன்றும். அப்படிப் புலவர்களோடு உறவாடி வந்தான் நந்திவர்மன்.

நந்திவர்மன் காலத்தில் பழையாறு என்கிற இடத்தில் ஒரு பெரிய யுத்தம் நடந்தது. பகையரசர்கள் பலர் சேர்ந்து எதிர்த்து நின்று போர் செய்தார்கள்.

ஆனாலும் நந்திவர்மனுக்குத் தோற்றுப் போய்ப் புறங்காட்டி ஓடியே போய்விட்டார்கள். நந்திவர்மனுக்குப் பெரிய வெற்றி.

அந்த வெற்றியை நாடெங்கும் கொண்டாடுகிறார்கள். பல அரசர்களும் தள கர்த்தர்களும் தங்கள் சந்தோஷத்தையும் வாழ்த்தையும் சொல்ல அரண்மனைக்குள் ஓடி ஓடி வருகிறார்கள்.

ஆசார வாசல்க்காரன் கூட்டத்தை வாசலில்க் கொஞ்சம் நிறுத்தி உள்ளே முற்றத்துக்குப் போகக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இடம் கொடுக்கிறான். தகுதி பார்த்து இடம் கொடுக்கிறான். ஆனாலும் பெரும் கூட்டம்தான்.

முதலில் வாழ்த்துப் பாடல்கள் பாடி வந்த புலவர்கள் கையில் ஏடுடன் நின்றார்கள். அவர்களை எல்லாம் முதலில் உள்ளே போக விட்டு விட்டான். முற்றத்துப் பாதையில் மெள்ள நடந்து போகிறார்கள் புலவர்கள்.

அடுத்தாற்போல் தேர்களில் வந்த ராஜாக்களை உள்ளே விட்டான். தேர்களை வேகமாய் விட்டார்கள் ராஜாக்கள்.

அப்படியே அவர்களுக்குப் பிறகு குதிரை வீரர்கள் போனார்கள். யானை ஏறி வந்த தளகர்த்தர்கள் போனார்கள்.

வெண் கொற்றக்குடை பிடித்து வந்த சிற்றரசர்கள் அதற்குப் பின்னே போனார்கள்.

எல்லாரும் ஒரே அவசரத்தில் இருந்தனால்க் குழப்பம்தான். முதலில் வைத்த ஒழுங்கெல்லாம் எங்கேயோ போய்விட்டது.

பாடிய நாவலரோ

வேந்தரோ பல்புரவிப்

பீடியலார் மாகளிற்றார்

பிச்சத்தார் -

(பல்புரவி பீடியலார்: குதிரை மேல் சவாரி வந்த வீரர்கள்; மாகளிற்றார்: யானை மேல் வந்தவர்கள்: பிச்சத்தார்: வெண் கொற்றக்குடையின் கீழ் நடந்து வந்தவர்கள்)

இத்தனை பேரும் போகிற ஆத்திரத்தில் தாறு மாறுமாய் முறைதவறி ஒருவரோடு ஒருவர் மோதிப் போகிறார்கள். ஒரே குழப்பம். எதற்காகப் போகிறார்கள்?

பகைவர்களுடைய படைகள் ஆற்று வெள்ளம் போல் வந்து கொண்டிருந்தன. அவ்வளவும் மடிந்து தொலைந்தன. எங்கே? பழையாற்று யுத்தத்தில்தான். மகா யுத்தம். பெரிய வெற்றி.

நந்தி வர்மனிடம் போய்ச் சந்தோஷத்தைத் தெரிவித்து விட வேண்டாமா?

ஆசார வாசலை ஒட்டியுள்ள பாதை (கடையாறு) என்ன பாடு படும்?

பாடிய நாவலரோ
வேந்தரோ பல்புரவிப்
பீடியலார் மாகளிற்றார்
பிச்சத்தார் - கூடார்
படையாறு சாய
பழையாறு வென்றான்
கடையாறு போந்தார்
கலந்து.

பெரிய பெரிய ராஜாக்கள், வீரர்கள், புலவர்கள், தளகர்த்தர்கள் தரம் தெரியாமல்க் கலந்து மோதி ஓடுகிறார்கள். அழகான குழப்பம்.

தமிழ்ப் பாஷையும் குழப்பத்தோடு குழப்பமாய்க் கலந்து ஒரு கும்மாளி போடுகிறது.

- கூடார்
படையாறு சாய
பழையாறு வென்றான்
கடையாறு போந்தார்
கலந்து.

அருமையான பாவத்தோடு பாடல் வந்து நடனமாடிப் போகிறது. பாடலை நாம் மறந்தாலும் அது நம்மை மறக்காது!

உண்மை ஒன்றைக் கண்டுகொள்ளுவதில் மக்கள் எல்லோருக்கும் ஒரு திருப்தி. சிறு பிள்ளைகளானாலும் சரி, வயோதிகரானாலும் சரி, சூரிய கிரகணம் பத்து நாழிகைக்கும் ஆரம்பிக்கும் என்றால், ஒன்பதரை மணிக்கே முற்றத்திலும் தெருவிலும் வந்து அண்ணாந்து பார்க்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள். கிரகணம் தீண்டிவிட்டதா தீண்டிவிட்டதா என்ற கேள்வி எங்கே பார்த்தாலும் எழும்பும்.

கிரகணம் பிடிக்க ஆரம்பித்தவுடன் ஐந்து வயதுப் பேரன் அறுபது வயதுப் பாட்டனுக்குச் சுட்டிக் காட்டுகிறான். அப்படியே மாறிப் பாட்டன் பேரனுக்குக் காட்டிப் பரவசமாகிறான். பெண்டுகள் தாளிதத்தையே விட்டுவிட்டு முற்றத்துக்கு ஓடிவந்து அண்ணாந்து பார்க்கிறார்கள். அடுத்த வீட்டு அக்காளையும் பாட்டியையும் உரக்கக் கூப்பிட்டுப் பார்க்கச் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களும் அண்ணாந்து பார்த்துக் கன்னத்தில் கைவைத்த வண்ணமாய் அதிசயித்து நிற்கிறார்கள். இவையெல்லாம் உண்மை ஒன்றைக் கண்டுகொள்ளுவதில் உண்டாகும் உவகையிலிருந்து நிகழ்கின்றன.

இப்படி உண்டாகிற சமுதாய உணர்ச்சியிலும் உத்ஸாகத்திலும் இருந்துதான் சூரிய கிரகணத்தையே விழாவாக ஏற்படுத்தி ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாகக் கொண்டாடி வந்திருக்கிறார்கள்.

சூரியன் தெற்கோரத்திலிருந்து வடக்கு முகமாகச் செல்ல ஆரம்பிக்கும் முறைமையைக் கண்டு அனுபவித்துச் சங்கராந்திக் கொண்டாட்டம் ஏற்பட்டது.

அப்படியே, ஆடி மாதம் காவேரிக்கரையெல்லாம் பதினெட்டாம் பெருக்கின் விழாக் கொண்டாட்டம்.

ஆகவே, இயற்கையில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளில் பதுங்கிக் கிடக்கும் உண்மையைக் கண்டுகொண்ட மாத்திரத்தில் மக்களுக்கு மனம் பூரிக்ிறது. இந்தப் பூரிப்பைச் சிறு குழந்தைகளுக்கும் கூட ஊட்டிவிடலாம். அது மக்கள் சுபாவத்திலேயே அமைந்து கிடக்கிற தத்துவம்.

ஆனால், சூரிய கிரகணத்தின் உண்மையைப் பார்க்கச் செய்கிறதும், அதை நம்மோடு ஒத்து அனுபவிக்கச் செய்கிறதும் மக்கள் ஒழிந்த மற்றப் பிராணிகளிடத்தில் முடியாத காரியம். எந்த மாட்டு மந்தையாவது அண்ணாந்து பார்க்குமா? அண்ணாந்து பார்க்கத்தான் அதைச் செய்யமுடியுமா? நம்மைக் கண்டதும் வாலையாட்டிக் கும்மாளி போடுகிற நம்முடைய உயிர்த் தோழன் என்று சொல்லக்கூடிய நாய்க்குக்கூட நம்மோடு ஒத்துச் சூரிய கிரகணத்தைப் பார்க்கவும் பார்த்துக் களிக்கவும் முடியாது. சங்கராந்தியைப் பற்றியும் பதினெட்டாம் பெருக்கைப் பற்றியும் சொல்லவேண்டியதே இல்லை.

உடலமைப்பு, கை, கால் முதலான அவயவ அமைப்பு, கண் மூக்கு, காது முதலான இந்திரியங்களின் நுட்ப உணர்ச்சி - இவைகளில் அநேக பிராணிகள் நம்மைவிட எத்தனையோ மடங்கு சிறந்தனவாய்த்தான் இருக்கின்றன. புலியைப் போல் அழகான உடம்பு நமக்கு இல்லை; குரங்கைப் போல் எதையும் பற்றக்கூடிய காலில்லை, கழுகின் கண் இல்லை; நாயின் மோப்ப உணர்ச்சி இல்லை; முயலின் செவிப் புலனைப் பார்த்தால் நமக்கெல்லாம் 'தோட்டம் தூரந்தான்'*

இதையெல்லாம் யோசிக்கும்போது, நாம் பிரமசிருஷ்டியில் மணிமகுடமாக விளங்குகிறோம் என்ற எண்ணம்போய்ச் சிறிது தலை கவிழும்படி ஏற்படுகிறது.

ஆயினும், இயற்கை தன் மடிக்குள் ஒளித்து வைத்திருக்கிற அதிசயங்களைக் கண்டுபிடிக்க முயல்வதிலும், கண்டுபிடிக்கிற திறத்திலும், கண்டுபிடித்தவுடன் உண்டாகும் ஆனந்தத்திலும், மனிதன் தனித்தே நிற்கிறான். இதோடு நிற்கவில்லை; அந்த

* 'மாட்டைப் பார்த்தீரா' என்று கேட்டதற்கு, காது கேளாதவன் 'தோட்டந் தூரம்' என்று பதில் சொன்னான் இதிலிருந்து வந்த திருநெல்வேலி வழக்கு 'தோட்டந் தூரம்' என்பது.

ஆனந்தத்தை மற்ற மக்களுடன் கூடி அனுபவிப்பதிலும், தலைமுறை தலைமுறையாக மக்கட் சமுதாயம் அனுபவிக்கும் படியான விழாக்கள் ஏற்படுத்துவதிலும், நூல்கள் எழுதி வைப்பதிலும் அப்படியே தனித்து நிற்கிறான். மற்ற ஜீவராசிகளெல்லாம் அவனை விட்டு எவ்வளவோ தூரத்தில் விலகி நிற்கின்றன. நான்முகனுக்குச் சிறந்த கிரீடம் நாமே என்று சொல்லிக் கொள்ளலாம். இது பற்றியே மேல்நாட்டு நிபுணர் ஒருவர் சொன்னார்:

“பேரண்டத்திலுள்ள பொருள்களிலெல்லாம் சிறந்த பொருள் மனிதன். மனிதனிடத்தில் உள்ள பொருள் களிலெல்லாம் சிறந்தது மனசு”.

இத்தகைய அதி அற்புதமான பொருள் - மனசு - எப்படி உற்பத்தியாயிற்று, ஏன் மற்ற ஜீவராசிகளிடத்துக் காணப்படுதல் இல்லை என்றெல்லாமல் மக்களில்ச் சிலர் எண்ண ஆரம்பித்தனர். ஜடப்பொருளான நம் உடலுக்குள் மனசின் தத்துவங்கள் ஒன்றொன்றாக வளர்ந்து தெளிவடைந்து பிரகாசிப்பதை நோக்கும்போது, இருள் மயம் என்று சொல்லக்கூடிய தண்ணீர்த் தடாகத்திலிருந்து முளைத்து எழுந்து மலர்ந்த வெண்தாமரை மலர் ஞாபகத்துக்கு வருதல் இயல்பு. பல்லாயிரக் கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்பே ரஸிகர் ஒருவருக்கு இத்தகைய ஞாபகம் வந்தது. வெண்தாமரை ஒன்று பூப்பதில் எவ்வளவோ அற்புதம், எவ்வளவோ தெய்விகத் தத்துவமும் நிறைந்து கிடக்கின்றன. இத்தகைய கருத்துக்களிலிருந்து சரஸ்வதியென்ற தெய்வத்தை உள்ளத்தில்ப் பாவனை செய்யவும், அத்தெய்வத்தைச் சமரசப் படுத்தி அந்த வெண்தாமரை மலரின்மீதே ஏற்றி வைக்கவும் ஏற்பட்டது. நாளாவட்டத்தில் வெள்ளைக் கலையும் வெள்ளைப் பணியும் அவளுக்குக் கிடைத்தன.

இப்படிப் பிறந்த தெய்வ மகள் கலைமகள் என்றும், சரஸ்வதி என்றும், வாணி என்றும், பல பெயர்பூண்டு நம் நாட்டில் உலவுகிறாள். மேல்நாட்டிலும் 'ம்யூஸ்' என்ற பெயரோடு உலாவி வருகிறாள். இப்படிச் சரஸ்வதியாக உருவகப்படுத்தின ரஸிகனுடைய பாவனா சக்தியை உள்ளூணர்ந்து எண்ண எண்ண நமக்கு அதிசயம் எப்படிப் பொங்குகிறது.

சரஸ்வதிக்கு இருப்பிடமாகிய கலைகள் அறுபத்து நாலு என்றார்கள். அறுபத்து நாலாயிரம் என்றாலும் பொருந்தும்.

வில்வித்தை ஒரு கலை; குதிரையைப் பற்றிய விசாரணை ஒரு கலை; சிற்பம் ஒரு கலை; நடனம் ஒரு கலை; சங்கீதம் ஒரு கலை; கவி ஒரு கலை; சமயமும் ஒரு கலைதான்.

தற்காலத்திலோ, வில் வித்தையோடு ஒத்து எண்ண வேண்டிய கலைகள் எத்தனையோ! பிள்ளைகள் விளையாடுகிற கோலி ஆட்டம் முதல் உலகம் முழுதுமே இமைகொட்டாது பத்திரிகைகள் மூலமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற 'கிரிக்கட்' இறுதியாக உள்ள கலைகளைக் கணக்கிட்டு முடியாது. அப்படியே, பூர்வமாக வகுத்த கலை ஒவ்வொன்றும் எத்தனையோ பிரிவாகக் கிளைத்தோடி மக்கள் வாழ்க்கையை வளம்படச் செய்து வருகிறது.

அந்தக் கலைகளிலே எந்தத் துறையில் இறங்கி அனுபவிக்கத் தொடங்கினவர்கள்தான் இன்பத்தில் மூழ்கிப் போகாதவர்கள்! தென் தருவத்தின் கோடியைப் பார்க்கப் போவதில் ஷாக்கில்ல்டனுக்கு இருந்த ஆர்வந்தான் என்ன! சக்திகளையும் சாதனங்களையும் கண்டுபிடிக்க எடிஸன் இராப் பகலாய் ஆராய்ந்ததுதான் என்ன! அவ்வாறே, சரித்திரத்திலும் கவியிலும் ஈடுபட்டு அவைகளோடு வெறிகொண்டு சிலர் கூத்தாடுவதுதான் என்ன! இந்த முயற்சிகளில் உடல் பொருள் ஆவியையே பொருட்படுத்தாதவர்கள் எத்தனை பேர்! அப்படியானால் இதிலெல்லாம் எத்தகைய பேரின்பம் இருக்க வேண்டும்! அவர்களது உள்ளந்தான் கலைமகள் நின்று களிநடம் புரிகிற கலியாண மண்டபம்.

சிலநாள்ப் பல்பிணி வத்தராகிய நமக்கும் துன்பத்தை நீக்கிக் கொள்வதற்கு உபாயம் உண்டா? உண்டு. அதாவது: கலைமகள் கடாசும் பெற்ற மேதாவிகளின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றிக் கலைகளைப் பயின்று, அவைகளின் அதிசயங்களைக் கண்டும் நானாவித ரலங்களைச் சுவைத்தும் இன்பத்தில் திளைப்பதுதான்.

மேலும், ஞாபகத்துக்கு எட்டாததோர் பண்டைக் காலந் தொட்டு நிலவுலகில் ஆங்காங்குப் பல தேசங்களில் சமயப் பரபரப்பு ஒன்று இருந்து வந்திருப்பதாகக் காண்கிறோம்.

நமக்குச் சாதாரணமாய்த் தோன்றுகிற பொருள் வடிவங்களும் அவைகளின் இயக்கங்களும் ஒரு தோற்றம். மற்றொரு தோற்றம், அவைகளின் இயல்பான உண்மையான தத்துவம். உதாரணமாக: நாம் செய்கிற செயலுக்கும் உணருகிற உணர்ச்சிக்கும் நாமே காரணமாய் இருப்பதாகக் காண்பது ஒரு பார்வை; நம்முடைய உணர்ச்சிக்கெல்லாம் பின்னாக இருக்கும் தனிப்பொருள் வேறு

ஒன்று என்று உணர்ந்து கொள்வதுதான் மற்றொரு பார்வை. இந்த உணர்ச்சியை “மெய்யுணர்வு” என்றும், “பதிஞானம்” என்றும் சொல்லுவார்கள். இந்த உண்மையைக் கண்டுகொள்வதையே தனி நோக்கமாக உடையன சமயங்கள். இதுவே அறிவிலெல்லாம் அறிவு; உணர்விலெல்லாம் உணர்வு; இன்பத்திலெல்லாம் இன்பமான பேரின்பம்.

சாமான்யமாகக் கிட்டாத இத்தகைய பேரின்பத்தையும் மக்கள் அடையலாம். அதற்குச் சாதனம் அறிவைப் பின்பற்றிக் கலைகளை ஆராய்தலே. மிகவும் அற்பமான பூ ஒன்றின் தத்துவத்தை ஆராய்ந்தால் போதும் என்பார் மேல்நாட்டுக் கவி டெனிஸன். நம்முடைய கவி திருவள்ளுவரோ ‘எப்பொருள் எத்தன்மையாயினும், அப்பொருளின் உண்மைத் தத்துவத்தைக் காணப் புகுதல் போதும்’ என்பார்.

ஆகவே கடவுள் தத்துவத்தை, அல்லது வீட்டை அடைவதற்கு உடலை வருத்தியெல்லாம் செய்யும் ஹடயோக சாதனம், சாதனம் அல்ல. அறிவியல்க் கலைகளைக் கருவியாகக் கொண்டு நமது உள்ளத்தையே துருவி ஆராய்தல்தான் தக்க சாதனம், எளிய சாதனம் என்று வற்புறுத்திக் கூறுவார்கள் பெரியோர். அதாவது, சமய உணர்ச்சிக்கும் கலைமகளின் அருள் நோக்கம் வேண்டும் என்பார்கள்.

* * *

இதுகாறும் சொல்லி வந்ததில்ப் பரந்தவாறாகக் கிடக்கும் உண்மைகளை நம்மவர் எடுத்துக் கூறும் முறை இன்னது என்று பின்வரும் கட்டளைக் கலித்துறை ஒருவாறு விளக்கும்.

மோகூ பதவியானது, நமக்கு எவ்வளவோ தூரத்திலே, உட்புக முடியாதபடி இருப்பதாகத் தோன்றினாலும், அறிவியல்ப் பயிற்சியாகிய சாதனமானது வாசலைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு நம்மை வாவென்று அழைப்பதுபோல் இருக்கிறது என்பதை,

“சேயகம் ஆம்வீடு

புக்கிடு தற்குத்

திறந்துவைத் த

வாயகம் ஆவதும்”

என்று சொல்லுகிறது; பிறகு துன்பங்களில்ப் பட்டுத் தத்தளிக்கும் மக்களுக்கு அந்தச் சாதனமே அவர்கள் அமிழ்ந்து போகாதபடி

தாங்கிக் காக்கவல்ல ஆதாரமாய் இருக்கிறது என்பதை,

“...துன்பக் கடற்பட்ட
மன்பதைக் குத்
தாயகம் ஆவதும்”

என்றும் கூறுகிறது. இனி, இவ்விரண்டு உண்மைகளையும் கண்டு அனுபவித்ததிலிருந்து பிறக்கும் அதிசய உவகையைக் கவிமரபின்படிக்க கடைசியில் சொல்லி முடிக்கிறது;

“சேயகம் ஆம்வீடு
புக்கிடு தற்குத்
திறந்துவைத் த
வாயகம் ஆவதும்
துன்பக் கடற்பட்ட
மன்பதைக் குத்
தாயகம் ஆவதும்,
பூதலம் பூத்த
தகைமலர்க் குள்
நாயகம் ஆவதும்,
கோதில் தவள
நளிணம தே”*

இந்த விரிந்த பூவுலகத்தில் விசித்திரமான நிற பேதங்களோடும், உள்ளத்தை மயக்கத் தகுந்த திவ்ய பரிமளங்களோடும், நோக்க நோக்கவும், மோந்து பார்க்கவும் தெவிட்டாத புஷ்பவகைகள் எத்தனை எத்தனையோதான். ஆயினும் என்ன? கலைகளுக்கெல்லாம் உறைவிடமான, தன்மையும் நறுமணமும் தூய ஒளியும் படைத்துள்ள வெண் தாமரைக்குச் சமானம் ஆகுமா?

* சரகவதியந்தாதி 15-வது செய்யுளைப் பார்க்க

சேயகம்ஆம் வீடு - எட்டமுடியாத மோகும்; வாயகம் - வாசல், கோது - குற்றம்; தவளம் - வெண்மை; நளிணம் - தாமரை.

பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு வெளியே வந்தபிறகு ஏட்டைக்கட்டி இறப்பில் வைத்துவிடுவோர் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது பேர் என்றால் மிகை அல்ல. அவர்கள் பி.ஏ., எம்.ஏ., பட்டங்களைப் பெற்று, உரிய அங்கிகளை அணிந்துகொண்டு, விடுபட்ட கைதிகளிலும் மிக்க களிப்போடு வீட்டுக்கு ஒரே வேகமாய்த் திரும்பிப் போய்விடுகிறார்கள். இந்த உவகைப் பெருக்கில், தாங்கள் கல்விக் கடலின் கரையேறி விட்டதாகக் கருதி, “கற்பனவும் இனி அமையும்”* என்று உறுதிசெய்து கொள்வார்களானால் வியப்பன்று. இதையொத்த மருள்கொண்ட மனநிலை காண்பதரிது. இதற்கொரு அடையாளமாகத்தான் இருள் மயமான **கருநிற அங்கியைப் போர்த்துக் கொள்ளுவது போலும்!

கல்விமேற் கைப்பு இவர்களிடத்திலிருப்பது போல் யாரிடத்திலும் இல்லை. புஸ்தகம் என்றால் வேப்பங்காய்; உறுதி பயக்கும் ஆன்றோர் நூலெல்லாம் தலைவலி கொடுக்கும் கொடிய நஞ்சு; கவியோ மனதைப் புண்படுத்தும் பொல்லாத கருவி. “நவில் தொறும் நூல்நயம் போலும்”*** என்ற உவமானத்திலும் பொக்கான உவமானம் கிடையாது. “தொடங்குங்காலத்துன்பமாய் இன்பம் பயக்கும்”**** கல்வி என்றாராம். நாம் கண்டது துன்பம் ஒன்றுதான்;

மே 1927.

* திருவாசகம். ** பல்கலைக் கழகப் பட்டமளிப்பு விழாவில் பட்டம் பெற வருபவர்கள் கறுப்பு அங்கி அணிந்துகொள்ளுவது சம்பிரதாயம். *** திருக்குறள் **** குமரகுருபரசுவாமிகள்.

அதுவும், தொடங்குங்கால் இருந்ததற்கு முடிவில் இருந்தது அவ்வளவு குறைவில்லை - என்று நமக்குக் கையடித்துக் கொடுப்பார்கள்.

கல்விமேல் இத்தகைய கைப்பு எளிதில், தானாக வந்ததா? எவ்வளவு சிரமம், எவ்வளவு செலவு ஏற்பட்டு வந்தது என்று கணித்தால் அல்லவா அதன் அருமையும் பெருமையும் தெரிய வரும்!

படிக்க வைக்கும் சடங்கில் தாம்பாளத்தின்மீது ஒரு படி அரிசியைப் பரப்புவார்கள். அதில் வரைந்து எழுதுவதற்குக் கருவியாக குழந்தை கையில் ஒரு ரூபாய் கொடுப்பார்கள். பிறகு அரிசியோடு ரூபாயையும் சேர்த்து ஆசிரியருக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிடுவார்கள். இந்த வெள்ளி ரூபாய் ஒன்றுதான் முதன் முதலாகக் கொடுக்கிற அச்சாரம்.

கற்பலகைகள் உடைய உடைய, வாங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். சின்னஞ் சிறு கைக்குள் அடங்காமல், விரல்கள் நோவ, எடுத்துச்செல்லும் நோட்டுப் புத்தகங்கள் எத்தனை, அச்சிட்ட புத்தகங்கள் எத்தனை! இவைகள் ஒருகால் கைக்குள் அடங்கு பவையாய் இருந்தபோதிலும், அந்த அறியாச் சிறுவர் தலைக்குள் அடங்குதல் முடியவே முடியாது. பள்ளிக்கூடச் சிறையைக் கடந்த புண்ணிய ஆன்மாக்கள், கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் கேடென் றெண்ணி, வாங்காது வாசியாது ஒழித்தெறியும் புத்தகங்களை யெல்லாம் பள்ளிப் பிள்ளைகள் தலையில் கட்டுகிற வியாபாரந் தான் என்ன? ஆங்கில நாட்டில் அச்சிட்ட புத்தகங்கள் அங்கு விலையாகாமல் கட்டிக்கிடந்தால், அடுத்த ஆண்டில் பறந்தோடி வந்து, நல்ல விலையோடு, நமது மாணவர்கள் கையில் அமர்ந்து விடும். பள்ளிப் பிள்ளைகள் தலையிலிருக்கும் சும்மாட்டில் கண்வைத்தவண்ணமாய் நம்மவர் இப்போது எழுதிவரும் இலக்கிய இலக்கண சமய சரித்திர ஆராய்ச்சி நூற்கமைகளைப் பற்றி உரைக்க மனம் துணியவில்லை. நூல்களை,

“எழுதாமல் ஒருநாளும் இருக்க வேண்டாம்
இருக்கின்றார் மாணவர்கள் எண்ணில் பல்லோர்
எடுத்தெடுத்து விலைகொடுக்கப் பெற்றோர் தாமும்
இருக்கின்றார் இருக்கின்றார் இருக்கின் றாரே”

என்பது நூலாசிரியர்களுக்குப் புஸ்தக வியாபாரிகள் பாடும் பல்லவி.

வேறொரு வியாபாரத்திற்கும் மாணவர் இலக்காகிறார்கள்; அதாவது பரிகைக்கள். பரிகைக்களால் வரும் வரும்படி பற்றிய விவாதம் சர்க்காருக்கும் பல்கலைக் கழகத்தாருக்கும் இடையே தீர்ந்தபாடில்லை. இப்போது இவ்விரு 'கம்பெனி'க்காரரும் நடத்திவரும் வியாபாரம் வளர்ந்தேறி வருகிறது. வியாபாரத்துக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் தற்காப்பு இவர்கள்பால் இல்லை என்ற எண்ணம் வேண்டாம். பரிகைக்களுக்குக் கட்டணம் கட்டும் நிபந்தனைகளைப் பார்த்தால் போதும். பரிகையில் மாணவன் தவறினால் 'கம்பெனி'க்காரருக்கு லாபம். ஒப்பேறி விட்டாலோ நஷ்டம். இந்த வியாபார தத்துவத்தைப் பார்த்துத் தான், 'காந்த' விளக்குக்கு இன்றியமையாததான ஊத உகும் 'மான்றில்' என்ற வலைக்கூட்டைக் கண்டுபிடித்தான் போலும்! விளக்கில் வலைக் கூட்டை நித்தியமாய்ப் பிரதிஷ்டை செய்து விட்டால், கோடிக்கணக்கான லாபம் எங்கிருந்து வரும்?

உத்தியோகம் கிடைக்கும் என்ற உறுதி எவ்வளவோ தற்போது குறைந்துவிட்ட போதிலும், மாணவரிடம் பரிகைக்குத் திரும்பத் திரும்பப் பணம் கட்டும் விடாமுயற்சி குறைந்த பாடில்லை. பரிகைக்களில் மடியும் மாணவரது எண்ணின் பெருக்கையும், *செங்குருதி நீர்ப்பெருக்கையும், அதனால் பல்கலைக் கழகத்தாருக்கு உண்டாகும் வெற்றியையும் ஊதியத்தையும் பற்றி எழுதலாம் இதிகாசம்! இந்தப் புறப்பொருளின் விரிவையும் பெருமையையும் கண்டிருந்தால், புலவர் ஐயங்கொண்டார், கலிங்கரையும் சோழனையும் அப்படியே விட்டுவிட்டு,

“வீழ்க் வீழ்க் மாணவர்
மடிந்து வீழ்க் மாணவர்!
வாழ்க் வாழ்க் பல்கலைக்
கழகம் வாழ்க் வாழ்க்வே!”

என்று பரணி பாடியிருப்பாரல்லவா?

பள்ளிக்கூடத்துக்குச் செலுத்திவந்த சம்பளத்தை மொத்தமாகக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால், வேலை கிடையாது பரிதவிக்கும் ஏழை மாணவருக்கும் அவர் பெற்றோருக்கும் கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருகிவிடும். மாணவர்கள் சாதாரணமாக ஆறு வயதுமுதல்

* பரிகையில் தவறிய மாணவர் பெயர்களைச் சிவப்பு மையினால் அடித்திருக்கும். சிவப்பு மையை இங்கு இரத்தமென்று உபசரித்துக் கூறியிருக்கிறது.

இருபது வயதுவரையும் மாசந்தோறும் செலுத்திவந்த தொகைகளை அப்போதைக்கப்போது வட்டிக்குப் போட்டிருந்தால், உத்தியோகத்தைத் தேட வேண்டாதபடி தக்க பெருந் தொகையாய்ச் சேர்ந்திருக்கும். இதைப்பற்றி, பி.ஏ., பட்டத்தைச் சுருட்டிக் கையில் வைத்தபின் எண்ணுவது, பசித்த பின் பழங் கணக்கைப் பார்த்த கதைதான்.

இன்னும் ஒரு விசித்திரச் செலவு. மண்ணெண்ணெயை வற்றவைத்து வெள்ளி எழும்வரை படித்துக் கண்ணாடி போட்ட சிறு பிள்ளைகள் எத்தனை பேர்! பத்து வயதுப் பசலைகள் கண்ணாடி போட்டு உலாவுவதைப் பார்ப்பது கண்காட்சியா? சில ஆண்டுகளுக்கு முன், ஒரு பள்ளிக்கூடத்துக் காலேஜ் வகுப்புப் பிள்ளைகளின் கண்களை வைத்தியர் வந்து பரிசோதித்ததில், நூற்றுக்கு ஐம்பது பேர் கண் ஊனம் என்றும், அதனால் கண்ணாடி போட வேண்டும் என்றும் ஏற்பட்டுவிட்டதாம். இதிலிருந்து, கல்வி இலாகாவுக்கும் கண்ணாடி வியாபாரிகளுக்கும் பற்று வரவு உண்டோ என்று சந்தேகிக்க இடந்தருகிறது!

இவ்வாறெல்லாம் செலவு செய்த பிறகு கல்வி வந்ததா? இல்லை. கலைகள் சம்பந்தமாகவும், சரித்திர சம்பந்தமாகவும், இலக்கிய இலக்கண சம்பந்தமாகவும், விலைகொடுத்துப் புஸ்தகங்கள் வாங்கியதற்கும், கண்பூத்துப்போகப் படித்ததற்கும் குறைவில்லை. அதற்கு வரவு வந்த படிப்புத்தான் மூன்று கலமும் பூஜ்யம்!

சரித்திர பாடங்களைப் படித்துப் படித்துப் பதக்கமும் பெற்று விடுவார்கள்: ஜப்பான் சரித்திரமும் ஜெர்மன் சரித்திரமும் *“அண்ணாவிக்குப் பாடம்” என்றுகூடச் சொல்ல முடியாது.

மின்சார விளக்கு எப்படி ஒளி வீசுகிறதென்பது தெரியாது; மின்சார தத்துவத்தைப் பற்றியோ நீண்ட நீண்ட ஆராய்ச்சி!

வான சாஸ்திரம் பற்றித் தீருகிற கணக்குகள் அபாரம்; செவ்வாய், புதன், வியாழன், சனி எவையோ தெரியாது; வெள்ளியைப் பார்க்கவோ தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடி வேண்டும்!

ஆஸ்திரேலியா, கானடா முதலான நாடுகளிலுள்ள காற்றியக்கம், மழையின் போக்கு, நிலத்தைப் பற்றிய அடிப்படை பேதங்கள், நிலவளத்தை ஒட்டி ஓடும் ரயில் பாதைகள், வியாபார

நோட்டங்கள் இவைபோன்ற எண்ணிறந்த விஷயங்கள் பற்றி மாணவர்கள் அக்கறையோடு பெருத்த ஆராய்ச்சி செய்கிறார்கள். இதைப் பார்த்தால், நாம் அந்நாடுகளில் கால் வைக்கக்கூடாது என்று இப்போதிருக்கிற அரசியல் தத்துவமானது ஏதோ இன்னும் நாலைந்து வருஷத்தில் ஒழிந்து போய், அந்நாடுகள் நமது சுயராஜ்யாதிபத்யத்தின் கீழ் வந்து, அவைகளை அடக்கியாரும் பொறுப்பும் நமக்கு ஏற்பட்டு துரைத்தன நிர்வாகத்துக்கு நம் மாணவர் உத்தியோகஸ்தராய் அந்நாடுகளுக்குப் போகவேண்டி நேரிடும்போலும் என்று எண்ண இடந்தருகிறது! ஆனால், இம்மாணவருக்கு நாம் ஓடி ஆடித் திரியக்கூடிய நமது நாட்டைப் பற்றியோ பாடமே கிடையாது. கல்கத்தாப் பல்கலைக் கழகத்து எம்.ஏ. ஒருவருக்குப் பம்பாய் எவ்விடத்துள்ளது என்று தெரியாது போயிற்றென்பது உலகப் பிரசித்தம். நமது சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்து எம்.ஏ.க்களைப் பற்றி அத்தகைய உலகப் பிரசித்தம் ஏற்படவில்லை; அவர்களோடு பூமி சாஸ்திர சம்பந்தமாய் அளவளாவிய பின்தான் ஏற்படும் போலும்!

ஆங்கில மொழியை எழுதவும் பேசவும் பயிலும் முறையைப் பார்த்து அழுகிறதா சிரிக்கிறதா என்று தெரியவில்லை. ஆரம்பத் திலிருந்து அந்தம்வரை பண்டைய நூல்கள்தான் பாடம். வழக்கொழிந்த இலக்கியங்களைக் கற்றுத் தற்கால வழக்குக்குரிய நூல்களைத் தொடாமலே இருந்துவிட்டால், எழுதுவது எப்படி 'இங்கிலீஷ்' ஆகும்? வெள்ளைக்காரர் கைகொட்டிச் சிரிப்பதற்கு இலக்கியமான 'பாபு இங்கிலீஷ்' அல்லது 'பொட்டர் இங்கிலீஷ்' ஆகத்தான் முடியும்.

ஆங்கிலத்தில் கவிகளைக் கற்பதற்கும் அளவில்லை. முதல் பாரத்து வகுப்புக்கு முந்தின வகுப்புக்குள்ளேயே டெனிஸன், ஷெல்லி முதலான கவிகள் புகுந்து பிள்ளைகளை 'தொம்ஸம்' பண்ண ஆரம்பித்து விடுகின்றனர். இவர்களால் பிள்ளைகள் படும்பாடு சொல்லி முடியாது. அதைவிட, அக்கவிகளுக்குத்தான் சித்ரவதை. செய்யுள்களைக் கீறிக் கீறி எழுவாய் பயனிலைகளை வெளியே பறித்தெடுத்து, அடிகளையும் சீர்களையும் கணுக் கணுவாய் முறித்து வாசகமாக்கி, கரும்பை ஆலையிலிட்டுச் சக்கையாக்குவதுபோல் பொழிப்புரையும் ஆக்கிச் செய்கிற கொடுமையைக் கண்டு விண்ணில் உள்ள அக்கவிகள் உகுக்கும் கண்ணீர்ப் பெருக்குத்தான் மழைபோலும் என்று கற்பனை காட்டலாம். கரும்பாலைக்குள் செய்யுட்களோடு மாணவரும்

செல்லுகிறார்கள் என்றால் உண்மைதான். ஆங்கிலக் கவிகளைக் கற்கும் முறை இது.

தமிழ்க் கவியின் வாசனையோ இன்னதென்று தெரியாது. தமிழ்ச் செய்யுளை வாசிப்பது முடியாத காரியம். ஆனால், அதில் கௌரவக் குறைவு ஒன்றும் இல்லை. அவர்களுடைய உயரிய சித்தாந்தம் தமிழில் கவியே இல்லையென்பது. இப்படித் தாய்மொழியிலே கவிநயம் காணமுடியாத படாடோபிகள் ஆங்கிலக் கவிகளின் சுவையைப் பருகிவிட்டோம் என்பது ஆகாயத் தாமரையில் அத்தர் வடித்தோம் என்று சொல்வது போலத்தான்.

இவ்வாறெல்லாம் பாழாய்ப்போன காலத்தையும் பொருளையும் கணக்கிட்டுப் பார்த்தபிறகு, ஒன்று தெளிவாயிற்று. அது யாதெனில், 'பணத்தைக் கொடுத்துப் பைத்தியத்தை விலைக்கு வாங்குதல்' என்ற பழமொழியின் செம்பொருள்.

பணத்தைக் கொடுத்து வந்ததுதான் இது. பணங்கொடாது சமுதாயப் பழக்கத்தால் கற்கக்கூடிய இன்பக்கலைகளின் நுட்பத்தைக் கண்டறிந்த விதத்தை என்னென்று கூறுகிறது! மேல்நாட்டு நிபுணர்கள் உலகில்ச் சிறந்தன என்று கொண்டாடுகிற நம் நாட்டுச் சித்திரங்கள், சிற்பங்கள், கட்டிடங்கள், கோயில்கள் முதலான அற்புத சிருஷ்டிகளைப் பார்த்தால் இவர்கள் திருதராஷ்டிரராகத் 'திறுதிறு' என்று விழிக்கவேண்டியதுதான். இசை சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் இவர்களுக்கு ராக வேற்றுமைகள் எல்லாம் பாகவதர்கள் ஒத்துப்பேசிக் கட்டிச் சொல்லும் ஏமாற்றமேயாகும். குறளை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் வாசித்தால் குற்றமில்லை; தமிழிலேயே வாசிக்கிறது பி.ஏ.க்களுக்குக் குறைவுதான்; கம்ப ராமாயணம் படிப்பதைப்போல் அநாகரிகம் வேறில்லை!

சில ஆண்டுகளுக்குமுன் ஸ்ரீ. லாலா லஜபதிராய் அமெரிக்காவில் கொஞ்சகாலம் வசிக்கும்படி நேர்ந்தது. அக்காலத்தில் அமெரிக்கர் பலர் அவருக்கு உற்ற நண்பர் ஆயினர். பல இடங்களிலும் பல சந்தர்ப்பங்களிலும் அவர்களோடு உறவாட அவருக்குச் சமயம் வாய்த்தது. அங்கு அனுபவித்ததைப் பற்றி அவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்: "அமெரிக்காவில் சாமான்ய மக்களுக்கே எத்தனையோ விஷயங்களில் தேர்ச்சி இருக்கிறது. உல்லாச சமயங்களில் விருந்தினரை உவகையூட்டப் பாட்டும் கவியும் கூத்துமாக ஏராளமான சரக்கு வைத்திருக்கிறார்கள். பல்கலைக் கழகங்களில் பட்டம் பெற்றவரோ ஒரு கூட்டத்திடையில் எளிதில்

அணிகலமாய் விளங்குகிறார்கள். அவர்களிடையில் நான் மாத்திரம் ஒன்றுக்கும் உதவாதவனாய்த் தோன்றினேன். இந்தியப் பள்ளிக் கூடங்களில் படிப்பது எவ்வளவு பயனற்றதென உணர்ந்தேன். பல்கலைக் கழகம் எனக்களித்த பட்டம் பொய்ப் பட்டம் என்று நாணினேன். அவர்களிடம் நான் ஒரு 'பி.ஏ., பி.எல்.,' என்று சொல்வது அவமானமாயிருந்தது. என்னுடைய அறியாமையை நோக்கி அவர்கள் உள்ளுக்குள் நகையாடிக்கொண்டார்கள்”.

இந்தியப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றிலே தோன்றிய சிறந்த தோர் மணியான லாலா லஜபதிராயின் பாடு இதுவென்றால், நம்முடைய நிலைமை எவ்வாறிருந்திருக்கும்? பல்கலைக் கழகத்தைத் “தாய்” என்று உபசரிப்பது மேல்நாட்டார் வழக்கு. அதற்கிணங்க, நமது பல்கலைக் கழகத் தாய்க்கு வாயார வழத்த வேண்டிய புகழ் இதுதான்.

“பெற்றாளே பெற்றாள் பிறர்நகைக்கப் பெற்றாளே
எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று”

இவ்வளவும் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது பேர் விஷயத்தில் உண்மை. ஏதோ ஒருவர் இருவர் அறிவாளிகளாக இருக்கலாம்; பள்ளிக்கூடங்கள் அவர்களுடைய மனோசக்தியை அமிழ்த்திவிட எவ்வளவோ முயன்றும், முக்குளித்துத் தப்பிவந்த அபூர்வ திறம் படைத்தவரென்றே அவர்களைக் கருத வேண்டும். இப்படியெல்லாம் கல்விப் பொருள் பற்றிய 'இன்ஸால்வெண்டுகள்' ஆகிவிட்டது மாணவரின் குற்றமல்ல. ஆசிரியர்களுக்கு ஒருவாறு பொறுப்பு இல்லையென்றும் சொல்லலாம். காரணமெல்லாமல் கல்வி இலாகாவின் கட்டுப்பாடுதான். இலாகாத் தலைவர் ஆங்கிலேயராயிருப்பதால் நம் மாணவன் ஒருவனோடும் பேசி அறியார். அவனுக்குத் தெரிந்தன தெரியாதன இன்னவென்றும், உவப்பன வெறுப்பன இவையென்றும், வேண்டுவன வேண்டாதன இவையென்றும் தெரியாது, தெரிய முயல்வதும் இல்லை. இவன் கல்வி பயிலும் முறையை அவர் வகுப்பது எப்படி?

கல்வி இலாகா பழமையைப் பற்றுவதுபோல் உடும்புக்கும் பற்ற இயலாது. இறந்தொழிந்து போன முறைகளைக் கையாண்டு கையாண்டு, கல்விப் பயிற்சியில் உயிர்த் தத்துவம் அணுவளவும் இல்லாமல்ப் போயிற்று. தற்போதுள்ள கல்வி இலாகாவின் சட்ட திட்டங்களும் கற்பிக்கும் முறைகளும் அறவே ஒழிந்து, புத்தம் புதிய முறைகள் கையாளப்பட்டாலன்றி, உயர்தரக்கல்வி நம் மாணவருக்கு உண்டாகும் என்று எண்ண இடமில்லை. உயர்தரக்

கல்வியின் தத்துவத்தை பி ஏ. வகுப்பில் இருபதாவது வயதில் ஆரம்பிப்பது, பட்டுப்போன மொட்டைப் பனைக்குக் கொத்திக் கொடுத்து நீர் வார்ப்பதுதான். உயிரையும் உயர்வையும் உறிஞ்சி விடும் பாட புஸ்தகத்தைக் கையால் தொடுவதற்கு முன்னதாகவே ஆரம்பித்துவிட வேண்டும். அறிவின் சுவையைப் பருக ஐந்திலேயே பயிற்றவேண்டும்; அறுபதுக்கு ஒத்திவைக்கக் கூடாது.

உயர்தரக் கல்வியைப் புகட்டுவதற்கு ஒரே வழி, ஒரே தந்திரம், மாணவருக்குக் கற்பிக்கப்படும் ஒவ்வொரு பொருளும் அவர்கள் பருவத்துக்கு ஒத்ததா, அவர்கள் அனுபவத்தோடு ஒன்றக் கூடியதா, அவர்கள் மனம் ஈடுபடக் கூடியதா என்று ஆசிரியர் கருதிக்கருதிக் கற்பிக்கப் புகவேண்டும். இவ்வாறு மாணவர்கள் கற்பிக்கப்படுவார்களானால், எத்தனையோ கல்வித் துறைகளில் இறங்கியாட அவா உண்டாகி, அத்துறைகளில் முழுகி முழுகிப் புதிது புதிதான மணிகளை எடுத்து உலகுக்கு உதவும் மேதைகள் ஆவர் உள்ளிருந்து ஆவேசம் பொங்கித் ததும்பக் கலைகளையும் கவிகளையும் ஆய்ந்து கற்கத் தலைப்படுவர். அதுவே இன்பம், அதுவே செல்வம் என்று சாந்துணையும் கல்லாரோ? ஏனைய பொருளெல்லாம் பொய்க்கும் பொருளென்று கருதி விடாரோ? இப்போதுள்ளபடி, 'பொருள் மகள்' கடாஶம் குறித்தா கலைமகளை வழிபடுவார்? கலைமகள் கடைக்கண் கொழிக்கும் கருணை வெள்ளத்திலேயே குடைந்து குடைந்து பரவசமாகாரோ?

தொழுவார், வலம்வரு
வார்துதிப் பார்தம்
தொழில்மறந் து

விழுவார், அருமறை
மெய்தெரி வார். இன்ப
மெய்புள கித்(து)

அழுவார், இருகண்ணின்
நீர்மல்கு வார். என்னை
ஆளும்அன் னை

வழுவாத செஞ்சொல்க்
கலைமங்கை பால் அன்பு
வைத்தவரே.*

என்னும் பொய்யில் புகழுக்கு இலக்கியமும் ஆவர் அன்றோ! ■

* சரசுவதி அந்தாதி

பூவின்மேல்ப் பிறந்த மோகம் [கலிங்கத்துப் பரணி]

புஷ்பங்களில் நம்மவருக்கு எவ்வளவோ ஆசை; கையும் காலும் தாமரை மலர்; கண் நீலோற்பலம்; வாயோ குமுதம், சமயமே பூவோடு ஒன்றாய்க் கலந்து விட்டது. சைவம் மணக்கும் என்பார்கள். நான்முகனையும் கலைமகளையும் திருமகளையும் கமலாசனத்தில் ஏற்றி வைப்பார்கள். பிள்ளை இல்லாது வருந்தினான் பர்வதராஜன் என்றால், பார்வதி தேவியைத் தாமரை மலரிலிருந்து பிறக்கச் செய்து அவன் கையில் எடுத்துக் கொடுப்பார்கள்.

புஷ்பத்தின் மேலுள்ள இந்த ஆசைதான் ஊர் ஊராய் நந்தவன மானியம் ஏற்படுத்தியது. அரசர்களுடைய சிங்காரப் பூங்கா வனங்களையும் பரிபாலித்து வந்தது.

‘இவ்வளவு பிரியம் எங்கே இருந்து வந்தது’ என்ற கேள்வி எழக்கூடும். வண்டுகளுக்கும் நம்மைப் போல்ப் புஷ்பத்தில் பிரியம் இருக்கலாம். அதற்குக் காரணம் தேனை ஆகாரமாய்ப் பருகுவதிலிருந்து என்று எளிதில்ச் சொல்லிவிடலாம். நாம் தேனைப் பருகும்போது அது பூவிலிருந்து வந்தது என்ற ஞாபகம் சாதாரணமாய் வருவதில்லை. பட்டண வாசிகள் பலருக்கு ‘சோடா வாட்டர்’ மாதிரி தேனும் எந்திரத் தினால் செய்கிறது என்றுகூடத் தோற்றலாம். ஆனால், மலைவாசம் போய் வந்தவர்களுக்கு, ஓங்கி வளர்ந்த மரத்து உச்சிகளிலும் செங்குத்தான பாறைகளிலும் வண்டுகள் கட்டுகிற கூட்டில் இருந்துதான் தேன் எடுக்கிறது என்று நன்றாய்த் தெரியும். ஆயினும், பூவுக்கும் நமக்கும் இடையே வண்டு வந்து இரைச்சல்ப் போடுகிறதிலிருந்தும் கொடுக்கினால்

கொட்டுகிறதிலிருந்தும் தேன் சம்பந்தமாக வண்டுதான் நினைவுக்கு வருகிறதே ஒழிய, பூ வருகிறதில்லை. ஆகையினால், மக்களுக்குப் பூவினிடத்திலுள்ள மோகம் தேனிலிருந்து வந்ததல்ல என்று முடிவு கட்டிவிடலாம்.

உள்ளத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளைத் துருவி ஆராயும் உள்ளக்கலை வல்லார் (மனோதத்துவ நிபுணர்) அந்த மோகம் உண்டானதற்குப் பலவாறாகச் சொல்லிவரும் காரணங்களை எல்லாம் மறந்து விட்டு, நம்முடைய தொல்லாசிரியர் ஒருவர் குறிப்பிடுகிறதில் ஏதேனும் ஆதாரம் இருக்கிறதா என்று பார்ப்போம்.

கவி நம்மைச் சிங்காரப் பூந்தோட்டம் ஒன்றை உற்றுநோக்கச் செய்கிறார். நேரம் சாயங்காலம்; பருவம் இளவேனில். மரங்களும் கொடிகளும் செடிகளும் புஷ்ப பாரத்தைத் தாங்க முடியாமல் தலைசாய்ந்து நிற்கின்றன. வளைந்து வளைந்து செல்லும் செந்நிறமான பாதைகளிலும் அயலில்க் கிடந்துள்ள பசும்புல்த் தரைகளிலும் உதிர்ந்த புஷ்பங்கள் நவரத்தின கசிதமாய்ச் சிதறிக் கிடக்கின்றன. நிலப்பூ கொடிப்பூ இப்படி இருக்க:

ஆங்காங்கு நெளிந்து நெளிந்து ஓடி அமைந்துள்ள தெளிந்த நீரோடைகளில்த் தாமரை, ஆம்பல் முதலான நீர்பூ இனங்கள், தாமும் தம் நிழலுமாக மயங்கிக் கிடக்கின்றன. ஒன்றின்மேல் ஒன்று ஒருச்சாய்ந்து கிடப்பன போலவும், முகத்தோடு முகம் பொருந்திக் கிடப்பன போலவும், 'இந்தா ஒரு முத்தம்' என்று சொல்லிக் குனிவன போலவும் அமர்ந்து அந்த நீர்நிலைகளை அலங்கரிக்கின்றன.

இத்தகைய ஓடையின் அருகாக இளைஞன் ஒருவன் வருகிறான். ஓடையிலிருந்து சுகமான மணம் ஒன்று அவனுக்கு எட்டியது. நெருங்கிப் பார்க்கவும், 'தேன் படிந்ததோ' என்று சொல்லும்படியாகச் செக்கச் சிவந்த செங்கமுநீர்ப்பூ ஒன்று இதழ் விரிந்து மலர்ந்து நின்றது. அதைச் சிறிதுநேரம் நின்று பார்த்து அப்பால் சென்றான். கொஞ்ச தூரத்தில் முல்லை ஒன்று வளமாகக் கொடிவீசிக் கிடக்கக் கண்டு அங்கே போனான். கொடிகளுக்குள் நுழைந்து பூவைக் கொய்யலாமா என்று பாவனையாய்க் கையை நீட்டினான். அந்த வேளையில் இலைகளுக்குள் ஊடுருவிச் சலசல என்ற ஒலியோடு தென்றல் வந்தது, அந்த ஒலிக்கிடையே ஜில்ஜில் என்ற சதங்கை ஒலியும் வந்தது. திரும்பிப் பார்த்தான்.

நெடுநாளாக ஆசைக்கும் ஏக்கத்திற்கும் காரணமாய்த் தன் உள்ளத்திற் குடிகொண்டிருந்த பெண்ணணங்கு, ஓடையின் அருகிலே, தான் சற்றுமுன் நின்ற இடத்திலேயே வந்து நின்றாள். பிறகு மெல்லக் குனிந்து தன் மெல்லிய விரலால் செங்கழுநீர்ப் பூவைத் திருகிக் கொய்தாள். கொய்ததும், நிமிர்ந்து நின்று கைகளைத் தலைக்குப் பின்புறமாகக் கொண்டுபோய், தென்றல் கலைத்துவிட எத்தனித்த அளகபாரத்தை ஒரு கையால் இறுக முடிந்து, அதில் மற்றொரு கையால் செங்கழுநீர்ப் பூவை அப்படியே சொருகி விட்டாள்.

செங்கழுநீர்ப் புஷ்பத்தை விரலால் திருகிய செயலோடும் இரு கையுங் கொண்டு கூந்தலில் சொருகிய செயலோடும் கலந்துள்ள குழைவு, நெளிவு, அழகின் பெருமிதம் ஆகிய நயங்களை எடுத்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை. அச்செயல்களை இளைஞனாகிய காளை பார்த்துக் கொண்டிருந்தானென்றும், எவ்வாறாகப் பார்த்தானென்றும் கவி நமக்கு எடுத்துக் கூறுகிறார்.

தேன் தோய்ந்த சிவந்த கழுநீரும் என்று செங்கழுநீர்ப் புஷ்பத்தை முதலில் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு அதனோடு வேறொரு பொருளையும் ஒட்டிச் சேர்த்து விஷயத்தை முடிக்கிறார். அதாவது:

“முருகில்ச் சிவந்த கழுநீரும்
முதிரா இளைஞர் ஆருயிரும்
திருகிச் செருகும் குழல்மடவீர்
செம்பொற் கபாடம் திறமினோ”.

செங்கழுநீர்ப்பூ, இளைஞனுடைய உயிர், ஆகிய இரண்டையும் ஒரே திருகாகத் திருகிக் கூந்தலுக்குள் அப்படியே சொருகிவிட்டாள் என்று கவி சொல்லும்போது, இளைஞனது உள்ளத்தில் நிகழ்ந்த காதல் நிகழ்ச்சியைப் பளிங்கினுள் வைத்துப் பார்ப்பது போலக் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். இது கவிகள் செய்யவல்ல அற்புதச் செயல்.

மேலும், இளைஞர் முதிரா இளைஞர் என்றும், அவர் உயிர் ஆருயிர் என்று அடைகொடுத்துச் சொல்லுவதில் எவ்வளவு காருண்ய ரஸம்! திருகி என்னும் சொல் நிற்கிற நிலையைப் பார்த்தால் அது செய்யும் அதிகாரத்தை அளவிட்டுச் சொல்லுதல் எளிதல்ல. குழல் மடவீர் என்று கூந்தலை விசேஷமாய்ச்

சொல்லுவதால் அது உயிரைத் திருகிச் சொருகிவைப்பதான கொடுஞ் செயலுக்காகவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டது போலும் என்ற எண்ணம் மனதில் உதிக்கிறது.

இத்தகைய காதல்க் காட்சி நாயகன் இதயத்தை விட்டு எளிதில் அகலுதல் முடியாத காரியம். வாசலில் வந்து நின்று, அடைத்துள்ள கதவைத் திறக்கும்படி நாயகியை அழைக்கிற சமயங்களில் அக்காட்சி, கதவுக்கு அப்பால் நிற்கும் உருவத்தோடு கலந்து கலந்து உருவெளித் தோற்றமாய்த் தோற்றுவது இயல்பு.

கதவு திறந்தவுடன் அழகே உதயமாய் வந்ததுபோல நாயகி நிற்கும் கோலம் புலவர்கள் உள்ளத்தை வெறிகொள்ளச் செய்து வந்தது. இது காரணமாகத்தான், 'கடைதிறப்பு' என்னும் துறை ஒன்று வகுத்து, அதன் வாயிலாகக் காதல்க் கவிநயங்களைக் கொட்டிக் கொண்டிருக்க நேர்ந்தது.

நாம் ஆராயப் புகுந்தது, மக்களுக்கு - ஆண் பெண் ஆகிய இருபாலர்க்குமே - புஷ்பத்திலுள்ள ஆசை எப்படி ஆதியில் உண்டாயிற்று என்னும் விஷயம். மேலே எடுத்துக் காட்டிய கலிங்கத்துப் பரணிப் பாடலில் அமைந்து கிடக்கும் காதல்த் தத்துவத்தைக் கவனித்துப் பார்க்கும்போது, புஷ்பங்களிலுள்ள மோகம் காதலரது காதலில் இருந்தே பிறந்து வந்ததோ என்று எண்ண இடந்தருகிறது.

தமிழுக்கு வாய்த்த அரும்புதல்வன் [அகலிகை வெண்பா]

15

இந்த உலகில்ச் சிலர் முஷ்டி யுத்தத்துக் கென்றே பிறக்கிறார்கள். அப்படிப் பிறந்தவர்களில் ஒருவர் வெ.ப.சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள். முஷ்டி யுத்தம் செய்யவேண்டிய அவசியம் இரண்டு கைகளிலும் உள்ள தசை நரம்பு எலும்புகளில் அமைந்து கிடக்கிறது. உடல் உறுப்புக்களில் கிடப்பது ஒருபுறம் இருக்க, ரொம்ப ஆழமாயும் அசைக்க முடியாதபடியும் பதிந்து கிடப்பது உள்ளத்தில்தான்.

கைக்குத்துச் சண்டைக்குப் பயின்றிருந்தால், முதலியாரவர்கள் உலகப் பிரசித்திபெற்ற வீரர்களை ஒருகை பார்த்திருப்பார்கள். எஞ்சினீர்த் தொழிலில்ப் பிரவேசித்திருந்தால், குறைந்த பகும் பொதிகை மலையையாவது ஒரு குடை குடைந்து, மலையாளத்து மழை வெள்ளத்தைக் குடைசல் வழியாக வடித்து, தமிழ்நாட்டை வளம்படுத்த முயன்றிருப்பார்கள். அவர்கள் கைக்குமுன் பாறைகள் எல்லாம் நொறுங்கிப் போயிருக்கும்.

எஞ்சினீர்த் தொழில் இல்லை என்றால் ஜாதகம் பொய்த்தா போய்விடும்? பாறைகளும் கருங்கல்லு களும் தமிழில் இருக்கத்தானே செய்கின்றன.

பதினாறு வயதாய் இருக்கும்போதே தமிழிலுள்ள சிலேடை, திரிபு, யமகம் என்ற தமிழ்க் கற்பாறைகளை உடைக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இந்த வர்க்கத்துச் சித்திரக் கவிகள் எவ்வளவு வைரம் பாய்ந்திருந்தாலும் முதலியார் அவர்கள் கைக்கு வந்தால், தாமாகப் பிதிர்ந்து போய்விடும். தமிழ் பாஷை இடம் கொடுக்கக் கூடிய சிலேடை வின்னியாசங்களை எல்லாம் ஒருவாறு

அளந்து விட்டார்கள். அதனாலேயே, 'நெல்லைச் சிலேடை வெண்பா'வை (நூறு செய்யுள்) எளிதில் செய்துவிட முடிந்தது. அது அந்தக் காலத்து (ஐம்பது வருஷத்துக்கு முந்திய காலத்துப்) புலவர்களுக்கும் கவிராயர்களுக்கும் பெரும் வியப்பாகவே இருந்தது. சிலேடை, யமகங்களிலுள்ள விசித்திரங்களை அனுபவித்துப் பழகியவர்களுக்குத்தான் நெல்லைச் சிலேடை வெண்பாவின் திறம் தெரியவரும்.

தமிழ் நூல்களை முறையாகப் படித்து முடித்தவர்கள்கூட, காஞ்சிப் புராணமும் தணிகைப் புராணமும் 'இருப்புக் கடலை' என்று சொல்லுவார்கள். அவற்றின் பாட்டுக்கள் ஒவ்வொன்றிலும் அநேகமாய்ப் பலமான முடிச்சு, ஒன்றோ இரண்டோ, போட்டு வைத்திருக்கும். ஆனால், முதலியாரவர்கள் எப்படியாவது முடிச்சுக்களை இழை இழையாக அவிழ்த்து, இழைகளைக் கையில் தூக்கி உதறிக் காட்டுகிற மாதிரி, அச்செய்யுட்களிலுள்ள பொருள்களை முறைப்படுத்திக் கருத்தை விளக்கிக் காட்டுவார்கள்.

மேலும், மில்லனுடைய 'சுவர்க்க நீக்கம்' பளுவான கருங்கல்ப் பாறை என்று ஆங்கிலப் புலவர்கள் சொல்லுவார்கள். இதரபாஷைகளில் மொழி பெயர்க்க முடியாதபடி அவ்வளவு கஷ்டமாய் அமைந்தது அதை ஒரு ஆசிரியர் பிரஞ்சு பாஷையில் மொழிபெயர்க்க ஆரம்பித்துத் திணறிப் போய் விட்டாராம். அப்பேர்ப்பட்ட இதிகாசத்தை இவர்கள் தமிழில் மொழி பெயர்க்கத் துணிந்து, முதற் காண்டத்தை விருத்தப்பாவில் மொழிபெயர்த்து விட்டார்கள். மூலத்திலுள்ள ஒவ்வொரு விஷயமும் அதன் அடைகளுமே அப்படி அப்படியே இவர்கள் விருத்தத்தில் அமைந்து கிடக்கும். மூலத்தையும் மொழி பெயர்ப்பையும் ஒத்துப் பார்த்தால், இது பகிரதச் செயலென்றே தோன்றும். ஜி.யு. போப் முதலான ஆசிரியர்கள் இம்மொழிபெயர்ப்பைப் பார்த்து, 'இது ஒரு அசாத்தியமான வேலை' என்று அதிசயித்திருக்கிறார்கள்.

மேலே சொன்னதெல்லாம், முஷ்டி யுத்த சக்தி முதலியாரவர்களிடத்தில் அடங்கிக் கிடக்கிறது என்பதைக் காட்டுகின்றன. ஆனால், அந்த சக்தியை வெளிப்படையாக இன்றும், அதாவது அவர்களுடைய எண்பதாவது வயதிலும் காணலாம்.

ஏன், சென்ற அறுபது வருஷமாகவே முஷ்டி யுத்தம் சதா செய்துகொண்டே வந்திருக்கிறார்கள். சென்னை மில்லர் காலேஜில் அவர்கள் மாணவராய் இருந்தபோது ஆரம்பித்தது

இன்னும் நடந்தே வருகிறது. இங்கிலீஷ் பாஷைதான் முக்கியமாக வேண்டியது, தமிழ் தெரிய வேண்டியதெல்லாம் அலங்காரத்துக் காகத்தான் என்று யாராவது முதலியாரவர்கள் முன்னிலையில் சொல்லிவிட வேண்டியது; அவ்வளவுதான். வீராவேசம் அப்படியே வந்துவிடும்; பொங்கிவிடும்; அடங்கிக் கிடந்த முஷ்டியுத்த வீரன் வெளிக் கிளம்பி விடுவான். பக்கத்தில் நிற்க நேர்ந்தவர் பாடு ஆபத்துத்தான்.

ஆனால், இப்போது, தமிழ் மக்களுக்கு முக்கியமான பாஷை - இலக்கியச் சுவையை அனுபவிக்கக் கூடிய பாஷை - தமிழ்தான் என்று எல்லோருமே அங்கீகரித்து வார்த்தையாடுவதால் முதலியார் அவர்களுக்குக் கோபாவேசம் வருவதற்கு அவ்வளவாகச் சந்தர்ப்ப மில்லை. இது அவர்களுடைய யோகம். தேசிய உணர்ச்சி யோடு கலந்து வந்ததாய் மொழிப்பற்றும் உணர்ச்சியும் தமிழ்நாட்டுக்குப் புதிய யுகம் பிறந்துள்ளதென்று சொல்ல இடந்தருகின்றன. இந்த யுகத்தை வரவேற்பதற்கான ஆர்வமும் களிப்பும் முதலியாரவர் களிதத்தில் இருக்கிற அளவு வேறு யாரிடத்தில்தான் இருக்கக் கூடும்.

* * *

சென்ற நூறு நூற்றைம்பது ஆண்டுகளாக, மேல்நாட்டினர், முன்பு என்றும் இல்லாத அளவில், விஷயங்களைப் பகுத்துப் பகுத்து, உள்ளாகக் கிடக்கும் அமைப்புக்களைக் காணுவதும் கண்டனுபவிக்கிறதாமாய் இருக்கிறார்கள். இந்தப் பகுத்தறிவியலை ஸயன்ஸ் உணர்ச்சி என்று சொல்ல வேண்டும்.

மேல்நாட்டார் நம்முடைய பள்ளிக்கூடங்களில் இன்னும் ஸயன்ஸை நேர்முறையில் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்ல இடமில்லை. ஆகவே, நம்மவர்களுக்கு 'ஸயன்ஸ் உணர்ச்சி' ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாது. ஏதோ அங்கொருவர் இங்கொருவர் ஸயன்ஸில் நிபுணராயிருந்தால், அது ஏனையோருக்கு ஸயன்ஸ் உணர்ச்சி இல்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டிச் சொன்னதேயாகும். ஆனால், முதலியாரவர்கள் ஸயன்ஸ் உணர்ச்சியை அபூர்வமாக வளர்த்தவர்கள். மேல்நாட்டு ஸயன்ஸ் சம்பந்தமான நூல்களை நெடுகிலும் படித்து, அவைகள் வெளிப் படுத்தும் உண்மைகளில் மோகம் கொண்டவர்கள். ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்ஸர் வெளியிட்ட 'கல்வி விளக்கம்' என்ற நூலை அவர்கள்

தமிழில் மொழிபெயர்த்ததிலிருந்து மேல்நாட்டு ஸயன்ஸ் முறைகளில் அவர்களுக்கு எவ்வளவு ஈடுபாடு என்பது தெரியவரும்.

குதிரை வைத்தியத்தையும் கால்நடை வைத்தியத்தையும் இவர்கள் கற்றபோது, ஏதோ வைத்தியத் தொழிலுக்கு உபயோகப்படும்படியாக மாத்திரம் கற்றார்களென்று கருதக்கூடாது. கதிரை, கால்நடை சம்பந்தமாகவும் அவைகளுக்கும் மனிதனுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள தொடர்புகள் சம்பந்தமாகவும் எத்தனை எத்தனையோ நுட்பமான தத்துவங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளை ஆராய்ந்து அனுபவிப்பதற்கு ஒருவர் ஆயுள்நாள் போதாது. அவைகளில், நோயுற்ற குதிரையோ காளையோ வந்தால், எப்படி அதனிடம் நெருங்குவது, எப்படி அதைக் கையாளுவது என்பது ஒரு விசித்திரமான கலை. அதைப்பற்றி முதலியாரவர்கள் அனுபவரஸத்தோடு பேசும்போது, நமக்கு ஒரு புது உலகத்துக்குள் புகுந்து அநேக அதிசயங்களைக் கண்டு களிப்பதாகத் தோன்றும். இப்படி அனுபவரஸத்தோடு சொல்லுவதில்லத்தான் உயர்வான ஸயன்ஸ் உணர்ச்சி இன்னது என்று தெரியவரும்.

*

*

*

இன்னொரு விஷயம். சுமார் இருபத்தைந்து வருஷகாலம் முதலியாரவர்கள் குக்கிராமங்களில்ப் போய்க் கால்நடை சம்பந்தமான பரிசோதனையும் சிகிச்சையும் செய்கிற தொழிலில் அமர்ந்திருந்தார்கள். அதற்காகச் சுற்றுப் பிரயாணம் போகவேண்டியிருந்தது. மாசத்தில் அநேகமாய் இருபது நாள் முகாம்தான். குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே அவர்கள் சௌகரியமான வாழ்வில் வாழ்ந்து வந்த காரணத்தால், முகாம்களிலும் சௌகரியமாக இருக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. நல்ல சுவையான சமையல் செய்வதற்கும் நண்பர்களுக்கு விருந்து நடத்த வேண்டியதற்கும் அவசியமான தட்டு முட்டுகளுக்குக் குறைவில்லை. வீட்டில் நடக்கிற உபசாரமும் விருந்துச் சாப்பாடும், முகாம் போடுகிற சத்திரம் சாவடியிலுந்தான். ஆனால், படுக்கிற கட்டில் வசதி மட்டும் குறைவாகத்தான் இருக்கும்.

அதற்காக 'கிளாம்பு'க் கட்டில் செய்யவேண்டும் என்று முயன்றதெல்லாம் ஒரு கதை. மடக்குக் கட்டில் ஒன்று செய்தார்கள். 'கியாம்பு'க்குக் கொண்டுபோய் ஒருநாள் இரவு படுத்தார்கள். கொஞ்சம் தொய் ஆரம்பித்தது. தொய்யாமல் இருப்பதற்கு என்ன செய்யலாமென்று ஆலோசிக்க ஆரம்பித்து

விட்டார்கள். கட்டிவை விட்டிறங்கி அதைப் புரட்டிப் போட்டுச் சட்டம் காலைகையெல்லாம் அசைத்துப் பார்த்து, “சரி சரி, குறுக்குக் கம்பி கொடுத்து விட்டால் தொய்யாமல் விறைப்பாய் இருக்கும்” என்று நிச்சயித்துக் கொண்டார்கள். மனசு இப்படி யோசனைக்குள் போனபிறகு தூக்கமேது? சிவராத்திரிதான்.

காலையில் அந்தச் சத்திரத்துக்குத் தாசில்தார் பஞ்சாபகேச சாஸ்திரி முகாம் வந்தார். கட்டிவைப் பார்த்து நல்ல மாதிரியாய் இருக்கிறதென்று சொன்னார். அவ்வளவுதான். “உங்களுக்கே கட்டிவை வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் வேறு செய்து கொள்ளு கிறேன் முகாம் வந்தால் எப்படியும் தரையில் படுக்கக் கூடாது. கட்டிலில்தான் படுக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் தூக்கத்துக்குப் பங்கம் ஏற்படவேண்டும் - (முதலியார் அவர்களுக்குத் தூக்கம் பிடித்த காரியந்தான் நமக்குத் தெரியுமே) - முகாம் கட்டில் ரொம்ப அவசியம்” என்று சொல்லித் தாசில்தாருக்குக் கட்டிவைக் கொடுத்துவிட்டுப் புறப்பட்டு வந்தார்கள். ஊருக்கு வந்ததும், நூதன திருத்தங்களோடு தச்சனைக் கொண்டு புதுக்கட்டில் செய்வித்தார்கள். இப்படியாக நடந்த சம்பவங்களை எண்ணி முடியாது. புது மாதிரி புது மாதிரியாக முகாம் கட்டில் செய்ய வேண்டியது. அவைகளை உடன்தங்கிய ஸர்க்கியூட் உத்தி யோகஸ்தர்களுக்குத் தத்தம் பண்ண வேண்டியதுதான். இந்த விதமாக இவர்களுக்கு இருபத்தைந்து வருஷங்கள் கட்டில்களை எளிதாக மடக்கவும் நீட்டவும், தொய்யாமல் விறைப்பாக இருக்கவும், பளுவாய் இல்லாமல் லேசாய் இருக்கவும் தகுந்தபடி செய்வதில் யாருக்கும் இல்லாத ஆத்திரம். முகாம் போகிறவர்கள் அதை உபயோகப்படுத்திச் சுகமாகத் தூங்கவேண்டுமென்பதில் அதைவிட ஆத்திரம். தனக்குத் தூக்கம் வந்ததா என்பதுபற்றி விசாரிக்க வேண்டுமானால், எந்திர உலகத்துக்குப் பிரமதேவனாய் இருந்த எடிஸனிடந்தான் கேட்க வேண்டும். முதலியார் அவர்கள் எடிஸனுக்கு ஒரு தம்பி.

கட்டிலில் எத்தனையோ உத்தியோகஸ்தர்களைப் படுக்கச் செய்து அமைதி கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதுபோல, வேறொரு பிராணிக்கு வேறொரு கட்டில் செய்து அமைதி அளித்திருக் கிறார்கள். எப்படி?

அகலிகையானவள் தேவேந்திரனுடைய ஏமாற்றத்துக்கு உள்ளாகித் தன் நாயகரான கௌதமருக்குக் கேடு இழைத்த வளாகிறாள். கௌதமர், ‘கல்லாகப் போகக்கடவது’ என்று

அவளுக்குச் சாபம் இடுகிறார். அவள் உண்மையாக மனம் வருந்தி, மன்னிப்புக் கேட்கக்கூடத் தகுதி இல்லையே என்று தன்னை நொந்து கொள்கிறாள். ஆனாலும், கணவருடைய சாபத்திலேயே கருணை கிடக்கிறது என்று கூறி நன்றி கூறுகிறாள். உண்மையும் கனிவும் எவ்வளவு அழகாக வெண்பாவில் அமைந்து கிடக்கின்றன என்பதைப் பாருங்கள்:

“எம்பெருமான் பேரருள்தான்
 என்னென்பேன்! தாங்வொணாத்
 துன்புறுவேன் துன்னின்
 உணர்வென்று - துன்புணராக்
 கல்லாக என்று
 கருணைவெள்ளத் தாழ்த்தினன், என்
 பொல்லாத குற்றம்
 பொறுத்து”*

கல்லாகிய கட்டிலிலே அகலிகை எவ்வளவு அமைதி பெற்றுத் தூங்குகிறாள்!

* அகலிகை வெண்பா.

தமிழர்கள் ரொம்பவும் துர்ப்பாக்கியர்கள். மிகவும் உயர்தரமான நூல்கள் சில பண்டைக் காலத்தில் இருந்து வந்து பிறகு தொலைந்து போய் விட்டன. அப்படிப்பட்ட நூல்களில் முத்தொள்ளாயிரமும் ஒன்று. முத்தொள்ளாயிரத்தின் ஆசிரியர் பெயர் தெரியாது. காலமும் தெரியாது. செய்யுள்களின் போக்கைப் பார்க்கும்போதுதான் மிகப் பழைய நூல் என்று தெரிய வருகிறது. இரண்டாயிரம் வருஷத்திற்கு முந்திய நூல் என்று சொல்ல இடந்தருகிறது.

ஆசிரியர் பெயர் தெரியாமல்ப் போனாலும் குற்றம் இல்லை; காலம் தெரியாமல்ப் போனாலும் குற்றம் இல்லை. பாடல்கள் மாத்திரம் எப்படியாவது அகப்பட்டு நம் கைக்கு வந்தால்ப் போதும்.

* * *

தமிழ்நாட்டில் பண்டைக்காலம் அரசு புரிந்து வந்த அரசர்கள் மூவர்; சேரர், சோழர், பாண்டியர். மூன்று அரசர்களும் தங்கள் குலதர்மமாகவே கருதித் தமிழைக் கற்று வந்தார்கள். அதைவிடத் தமிழ்ப் புலவர்களைப் பாராட்டி ஆதரித்து வந்தார்கள். அரசர் களுடைய கல்வியையும் தமிழ் ஆர்வத்தையும் கண்டு அனுபவித்து வந்த புலவர் ஒருவர் அவர்களுடைய வீரம், கொடை, அழகு முதலிய குணங்களில் ஈடுபட்டு அவைகளை விஷயமாக வைத்து அருமையான முறையில் பல கவிகள் பாடினார். “கவி ஒன்றே ஒரு பாஷையின் உயர்வை எடுத்துக்காட்டவல்லது” என்று மகாமகோபாத்யாய சாமிநாதஐயர் அவர்கள் சொன்னார்கள். ரொம்பவும் உண்மை. கவிகள்

அவ்வளவு அருமையும் அழகும் வாய்ந்தன. ஒவ்வோர் அரசர்மீதும் தொள்ளாயிரம் கவிகள். ஆகவே மூன்று தொள்ளாயிரம் அல்லது இரண்டாயிரத்து எழுநூறு கவிகள் கொண்டுள்ள நூல், முத்தொள்ளாயிரம்.

பழைய உரையாசிரியர்கள் முத்தொள்ளாயிரத்தைப் பற்றி அடிக்கடி பேசுகிறார்கள். சமீபகாலம் வரையும் நூல் வழக்கத்தில் இருந்து வந்ததாகவும் தெரிகிறது. ஆனாலும் எப்படியோ தொலைந்து போய்விட்டது.

உயர்தனிப்பண்பு வாய்ந்த நூல்களுக்கு, அதாவது ஆங்கிலத்தில் கிளாஸிக்ஸ் என்கிற நூல்களுக்கு ஆபத்தெல்லாம் அவைகளின் எளிமையும் ஆழமுந்தான். முத்தொள்ளாயிரம் உண்மையான உயர்தனிப்பண்பு வாய்ந்த நூல். எளிமையும் ஆழமும், பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட படோடோபப் புலமைக்கு ஒவ்வாத காரணத்தால் நூல் ஒதுங்கி ஒதுங்கி ஒழிந்து போய் விட்டது; நிற்க.

பிற்காலத்தவர் ஒருவர் சுமார் முந்நூறு நானூறு வருஷங்களுக்குமுன் “புறத்திரட்டு” என்ற பெயரோடு ஒரு தொகைநூலைத் தொகுத்தார். சமயம், கல்வி, போர், காதல் முதலான விஷயங்களைப் பற்றியுள்ள பாடல்களைப் பல நூல்களிலுமிருந்து பொறுக்கித் தொகுத்தார். ஏதோ நல்ல வேளை, அவரிடம் முத்தொள்ளாயிர ஏடு இருந்தது. அதிலிருந்தும் சில பாடல்களைத் தமிழர் செய்த புண்ணியத்தால், நூலில் சேர்த்துக்கொண்டார். அப்படிச் சேர்த்துக் கொண்ட பாடல்கள் நூற்றெட்டு. இரண்டாயிரத்து எழுநூறு மணிகளில் நமக்கு மிஞ்சியவை நூற்றெட்டுத்தான்.

இந்த நூற்றெட்டுப் பாடல்களையும் முப்பது வருஷத்துக்கு முன் 1905ஆம் வருஷம் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் அச்சேற்றி வெளியிட்டது. அந்த வெளியீடு இல்லாமல்ப் போயிருந்தால் முத்தொள்ளாயிரத்தைப் பற்றி நாம் பேசவேண்டிய அவசியமேயிராது.

இப்போது அந்தப் பாடல்களில் சிலவற்றைப் பார்க்கலாம்:

2

ஒரு நாட்டின் வளத்தைப் பார்த்து யாரும் அனுபவித்து விடலாம். அனால் அந்த அனுபவத்தை உண்மையான பாவம் வரும்படிச் சொல்வது கஷ்டம். கவியாகச் சொல்லுவதோ எவ்வளவோ கஷ்டம்.

சேரநாடு மலையாளநாட்டை உள்ளடக்கியது. நீர் வளத்திற்கு அதை ஒப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய நாடு உலகத்தில் இல்லை என்று சொல்லலாம்.

சில மாதங்களுக்குமுன் கன்னியாகுமரியிலிருந்து திருவனந்த புரம் போகும் பாதை வழியாகக் காலை நேரத்தில் பயணம் போக நேர்ந்தது. இருபக்கங்களிலும் ஏரிகளும், குளங்களும், வயல்களுந் தான். வயல்கள் எல்லாம் பயிராகி ஒரே பச்சையாய் இருந்தன. ஆனாலும் இடையிடையே இரண்டொரு வயல்கள் பயிராகாமல் கிடந்தன. அந்த வயல்களில் தண்ணீர் கட்டி நிறைந்திருந்ததால் செந்தாமரைகளும் வெண்தாமரைகளும் பூத்து அலங்காரமாய்க் கிடந்தன. இவைபோக வேறு சில வயல்க்கிடங்குகளில் செவ்வாம்பல்ப் புஷ்பங்கள் செக்கச் செவேல் என்று பூத்திருந்தன; கண்ணை எடுக்க முடியாதபடி அவைகள் அவ்வளவு அழகாய் இருந்தன. அவைகளுக்கு இடையே நீர்வாழும் பறவைகள் சிலவும் உலாவிக் கொண்டிருந்தன. இந்தக்காட்சிகளை மனசில் வைத்துக் கொண்டு செய்யுள் ஒன்றைப் பார்க்கலாம்.

அள்ளல் என்றால் செழித்த சேறு, பழனம் என்றால் வயல்:

“அள்ளல்ப் பழனத்து) அரக்காம்பல் வாயவிழ”

மெள்ளச் சப்தம் யாதொன்றும் இல்லாமல் ஆம்பல் மலர்ந்தது என்ற பாவத்தை ‘வாயவிழ’ என்ற இதமான வார்த்தைகளைக் கொண்டு வெளிப்படுத்துகிறார் புலவர்.

ஒரே சிவப்பாய் இருந்த ஆம்பலை அக்கினிச் சுவாலையோ என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. தண்ணீரே தீப்பற்றிக் கொண்டது என்று சொல்லவும் தோன்றுகிறது.

“அள்ளல்ப் பழனத்து) அரக்காம்பல் வாயவிழ

வெள்ளந்தீப் பட்ட(து) எனவொரி, - புள்ளினம்”

பயந்து பசுடிகள் என்ன செய்தன? குஞ்சுகளின் இறகுகளில் அந்தத் தீயானது பற்றிவிடுமே என்று எண்ணிக் குஞ்சுகளை இறக்கைகளால் தம்மோடு அணைத்துக் கொண்டன. சேரனுடைய நாட்டில் பயம் என்றால் இந்தப் பயம் ஒன்றுதான். மற்றப்படி எல்லாம் அமைதிதான். சேரனை நச்சிலை வேல்க் கோதை என்று சொல்லி வீரத்தைப் பாராட்டுகிறார். “கோதை” என்பது சேரனுக்கு உரிய பெயர்களில் ஒன்று. இப்போது வெண்பாவைப் பார்க்கலாம்.

“அள்ளல்ப் பழனத்து) அரக்காம்பல் வாயவிழ

வெள்ளந்தீப் பட்ட(து) எனவொரி, - புள்ளினம்தம்

கைச்சிறகால்ப் பார்ப்பொடுக்கும் கெளவை உடைத்தரோ நச்சிலைவேல்க் கைக்கோதை நாடு”

இந்த வெண்பா நாட்டுவளத்தைப் பற்றியது. இனி வீரத்தைப் பற்றிப் புலவர் எப்படிப் பேசுகிறார் என்று பார்க்கலாம்.

3

தற்காலம் போருக்கு முக்கியமான கருவி பத்துப் பதினைந்து மைல்தூரம் குண்டு எட்டக்கூடிய பீரங்கிகள். பூர்வகாலத்தில் பெரிய கொம்பன்களாகிய யானைகள்தாம் அத்தகைய பீரங்கிகள். அரசர்கள் யானைகளைப் போருக்கென்றே வளர்த்து வந்தார்கள். போர்வெறியை மூட்டுவதற்குக் கள்ளையும் கொடுத்து வந்தார்கள். வெறிகொண்டவுடன், யானையானது அணீவகுத்து நிற்கும் பகைவர் படைமேல் ஒரே பாய்ச்சலாய்ப் பாயும். பாய்ந்து, பகையரசனது குடைமேல்ச் சாடி அதைச் சுக்குச் சுக்காக முறித்து நொறுக்கிவிடும். இப்படிப் பகையரசரது குடையைப் பிடுங்கி நொறுக்குவதே பழக்கமாய்ப் போய்விட்டது. பழக்கம் சாதாரண காலத்திலும் விட்டபாடில்லை.

அந்தக் காலத்தில் பெருமை தங்கிய மன்னவர்களுக்கு முத்துமாலைகள் தொங்கவிட்ட வெண்பட்டுக்குடை பிடிப்பது வழக்கம். குடை சுமார் ஆறு ஏழடி குறுக்களவு உள்ளதாக இருக்கும். வெகுதூரத்திலிருந்தே குடையைப் பார்த்து மன்னர் இருக்கிறதாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம். போர் வெறிகொண்ட யானைக்குக் குடை நல்ல லக்ஷியமாய் விடுகிறது. கவி வருகிற விதத்தைப் பார்க்கலாம்.

“வீறுசால் மன்னர் விரிதாம வெண்குடையைப்
பாற எறிந்த பரிசயத்தால்”

குடைகளைப் பிடுங்கி நொறுங்கிய பழக்கத்தால் சேரனது யானை யாதொரு விபரமும் தெரியாமலே செயல் செய்ய ஆரம்பித்து விடுமாம்.

“-தேறாது

செங்கண்மாக்கோதை சினவெங் களியானை
திங்கள்மேல் நீட்டும்தன் கை”

பூரணசந்திரனைப் பார்த்து இது பகையரசர் குடை அல்லவா என்று கருதி அதைப் பறிக்கக் கையை நீட்டும் என்றார்.

வெண்பாவில் “கை” என்ற சொல்லைக் கடைசியில் வைத்துள்ள உத்தியால் (உத்தியை ஆங்கிலத்தில் டெக்னீக் என்பர்) யானை கையைத் தூக்கிய பாவம் அருமையாய் வெளியாகிறது. இதிலிருந்து பூர்ணமான கவிநயம் பிறந்து விடுகிறது.

“வீறுசால் மன்னர் விரிதாம வெண்குடையைப்
பாற எறிந்த பரிசயத்தால் - தேறாது
செங்கண்மாக் கோதை சினவெங் களியானை
துங்கள்மேல் நீட்டும்தன் கை.”

இனி, காதலக்கவி ஒன்றைப் பார்க்கலாம்.

4

அரசன், அதாவது சோழன், “பாடலம்” என்ற பெயரோடு
கூடிய தன் குதிரைமேலேறி வீதி வழியாக வந்தான். வளையல்
அணிந்த பெண்கள் (பைந்தொடியார்) பார்த்தார்கள்.

“சுடர்இலைவேல்ச் சோழன்தன் பாடலம் ஏறிப்
படர்த்தந்தான் பைந்தொடியார் காண்”.

இங்கே கொஞ்சம் சமுத்திரக்கரையில் நாம் சிலவேளை
காணக்கூடிய காட்சியை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.
சூரியன் உதித்துச் சமுத்திர மட்டத்துக்கு மேல் வந்து கிரணங்களை
வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. நாம் கரையில் நின்று அலைகள் எழுந்து
மடங்குவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். பளிங்கு போன்ற
அலையில் மீன்கள் இப்படியும் அப்படியுமாகப் பிறழுவதைத்
தெளிவாய்க் காணலாம். இப்படிப் பார்ப்பதற்கு மேல்காற்று வீசி
அடிக்கும் ஆடி ஆவணி மாதங்களே தகுந்த காலம். இந்தக்
காட்சியைக் கவி எடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

“- தொடர்புடைய

நீல அலையில் கயல்போல் பிறழுமே”.

எவை பிறழும்? பலகணிகளின் (சாலேக) வாயில்தொறும்,
பெண்களுடைய கண்கள் பிறழும் என்றார். கண்கள் காதல்
வெறியோடு பலபல விதமாகவும் பிறழும் என்றார்.

ஒரு தத்துவத்தின் வேகத்தைக் காட்டுவதுதான் கவி. காதல்த்
தத்துவத்தை இந்தக்கவி எவ்வளவு நன்றாய்த் திறம்படக்
காட்டிவிடுகிறது பாருங்கள்!

“சுடர்இலைவேல்ச் சோழன்தன், பாடலம் ஏறிப்
படர்த்தந்தான் பைந்தொடியர் காண், - தொடர்புடைய
நீல அலையில் கயல்போற் பிறழுமே
சாலேக வாயில்தொறும் கண்”.

வெண்பாவின் இறுதியில் வைத்திருக்கிற கண் நம் மனசை
விட்டுப் போகாது. ■

சென்னைப்பட்டணத்திலே, ஹைக்கோர்ட்டுக்குப் பக்கத்திலுள்ள எஸ்பிளேனேட் வீதியில் எத்தனையோ வியாபாரங்கள் நடக்கின்றன. அவைகளெல்லாம் ஒருபுறம் இருக்க, ஆலமரத்து அடியிலும், கட்டிடத்துக் கௌத நிழலிலும் ஒரு விசித்திரமான வியாபாரம் நடந்து கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். ரேகை சாஸ்திரத்துக்கு ஒருவர், ஜாதகம் கணிக்கிறதற்கு ஒருவர்; இந்த இரண்டும் அல்லாத ஆரூடம் என்ற சாஸ்திரத்துக்கு எத்தனையோ பேர். இவர்கள் எல்லோரும் நமக்குப் புலப்படாத எதிர்காலத்தில் நிகழக்கூடிய நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டுபிடித்து நமக்கு உபகரிக்கிறவர்கள். இவர்களுடைய தொழில் வளர்ந்தேறி வருகிறது என்பதற்குச் சந்தேகம் இல்லை எத்தனையோ வியாபார ஸ்தாபனங்கள் முறிந்துபோன போதிலும், இந்த வியாபாரத்துக்குக் குறைவு ஏதேனும் வந்ததே கிடையாது. இதற்குக் காரணம் ஹைக்கோர்ட்டுக்குப் பக்கத்தில், ஆத்திரக்காரர் பலர் உலாவித் திரிவதுதான். சிவில் அப்பீல்கள், கிரிமினல் அப்பீல்கள், இன்னும் இதர ஆபத்தான வியாஜ்ஜியங்கள் ஹைக்கோர்ட்டில் சதா தாக்கலாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. விசாரணை ஆகிக்கொண்டும், வாயிதாப் போட்டுப் போட்டு வியாழ வட்டங்கள் கழிந்துகொண்டும் வருகின்றன. இப்படி இருக்கிற நிலைமையில், வியாஜ்ஜியத்தில் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு என்ன என்ன பயம், எவ்வளவு எவ்வளவு ஆத்திரம் இருக்கும் என்பதை யாரும் எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம்.

வியாஜ்ஜியம் எப்படி முடிவடையப் போகிறதோ என்கிற பயத்தில், யாராவது நமக்கு ஆறுதலான காரியம் ஒன்றைச் சொல்ல மாட்டார்களா என்று, அங்கும் இங்குமாகத் திரிந்துகொண்டிருக்கிற இந்த ஆத்திரக்காரர்கள், ஆலமரத்தடிச் சோதிடரையோ, ஆரூட வல்லவரையோ கண்டு, அவரிடம் தங்களுக்குரிய பலாபலன்களைக் கேட்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லோருக்கும் கிடைக்கிற பதிலோ, நிச்சயமான அனுசூலந்தான். முதலில் வாதிவந்து கேட்பார்; அவருக்கு வியாஜ்ஜியம் ஜயிக்கும் என்று சோதிடர் சொல்லுகிறார். அவர் போன மறுநிமிஷத்தில் பிரதிவாதிவந்து கேட்கிறார். அவருக்கும் அதே பதில்தான். தஸ்தாவேஜு, சாக்ஷியம் இவற்றிலுள்ள மர்மங்களைப் பற்றி, வாதிப் பிரதிவாதிகள் எப்படிக் கலந்து கொள்ளுகிறதில்லையோ, அப்படியே, ஆரூட பலாபலன் பற்றியும் கலந்து கொள்ளுகிறது இல்லை. இவ்விதமாக, வாதிப் பிரதிவாதிகள் எட்டி நிற்கிற காரணத்தினாலேயே, சோதிடருக்கும் ஒரே சுக்கிரதசையாக இருக்கிறது.

இந்த மாதிரி, எதிர்காலத்தை அறிந்துவிட வேண்டும் என்ற ஆசை எல்லா மக்களிடையிலும், எக்காலத்திலும் இருந்து வந்திருக்கிறது. எதிர்காலத்தை அறிந்து சொல்லுவதற்கு, நிபுணர்கள் என்று தனியான ஜாதியோ, தொகுதியோ எங்குமே இருந்திருக்கிறார்கள். நாகரிகம் அற்றவர்கள் இடையில் மாத்திரம் இந்தத் தொழில் உண்டென்று சொல்ல இடமில்லை. தற்கால நவநாகரிகத்திலும், ரேகை சாஸ்திரிகளும் சோதிடர்களும் நல்ல வியாபாரம் நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். குதிரைப் பந்தயம் மும்முரமாக நடக்கிற காலங்களிலும், பணம் லக்ஷம் லக்ஷமாய் வைத்து லாட்டரி தேவதை கூத்தாடுகிற காலங்களிலும், சோதிடக்குழாம் உலகம் எங்குமே புற்றீசல் போலப் புலபுலெனப் புறப்படுவதைப் பார்க்கிறோம்.

ஆத்திரமும் ஆசையும் இப்படி யெல்லாம் மனித சமூகத்தை ஆட்டிக்கொண்டிருக்கிறதென்றால், காதலின் வசப்பட்ட சின்னஞ்சிறு பெண்களை அவை என்ன பாடுபடுத்தும் என்று சொல்லவும் வேண்டுமா?

இந்த உண்மையைத் தமிழ்நாட்டில் பூர்வமான புலவர்கள் கண்டறிந்து கவிகள் பாடி இருக்கிறார்கள்.

ஒரு பெண் மலைச்சாரலில் உள்ள காட்டிலே பூக்கொய்து கொண்டிருக்கும்பொழுது, இளைஞன் ஒருவனைச் சந்திக்கிறான். இருவர் கண்களும் ஒத்துப் பேசுகின்றன. இருவரும், ஒருவரை

ஒருவர் காதலிக்கிறார்கள். தோழியர்களின் உளவுகொண்டு அடிக்கடி சந்திக்கவும் ஏற்படுகிறது. இவ்விதமாக அவர்கள் சந்தித்துப் பழகிக் கொண்டிருக்கிற நிலையில், இடையிடையே ஏதோ சில காரணங்களால், நாயகனானவன் நாயகியிருக்கும் இடத்திற்கு வர இயலாது போய் விடுகிறது. அந்தச் சமயங்களில், அவளுக்குள்ள துன்பத்துக்கு அளவேது?

நாயகன் தன்னிடம் வரக் காலம் சிறிது தாழ்ந்துவிட்டால் அவளுக்கு மனம் பதை பதைக்கிறது. 'வந்து சேருவானோ, வராமலே இருந்து விடுவானோ' என்று சந்தேகம் மனசைக் குத்திக் குத்திப் புண்படுத்துகிறது. இது விஷயமாக ஆரூடம் வல்லாரிடம் போய்த் தெரிந்து கொள்ளவோ முடியாது. பிறருக்குத் தெரிந்து விட்டால் மோசம் அல்லவா? ஆகையால், பெண்களுக்கு இயல்பாக ஏற்பட்ட குறிபார்க்கும் முறை ஒன்றைக் கையாள ஆரம்பிக்கிறாள்.

கடற்கரை ஓரத்திலே, புன்னை நிழலின்கீழ் உட்கார்ந்து பலவகையாக விளையாடுவது அவளுக்கு வழக்கம். ஆனால், இன்று, மனமானது விளையாட்டில்ச் செல்லாமல், காதல் நாயகனிடம் போய்விடுகிறது. தனக்கு முன்னேயுள்ள மணலைச் சமப்படுத்திக் கொள்கிறாள். பிறகு கண்ணை மூடிக்கொண்டு, வலது கை ஆட்காட்டி விரலினாலே மணலில்த் தொடர்ச்சியாக வட்டங்களை வரைந்துகொண்டே வருகிறாள். கடைசி வட்டத்தை, ஆரம்பித்த வட்டத்தோடு பொருந்தும்படி முடிக்க முயலுகிறாள், பிறகு, கண்ணைத் திறந்து பார்க்கிறாள்.

முதல் வட்டத்தோடு கடைசி வட்டம் ஒன்றாகப் பொருந்தி இருந்தால், நாயகன் தன்னிடம் வருவான் என்பதற்கு அறிகுறி. பொருந்தாமற் போனாலோ, நாயகன் வரமாட்டான் என்பதாக எண்ண வேண்டும். இந்த மாதிரிக் குறிபார்ப்பதற்குக் 'கூடல் இழைத்தல்' என்று பெயர்.

இந்தக் "கூடல் இழைத்தல்" என்ற துறை மூலமாகக் காதலியின் உள்ளான ஆத்திரத்தைப் பார்க்கிறோம். பெண்களின் உள்ளத்தில், இயற்கையானது வைத்துள்ள அரிய காதல் தத்துவத்தை விளக்கமாகக் காண்கிறோம். இப்படி நாம் காணும்படி காட்டுவது தானே உண்மையான கவிக்கு லக்ஷியம்!

நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் நாச்சியார் திருமொழி என்னும் பாசுரங்களிலே அருமையான காதலக் கவிகள் பல இருக்கின்றன.

அவைகளில் பண்டைக்காலத் தமிழ் இலக்கியங்களிலுள்ள ரஸமான துறைகள் பல கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் 'கூடல் இழைத்தல்' என்பது ஒன்று.

காதலி ஒருத்தி, கண்ணனுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்; வராமலும் போகலாம் என்ற அச்சம் மனசில் எழுகிறது. தனக்கு முன்பே பரப்பிய மணலில்க் கூடல் இழைக்கப் பார்க்கிறாள். மனசில் உள்ள ஆத்திரத்தினால், தான் வரைந்து வட்டமிட்டு ஓடுகிற கோட்டையே ஒரு தோழியெனப் பாவித்து, "எனக்குத் துணை செய்ய மாட்டாயா? நீ கூடிவிட வேண்டும்" என்று வாய்விட்டும் சொல்லிக் கொள்ளுகிறாள். வட்டமிட்டு ஓடுகிற கோட்டுக்கே 'கூடல்' என்று பெயர். "கூடலே கூடுவாயாக" என்று சொல்லுகிறாள்.

கண்ணனுடைய அரிய குணங்கள் முதலில் அவள் மனசில் தோன்றுகின்றன. மிக்க ஆர்வத்தோடு கூடிய பக்தர்களுடைய மனசில்த்தான் அவன் தங்குவான்; மற்றவர்களுடைய இதயத்தில் தங்கமாட்டான்; புஷ்பவனங்கள் சூழ்ந்த அந்த அழகிய துவாரகைக்கு அல்லவா அவன் அரசன்? கன்றுகளை மேய்ப்ப பதையே விளையாட்டாக உடைய கோபாலன் அல்லவா அவன்? இத்தகைய கோபாலன் தன்னிடம் வருவானோ, வரமாட்டானோ என்கிற ஆத்திரத்தில், நாயகி சொல்லுகிறாள்:

“ஆவல் அன்புடை
யார்தம் மனத்தன்றி
மேவ லன், விரை
சூழ்து வராபதிக்
காவ லன், கன்று
மேய்த்துவி ளையாடும்
கோவ லன்வரில்
கூடிடு, கூடலே!”

குற்றாலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள திரிகூடநாதர் பவனி போகும்போது, பெண் வசந்தவல்லி கண்டு மோகித்து விடுகிறாள் என்று குறவஞ்சி ஆசிரியர் கதையை அமைத்திருக்கிறார். அவள் குறும்பலாவின் நிழலில் உட்கார்ந்து கொண்டு, பின்வருமாறு கூடல் இழைக்கிறாள்.

“பாடிய மறை தேடிய நாயகர்
பன்னகர் பணி நன்னகர் நாயகர்

பாவலர் மனுக் காவலர் நாயகர்
 பதஞ்சலி பணிதா ளர்;
 கோடிய மதி சூடிய நாயகர்
 குளிர்புனர் கங்கை ஆடிய நாயகர்
 குறும்ப லாவினில் கூடுவ ராமெனில்,
 கூடவே, நீகூ டாய்! ”*

‘கூடல் இழைத்தல்’ பற்றி இரண்டு பாடல்களை மேலே பார்த்தோம். இனி, பண்டைய தமிழ்க் கவி ஒருவர் எப்படிப் பாடுகிறார் என்று பார்ப்போம்.

✽ ✽ ✽

முத்தொள்ளாயிரம் என்று ஒரு நூல் இருந்தது. அது சேரர், சோழர், பாண்டியர் ஆகிய மூன்று அரசர்களின் மேம்பட்ட குணங்களைப் பாராட்டி ஒரு புலவர் பாடிய நூல். ஒவ்வொரு அரசரைப் பற்றியும் தொள்ளாயிரம் தொள்ளாயிரம் கவிகளாக இரண்டாயிரத்து எழுநூறு கவிகளைக் கொண்டுள்ளது அது. ஒவ்வொரு கவியும் மதிக்க முடியாத ரத்தினம் என்று சொல்லத் தகுந்த அருமையும் அழகும் வாய்ந்தது. நூலைப் பாடிய புலவர் இன்னார் என்றே தமிழ் உலகுக்கு இப்போது தெரியாது. தமிழர்கள் செய்துள்ள தவக்குறைவினாலோ, வேறு என்ன காரணத்தினாலோ, இந்த நூலானது முற்றிலுமே அழிந்து போய்விட்டது. பிறகு ஏதோ தற்செயலாய், புறத்திரட்டு என்ற தொகை நூலைத் தொகுத்த ஆசிரியர் ஒருவர், இதிலிருந்து நூற்றெட்டுக் கவிகளை மட்டும், தாம் வகுத்துக் கொண்ட விஷயங்களுக்காகக் கையாண்டார். அவர் கையாளாமற் போயிருந்தால் முத்தொள்ளாயிரத்தின் செய்யுள் ஒன்றுகூட நம் கைக்கு வந்திராது.

கூடல் இழைக்கிறதில் முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர் கூறுகிற முறையைப் பார்ப்போம்.

பெண் ஒருத்தி பாண்டியனைக் கண்டு மோகம் கொண்டு விடுகிறாள். அவனைத் தன்னிடம் எப்படியாவது வரச்செய்யுமாறு, தோழியைத் தூது போக அனுப்பி விட்டாள். இதற்கிடையில்,

* பன்னகர் பணி நன்னகர் - குற்றாலமாகிய ‘நன்னகர்’; பல நகரங்களும் வந்து வணங்கும்படியான அவ்வளவு சிறந்த நகர். பாவலர் - மாணிக்கவாசகர், சம்பந்தர் போன்ற கவிகள். மனுக் காவலர் - நீதி தவறாத பக்தியோடு கூடிய மன்னர். கோடியமதி - பிறைச்சந்திரன் குறும்ப லலா - குற்றாலத்து ஸ்தல விருட்சம்.

தான் அனுப்பிய தூது பலிக்குமோ பலிக்காதோ என்ற பயத்தினால் நாயகிக்கு நெஞ்சு பதை பதைக்கிறது. “நாம் சாமானியப் பெண்ணாச்சே; அரசனல்லவா அவன்? நம்மிடத்தில் எங்கே அவனுக்குக் கருணை உண்டாகப் போகிறது? சரி, இருந்தாலும், கூடல் இழைத்துக் குறி பார்ப்போமே” என்று மணலில் கூடல் வட்டம் வரைவதற்குக் கையை நீட்டுகிறாள்.

நீட்டி, “மதுரையாகிய கூடற்பதிக்கு அல்லவா அவன் அரசன்? கூடற் பகுதியிலுள்ள ஜனங்களுக்கெல்லாம் தெய்வம் போன்ற காப்பாளன் அல்லவா? அவன் என்னை வந்து அணைவானா? அணைவான் என்பது உண்டென்றால், கூடலே நீ கூடுவாயாக!” என்றாள், இதை,

“கூடற் பெருமானைக்
கூடலார் கோமானைக்
கூடப் பெறுவேனேல்,
கூ(டு)என்று-”

சொல்லச் செய்து விட்டு, பிறகு கூடல் இழைக்க ஆரம்பித்த நாயகி அதை அழையாது நிறுத்தி விடுகிறாள் என்று சொல்லுகிறார் கவி.

“-கூடல்

இழைப்பாள் போல்க்காட்டி
இழையா(து) இருக்கும்?”

என்று முடித்து விடுகிறார். இப்படி ஒன்றை ஆரம்பித்து அதைச் செய்யாது நிறுத்தியதற்குக் காரணம் யாதென்றால், வட்டங்கள் பொருந்தாமற் போகுமானால் நாயகன் வராமற் போய்விடுவான் என்பதே. அது அவனை வரவொட்டாமல் தடுத்து விடாதுதான். ஆனாலும், அவள் மனசில் தடுத்துவிடும் என்றே படுகிறது, அந்தக் காரணத்தைக் கவி நாலாவது அடியில்க் குறிக்கிறார்:

“பிழைப்பிற் பிழைபாக்கு
அறிந்து”*

இப்போது வெண்பாவின் முழு உருவத்தையும் பார்ப்போம்:

“கூடற் பெருமானைக்
கூடலார் கோமானைக்
கூடப் பெறுவேனேல்

* பிழைக்குள்ளேயே ஒரு பிழை இருப்பதை அறிந்து, பிழைபாக்கு - பிழைபாடு, மோசம்.

கூட்டு என்று - கூடல்
இழைப்பாள்போல்க் காட்டி
இழையா(து) இருக்கும்
பிழைப்பில்ப் பிழைபாக்கு
அறிந்து.”

இந்தக் கவிக்கு உயிராகிய கருத்து, பாண்டியன் தன்னைக் கூடவேண்டும் என்று நாயகி எண்ணுகிற பாவந்தான். முதல் இரண்டு அடிகளிலும் ‘கூடல்’ என்ற சொல்லைத் திரும்பத் திரும்ப உபயோகித்து இந்த பாவத்தைத் தொனிக்கச் செய்கிறார் புலவர். ‘கூடற் பெருமானை’ என்று நகரத்தைக் குறித்துவிட்டு, மறுபடியும் ‘கூடலார்’ என்று நகரத்தாரைக் குறிக்க வந்தது. மேலே சொன்ன தொனி அழுத்தம் பெறுவதற்காகச் செய்த உத்தியாகும். இந்த உண்மை முதல் இரண்டு அடிகளையும் கொஞ்சம் பாடிக்கொண்டே இருந்தால், யாவருக்கும் புலப்பட்டு விடும்.

மூன்றாவது அடியில், ‘இருக்கும்-’ என்று ஏதோ எல்லா வற்றையும் சொல்லி முடித்து விட்டதுபோலப் பாவனை காட்டுகிறார் புலவர். மாறான எண்ணம் நாயகிக்குத் திடீரென்று உண்டாகி விட்டது என்ற குறிப்பைக் காட்டும் பொருட்டுக் கடைசி அடியைத் துண்டாகத் தனித்து நிற்கச் செய்துவிடுகிறார். நாயகி திகைத்துப் போய் உட்கார்ந்திருக்கிற பாவம் செய்யுளிலேயே அமைந்து கிடைக்கிறதல்லவா?

இந்த முத்தொள்ளாயிரக் கவியை இரண்டாயிரம் வருஷத்துக்கு முன்பே புலவர் பாடினார். அரங்கேற்றும் சமயத்தில், பாண்டி மன்னனும், அவனைச் சூழ்ந்துள்ள புலவர் குழாமும், உண்மை யான கவி வெறிகொண்டு எவ்வளவோ அனுபவித்திருப்பார்கள். இன்றும் நாம் அனுபவிக்கிறோம். தமிழ் உணர்ச்சி இருக்கும் வரையும், தமிழர்கள் அனுபவிப்பார்கள்.

ஆம்; போய்க் கொண்டேயிருக்கும்

தமிழ் நாட்டிலோ தமிழர்களிடத்திலோ வீரம் இல்லை என்று சொல்லுவார் கிடையாது. சென்ற யுத்தத்தில் தமிழ்நாட்டு வீரர்கள் வட நாட்டு வீரர்களோடு கலந்து போர் செய்ய வேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் பல இருந்தன. அந்தச் சந்தர்ப்பங்களெல்லாம் தமிழர்களே மற்றவர்களை விட வீரங்காட்டிக் காரியத்தைச் சாதித்தார்கள். இது ராணுவ அதிகாரிகள் எழுதி வைத்துள்ள குறிப்பு.

ஆனால் சில வருஷங்களுக்கு முன்பு சில ஆசிரியர்கள் ஏதோ தமிழைக் கரைகண்டவர்கள் மாதிரி வீர ரஸமான பாடல்கள் தமிழில் இல்லை; தமிழ் பாஷையே வீரத்துக்கு ஒவ்வாத பாஷை என்றெல்லாம் பட்டம் கட்டிப் பறக்க விட்டார்கள். மற்றவர்கள் என்னத்தைக் கண்டார்கள்? ததாஸ்து வைத்தார்கள். இனி :

✱ ✱ ✱

வீரச் சுவையுள்ள பாடல்கள் - ஒன்றிரண்டைப் பார்க்கலாம்.

அச்சுத களப்பாளன் மிக்க சேனை வளம் கொண்டவனாய் இருந்தான். குதிரை என்ன, தேர் என்ன, யானை என்ன, எல்லாம் அபாரமாய் இருந்தது. அவனுடைய நாடு தொண்டை நாடு. தொண்டை நாடு என்றாலே வட நாட்டாருக்குப் பயம்.

அச்சுத களப்பாளன் அபூர்வமான போர் யானைகள் வைத்திருந்தான். அவைகளின் வீரச் செயல்களைப் பற்றிப் புகழாதவர்கள் கிடையாது. இது சம்பந்தமாக ஒரு விஷயம்.

சார்லஸ் டார்வின் என்பவர் சயன்ஸ் உலகத்தில் மிகச் சிறந்தவராய் விளங்கியவர். இப்போதும் அவருடைய பெயர் மங்கவில்லை.

ஒரு ஆராய்ச்சிக் கழகம் இங்கிலாந்தில் இருந்து புறப்பட்டுத் தென் அமெரிக்காவுக்குப் போயிற்று. அதில் டார்வினும் கலந்து கொண்டார். ரோடு வசதிகள் யாதும் இல்லாத காலம் அது.

ஆராய்ச்சிக் கழகத்தார் ஒரு இடத்தில் இருந்து மற்றொரு இடத்துக்குப் போன போது அந்த ஊர்க் குடிகள் இருபது பேர் தலையில் சாமான்களை ஏற்றி நடந்து செல்லுவார்கள். கழகத்தார் அப்படிப் போகும்போது பருந்துகளும் கழுக்குமாக வட்டமிட்டுக் கூடவே பறந்து வந்தன.

கூலி ஆள் டார்வின் ஏன் இப்படி நம்மை விடாது சுற்றிக் கொண்டே வருகின்றன பருந்துகளும் கழுக்குகளும்? என்று கேட்டார்.

கூலி ஆள் சொன்னான் : “இந்த மாதிரி கூட்டமாய் நாங்கள் போனோமானால் யுத்தத்துக்குப் போகிறோம் என்று தான் பொருள். யுத்தத்தில் அனேகர் இறந்து படுவார்கள். பருந்துகளுக்கும் கழுக்குகளுக்கும் கொண்டாட்டம்தான். அதை உத்தேசித்துத் தான் இப்போதும் வருகின்றன அவை”. இனி :

✻

✻

✻

அச்சுத களப்பானது போர் யானைக்கு (பெரிய கொம்பனுக்கு)க் கள்ளை நிறைய ஊட்டி, சங்கிலியைக் கழற்றிப் பகையாளிகளின் ஊரை நோக்கித் திருப்பி விட்டுவிட்டார்கள். யானை, காதை வீசிக் கொண்டும், தும்பிக்கையை வேகமாக அப்படியும் இப்படியும் ஆட்டிக் கொண்டும், காலை ஒரே எட்டாக எட்டி வைத்தும் வேகமாய் நடக்கிறது.

பகையாளிகளின் ஊரும் மக்களும் என்ன பாடு படுவார்கள் என்பது பற்றிச் சொல்லவா வேண்டும்? பகையாளிகளைத் தொம்சம் செய்யப் புறப்பட்டு விட்டது யானை என்று பருந்துகளுக்கும் பேய்களுக்கும் நரிகளுக்கும் செந்நாய்களுக்கும் தெரிந்து விட்டது.

படுபருந்தும் பேயும்
நரியும் செந் நாயும்

கொடிகமுகும் இத்தனையும்

கூடி - வடிவுடைய

கோமான் களப்பாளன்

கொல்யானை போர்வேட்டுப்

போமாறு போமாறு

போம்!

(படு பருந்தும் : கொடிய பருந்துகளும்; கொடு கமுகும் : வெகு விசாலமான இறக்கைகளைக் கொண்ட கமுகுக் கூட்டங்களும்; வடிவுடைய கோமான் : அழகு வாய்ந்த அரசன்; கொல்யானை போர் யானை: போர் வேட்டு : போர் வெறி கொண்டதாய்.)

வீர ரஸம் என்பது அப்படியே பொழிகிறது பாட்டில்.

வேல்முனை

பாண்டியனது வீரத்தைப் பற்றி வீர ரஸம் பொங்கப் பாடுகிறார் முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர்

புலவர் பாண்டியனுடனேயே இருக்கிறார். அவர் அதிசயித்த காட்சிகளில் ஒன்று : பல இடங்களில் இருந்து தங்கச் சுரங்களில்க் கிடைத்த தங்கக் கட்டிகளைக் கொண்டு வந்து சமர்ப்பிக்கிறார்கள் அரசன் முன்னிலையில்.

ஏது, மண்வெட்டியைக் கீழே போட்டால்தான் தட்டுப்படும் போல் இருக்கிறது பாண்டி நாட்டில்!

பாண்டி நாட்டு ஊர்களுக்குச் சென்றால் நாடகப் பாட்டுகள், நடனப் பாட்டுகள், கவிகள் இவைகளை ஆங்காங்கு மக்கள் சங்கங்களாக இருந்து அனுபவித்துக் கொண்டல்லவா இருக்கிறார்கள்!

அந்தக் காலத்தில் சங்குகள் விலையுற்ற வஸ்து: சங்குகளை வளையல்களைச் செய்து காஷ்மீரம் வரை அனுப்பி வந்தார்கள். பாண்டி நாட்டில் முத்தைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். கடலில் இறங்கி ஒரு முங்கு முங்க வேண்டியது. கைக்கு வருவது முத்துத்தான் போல் இருக்கிறது இந்த பாண்டி நாட்டில்!

மலைச் சாரலுக்குப் போனால் பொதுகை மலைச்சாரல்தான் - யானைகள் கூட்டம் கூட்டமாய்க் கிடைக்கும். கேட்பானேன் பாண்டியனது யானைப் படையின் வளத்துக்கு!

மேலே சொன்ன விஷயங்களையொட்டி பாண்டியனது கைவேல் செய்யும் காரியத்தைச் சொல்லுகிறார் கவிஞர்.

பார்படுப செம்பொன்,
பதிபடுப முத்தமிழ்,

நீர்படுப வெண்சங்கும்
நித்திலமும் - சாரல்

மலைபடுப யானை
வயமாறன் கூர்வேல்த்

தலைபடுப தார்வேந்தர்
மார்பு

(பார்படுப : தோண்டினால் மண்ணில்க் காண்பது; பதிபடுப ஊருக்குள் காண்பது; நீர்படுப : சமுத்திரத்தில் காண்பது; நித்திலம் : முத்து; சாரல் மலைபடுப : மலைச் சாரல்களில் காண்பது; வயமாறன் : சக்தி வாய்ந்த பாண்டியனது; கூர்வேல் தலைபடுப : கூர்மையான வேலின் முனையில்க் காண்பது என்ன? தார்வேந்தர் மார்பு : ரத்ன மாலைகள் அணிந்த பகையரசர்களின் மார்புதான்.)

பாடல்களைப் பார்த்த பிறகு வீர ரஸம் தமிழ்க் கவி களில்த்தான் இருக்குமோ என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழில் அருமையான கவிகள் இயற்றப்பட்டன. திருக்குறள், திருவாசகம், காரைக்காலம்மையார் அற்புதத் திருவந்தாதி. குலசேகரராவார் பாசுரங்கள், பொய்கையாழ்வார் பாடல்கள், கலிங்கத்துப் பரணி, கம்பராமாயணம் முதலானவை அனுபவிக்கத்தக்க கவிகள். அவைகளைக் கற்கும் போது தமிழராகிய நமக்குத் தனித்த ஒரு பேருவகை பிறக்கிறது. அவைகளுக்குப் பிற்பாடு உண்டாயிருக்கிற நூல்கள் - புராணங்கள், கோவைகள், அந்தாதிகள் - எல்லாம் அனேகமாய்க் கவித்துவம் என்பது இல்லாத எதுகை மோனைகளைக் கணக்காக அமையும்படி செய்து தீர்த்த செய்யுள்களாகத்தான் முடிந்தன. பின்வந்த ஆசிரியர்கள் பூர்வமான தமிழ்ப் பண்பு, கவிப்பண்பு, இதயப்பண்பு இவைகளை அறவே மறந்து விட்டார்கள். ஏன், ஒழித்து விட்டார்கள் என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. தமிழ்க் கவி அஸ்தமித்துப் போய் விட்டதோ என்று அஞ்சவே தோன்றும்.

இந்த நிலைமையில், இருநூறு வருஷங்களுக்கு முன், திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் மேலகரம் என்ற சுமார் ஐம்பது கூறை வீடுகள் உள்ள, சிறிய ஊரில் இருந்த புலவர் ஒருவர் தமிழ் பாஷையின் இன்ப நிலைகளை அனுபவித்தறிந்து அற்புதமான கவிகளைப் பாடி உதவினார் என்பது பாவைவனத்துக்கு மத்தியில் கற்பகக் காவைக் கண்டது போலத்தான். புலவர் திரிகூடராசப்பக் கவிராயர் தம்முடைய புலமையைக் காட்டிவிட வந்த சொற்கோவை அல்ல, குற்றாலக் குறவஞ்சி; உண்மையாக இதயம் அனுபவித்த

ரஸங்களைத் தமிழுக்கே உரிய இசையிலும் தாளத்திலும் வைத்துப் பாடிய பாடல்கள். வழக்கோடு ஒட்டிய தமிழில் எளிமைபடப் பாடியிருப்பதால் தமிழராய்ப் பிறந்த யாருமே கவிரஸத்தை அனுபவிக்கும்படியாக இருக்கிறது. தமிழ் நூல்களை முறையாகக் கற்றுணர்ந்தவர்களுக்கோ கற்கக்கற்கத் தெவிட்டாத தேன்தான்.

நாற்பது ஐம்பது வருஷத்துக்கு முன்பு, திருநெல்வேலி மதுரைச் சீமையில் தமிழ் கற்றவர் என்றால், குற்றாலக் குறவஞ்சியைக் கல்லாதவராய் இருக்க மாட்டார்கள். மந்தை நாடகத்திலும் பரத நாட்டியத்திலும் குறவஞ்சிப் பாடலைப் பாடுவது சாமான்யம். எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலுமே பாடமாக வைத்துப் பாடும்படியாகக் கற்பிப்பார்கள்.

பிறகு ஆங்கில பாஷையை நம்மவர் கற்க ஆரம்பித்தார்கள்; பல்கலைக் கழகமும் பட்டம் அளித்துவிட்டது. அவ்வளவுதான். தமிழ் கற்பதே அகௌரவம் என்று ஏற்பட்டு விட்டது. குற்றாலக் குறவஞ்சியைப் படிப்பது, அனுபவிப்பது என்பது கேவலம்! ஆங்கிலக் கவிகளை வைத்துக் கொண்டு எவ்வளவு கஷ்டப் பட்டாலும் சரி, அனுபவித்தோம் என்று மாத்திரம் சொன்னால் போதும்; அவர்களுக்குப் பெரிய பெரிய மதிப்பு.

குற்றாலக் குறவஞ்சிக்கு, இருபத்தைந்து வருஷத்துக்கு முன் ஒரு திருத்தமான பதிப்பும், பன்னிரண்டு வருஷத்துக்கு முன் இரண்டாவது பதிப்பும் வெளிவந்தன. ஆனாலும் குறவஞ்சியைத் தமிழுலகம் கவனித்த பாடாக இல்லை. காரணம், மேலே சொன்ன ஆங்கில மோகம் ஒன்று. மற்றது பண்டைத் தமிழ், பண்டைத் தமிழ் என்று வழக்கொழிந்த பாஷையில் எழுதிய நூல்களின்மேல் ஏற்பட்ட மோகம். தற்போது இந்த மோகமெல்லாம் கொஞ்சம் தெளிந்து வருகிறது. உண்மையான தமிழ்க் கவியை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற அவா தமிழர் பலருக்கும் உண்டாகி வருகிறது. குறவஞ்சிக்கும் பூர்வமாக ஏற்பட்ட மதிப்பு மறுபடியும் ஏற்படலாம் என்று சொல்லக் காரணம் இருக்கிறது.

குறவஞ்சி ஆசிரியர் காலத்தில், சாமானிய மக்களுக்கும் ஜமீன்தார்களுக்கும், வின்னியாசமான செய்யுள்களிலும் கற்பனைகளிலும் மற்றும் போலியான விகடங்களிலும் விருப்பம் இருந்தது. ஆகவே, அவர்களுடைய விருப்பத்திற்கினங்கினதனாலோ அல்லது மற்றப் புலவர்கள் ஏற்படுத்திய சம்பிரதாயத்தை அனுசரித்த காரணத்தினாலோ, அவசியம் அல்லாத சிற்சில விஷயங்களும்,

கவிப்போக்குக்களும் அங்கொன்று இங்கொன்று காணக் கிடக்கின்றன. அவைகளை ஒதுக்கிவிட்டு நூலைப் பார்ப்போமானால், மிக மிக வியக்கக்கூடியதாகவும் தெவிட்டாத ரஸம் உள்ளதாகவுமே இருக்கக் காண்போம். ஏதோ பழம் புஸ்தகங்களையும் நிகண்டு களையும் வாசித்துவிட்டு அவைகளையே அப்படியும் இப்படியுமாகப் புரட்டுகிற காரியம் அல்ல நூல். ஆசிரியர் இயற்கையை - புற இயற்கையையும் மக்களின் உள இயற்கையையுமேதான் - இதயத்தோடு ஒட்டவைத்து அனுபவித்தவர்.

“ஓடக் காண்பதும் பூம் புனல் வெள்ளம்
ஒடுங்கக் காண்பது யோகியர் உள்ளம்”

இது புலவர் திருக்குற்றாலத்தை நேரில்க் கண்டு பாடிய தல்லவா! திணை இலக்கணத்தை முன்னால் வைத்துக் கொண்டு எழுதிய வெறும் சம்பிரதாயச் செய்யுளா? மேலும், அவர் உண்மையான பழந்தமிழ்க் கவிகளை இதய தத்துவம் புலப்படும் படியாக ஊடுருவிக் கற்றிருக்கிறார். அது அடியில் வரும் கவியால் தெரிகிறது.

“வாகனைக்கண் டுருகுதை யோ - ஒரு
மயக்கமதாய் வருகுதை யோ!”.

“மோகம் என்பது) இதுதா னோ - இதை
முன்னமேநான் அறியேன்! ஓ!
ஆகம்எல்லாம் பசந்தே னே - பெற்ற.
அன்னைசொல்லும் கசந்தே னே!
தாகம் அன்றிப் பூணே னே - கையில்ச்
சரிவளையும் காணே னே!”

காதல்த் துறையிலே, ‘வெள்வளையைக் காணோமே, காணோமே’ என்று பாடியதை யெல்லாம் பார்த்துச் சடைத்துப் போயிருக்கிறோம். ஆனால், நம்முடைய ஆசிரியர் அதைக் கையாளுகிற விதத்தில், நாயகி கைவளையல்களை உண்மையிலேயே காணாமற் போக்கிவிட்டு, அங்கும் இங்குமாகத் திகைத்துப் பார்க்கிற தோற்றம் நம் கண்முன்னால் வந்துவிடுகிறது.

குறத்தி வருகிறது, குறி சொல்லுகிறது; வேடன் வருகிறது, பறவைகள் மேய்கிறது முதலான பாடல்களைப் பார்த்தால், ‘கவியெல்லாம் காட்டிலும் மலையிலும்தான் சஞ்சரிக்கிறது’ என்று சொல்லத் தோன்றும். எத்தனை தடவை படித்தாலும் அந்தப் பாடல்கள் புதிதாகவே தோன்றும்.

சமய பக்தி என்றால், மூர்த்தியையும் அது சம்பந்தமாக ஸ்தலத்தையும் உடன் அனுபவிக்கிறதுதான்.

“சுற்றாத ஊர்தோறும்
சுற்றவேண் டாம்புலவீர்
குற்றாலம் என்றொருகால்
கூறினால்”.

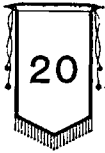
போதும் என்று அழகாக அனுபவித்துப் பாடுகிறார். இயற்கை அழகையும், கடவுள் தத்துவத்தையும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்து அனுபவித்து விடுகிறார். சிருஷ்டி தத்துவங்களில் உள்ள உண்மைகளைத் தற்காலத்து ஸயன்ஸ் நிபுணர்களைப் போல நேர்முகமாகக் கண்டு அனுபவித்துப் பாடுகிறார். ஒரே ஒரு தத்துவந்தான் சகல பகுதிகளையும் ஒழுங்கான முறையில் இயங்கச் செய்கிறது என்பது தற்காலத்து ஸயன்ஸ் முடிபு. அதை இருநூறு வருஷங்களுக்கு முன்னே நமது மேலகரம் கவிராஜர்,

*“சாட்டி நிற்கும் அண்டம் எல்லாம்
சாட்டை யிலாப் பம்பரம் போல்
ஆட்டு விக்கும் குற்றா லத்(து)
அண்ண லார்”

என்று உடல் புளகிக்கப் பாடுகிறார்

இப்படிச் சிறிய விஷயம் பெரிய விஷயம் எல்லாவற்றையும் பற்றிப் பாடுகிறார். ஆனால் ஒன்று, அவைகளுள் எல்லாம் ஒரு ஹால்ய ரஸமும் ஒரு பக்தி ரஸமும் இணைந்து ஓடுகின்றன. இதைப் பார்த்து அனுபவிக்கக் கொடுத்து வைத்தவர்கள் தமிழர்கள்தான்.

* சாட்டி நிற்கும் அண்டம் எல்லாம் - ஒன்றோடொன்று மோதிய மாதிரி நெருங்கிக் கிடக்கும் விண்மீன்களாகிய உலகங்கள் எல்லாம்

தமிழ் வளர்ந்த மன்றங்கள்

ஆங்கில பாஷையிலேயே சென்ற நூறு வருஷமாக நாம் கல்வி கற்று வந்திருக்கிறோம். அது காரணமாக, கற்கும் விஷயம் நமக்கு நன்றாய்ப் புலப்படுவதில்லை. பத்து நாளில் கற்க வேண்டியதைப் பத்து மாதத்தில் கற்பிக்கிறார்கள். அப்போதும் கல்வி வந்தபாடாக இல்லை. கற்றவர்களுக்கு நேரில் வருகிற நஷ்டம் இது. சமுதாயத்துக்கு இதனால் ஏற்படுகிற நஷ்டம் ரொம்பவும் பெரிது.

பதினைந்து இருபது வருஷமாக, இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் என்று பணத்தைச் செலவழித்துக் கற்ற கல்வியை வேறு யாருக்காவது பயன்படச் செய்ய முடியுமா? ரசாயனக் கலையை எவ்வளவெல்லாமோ கஷ்டப்பட்டு மாணவர்கள் கற்கிறார்கள். கூறை நாட்டுச் சேலைகளுக்கும், காஞ்சிபுரம் சேலைகளுக்கும் உபயோகப் படுத்துகிற நூலில் ஏற்றும் சாயம் எப்படிச் செய்யப் படுகிறது என்று அக்காள் தங்கைகளுக்கு எடுத்துச் சொல்ல முடியுமா? சொன்னால் அவர்கள் எவ்வளவாகவோ ரஸிப்பார்களே! சென்னையில் குழாய்களில் தண்ணீர் வரத்துக் குறைந்துவிட்ட காரணமாகப் பம்புகள் வைத்துத் தண்ணீரை இறைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். ஸயன்ஸ் படித்தவர்கள், பம்பு அடிக்கிற தீலுள்ள ரகசியத்தைத் தங்கள் அக்காள் தங்கைகளுக்கு எடுத்துச் சொல்ல முடியுமா? ரொம்பவும் கஷ்டம்; முடியாதுதான். காரணம் என்ன? ஸயன்ஸுகளைக் கற்றதெல்லாம் தாய் பாஷை அல்லாத இதர பாஷையில் கற்று வந்ததுதான்.

ஆங்கிலம் கற்ற சிலர், “சாயத்தைப் பற்றியும் பம்பைப் பற்றியும் ஆங்கிலத்தில்தான் பேச முடியும்; தமிழில்ப் பேச முடியாது” என்றுகூடச் சொல்லுகிறார்கள். இது தவறான கொள்கை என்பதை நிரூபிக்க வெகுதூரம் போக வேண்டாம்.

மோட்டார் வண்டிகளைப் பழுதுபார்க்கிற பட்டறை ஒன்றுக்குப் போய்ப் பார்த்தால் போதும். காலேஜுகளிலே ஸயன்ஸ் வகுப்புகளில்க் கற்கிற விஷயத்தைவிட நுட்பமான விஷயத்தை, எழுதப்படிக்கத் தெரியாத ஒரு பையன், புதிதாகப் பட்டறையில் வந்து சேர்ந்த மற்றொரு பையனுக்கு விளங்கும்படி எடுத்துச் சொல்லி விடுவான். தமிழில் சொல்லுகிறதனாலேயே இது சாத்தியமாகிறது. கருவிகளின் பெயர்களை ஏதோ “பாட்டரி, மாக்னடோ, வால்வு” என்றெல்லாம் லத்தீன், கிரீக்கு, பிரஞ்சு முதலிய பாஷைகளிலிருந்து கடன் வாங்கிக்கொண்டு விஷயத்தை விளக்கிவிடுகிறான். கருவிகள், உறுப்புகள் இவற்றின் பெயர்கள் தான் இதர பாஷைகளிலிருந்து வந்தவை. மற்றப்படி பேச்செல்லாம், பேசுகிறவனுக்கும் கேட்பவனுக்கும் நன்றாய்ப் பழகிய வீட்டுப் பாஷையே. ஆங்கிலம் கற்றவர்களுக்கு மாத்திரம் அந்த வீட்டுப் பாஷை வரமாட்டேன் என்று சாதிக்கிறது.

ஆகவே, ஆங்கில முறையில்க் கல்வி கற்றவர்களுக்கும் அப்படிக்க் கல்லாத மற்ற நம்மவர்களுக்கும் இடையே ஆங்கில பாஷை சுவர்போல் வந்து நின்று கொள்ளுகிறதென்பது உண்மை. இதைப் பற்றிக் கல்வி முறைகளை ஆராய்ந்த நிபுணர்களான தேசபக்தர்கள் குறை கூறுகிறார்கள், கடுமையாய்ப் பேசுகிறார்கள் என்றால், அதில் என்ன குற்றம்? ஆங்கில பாஷையைப் பற்றிச் சொன்னது போதும். இனி, தமிழ் கற்கும் முறை எப்படி இருக்கிறது என்று பார்க்கலாம்.

பள்ளிக்கூடத்தில் நான் மாணவனாக இருந்த காலத்தில், தமிழ் வியாசம் எழுதச் சொல்லுவார்கள். உயர்ந்த நடையில் எழுதவேண்டும் என்றும் சொல்லுவார்கள். ‘உயர்ந்த நடையே’ என்றால் பேச்சு வழக்குக்குக் கொஞ்சமும் சம்பந்தம் இல்லாத முறையில் எழுதப்படுவது என்று பொருள். பஞ்சதந்திரக் கதைகளில் ஐந்தாம் தந்திரமான ‘அசேம்பிரேக்சிய காரியத்துவம்’ என்ற கதையை நெட்டுருப் பண்ணச் சொன்னார்கள்; கதையின் பெயரைப் போல், வாய்க்குள் நுழைய மாட்டாமல்த் திண்டாடுகிற பாஷையிலேயே எழுதவும் சொன்னார்கள். குறளுக்குப் பொருள்

சொல்கிறதென்றால் அல்லது சீவகசிந்தாமணிச் செய்யுளுக்குப் பொருள் சொல்லுகிறதென்றால், அந்நூல்களின் உரையாசிரியர்களான பரிமேலழகர், நச்சினார்க்கினியர் முதலியவர்களுடைய நடையை ஒட்டியே எழுதவேண்டும் என்று சொல்லுவார்கள் எப்படியோ வழக்கொழிந்த பாஷைகளிலே தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு மோகம் பிறந்து விட்டது. இதற்கெல்லாம் ஆங்கிலம் போதித்த ஆசிரியர்களும் துணைபுரிந்தார்கள். 'கலோக்குயல்', 'கலோக்குயல்' என்று சொல்லி, ஆங்கில வியாசம் எழுதும் போதும், பேச்சு வழக்கிலுள்ள பாஷையைக் குறைத்துப் பேசி வந்தார்கள். 'கலோக்குயல்' என்ற வார்த்தையைத் தமிழாசிரியர்களும் வளமாகக் கையாண்டு தமிழ் எழுதும் முறையை வகுத்து வந்ததால், மாணவர்கள் எழுதும் பாஷையும் பேசும் பாஷையும் வழக்கொழிந்த பாஷையாய்ப் போய் விட்டது. தமிழர்களாகிய ஆடவர் பெண்டிர் அந்தப் பாஷையைக் காதில் கேட்டது கிடையாது; பேசியதோ, கிடையவே கிடையாது. ஆசிரியர் அரும்பத அகராதியை எடுத்து எடுத்து வீசுகிற அதிசயச்செயலைப் பார்த்துவிட்டு, மாணவர்களும் பேசும்போது விஷயத்திலே எவ்வித கவனமும் ஆர்வமும் இல்லாமல் அரும்பதம் எங்கே என்று தேடுவார்கள். அரும்பதம் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்து உபயோகப் படுத்தியபின், வேறொரு அரும்பதத்தைக் கண்டுபிடிக்க முயலுவார்கள். அதையும் உபயோகித்துவிட வேண்டியது; பிறகு இன்னொரு வார்த்தை. இப்படியாக, பேசுவது அவ்வளவும், வெறும் வார்த்தை வேட்டையாகவே முடியும்.

இப்படித் தமிழ் கற்ற மாணவர்கள் கிராமவாசிகளிடம் போய்ப் பேசி மகிழ்ச்சி உண்டாக்க முடியுமா? கொஞ்ச நேரத்துக்கு வார்த்தைகளைக் கொண்டு அம்மாளை ஆடுகிறதை எல்லாம் பார்த்து, 'ஆ' என்று கிராமவாசிகள் வியந்துகொண்டிருக்கலாம். பிறகு, விஷயம் ஒன்றுமே புரியாமல், மனமும் உடம்புமே களைத்துச் சோர்ந்துவிடும். கிராமவாசிகள் அனுபவிப்பதற்கு ஒன்றுமே இராது என்றால் மிகையல்ல.

ஆங்கில பாஷை எப்படி உதவாமல்ப் போய் நம்மைத் திண்டாட விட்டுவிடுகிறதோ அப்படியே தமிழும் உபயோகமற்றுப் போய் நம்மைத் திண்டாட விட்டுவிடுகிறது.

இதெல்லாம் நமது பல்கலைக் கழகம் ஆரம்பித்துக் கையாண்டு வந்த கல்விமுறை காரணமாக வந்தது. இனி,

பல்கலைக் கழகத்தின் சம்பந்தம் இல்லாமல் தமிழ் கற்கும் முறை எப்படி என்று பார்க்கலாம்.

தமிழ்நாட்டிலே, நாற்பது ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன்பு, ஆங்காங்கு புலவர்கள் என்றும் புராணப் பிரசங்கிகள் என்றும் பலர் இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் யாராவது ஒரு ஆசிரியரிடம் சில ஆண்டுகள் உடனிருந்து திருவிளையாடற் புராணம், பெரிய புராணம் முதலான நூல்களைப் பாடம்சொல்லக் கேட்பார்கள். புராணப் பிரசங்கம் செய்யும்போது, உடனிருந்தோ ஆசிரியருக்குக் கையேடு வாசித்தோ அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். கதையாகவும் செய்யுளாகவும் இருக்கும்போது, கேட்க இனிமையாய் இருத்தல் இயல்பு. பாடல்களை என்ன முறையில் பாட வேண்டும் என்பதையும் மாணவர்கள் கற்பார்கள். நாளடைவில் தாங்களும் புராணப் பிரசங்கம் செய்ய வல்லவராவார்கள். ஊரூராகப் போய்ப் புராணப் பிரசங்கம் செய்வதால் தங்களுக்குக் காலக்ஷேபம் நடக்கும். ஊரிலுள்ளவர்களுக்கும் தமிழைக் கேட்டு அனுபவிக்கும் வசதி கிடைக்கும்.

முப்பது வருஷத்துக்கு முன்கூட, இத்தகைய புராணப் பிரசங்கிகள் எத்தனையோ பேர் இருந்தார்கள். கம்பராமாயணம் பிரசங்கம் செய்பவர்களும் உண்டு. எவ்வளவோ அனுபவிக்கக் கூடியனவாய் இருக்கும் பிரசங்கங்கள். புராணிகர்கள் பேசுகிற பாஷை சாதாரணமாய்ப் பேச்சு வழக்கிலிருக்கும் பாஷைதான். உரையாசிரியர்களுடைய பாஷையெல்லாம் புராணிகர்களிடத்தில் கிடையாது; அதற்குப் புகலிடமில்லாமல் ஆங்கிலம் கற்ற 'தமிழறிஞர்கள்' கைக்கே வந்துவிட்டது. இந்த உயர்ந்த நடை ஒன்று வந்து, புராணிகர்களையும் புராணப் பிரசங்கங்களையும் துரத்தி விட்டது. புராணப் பிரசங்கம் ரொம்ப அபூர்வமாய்ப் போய்விட்டது.

இருநூற்றைம்பது வருஷத்துக்கு முன் தமிழ்நாட்டில் உதாரணமாக திருநெல்வேலிச் சீமையில், தமிழ் மக்கள் தமிழை நன்றாய் அபிமானித்து வளர்த்து வந்தார்கள் என்பது தெரிய வருகிறது. அதற்கு அனுகூலமாகப் புராணிகர்களும் இருந்தார்கள்.

திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி ஆசிரியரான திரிகூட ராசப்பக் கவிராயர் இருந்த காலம் இருநூற்றைம்பது வருஷத்துக்கு முன். அவர் பாடிய குற்றாலத் தலபுராணத்தில் நாட்டு வளத்தைப் பாடும்போது இவ்வாறு சொல்லுகிறார்: பூங்கொத்துகளிலிருந்து

வடியும் தேன் நாற்றங்காலில் பாயுமாம்; செங்கோன்மை பொருந்திய அரசாட்சி இருந்ததால் நாட்டிலுள்ளவர்கள் எல்லோரும் சகல சம்பத்துகளுடனும் மேம்பட்டிருப்பார்களாம்; வீதிகளில் சதா திருவிழாக்கள் நடந்தவண்ணமாய் ஒரே கோலாகலமாய் இருக்குமாம். இன்னொரு விஷயம். அதைச் செய்யுளிலேயே பார்ப்போம்.

“நாறெலாம் வளர்க்கும் பூந்தேன்
நாடெலாம் வளர்க்கும் செங்கோல்
சாறெலாம் வளர்க்கும் வீதி
தமிழெலாம் வளர்க்கும் மன்றம்”

ஆங்கில நாட்டிலாவது வேறெந்த நாட்டிலாவது ஆங்கிலம் பற்றியோ அந்த நாட்டுக்குரிய பாஷையைப் பற்றியோ இப்படிச் சொல்ல இடம் உண்டா? எங்கும் இல்லாத பாஷை வளமும் பாஷை அனுபவமும் தமிழ்நாட்டில் இருந்தது.

இனி எப்பொழுது மறுபடி வருமோ?

கவி பற்றி ஒரு கேள்வி

[குறவஞ்சி]

21

கவிதையை அனுபவிக்கிறது எப்படி?

நல்ல கேள்விதான். அது இருக்கட்டும்.

✽ ✽ ✽

குரோசி என்ற மேல்நாட்டு ஆசிரியர், ஒரு கேள்வி கேட்டார்:

கவி என்ற இன்பத்தை எல்லாரும் அனுபவிக்க முடியுமா, அல்லது ஏதோ ஒரு சிலர்தான் அனுபவிக்க முடியுமா என்பது கேள்வி.

அதற்கு அவரே பதில் சொல்லுகிறார்:

“கவியை ஒரு சாதனமாக வைத்து சதா அதன் இன்பத்தில் திளைத்துக் கொண்டு இருப்பவர்கள் அபூர்வம்தான். ஆனாலும் சாமானிய மக்கள் - அதாவது இலக்கிய இலக்கணப் பயிற்சியினால் வறண்டு போகாத - சாமானிய மக்கள் இயல்பாக ஈடுபட்டு அனுபவிக்கக் கூடிய விஷயந்தான் கவி”.

“In this enjoyment of poetry, rare or common? Is it both as a settled habit it is rare, it is common, as the native tendency of ingenuous minds.”

- Bemeda or Crore Born 1866)

என்று ஆசிரியர் சொல்லுகிறார்.

கவி சம்பந்தமாகப் பேசுவதில் அவரை அதிகாரத்தோடு பேசக்கூடியவர் என்று மேல்நாட்டார் மேதாவிடிகள் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

✽ ✽ ✽

ஆகவே இலக்கணங்களாகிய வெறும் அளவுகோல் களைக் கொண்டு அளக்க ஆரம்பித்தால் கவி நம்மை

விட்டு ஓடிப்போய்விடும். அளக்கும்போது அளவுகோலைப் பார்ப்போமே ஒழிய அளக்கப்படும் கவி கண்ணுக்குப் புலனாகாமல் போய்விடும்.

✽

✽

✽

ஆங்கில விமர்சனங்களோடு பழக்கமாய் வைத்துக் கொண்டதில் நம்மவருக்குக் கிடைத்தது என்னவென்றால், அளவுகோல் கந்தான். அதுவும் ஒரு கத்தை கிடைத்திருக்கிறது.

அந்தக் கத்தை அளவுகோல்கள் தமிழ்க்கவியை அனுபவிக்க ஒட்டாமல் நன்றாய்ச் செய்துவிடும். தமிழ்க் கவியைப் பாடினால் “இதென்ன கவி! சங்கீதத்தோடு கலந்துவிட்டதே; சங்கீதத்தை விட்டு அப்பால்ப் போகவில்லையே!” என்று சொல்லி வருந்துவார்கள்.

எதுகை என்பது கடைசியில் அல்லவா இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவார்கள். அடியின் முதலில் வந்தால் “அது என்ன சார்! இங்கிலீஷில் அப்படி இருக்கிறதா?” என்று முகத்தைச் சுழிப்பார்கள்.

ஆனால் அவர்கள் படித்த படிப்பில், ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன் ஆகிய கவிஞர்கள் கடை எதுகையை வெறுத்தார்கள், என்பது வரவில்லை. உணர்ச்சி தடித்த பாவத்தைக் கடை எதுகைகள் கெடுத்து விடுகின்றன என்று அவைகளை ஒதுக்கவே செய்தார்கள். அனுபவம் வந்து முதிர்ந்த காலத்தில் அந்த ஷேக்ஸ்பியரும், மில்டனும்.

தமிழில் முன் எதுகை என்ன அற்புதங்களை எல்லாம் தடித்த பாவத்தை உலகில்ச் சாதிக்கும் என்பதைக் கண்டறிந்தவர்கள் அல்ல அந்த ஷேக்ஸ்பியரும் மில்டனும்.

✽

✽

✽

குற்றாலக்குறவஞ்சியில் இருந்து ஒரு பாட்டு, காதற் பாட்டு:

மலை குற்றாலநாதருடைய பொதிகை மலை. குற்றால நாதர் எப்பேர்ப்பட்டவர். எங்கும் வியாபித்து நடனமாடுகிறவர். நடனத்துக்கு தாளவாத்தியங்கள் எவை: வானத்தின் இடியோசைகளும் சமுத்திரத்தின் அலை ஓசைகளுமே.

இந்தக் குற்றாலநாதருடைய மலையில்த் தான் காதலியைக் (குறத்தியை) கண்டான் காதலன். அவளுடைய அழகையும் நடையையும் தமிழ் பாஷை வர்ணிக்கிறது.

கொட்டழகு கூத்துடையார்
 குற்றால நாதர்வெற்பில்
 நெட்டழகு நேர்விழியும்
 நெற்றியின் மேல்க்கஸ்தூரிப்
 பொட்டழகும் காதிலசை
 பொன்அழகு மாய்நடந்த
 கட்டழகி தன்அழ(கு) என்
 கண்அளவும் கொள்ளாதே.

இந்தச் செய்யுளை நிறுத்தவேண்டிய இடங்களில் நிறுத்தி, அவசரப் படாமல், நாலைந்து தடவை பாட வேண்டும்.

உண்மையில்த் தமிழ்பாஷை பொல்லாத பாஷை என்றே படும்.

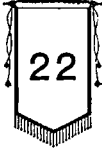
ஓசைகளும் தாளங்களும் நம்மைவிட்டு அகலாது. குறத்தி யினுடைய அழகு நம்முடனேயேகூட வரும். எங்கே போனாலும் வரும். அவளுடைய நடையும்கூட வரும். இத்தனையும் வருவ தோடு கவியும்கூட வரும்.

ஆங்கில இலக்கணக்கோல் கொண்டு அளக்கக் கூடாது. அளந்துவிட்டால் தமிழ்போய் விட்டது. குறத்தி போய் விட்டாள். அவளுடைய அழகுபோய் விட்டது, நடைபோய் விட்டது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

இந்தக்கவியின் ரஸத்தை அனுபவிப்பதற்கு ஒன்றே ஒன்று தான் வேண்டும்: இலக்கண இலக்கிய வறட்சியில் உள்ளம் கஷ்டப்படாமல் இருந்திருக்க வேண்டும். மற்றப்படி தமிழ் நாட்டில்ப் பிறந்த யாவரும் ஆசிரியர் குரோசி சொன்ன படி கவி இன்பத்தை அனுபவித்து விடுவார்கள்.

அத்தகைய ஆடவர் பெண்டிருக்கு உரிய அரிய செல்வம்:
 தமிழ்க் கவி.

தென்னாட்டு நாடக மேடை [ஆழ்வார்]

தமிழில் நாடகம் ஏதேனும் உண்டா? என்று ஒரு பி.ஏ., பி.எல். கேட்டார்.

“நாடகத்தைத் தவிர்த்து வேறொன்றும் தமிழில் இல்லையோ என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது எனக்கு” என்று பதில் சொன்னேன்.

விளங்கவில்லை நண்பருக்கு. “ஒரு வகையில் வாஸ்தவம் தான் நான் சொன்னது” என்று மறுபடியும் சொன்னேன்.

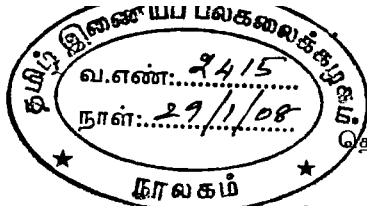
அனேக விஷயங்கள் தமிழில் வெறும் நாடகமாகவே இருக்கின்றன. குறவஞ்சி நாடகம் இருக்கவே செய்கிறது.

ஏன், கோவைகள் அவ்வளவும் நாடக பாத்திரங்கள் பேசுகிற பாடல்கள்தான். உதாரணமாக:

நற்றாய் இரங்கல் என்னும் துறைப் பாடல் ஒன்றைப் பார்க்கலாம்:-

தாயும் பெண்ணுமாக ஒரு ஊரில் இருக்கிறார்கள். தந்தை அயலுருக்குச் சென்றிருக்கிறான்.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பெண்ணினுடைய காதலன் நள்ளிரவில் வீட்டுப் பின்புறமாக வந்து தாய்க்குத் தெரியாமல் மகளைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் விட்டான். விடியற் காலம் எழுந்ததும் பார்த்தாள் தாய். பக்கத்தில்ப் படுத்திருந்த மகளைக் காணாமல் வீட்டில்த் தேடினாள், தோட்டப் புறத்தில் தேடினாள், பக்கத்து வீடு, பக்கத்து தெரு ஊரெங்குமே தேடினாள். எங்கும் காணவில்லை.

அப்படியும் இப்படியுமாக சாயங்காலம் வரையும் தேடினாள்; காணவில்லை.

கை கால் சோர்ந்தவளாய் தெருத் திண்யையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

அப்போது அயலூரான் ஒருவன் தெருவில் வந்து கொண்டு இருந்தான். அவனிடம் சொன்னான்.

“என்னுடைய மகள் மிக்க சின்னஞ்சிறு பெண். ஒன்றும் அறியாத பசலை. எங்கே போய் விட்டாளோ தெரியவில்லை. நீ கண்டாயா?” என்று கேட்டாள்.

அயலூரான் பதில் சொன்னான். “ஆமாம், தாயே! நான் கண்டேன். ஒரு சிறு பெண்ணும் இளைஞன் ஒருவனுமாக உச்சி வேளை வெயிலில் ஒரு காத தூரத்துக்கு அப்பால் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். பெண் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு தள்ளாடிய வண்ணமாய் நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறாள். இளைஞன் அவளைத் தேற்றித் தேற்றி மெள்ள மெள்ள நடத்திக் கொண்டு போனான்” என்று சொன்னான் அயலூரான்.

செய்தியைக் கேட்ட தாய்க்குச் சகிக்க முடியவில்லை. மகள் பட்ட கஷ்டம் அப்படியே கண்ணுக்கு முன் வந்துவிட்டது. அப்படியே புலம்புகிறாள்.

மகள் செய்கிற காரியங்கள் எல்லாம் அப்படி அப்படியே கண்முன் வருகின்றன.

பூவையோடு அதாவது மைனாவோடு பேசிக் கொண்டிருப்பாள். கிளியோடு கொஞ்சிக் கொண்டிருப்பாள். ஆற்று மணலைப் பாவை உருவமாகக் குவித்து விளையாடிக் கொண்டிருப்பாள். வீட்டில் சிறு வீடு கட்டி விளையாடிக் கொண்டிருப்பாள்.

இன்னொரு அதிசயமான விளையாட்டு. குன்றை எதிர் நோக்கி நின்று அந்த நிலையிலேயே பின்வாங்கி ஓடுவாள். அப்படி ஓடும்போது குன்றும் உடன் வருவதாகத் தோன்றும். அப்போது “குன்றே வா குன்றே வா” என்று சொல்லிக் கொண்டே ஓடுவாள். இந்த விளையாட்டில் அசாத்தியப் பிரியம் பெண்ணுக்கு. இப்படியெல்லாம் ஓடி ஆடிக்கடைசியில் சடைத்துப் போய் தாயின் மடி மேல் விழுவாள். தாயின் ஆனந்தத்தையும் அருமையையும் சொல்லவா வேண்டும்.

தாயின் புலம்பலைப் பார்க்கலாம்.

“பூவையுண் டோ, புனக்
கிள்ளையுண் டோவெண்
புதியம ணல்ப்
பாவையுண் டோகற்ற
சிற்றில் உண் டோ, குன்று
பார்த்தழைக் கத்
தேவையுண் டோ, பெற்ற
பாவிஉண் டோ, மற்றுள்
சேடிஉண் டோ
யாவைஉண் டோமக
ளேசெல்ல நீஅவ்
அருஞ்சுரத் தே”.

அந்தப் பாடலில் நாடக இயலையும் அதன் வேகத்தையும் பார்க்கிறோம்.

இந்த வேகத்தை எத்தனையோ பாடல்களில் பார்க்கிறோம். நாடகம் என்ற துறையில் இல்லாவிட்டாலும் நாடகத்தின் வேகம் இருக்கப் பார்க்கலாம். அதற்குக் காரணம் தமிழர்கள் நாடகத்தில் நெடுகிலும் தோய்ந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதுதான்.

இப்போது நாம் பார்க்கிற பரத நாட்டியம் தமிழ்நாட்டின் நாடக மேடையைச் சேர்ந்த கலைதான்.

பரத நாட்டியம் போக, நொண்டி நாடகம், வில்லுப்பாட்டு, மந்தை நாடகம் எல்லாம் அந்த நாடக மேடையைச் சேர்ந்தவைதான்.

இதிலிருந்து நாடகம் என்பது தமிழரது வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத அங்கம் என்று தெரிந்து கொள்ளலாம்.

நாடகத்திலுள்ள ஆர்வம், நாடக மேடை கட்டுவதிலும் அவர்களுக்கு இருந்தது. அந்தச் சிரத்தை எப்படிப்பட்டது என்பதைக் கொஞ்சம் பார்க்கலாம்.

1800 வருஷங்களுக்கு முன் தெருவில் நின்று கொண்டு நாடக மேடை கட்டுகிறதை நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று எண்ண வேண்டும்.

முதலில் அளவுகோல் ஒன்றைச் செய்கிறார்கள். பொதிகை மலையிலிருந்து வந்த மூங்கிலைக் கீறுகிறார்கள். சுமார் 4 அடி நீளத்துக்குக் குறையாத கோலாகச் சீவி தரித்து வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

அதிக உயரமாகவோ குள்ளமாகவோ இல்லாத ஒரு மனுஷனது கைப் பெருவிரல் நீளத்தை ஒரு விரல் என்று வைத்து 24 விரல் கொண்டதாகத் தரிக்கிறார்கள் அளவுகோலை.

அந்தக் கோல் நம்முடைய தற்கால கணக்குக்கு 48 அங்குலம் அதாவது ஜாதி அடிக்கு 4 அடி ஆகும்.

கோலைப் பற்றிச் சிலப்பதிகார ஆசிரியர் எப்படிச் சொல்லுகிறார் என்பதைப் பார்க்கலாம்.

புண்ணிய நெடுவரைப்
போகிய நெடுங்கழை (மூங்கில்)
நூல்நெறி மரபின்
அரங்கம் அளக்கும்
கோல்அள(வு) இருபத்து
நால்விரல் ஆக.

அளவுகோல் செய்தாய் விட்டது. இனி, அளவுகோலைக் கொண்டு அளக்கிறார்கள்.

மேடையின் உயரம் தரையில் இருந்து நாடடி, மேடையின் அகலம் 28 அடி. நீளம், முன் இருந்து பின்னுக்கு, 32 அடி.

சென்னை மியூசியம் தியேட்டரில் உள்ள ஸ்டேஜை விட கொஞ்சம் பெரியதென்றே சொல்லலாம். ஸ்டேஜைக்கும் முகட்டுக்கும் உயரம் 16 அடி. ஆகவே நாடக மேடையின் தளம் எடுப்பாய் இருக்கிறது. அரங்கின் அகல நீள உயரம் எல்லாம் தாராளமாய் இருக்கிறது.

இதைப் பற்றியும் சிலப்பதிகார ஆசிரியர் சொல்லுகிறார்.

“எழுகோல் அகலத்து
என்கோல் நீளத்து
ஒருகோல் உயரத்து
உருப்பின தாகி”

என்று சொல்லிவிட்டு உத்தரப் பலகைக்கும் அரங்கின் பலகைக்கும்

வைத்த இடைநிலை
நாற்கோ லாக

அதாவது 16 அடி.

நேயர்களை அளவுகோல் கொண்டு தொந்தரவு செய்தது போதும்.

இளங்கோவடிகளும் உரை ஆசிரியர் அடியார்க்கு நல்லாரும் நாடக மேடையை இந்த விதமாகக் கட்டித் தந்திருக்கிறார்கள் நமக்கு. நல்ல மேடைதான்.

அந்த மேடையில் நின்று கொண்டு தொண்டர் அடிப்பொடி ஆழ்வார் பேசுகிறதைப் பார்க்கலாம்.

சீரங்கப் பெருமானது சர்ப்ப சயனத்திரு உருவத்தில் மிக்க ஈடுபட்டவர் ஆழ்வார். அப்படி ஈடுபடுவதற்குக் காரணம் அந்த உருவத்தின் பின் நிற்கும் தத்துவ உண்மைகளின் பெருமைதான்.

“அஞ்ஞானத்தைக் கடவுளே போக்குகிறார். அதில் கடவுளுக்கே ஒரு எக்களிப்பு” என்று அனுபவிக்கிறார் ஆழ்வார். இந்த அனுபவத்தோடு பேசுகிறார் நாடக மேடை மேல் நின்று கொண்டு.

குடதிசை முடியைவை த்துக்
 குணதிசை பாதம்நீட் டி
 வடதிசை பின்புகாட் டித்
 தென்திசை இலங்கை நோக்கிக்
 கடல்நிறக் கடவுள்எந் தை
 அரவணை துயிலுமா கண் (டு)
 உடல்எனக் (கு) உருகுமா லோ!
 என்செய்கேன் உலகத்தீ ரே.

நாடக இயலின் வேகத்தை ஆழ்வார் பாடலில் பார்க்கிறோம். நாடகமேடை இன்றியமையாத அங்கமாக இருக்கிறது தமிழர் களுடைய வாழ்வில் என்பது வெளிப்படை.

தாமரைத் திருவே! சொல்!

[ஔவை]

ஈவியைவிடமோ வேறு கலைகளிடமோ இரண்டு விதமான உண்மைகளை அனுபவிக்கிறோம். ஒன்று நேராகக் காணும் உண்மைகளை அனுபவிப்பது; இது சாமானியமாய் எல்லோரும் அனுபவிக்கக் கூடியது. மற்றையது உலகில்க் காணும் உண்மைகள்.

எப்படியோ, மேல் நாட்டார் நேர்முகமான உண்மைகளையே அனுபவிக்கத் தலைப்பட்டார்கள். அதையே மேலான விஷயமென்றும் மேலான அனுபவத்திற்கு உரியதென்றும் சொல்லி வந்தார்கள். அந்தப் பாடத்தை நம்மவர்கள் படியாமல் விட்டு விடவா செய்வார்கள்? “நம்முடைய இலக்கியங்களில் ‘ரியலிஸமே’ (நேர்முகமான உண்மைகளே) இல்லை, ஸார்! ஏன் வேண்டாத ஆகாயக் கோட்டைகளைக் கட்ட வேண்டும்?” என்று நம்மவர்களும் சொல்லத் தலைப்பட்டார்கள்.

யானையைப் பற்றி எழுதுகிறதென்றால், நாலு காலும் ஒரு தும்பிக்கையும் ஒரு வாலும் கொண்ட தாய், பீபிள்ஸ் பார்க்கில் இருக்கிற யானையைப் பற்றி எழுதினால்தான் இலக்கியம். அதனுடைய தும்பிக்கை யாட்டம் வாலாட்டம், இவைகளைப் பற்றிப் பாடினால்தான் பாட்டு என்று சொல்லி விடுவார்கள். இந்த தத்சொருப உலகத்தில் கஜேந்திரனுக்கு இடமெங்கே! “அதெல்லாம் வேண்டாம். பீபிள்ஸ் பார்க்குக்கு வாருங்கள், ஸார்!” என்று அழைக்கிற காலமாய்ப் போய் விட்டது.

மேலே சொன்ன நேர்முகமான கலை விளக்கம், அளவு கோலுக்கு எவ்வளவு ஒத்திருந்த போதிலும்

அதில் பாவமே இருந்த போதிலும், ரஸிக உள்ளத்துக்குப் பூர்ண திருப்தியைக் கொடுப்பதில்லை. அளவு கோலை விட்டுக் கொஞ்ச மாவது வெளியே போனால்தான் கலையாகும்.

உருவச் சிலை விஷயத்திலும் அளவுகோலை விட்டு விட்டு, மேலும் கீழும் போனால்தான் உருவம் கலைப் பண்பு கொண்டதாகும். உண்மையைக் காணும்படி செய்வதற்கு அளவுகோலை நீட்டவேண்டும் அல்லது குறைக்க வேண்டும்.

தந்தத்தினால் செய்த ஒன்றரை இஞ்சு யானையை எதற்காக வாங்குகிறோம்?

தஞ்சாவூரிலுள்ள நந்தி படுத்திருக்கும்போதே ஆறடி உயரம்: நன்றாய் எழுந்து நின்றாலோ பதினாறு அடி உயரமிருக்கும். இப்போது தெரிய வருகிறது, காளையின் உருவமும் அழகும். கலை ஆசிரியர்கள் முதல் குழந்தைகள் வரை அதன் அழகில் ஏன் ஈடுபடுகிறார்கள் என்பதற்குக் காரணமும் தெரிகிறது.

கலை விஷயத்தில் அளவுகோலை விட்டுவிடுதல் ஒரு பக்கமிருக்கட்டும். இனி:

நமது புலனுக்கு நிலைக் களமாயிருக்கிற காரண காரிய உலகத்தைவிட்டு வெளியே போவோமானால் அதுவே கலைஞன் ஊடாடுவதற்குத் தகுந்த நிலைக் களமாகும் என்று சொல்லத் தோன்றும். உண்மையான கலையை விரும்பும்போது, நம்மவர்கள் இயற்கை நிகழ்ச்சிக்கு அப்பாலுள்ள ஒரு உலகத்துக்கே போனார்கள். அங்கேதான் நம்முடைய பாவனா சக்தி நன்றாய்ப் பறந்து ஓடியாடித் திரியக் கூடும் என்றும் கண்டார்கள்.

உதாரணமாக ஒரு கதை: கற்பனை உலகத்திலிருந்து எழுந்த கதை.

1

ஒளவைப் பிராட்டி பெரிய புலவர். நல்ல அந்தஸ்துள்ள குடும்ப வாழ்க்கைக்கு உரியவர். ஒரு பெண்ணை அவர் அருமையாய் வளர்த்தார். அந்தப் பெண்ணுக்குப் பருவம் வரவும் கலியாணம் செய்ய ஏற்பாடு செய்தார். அதற்காக மணவறை என்ன, சதிரக் கொட்டகை என்ன, போஜனப்பிறை என்ன, எல்லாம் அமைத்தார். விருந்து நடத்துவதற்கான சகல ஏற்பாடுகளும் செய்தார்.

மேலும், பனைகளைத் துண்டம் துண்டமாகத் தரித்து, தளத் திற்கு மேல் மூன்றடி உயரம் இருக்கும்படியாகப் பல இடங்களிலும் நட்டு வைத்திருந்தது. எதற்காக? இரவு வரவும் விசாலமான மண் அகல்கள் வைத்து, அவற்றில் எண்ணெய்விட்டுப் பருத்தி விதைப் பொட்டணத்தை அந்த எண்ணெயில் ஊற வைத்து எரிய விடுவதற்காகத்தான் (மின்சார விளக்கும் பெட்ரோ மாக்ஸும் இல்லாத காலத்தில் அவைகள்தான் அலங்கார விளக்குகள்). இந்த விதமாகத் தீபத்துக்கு ஏற்பாடுகள்.

போஜன வசதிகளைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. பட்சணங்கள், பணிகாரங்கள் எல்லாம் யாதொரு குறைய மில்லாமல் வளமாய்ச் சேகரித்து வைத்திருக்கிறது.

கலியாணம் தை மாசத்தில். முகூர்த்தம் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு. உற்றார் உறவினர் புலவர்கள் திரள் திரளாக முன் கூட்டியே அங்கே கூடியிருக்கிறார்கள். காலை மணி பத்து இருக்கும்: ஓளவையாரிடம் ஒருவர் வந்து சொல்லுகிறார்:-

“தமிழ் வேந்தர் மூவரும் முகூர்த்தத்துக்கு வந்திருக்கிறார்கள். இதோ வாசலுக்கே வந்து விட்டார்கள்” என்பதாக.

அப்படியே வாசலுக்குப் போய் மூவேந்தரையும் கொட்டகைக்கு வரும்படியாக அழைக்கிறார் ஓளவையார். அவர்களும் வெண் கொற்றக் குடையாகிய சின்னங்களோடு கொட்டகைக்குள் வந்து நிற்கிறார்கள்.

“ஏதாவது சிற்றுண்டி கொள்ளலாமா” என்று கேட்டார் ஓளவையார். வேந்தர்களும், “ஆம். பசியாய் இருக்கிறது. ஏதாவது சாப்பிட்டால் நல்லதுதான்” என்றார்கள்.

“முக்கனிகள் இருக்கின்றன. பால் இருக்கிறது. வேறு பணிகாரங்களும் இருக்கின்றன. கொண்டு வரலாமா?” என்று கேட்டார் ஓளவையார்.

அதற்கு வேந்தர்களும் “அதெல்லாம் வேண்டாம். ஆளுக்கு மூன்று நுங்கு தந்தால்ப் போதும். இள நுங்காக இருக்க வேணும்; தயவு செய்து கொண்டு வரச் சொல்லுங்கள்” என்றார்கள்.

தை மாசத்தில் பனையில் நுங்கு ஏது; கேலியாய்த் தான் கேட்டார்கள் - ஓளவையார் பாட்டியல்லவா? ஓளவையார் என்ன செய்தார் என்பதைப் பார்ப்போம்.

வேந்தர்கள் பக்கத்தில் நட்பிருந்த பணம் துண்டத்தை அவர் பார்த்தார். பாட ஆரம்பித்தார்:-

திங்கள்க் குடையுடைச்
சேரனும் சோழனும்
பாண்டிய னும்
மங்கைக்கு அறுகிட*
வந்துநின் றார்மணப்
பந்தலி லே;
சங்கொக்க வெண்குருத் (து)
ஈன்று,

என்று சொன்னவுடனே அந்தப் பணம் துண்டத்திலிருந்து ஒரே வெளுப்பாக ஈட்டிகள் போலக் குருத்தோலைகள் முளைத்து எழுந்தன! இரண்டு நிமிஷம் பொறுத்து,

பச் சோலை
சலசலத்து

என்று பாடினார். குருத்தோலைகள் எல்லாம் முதிர்ந்த ஓலைகளாய் ஒரே பச்சையாய் மாறி அலைந்து ஆடத் தொடங்கின.

அப்பாவிகள் வேந்தர்கள் என்ன செய்வார்கள்! பனை ஓலையின் சப்தம் சலசல என்று காதிலும் விழுகிறது. அவர்களுடைய அதிசயத்தை அளப்பதற்கு இன்னும் கொஞ்சம் பாக்கியிருக்கிறது.

பங்குக்கு மூன்று)இள
நுங்கீய வேண்டும்
பனந்துண்ட மே!

என்று பாடி முடித்தார்.

இப்பொழுது கட்டளைக் கலித்துறையில் முழு உருவத் தையும் பார்க்கலாம்.

திங்கள்க் குடையுடைச்
சேரனும் சோழனும்
பாண்டிய னும்,
மங்கைக்கு அறுகிட
வந்துநின் றார்மணப்
பந்தலி லே;-

* அறுகிட: ஆசீர்வதிக்க

சங்கொக்க வெண்குருத்(து)
 ஈன்று,பச் சோலை
 சலசலத் து,
 பங்குக்கு மூன்(று)இள
 நுங்கீய வேண்டும்
 பணந்துண்ட மே!

இள நுங்குகள் ஒன்பதும் கிடைத்துவிட்டன. தமிழ் வேந்தர்கள் பாடு கஷ்டமாய்த்தான் போய்விட்டது. நுங்குகளைத் தின்றாக வேண்டுமே!

* * *

தாவர சாஸ்திரமாகிய 'பாட்டனி'க்கு இது மாறான காரியந்தான். ஆனால் பாவனை யுலகில், அதாவது கவிதையுலகில், நன்றாகவே பொருந்தி வருகிறது.

இதோடு இன்னொரு கதை! அதுவும் ஒளவையாரை ஒட்டிய கதைதான்.

(கதை கதை என்று சொல்லுவதற்குக் காரணம், சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கு இந்தக் கதைகளை யுள்ளாக்கி விடுவார்களோ என்ற பயந்தான்.)

2

தமிழ் வேந்தனும் புலவர்களுமாகச் சேர்ந்து பல விஷயங்களைப் பற்றி ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். உண்மைக்கு அபார சக்தியுண்டு என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த உண்மையும் கவி உருவமாக வந்து பேசுமானால் மிக அரிய காரியத்தையே சாதிக்கும் என்று அபத்தமாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். அதன் பேரில் அரசன் ஆயிரம் பொற்காசுகள் கொண்டு வரச் சொன்னான். பட்டுக் கயிற்றால்ச் செய்த வலைப் பை ஒன்றில் அத்தனை காசையும் போடச் செய்தான். போடச் செய்து அதை இறுகக் கட்டி, சபா மண்டபத்தின் உன்னதமான முகட்டில் தொங்க விட்டு சபையாரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்:-

“இந்தப் பொன் முடிப்பை லக்ஷ்மி தேவியின் கையிலே ஒப்படைத்திருக்கிறேன். யாரானாலும் கவி பாடலாம். கவியில் உண்மை ஒளி பிறக்குமானால், லக்ஷ்மிதேவி அந்தப் பாடலை ஒப்புக் கொள்வாள். பொன் முடிப்புத் தானாக அறுந்து கவிஞர் கையில் விழும். ஒரு மாசம் வரை நாம் காத்திருப்போம்.”

இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு அரசன் அந்தப் புரத்துக்குப் போய் விட்டான். சபையோரும் கலைந்தார்கள்.

மறுநாள்க் காலையும் சபா மண்டபத்துக்கு வந்தாள் அரசன். பரிவாரங்களும் வந்தது. புலவர்களும் வந்து குழுமினார்கள். எல்லாரும் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.

ஒரு புலவர் எழுந்துவந்து பொன் முடிப்பின் கீழே நின்றார். ஒரு பாடலும் பாடினார். பொன் முடிப்பு அப்படியேதான் இருந்தது. பாடல் பிரயோசனமில்லை என்று தெரிந்து விட்டது. அவர் போய் விட்டார்.

வேறுசில புலவர்களும் வந்து பாடினார்கள். அவைகளும் பிரயோசனமற்ற பாடல்களாகவே போய் விட்டன.

இந்த விதமாக, தினந்தோறும் பரீட்சை நடந்து வந்தது. ஒருவரும் ஒப்பேறவில்லை. தூர தேசத்திலிருந்து பல புலவர்களும் வந்து பார்த்தார்கள். ஒன்றும் பயன்படவில்லை. முப்பதுநாள் ஆயிற்று. கடைசி நாள் அரசனும் சபையோரும் வழக்கம்போல் கூடினார்கள். மகா மேதாவிகள் ஒருவர் இருவர், அதாவது பாக்கியிருந்தவர்கள் பாடிப் பார்த்தார்கள். பொன் முடிப்பைக் கட்டிய கயிறு கொஞ்சமும் நெகிழ்வதாய் இல்லை. எல்லோருக்கும் பெரிய ஏமாற்றம்!

பொன் முடிப்பை அவிழ்த்து விடும்படி கட்டளையிடப் போகிறான் அரசன். அந்த வேளை சபா மண்டபத்தின் முகப்பில் ஒரு வயசான பெண்ணுருவம் தோன்றியது. அந்த உருவம் அரசனை நோக்கியே நடந்து வந்தது. அரசனை நெருங்கியதும் “என்ன விசேஷம்? இங்கே சபையெல்லாம் ஒரு ஏமாற்றத்துக்கு உள்ளான மாதிரி தோன்றுகிறதே. காரணம் என்ன? அரசே சொல்லியருள வேண்டும்!” என்று கேட்டாள் அந்த மூதாட்டி.

அரசன் பொன் முடிப்பைச் சுட்டிக் காட்டி, “அதோ தொங்குகிற முடிப்பில், ஆயிரம் பொற்காசுகள் இருக்கின்றன. லக்ஷம் தேவியின் கையில் ஒப்படைத்திருக்கிறது. உண்மையைப் பேசும் ஒரு கவியை யாராவது பாடினால் அவர்கள் கையில் அது தானாக அறுந்துவிடும். முப்பதுநாள் கெடு இதற்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அத்தகைய பாடல் இதுவரை ஒருவரும் பாடவில்லை. ஆகையால் பொன் முடிப்பை இப்போது அவிழ்க்கப் போகிறோம்” என்று அரசன் சொல்லி முடித்தான்.

“யாரும் பாடலாமா?” என்று கேட்டாள் வந்த பெண்மணி.

“யாரும் பாடலாம்” என்றான் அரசன்.

“நானும் பாடலாமா?” என்றாள் அவள்.

“நன்றாய்ப் பாடலாம்” என்றான் அரசன்.

எல்லோருக்கும் ஒரு ஆத்திரமும் ஆவேசமும் உண்டாயிற்று பெண்மணியைப் பார்க்கிறார்கள். அப்படியே ஏறிட்டுப் பொன் முடிப்பையும் பார்க்கிறார்கள்.

பெண்மணி பாட ஆரம்பிக்கிறாள்; பேசவும் செய்கிறாள் - அரசனையும் சபையோரையும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்த வண்ணமாய்.

“ஆர்த்தசபை நூற்றொருவர்!

“சபையில் வந்து உட்காரும்படியான தகுதி வாய்ந்தவர்கள், அரசே, உன்னுடைய பிரஜைகளில் நூற்றில் ஒருவர்தான். ஆயிரத் துக்கு ஒருவர்தான் விஷயத்தை ஆராயத்தக்க புலவர். ஆனால் அருள்வாக்குப் படைத்த கவிஞரோ -

“ஆர்த்தசபை நூற்றொருவர்,
ஆயிரத்தொன் றாம்புலவர்,
வார்த்தை பதினா
யிரத்தொருவர், -

“இந்த உண்மைகளைச் சபையோராகிய நீங்கள் அங்கீகரிக்கிறீர்கள் என்று நம்புகிறேன். இன்னொரு உண்மையிருக்கிறது. அதை அதோ முகட்டில் எழுந்தருளியிருக்கிற லக்ஷ்மி தேவிக்குச் சமர்ப்பித்துப் பார்க்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் பாடலை முதலிலிருந்து பாட ஆரம்பிக்கிறாள்.

“ஆர்த்தசபை நூற்றொருவர்,
ஆயிரத்தொன் றாம்புலவர்,
வார்த்தை பதினா
யிரத்தொருவர், - *பூத்தமலர்த்
தண்தா மரைத்திருவே!
தாதாகோ டிக்கொருவர்
உண்டாயின் உண்டென் (று)
அறு!”

* பூத்தமலர்த் தண் தாமரைத் திருவே. விரிந்து மலராயுள்ள செந்தாமரையிலிருக்கும் லக்ஷ்மி தேவியே!

கடைசிச் சீரான “அறு” என்று சொல்லுவதற்கு நாவெழும் முன்னேயே இரண்டு கையையும் நீட்டினாள் பெண்மணி. பொன் முடிப்பும் அப்படியே அறுந்து கையில் விழுந்தது. கொடைக்கு அதிதேவதையான லக்ஷ்மி தேவி உண்மையை அங்கீகரித்து விட்டாள்! எவ்வளவு அபூர்வமான தாளங்களோடு வெண்பாவில் விஷயம் குதித்து வருகிறது பாருங்கள்!

சம்பவிக்க முடியாத காரியந்தான் எல்லாம். ஆனால்த் தமிழ் பாஷைக்கு அரிய கவியொன்று கிடைத்துவிட்டது. ஓளவைப் பிராட்டியார் அருள்வாக்கு வாழ்க!

சங்கே நீ சொல் [ஆண்டாள்]

உள் அறையில் கமலா மாத்திரம் இருக்கிறாள். துணைக்கு யாருமே இல்லை. “ஐயோ, கீழேயா விழுந்து விட்டாய்? அழாதே கண்ணே! வைத்தியர் இதோ வந்து விடுவார். மருந்து போடுவார்...” என்பதாக அனுதாபத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

சமாசாரம் என்ன என்று தெரியவில்லை. உள்ளே போய்க் கொஞ்சம் எட்டிப் பார்த்தேன். குழந்தை யொன்றும் அங்கே இல்லை.

சுவரில் சாய்த்து வைத்திருந்த *நோக்கால்ச்சாவி தரையில் விழுந்து கிடந்தது. அப்படி விழுந்த மரக் குச்சியின் மேலத்தான் அந்த அனுதாபத்தையெல்லாம் கொட்டிக்கொண்டிருந்தாள் கமலா.

✽ ✽ ✽

கமலாவின் உள்ளத்தில் ஒரு குழந்தை குடி கொண்டிருக்கிறது. ஆம்; ஒவ்வொரு பெண்ணின் உள்ளத்திலுமே ஒரு குழந்தை குடிகொண்டிருக்கிறது.

ஆனால் உள்ளத்திலிருக்கும் குழந்தையை என்ன செய்யமுடியும்? எப்படி அருமை பாராட்ட முடியும்? வெளியே கொண்டு வந்ததாலத்தானே “கண்ணே மணியே” என்றெல்லாம் கொஞ்சலாம், எப்படியோ ஒரு அற்புதமான வகையில் உள்ளத்திலிருந்த குழந்தை வெளியே வந்து பெண்ணின் கையிலிருந்த நோக்கால்ச் சாவியில் தங்கி விடுகிறது. ஆவாகனம் ஆகிவிடுகிறது என்று சொல்லுவோமே.

கல்கி தீபாவளி மலர், 1943.

*நுகத்தடியில் கோக்கும் கடைமுளையைத் திருநெல் வேலியில் ‘நோக்கால்ச் சாவி’ என்பார்கள்.

அப்படி ஆவாகனம் ஆன பிறகு கமலாவுக்கு நோக்கால்ச் சாவி நோக்கால்ச் சாவி அல்ல: பச்சைக் குழந்தைதான். உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை அந்தக் குழந்தையின் எல்லா அங்கங்களும் அழகை வீசிக் கொண்டிருக்கின்றன. வெறி கொண்ட முறையில் அவ்வளவு அழகையும் கமலா அனுபவிக்கிறாள்.

குழந்தையை அனுபவிக்கிற தத்துவம் இது. இனி:

குழந்தையை மாத்திரமா அனுபவிக்கிறார்கள் பெண்கள்? குழந்தை படுத்திருக்கும் பிரம்புத் தொட்டிலைக் கண்டே ரொம்ப ரொம்ப அனுபவிக்கிறார்கள்!

தொட்டிலுக்கு என்னென்ன அழகையெல்லாமோ பெண்ணிதயம் ஏற்றிவிடும். குழந்தையைத் தன் மேல் வைத்துக் கொண்டு அந்தத் தொட்டில் அனுபவிக்கிறதாகவும் தோன்றும்.

பெண் இதயத்திலே குழந்தையை எப்படி அசைக்க முடியாத படி பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிறதோ அப்படியே ஒரு காதலனையும் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிறது. பெண்ணாய் உருவெடுக்கும் போதே - கருவில் உருவெடுக்கும்போதே இதயத்தில் பிரதிஷ்டையாய் விடுகிறான் காதலன்.

இந்த இதயக் காதலனைத்தான் வெளியே காண்கிறாள் பருவம் அடைந்தவுடன் அந்தப் பெண்.

பருவம் அடைகிறதென்றால் உடல் மாத்திரமா? அல்ல. உயிர்த் தத்துவம், உணர்ச்சி தத்துவம் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து பக்குவம் அடைகின்றன. உடல் உயிர் உணர்ச்சி ஆகிய மூன்றும், என்றுமில்லாத வேகத்தோடு தொழில்ப்பட ஆரம்பிக்கின்றன. அது காரணமாக உள்ளத்தில் ஒரு வெறி பிடித்திருக்கிறது; காதலனோடு ஓட்டிப் பொருள்களில் எல்லாம் அழகு தெரிகிறது. ஏன், ஏதோ உணர்ச்சி கூட அந்தப் பொருள்களுக்குள் உண்டாகியிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

✽

✽

✽

ஒரு நாள் கண்ணன் தெரு வழியாக நடந்து போனான். சாளரத்தின் வழியாக அவனை அந்தப் பெண் பார்த்து விட்டாள். நடந்து சென்ற அவனது உருவம் பார்வையிலிருந்து அகன்று மறைந்து போய்விட்டது. ஆனால் அவளுடைய மனசைவிட்டு மட்டும் அகலவில்லை.

உள்ளத்தில் இதுவரை இருந்து வந்த காதலன் வெளியே வந்து விட்டான். கண்ணைக் கவருகிறான். உள்ளத்தை என்ன பாடெல்லாமோ படுத்துகிறான்.

பிறகு ஒருநாள் யமுனை ஆற்றுக்குத் தண்ணீர் எடுக்கப் போகிறாள். புதர்களுக்குள்ளே நடந்து போகிறாள். மரத்தைப் பார்த்தால்க் கண்ணன் உருவம் தெரிகிறது. செடியைப் பார்த்தாலும் கண்ணன் உருவந்தான்.

ஆற்றங் கரையைக் கிட்டும்போது சங்கின் நாதம் காதில் விழுகிறது. கண்ணனது சங்க நாதத்தைப் பற்றியும் தோழிகள் அபார மாய்ப் புகழ்ந்து பேசியிருக்கிறார்கள்.

தண்ணீர்க் கரைக்கே போகிறாள். குடத்தை மெள்ளக் கீழே வைக்கிறாள். ஒரு செடி மறைவில் நின்று கொள்ளுகிறாள்.

* * *

இருபுறமும் தெள்ளத் தெளிந்த தண்ணீர் சுழித்து ஓடுகிறது. இடையிலுள்ள பாறையில் உட்கார்ந்து கொண்டு சங்கை வாயில் வைத்து வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறான் கண்ணன். புதிது புதிதான நாதமும் இசையும் தாளமும் சங்கிலிருந்து பிறந்து வருகின்றன; பெண்ணின் காதுக்குள்ளே புகுந்து உள்ளத்தையும் உடலையுமே சங்கீத மயமாய்ச் செய்கின்றன. என்றுமறியாத இன்ப வெறியில் மூழ்க்கியிருக்கிறாள்.

இந்த வெளியின் ஊடாகவே பார்க்கிறாள் கண்ணனது மேனியை. அப்படியே விழுங்கிவிடுவது போலப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். எவ்வளவு நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாளோ தெரியாது.

கடைசியாக நீலமேக வண்ணான கண்ணன், வெண்சங்கைப் பவள வாயிலிருந்து எடுத்துக் கையில் வைத்துக் கொள்ளுகிறான்.

மேனியும் முகமும் நன்றாய்த் தெரிகின்றன. செவ்விதழ்களின் கனிவையும் நிறத்தையும் இப்படி அப்படி என்று சொல்ல முடியவில்லை. தன்னை உண்டே விடும் அந்த இதழ்கள் என்று எண்ணுகிறாள்.

என்ன சொல்லுகிறாள், கேட்போம்.

கருப்பூரம் நாறுமோ
கமலப்பூ நாறுமோ
திருப்பவளச் செவ்வாய்தான்
தித்தித்தி ருக்குமோ
மருப்பு) ஒசித்த மாதவந்தன்
வாயமுதும் வாசமும்.

யானையினுடைய தந்தத்தை முறித்த வீரனாம் கண்ணன். அவனது இதழ்களின் சுவையும் வாசமும் எப்படியிருக்கும் என்று தெரிய வேண்டுமாம் அவளுக்கு. அந்த இதழ்களில் கற்பூரத்தின் மணம் வருமோ, தாமரையின் வாசம் வீசுமோ என்றெல்லாம் தோன்றுகிறது. தோழியைப் பார்த்துக் கேட்கலாம் என்றால், தோழியாரும் அங்கே இல்லை.

பாடலை இப்போது பார்க்கலாம்.

கருப்பூரம் நாறுமோ
கமலப்பூ நாறுமோ
திருப்பவளச் செவ்வாய்தான்
தித்தித்(து) இருக்குமோ!
மருப்பு) ஒசித்த மாதவன்தன்
வாயஅமுதும் வாசமும்-
விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன்
சொல்ஆழி வெண்சங்கே!!

(மருப்பு: யானைத் தந்தம்; ஒசித்த: முறித்த; ஆழி: கடல்.)

“எங்கேயோ கடலில் பிறந்தாய் நீ; உன்னைத் தான் கேட்கிறேன். சொல்!” - காதல் வெறி எப்படியிருக்க வேண்டும், சங்கைப் பார்த்து இப்படிக் கேட்க!

பிறகு, அந்தச் சங்கின் அதிர்ஷ்டந்தான் என்பது நினைவுக்கு வருகிறது. சொல்லுகிறாள்.

உன்னோ(டு), உடனே
ஒருகடலில் வாழ்வாரை
இன்னார் இனையர்என்(று)
எண்ணுவர் இல்லைகாண்!
மன்னாகி நின்ற
மதுசூதன் வாயமுதம்
பன்னாளும் உண்கின்ற
பாஞ்ச சன்னியமே!

(மன்னாகி நின்ற மதுசூதன்: உலகங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் தலைவனான விஷ்ணு மூர்த்தி; பாஞ்ச சன்னியம்: விஷ்ணு ஏந்திய சங்கின் பெயர்.)

கடலிலே சங்குகள் லக்ஷம் லக்ஷமாகத்தான் இருக்கின்றன. இருந்தென்ன, செய்ய? அவைகளை யார் கவனிக்கிறார்கள்? அவைகளைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபம் உண்டா? கிடையாது.

மதுசூதனனுடைய வாயமுதம் உண்ணும் பாக்கியம் உனக்குத் தானே கிட்டியிருக்கிறது! பெண்கள் பேசுகிறதெல்லாம் உன்னைப் பற்றித்தானே!

ஆனாலும் உன்னிடம் ஒரு காரியம் சொல்ல வேண்டும். பொறாமை என்று ஒன்றிருக்கத் தானே செய்கிறது? ஆகையால், ஜாக்கிரதை.

உண்பது சொல்லில்
உலகளந்தான் வாயமுதம்!
கண்படை கொள்ளல்
கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே!
பெண்படையார் உன்மேல்ப்
பெரும்பூசல் சாற்றுகின்றார்,
பண்பல செய்கின்ற
பாஞ்ச சன்னியமே,

(உண்பது சொல்லில்: உன் ஆகாரம் இன்னது என்று சொல்லப் புகுந்தால்; உலகளந்தான் வாயமுதம்: திருமாலின் இதழ்களில் ஊறும் அமுதம்; கண்படை கொள்ளல்: சௌகரியமாகப் படுத்து உறங்குகிறதோ; பெண் படையார்: பல பல பெண்கள்; பெரும் பூசல் சாற்றுகின்றார்: ரொம்ப ரொம்பப் புகார் சொல்லுகிறார்கள்; பண்பல செய்கின்ற: எத்தனையோ விதமாகப் பாடுகின்ற.)

நோக்கால்ச் சாவியிலிருந்து பிறந்து வந்த குழந்தையைப் பார்த்துக் கமலா ஆனந்த வெறி கொள்ளுகிறாள். கண்ணன் கையிலுள்ள சங்கைப் பார்த்துப் பொறாமை வெறி கொள்ளுகிறாள் கோபிகா ஸ்திரீ!

உயிர்களுக்குள் எல்லாம் உயிராய் இருந்து ஆட்டுகிற பரம்பொருளைப் பார்த்துப் பக்தி வெறி கொள்ளுகிறார் பக்தர். அந்தப் பக்தரின் பக்தி வெறியும் கோபிகையின் வெறி போல்த்தான். அதற்குக் கொஞ்சமும் குறைவில்லை!

✽ ✽ ✽

ஆண்டாள் பாசரங்கள் மூன்றும் எப்படி நம்மைக் கண்ணனுடைய பக்தியில் ஈடுபடுத்துகின்றன! நம்மை ஆளத்தான் செய்கிறாள் ஆண்டாள்!

நானும் வருகிறேன் [பொய்யாமொழிப் புலவர்]

கவி என்பது எந்த பாஷையிலும் அபூர்வமான வஸ்துத்தான். ஆயிரம் வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை கவிஞர் ஒருவர் பிறக்கிறார் என்று சொல்லுவதில் ஒரு உண்மை இருக்கவே செய்கிறது. அவ்வளவு அரிய வஸ்து கவி.

ஆனாலும் கவியை விடக் கவியை அனுபவிக்கிறது அதிக அபூர்வமான காரியமோ என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

ஆர்னால் பெனட் சொன்னது நமக்கு அடிக்கடி ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. “கவியைச் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டால் போச்சு காரியம். எந்தக்கூட்டமும் கலைந்து ஓடிவிடும்” என்றார்.

இது ஆங்கிலக் கவி சம்பந்தமாகச் சொன்னது. தமிழ்க் கவி சம்பந்தமாகவும் அதையே சொல்லலாம் போல் இருக்கிறது.

ஏதோ மரியாதைக்காக தமிழ்க் கவியை அனுபவிக்கிறோம், அனுபவிக்கிறோம் என்று பலர் சொல்லி வந்தார்கள். மரியாதைச் சம்பிரதாயங்கள் தற்போது குறைந்து நிற்கிற காரணத்தால், வெளிப்படையாகவே தங்கள் வெறுப்பைச் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்கள். வெறுப்பு எவ்வளவு தூரம் போயிருக்கிறது என்று கேட்டால், தமிழ் மேலேயே, வெறுப்பும் கோபமும் பிறந்து விட்டன.

ஆனாலும் வெறுப்பும் கோபமும் ஒரு சிறு சாராருக்குத்தான். மொத்தத்தில் பார்த்தால் தமிழிலும்

தமிழ்க் கவியிலும் ஆர்வமே உண்டா யிருக்கிறது. ஆடவர், பெண்டிர், இளைஞர் எல்லோருக்கும் ஒரு தனி ஆர்வம் பிறந்திருக்கிறது.

தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கும் தமிழ் நாட்டுக்கும் நல்ல சகுனம் அது.

✻

✻

✻

உண்மையான கவியின் ஆழத்தையும் உள் நின்று வெளிவரும் பிரகாசத்தையும் கண்டு அனுபவிக்கக் கூடியவர்கள் பூர்வகாலத்திலும் அபூர்வமாய்த் தான் இருந்திருக்கிறார்கள். சில கவிஞர்களின் புலம்பலில் இருந்து இந்த உண்மை நமக்குத் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன் உறையூரில் சோழ மன்னன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுடைய மந்திரி சீனக்க முதலியார் உறையூர் வட்டகையில் இருந்த கண்டியூரில் இருந்தார்.

சீனக்க முதலியார் பெரிய வள்ளல், வள்ளலாய் இருந்ததை விட அவரிடத்தில்ச் சிறப்பு என்ன என்றால் உண்மையான தமிழ்ப் பாடல்களை வெறிகொண்டு அனுபவிப்பார். நல்ல புலவர்களைச் சதா தன்னிடம் வைத்துக் கொண்டிருப்பார். பொய்யா மொழிப் புலவர் அப்படி அவருடன் இருந்த புலவர்.

பொய்யா மொழிப் புலவர் சொல்லும் பழம் பாடல்களை மனசுக்குள் வாங்கி அவைகளோடு திளைத்துக் கொண்டிருப்பார். போன போன இடமெல்லாம் அந்தப் பாடல்களைப் பாடுவார். ஆற்றில் குளிக்கும் போதும் பாடுவார். வண்டியில் போகும் போதும் பாடுவார். சாப்பிடும் போதும் பாடுவார்.

இப்படி யெல்லாம் தமிழ்ப் பாடல் சிலரை ஆட்கொள்ளும், ஆட்டுவிக்கும் என்பது கண்கூடாகப் பார்க்கிற காரியம்தான் இப்போதும்.

இப்படியிருக்கிறது பொய்யாமொழிப் புலவருக்கும் தமிழ்ப் பாடல்களுக்கும் சீனக்க முதலியாருக்கும் இடையே உள்ள உறவு.

✻

✻

✻

சீனக்க முதலியாருடைய வீட்டு மாடியில் வசதியான ஹால்கள், அறைகள், வராந்தாக்கள் இருக்கின்றன. இவைகளோடு அழகான நிலர் முற்றமும் இருக்கிறது.

நிலா முற்றத்தில் சீனக்க முதலியார் படுப்பதற்காகக் கட்டில் மெத்தை எல்லாம் போட்டுச் சௌகரியப்படுத்தியிருக்கிறது.

இரவு சாப்பாடு ஒன்பது மணிக்கு ஆயிற்று. முதலியாரும் பொய்யாமொழிப் புலவரும் அப்படியே மாடியில் ஏறி ஹால் வழியாகப் பின்னால் இருந்த நிலா முற்றத்துக்குப் போய்க் கட்டிலண்டை போனார்கள். முதலியார் கட்டிலில் உட்கார்ந்தார். புலவரைப் பக்கத்தில் உட்காரச் சொன்னார் - மெத்தை மேலேயே.

வழக்கம் போல் பொய்யா மொழிப் புலவரும் பாடல்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். முதலியார் அதில் கிறங்கிப்போனார். அப்படியே பாடல் பாடலாகப் பாடி வந்தார் புலவர். மணி பதினொன்று ஆய்விட்டது.

ஏதோ ஜோலியாக முதலியார் கீழே போக வேண்டியிருந்தது. புலவரிடம் 'இதோ வந்து விடுகிறேன். இருங்கள்' என்று சொல்லி விட்டுக் கீழே இறங்கிப் போய்த் தம் காரியஸ்தர்களோடு பேச வேண்டிய விஷயங்களைப் பேசிக்கொண்டே வெளியே போய் விட்டார்.

புலவர் சிறிது நேரம் விழித்திருந்தார். கண்ணைக் கட்டிக் கொண்டு வந்தது தூக்கம். அப்படியே சாய்ந்து தலையணையில் தலையை வைத்துக் காலை நீட்டிக் கட்டிலின் விளிம்பை ஒட்டிப் படுத்துக் கொண்டு தூங்கிவிட்டார்.

மணி பன்னிரண்டு. வீட்டு வேலைகளை யெல்லாம் பார்த்து விட்டு மாடியேறி நிலா முற்றத்துக்கு வந்தாள் முதலியாரின் மனையாள். அயர்ந்து கட்டிலில் கணவன் படுத்திருப்பதாக எண்ணி மெள்ளக் கட்டிலில் எதிர்ப்பக்க விளிம்பை ஒட்டிப் படுத்துக் கொண்டாள்.

நிலவு தெள்ளத் தெளிந்து பிரகாசமாய் அடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. முதலியார் நிலா முற்றத்துக்கு வந்தார். கட்டிலில் இருவரும் அயர்ந்து நித்திரை போவதைப் பார்த்தார். விஷயத்தைத் தெரிந்து கொண்டார். புலவர் பக்கமாக வந்து நின்றார். அந்த நேரம் புலவர் கொஞ்சம் கண்ணை விழித்தார். "அப்படியே படுத்திருங்கள். எழுந்திருக்க வேண்டாம். நான் கீழே போய் ஜோலிகளைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்" என்று புலவரிடம் மெள்ளச் சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் கீழே இறங்கிப் போய் விட்டார்.

விழிக்க நேர்ந்த புலவருக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. எழுந்திருந்து உட்கார்ந்தார் கட்டிலில். அப்போது தென்பட்டது பக்கத்தில் படுத்திருப்பது முதலியாரின் மனைவி என்பது.

மனசுக்கு எவ்வளவோ கிலேசம். முதலியார் வந்தார். அவரிடம் தம்முடைய மனவருத்தத்தை மிக்க ஆற்றாமையோடு சொன்னார். முதலியார் ஒரு குற்றமும் இல்லை யென்று சொல்லிச் சமாதானப் படுத்தினார் புலவரை.

முதலியாரின் நட்பு இன்னதென்று தெரிந்தது புலவருக்கு. மறக்கக்கூடிய நட்பா அது!

2

சில வருஷங்கள் கழிகின்றன. உறையூரில்ச் சோழ மன்னனோடு பொய்யாமொழிப் புலவர் இருக்கிறார். உல்லாசமாய்ப் பொழுது போய்க்கொண்டிருந்தது. காலை ஏழு மணி. கண்டியூரில் இருந்து ஆள் வந்தது. மன்னனுக்குச் செய்தி சொல்ல வந்த ஆளை மன்னன் விசாரித்தான். மந்திரி சீனக்க முதலியார் காலமாய் விட்டார் என்பதைச் சொன்னான் அவன்.

பக்கத்திலிருந்த பொய்யாமொழிப் புலவர் மூர்ச்சையாய்க் கீழே விழுந்து விட்டார். மனசு அப்படி இடிந்து விட்டது புலவருக்கு. முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்து ஸ்மரணை உண்டாக்கினார்கள். ஒரே புலம்பல்! “எப்படி நீ போகலாம் தனியாக! நானும் வருகிறேன்! நானும் வருகிறேன்! வருகிறேன்! வருகிறேன்!” என்று புலம்பிக் கொண்டே யிருக்கிறார். புலவரை மன்னன் சமாதானப்படுத்தி ‘ஏன் இந்தப் புலம்பல்?’ என்று கேட்டான். புலம்பலோடு புலம்பலாய்ப் புலவர் மன்னனிடம் சொல்லுகிறார்.

வாழி சோழ! என்
வாய்மொழி கேண்மோ!
ஊழி நிலாவெரி
மாளிகை யின்வயின்,
கட்டிளங் கணவன்
கவின்பெறு சேக்கை
என்றறி மனைவி
நெடிது துயில்கொள, --
எழல் கிடமின்
எனப்பரிந்து அருகெனைச்

சொல்லிய நண்பன்
தனிச்செல் பவனோ;
நானும் ஏகுவன்
நற்றுணை அவற்கே.

(வாழி சோழ : சிறந்து வாழும் சோழ மன்னனே; என் வாய்மொழி கேண்மோ: நான் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்பீராக; ஊழி நிலவெரி மாளிகையின் வயின்: யாதொரு களங்கமும் இல்லாது நிலவு எரிக்கும் மாளிகையின் நிலா முற்றத்தில்; கட்டிளங் கணவன் கவின் பெறுசேர்க்கை: இளமையோடு கூடிய கணவனது அழகிய படுக்கை தான் என்று எண்ணிக் கொண்ட மனைவி; நெடிது துயில் கொள: நெடு நேரம் படுக்கையிலே படுத்து உறங்க; எழல் கிடமின் எனப் பரிந்து: எழுந்திருக்க வேண்டாம், அப்படியே படுத்திரும் என்று மிக்க பரிவோடு; அருகெனைச் சொல்லிய நண்பன்: என் பக்கத்தில் வந்து காதோடு காதாய்ச் சொல்லிய நண்பன் (சீனக்க முதலியார்); தனிச் செல்பவனோ; அமர உலகத்துக்குத் தனியாய் செல்லலாமா; நானும் ஏகுவன் நற்றுணை அவற்கே: அவனுக்குச் சரியான துணை அல்லவா நான்.

குறிப்பு: செய்யுளில் விட்டு விட்டு தத்தித் தத்தி விஷயம் ஒலிப்பதிலிருந்து புலம்பல்ச் சாயலானது தெரிய வருகிறது.)

இந்த முறையில்ப் புலம்பி நின்ற புலவர் மன்னனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு உடனே கண்டியூருக்குப் புறப்பட்டார்.

✱ ✱ ✱

சாயங்காலம் ஐந்தரை மணி. சீனக்க முதலியார் வீட்டுக்குப் போனார் புலவர். மயானத்துக்கு எல்லாரும் போய் விட்டார்கள் என்று தெரிய வந்தது.

புலவர் வேகமாய் போனார். அடுக்கிய காஷ்டத்தின் மீது சீனக்க முதலியாரின் உடலை ஏற்றி வைத்திருக்கிறது.

புலவர் ஓடிப்போய் உடலின்மேல் விழுந்தார். அலறினார். ஏதேதோ புலம்பினார்.

அன்றுநீ செல்லல்
கிடஎன்றாய்! எம்மைவிட்டு
இன்றுநீ வானுலகம்
ஏகுவையோ! - நன்றுநன்று

வான்நக்க பூண்திகமும்
 மார்பு!எம் கண்டியூர்
 சீனக்கா செல்லல்
 கிட.

(நன்று நன்று : எல்லாம் சரியாய்ப் போய்விட்டது. சரி சரி; வான் நக்க பூண் திகமும் மார்பு: வானளாவிப் பிரகாசம் வீசும் மணி மாலைய அணிந்த மார்பனே; செல்லல் கிட; போய் விடாதே. கொஞ்சம் படுத்திரு. நானும் உடன் வருகிறேன்.)

தமிழ்க் கவி மூலமாக உண்டான, என்றும் அழியாத நட்பைப் பாடலில்ப் பார்க்கிறோம். புலவருடைய ஏக்கம் செய்யுளில் ஒலிக்கிறது.

திகைத்த மனம் தெளிந்தது [பெருந்தேவனார்]

பாஷையின் பண்பு இன்னதென்று தெரிவது கஷ்டம். ஆங்கில பாஷையின் பண்பைத் தெரிந்தவர் மூன்று பேர்தான் என்பதாக ஒருவர் சொன்னார். அதிகாரத்துடனேயே சொன்னார்.

தமிழ் பாஷையின் பண்பைத் தெரிந்து கொள்வதும் கஷ்டந்தான். கஷ்டந்தான் என்பதை வேண்டிய மட்டும் நாம் அனுபவிக்கிறோம்.

தமிழ் கட்டுரைகள் வருகின்றன. விஷயம் என்னவென்று தெரியவில்லை நமக்கு. 'அட்டே! யாராவது இதைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துக் கொடுக்கக் கூடாதா? விஷயம் விளங்கிவிடுமே, தலைவலி தீருமே!' என்று தினம் தினம் நொந்து கொள்ளத்தான் வேண்டியிருக்கிறது.

தற்காலத்தைப் பற்றிச் சொல்வானேன்? நெடுகிலும் தமிழ்ப் பண்பு தெரியாத சங்கடம் இருந்து தான் வந்திருக்கிறது.

உரை ஆசிரியர்கள் உரை நடை என்று விளங்காத தமிழில் எதையெல்லாமோ எழுதித் தள்ளிக் குவித்து விட்டார்கள்.

செய்யுள் வடிவத்திலும் பிறர் எழுதித் தீர்தார்கள். அந்தக் கல்லாங்கரட்டுக்குள் நடந்து நடந்து முட்டுப் போய், மூக்குப் போய், மூளை குழம்பிக் கஷ்டப்பட்டது ஒரு இதிகாசம்.

இந்தச் சிரமத்தில் தமிழ்ப் பண்பைப் பார்க்க எங்கே நேரம் இருக்கிறது? அந்தப் பக்கமே திரும்ப மாட்டேன் என்று விட்டது கண்.

தமிழ்ப் பண்பைத் தெரிந்த அபூர்வமான சில ஆசிரியர் களுக்குள் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் ஒருவர். ஏதோ ஒன்பதாவது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தவர் என்று சிலர் கணக்கிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள். நமக்கு அவர் வாழ்ந்து வந்த கால மல்ல விஷயம்; தமிழ்தான் விஷயம்.

பெருந்தேவனார் பாரதம் முழுவதையும் இருபதினாயிரம் பாடல்களில் பாடியிருந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். அந்த அருமை யான பாடல்கள் எல்லாம் இப்பொழுது அநேகமாய் அழிந்து போய்விட்டன. சிதைந்து போன ஏடுகளை அங்கொன்று இங்கொன் றாகப் பார்த்துச் சுமார் 800 பாடல்களைத் திரட்டி (பாடம் அனேக மாய்ச் சிதைந்ததுதான்) 1925-ம் வருஷம் அதாவது 27 வருஷத்துக்கு முன்பு வெளிவிட்டார்கள் பண்டித அ. கோபாலய்யர் அவர்கள். தமிழுக்குச் செய்த பெரிய உபகாரம் அது. இந்த வெளியீடு இல்லை யென்றால் பெருந்தேவனார் பாரதம் போனது போனதுதான். பெருந்தேவனார் என்று வெறும் பெயர்தான் மிஞ்சி இருக்கும்.

பெருந்தேவனார் தமிழ்ப் பண்பில்த் தோய்ந்தவர் என்று சொல்லும்போது நமது சமய தத்துவ உண்மைகளிலும் தோய்ந்தவர் என்பது ஏற்படும். அவர் எப்படித் தோய்ந்துள்ளார் என்பதைக் கொஞ்சம் கவனித்துப் பார்க்கலாம்.

நம்முடைய உடலையும் உடையையும் வைத்துத்தான் நம்மை நாமென்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறோம். இந்த இரண்டுக்கும் ஆதாரமாயுள்ள பொருள்கள் உணவும் பருத்தியும். நம்மால் ஒரு அரிசி உண்டாக்க முடியுமா? ஒரு சுவை பருத்திதான் உண்டாக்க முடியுமா? எல்லாம் கடவுள் செய்து தந்து நம்மைக் காக்கிற காரியந்தான். தந்தையாகவும் தாயாகவும் இருந்து காப்பாற்றுகிறான் இறைவன்.

காப்பாற்றுகிற காரியம் நம்மோடு நிற்கிற காரியமா? அல்ல. கன்றுக்குட்டிக்குப் பால் தயாரித்துக் கொடுக்கிறான். பசுவின் வயிற்றுக்குள் இருக்கும்போதே ஊட்டி வளர்க்கிறான் கன்றை.

எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் நின்ற அந்தந்த உருவத்தைக் கொடுக்கிறவன் இந்த இறைவன்தான். பாலிலுள்ள அம்சங்களைக் கணக்கிட்டு சேர்த்துத் தருகிற அறிவுத் தத்துவத்தை கணக்கிட்டு சேர்த்துத் தருகிற அறிவுத் தத்துவத்தை இன்னதென்று சொல்ல முடியுமா? இந்த விதமாக அறிவுத் தத்துவங்கள்தான் எத்தனை எத்தனை!

இத்தனை பெரிய உண்மைகளையும் உணர்ந்து அனுபவிக்க நமக்குக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறதே என்று நாம் சதா நன்றி செலுத்த வேண்டியிருக்கிறது இறைவனுக்கு.

எந்தையாய்த், தாயாய்,
இறைவனாய், எவ்வயிர்க்கும்
முந்து மடுவுதவும்
மூலமாய், --அந்தமிலாப்
பூதமாய், வேதமாய்,
நின்ற புராதனனை
ஓதவா, நெஞ்சே!
உணர்ந்து.

இப்படிச் சமய தத்துவங்களுக்குள் இறங்கித் திளைத்து அனுபவித்த பெருந்தேவனார் பகவத் கீதையைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு அதிகாரிதான். பகவத் கீதையிலுள்ள உண்மைத் தத்துவம் உலகெங்கும் ஆங்காங்கு ஞானிகளுக்குத் தெரிந்துவந்த தத்துவம்.

* * *

பாரதம் மகா பாரதம் தான். பெரிய நாடகம் அது. நாடகத் திலெல்லாம் நாடகம், யுத்தங்களத்தில் அர்ச்சுனனும் கிருஷ்ணனும் பேசிக் கொள்ளும் பேச்சு. பேச்சைக் கொஞ்சம் கேட்போம்.

முதல் நாள் யுத்தம் ஆரம்பமாகிறது. பாண்டவர்கள் சேனை ஒரு பக்கம். எதிரிலே துரியோதனனது சேனை. விஸ்தாரமான இடத்தை அடைத்து நிற்கிறது சேனை.

சேனையின் முன்னணியில்ப் போருக்கான ஆயுதங்களோடு ஒரு தேர் வந்து நிற்கிறது. ஒரு நகரத்து முகத்தில் யுத்த சன்னத்தர்கள் அடங்கிய கோபுரம் நிற்பது போல் நிற்கிறது தேர்.

தேரில் அர்ச்சுனனது பாட்டனாரான பீஷ்மர் நிற்கிறார் துரியோதனனது சேனைக்குத் தளகர்த்தராகவே நிற்கிறார்.

பொன்னுலத்தில் தேவேந்திரனது அமராவதி நகரத்தின் முகப்பில் போருக்கான தளவாடங்களோடு கோபுரம் எழுந்து நிற்குமாம்.

“கூர்முகத்து வாளமரர்
கோமான் கொடிநகரில்ப்
போர்முகத்து கோபுரம்
போன்றதால்”

விஸ்தாரமான உலகத்தையே கவித்துக் காக்கிற சாம்ராஜ்யத்துக்கு அதிபதியான துரியோதனனுடைய சேனையின் முன்னணியில் நின்ற பீஷ்மரது (பனைக் கொடியான்) தேர், -- அமராவதி நகரத்துக் கோபுரம் போல் உயர்ந்து நின்றது.

கூர்முகத்து வாள்அமரர்
கோமான் கொடிநகரில்
போர்முகத்த கோபுரம்
போன்றதால் --பார்நிழற்றும்
பைம்பொற் குடையான்
படைச்சேனை முன்னின்று
செம்பொற் பனைக்கொடியான்
தேர்.

(கூர்முகத்து வாளமரர்: கூர்மையான வாள் கொண்டு போர் செய்கிற தேவர்கள்; கோமான் கொடி நகரில்: தேவேந்திரனது கொடிகள் பறக்கிற அமராவதி நகரத்து முகப்பில்; போர் முகத்த கோபுரம்: போர் செய்யும் வீரர் ஏறி நிற்கிற கோபுரம்; பார் நிழற்றும் பைம்பொற் குடையான்: உலகத்தையே கவித்துக் காக்கிற குடை வேந்தனான துரியோதனனது; படைச்சேனை முன்: ஆயுதங்கள் ஏந்திய சேனை முன்; செம்பொற் பனைக்கொடியான் தேர்; அழகாய் அமைந்த பனைக் கொடியோடு கூடிய பீஷ்மரது தேர்.)

இப்படி நிற்கிறது பீஷ்மரது தேர், --அர்ச்சுனனை அருமையாய் வளர்த்தெடுத்த பீஷ்மரது தேர். பார்க்கிறான் பீஷ்மரை அர்ச்சுனன்.

தன்னுடைய உயிர்த் தோழனோ குருவோ என்று எண்ணக் கூடிய துரோணாச்சாரியாரும் நிற்கிறார். இன்னும் எத்தனையோ அன்பான உற்றார் நிற்கிறார்கள். அத்தனை பேரையும் போரில் தன் அம்புக்கு இரையாக்கி ராஜ்யத்தை ஆளவா? பேஷ், பேஷ், இதைவிடக் கேவலமான தொழில் ஏற்படவா செய்யும் ஒரு மனுஷனுக்கு வாழ்க்கையில்? இத்தகைய எண்ணங்கள் பல வந்து அர்ச்சுனனது இதயத்தைத் தாக்கின. என்ன செய்வான் அப்பாவி வீரன் அர்ச்சுனன்!

தனக்கு முன்னிருந்த சாராத்தியம் செய்த கிருஷ்ணனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

உற்றாரை எல்லாம்
உடன்கொன்(று) அரசாளப்

பெற்றால்தான் பேணேன்
 அது என்று - சொல்தாழ்ந்து
 வாள்த்தடக்கை வில்நெகிழ
 வாளா இருந்திட்டான்
 தேர்த்தட்டின் மீதே
 திகைத்து.

(பேணேன் அது என்று: அரசாள்வதை ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டு; சொல்தாழ்ந்து: வார்த்தை அப்படியே பம்மிவிட்டது, வீர வார்த்தை எங்கேயோ போய் விட்டது; வாள்த் தடக்கை வில்நெகிழ: மிக்க பலம் பொருந்திய கையிலுள்ள வில்லானது மெள்ள நழுவித் தடாரென்று விழுந்தது தேர்த்தட்டில்: வாளா; சும்மா; - திகைப்பின் பாவம் அப்படியே நிற்கிறது செய்யுளில்.

✱ ✱ ✱

பார்த்தான் கிருஷ்ணன். ரொம்ப சங்கடமாய்ப் போய் விட்டது. அர்ச்சுனனை எப்படித் தேற்றுவது என்று யோசித்தான்.

நம்முடைய விசுவரூபத்தை அதாவது எங்குமாய் எல்லா வஸ்த்துவமாய் இருக்கும் உண்மையைப் பிரத்தியக்ஷமாய் அர்ச்சுனனுக்குக் காட்டினால் ஒழியப் பிரயோசனம் இல்லை என்று எண்ணினான்.

அவ்வளவுதான்: அர்ச்சுனனது மனக் கண்முன் கடவுள் தத்துவமானது நிறைந்து நின்று விட்டது. பேரண்டம் அகண்டம் எல்லாவற்றிலுமே நிறைந்து விட்டது.

✱ ✱ ✱

சாமான்ய அறிவுக்கு மலையென்றும் மரம் என்றும் தனித் தனி வஸ்துக்களாகத் தோன்றுகின்றன. உண்மையை ஊடுருவிப் பார்த்தோமானால், கல்லோ, மண்ணோ, தங்கமோ, வெள்ளியோ, இரும்போ, ஈயமோ ஒன்றும் கிடையாது. எல்லாம் அணுக்களாக முதலில் முடிகின்றன. தங்க அணு, வெள்ளி அணு என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறோம்.

பிறகு அணுக்களைப் பரிசீலனை பண்ணிப் பார்க்கும்போது அணுவில்க் கோடியில் ஒரு பாகமான சில தூள்கள்தான் மிஞ்சுகின்றன. அவைகளை மறுபடியும் பரிசீலனை செய்வோமானால் இன்னும் அதி நுட்பமான தூள்களாய்ப் போகின்றன. இப்படித்

தேய்ந்து தேய்ந்து கடைசியில் ஒரே வஸ்த்துவாய் முடிகின்றன. அந்த வஸ்த்துவில் பேதமோ உருவமோ ஒன்றுமே இருக்க இடமில்லை. அந்த வஸ்த்துவையே கடவுள் என்று சொல்லுகிறோம். அந்த வஸ்த்துவில் அசைவு யாதொன்றும் இல்லை. ஆனால் பேருள்ளம் ஒன்று நிறைந்திருக்கிறது.

அந்தப் பேருள்ளத்தில் நிகழ்கிற கனவு நிகழ்ச்சிகளே சிருஷ்டிப்பொருள்கள் எல்லாம் - மலையோ, மரமோ, கல்லோ, மண்ணோ, தங்கமோ, வெள்ளியோ, இரும்போ, ஈயமோ எல்லாம்.

ஜீவப் பிராணிகளும் நாமுமே அந்தக் கனவு நிகழ்ச்சியில் உண்டாகும் வஸ்துக்கள்தான்.

அடிப்படையாக உள்ளது அந்தப் பேருள்ளம் ஒன்றுதான்: பிறக்கிற தென்றும், கொஞ்ச காலம் நிலைத்து நிற்கிற தென்றும், பிறகு மறைகிறதென்றும் சொல்லுவதெல்லாம் கனவு நிகழ்ச்சிகளே.

பாவம், தர்மம், கொடுமை, இரக்கம் ஒன்றும் இருக்க இடமில்லை அந்தக் கடவுள் மயத்தில்.

பிறப்பு, நிலை, கேடு

இவையாவான்; பாவம்

அறத்தினோடு ஐம்பூதம்

ஆவான் - உறற்கரிய

வானாவான் மண்ணாவான்

மன்னுயிர்கள் அத்தனையும்

தானாதல் காட்டினான்

தான்.

(பிறப்பு நிலை கேடு: பிறத்தல், நிலைத்து நின்றல், மறைதல்; பாவம் அறத்தினோடு ஐம்பூதம் ஆவான்: பாவம் என்று சொல்லுகிறதும் தர்மம் என்று சொல்லுகிறதும் அந்தக் கடவுள்தான் -- அதோடு பஞ்சபூதங்கள் (ஐட வஸ்துக்கள்) என்று சொல்லுகிறதும் அவன்தான்; உறற்கரிய வானாவான் மண்ணாவான்: எட்டாத வானென்ன, இந்த பூமிதான் என்ன, உயிர் வர்க்கங்கள் தான் என்ன, எல்லாம் அந்தக் கனவு மயந்தான்; பிறகு பாவமேது, தர்மமேது, இரக்கம் ஏது, கொடுமைதான் ஏது! எல்லாம் அந்தக் கடவுள் மயந்தான். மிச்சமாக ஒன்றும் இல்லை.

இந்த உண்மையை அர்ச்சுனனுக்கு கிருஷ்ணன் காட்டி விட்டான் பிரத்தியக்ஷமாக. இதைத்தான் விசுவரூபம் என்று சொல்லுகிறோம்.

அர்ச்சுனனுக்கு தெளிவாய்த் தெரிந்து விட்டது உண்மை.

தானில்லை என்பது தெளிவாயிற்று. பீஷ்மர் இல்லை என்பது தெளிவாயிற்று. துரோணர் முதலியவர்களும் இல்லை என்பது தெளிவாயிற்று. கவலை விட்டது. மனசில் அமைதி உண்டாய் விட்டது. வாய் விட்டுப் பேசுகிறான்.

ஆயா! என் மைத்துனனே!
ஆழித்தேர் பாகா! நான்
பேயான் உரைத்த
பெரும்பிழைகள் -- மாயா!
பொருபடைக் கை மாலே!
பொறுத்தருள் வாய்என்று
திருவடிக் கே வீழ்ந்தான்,
தெளிந்து.

(ஆயா: இடையர் குலத்துக்கு அலங்காரமாய் விளங்கு பவனே; ஆழித்தேர் பாகா: சக்கரத்தோடு கூடிய என்னுடைய தேருக்குப் பாகனாய் அமைந்த கடவுளே; பேயான் உரைத்த பெரும் பிழைகள்: பேய்த்தனமாய்ச் சொன்ன தவறுதல்களை எல்லாம்; மாயா: யுத்தம், பகைவர், உறவினர் என்றெல்லாம் ஜால வித்தை காட்டும் இறைவனே; பொருபடைக்கை மாலே: போர் செய்கிற சக்கராயுதத்தைக் கொண்ட திருமாலே; பொறுத்தருள்வாய் என்று: தவறுதல்களைப் பொறுப்பாய் என்று சொல்லிக் கிருஷ்ணனுடைய திருவடியில் அப்படியே விழுந்தான் அர்ச்சுனன்; தெளிந்து: உண்மை நிலையைத் தெளிவுடன் தெரிந்தவனாய்.)

உலக நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் அடிப்படையான கடவுள் தத்துவத்தை அழகான நாடக முறையிலேயே எடுத்து விளக்கு கின்றன, மூன்று கவிகளும். அபூர்வமான கவி உருவம், பாவம் எல்லாம் அமைந்துள்ள அருமையான கவிகள்.

பெருந்தேவனார் தத்துவ உண்மைகளில் எப்படி திளைத்துப் பாடுகிறார் என்பதை நாம் நன்றாய் உணருகிறோம்.

நாமெல்லாம் உணரும்படி பகவத் கீதையைப் பாடி முடித்து விட்டார் பெருந்தேவனார்.

நெஞ்சமே எழுந்திரு! வா!

புத்தி என்பது தனியான உணர்ச்சி, உண்மையான உணர்ச்சியே.

1943ம் வருஷத்தில் ஆங்கிலக் கல்வி காரணமாகவும் ஆங்கில நடை, உடை காரணமாகவும், சாயங்காலம் கிளப்புகளில் நண்பர்களுடன் உறவாடுதல் காரணமாகவும், கோயில்களைப் பற்றிய நினைவு அவ்வளவாக வருவதில்லை. வந்தாலும் ஏதோ மியூசியம், பார்க்கு முதலிய இடங்கள் போலத்தான் நினைவு வரும். தினசரி வாழ்க்கையோடு ஒட்டிய காரியம் அல்லவா என்று படாது. எல்லாம் கால வித்தியாசம்.

மேலே குறித்த நாகரிகத்தின் வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள் நம்மோடு ரொம்பும் ஒட்டிக் கொண்டன. ஏதோ நம்முடனேயே பிறந்தன என்றும், அவை இல்லாமல் போனால் வாழ்க்கை வாழ்க்கையாகாது என்றுமே எண்ண நேர்ந்துவிட்டது.

ஆனால் ஒன்று. இந்த வாழ்க்கைக்கு மேலான வாழ்க்கை ஒன்று இருக்கிறது. உண்மையான ஆனந்த அனுபவங்கள் அதில் இருக்கின்றன. அந்த அனுபவங்கள் இருக்கின்றன என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் அந்த வாழ்க்கைத் துறையில் கொஞ்சமாவது இறங்க வேண்டும். கிளப்புக்குப் போவதை ஒரு வாரம் ஒற்றிப்போட்டு (ஒரு வாரம் போதும்) உற்ற நண்பர்களோடும் மனைவியரோடும் ஒரு கோயிலுக்குப் போகவேண்டும். சாயங்காலம் ஆனதும் கோயிலுக்குப் போக ஏற்பாடு பண்ணிவிட வேண்டும். கோயிலுக்குப்

போய் அங்குள்ள வாத்தியத்தை கேட்க வேண்டும். பாடும் பாசுரங்களக் கேட்க வேண்டும்; பிராகாரம் சுற்றவேண்டும்; தீபாராதனை முதலான வழிபாடுகளில் கலக்கவேண்டும். இதோடு தற்காலத்து ஸயன்ஸ் சொல்லுகிற உண்மையையும் கொஞ்சம் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள வேணும்.

அதாவது ஒரே ஒரு சக்திதான் பேரண்டம் முழுவதையும் ஆட்டுகிறது. ஒரே நியதியின்படி ஆட்டுகிறது. அதுவும் அனாதியாய் இருந்து வரும் நியதி. நம்முடைய உடலின் செயல்கள், உள்ளத்தில் நிகழும் செயல்கள் எல்லாம் ஒன்று விடாமல் அந்த நியதிக்குள் நின்று ஆடுகிற காரியம்தான். இப்படி எங்கும் வியாபித்ததாய் அநாதியாய் நிகழ்ந்து வரும் நியதியை (ஆங்கிலத்தில் “லா” என்பார்கள்) நம்மவர்கள் இறைவனது அருள் என்கிறார்கள். எல்லாம் அவனது அருள் வயத்தது என்றார்கள் அடையாள முகமாய்ப் பேசும்போது எல்லாம் இறைவனது திருவடியில் அடங்கிக் கிடப்பதுதான் என்றார்கள்.

கோயிலில் நின்று சேவிக்கும்போதே மேலே சொன்ன திருவடியைக் கொஞ்சம் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். பிறகு ஒரு வாரத்தில் தெரிந்துவிடும். கோயில் என்றால் இன்னது, வழிபாடு என்றால் இன்னது, பக்தி மார்க்கம் என்றால் இன்னது என்பதெல்லாம்.

இதை எல்லாம் நம்மவர் எவ்வளவு அற்புதமாய் வாழ்க்கையோடு ஒட்டி அனுபவித்திருக்கிறார்கள். அவர்களது கையோடு ஒட்டி அனுபவித்திருக்கிறார்கள். அவர்களது ஆழ்ந்த பண்பாடுதான் என்ன! என்று அதிசயிக்கத் தோன்றும்.

பக்திப் பண்பாட்டில் ஈடுபட்ட ஒருவர் புண்ணிய ஸ்தலங்களுக்குப் போய் வழிபாட்டை ரொம்பவும் அனுபவித்தவர்; அங்கே உள்ள அடியார்களுடனிருந்து கடவுள் தத்துவங்களைப் பலவிதமாகவும் கேட்டுக் கேட்டுப் பரவசமானாவர்.

ஒரு சமயம் எதோ குடும்ப நிர்வாகநிர்வந்தங்களில் ஈடுபட்டு கோயிலுக்குப் போய் அனுபவிக்கும் அனுபவம் இல்லாது போய்விட்டது. இரண்டொரு மாசந்தான். பிறகு தேட்டம் உண்டாகிறது. தேட்டம் எப்படி உண்டாகிறது என்று பார்ப்போம்.

“நாராயணன் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்தலங்களுக்கெல்லாம் யாத்திரை செய்துவிட்டுத் தான் வருவோமே. வீட்டுக்காரியங்களைக் கொஞ்சம் கட்டிவைத்தால் என்ன?” என்று படுகிறது.

வெண்பா

நாடுதும்வா நெஞ்சமே நாரா யணன்பதிகள்
கூடுதும்வா மெய்யடியார் கூட்டங்கள்

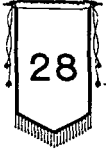
எல்லா ஸ்தலங்களுக்கும் போகிறது இருக்கட்டும். நம்முடைய
சொந்த ஸ்தலமான இந்தனூர் பெருமாள் இதோ இருக்கிறார்.
இவரை இப்போதே போய் சேவித்துவிட்டு வருவோமே.

நாடுதும்வா நெஞ்சமே நாரா யணன்பதிகள்
கூடுதும்வா மெய்யடியார் கூட்டங்கள் -சூடுதும்வா,
வீதிஎங்கும் கார் அகிலின் வீசுபுகை வாசம் எழும்
ஆதியிந்த ஞரான் அடி.

-பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார்

பக்தரது ஆனந்தம், தேட்டம், அவசரம் எல்லாம் பாடலில்
அழகான பாவத்தில் அமைந்து கிடக்கின்றன. அவரது உள்ளத்தின்
பண்பாட்டை பளிங்கில் வைத்துப் பார்த்த மாதிரி பார்க்கிறோம்.

ஏறுங்கள் வானத்தில் [சேரமான் பெருமாள்நாயனார்]

ஓஃவ சமயப்பண்பாடு முப்பதினாயிரம் வருஷ
மாக வளர்ந்து பழுத்து ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பது.

மூர்த்தி ஒன்றை வழிபட்டு எத்தனை எத்தனையோ
பெரிய ஆன்மலாபங்களை நம்மவர் சாதித்து வந்திருக்
கிறார்கள்.

மூர்த்திகளுக்காகக் கட்டி வந்திருக்கிற கோயில்
களை இப்படி அப்படி என்று சொல்லிவிடமுடியுமா.
எவ்வளவு பக்தி எவ்வளவு ஆனந்தம் உருவெடுத்த
மாதிரி நிற்கின்றன.

ஒரு ஞானி தன் அனுபவத்தை எப்படி அழகாகச்
சொல்லுகிறார் பாருங்கள்.

“அதோ எழுந்தருளி இருக்கிறான் சிவபெருமான்.
அவனைப் பாடுங்கள். நந்தவனம் வைத்து புஷ்பம்
எடுத்து அவனுக்கான சின்னஞ்சிறு பணிகளைச்
செய்து கொண்டிருங்கள். அலங்கரித்த திருமேனியைப்
பார்த்துப் பார்த்துக் கவனியுங்கள்.

இப்படியெல்லாம் செய்யும்போது ஆணவம்
மெள்ள நீங்கி உள்ளத்தில் தெளிவு உண்டாய்விடும்.
பிறகு எல்லாம் சிவனது செயல் வேறொன்றும்
இல்லை என்று சந்தேகம் அற்றவர்களாய் அவனுடைய
அருள் மயத்தில் கலந்து விடுவீர்கள்.

கட்டளைக் கலித்துறை

கூறுமின் ஈசனைச்
செய்மின்குற் றேவல்,
குளிர்மின்கண் கள்,
தேறுமின் சித்தம்,
தெளிமின் அருளை -

சிவமயந்தான் எங்குமாய் நின்று செயல் செய்கிறது. நான் இல்லை, அயலான் இல்லை என்ற தெளிவு ஏற்பட்டதும் கோபத்துக்கு இடம் ஏது, ஆசைக்கு இடம் ஏது, கவலைக்கும் இடம் இல்லை தானே, என்று ஆய்விடுகிறது. வேறு என்ன தான் வேணும்.

“கூறுமின் ஈசனைச்
செய்மின்குற் றேவல்
குளிர்மின்கண் கள்,
தேறுமின் சித்தம்,
தெளிமின் அருளை, -
செறுமின் செற் றம்,
ஆறுமின் வேட்கை,
அறுமின் அவலம்,
இவைநெறி யா,
ஏறுமின் வாணத்(து)
இருமின் விருந்தா
இமையவர்க் கே.”

இமையவர் : தேவர்கள்.

மூர்த்தியாகிய ஈசனைப் பாடி வழிபடுவதால் இத்தனை லாபமும் கைகூடும் என்கிறார் சேரமான்பெருமாள் நாயனார். அழகான பாடல், பாடப் பாடல் நாவில் சுவை பிறக்கும்.

குமரகுருபரன் இதழில்.

இடமில்லை தொல்லைக்கு [பட்டினத்தடிகள்]

மனுஷனாய்ப் பிறந்துவிட்டால் எத்தனையோ தொல்லைகள். எத்தனையோ விதத்தில் நம்முடைய தேகமே நம்மைக் கஷ்டப்படுத்துகிறது. பசிதாகம் இருக்கவே செய்கின்றன. வைத்தியர்களுடைய கணக்குள் வந்த வியாதிகள் கணக்குக்குள் பார்த்த வியாதிகள் இப்படியாக எத்தனையோ வியாதிகள்.

இதெல்லாம் போக உற்றார் உறவினருக்காக வருந்துகிற காரியம் எத்தனையோ.

நம் காரியம் ஒருபுறம் இருக்கட்டும், உற்றார் உறவினர் காரியமும் இருக்கட்டும்.

வேண்டாதவர்கள் என்றும், பகைவர்கள் என்றும் ஒரு பெருத்த கூட்டம். அவர்கள் செய்கிற கொடுமை, செய்வதற்காக எண்ணும் கொடுமை இதை எல்லாம் நினைத்தால், அப்பப்பா சகிக்க முடியவில்லை, அவை களைப் போக்கவும் வழி தெரியவில்லை.

✽ ✽ ✽

மேல்நாட்டு ஆசிரியர் ஒருவர் கார்னிஜி. அனுபவத்தில்த் தோய்ந்தவராய் ஒரு காரியம் சொல்லுகிறார்.

“ஏன், கடவுளைக் கொஞ்சம் சோதித்தும் பார்ப்போமே, அந்தவிதமாக மனத்தொல்லை ஓயாதா, பார்ப்போமோ” என்கிறார்.

அந்தச் சோதனையில்த்தான் அமைதி கிடைக்கும் என்ற முடிவுக்கு வருகிறார்.

ஆனாலும் ஒன்று: அந்தச் சோதனை எளிதில் கைக்கு வருவதில்லை. அப்படிச் சோதிப்பதற்கே சில கருவிகள் வேண்டும்.

கலை வேண்டும். சிற்பக்கலைக்கான கோயில் கோபுரம் வேண்டும், ஓவியக்கலையான மூர்த்தி வேண்டும்.

முக்கியமாக இன்னிசையோடு, கலந்த கவி வேண்டும்.

முற்றத் துறந்த பட்டினத்தடிகளுக்கே அவ்வளவும் வேண்டியிருக்கிறது.

பட்டினத்தார் காலம் ரேஷன் காலம் அல்ல. அதைவிடக் கோட்டு, சர்ட்டு, காலர், பனியன், கால்ச்சட்டைகள் முதலான “பாண்டேஜ்கள்” போட்டுக் கட்டவேண்டாத செளகரியமான காலம்.

சரி, பாடலைப் பார்க்கலாம்.

சோறிடும் நாடு
துணியும் தரும்தொண்டர்
ஆனவர்க் கே

(மற்றவர்களுக்கு சலாம் போட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டாத காலம்)

“சோறிடும் நாடு
துணியும் தரும், தொண்டர்
ஆனவர்க் கே
ஏறிடும் கைகள்
இறங்கிடும் தீவினை,
ஏகம தாய்
நீறிடும் மேனியர்
சிற்பம் பலவர்
நிருத்தமும் கண்(டு)
ஊறிடும் கண்கள்
உருகிடும் காண்என்
உள்ளமு மே”

பட்டினத்தாருக்கு ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகிறது. உள்ளம் களைந்து ஆனந்தமாய் ஆகிறது. தொல்லைகள் எப்படிப் பிரவேசிக்கும் அந்த உள்ளத்தில். பிரவேசித்தாலும் அங்கே நிற்க முடியுமா, முடியாது.

பட்டினத்தடிகளது இதயத்தோடு நம்முடைய இதயத்தையும் கொஞ்சச் செய்கிறது அவர் பாடிய அற்புதமான கவி.

பூர்வமான தமிழ்ப் பாடல்கள் எத்தனையோ தொலைந்து போய்விட்டன. அகஸ்தியர் பாடல்கள் மிச்சம் ஒன்றுமே இல்லை என்று சொல்லும்படி எல்லாம் தொலைந்து போய்விட்டன.

முத்தொள்ளாயிரம் இரண்டாயிரத்து எழுநூறு பாடல்களில் நூறுதான் மிஞ்சியிருக்கிறது.

அவ்வையார் பாடல்கள், எல்லாம் போய் பத்தோ இருபதோ மிஞ்சியிருக்கிறது.

கம்பர் பாடல்களும் வேண்டியமட்டும் தொலைந்து போய் இருக்கின்றன.

இவைகளை எண்ணியெண்ணி நமக்கு மனம் நோகிறது. இனி,

இவ்வளவு நஷ்டத்தோடு இன்னொரு நஷ்டத் தையும் சேர்த்து, கணக்கு வைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

நாட்டுப்பாடல்கள், ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களில் உண்டாய்வந்த பல்லாயிரக் கணக்கான பாடல்கள் தொலைந்துபோய் இருக்கின்றன. இந்த நஷ்டமே பெரிய நஷ்டம் என்று கூடச் சொல்லத் தோன்றும். ஏனென்றால் அவைகள் தாமாக அனாயாசமாக விளைந்த செல்வங்கள்.

நாட்டுப்புறத்து மண்ணிலிருந்தும், மரத்திலிருந்தும், செடியிலிருந்தும், கொடியிலிருந்தும் பூத்த நறுமணம் கொண்ட மலர்கள் அவைகள். நம் கைக்கு வந்தவை மிகச் சில.

அவைகளில்ச் சில மிகப் பூர்வமானவை. வேறுசில சமீபத்தில் உண்டானவை. ஆனாலும் அவைகளில்த் தமிழ் நாட்டு மண்ணின் அற்புதமான மணம் கமழப் பார்க்கிறோம்.

எத்தனையோ விஷயங்கள் பற்றி இந்தப் பாடல்கள் நம்முடன் ஒட்டிப் பேசுகின்றன. தமிழ் பாஷையின் லாவகங்களும் தாளங்களும் தேனினும் இனிய இன்னிசைகளும் அவைகளில் நிறைந்திருக்கின்றன.

சரி, ஒரு விஷயத்தைப் பார்க்கலாமா:

தற்சமயம், அதிலும் யுத்தம் உலகத்தைத் தூள்பட மிதித்துத் தாண்டவம் ஆடிக்கொண்டிருந்த காலத்தில்த் பணம் எங்கே பார்த்தாலும் மலிந்து இருந்தது. பணப்பெருக்கைச் சொல்ல வேண்டுமானால் நூறு என்றும் ஆயிரம் என்றும் லக்ஷம் என்றும் சொன்னால் பொருளில்லை. கோடி பல கோடி என்று சாதாரண மாய்ச் சொல்லும்படியாக இருந்தது. இது நாம் பார்த்த விஷயம். இந்த உண்மையோடு வேறு ஒரு உண்மையையும் பார்க்க நேர்ந்தது. வயிற்றுக்கு ஆகாரம் கிடையாது, அரிசி கிடையாது. “அவுன்ஸ்” கணக்கில் அளந்து சாப்பிடவேண்டும் என்று ஏற்பட்டு விட்டது. இதைவிட தரித்திரம் தசை என்பது ஒன்று உண்டா!

பழைய காலத்திலும் இந்த உண்மையைத் தெரிந்து அனுபவித்திருக்கிறார்கள். எப்படி அனுபவித்தார்கள்:

நெல்லுமணி இல்லாத
நீள்நிலத்தில், - காசுபணம்
கல்லும் மண்ணும்
அல்லவோ காவலவா

சாப்பாட்டுக்கு நெல்லு இல்லாத ஊரில் பொற்காசும் வெள்ளிப்பணமும் மலையாகக் குவிந்திருக்கட்டுமே. என்ன பிரயோசனம்!

நெல்லுமணி இல்லாத
நீர் நிலத்தில், காசுபணம்
கல்லும் மண்ணும்
அல்லவோ காவலவா

இந்தப் பாடல் மனுஷனுடைய உள்ளத்தில் இருந்து வந்தது என்று சொன்னால்ப் போதாது. தமிழ்நாட்டு மண்ணில் இருந்தே வந்தது என்று சொல்ல வேண்டும்.

பொருளாதாரம் அப்படி இருக்கட்டும் இனி,

மக்களுடைய நடத்தைகளைப் பார்த்தால் ஏதோ பிறவி யிலிருந்தே சிலர் கேடானவர்களாய் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுக்கு என்ன புத்தி புகட்டினாலும் பிரயோசனம் இல்லை. என்ன உபசாரம் செய்தாலும் பிரயோசனம் இல்லை. வாழ்க்கையில் என்ன வசதி செய்துகொடுத்தாலும் பிரயோசனம் இல்லை. நல்லவர்களோடு பழக சந்தர்ப்பம் கொடுத்தாலும் குணம் மாறாது. இந்த விஷயம் நாட்டுப்புறத்தான் ஒருவன் மனசில் ஆழமாய்ப் பதிந்து விட்டது. அந்த மனக்கசப்பில் இருந்து பாடல் வருகிறது.

எருக்கலைக்குத் தண்ணிகட்டி
எத்தனைபூப் பூத்தாலும்
மருக்கொழுந்து வாசமுண்டோ
மலைப்பழனி வேலவனே

எருக்கலைச் செடிக்கு கொத்திக் கொடுக்கவேண்டாம். தண்ணீர் பாய்ச்சவும் வேண்டாம்தான். ஆனாலும் கொத்திக் கொடுத்து பண்ணை குழித்து தண்ணீர் காட்டினாலும், அது காரணமாக ஒன்றுக்கு நூறாய்ப் பூத்தாலும், பூவில் வாசனை வந்துவிடவா செய்யும். வரவே வராது.

அதேமாதிரி கயவர்களும் என்ன செய்தாலும் அவர்கள் திருந்தப் போவதில்லை.

பழனி மலைமேல் வீற்றிருக்கும் வேலவனைப் பார்த்து அடிவானத்தில் இருந்தே கதறின மாதிரி இருக்கிறது தடித்த பாவம்

எருக்கலைக்குத் தண்ணிகட்டி
எத்தனைபூப் பூத்தாலும்
மருக்கொழுந்து வாசமுண்டோ,
மலைப்பழனி வேலவனே.

இனிக் காதல்க்கவி ஒன்றைப் பார்க்கலாம். அது ஒரு நாடகமே தான்.

ஒரு நாட்டுப்புறத்துப்பெண். அவள் பெயர் முத்து வீராயி. அவளுடைய அழகும் கட்டும் பக்கத்து ஊர் இளைஞன் ஒருவனது மனசைக் கவர்ந்துவிட்டன.

அவளை மணக்க அவன் எவ்வளவோ பிரயத்தனம் செய்தான். பல சந்தர்ப்பங்களில் அவளை நேரில்க் கேட்டும்

பார்த்தான். இணங்கின பாடாக இல்லை அவள். அதன்மேல் வாழ்க்கையில் வெறுப்புத் தட்டிவிட்டது அவனுக்கு. தேகத்தைப் பேணவில்லை. தலையைப் பேணவில்லை. இந்த விதமாக வருஷம் ஒன்றாய்விட்டது. ஏன் மாசம் ஒன்றரையும் கூட ஆகி விட்டது.

இந்த நிலையில் பெண்ணைச் சந்திக்க நேர்ந்தது இளைஞனுக்கு. அவன் அவளிடம் தன் கஷ்டத்தைச் சொல்லுகிறான்.

ஒருவ ருஷமும்
 ஒண்ணரை மாசமும்
 உன்னையும் காணாமல்
 எண்ணெயும் தேய்க்காமல்
 சடைப டர்ந்ததும்
 சன்யாசி ஆனதும்
 சம்மதமோ முத்து
 வீரா யி

சடை படர்ந்து சன்யாசிக் கோலம் அல்லவா எனக்கு வந்துவிட்டது. ஆனாலும் உன் மனம் இளகவில்லையே.

ஒருவ ருஷமும்

காதல் இந்த விதமாய் சோகத்தோடு பேசுகிறது. சோகம் நம் மனசை எளிதில்த் தட்டி விடுகிறது. காதல் இருக்கட்டும். இனி பக்தி எப்படிப் பேசும் என்பதைப் பார்ப்போம்.

சிவபூஜையில் ஈடுபட்டவர்களான இருவர் ஒரு இரவு ஒரு புண்ணிய ஸ்தலத்தில் சத்திரத்துத் திண்ணையில்ப் படுத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரே ஆத்திரம்: அதிகாலையில் எழுந்து நந்தவனத்தில் புஷ்பம் எடுத்து கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானுக்கு, பூஜை செய்ய வேண்டும் என்பதாக ஆத்திரம்.

காலை ஐந்து மணிக்கே விழித்துவிட்டார்கள். ஆனாலும் ஒரே சும் இருட்டாய் இருக்கிறது. இன்னும் விடியவில்லையே, எப்போது விடியும் என்று ஒருவர் அடுத்தவரை ஆத்திரத்தோடு கேட்கிறார்.

பொழுதெப்ப விடியும்
 பூஎப்ப மலரும்
 சிவன்எப்ப வருவார்
 பலனெப்ப தருவார்

அடுத்தவர் பதில் சொல்லுகிறார்:

கிழக்கு வெளுத்துவிட்டது என்பதை அறிந்துகொண்டவராய்
எக்களிப்போடு பதில்ச் சொல்லுகிறார்.

பொழுதிப்ப விடிந்தது

பூதிப்ப மலர்ந்தது

சிவனிப்ப வந்தார்

பலன்இப்ப தந்தார்

சிவபூஜையின் பயனும் ஆனந்தமும் அப்படியே கைக்கு
வந்த மாதிரி பேசுகிறார் பக்தர்.

மேலே சொன்ன பாடல்களில் உண்மையான தமிழ்ப் பண்பும்
கவிப்பண்பும் நிறைந்திருக்கின்றன. இலக்கண ஆசிரியர்களுக்கு
ஓத்த பாஷை அல்லதான். ஆனால் இதயத்துக்கு ஓத்த பாஷை.

பாடப்பாட நாவில்த் தமிழின் அற்புதமான ருசி தட்டும்.

கருத்தும் கவியும் [பாரதியார்]

31

கோடானுகோடி பிறவிகளுக்குள் எல்லாம் புகுந்து வந்தபோதிலும், நாம் ஒவ்வொருவரும் தனிப் பண்பு படைத்த சிருஷ்டிதான்.

அப்படியேதான் கலை சம்பந்தமான ஒவ்வொரு சிருஷ்டியும். மயிலாப்பூர்க் கோபுரம், தஞ்சாவூர்க் கோபுரம், திருசெந்துர்க் கோபுரம் இவைகளின் நிமிர்ந்த கம்பீரமான உருவம் பிறப்பதற்கு, இதர தேசங்களிலிருந்து அங்கொரு சாயல், இங்கொரு படைப்பு, இன்னும் முடிச்சுகள், குழிவுகள், கூர்மைகள் எல்லாம் நாளாவட்டத்தில் வந்து உதவியிருக்கும். இவைகளில் சில தெரிந்து வந்து உதவியவை; தெரியாமலே வந்து உதவியவையும் உண்டு. எப்படி வந்தன, எப்போது வந்தன என்று கணக்கிட்டுச் சொல்லுவது முடியாத காரியம்.

காவியம் எதை எடுத்துக் கொண்டாலும் - எவ்வளவு புராதன காவியமாய் இருந்தாலும், வால்மீகியானாலும் சரி, ஹோமர் ஆனாலும் சரி - எத்தனையோ இதர தேசத்து விஷயங்களும் கற்பனைகளும் பாவங்களும் உள்ளூறிக் கிடக்கவே செய்யும். ஆனாலும், மேலே சொன்ன கோபுரங்கள் எப்படி நிலவுலகத்தில் தனித்த சிருஷ்டிகளாக நிமிர்ந்து நிற்கின்றனவோ, அப்படியேதான் காவியங்களும் தனித்த சிருஷ்டிகளாகத் தலைசிறந்து விளங்குகின்றன.

கவிஞர் சுப்ரமணிய பாரதியார் ஆங்கிலக் கவிகளை ஆர்வத்தோடு சிரத்தை எடுத்துப் படித்துப் பார்த்தவர்தான். ஆனால், பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியர் களிடம் ஆங்கிலக் கவிகளைக் கற்றுப் பரீகைஷ் எழுதி மார்க்கு வாங்கினவர் அல்ல. உயர்ந்த கவிகளைத்

தாமாகவே கற்று, விஷயங்களை அறிந்துகொண்டவர் அவர். அது காரணமாக, ஆங்கிலக் கவிஞர்கள் அனுபவித்த விஷயங்களைத் தாமும் ஒத்து அனுபவித்தவர்.

அனுபவித்தது விஷயத்தைத்தான் என்று சொல்ல வேண்டும். கவியின் பாவம், உருவம் எல்லாம் தெரிந்து விட்டது என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆங்கிலேயர் அல்லாத அயலாருக்குப் பாவம் உருவம் முதலிய கவியின் முக்கிய அம்சங்கள் சாமானியமாய்த் தெரிந்துவிடும் என்று சொல்லுவதெல்லாம் படோடோபம் அல்லது உபசார வழக்குத்தான். இதையெல்லாம் அறிந்து வெளிப் படையாகச் சொல்லுபவர்தான் பாரதியார். இப்படிச் சொல்லுவதை அவருடைய செய்யுட்களில் இன்றும் பார்க்கலாம்.

பாரதியார் அனுபவித்த ஆங்கிலக் கவி ஒன்றை இப்பொழுது பார்க்கலாம். ¹¹

டெனிஸன் பிரபு என்ற கவிஞர், 1809ஆம் வருஷம் பிறந்து எண்பத்து மூன்று வயசுவரையும் தீர்க்காயுசுடன் இருந்தவர். ஆங்கில அரசாங்கத்து சமஸ்தானப் புலவராகவும் நெடுநாள் இருந்தார். ஆங்கிலேயர் அவருடைய கவிகளை வெகுவாகப் பாராட்டி வந்தார்கள். அவருடைய கவிகளில் எல்லாம் சிறந்தது, நண்பர் ஒருவர் இறந்துபோனபோது ஆற்றமுடியாத துயரத்துக்கு ஆளாகிப் பாடிய 'இன்மெமோரியம்' என்ற சரமகவிக் கோவை என்று சொல்லுவார்கள்;

அதில் ஒரு கவி:

யாருக்கும், ஒரு துயரம் மனசைத் தாக்கினால், சம்பந்த மில்லாத பிற துயரங்களும் தாக்க வருவது இயல்பு. தன் ஆரூயிர் நண்பன் (ஆர்தர் ஹாலம்) இறந்ததுபற்றி வந்த துயரத்தால் சம்பந்த மில்லாத வேறு துயரங்களும் வந்து டெனிஸனுடைய மனசைத் தாக்குகின்றன.

தாக்குகிற நேரம் வருஷத்தின் கடைசி நாளான டிசம்பர் மாதம் முப்பந்தோராந் தேதி இரவு மணி பன்னிரண்டு. பழைய வருஷத்தின் இறுதியையும் புதிய வருஷத்தின் பிறப்பையும் குறிப்பதற்காக இங்கிலாந்திலுள்ள கிறிஸ்தவக் கோயில்களில் மணியடிப்பதுண்டு. பற்பல கோயில்களிலுமிருந்து மணியோசை ஒரே முழக்கமாக முழங்குகிறது. பனி, குளிர், நிசப்தம் இவைகளுக்கூடே உருவிப் பாய்ந்த மாதிரி மணி முழக்கம்.

“ஐயோ, மக்கள் எல்லோரும் துயருக்கே ஆளாய் இருக்கிறார்களே! விமோசனம் உண்டென்று சொல்லுவதற்கு

இடமில்லாமல் அவர்கள் அறிவு எவ்வளவாக மங்கியிருக்கிறது. சென்று போகிற வருஷத்தோடு அவைகளும் தொலைந்து போய், ஆனந்தமும் அறிவும் புது வருஷத்தோடு தலையெடுக்கக் கூடாதா?" என்று கவிஞர் எண்ணுகிறார். அவருடைய காதில் மணியோசைகள் வந்து தட்டுகின்றன. கவியின் சாராம்சம் இது:

1. ஒ, கண்டாமணிகளே, முழங்குங்கள்! உங்கள் முழக்கம் வானத்தையே எட்டவேண்டும்.

அங்கு துன்பச் சாயலான மேகம் ஓடுகிறது. வின் மீனின் ஒளிகூட மங்கிய வண்ணமாய் நிற்கிறது.

இந்த மேகமும் ஒளியும் தொலையும்படி, கண்டாமணிகளே முழங்குங்கள்.

இந்த நள்ளிரவில் பழைய ஆண்டானது சாகப்போகிறது. அது சாகும்படி நன்றாய் முழங்குங்கள்.

“அட்டா, புதியவையாய், உயிருள்ளவையாய், எத்தனையோ உண்மைகள் பிறக்கின்றன. அவைகளை ஒழிப்பதற்கு உயிரற்ற விஷயங்களைப் ‘பழையன’ என்ற ஒரு காரணத்தினால், பெருமை கொடுத்து முன்னணிக்குக் கொண்டு வருகிறார்களே! அரசியல், பொருளியல், கலையியல் இவற்றிலுந்தான் இந்த ாவிர்க்கமற்ற தொழிலும் பிரசாரமும் நடக்கிறது. உலகம் என்றைக்குச் சீர்திருந்தப் போகிறதோ” என்ற துயரம்:

2. பழையன கழிய முழங்குங்கள்.
புதியன புகவும் முழங்குங்கள்.
இதயத்தை உறையச் செய்யும் உறை பனி ஒழிய வேண்டும்.
பழைய ஆண்டு ஒழிகிறது, ஒழியட்டும்.
பொய் போகவும், பொய்யல்லாத மெய்வரவும் முழங்குங்கள்.
3. வறுமையும் துயரமும் பாவமும் ஒழிக.
அன்பின்மையும் இரக்கமின்மையும் ஒழிக.
துயர் கொண்ட என் புன்கவி ஒழிக.
இன்ப மயமான உயர் கவி வருக.
முழங்குங்கள், கண்டாமணிகளே.

இன்னொரு செய்யுளின் சாராம்சத்தையும் பார்ப்போம்!

4. தொன்மை தொன்மை என்னும் வியாதி நீங்குக.
தனக்குத் தனக்கு என்று இதயத்தை ஒடுக்கும்

பொன்னாசை ஒழிக.
 பூர்வமாக வந்துள்ள ஆயிரக் கணக்கான சச்சரவும்
 போரும் ஒழிக.
 அன்பும் அமைதியும் நிறைந்து, ஆண்டு ஆண்டாய்
 ஆயிரம் வருக.
 கண்டாமணிகளே,
 முழங்குங்கள்! முழங்குங்கள்!! முழங்குங்கள்!!!

டெனிஸன் செய்யுள் ரூபமாக எழுதிய கவியை ஒருவாறு சுட்டிக்காட்டிய மாதிரிதான் இருக்கிறது, மேலே கண்ட தமிழ் வசனம். ஆனாலும், உருவகம், விளி, முறைவைப்பு - எல்லாம் நேர்நேராகத்தான் அமைந்திருக்கிறது.

டெனிஸனுடைய கவியைப் பாரதியார் மூலத்தில் வாசித்தார். மூலத்தில் உள்ள சோகம் எப்படியோ பாரதியாருக்கு ஆங்காரத்தை உண்டு பண்ணிவிட்டது. ஆங்கார பாவம் தமிழ்ச் செய்யுளாக உருவம் எடுத்தது.

✽

✽

✽

மக்கள் கோழைகளாய் இருக்கிறார்கள் என்பதும், உடல், உணர்வு எல்லாம் சோர்ந்து போயிருக்கிறது என்பதும், சாதாரண உணர்ச்சிதான். டெனிஸனுக்குப் புலப்பட்டது நமக்கும் புலப் பட்டதுதான். ஆனால் அது, தனியான பாவத்தோடு பாரதியாரின் மனக்கண்முன் நிற்கிறது. நாட்டின் கீழான தன்மை எல்லாம் ஒழிய வேண்டும் என்கிறார் பாரதி:

“வலிமை யற்ற தோளி னாய்
 போ போ போ!
 மார்பிலே ஒடுங்கி னாய்
 போ போ போ!
 பொலிவிலா முகத்தினாய்
 போ போ போ!
 பொறி யிழந்த விழியினாய்
 போ போ போ!”

வேண்டாதவனொருவன், வீட்டுக்குள் எப்படியோ வந்து உட்கார்ந்திருக்கப் பார்த்து, “வெளியே போ, போய்விடு” என்று அவன் பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளித் தெருவுக்கே துரத்தின மாதிரி இருக்கிறது. “போ போ போ” என்று தாளத்தில் வார்த்தையை வைத்த வுடன், துரத்தும் காட்சி நம் கண்ணுக்கெதிரே வந்து விடுகிறது.

“ஒலி யிழந்த குரலி னாய்
 போ போ போ!
 ஒளி யிழந்த மேனி யாய்
 போ போ போ!
 கிலி பிடித்த நெஞ்சி னாய்
 போ போ போ!
 கீழ்மை என்றும் வேண்டு வாய்
 போ போ போ!”

“அடிமைப் பதவி வேண்டுமென்றே சதா பாவலாப் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஜன்மமே! கண்முன் நில்லாதே, போய்த் தொலை” என்ற கோப பாவம் பொங்குகிறது.

“சரியான அடிமையடா நீ! உன் தாய் பாஷை உனக்கு ஆகவே செய்யும்? மாட்டாது, வேறொரு பாஷைக்குமே நீ அடிமை என்பது தெரியவேண்டாமா?” என்று கதறுகிறார் கவி:

“வேறு வேறு பாஷை கள்
 கற்பாய் நீ!
 வீட்டு வார்த்தை கற்கி லாய்
 போ போ போ!
 நூறு நூல்கள் போற்றுவாய்
 மெய் கூறும்
 நூலில் ஒத்து இயல்கி லாய்
 போ போ போ!”

“நீ படிக்கிற புஸ்தகம் எல்லாம் பொய் மயம். அவைகளுக்கு வழிபாடெல்லாம் செய்வாய். உண்மையைச் சொல்லும் நூல்களையோ புறக்கணிப்பாய். ஏதோ வாசிக்க நேர்ந்துவிட்டால், ‘அதெல்லாம் அனுஷ்டானத்துக்கு அல்ல ஸார்’ என்று நழுவப் பார்ப்பாய். வேண்டாத வியாக்கியானம் செய்து, உண்மையைப் பொய்யென்று சாதிக்கப் பார்ப்பாய். இப்படியெல்லாம் பேசி, உயர்ந்த கலைகளையும் வாழ்க்கையையும் குட்டிச்சுவராக்கி விட்டாய். பிறர் இகழ்ச்சிக்குத்தானே உன் வாழ்க்கை லக்ஷியமாய்ப் போய்விட்டது!” என்று தலையில் அடித்துக் கொள்ளுகிற பாவம்!

“மாறுபட்ட வாத மே
 ஐந் நூறு
 வாயில் நீள ஒது வாய்
 போ போ போ!”

சேறு பட்ட நாற்ற மும்
தூறும் சேர்
சிறிய வீடு கட்டு வாய்
போ போ போ!”

ஆங்கார தேவதையின் தாண்டவத்தைப் பார்த்தோம். இனி, அன்பும் அருமையும் சேர்ந்து ஆடும் தாண்டவம்.

நல்ல காலம் பிறந்து, நம்மவருக்கு அறிவு மேம்பட்டு, சத்தியத்தில் ஆர்வம் தோன்றி, வீரம் ஆனந்தம் ஞானம் எல்லாம் உண்டாகி விடுகிறது. எதிர்காலத்தில் அவர்கள் கண்ணுக்கொரு விருந்தாக விளங்குகிறார்கள். கவி எப்படி வரவேற்கிறார் பாருங்கள்.

(முன்னம், ‘போ போ போ’ என்றார் கவிஞர். இப்போது:)

“ஒளிப டைத்த கண்ணி னாய்
வா வா வா!
உறுதி கொண்ட நெஞ்சி னாய்
வா வா வா!
களிப டைத்த மொழியி னாய்
வா வா வா!
கடுமை கொண்ட தோளி னாய்
வா வா வா!
தெளிவு பெற்ற மதியி னாய்
வா வா வா!
சிறுமை கண்டு பொங்கு வாய்!
வா வா வா!
எளிமை கண்டி ரங்கு வாய்
வா வா வா!
ஏறுபோல் நடையி னாய்
வா வா வா!”

“உண்மையைச் சொல்லும் நூல்களையே ஆதரிப்பாய். பொய்யை எழுத இதோ நான் என்று கச்சை கட்டமாட்டாய். பொய்ப் பிரசாரம் செய்யும் நூல்களைப் பாடமாக வைக்கவே மாட்டாய்; அக்கினிக்கு இரையாக்கிவிடுவாய்” என்கிறார். அப்பேர்ப்பட்ட நல்ல ஆன்மாவைப் பார்த்து ‘அப்பா வா’ என்று அழைக்கிறார்.

“மெய்மை கொண்ட நூலை யே
அன் போ டு

வேத மென்று போற்று வாய்
 வா வா வா!
 பொய்ம்மை கூறல் அஞ்ச வாய்
 வா வா வா!
 பொய்ம்மை நூல்கள் எற்று வாய்
 வா வா வா!”

“ஏதோ ஒரு சாபங் காரணமாகவே இந்தக் கீழான நிலையில் இருக்கிறோம்”. (எப்போது காரணம் கற்பிக்க முடியவில்லையோ, சாபம் என்றுதானே சொல்லிவிட வேண்டும்!) “இந்தப் பாழாய்ப் போன சாபம் நீங்குவதற்கான மனவலியும் உடல்வலியும் படைத்த மகனே வருவாயாக” என்று ஆலிங்கனம் பண்ணுவதற்குக் கைகளை நீட்டுகிற பாவம்:

“நொய்மை யற்ற சிந்தை யாய்
 வா வா வா!
 நோய்கள் அற்ற உடலி னாய்
 வா வா வா!
 தெய்வ சாபம் நீங்க வே
 நங் கள் சீர்த்
 தேச மீது தோன்று வாய்
 வா வா வா!”

ஒரே விஷயத்தைத்தான் டெனிஸனும் சொன்னார், பாரதியாரும் சொன்னார். சோகந்தான் பாவம், டெனிஸனிடம்: நம்பிக்கை பாவமும் கொஞ்சம் இருக்கிறது. ஆனால், பாரதியார் பாவம் முற்றிலும் வேறு; உருவம், துள்ளல், தாளம் எல்லாம் வேறு. மூலத்துக்கும் பாரதியார் பாடலுக்கும் சம்பந்தமே இல்லை என்று சொல்லும்படி அவ்வளவு வேறுபட்டது. ஏதோ டெனிஸன் எழுதிய ஆங்கிலக் கவி பாரதியாரை அந்த விஷயங்கள் சம்பந்தமாகச் சிந்திக்கச் செய்தது; அவ்வளவுதான்; உணர்ச்சி எழுந்ததும், அதற்குத் தக்கபடி தமிழ்ச் செய்யுள் வந்து உதவியதும், பாவங்களின் புதுமையும் வேகமும் எல்லாம் தனி. ‘போகின்ற பாரதம்’ ‘வருகின்ற பாரதம்’ என்ற இந்த இரண்டு கவிகளும் பாரதியின் சிறந்த பாடல்களைச் சேர்ந்தவை; உண்மையான சிருஷ்டிகளே. தமிழ் மக்களின் தனியான நடனங்கள்தான்.

எண் அத்தை [பாலசரஸ்வதி கிருஷ்ணமாச்சாரியார்]

ஸ்ரீமான் வி.வி. ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் என்றால் சென்னையிலே ஒரு தத்துவம். மேல்நாட்டு இலக்கியமோ, கலையோ நம்முடைய இலக்கியமோ, கலையோ அனுபவிக்கப் பெறவேண்டுமானால், ஆதரவு பெறவேண்டுமானால், 'லக்ஷ்மி விலாசம்' தான் இடம். பிரபலமான ஹைக்கோர்ட் வக்கீல்தான். புகழ்படைத்த ஹைக்கோர்ட் ஜட்ஜ்தான். ஆனால், அந்த வி.வி. ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காரைப்பற்றி இப்போது பேச வரவில்லை. மேல்நாட்டுக் கலை விற்பன்னர்களும், வடமொழிப் புலவர்களும், தமிழ்மொழிப் புலவர்களும் சதா சுற்றப்பட ஒழுகும் ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காரைப் பற்றித்தான் பேச்சு.

லக்ஷ்மி விலாசத்துத் தோட்டத்துக்குள் போவோமானால், குண்டஞ்சி வேஷ்டிகளையும் காஷ்மீர் சால்வைகளையும் போர்த்துக்கொண்டு வீட்டுக்குள் நுழைவோரும், வராந்தாவில் உலாவுவோரும், மரத்து நிழலில் நிற்போருமான மனுஷர்களைப் பார்க்கலாம். விசாரித்தால், அவர்கள் சாஸ்திரிகள், வித்துவான்கள், பண்டிதர்கள் என்று தெரிய வரும். அவர்களுள் ஒருவர் பாலசரஸ்வதி கிருஷ்ணமாச்சாரியார் என்ற தமிழ்ப் புலவர்.

பாலசரஸ்வதி கிருஷ்ணமாச்சாரியார் தமிழ் இலக்கியங்களை அனுபவித்து அறிந்த புலவர். முக்கியமாக, கம்ப ராமாயணத்தைக் கவி இதயத்தோடு ஒட்டி வாசித்து அனுபவித்தவர். அவர் கம்பருடைய கவிகளைப் பாடி விளக்கிக் காட்டும் போது கேட்போர் எல்லோரும் கவிகளின் உள்ளக்கிடையான பாவத்திலேயே அழுந்திப்

பரவசமாவார்கள். அவர் மூன்று வருஷகாலம் ஸ்ரீமான் வி.வி.ஸ்ரீனி வாச ஐயங்காருடன் இணைபிரியாமல் இருந்து வந்தார் என்று சொல்லக்கூடிய விதமாக சதா உடன் வசித்து வந்தார். வீட்டில் எப்போதும் உடன் வசித்தார் என்பது சொல்லவேண்டியதில்லை. கடற்கரைக்குச் சவாரிபோனால், மோட்டார் வண்டியிலே பக்கத்தில் தான் இருப்பு. பெரிய பெரிய கேஸுகளுக்காகத் தஞ்சாவூருக்கோ, மங்களூருக்கோ, திருநெல்வேலிக்கோ போகிறதாயிருந்தால், பாஸரஸ்வதி கிருஷ்ணமாச்சாரியும் கூடவே போவார். கேஸ் சம்பந்தமாக அல்லவே அல்ல; அலங்காரத்துக்கும் அல்ல; கம்பராமாயணத்தின் ரஸத்தை அனுபவித்து அளவளாவிக்கொண்டிருக்கவே.

அவர்கள் இருவரையுங்கொண்டு பண்டைக்காலத்து வள்ளல் களுக்கும் அவர்களுடைய புலவர்களுக்கும் இடையே இருந்த நட்பு எத்தகையது என்று அறிந்து கொள்வது எளிது. ஸ்ரீமான் ஐயங்காருக்குப் புலவரிடத்தில் அதிகம் பிரியமா, புலவருக்கு ஐயங்காரிடம் பிரியத்தில் அதிகமா என்று அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாது. ஆனாலும், உண்மையை வெளியாக விளக்கக்கூடிய திறம் வாய்ந்தவர் புலவர் என்று சொல்லிவிடலாம்.

ஒருநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை ஸ்ரீமான் ஐயங்கார் வீட்டுக்கு நான் போய்ப் பல விஷயங்களைப் பற்றி அளவளாவிக்கொண்டிருக்க நேர்ந்தது. கலைகளைப் பற்றியும் கவியின் தத்துவத்தைப் பற்றியும் பேச நேர்ந்தது. கடைசியாக ஆண்டாள் பாசுரங்களைப் பற்றிப் பேச்சு வந்தது.

திருமங்கை ஆழ்வாரும் நம்மாழ்வாரும் காதல்த் துறையில் எத்தனையோ பாசுரங்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். ஆனால், அவற்றில்க் காதலின் உண்மையான தத்துவம் அவ்வளவாகக் காண்கிறோம் என்று சொல்ல முடியாது. ஆண்டாள் பாசுரத்தில் தான் உண்மையான காதல் தத்துவம் வெளியாகிறது; ஏன், ரொம்பவும் துலாம்பரமாக வெளியாகிறது. கண்ணபிரான் வாயில்வைத்து ஊதிய வெண்சங்கை நோக்கி, 'திருப்பவளச் செவ்வாய் தான் தித்தித்திருக்குமோ? சொல்லாழி வெண்சங்கே' என்று கோபிகை ஏக்கத்தோடு சொல்லும்போது, காதல் தத்துவம் எவ்வளவு ஆழத்தில் கிடப்பது, எவ்வளவு வேகத்தோடு கூடியது என்பது தெளிவாகிறது. இந்த விஷயத்தைப் பெண்பாலாகிய நாச்சியார் பாடினாள் என்று சொல்வது மரபு. இந்த மரபைக் கொஞ்சம் மறந்து விடுவோம்.

ஆடவராகிய பெரியாழ்வார் தம்மைத் தாயாக வைத்துக் கொண்டு, கண்ணனைத் தன் குழந்தையாகப் பாவித்து அருமையாகப் பிள்ளைக் கவிகளைப் பாடியிருக்கிறார் இதேவிதமாக அவர் தம்மைக் கோபிகையாக வைத்துக் கொண்டு, கிருஷ்ண பகவானைக் காதலனாகப் பாவித்து, வெண்சங்கை நோக்கி இந்தப் பாசரங்களைப் பாடினார் என்று சொல்லுவோமானால், மனோதத்துவம் ஓடி ஆடிப் பறப்பதற்கு எளிதாயிருக்கும். அதுவே உயர்ந்த சிருஷ்டி தத்துவம் ஆகும்; ஸ்தூல தத்துவத்தைவிட்டு உண்மையான உணர்ச்சி உலகத்துக்குப் போவதாகும்; காதல்த் தத்துவத்தையே கையினால்ச் சுட்டிக் காட்டியதாகும்.

இவ்விதமாக, கவி என்னும் விஷயத்தைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்லி நிறுத்தினேன். ஸ்ரீமான் ஐயங்கார் நான் சொன்னதை ஆமோதித்துப் பின்வருமாறு பேசினார்.

“நானும் என் தம்பி தங்கையரும் குழந்தைப் பருவமாய் இருந்தபோதே எங்கள் தாய் தந்தையர் காலஞ்சென்று விட்டார்கள். எங்களை வளர்த்து அருமை பாராட்டியதெல்லாம் எங்கள் அத்தைதான். அத்தைக்கு வேறு குழந்தை கிடையாது. நாங்கள்தான் எல்லாமாய் இருந்தோம். அவள் எங்களிடம் வைத்திருந்த ஆசையும் அன்பும் இன்னதென்று சொல்ல முடியாது. ரொம்ப முதிர்ந்த வயசு வரையில் இருந்து காலமானாள். வயசு அதிகம் ஆகித் தளர்ந்து போய் இருந்ததால், அவள் இறந்த அன்றைக்கு எங்களுக்குத் துயரம் அவ்வளவாக உண்டாய்விடவில்லை. இறந்து பதின்மூன்று நாள்களும் முறைப்படி அபரக்கிரியைகள் நடந்தன.

கிரியைகள் முடிவாகும் பதின்மூன்றாம் நாள் சாயங்காலம் வைதிக முறைப்படி பிரபந்தப் பாடல்கள் பாடினார்கள். பிறகு, அங்கு வந்திருந்த சம்ஸ்கிருத பண்டிதர்கள் தாம் பாடியிருந்த சரமசுலோகங்களை வாசித்தார்கள். அவை எல்லாம் முடிந்தான பிறகு, பால சரஸ்வதி கிருஷ்ணமாச்சாரியார் சபைக்கு வந்து, தாம் பாடிவந்த ‘என் அத்தை’ என்ற தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடினார். அவ்வளவுதான். எல்லோருக்கும், உட்கார்ந்திருந்தவர், நின்றவர், ஆண் பெண் எல்லோருக்குமே, கண்ணிலிருந்து கண்ணீர் துளிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. அத்தையம்மாள் இறந்து போன அந்தத் தருணத்தில் கண்ணீர் வராத எங்களுக்குப் பதின்மூன்று நாள் கழிந்த பிறகு மனங் கலங்கிக் கண்ணீர் பெருகி விட்டது. அத்தை முறை கொண்டாடாதவர்களே கண்ணீர் விட்டார்கள் என்றால், அத்தை

கொண்டாடும் உரிமையுடைய எங்கள் பாடு இன்னதென்று சொல்ல வேண்டியதில்லைதானே!”

இவ்வாறு ஸ்ரீமான் ஐயங்கார் சொல்லி, கண்ணாடிச் சட்டம் போட்டுவைத்திருந்த பாடலை உள் வீட்டிலிருந்து கொண்டுவரச் செய்து என்னிடம் கொடுத்தார். அதுதான் கீழே சொல்லப்போகும் கவி.

உண்மையான கவி ஒன்று பாடப்படுமானால் கவிஞன் செய்த புண்ணியம் என்று மாத்திரம் சொல்லக்கூடாது அந்தப் பாஷையும் பாஷைக்குரிய மக்களுமே சேர்ந்து செய்த புண்ணியம் என்று சொல்ல வேண்டும். பாலசரஸ்வதி கிருஷ்ணமாச்சாரியாருக்குத் தமிழ்ப் பாஷையே வந்து பாடும்படி தூண்டி உதவியும் புரிந்தது என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. அவ்வளவு எளிமை, அவ்வளவு பாவம், அவ்வளவு சொல் வாய்ப்பு.

என் அத்தை

*பித்தை தனைக்கோதிப்
 பின்னிப் பெருமணிப்பூங்
 கொத்தை முடித்துக்
 குலவத் திலகம்இட்டு
 தத்தை மொழிபயிற்றித்
 தாலாட்டிச் சீராட்டி
 அத்தை தனைப்போல
 ஆதரிப்பார் ஆரேயோ! 1

முத்தைப் பழித்தொளிரும்
 மூரல் முதிரைவகை
 மத்தைக் கொடுகடைய
 வந்த நறுவெண்ணெய்
 சத்தைத் தரும்நெய்
 தயிர்பால் இவற்றுடனே
 அத்தை தனைப்போல்
 அமுதனிப்பார் ஆரேயோ! 2

முத்தை மணியை
 முழுக்கனகச் சங்கிலியின்
 கொத்தை அணிந்து

குழை அணிந்து பட்டுத்திப்
 *புத்தைத் தடுக்கும்
 புதல்வன்இவன் என்றெண்ணி
 அத்தை தனைப்போல்
 அலங்கரிப்பார் ஆரேயோ!" 3

ஆதரித்தாள், அமுதளித்தாள், அலங்கரித்தாள். எப்படிப் புத்திமதி கூறினாள் என்று பார்ப்போம்:

“இத்தைச் செய்யாதே
 இதனை இயம்பாதே
 சொத்தைப் பரிபாலி
 சோம்பித் திரியாதே
 வித்தை விரும்பென்று
 நாளும் விதம்விதமாய்
 அத்தை தனைப்போல்
 அறிவுறுப்பார் ஆரேயோ!" 4

ஆசீர்வதிக்கும்போது ஏற்படுகிற ஆத்திரந்தான் என்ன?

“வித்தை தலைஎடுக்க
 வேண்டாதார் கண்முன்னே
 மெத்தைப் பெருவீடு
 கட்டி விபவமுடன்
 சொத்தைப் பெருக்கிச்
 சுகமாக வாழ்வைஎன
 அத்தை தனைப்போல
 ஆசிசொல்வார் ஆரேயோ!" 5

வித்தை அளித்து
 விபவம்மிக உண்டாக்கி
 தத்தை மொழியாள்
 தனிமணமும் செய்வித்து”

இந்த இடத்திலே ஆர்வம் துள்ளிக் குதித்துப் பொங்கி வருகிற அதிசயத்தைப் பார்க்கவேண்டும்;

“எத்தைத் தருவ(து)
 எனஇன்றி, எல்லாமும்
 அத்தை தனைப்போல்
 அருள்செய்வார் ஆரேயோ!" 6

* புத்து - புத்திரன் இல்லாதவர் போகும் நரகம்.

அடுத்த கவியில், அதாவது கடைசிக் கவிக்கு முந்தின கவியில், எதுகை மாறுகிறது. மாறுகிறதனால் உண்டான பயனும் தெரியவரும்:

“என்னத்தை கண்டாய்
இளம்பிள்ளை நீயறியாய்
சொன்னத்தைக் கேளாய்!

இந்தக் கோபமெல்லாம் எப்படி இளகி விடுகிறது, அடுத்து வரும் வார்த்தையில்!

துரையே” எனக்கொஞ்சிக்
கன்னத்தை முத்தம்இட்டு
கட்டி அணைத்(து)எனக்கு
என்னத்தை போல
இதம்சொல்வார் ஆரேயோ! 7

இந்தக் கவி கடாஷுத்தினால் வந்தது. புலவருக்குச் சம்பந்தம் இல்லை என்றுகூடச் சொல்லலாம். இனி, கடைசிக் கவியில், உற்றாரை எல்லாம் விலக்கி விட்டு, இதயத்தில் தனியிடம் அத்தைக்கு அமைக்கிற அழகு தனியான அழகு.

“முத்தைப் பழிக்கும்
முளைமுறுவல்க் காதலியும்
பித்தைத் தரும்செல்வப்
பிள்ளை களும் பின்னவனும்
தத்தைக்(கு) இணையாகத்
தங்கைகளும் தாம்இருக்க,
அத்தை தனைப்போல்
அரியவர்தாம் ஆரேயோ!”* 8

இந்தப் பாடல்களைக் கேட்டால் யாருக்குத்தான் மனங் கலங்காது, கண்கலங்காது? அத்தையின் மனதில்த் தோன்றிய ஆசைகளையும் கிளர்ச்சிகளையும் மலையிலிருந்து விழும் அருவிபோல் எவ்வளவு அழகாகத் துள்ளித் துள்ளி இறங்கச் செய்கிறார் புலவர், ஸ்ரீமான் ஐயங்காரின் இதயத்துக்குள் கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்ந்து விடுகிறார். பாடல்களில் உள்ள எதுகைகள் எல்லாம் ‘அத்தை! அத்தை! என் அத்தை!’ என்று ஏங்குகின்றன, கதறுகின்றன. நம்முடைய இதயங்கள் போலவே தமிழ்ச் சொற்களும் அத்தையை

* முறுவல் - பல். பித்தை - மயக்கத்தை

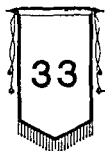
நோக்கிச் செல்கின்றன. ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களாகப் பழுத்தது தமிழ் என்பதைச் சுவைத்தே உணர்ந்து விடுகிறோம்.

உண்மையை எல்லாம் குறை வைக்காமல் சொல்லிவிடக் கவிஞருக்குத்தான் உரிமை. மருமகனாகிய ஸ்ரீமான் ஐயங்காருக்கு இல்லையே!

“வேண்டாதார் கண்முன்னே
மெத்தைப் பெருவீடு
கட்டி”

என்று சொல்லிவிடக் கவிஞருக்கு உரிமை உண்டு. “தத்தை மொழியாள்”, “முத்தைப் பழிக்கும் முளைமுறுவல்க் காதலி”, “பித்தைத் தரும் செல்வப் பிள்ளைகள்”, “தத்தைக் கிணையான தங்கைகள்” - இவர்களைப் பற்றிய உண்மையான இதயச் சாயலைப் பல வர்ணப் படங்களோடு பிரகாசித்து விளங்கச் செய்கிறார். என்ன எளிமை, என்ன இன்னிசை, என்ன ஆர்வம்! இம்மூன்றும் சேர்ந்தால்த் தானே கவி? தொன்மை தழுவிய கவி ஒன்று தமிழருக்குக் கிடைத்தது, பெரிய பாக்கியம்.

சமயதீபம் [ஞானியார் பதில்கள்]

ஒதுங்கலான ஒரு ஊரில் யூனியன் பஞ்சாயத்துப் புதிதாய் ஏற்பட்டது. முதலாக வந்த பஞ்சாயத்துத் தலைவர் பொதுநலப் பிரியர். ஊரை எல்லா விதத்திலும் திருத்தமுறச் செய்யவேண்டும் என்று ஆத்திரங்கொண்டார். தெருக்களில் எப்படியாவது விளக்குப் போட்டுவிடவேண்டும் என்று கருதி, லாந்தல்க் கல்லு களும், கல்லுகளின் உச்சியில் கனத்த இரும்பினால் செய்த லாந்தல்ச் சட்டமும், லாந்தல் உள் விளக்கு, சிமினி எல்லாம் தயார் செய்து விளக்குப் போட்டு விட்டார். வெளிச்சம் ஏற்பட்ட காரணத்தினால் பெண்டுகளும் பிள்ளைகளும் இரவில் ஊருக்குள் செளகரியமாக நடமாட ஆரம்பித்தார்கள். கள்ளர் பயம் இல்லை.

இப்படியாக ஐந்து வருஷம் கழிந்தது. பஞ்சாயத்துத் தலைவர் வேறொருவர் புதிதாக வந்தார். அவருடைய நிர்வாகம் ஒரு வருஷம் நடந்தது. அந்த நிர்வாகத்தில் விளக்குப்போடக் கணக்கில் வகையில்லை என்று ஆய்விட்டது. மேலதிகாரிகள் வந்து லாந்தல், விளக்கு, சிமினி ஆகிய உறுப்புக்களை ஜில்லாத் தலைநகருக்குக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். ஆகவே, ஊருக்கு மிச்சம், லாந்தல்க் கல்லு, லாந்தல்ச் சட்டம், இருட்டு இந்த மூன்றுந்தான் என்று ஏற்பட்டு விட்டது.

இப்படியாக இருபது வருஷம் கழிந்தது. லாந்தல்க் கல்லும் சட்டமும் மாத்திரம் நின்று வந்தன. அயலூர் ஒன்றுக்கும் போய் அறியாத பள்ளிப் பையன்கள் தெருக்களில் கல்லுகள் எதற்காக நிற்கின்றன என்பதைப் பற்றி ஆராய ஆரம்பித்தார்கள். மாடுகளைக் கட்ட

என்று சிலர் சொன்னார்கள். “அப்படியானால், ஒவ்வொரு வீட்டுக்கு முன்னும் கல் நட்டிருக்க வேண்டுமே? அப்படி இல்லாததால், கல் நட்டது மாடு கட்டுவதற்காக அல்ல. மேலும், தெருக்கோடியில்க் கொண்டுபோய் யாராவது மாட்டைக் கட்டி வைப்பார்களா?” என்றும் சொன்னார்கள். இப்படியெல்லாம் தர்க்கித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, பெரிய பையன், அதாவது பன்னிரண்டு வயசுப் பையன் ஒருவன் வந்தான், அவன் சின்னப் பையன்களின் சந்தேகத்தையெல்லாம் தீர்த்துவைத்தான். எப்படி:

“ஒரு தடவை நம்முடைய ஊருக்கு விறகு வண்டி ஒன்று வந்தது. வண்டிக்காரன் மாட்டைக் கல்லில் கட்டிவிட்டு, கடைமுளை, கடையாணி, கொண்டுவந்த சாப்பாடு எல்லாவற்றையும் சாக்கில் சுற்றிக் கல்லின் மேலுள்ள இரும்புச் சட்டத்தில் வைத்துவிட்டான். இந்த மாதிரி அயலூரிலிருந்து வண்டிவந்தால் மாட்டைக் கட்டவும், சாமான்களைப் பிள்ளைகளுக்கு எட்டாத உயரத்தில் வைத்துக் கொள்ளுவதற்காகவும் நாட்டியது கல். சுமைதாங்கிக் கல் இருக்கிற தல்லவா, அதுபோல இதுவும் ஒரு தர்மம்” என்று சொல்லித் தீர்த்தான். மற்றப் பையன்களும் ஒப்புக் கொண்டு விட்டார்கள். கண்டுபிடிக்க முடியாத ஒரு உண்மையைக் கண்டுவிட்டதாக எல்லோருக்கும் ரொம்ப எக்களிப்பு.

ஒரு பையனுக்காவது கல்லுக்கும் விளக்குக்கும் சம்பந்தம் உண்டென்று எண்ணத் தோன்றவில்லை.

லாந்தல்க் கல்லு பட்ட பாடுதான் நமது முன்னோர்கள் கண்டு வைத்துப்போன பெரிய உண்மைகள் பாடும்.

“ஒன்றாகக் காண்பதே காட்சி”

என்றார் ஒரு பெரியார்;

“ஒழிவற நிறைந்த
ஒருவ! போற்றி”

என்றார் மற்றொரு பெரியார். உலகத்திலுள்ள பொருள்களை எல்லாம் எதோ ஒருவிதத்தில் ஆராய்ந்து, பொருள்கள் தோற்றத்தில் எவ்வளவு வேறுபட்டனவாய் இருந்தாலும், உண்மையில் ஒரு பொருள்தான், பேதமில்லாத பொருள்தான் என்று கண்டு விட்டார்கள். மேலும், அந்தப் பொருள் எங்கும் வியாபித்துள்ளது; வானவெளியில் எவ்வளவு தூரம் எட்டிப் போனாலும் வெற்றிடம் என்பது இல்லாதபடி நிறைந்துள்ளது; நுணுகி நுணுகிப் போனாலும்,

அணுவென்றும், அணுவுக்குள் அணுவென்றும், இறுதியில்லாதபடி செறிந்துகொண்டே போகும் தன்மையது அந்தப் பொருள் என்றும் கண்டார்கள். ஒழிவு - அதாவது வெற்றிடம், அற - இல்லாதபடி, எங்கும் நிறைந்துள்ள வஸ்து கடவுள் தத்துவம் என்றார்கள்.

“ஒழிவற நிறைந்த
ஒருவ! போற்றி”

எவ்வளவு எளிமையோடும் தெளிவோடும் விஷயத்தை விளக்குகிறது வாக்கியம்!

மேல்நாட்டுக் கலைவல்லாரும் பல கருவிகள் கொண்டு ஆராய்ந்து இதே முடிவுக்கு இப்போது வந்திருக்கிறார்கள். நம்மவர்களோ அந்தக் கருவிகளின் துணையில்லாமலே ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே இந்த உண்மையைக் கண்டு சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல்க் கல்லில் எழுதிவைத்த மாதிரிச் சொல்லிவிட்டார்கள்.

உண்மைகளைக் கண்டதும் எழுதி வைத்ததும் வியக்கத்தக்க காரியந்தான். அதைவிட வியக்கத்தக்கது, அந்த உண்மைகளைப் பல நூற்றாண்டுகளாகப் போற்றிவந்ததுதான்.

உண்மைகள் கண்ணால்க் காணக் கூடியவையல்ல; கையால் பற்றி எடுக்கக் கூடியவையல்ல; உள்ளத்தில் நிற்பன. ஆகவே, அவைகள் மறைந்து போய்விடுவதற்கும் காரணம் உண்டு; மறைந்தும் போய்விட்டன. பெரியார்கள் சொல்லிவைத்த விஷயங்களைப் புறக்கணித்துவிட்டு, வெறும் வார்த்தைகளையே சொல்லி வந்தார்கள் பிற்காலத்தவர். பெரியவர்கள் பாடிய பாடல்களை அப்படியே பாடிக் கொண்டிருந்தால்போதும் என்று ஏற்பட்டு விட்டது. திருவாசகத்துக்கு உரை சொல்லக்கூடாது என்று சொல்லு வார்கள். பாராயணம் போதும், பொருள் தெரிய வேண்டியதில்லை என்று ஏற்பட்டுவிட்டது. தெய்வப்பாடல் என்று சொல்லும் பாடல்களுக்குப் பின்னால், உண்மையனுபவமும் உணர்ச்சியும் இருக்கின்றன என்ற கொள்கை போய்விட்டது. உள்ளேயிருந்து என்றும் மங்காத பேரொளி வீசிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதெல்லாம் கதையாய் முடிந்தது. விளக்கில்லை, வெளிச்சம் இல்லை, லாந்தல்க் கல்லும் சட்டமும் நிற்கிறது என்று ஆய்விட்டது.

இந்த நாஸ்திகத்தைப் பூர்த்திபண்ண ஆங்கிலக் கவியும் தமிழ்நாட்டுக்குள் புகுந்துவிட்டது. ‘சமயநூல்களில் ஒன்றுமே யில்லை. வார்த்தைகளை இப்படியும் அப்படியுமாக அளக்கிற

காரியந்தான் வைதிகர்கள் பேசுகிற காரியமெல்லாம்' என்று சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டார்கள் ஆங்கிலம் கற்றவர்கள். அவர்கள் பண்டிதர்களைக் கேள்வி கேட்டால் பதில் வருவது காரணகாரிய விளக்கம் அல்ல;

ஆங்கிலம் கற்றவர்களைக் குற்றம் சொல்ல இடமில்லை. அவர்களுக்கு உண்மைகளை எடுத்து விளக்குபவர்கள் பள்ளிக் கூடங்களிலும் இல்லை; வைதிகக் குழாங்களிலும் இல்லை. எல்லோருமாக, அயலூர் வண்டிமாடு கட்டவும் கடையாணியைச் சாக்கிஸ்சு சுற்றி வைக்கவுந்தான் ஏற்படுத்தியது கல்லும் சட்டமும், என்று தானம் வைத்து விட்டார்கள். நம்பிக்கை பிறக்கமாட்டேன் என்று விட்டது கேட்டவர்களுக்கு.

தமிழுலகம் பொதுவாக இந்த நிலையில் இருந்தது, இருவது வருஷத்துக்குமுன். அப்படித்தான் இருந்தது திருநெல்வேலியும்.

சில நண்பர்கள் திருச்செந்தூருக்குப் போய்விட்டுத் திருநெல்வேலிக்குத் திரும்பி வந்தார்கள். வந்தவர்கள் வடக்கே இருந்துவந்த ஒரு சுவாமிகள் சமயசம்பந்தமாக ரொம்ப அருமையாயும் தெளிவாயும் பிரசங்கங்கள் செய்ததாகவும், தாங்கள் ரொம்ப அனுபவித்ததாகவும் சொன்னார்கள். சுவாமிகளுக்கு ஊர் திருப்பாதிரிப்புலியூர் என்றும், அவர்கள் ஒரு மடாலயத்துக்கு அதிபர் என்றும் சொன்னார்கள்.

சிலநாள் கழித்து, திருநெல்வேலி ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு அடுத்துள்ள தருமபுரம் மடத்தில், திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார் சுவாமிகள் பரிவாரத்தோடு பல்லக்கில் வந்து இறங்கியிருக்கிறார்கள் என்று செய்தி வந்தது. மறுநாள் சாயங்காலம் நெல்லையப்பர் கோவில் வசந்த மண்டபத்தில் சுவாமிகள் பிரசங்கம் என்று துண்டுப் பத்திரிகையின்மூலம் விளம்பரமாயிற்று. சுவாமிகளைக் கேட்க நானூறு ஐநூறுபேர் கூடியிருந்தார்கள்.

சுவாமிகள் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்து தனியான காட்சியாய் இருந்தது. ருத்திராசு மாலையும், ஸ்வர்ணலிங்கம் தாங்கிய வடமும், திருநீற்றுப்பொலிவும், கண்ணுக்கும் மனசுக்கும் விருந்தளித்தன.

பிரசங்கம் ஆரம்பித்தது. வார்த்தையும் அக்ஷரமுமே ஒவ்வொன்றாய் நின்று நின்று வெளிவந்து ஒலித்தன. வார்த்தைகள், வார்த்தைகளின் கதி, ஆழ்ந்த குரல் எல்லாம் சேர்ந்து, இதயமே பேசுகிறது என்பதைத் தெரிவித்தன. கேட்டவர்கள் செவிகொடுத்து இதயத்தையே

கேட்டார்கள். ஆகவே, பொருளும் உணர்ச்சியும் கேட்டவர்கள் இதயத்துக்குள்ளே சென்று பதிந்து விட்டன.

நேரம் ஆக ஆக, உணர்ச்சியோடு கலந்து வேகம் கொண்டது விஷயம். ஆசிரியருக்கும் கேட்பவர்களுக்கும் தெரியாதபடி வார்த்தைகளும் அதிவேகமாகவே ஓடின. ஆனால், அழுத்தமாவது தெளிவாவது எவ்விதத்திலும் குறையவில்லை.

தமிழோ சாதாரணமான பேச்சில் வழங்குகிற பசுந்தமிழ். அந்தத் தமிழுக்குச் சக்தி இன்னது என்று தெரிய வந்தது; இதயத்தில் எழும் உணர்ச்சிகளை அப்படி அப்படியே பளிங்கில் வைத்துக் காட்டிய மாதிரி விளக்கிக் காட்டியது. சபையிலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் தம்மோடுதான் நேர் நேராக சுவாமிகள் பேசினதாகத் தோன்றியது; பாஷை எல்லோரோடும் அவ்வளவு ஓட்டிய பாஷை.

விஷயம் கடவுள் தத்துவம். ஆனாலும், எத்தனையோ விஷயங்கள் வந்து வட்டமிட்டுச் சுழித்துப்போயின. நம்மவர் வாழ்க்கையில் உள்ள எத்தனையோ அம்சங்கள் வந்து தெளிவுபட்டு ஓடின. ஒவ்வொன்றும் உணர்ச்சி ததும்பியதாய் இருந்தது; வாழ்க்கையோடு ஓட்டிய உண்மையாகவே இருந்தது. நம்முடைய மனசு அங்கங்கே திளைத்து நிற்கும்; அந்த விஷயம் முடிந்ததும், பெருக்கெடுத்துப்போகும் பெரிய விஷயத்தோடு இலகுவாகக் கலந்து கொள்ளும்.

கடவுளுக்கும் நமக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தை எடுத்துச் சொல்லும்போது, சுவாமிகள்,

“விறகில்த் தீயினன்;
பாலிற்படு நெய்போல்
மறைந்து நின்றுளன்
மாமணிச் சோதியன்;
உறவு கோல்நட்(டு)
உணர்வு கயிற்றினால்
முறுக வாங்கிக்
கடையமுன் நிற்குமே”

என்ற தனிக் குறுந்தொகைச் செய்யுளை எடுத்தாள நேர்ந்தது. பலர் இந்தச் செய்யுளை உணர்ச்சி யாதொன்றும் இல்லாமல்க் கையாண்ட காரணத்தால், சாமானியமாகவும் இளைத்ததாகவும் தோன்றியது செய்யுள். ஆனால், சுவாமிகள் அதன் உண்மையில்த் திளைத்து ஆர்வத்தோடு விளக்கிக் காட்டின மாத்திரத்தில், முன் காணாத

உண்மைகளும் உணர்ச்சியும் பாடலில்ப் பொதிந்து கிடப்பதாகப் புலப்பட்டது. 'நமக்கும் கடவுளுக்கும் உறவாவது, கடவுளுடனேயே ஒன்றியிருக்கிறோம் நாம். வேறாகத் தனித்து நிற்கவில்லை என்பது உண்மைதான். இந்த உண்மையைச் சதா மனசில் வைத்து ஆர்வத்தோடும் ஆனந்தத்தோடும் சிந்திப்போமானால், மறைந்து நின்றுள்ள மாமணிச் சோதியான் முன்னின்றுவிடும்' என்று விஷயத்தைக் கூட்டிமுடித்தபோது, சபையாருக்கு அந்த அற்புத தரிசனமே கிடைத்தமாதிரியான ஒரு உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. எல்லோரும் ஒரே ஆனந்த பரவசத்தில் மூழ்கினார்கள். 'ஆகா, இதையெல்லாம் கேட்டு அனுபவிக்கக் கொடுத்துவைக்கவில்லையே' என்று சபைக்கு வராதவர்களை எண்ணிப் பரிதவிக்க வேண்டியதாய் இருந்தது.

அதோடு, தமிழை ஆர்வத்தோடு கற்று வந்தவர்களுக்கு ஒரு வகையில் அவமானமும் வருத்தமும் ஏற்பட்டது என்று சொல்ல வேண்டும். ஏதோ தமிழறிஞர்களையெல்லாம் தமிழலகம் அறிந்திருக்கிறது, மதித்திருக்கிறது என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தோமே, சுவாமிகளை இதுவரை அறிந்திராதது போகட்டும்; அவர்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதுகூடக் கிடையாதே என்ற அவமானந்தான், வருத்தந்தான்.

ஆம், தமிழனுடைய ஜாதகமே அப்படி. நம்மிடம் உயர்ந்த பொருள்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் மதிக்கத் தெரியாமல், ஒன்றுமில்லாத படாடோபத்தை, முக்கியமாக, தனக்கு விளங்காத காரியத்தைக் கண்டு மோகித்தவண்ணமாயிருக்கிறானே என்றெல்லாம் நொந்து கொள்ள நேர்ந்தது.

ஆனாலும், கருவூலத்தைக் கண்டுவிட்டோம் என்ற ஆனந்தத்துக்குக் குறைவில்லை. திருநெல்வேலிப் பிரசங்கம் நல்ல முகூர்த்தத்தில் நடந்தது என்று சொல்ல வேண்டும்.

தொடர்ந்து பத்துநாளுக்கு மேலாகவே திருநெல்வேலியில்ப் பிரசங்கம் நடந்தது. கேட்க வந்தவர்களின் தொகை அதிகரித்ததால், வசந்த மண்டபத்தைவிட்டு மேலப் பிராகாரத்தில் பிரசங்கத்தை நடத்த நேர்ந்தது.

பிறகு நாகர்கோயில், அம்பாசமுத்திரம். தென்காசி, சங்கரன் கோயில் முதலான இடங்களுக்குப் போய், பிரசங்கங்கள் செய்தார்கள். அதன்பின், தமிழ்நாடெங்குமே பிரயாணம் செய்து, தமிழ்நாகரிகம், தமிழ்ப் பண்பாடு இன்னதென்று விளக்கிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

சமய நூலைக் கற்று வந்தவர்களுக்கு, அதன் உள்ளான தத்துவம் இன்னதென்று தெரியவும், அதில் ஆர்வம் கொள்ளவும் ஏற்பட்டது.

லாந்தலக் கல்லுகளை வெறும் மாடுகட்டுங் கல் என்று எண்ணும் மனப்பாங்கு போய், உண்மை ஒளியைத் தரக்கூடிய மிகவும் உபயோகமான தீப ஸ்தம்பம் என்று மதிக்கிற காலம் வந்து விட்டது.

இதெல்லாம் நேர் நேரான உண்மையென்று தெரிய வரும், திருப்பாதிரிப்புலியூர் மடத்துக்குப் போய்ப் பார்த்தால்; காலை யிலிருந்து இரவு பத்து மணி நேரம்வரை வந்து பாடங் கேட்கும் மாணவர்களைப் பார்த்தால் தெரிய வரும். உத்தியோகஸ்தர்கள், பென்ஷன் பெற்ற உத்தியோகஸ்தர்கள், சஷ்டியப்த பூர்த்தியாகிச் சதாபிஷேகத்துக்கு அடிபோட்டுக் கொண்டிருக்கும் கிழவர்கள் ஆகிய பலர் வந்து, சமய சம்பந்தமாகவும் தமிழ் இலக்கிய சம்பந்தமாகவும் பாடங்கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். உண்மையான உணர்ச்சியோடு, சுவாமிகள் விஷயங்களையும் நூல்களையும் விளக்கிக் காட்டுவதால்தான் மேலே சொன்ன மாணாக்கர்கள். இல்லாவிட்டால் பரீகைக்குப் போகும் மாணாக்கர்கள் வருவார்கள்; (தமிழ் அனுபவிக்கக் கூடியது, அனுபவிப்பதற் காகவே ஏற்பட்டது என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது.) மடத்துக்கு வரும் மாணாக்கர்களோ, ஆனந்த அனுபவம் தூண்டியே வருபவர்கள்.

எல்லாம் ரூபாய் அணா பைசாக் காரியமாய்ப் போய், கூடுகிற கூட்டமெல்லாம் பொறாமைப் பேயும் பகைமைப் பேயும் ஆட்டிவைக்கும் கூட்டாமாயிருக்க, தமிழ்ப் பண்பாட்டில் உண்மையான ஆர்வங்கொண்டு, தமிழர்கள் கூடித் தமிழை ஆராய்கிறார்கள், அனுபவிக்கிறார்கள் என்றால், எவ்வளவு பெரிய விஷயம்! தமிழ் வளர்ச்சிக்கு, ஞானியார் சுவாமிகள் மடாலயம் பண்பட்ட நாற்றங்கால்.

தமிழ்நாடு புத்துயிர் பெறவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு, தமிழ்மகள், சுவாமிகளுக்கு அரிய உருவத்தையும் உடல்நலத்தையும், 'கணீர்' என்று ஒலிக்கும் வெண்கல நாதத்தோடுகூடிய குரலையும் அளித்தாள். எவ்வளவு விரிவாகவும் சிக்கலாகவும் இருந்தபோதிலும், விஷயங்களின் ஒவ்வொரு உறுப்பையும் அதற்கு இசைந்த இடம் அமைத்து முறைப்படுத்தி நிர்மாணம்

செய்யக்கூடிய அபூர்வமான அறிவு விளக்கத்தையும் கொடுத்தாள். எல்லாவற்றிலும் சிறப்பாக, பொறுமை, அடக்கம், அன்பு, பக்தி ஆகிய உயர்ந்த இதய தத்துவங்களையும் அளித்தாள்.

“சித்திரமும் கைப்பழக்கம்
செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்
வைத்ததொரு கல்வி
மனப்பழக்கம் - நித்தம்
நடையும் நடைப்பழக்கம்;
நட்பும் தயையும்
கொடையும் பிறவிக்
குணம்”

ஆம், பிறவிக் குணந்தான் என்று சுவாமிகளுடன் பழகிய பின் தெரியவரும்.

அத்தனை அரிய பேறு தமிழகத்துக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. சுவாமிகளுக்கு நீண்ட ஆயுளையும் ஆரோக்கியத்தையும் அவர் களுடைய இதய கலத்திலே சதா குடிகொண்டிருக்கும் முருகப் பெருமான் அருள்வாராக!

“வீரவேல் தாரைவேல்
விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வேள்
திருக்கைவேல் - வாரி
குளித்தவேல் கொற்றவேல்
சூர்மார்பும் குன்றும்
துளைத்தவேல் உண்டே
துணை.”

கண்ணாரக் காண ஒரு கவிஞர் [கவிமணி]

34

எட்டு வருஷத்துக்கு முன் பத்திரிகை ஒன்றில் 'கருணைக் கடல்' என்னும் கவியைப் படிக்க நேர்ந்தது. படித்ததனால் உண்டான வியப்பை இன்ன தென்று சொல்ல முடியாது. 'கருணைக் கடலு'க்கு மூலமான எட்வின் ஆர்னால்டு ஆங்கிலத்தில் பாடிய 'ஆசிய ஜோதி'யை நான் பல தடவையும் வாசித்துள்ளவன்தான்; அதை அனுபவித்தேன் என்றுகூட ஒருவகையில் சொல்லலாம். ஆனாலும், 'கருணைக் கடலை' வாசித்தபோது உண்டான இன்பமும் அதிசயமும் அளவு கடந்தன என்றே சொல்ல வேண்டும்.

இடையர்கள் ஆட்டு மந்தைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அவசரம் அவசரமாக யாகத்துக்கு வெருட்டிக் கொண்டு போகிறார்கள். கருணை வள்ளலான புத்தர் பெருமான் அதைக் காண்கிறார். இதயம் உருகிவிடுகிறது. இதயம் உருகுகிற நிகழ்ச்சி முதற் செய்யுளி லேயே வெளிவருகிறது.

மந்தைபெ ரியமந்தை

என்று சொல்லிவிட்டு,

“...உணவின் றி
வாடிமெ லியும்மந் தை”

என்றதும், சோகம் கசிய ஆரம்பித்து விடுகிறது. அடுத்து வருகிற இரண்டாம் அடி,

“சிந்தைத ளரும்மந் தை - நடக்க வும்
சீவன்இ லாதமந் தை”

என்று முடியும்போது, நமக்கே சிந்தை தளர்ந்து, நடக்கச் சீவனற்றுப்போன உணர்ச்சி மேலிடுவதாகத்

தோன்றுகிறது. இந்த உணர்ச்சியை உண்டாக்கும் சக்திக்கு மந்திர சக்தி என்றுதான் மேல்நாட்டு ரஸிகர்கள் சொல்லுவார்கள். இந்த மந்திர சக்தியானது, வார்த்தைகள், அவைகளின் அமைப்பில்ப் பிறக்கும் சீர், எதுகை, மோனை என்னும் செய்யுளுக்குரிய அம்சங்களினால் உண்டாகிறது. இவைகளோடு இன்றியமையாத அம்சம் எளிமை. எளிமை இல்லை என்றால் கவியில்லை; ஏன், எந்த அருங்கலையும் இல்லைதான்.

மறுமுறை செய்யுளைப் பார்ப்போம்:

“மந்தைபெ ரியமந் தை - உணவின் றி
வாடிமெ வியும்மந் தை
சிற்தைத ளரும்மந் தை - நடக்கவும்
சீவன்இ லாதமந் தை”

நடக்கவும் சீவன் இல்லை என்பதற்குப் பதிலாக நடக்கவும் ஜீவனில்லை, உயிரில்லை என்றெல்லாம் சொல்லலாம். ஆனால் இவைகளிலே இதய பாவம் வராது. ஆட்டோடு ஒட்டியுள்ள மக்கள் வழங்குகிற வார்த்தை ‘சீவன்’. அந்த வார்த்தைக்குத்தான் சீவன் உண்டு, உயிர் உண்டு.

இடையர்கள் ஆடுகளுக்குப் புல்லைக் கடிக்க இடங் கொடுக்கவில்லை, தண்ணீர் குடிக்க இடங் கொடுக்கவில்லை என்பதை அடுத்த செய்யுளில் பார்க்கிறோம்.

“கண்ணிலே கண்டபுல் லை - நின்றொரு வாய்
கொளவிட ஒட்டார்ஐ யோ!
தண்ணீர்கு டிப்பதற் கும் - விலகிடச்
சம்மதி யாரேஐ யோ!”

இந்தவிதமாக நான் வாசிக்க நேர்ந்த பத்திரிகையில் ஏதோ ஐம்பது கவிகள் இருந்தன. தற்காலத்தில் ஒரே ஒரு கவியை எழுதி விட்டாலே மேலான காரியம். ஐம்பது கவிகளை ஒருவர் எழுதி விட்டார் என்றால் அதிசயத்திற்குக் கேட்பானேன்! கவிகள் ஒவ்வொன்றும் உண்மையான தமிழ்ப் பண்போடும், ஆழ்ந்த இதய பாவத்தோடும் பிரகாசித்தது. தற்காலத்தில், இது முடியவும் முடியுமா என்று சந்தேகித்தேன்; விசாரித்து, நாகர்கோயிலை ஒட்டியுள்ள ஒரு சிறு கிராமத்தில் வசிக்கிற தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை என்ற ஒருவர்தான் இப்பாடல்களின் ஆசிரியர் என்று தெரிந்து கொண்டேன்.

அன்று முதல், தேசிய விநாயகம் பிள்ளையவர்களின் கவி களை எங்கே பார்க்கலாம் என்று தேடிக்கொண்டே வந்திருக்கிறேன். தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், முக்கியமாக ஆண்டு மலர்கள், அங்கொன்று இங்கொன்றாக வெளியிட்டன. மூன்றாவது, நாலாவது (பார) வகுப்புக்களுக்குப் பாட புஸ்தகம் போடுகிறவர்களும் பிள்ளையவர்களின் பாடல்கள் சிலவற்றை உபயோகித்துக் கொண்டார்கள். இந்த இரண்டு வழிகளிலும் கிடைத்த பாடல்களைக் கத்தரிக்கோல் கொண்டு கத்தரித்துச் சேர்த்து எண்பது பக்கம் கொண்ட ஒரு குட்டிப் புஸ்தகமாகப் 'பைண்டு' பண்ணி வைத்துக்கொண்டேன். இந்த குட்டிப் புஸ்தகத்தை அயலுருக்குப் பிரயாணம் போகும்போதெல்லாம் உடன் கொண்டு போவது வழக்கம். அதை எத்தனை எத்தனை தடவை படித்தேன் என்று சொல்ல முடியாது. நண்பர்களுக்கும் இளைஞரான மாணவர்களுக்கும் எத்தனையோ சமயங்களில் வாசித்துக் காட்டியிருக்கிறேன். கவியின் நயத்தைச் சிறு குழாமாக இருந்து அனுபவித்திருக்கிறோம். ஆனால், அனுபவித்தவர்கள் எல்லாம் மிகச் சிறிய குழாம், பொதுவாகக் தேசிக விநாயகம் பிள்ளை அவர்களையும், அவர்கள் கவிகளையும் தமிழ் உலகம் அறியாது என்றால், சாமானிய உண்மையே ஒழிய வேறில்லை.

தமிழ் உலகம் பிள்ளையவர்களையும் அவர்கள் கவிகளையும் மதிக்கவில்லை என்றால் காரணம் தேடவேண்டுவதில்லை. கவிகளிலுள்ள எளிமைதான் அதற்குக் காரணம். பாட்டு எளிதாயிருந்து விட்டால் கவி இல்லை என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். எளிமை காரணமாக, உலகத்தில்த் தலைசிறந்த கவிகள் புறக்கணிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைச் சரித்திரம் சொல்லும். ஹோமர், ஷேக்ஸ்பியர், கீட்ஸ் என்ற மேல்நாட்டுக் கவிகளை வேண்டிய மட்டும் புலவர்கள் ஏனளம் செய்திருக்கிறார்கள். நோபெல் பரிசு பெறுவதற்கு முன், ரவீந்திரநாத தாகூர், பண்டிதர்களின் கேலிக்கு உள்ளானது கண்கூடாகக் கண்டது.

தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையவர்களுடைய கவிகளெல்லாம் எளிமையிலும் எளிமையாகப் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் வசிப்பதோ தமிழ் உலகத்திலேயே தென்கோடி என்று ஒதுக்கக் கூடிய கன்னியாகுமரிப் பக்கம். மனுஷரோ ரொம்பவும் சாது. ஆடம்பரம் முற்றிலும் பூஜ்ஜியம். தலையிலே 'தலைப்பா'வாகச் சுற்றிக் கொள்வதற்குப் பட்டம் கிட்டம் உண்டா? கிடையாது. இந்த நிலையில் சென்னையில் உள்ள இளைஞர் சிலர் 'புதுமைப்

பதிப்பகத்தார்' என்ற பெயரோடு பிள்ளையவர்களுடைய கவிகளை - மறந்துபோனவைகள், கிழிந்து போனவைகள், காணாமற் போனவைகள், கிடைத்த மட்டிலும் எல்லாவற்றையும் - எங்கெங்கே எல்லாமோ தேடித் திரட்டி, 'மலரும் மாலையும்' என்றே அழகு வாய்ந்த புஸ்தகமாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். வெளியிட்டவர்களுடைய தைரியத்தைத்தான் முதல் முதலாக மெச்ச வேண்டும். பிறகுதான் தமிழ்க் கவியில் அவர்களுக்குள்ள அரிய ஆர்வத்தைப் பாராட்ட வேண்டும். தமிழ் இலக்கியத்தின் சரித்திரத்திலே முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டிய செய்திகளில், 'மலரும் மாலையும்' என்ற கவிதைத் தொகுதி வெளிவந்தது ஒன்று.

'கவி என்றால் இன்னது என்று சொல்லுவதற்கு இலக்கணம் கிடையாது; உலகத்தில் எங்குமே கிடையாது. யாப்பியல் இந்த விஷயத்தில் என்ன உதவியும் புரியவில்லை. வெண்பா இது, விருத்தம் இது என்று ஏதோ சொல்ல முடியலாம்; ஆனால், கவி இது என்று சொல்லவே முடியாது. ஒரு பாஷையோடும், அதிலுள்ள சிறந்த கவிகளோடும் உண்மையான ஆர்வத்தோடு, படாடோபத்தை எல்லாம் தூரத்தே விட்டுவிட்டு, நெடுநாள் பழகிவருவோமானால் அது தெரியவரலாம். அதுவும் தாய்மொழியில்த்தான் தெரியக்கூடும். இதர பாஷைகளில்த் தெரிய முடியாது' என்று ரவீந்திரர் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் சொல்லியிருக்கிறார்.

கவியை உணர்வதே இவ்வளவு கஷ்டம் என்றால், கவியை இயற்றுவது எவ்வளவு கஷ்டம் என்று சொல்லவும் வேண்டுமா? உலகத்தில் ஆயிரம் வருஷத்திற்கு ஒரு தடவை கவி பிறக்கிறதுண்டு என்று கவியின் அருமையையும் அதன் பெருமையையும் பற்றி நன்கு ஆராய்ந்தவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்படிச் சொன்னது வெறும் வின்னியாசம் அல்ல; உண்மையைத் தெளிவுபடச் சொன்ன நேரான வார்த்தையே.

உண்மை இப்படியிருக்க, தமிழர்களாகிய நம்முடைய யோகத்தை என்னவென்று சொல்லுவது! ஒரு தலைமுறையிலேயே இரண்டு கவிஞர்கள் கிடைக்கப் பெற்றோம். சுப்பிரமணிய பாரதியார் ஒருவர்; மற்றவர் தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை. இரண்டு கவிஞர்களைத் தமிழ் உலகம் தாங்க முடியாது என்று கருதித்தானோ என்னவோ, இருவரையும் தமிழர்கள் புறக்கணித்து விட்டார்கள். பாரதியாரைப் பாராட்டுகிறது என்பதெல்லாம், நம்முடைய

இதயத்தில் குடிகொண்டிருக்கிற ஆங்காரத்தை வெளியிடுகிறார் என்பதுபற்றித்தான்; அரசியல் உணர்ச்சி பற்றித்தான்; கவிப்பண்பு பற்றி அல்ல. ஆனால், சரஸ்வதி கடகூர்த்தால் பாடியவை என்று சொல்லக்கூடிய சிறந்த கவிகள் பல அவர் பாடல்களில் இருக்கின்றன. அவைகளைத் தமிழ் மக்கள் பாராட்டுகிறார்கள் என்று சொல்ல இடமில்லை.

உதாரணமாக, 'கண்ணன் பாட்டு'க்களை எடுத்துக் கொள்வோம். இவை அதி அற்புதமான பாடல்கள். சாமானிய ஜனங்கள் இவைகளை அறிய முடியாது. மற்றவர்களோ, ஏதோ விளையாட்டுப் பாட்டு என்று தள்ளிவிடுவார்கள். 'பாப்பா பாட்டு' சிறுபிள்ளைப் பாட்டு, தமிழ் வாசனையே தெரியாதவர்கள் பிரமாதப் படுத்துகிற காரியம், வேறல்ல என்று சொல்லி விடுவார்கள்.

“வெற்றி எட்டுத் திக்கும் எட்டக்
கொட்டு முர சே!
வேதம் என்றும் வாழ்க என்று
கொட்டு முர சே!
நெற்றி ஒற்றைக் கண்ண னோடே
நிர்த்த னஞ்செய் தான்
நித்த சக்தி வாழ்க என்று
கொட்டு முர சே!”

என்ற 'முரசுப் பாட்டை' நீங்கள் பாடிப் பாருங்கள். டம்ம்ம், டம்ம்ம் என்ற முரசின் ஒலி பாட்டிலேயே கேட்கவில்லையா? எட்டுத் திசையும் பதினாறு கோணமும் எங்கும் ஒன்றாய் ஒரே ஒலிமயமாய் நிறைவது உங்கள் உணர்ச்சிக்குத் தோன்றவில்லையா? இந்தக் கவியைத் தமிழர் எத்தனை பேர் அனுபவித்திருக்கிறார்கள்? சற்று விசாரித்துப் பாருங்கள். விசாரித்துப் பார்த்தால் உங்களுக்குள்ள உத்ஸாகமெல்லாம் போய்விடும். இதெல்லாம் என்ன சாமானிய மாக வழங்கும் சித்தர்கள் பாட்டைப் போன்றதுதான் என்று சொல்லி, அருவித் தண்ணீரையே வாரி இறைத்து உங்கள் உத்ஸாகத்தை அணைத்து விடுவார்கள். இருவது வருஷமாகத் தமிழ்நாட்டில் உலவியரும் பாரதியார் பாட்டின் நிலைமையே இப்படியிருந்தால், புதிதாக வெளிவரும் கவியின் பெருமையை அங்கீகரிக்கிறது எளிதா?

ஒரு கவிக்கு விஷயம் எதுவாயும் இருக்கலாம். ஆனால், எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ஆர்வம் இருக்க வேண்டும்.

அதாவது ஆசையோ வெறுப்போ அழுத்தமாயிருக்க வேண்டும். இவைகளையே ரஸங்கள் என்று நம்மவர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுவார்கள். அநேக விஷயங்கள் சம்பந்தமாக ரஸஞானம் சாமானிய மக்களுக்கும் உண்டு. ஆனால், இந்த உணர்ச்சிக்குத் தக்கவிதமாகப் பாஷையில் அடங்கிக் கிடக்கிற பாவமான சொல், பாவமான இசை (ஆங்கிலத்தில் ரிதும்) பாவமான கட்டுக்கோப்பு (டெக்னிக்) - இவைகளை அனுபவிக்கும் திறம் சாமானிய மக்களிடத்தில் காணப்படுவதில்லை; அபூர்வமாகத்தான் காணப்படுகிறது. ஆதிகாலந் தொட்டு மொத்தத்தில் பத்துப் பதினைந்துப் பேர் ஒரு பாஷைக்கு இருந்தால் அந்தப் பாஷை செய்த புண்ணியந்தான். உணர்ச்சியானது, சொல், இசை, கட்டுக்கோப்பு இவைகளோடு ஒத்த உருவத்தில் வெளிவந்துவிட்டதென்றால் அதுவே கவி; அது அற்புத சிருஷ்டிதான். இப்படி எழுந்த ஒரு கவிக்காக அந்தப் பாஷைக்குரியவர் ஒரு விழாக் கொண்டாடினால்ப் பொருத்தமே. தேசிக விநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் அவ்விதமான கவிகள் எத்தனையோ பாடியிருக்கிறார்கள்.

அவர்களுடைய தனிப்பாட்டு ஒன்றை இப்போது பார்க்கலாம்:

மனிதனை இன்னான் என்று தெரியவேண்டுமானால் இதர பிராணிகளைப் பார்த்தாலத்தான் தெரியவரும். முதலாவதாக, எந்தப் பிராணியாவது தன் குடும்பத்தையும் இனத்தையும் நல்ல நிலைமையில் வைத்திருப்பதற்காக உணவுப் பொருளை ஒன்று நூறாகப் பெருக்கியதுண்டா? அதனுடைய கைதான் ஏர் முதலான சாதனங்களை அமைத்து உழவுத்தொழில் செய்ததுண்டா? மனித சமூகம் எத்தனை ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாகத் தன் அறிவைச் செலுத்திச் செலுத்தி, கடைசியாக உழவுத் தொழிலைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறது. இரண்டாவதாக, மனசிலுள்ளதை வெளியிடுவதற்கு வார்த்தைகளை ஆதியில் உண்டாக்கி அவைகளை இன்னும் வழக்கில் வைத்திருக்கும் அதிசயந்தான் என்ன? பாஷையே அற்புதமானது. இரண்டு இதயங்கள் - ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்கள் இடையில் கிடந்தாலும் - ஒன்றெனத் துடிக்கும்படி கவி பாடினவர்களுடைய நாலைப் பற்றி என்னதான் சொல்லுவது? மூன்றாவதாக, துன்பத்துக்குள்ளான மக்களைப் பார்த்து அனுதாபப்பட்டு அத்துன்பத்தை நிவர்த்திப்பதற்காக அறிவைச் செலுத்தி, அதன் பயனாக ஏற்பட்ட தருமங்களைத்தான் எப்படிப் புகழ்வது? இவை

எல்லாவற்றிற்கும் காரணபூதமாய் இருப்பது, மற்றப் பிராணிகளிடம் காணாமல், மனிதனிடத்தில் மாத்திரம் காண்கிற அறிவுத் தத்துவந் தான். இந்த அறிவுத் தத்துவத்தைத் தெய்வம் என்றால் எல்லா வகையிலும் பொருந்தும். இந்த உண்மை எவ்வளவு அழகாக, அதிசய பாவத்தோடு, தமிழின் இசை தாளங்களோடு சேர்ந்து கவியில் வருகிறதென்று பாருங்கள்:

சரஸ்வதி

“நாடிப் புலங்கள்

உழுவார் கரமும்,

நயஉரை கள்

தேடிக் கொழிக்கும்

கவிவாணர் நாவும்,

செழுங்கரு ணை

ஓடிப் பெருகும்

அறிவாளர் நெஞ்சும்

உவந்துந டம்

ஆடிக் களிக்கும்

மயிலே! உன் பாதம்

அடைக்கல மே”

அடைக்கலம் புகுவதற்குச் சரஸ்வதியின் பாதமே தகுந்த இடம். ஏனெனில், ‘அறிவுடையார், எல்லாம் உடையர்’ அல்லவா? இந்தக் கவியை உணர்ச்சியோடு சாவகாசமாகத் திரும்பத் திரும்பப் பாடுவோமானால் - வாசித்தால் அல்ல - ஒவ்வொரு தடவையும் நாவிற்குப் புதிது புதிதான சுவை தட்டிக்கொண்டே இருக்கும். சுவை நாவை விட்டு அகலாது.

பழமையான இந்த முறையில் அவர்கள் பாடியுள்ள இன்னொரு கவியைக் கொஞ்சம் பார்க்கலாம்.

பிள்ளையவர்கள் திருவாங்கூர் ஸமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த வர்கள். நெடுகிலும் திருவாங்கூர் மன்னவர்கள் குடிகளுக்காகச் செய்துவந்துள்ள அருமையையும் தருமங்களையும் ரொம்பவும் அனுபவித்துப் பாராட்டி வந்தார்கள். ராஜ்யத்தை மன்னவர்கள் பலவிதங்களில் அக்கறை எடுத்துப் பண்படுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். பூந்தோட்டங்களும், சோலைகளும் வைத்து அலங்கரித்திருக்கிறார்கள். முக்கியமாக, குழந்தைகளுக்காகப் பல இடங்களிலும்

மருத்துவச் சாலைகள் அமைத்துக் குடிகளுக்கு நன்மை செய்திருக்கிறார்கள். இவைகளைப் பற்றி ஜனங்கள் சதா புகழ்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். இவை எல்லாவற்றையும் விட, அரசரது தெய்வபக்தியை, அதாவது, என்றும் இளமை நலத்தோடிருக்கும் சீதேவி சமேதராய்த் திரு அனந்தபுரத்தில் எழுந்தருளிய திருமாலிடத்தே வைத்துள்ள தெய்வபக்தியை, பிள்ளையவர்கள் ரொம்பவும் பாராட்டி அனுபவிக்கிறார்கள். இப்போது வெண்பாவைப் பாருங்கள்:

“பூவால்ப் பசங்கொடியும்
புன்சிரிப்பால்க் கைம்மகவும்
நாவால் இளங்கிளியும்
நன்கோதும் - மூவாத
சீமான் அனந்தைத்
திருமால் அடிமறவாக்
கோமான்தன் ஆட்சிக்
குணம்.”

பசங்கொடிகள் பூவால் ஓதுமாம்; கைம்மகவு புன்சிரிப்பால் ஓதுமாம். ஏன்? அவைகளுக்கு நாவில்லை. ஆனால், நாவினாலேயே கிளிகள் நன்றாய் ஓதும் மன்னர் அரசு புரிவதன் சிறப்பை, என்று வெகு நயமாகக் கவி அமைந்திருக்கிறது.

இந்த வெண்பாவையும் மேலே சொன்ன சரஸ்வதி துதியான கட்டளைக் கலித்துறையையும், அவைகளில்ப் பொதிந்துள்ள உண்மை உணர்ச்சியையும் பாவத்தின் பொலிவையும் பார்த்தால், அவைகள் தற்காலத்துப் பாட்டல்ல, தமிழ் உண்மையான ஒளி விட்டுப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த பண்டைக்காலத்துக் கவி, அதாவது ஆயிரம் வருஷத்திற்கு முந்திக் காலத்துக் கவி, என்றே சொல்லத் தோன்றும். கவிகளுக்குள் உள்ளக்கிடையாகக் கிடக்கும் உணர்ச்சி வசமாய் நின்று, ஆர அமர ஒரு முறைக்கு நாலு முறை பாடிப் பார்த்தால், பாட்டின் ஆபூர்வமான நயமும் பெருமையும் புலப்படும். தொன்மையான கவித்திரம் பழுத்த பாடல்களை எவ்வளவாகப் பிள்ளை அவர்கள் சுவைத்து அனுபவித்திருக்கிறார்கள் என்பதும் தெரியவரும்.

பாடல்கள் ஒவ்வொன்றையும் பற்றி இப்படி எல்லாம் ஆராய்ந்து பார்ப்பது முறைதான். ஆனால் இந்தக் கட்டுரை இடங் கொடாதது பற்றி நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

புஸ்தகத்தில்ச் சில மொழிபெயர்ப்புக்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. 'அஞ்சலி'யும் பாரீகக் கவியமுதங்களும் சில நண்பர்கள் தூண்டியதன்பேரில், ரவீந்திரநாதர் கருத்துக்களும் பாரசீகக் கவிகளின் கருத்துக்களும் தமிழுக்கு எப்படி இணங்கி வருகின்றன என்று சோதனை பார்ப்பதற்காக எழுதினவைகளே ஒழிய வேறில்லை. புஸ்தகத்தை வாசிக்கக் கையில் எடுப்பவர்கள் முதலிலே அவைகளுக்குள் புகவேண்டாம். சோதனையைப் பார்க்க விரும்புவோர் சாவகாசமாகப் பிறகு படித்துக் கொள்ளலாம். 'அன்பின் வெற்றி'யோ மொழிபெயர்ப்பாய் இருந்தாலும், உண்மைத் தமிழ்ப்பண்பு பாவங்கள் நிறைந்து, அருமையான வைஷ்ணவ பக்தி கமழுகிற பாடல்கள். அவைகளைத் தமிழ்க் கவிகள் என்றே பாடி அனுபவிக்க வேண்டும். இவை போலவே வேறு சில கவி களையும் பிற பாஷைகளிலுள்ள கவியைத் தழுவிப் பாடியிருந்த போதிலும், தமிழ்க் கவி என்றே கருதி அனுபவிக்க வேண்டும்.

இதை ஒட்டி, 'புலிக்கூடு' என்ற பாட்டு சம்பந்தமாக ஒரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆங்கிலம் படித்தவர்களுக்கு இது பிளேக் என்ற ஆங்கிலப் புலவர் எழுதிய பாட்டின் மொழிபெயர்ப்பு என்று சொல்லத் தோன்றும். ஆனால், இது மொழிபெயர்ப்பு அல்லவே அல்ல; தழுவி எழுதியதென்றுகூடச் சொல்லக்கூடாது. பிளேக் எழுதிய பாட்டு, பிள்ளையவர்களைக் கவி ஒன்று எழுதத் தூண்டியது என்றுதான் சொல்லலாம். 'புலிக்கூடு' பிள்ளையவர்களின் தனி சிருஷ்டி.

ஆங்கிலச் செய்யுள்களையும் நமது பிள்ளையவர்கள் செய்யுள்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் வித்தியாசம் நன்றாய்த் தெரியவரும்.

* புலிக்கூடு

முதற் பெண்:

பந்தம்எ ரியுதோ டி - கண்களைப்

பார்க்கந டுங்குத டி

குந்தம்வாள் ஈட்டிஎல் லாம் - கூடவே

கொண்டுதி ரியுத டி.

* The Tiger

Tiger! Tiger! burning bright
In the forests of the night,
What immortal hand or eye
Could frame thy fearful symmetry?

இரண்டாவது பெண்:

வாயைப்பி ளக்குதடி - கையு றை
வாளும் உருவுத டி
பேயைப்ப டைத்தபின் னோ - இதனையும்
பிரமன்ப டைத்தான்அ டி.

முதற் பெண்:

வாலைமு றுக்குது பார் - வால்நு னி
வட்டம்சு ழலுது பார்
சாலப்ப தூங்குது பார் - நம்மீ து
சாடவும் நோக்குது பார்.

இரண்டாவது பெண்:

இடித்துமு ழங்குத டி - தொண்டையும்
இரும்பாலே செய்ததோ டி
அடுத்துநெ ருங்காதே டி - அதுமி க
ஆங்காரம் கொள்ளுத டி

முதற் பெண்:

மாணைப்ப டைத்ததெய் வம் - புலியை யும்
வளர்த்துவி டலாமோ டி
தேனைப்ப ழித்தசொல் லாய் - எனக்கு நீ
தெரிந்துரை செய்வாயோ டி.

In what distant deeps of skies
Burnt the fire of thine eyes?
On what wings dare he aspire?
What the hand dare seize fire?
And what shoulder and what art
Could twist the sinews of thy heart?
And when the heart began to beat?
What dread hand? and what dread feet?
What the hammer? What the Chain?
In what furnace was thy brain?
What the anvil? what dread grasp
Dare its deadly terrors clasp?
When the start threw down their spears
And water'd heaven with their tears
Did he smile his work to see?
Did he, who made the Lamb, make thee?
Tiger! Tiger! burning bright
In the forests of the night,
What immortal hand or eye
Could frame thy fearful symmetry?

ஆங்கிலப் பாட்டிலே விஷயமெல்லாம் பெரிய விஷயந்தான். ஆயினும், எளிமை, தெளிவான பாவம் முதலிய குணங்கள் இல்லாததால் அவைகளைக் கவி என்று சொல்ல முடியுமோ என்று நாம் சந்தேகிக்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், ஆங்கிலக் கவிகளைப் பற்றி நிர்ணயம் செய்வதற்கு ஆங்கிலேயர்கள்தான் அதிகாரிகளே யொழிய, நாமல்ல. பிள்ளையவர்கள் கவியைப் பற்றி நாம் கூசாமல்ப் பேசலாம். 'பந்தம் எரியுதோடி - கண்களைப் பார்க்க நடுங்குதடி' என்ற அடியைப் பாடிய மாத்திரத்திலேயே நமக்குப் பயம் வந்துவிடுகிறது 'பார்க்க நடுங்குதடி' என்ற மோனை வரும்போது, திருதிரு என்று நம்மைப் பார்ப்பது போல ஒரு தோற்றம் வருகிறது. இதுதான் பாவம். இதுதான் கவிப்பண்பு. இப்படி ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் ஒவ்வொரு அடியிலுமே பாவம் துள்ளி வருகிறது. இக் கவி குழந்தைகளைப் பற்றியதுதானே என்று குழந்தைகளுக்கு அப்படியே விட்டுவிடக் கூடாது. அற்புதமான கவி என்று நாமெல்லோரும் பல தடவையும் கற்று அனுபவிக்க வேண்டிய கவி.

இன்னும் ஒரு கவியோடு இந்தக் கட்டுரையை நிறுத்திக் கொள்ளலாம். ஒரு புலவர் மற்றொரு புலவரை அறிந்து அனுபவிக்கிறது இயல்பு. உண்மையில் அவர்கள்தான் ஒருவருக்கொருவர் அதிகாரிகள். பாவ உணர்ச்சி அவர்களுக்குத் தானே சிறப்பாக உண்டு? பாரதியாருடைய கவிகளை நாம் அனுபவிக்கிறது ஒரு விதம். பிள்ளையவர்கள் அனுபவிக்கிற விதம் தனி. கவிகள் என்றால் வார்த்தைகளாலும் இசை தாளங்களாலும் அனுபவிக்கப் படுபவை. அவைகளில் காண்கிற கதிபேதங்களும், துள்ளல்களும், நெளிவுகளும் அபூர்வமான ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றன. இவ்வாறு உண்டாகிற ஆனந்தம் வெளிஉலகத்தில் பார்க்கிற பல்வேறு வகைப்பட்ட காட்சிகளை எப்படியோ நினைவுக்குக் கொண்டுவந்து விடுகிறது.

ஏட்டோடும் இலக்கணத்தோடும் ஒட்டிக்கிடக்கும் நகரவாசிகளுக்கு இயற்கையின் நயமும் அழகும் கொஞ்சமும் தெரியாது என்பதைக் குறிப்பதற்காகவே பட்டிக்காட்டான் ஒருவனைக் கொண்டு வந்துவிட்டு, அவனைப் பாரதியார் பாடலைக் கேட்கச் செய்து, அவன் அடைந்த ஆனந்தத்தை அவனே மற்றொரு பட்டிக் காட்டானுக்குத் துள்ளிக் குதித்துச் சொல்லும்படி செய்கிறார்கள்:

“பாட்டுக்கொ ருபுலவன் பாரதிய டா - அவன்

பாட்டைப்பண் ணோடொருவன் பாடினான டா

கேட்டுக்கி றுகிறுத்துப் போனேனேய டா - அந்தக்
கிறுக்கில் உளறுமொழி பொறுப்பாய டா.

குயிலும்கி ளியும்பாட்டில் கூவுமேய டா - மயில்
குதித்துக்கு தித்துநடம் ஆடுமேய டா
வெயிலும்ம மழையும்அதில் தோன்றுமேய டா - மலர்
விரிந்துவி ரிந்துமணம் வீசுமேய டா.

நாட்டுமொ ழியும்அவன் பாட்டின்இசை யில் - மிக்க
நல்லகற் கண்டினினிமை சொட்டுமேய டா
ஏட்டில் இம் மந்திரந்தான் கண்டவருண் டோ - ஈதிங்கு
ஈசன்தி ருவருள்ளன் றெண்ணுவாய டா.

உள்ளம்தெ ளியும்ஒரு பாட்டிலேய டா - மிக்க
ஊக்கம்பி றக்கும்ஒரு பாட்டிலேய டா
கள்ளின்வெ றிகொள்ளும்ஓர் பாட்டிலேயே டா - ஊற்றாய்க்
கண்ணீர்சொ ரிந்திடுமோ பாட்டிலேய டா.”

இந்தக் கவிதான், கவிக்குச் சரியான விமரிசனம். இதை
மேல்நாட்டாரும் ரவீந்திரரும் உணரமுடியுமாயின், எப்படி எப்படி
யெல்லாம் ஆனந்தக் கூத்தாடுவார்களென்று என்று சொல்ல
முடியாது.

கடைசியாக ஒரு வார்த்தை: தேசிக விநாயகம் பிள்ளை
அவர்களின் பாடல்கள் தமிழ் மக்களுக்குக் கிடைத்த பெருஞ்
செல்வம், அரிய செல்வம், தெவிட்டாத அமிர்தம்; ஆயுள்
முழுதுமே தமிழ்மகன் தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டு அனுபவிக்க
வேண்டிய வாடாத கற்பகப் பூஞ்செண்டு. வயசானவர்களை விட
இளைஞர்கள் பாக்கியசாலிகள் - அறுபது, எழுபது, எண்பது
ஆண்டுகள் அவர்கள் இந்தக் கவிகளை அனுபவித்துக் கொண்டி
ருக்கலாம் அல்லவா? தமிழ் உலகம் பிள்ளையவர்களுக்கு
ரொம்பவும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

உலகத்துக்குப் பதில் சொல்லிமுடியாது. எத்தனையோ கேள்விகளை அது கேட்கிறது.

நாடகமும் நாடகக்கொட்டகையும் எதற்கு? சாப்பாட்டு விடுதி வைக்கலாமே என்பார்கள் சிலர்.

ரோஜாச் செடியைப் பார்த்து, அந்த ரகத்தார் கத்தரிக் காய் மாதிரி ஏதாவது காய்க்கக் கூடாதா என்பார்கள்.

செண்பக மரத்தைக் கண்டு அவர்களுக்குக் கோபம் கோபமாய் வந்தால் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. பூவாவது பூ; பூ எதற்கு? மாங்காய் காய்க்கக் கூடாதா என்று எரிந்து விழலாம்.

எல்லாவற்றையும் படைத்த பிரமன் மேற்படியார் களைக் கலந்து நம்மை சிருஷ்டித்திருந்தால் வயிறு ஒன்றை மாத்திரம் சிருஷ்டித்துவிட்டு, இதோ இருக்கிறான் மனிதன் என்று சொல்லியிருப்பார்.

ஆனால் அப்படிச் செய்யவில்லை அந்த ஆசாமி. கண்ணைப் படைத்தார், காதைப் படைத்தார். அவை களோடு நிற்காமல் கருத்தென்றும், இதயம் என்றும் அற்புதமான “ரிசீவர்” செட்டாகிய புலன்களையும் படைத்தார். அப்படிப் படைத்த பிறகுதான், இதோ மனிதன் இருக்கிறான் என்றார். ஆம், சாப்பாட்டோடு நிற்கிறவன் அல்ல மனுஷன்; வெறும் சாப்பாட்டு ராமன் அல்ல அவன்.

மனுஷன் எத்தனையோ விஷயங்களை அனுபவிக்கிறான். அவ்வளவுக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். ஆனால் சிலவற்றை எல்லாராலும் அனுபவித்துவிட முடிகிற தில்லை.

பிறர் அனுபவித்து, அனுபவித்ததை எடுத்து விளக்கும்போது நம்மையும் அனுபவித்துவிடச் செய்கிறார்கள். அப்படிச் செய்ய வல்லார் உலகத்தில் சொற்பப் பேர்தான். அவர்களுக்கும் எப்போதும் அந்த சக்தி வந்து வாய்ப்பதில்லை. சில வேளைகளில் தான் வாய்க்கும். வாய்த்தபோது உலகத்துக்கு கலைச் செல்வத்தை வழங்குகிறார்கள்.

கலைச்செல்வம் என்றால் அழியாச்செல்வந்தான். மன்னவரை விண்ணவராக்கும் செல்வம் அது. இந்த ஐட உலகத்தையும் அதனால் வரும் துன்பத்தையும் அதைவிட வாழ்க்கையில் வரும் வெறுப்பையும் நீக்கவல்ல செல்வம் கலைச்செல்வம்.

இந்த விதமாகச் பார்த்தால்தான் கவிஞர்களைச் சரியான முறையில் மதிக்க முடியும்.

ஆனந்தத்தைக் கொடுக்க வந்தவர்கள் அல்லவா அவர்கள். ஆனந்தம் இருக்கு மட்டும் எல்லாச் செயலும் செல்வமும் தாமாக விளைந்துவிடும்.

கேக்ஸ்பியர் ஆங்கிலேயருக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிறார். வேறொன்றையும் கொடுக்கவில்லை என்றுகூடச் சொல்லலாம். ஆனாலும் கார்லைல் என்ற பேராசிரியர் என்ன சொல்லுகிறார்.

“இங்கிலாந்து தேசத்தைவிட்டு எல்லாவற்றையும் துடைத்து விடுங்கள், கேக்ஸ்பியர் ஒருவரைக் கொடுங்கள் போதும். அவரிடமிருந்து எல்லாவளமும் பொங்கிவிடும் - எப்படியாவது முன்னோ பின்னோ பொங்கிவந்தே தீரும்” என்கிறார்.

ஆனந்தத்தில் என்ன உறுதியான நம்பிக்கை பாருங்கள்!

✻ ✻ ✻

அத்தகைய ஆனந்தத்துக்கான கவிகள் தமிழில் வளமாய் இருக்கின்றன. தலைவலி தரக்கூடிய வறண்ட செய்யுள்களைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க வேண்டாம். (பார்க்கவே கூடாது.) அந்தப் பத்தரை மாற்றுக் கவிகளை அனுபவிப்பதற்கு நமக்கு ஆயுள்நாள் போதாது. ஆயுள்கள் ஐந்திருந்தால் சுமாராய்ப் போதும் என்று சொல்லலாம். ஆனாலும் கவி ஒன்றையும் அனுபவிக்காமலே உயிரற்ற செய்யுள்களோடு ஆயுளைத் தள்ளலாம். கவி என்பது இன்ன தென்று தெரியாமலே தள்ளலாம். அதைப் பற்றிப் பேசவேண்டாம்.

பூர்வகாலத்தில்தான் கவிஞர்கள் இருந்தார்கள் என்று ஒருவகையாய்ச் சொல்லத் தோன்றும். ஆனால் தமிழ் பாஷையின் தத்துவம் எப்படியிருக்கிறதென்றால், கவியைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் யாரையும் கவி பாடத் தூண்டும். அது குழந்தைகளையும் பெண்களையும் தூண்டுவதை இன்றும் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். தமிழின் அமைப்பு அப்படி இருக்கிறது.

இன்றைக்கும் கவி பாடும் திறம் ஒருவருக்கு இருந்தால் தமிழ்பாஷை முன்வந்து உதவி புரியும். தேசிக விநாயகம் பிள்ளை அவர்களுக்கு அப்படி உதவி புரிகிறது தமிழ்.

ஒரு உதாரணம்.

பல பிராணிகளிடம் இனத்தைப் பாதுகாக்கும் தத்துவம் ஒன்று இருக்கிறது. அதற்காக உயிரையே தியாகம் செய்கின்றன. தேன்வண்டு அப்படிப்பட்டது. யானைகளும் அப்படி உயிரைத் தியாகம் செய்கின்றன.

மனுஷனும் தியாகம் செய்கிறான். தேசத்துக்காக உயிரைத் திரணமாய் எண்ணுகிறவர்கள் லக்ஷக்கணக்கான பேர் என்று புள்ளி விவரமே சொல்லுகிறது.

இந்திய தேசம் ஒன்றென்று எண்ணி, அதற்கு வந்த கேடு தனக்கு வந்த கேடுதான் என்று எண்ணுகிறவன் காஷ்மீரத்திலிருக்கிறான். கன்னியாகுமரியிலும் இருக்கிறான். அற்புதமான மனப் பாங்கல்லவா அது.

அந்த மனப்பாங்கு கொண்டு இராப் பகலாய் உழைக்கிறவர்கள் எத்தனையோ! கண்ணீர் விடுபவர்கள் எத்தனை பேர்! உயிரைக் கொடுத்தவர்களும் பலர் என்று சொல்ல வேண்டும்.

இந்த உண்மைகளையும் உணர்ச்சிகளையும் அப்படியே மனசில் பதிய வைப்பது கஷ்டம். ஆனால் தமிழ்ப் பாஷை தேசிக விநாயகம்பிள்ளை அவர்கள் கைக்கு வந்து அதைச் சாதித்து விடுகிறது.

பாரதத்தாயின் மேனி முழுவதையும் அல்லவா பார்க்க வேண்டும்.

பாரில் உயர்ந்த மலை
இமயமலை - அன்னை
பாரத தேவிபா
ராட்டு மலை

சீரில் உயர்ந்திடும்
தேசக்கொடி - அதன்
சிகரம் அணிந்தின்று
பறக்குது பார்.

வாஸ்தவந்தான். இமயமலையின் உச்சியில் ஒரு கொடி. அது சுழலுகிறது, மடங்குகிறது. கன்னியாகுமரியையே எட்டுகிறது. நாமும் அதைச் சதா பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கிறோம். ஆம், மாணவ உலகத்தில் அகக்கண்ணால் பார்க்கிறோம்.

வீரர் துணிந்தேறி
நட்டகொடி - இது
வெற்றி விருதாய்
எடுத்தகொடி
யாரும் இறைஞ்சி
வணங்குகொடி - நமக்கு
என்றும் சுதந்திரம்
ஈட்டுங்கொடி

பொருளாதாரம் பற்றி எத்தனையோ காரியம் செய்கிறார்கள். இதெல்லாம் போக இதயத்தைத் தூய்மைப்படுத்துவதற்காகச் செய்கிற தொழில்களும் உண்டு.

கங்கையி னும்புனிதம்
ஆனகொடி - கோடிக்
கதரின் இனியமணம்
கமழுங்கொடி
மங்கையர் நோன்பிருந்து
நெய்தகொடி - அவர்
வாழ்வு தழையவந்த
மங்கலக்கொடி

முதலில் இந்தியா என்ன அவ்வளவு சக்தியுள்ள தேசமா என்றுதான் சொல்லத் தோன்றும். ஆனால் நாற்பது கோடி மக்களையும் அவர்களுக்குள் கிடக்கும் தியாகத்தையும் பார்க்கும்போது யாருக்குமே மதிக்கத் தோன்றிவிடும்.

மின்னல் இடிக்கும் அஞ்சாது
உயரும்கொடி - விண்ணில்
வீரர் திலகர்தொழும்

விருதுக்கொடி
தன்னை மிதித்தெறிந்த
சூரர்கள்எல் லாம் - இன்று
தாழ்ந்து தலைவணங்கக்
காணுங்கொடி.

லஷ்யம் ஒன்று என்று நாற்பதுகோடி ஜனங்களே எண்ணும்
போதுதானே, உத்ஸாகம், ஊக்கம் எல்லாம் பிறக்கும்.

பட்ட மரந்தழையப்
பண்ணுங்கொடி - பொல்லாப்
பகைவரை நண்பராய்க்
கூட்டுங்கொடி
துட்டர் துடுக்குகளை
அடக்குங்கொடி - தீய
சோம்பலை ஒட்டித்
துரத்துங்கொடி
கிழவரைக் குமரராய்த்
தேற்றுங்கொடி - எந்தக்
கேட்டிலும் நன்மையே
நாடுங்கொடி
அமுதவாய் சிரித்திடப்
பார்க்குங்கொடி - ஏழை
அடிமையை ஆண்டனாய்
ஆக்குங்கொடி

இனி மனசுக்குத் துணிவு வருகிற தோரணையைப் பாருங்கள்.

நாடு நமதாகக்
கண்டுகொடி - அதை
நாமே அரசாள
வைத்தகொடி
வீடு நமதென்று
வீரம்பேசி - இன்று
வெற்றி முரசறையச்
செய்தகொடி

உலகத்திலேயே உயர்ந்தமலை இமயமலை. அதன் மேல்
என்னத்தைப் பார்க்கிறோம்.

சீரில் உயர்ந்திடும்
தேசக்கொடி - அதன்
சிகரம் அணிந்தின்று
பறக்குது பார்!

இப்போது விஷயம் முழுதும் விளங்கும். அப்படி விளங்கும்
போதுதான் தாளம், தமிழ், கவிஞரது உள்ளம் எல்லாம் ஒன்றாகச்
சேர்ந்து செய்கிற அற்புதமும் இத்தகையதென்று தெரியவரும்.

“வாழ்க தமிழ்மொழி” என்று சொல்லவும் தோன்றும். ■

II. ஆ. தனிப்பாடல்கள்

சிறுபிள்ளைத்தனம் என்பது ஒரு மாறாத தத்துவமே. மனிதர் ஒவ்வொருவரிடமும் அது இருக்கிறது. புதிதாக ஒன்றைப் பார்த்துவிட்டால் அதில் மோகம்! அதனால் உபயோகம் உண்டா என்பதைக் கவனிக்கிறதில்லை. ஒரு தம்பிடி பெறக்கூடிய கிலு -கிலுப்பைக்கு ஒரு ரூபாயைக் கொடுத்து விடுவோம். குதிரைப் பந்தயம் போன்ற கிலுகிலுப்பைகளை ஜாலக்காய் எப்படி விற்றுவிடுகிறார்கள் நம்மிடம்! ஆங்கில பாஷையை எப்படி விற்று விட்டார்கள்! நம்மை ஏளனம் பண்ணுவதற்காகச் சடசட என்று வெறும் சத்தம் கேட்கிற ஆங்கில பாஷையை மெள்ள நம்முடைய கையில் கொடுத்துவிட்டுப் போய் விட்டார்கள். கிலுகிலுப்பையை வைத்துக்கொண்டு நாம் போட்ட சத்தத்தில், (வீட்டில், வீதியில், மேடையில், எங்குமேதான்.) ஆங்கிலேயர்கூடச் சங்கடப் பட்டு, “ஏண்டா ஆங்கிலபாஷையை இவர்களிடம் விற்றோம்!” என்று வருந்தும்படி ஏற்பட்டுவிட்டது.

நாற்பதுகோடி ஜனங்கள் கொண்ட ஒரு சமுதாயம் அல்லவா புதிதாக ஒன்றைக் கண்டு ஏமாந்து போய் விட்டது! பாஷையின்மேல் ஏற்பட்ட மோகத்தினால் விஷயம் கையைவிட்டு நழுவிப் போய் விட்டது.

மேல் நாட்டிலே, சரித்திர உணர்ச்சி, தத்துவ உணர்ச்சி யெல்லாம் அபாரமாய் வளர்ந்தேறி வந்திருக்கின்றன. அவைகள் நமக்கு அவ்வளவாகக் கைவந்த பாடமாக இல்லை. காரணம் என்ன? விஷயத்தை விட்டு விட்டு வெறும் வார்த்தையையே மென்று கொண்டிருக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டதுதான். ஆங்கில

பாஷையில் மோகம் வைக்காமல் அது ஒரு கருவிதான் என்று கருதிக் கற்றிருந்தால் விஷயந்தான் முக்கியம் என்று கருத நேர்ந்திருக்கும். மேல்நாட்டில்க் கண்ட உண்மைகள் எல்லாம் நமக்கு எளிதில்க் கைவந்திருக்கும்.

இதெல்லாம், புதுமை என்ற காரணமாகக் குழந்தைத் தத்துவம் ஒன்று, ஒரு பெரிய சமுதாயத்தையுங்கூடப் பாதித்துக் கொண்டிருக்கும் என்பதைக் காட்டுகிறது.

இனி, தொன்மையைப் பற்றியப் பேசலாம். பழைய காரியங்கள் சிலவற்றை ரொம்பவும் மதிக்கிறோம்; மதிக்கிறது என்றால், ஏதோ பழைமை என்ற ஒரு பண்பு பற்றியல்ல. பழைய காரியத்தில் உயிர் இருக்கும், பிரயோசனம் இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை பற்றித்தான்.

ஆயிரம் வருஷமாக வளர்ந்துவந்த மரத்தை மதிக்கிறோம் என்றால், அதில் உயிர் இருக்கவேண்டும்; நிழல் தருவதற்குரிய இலை தழை எல்லாம் இருக்கவேண்டும். பட்டுப்போன மரத்தை ஆயிரம் வருஷத்தியது என்று, கொத்திக் கொடுத்து நீர் வார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது; சந்தனம் குங்குமம் புஷ்பம் எல்லாம் போட்டு வழிபாடு செய்ய முடியாது; கோடாலிக்காரனை ஏவிவிட வேண்டியதுதான். அல்லாதபகும், கறையானும் உருவானும் குடியிருந்துகொண்டு பக்கத்து மரங்களுக்கு நோய் உண்டுபண்ணிக் கொண்டிருக்கும். எப்படியும் மரம் புதிதாக அந்த இடத்தில் உண்டாகாது.

நம்முடைய சமுதாய வாழ்க்கையிலே, பட்டுப்போன மரங்கள், பழையன என்ற ஒரு காரணத்தினாலேயே வட்டம் போட்டு இடத்தை அடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. சில துறைகளைப் பார்த்தால் ஒரே காடு; பட்டுப்போன மரங்கள் அடர்ந்த காடுதான்.

நம்முடைய வாழ்க்கையையும் பண்பாட்டையும் அடிக்கடி 'ஐடுதி' பார்க்கவேண்டும். பழைய காரியங்கள் உயிரற்றனவாய் நின்று இடையூறு செய்கின்றனவா என்று பார்க்க வேண்டும். வேண்டாதவைகளைக் களைந்து எறியக் கூசக்கூடாது. அப்போதுதான் வாழ்க்கை வளம்படும்.

வாழ்க்கையில் வேறு எந்தத் துறையில் இந்த விஷயமாகப் பேரம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாலும், கலை, இலக்கியம் சம்பந்தமாகப் பேரம் பண்ணவே கூடாது. இதை எப்படியோ நம்முடைய

முன்னோர்கள் உணர்ந்து அழகாகக் கதை கற்பித்து விட்டார்கள். 'நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே' என்றால் வேறென்ன?

ஆனாலும் சமீபத்தில், நாற்பது ஐம்பது வருஷமாகத்தான் இலக்கிய சம்பந்தமாக வேண்டாத சில கொள்கைகள் வந்து நமக்குள் புகுந்து கஷ்டப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு வார்த்தையும் இலக்கணமும் வழக்கொழிந்திருக்கின்றனவோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு உயர்ந்த இலக்கியம் என்று மதிப்பேறிவிட்டது. அப்பேர்ப்பட்ட நூல்களையோ பகுதிகளையோ பாடமாக வைத்து, வியாக்கியானம் விமரிசனம் எல்லாம் சொல்லிப் பிரமாதப்படுத்தி விடுகிறார்கள். பையன்கள், அப்பாவிகள் என்ன செய்வார்கள்! 'சங்கடப்படுத்துவதுதான் தமிழ்' என்று எண்ணி விடுகிறார்கள்.

வித்துவான் பரீகைக்குப் படிக்கிற தமிழ் மாணவர்களே இப்படியெல்லாம் சொல்லுகிறார்கள். ஆசிரியர்களிடத்தில், தமிழ் நன்றாயிருக்கிறது, நன்றாயிருக்கிறது என்று பரீகை 'பால்' பண்ணுவதற்காக 'ஆமாம்' போட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். உண்மையைக் கிளறினால், 'எல்லாம் ஒரே கஷ்டந்தான்' என்று சொல்லி விடுவார்கள்.

அப்படியானால், தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கு எவ்வளவு நிரந்தரமான கேடு ஏற்பட்டு விடுகிறது பாருங்கள்! ஆகையால், நூல்களை மதிப்பிடும்போது பழமை என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கக் கூடாது; உருவம் என்று சொல்ல இடமில்லாத செய்யுட்களைத் தள்ளிவிடத் தயாராயிருக்க வேண்டும். பழைய நூல்கள் என்றால் கவிப்பண்பும் இதயப் பண்பும் இருந்தால்தான் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். மற்றப்படி மதிப்புக் கொடுத்துவிடக் கூடாது. இந்த விஷயத்தை உதாரண முகத்தால் பார்க்கலாம்.

நல்ல செயலில் இருந்த பிரபு ஒருவர் ஏதோ விதியின் கொடுமையால் ரொம்பவும் தரித்திரத்துக்கு உள்ளாய் விடுகிறார். இந்தத் தரித்திர நிலைமையை அவர் போய் வள்ளல் குமணனிடம் சொல்லுவதாக பாவம்.

பிரபுவின் வீட்டில் (ஆதியில்) சதா விருந்தாளிகள் இருந்து வந்தார்கள்; பத்து, இருபது, முப்பது என்று விருந்தாளிகள். அதற்காக அடுப்பே பெரியதாகவும் உயரமாகவும் கட்டியிருந்தது. விறகு கட்டுக் கட்டாகப் போட்டு எரிப்பதால் நெருப்பு விசாலமாகச்

சுவாலைவிட்டு எரிந்து கொண்டிருக்கும். பார்க்க எவ்வளவோ அழகாயிருக்கும்; மனசுக்கு உவந்ததாயிருக்கும். இப்போதோ சமையலே இல்லை, அடுப்பே பற்ற வைக்கிறதில்லை என்று ஆய்விட்டது; அவ்வளவு தரித்திரம். வீட்டின் மோடு பிரிந்து கிடப்பதால் மழை அடுப்பிலேயே பெய்துவிடும். சாம்பலில் உள்ள ரரத்தால் குடைகுடையாகக் காளான்கள் முளைத்துக் கிடக்கின்றன. இப்படி நிலைமை இருந்தால் மனையாள் பட்டினியாய்க் கிடக் வேண்டியதுதானே? சதையெல்லாம் வற்றிப்போக ஸ்தன்யத்தில் பால் ஊறுகிறதில்லை; துவாரமே (இல்லி) அடைப்பட்டுப் போய் விட்டதோ என்று சொல்லத் தோன்றுமாம். இந்தச் சோகமான விஷயங்களை வைத்துக்கொண்டு, பிற்காலத்திலுள்ள ஒப்பிலா மணிப்புலவர் மனம் உருகிப் பாடுகிறார்:

“ஆடெரி படர்ந்த கோடுயர் அடுப்பில்
ஆம்பி பூப்பத் தேம்புபசி யுழன்று
இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை-”

இப்பேர்ப்பட்ட ஸ்தன்யத்தைக் குழந்தை சுவைக்கிறதாம்.

“சுவைத்தொறும் சுவைத்தோறும் பால்கா ணாமல்
குழவி தாய்முகம் நோக்க, மனைவி
என்முகம் நோக்க, யானும்
நின்முகம் நோக்கி வந்தனன் குமணா!”

இந்தச் செய்யுளில் சோக பாவம் அப்படியே வந்து விடுகிறது. தமிழ்ப்பண்பு, தமிழின் பாவமான தாளம் (ஆங்கிலத்தில் ரிதும்) எல்லாம் அற்புதமாய் வந்து விளங்குகின்றன. பாடலைப் பாடப் பாட நமக்கு உள்ளங் கனியும்; கவி அனுபவமும் உண்டாகும்.

இந்தப் பாடலுக்கு ஒப்பிலாமணிப் புலவர் பூர்வமான செய்யுள் ஒன்றின் கருத்தை எடுத்துக்கொண்டார்; வார்த்தைகள் சிலவற்றையுமே எடுத்துக்கொண்டார்; ஆனால், உருவம் கொடுத்ததும் தாளம் கொடுத்ததும் அவர்தான். அவருடைய சொந்தச் சிருஷ்டி தான் கவி; கல்லைப் பாறையிலிருந்து எடுத்துத் தெய்வ உருவம் சிருஷ்டித்த கணக்குத்தான். பூர்வமான செய்யுள் இது:

“ஆடுநனி மறந்த கோடுயர் அடுப்பின்
ஆம்பி பூப்பத் தேம்புபசி உழவாப்
பாஅல் இன்மையின் தோலொடு திரங்கி
இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைத்தோ(று) அழைம்தன் மகத்துமுகம் நோக்கி

நீரொடு நிறைந்த ஈரிதழ் மழைக்கண் என்
மனையோள் எவ்வம் நோக்கி நினைஇ
நிற்படந் திசினே நற்போர்க் குமண!”*

வாசகர்கள் இதை வைத்துக்கொண்டு கஷ்டப்பட வேண்டாம்; வாசித்து அப்படியே விட்டுவிடலாம்.

கவிக்கு வேண்டியது எளிமை. வேண்டாத விஷயங்கள் வந்து, புறநானூற்றுச் செய்யுளைக் கலக்கிவிட்டன. எளிமை இல்லாமற் போய்விட்டது. அடைகளை மேலே மேலே போடுவதால் கவியின் உள்ளக்கிடை மயங்கிப் போய்விடுகிறது. கவியில் ரஸம் இல்லை என்றாகிவிடுகிறது.

சோக பாவம் சம்பந்தமாகச் செய்யுளின் உருவத்தைப் பார்த்தோம். இனி, வீர பாவத்தைப் பார்க்கலாம்.

புறநானூற்றுப் பாட்டு மற்றொன்று (152); வல்வில் ஓரி என்ற வீரன் ஒருவனுடைய வேட்டைத் திறத்தைச் சொல்லவந்த இடம். ஒரு நாள் வேட்டையில் அவனுடைய அம்பானது வெகு வேகமாய்ச் சென்றது. முதலில் யானையொன்றைக் கீழே வீழ்த்தியது; பிறகு புலியை ரொம்பவும் புண்படுத்தியது. பிறகு புல்வாய் ஒன்றை உருட்டியது. அதன் பிறகு காட்டுப் பன்றியொன்றைச் செத்து விழச் செய்தது. கடைசியாக அங்கிருந்த கறையான் புற்றுக்குள் பாய்ந்து, புற்றுக்குள் தங்கியிருந்த உடும்பு ஒன்றைக் கொன்றது. விஷயம் ஒரு மாதிரியாகத்தான் இருக்கிறது; செய்யுளைப் பார்ப்போம்.

“வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி
பேழ்வாய் உழுவையைப் பெரும்பிறி துறீஇப்
புழற்றலைப் புகர்க்கலை உருட்டி, உரற்றலைக்
கேழற் பன்றி வீழ, அயலது
ஆழற் புற்றத்(து) உடும்பிற் செற்றும்
வல்வில் வேட்டம் வளம்படுத் திருந்தோன்”

இதிலுள்ள விஷயத்தின் போக்கு, செய்யுளின் போக்கு இவைகளை மனசில் வைத்துக் கொண்டு, கம்பர் பாடல் ஒன்றைப் பார்க்கலாம்.

ஒரு முக்கியமான கட்டந்தான். ராமனை, சீதையின் தந்தையான ஜனகன் அரண்மனைக்கு அழைத்துப் போகிறார்

* புறநானூறு, 164.

விசுவாமித்திரர்; அயோத்தியிலிருந்து புறப்பட்டு வந்ததாகவும், இடையில் நிகழ்ந்த ராமனுடைய வீரச்செயல் இது என்றும் ஜனகனிடம் சொல்லுகிறார்:

“வரும் வழியில் ஒரு குன்று. அந்தக் குன்றைப் பற்றியும் அதில் வாழும் அரக்கியான தாடகையைப் பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். அப்போது திடீரென்று குன்றின் உச்சியில் அரக்கி பயங்கரமான உருவத்தில் தோன்றினாள். குன்றின் சரிவில் இறங்கி நின்றுகொண்டு அவள் ஒரு சூலாயுதத்தை எடுத்து எங்கள்மேல் வேகமாக வீசினாள். ராமன் ஒரு அம்பை எய்து அந்தச் சூலாயுதத்தைச் சுக்குச் சுக்காகப் போகும்படி முறித்து எறிந்தான். பிறகு பெரிய அம்பு ஒன்றை எடுத்து எய்தான். அது என்ன செய்தது? கொல்லுமை போல அக்கினியைக் கொப்புளித்துக் கொண்டிருந்த கண்கொண்ட தாடகையின் (உரம்) மார்பை உருவிப்போயிற்று”.

இப்போது பாட்டைப் பார்க்கலாம். அலை அலையாக மோதிக் கொண்டிருக்கும் நீலக்கடல் போல் சக்தியும் அற்புதமும் வாய்ந்தவனாய் இருக்கிறான் ராமன். ஜனகனைப் பார்த்து விசுவாமித்திரர் பேசுகிற பேச்சு:

“அலையுருவக் கடல்உருவத்து
ஆண்டகைதன் நீண்டுயர்ந்த
நிலையுருவப் புயவலியை
நீயுருவ நோக்கையா!
உலையுருவக் கனல்உமிழ்கட்
தாடகைதன் உரம்உருவி”

தாடகையின் மார்பை உருவிவிட்டு வேறு என்ன செய்தது அந்த அம்பு? அவளுக்குப் பின்னிருந்த மலைபை உருவியது; பிறகு மலைக்குப் பின்பக்கத்தில் சரிவில் வளர்ந்து ஓங்கி நின்ற மரம் ஒன்றையும் உருவியது; தன் காரியங்களை இப்படியாக முடித்துக் கொண்டு அந்த அம்பு கடைசியில் மண்ணுக்குள் பாய்ந்தது. செய்யுளை முழுமையும் பார்ப்போம்:

“அலையுருவக் கடல்உருவத்து
ஆண்டகைதன் நீண்டுயர்ந்த
நிலையுருவப் புயவலியை
நீயுருவ நோக்கையா!
உலையுருவக் கனல்உமிழ்கட்
தாடகைதன் உரம்உருவி,

**மலையுருவி மரம்உருவி
மண்உருவிற்று) ஒருவாளி!”**

பாட்டைப் பாடும்போது மூன்றாவது அடியிலுள்ள ‘உரம் உருவி’ என்ற வார்த்தையோடு கொஞ்சம் நிற்க வேண்டும்; பிறகு ‘மலையுருவி’ என்று ஆரம்பித்துப் பாட்டை முடிக்க வேண்டும். அப்போது பாவதாளத்தின் (ரிதும்) வேகம் இன்னதென்று தெரிய வரும். அம்பின் வேகமே செய்யுளில் உருவமாக உருவெடுக்கிறது. இதைத்தான் ஆங்கிலத்தில் ‘பார்ம்’ (form) - உருவம் என்று சொல்லுவார்கள். இந்த உருவம் இருந்தால்தான் கவி. உருவம் என்பது, விஷயம், உணர்ச்சி (இங்கே வியப்பும் வீரமும் கலந்த உணர்ச்சி), சொல், தாளம் எல்லாம் சேர்ந்து பிறக்கிற ஒரு அற்புத தத்துவம். இதெல்லாம் கவியில்த் தெளிவாகத் தெரியக்கிடக்கிறது. புற நானூற்றுச் செய்யுளில் இல்லைதான். இரண்டையும் சில தடவை யாவது ஆர அமரப் பாடிப் பார்த்தால் எளிதில் வித்தியாசம் தெரிந்து விடும்.

கவிக்கு, விஷயம் அல்ல, உருவமே பிரதானம்.

திருநெல்வேலிச் சீமையும் தமிழ்க்கவியும்

2

ஒரு நாட்டில் காவியம் உண்டாய்க் கொண்டே இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பது அவ்வளவு சரியல்ல. பொதுவாக, ஆயிரம் வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை கவிஞன் பிறக்கிறான் என்று சொல்லுவார்கள். ஒருவகையாக அது உண்மைதான். கவி அவ்வளவு அருமை. ஆனால், கவியை அனுபவிக்கிற திறமை அவ்வளவு அபூர்வமா விஷயம் அல்ல; ஆண், பெண் எல்லோருமே அனுபவிக்கிற விஷயந்தான் அது.

திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலே சென்ற ஆயிரம் வருஷங்களாக இலக்கிய உணர்ச்சியும், அதற்கு ஆதரவும், நெடுகிலும் இருந்து வந்திருக்கிறது. கவி என்றாலும், கம்பர் போன்ற மகாகவியாகிய சூரியன் உதிக்கவில்லை என்று சொல்லலாமே ஒழிய, சந்திரன், நக்சத்திரங்கள் போன்ற அடுத்தபடியான கடர்கள் தோன்ற வில்லை என்று சொல்லிவிடக்கூடாது.

வானத்தில் விளைந்த கடர்கள்போல இயற்கையில் விளைந்த கவிகளைத்தான் கவிகள் என்று சொல்ல வேண்டும். மின்மினிப் பூச்சியையும் 'காக்காப்' பொன்னையும் பார்த்து ஏமாந்து போகக் கூடா. திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் உண்மையான கவிஞர்கள் நெடுகிலும் பிறந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பாடல்களையும் மக்கள் அனுபவித்து வந்திருக்கிறார்கள்.

இன்றைக்குக்கூட, ஆங்கில பாஷை வந்து புகுந்து தமிழ் நாகரிகம், கலை எல்லாவற்றையும் துவம்ஸம் செய்துவிட்ட பிறகும் பல ஊர்களில் தமிழ்ச் சங்கங்கள் ஏற்பட்டுத் தமிழ் இலக்கியங்களைக் கற்று வருகிறார்கள்.

இந்தக் கிளர்ச்சி, உணர்ச்சி எல்லாம் பண்டைக் காலத்துத் தொடர்பு என்றே சொல்லவேண்டும். தூத்துக்குடி, கோயிலப்பட்டி, பாளையங் கோட்டை, திருநெல்வேலி, தென்காசி முதலிய இடங்களில் இன்றைக்கும் தமிழ்ச் சங்கங்கள் நடப்பது முன்னோர் செய்த புண்ணியந்தான். கவிஞர்கள் பிறப்பது மிக அருமை என்று மறுபடியும் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இரண்டு கவிஞர்களை நேராகப் பார்க்க நமக்குக் கிடைத்தது என்றால் சாமானிய காரியமா? சுப்பிரமணிய பாரதியாரை நேராகப் பார்க்கக் கிடைத்தது; தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்களையோ நேரிற் பார்த்து அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த இரண்டு கவிஞர்களும் தமிழுக்கு அழியாச் செல்வத்தைத் தந்திருக்கிறார்கள்.

பாரதியார் பிறந்து வளர்ந்த இடம் எட்டையபுரம், எட்டையபுர சமஸ்தானம் நெடுகிலும் தமிழையும் தமிழ்ப் புலவர்களையும் ஆதரித்துவந்த காரணத்தால், எட்டைய புரத்தைச் சுற்றியுள்ள கரிசல்ப் பூமி எங்குமே, ஊர் ஊராய்ப் புலவர்களும் கவிராயர்களும் உண்டு. பாரதியார் அந்தக் கரிசல்ப் பூமியில் உண்டான கவிஞர்.

தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்களும் கன்னியாகுமரிப் பக்கம், அதாவது நாஞ்சில் நாட்டில், பிறந்து வளர்ந்தவராய் இருந்தாலும், நாஞ்சில் நாட்டு மணமெல்லாம் அவர் பாடலில் இருந்தாலும், தமிழை அழுத்தமாக ஆர்வத்தோடு கற்ற இடம் திருநெல்வேலி நகர்தான்.

கம்பர் திருநெல்வேலியில் பிறக்கவில்லைதான். ஆனால், கம்பரைத் திருநெல்வேலியில் நெடுகிலும் நல்ல முறையில் அனுபவித்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பது பாரதியார், பிள்ளையவர்கள் ஆகிய இருவர் சொல்லிய சொல்லிலிருந்தும் தெரியலாம்.

“கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு - புகழ்க்

கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு”

என்று எவ்வளவு ஆர்வத்தோடு சொல்லுகிறார் பாரதியார். தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை தாமே குழந்தைத் தத்துவத்தில் ஈடுபட்டு, தாலாட்டுக் கவி சொல்லுகிறார். உண்மையான தாலாட்டுக் கவி சொல்லுவது என்றால் ரொம்பவும் அருமையான காரியந்தான். பிள்ளையவர்களிடமிருந்து உண்மையான தாலாட்டு ஒன்று தமிழுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அதில் ஒரு பாடல்:

“கம்பன் கவி யின்
கனியமுதம் உண்டிட,மால்
அம்புவியில் வந்திங்(கு)
அவதாரம் செய்தானோ!”

கம்பருடைய கவியை அனுபவிப்பதற்காகவே திருமாலானவர் உலகத்தில் வந்து பிறப்பது தகுதிதான். ஆனால் ஒன்று; தமிழ் நாட்டில் வந்து பிறக்க வேண்டும். ரொம்ப சரி.

பாரதியாரும் தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையும் நம்மோடு ஓட்டியவர்கள். அவர்களை விட்டுவிட்டு, கொஞ்சம் முந்தியுள்ள கவிஞர்களைப் பார்க்கலாம்.

‘புலவர்கள் முக்கியமா? அவர்கள் பாடிய பாடல் முக்கியமா?’ என்று கேட்டால், பரீகைக்குப் போகிறவர்களுக்கு, புலவர்களும் அவர்கள் சரித்திரமும் முக்கியம்; மற்றவர்களுக்கெல்லாம் பாடல் தான் முக்கியம். திருநெல்வேலி ஜில்லாவைச் சுற்றிப் பார்க்க விரும்புகிறவர்களோ பரீகை ஒன்றுக்கும் போகவேண்டியவர்கள் அல்ல. ஆகையால், புலவர்களுடைய சரித்திரத்தைப் பற்றிய குறிப்பு அவ்வளவாக வேண்டியதில்லை. குறிப்புகள் அனேகமாய் இல்லவும் இல்லைதான். ஊர்கள் சம்பந்தமாகச் சில பாடல்களை மாத்திரம் ஞாபகப்படுத்தலாம் என்று எண்ணுகிறேன்.

ரயில் மார்க்கமாகப் போகும்போது திருநெல்வேலி ஜில்லா எல்லையிலுள்ள முதல் ஸ்டேஷன் கோயில்ப்பட்டி. கோயில்ப் பட்டியிலிருந்து கிழக்கே எட்டு மைல் தூரத்தில்தான் நம்முடைய பாரதியாரின் பிறப்பிடமாகிய எட்டையபுரம் இருக்கிறது, அங்கே சுமார் இருநூறு வருஷங்களுக்கு முன் இருந்தவர் கடிகைமுத்துப் புலவர். அவர் வேங்கடேசுர எட்டப்ப ராஜாவைப் பற்றிப் பல பாடல் பாடியிருக்கிறார். அவைகளில், பின்வரும் பாடல் காதல்த் துறையில் அமைந்த நயமான பாடல். நாயகி தோழியிடம் தன் கஷ்டத்தைச் சொல்லி வருந்துகிறாள்:

“ஆளுக்கே அழகன் எங்கள்
*இளசைவெங்க டேசுரெட்டன்,
அன்பையீ சன்

தாளுக்கே விருந்திட்டான்,
ஒன்னலர்கள் செங்குருதித்
தசையைத்தன் கை

* இளசை - எட்டையபுரம்.

வாளுக்கே விருந்திட்டான்,
பாவியேன் ஆவியையும்
மலர்க்கைவா ளி

வேளுக்கே விருந்திட்டான்!
இப்படிக்கு வள்ளல்எவன்
விருந்திட்டா னே?”

இந்தப் பாட்டோடு எட்டையபுரத்தை விட்டுவிட்டு மணியாச்சி ஜங்ஷனுக்குப் போவோம். மணியாச்சியிலிருந்து ஏழெட்டு மைல் தூரத்தில் தாம்பிரபர்ணி நதியும் சிற்றாறும் கலக்கிற இடம். அங்கேதான் சீவலப்பேரி என்கிற முக்கூடல். முக்கூடல்ப் பள்ளு என்னும் பிரபந்தம் இந்த முக்கூடலைப் பற்றியதுதான். சாதாரண மாக மழை பெய்யாத இடத்தில் மழை பெய்கிறது என்றால் குடியானவர்களுக்கு ஒரே கும்மாளி அல்லவா? அந்தக் கும்மாளி,

“ஆற்று வெள்ளம் நாளை வரத்
தோற்று தேகு றி”

என்ற அடியிலேயே இருக்கிறது. குடியானவர்களுக்குச் சங்கீதத் திலெல்லாம் சங்கீதம், மழை வருகிறதற்கு அறிகுறியான இடி முழக்கந்தான். இடி கிழக்குத் திக்கில் ஈழநாட்டிலிருந்து ஆரவாரத் தோடு புறப்பட்டு மேற்கேயுள்ள மலையாள தேசத்துக்கு எட்டி ஒரே முழக்காய் முழக்குகிறது. இந்த இடி ஒட்டம் கீழ்மேலாக அப்படியும் இப்படியுமாக முரசடித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. இதோடு மின்னலுந்தான். பயங்கரமான காரியமே ஆனாலும், இடி முழக்கந்தான் சங்கீதம்; மின்னல் வீச்சுத்தான் நடனம்;

“...மலை
யாழ மின்னல்
ஈழ மின்னல்
சூழ மின்னு தே!”

இனி, திருநெல்வேலிக்குப் போகலாம். சுமார் முந்நாறு வருஷங்களுக்குமுன் மதுரைப் பக்கத்திலிருந்து வந்த பல பட்டடைச் சொக்கநாதப் புலவர், நெல்லையப்பர் கோவிலில் எழுந்தருளியுள்ள காந்திமதித் தாயைத் தரிசித்து, ரொம்ப ரொம்ப உரிமை பாராட்டி, சுவாமியிடம் சிபார்சு செய்யவேண்டும் என்று முரண்குறிார்:

“ஆய்முத்துப் பந்தரின்
மெல்லணை மீதுள்
அருகிருந் து

நீமுத்தம் தாவென்று)
 அவர் கொஞ்சம் வேளையில்
 நித்தநித் தம்
 வேய்முத்த ரோடென்
 குறைகள்எலாம் மெல்ல
 மெல்லச்சொன் னால்
 வாய்முத்தம் சிந்தி
 விடுமோநெல் வேலி
 வடிவம்மை யே!"

கடவுளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியெல்லாம் நன்றாய் உருண்டு திரண்டு உறவு கொண்டாடும் பக்குவத்துக்கு வரவேண்டும் என்பர் கிரேக்க நிபுணர்கள். நம்முடைய கவிஞர் இங்கே நெருங்கி உறவாடுகிறார்.

திருவெவேலியிலிருந்து திருச்செந்தூருக்குப் போகிற மார்க்கத் திலே பதினெட்டாவது மைலில் ஆற்றுக்கு வடகரையில் சீவை குண்டம் இருக்கிறது. பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் சீவை குண்டத்துப் பெருமாளைப் பற்றிப் பாடிய ஒரு பாடல்:

சின்னஞ்சிறு பெண் தலையில் அணிந்த மாலையை அரையில் சுற்றிக்கொள்வாள்; அரையிலுள்ள ஆடையைத் தலையில் கட்டிக் கொள்வாள்; அவ்வளவு அறியாப் பசளை. அந்தப் பெண் திடீரென்று ஆடை முதலியவற்றை அணியவும், மல்லிகையை விட்டுவிட்டுத் துளசிமாலையை நாடவும், சீவைகுண்டத்தைப் பாடவும் ஆரம்பித்துவிட்டாள். காரணம், அவ்வூர்ப் பெருமாள்மீது காதல் கொண்டாவிட்டதுதான். வளர்ப்புத் தாயான செவிலி இதைப் பார்த்து வருந்துகிறாள்.

“தாருடுத்துத் தூசு
 தலைக்கணியும் பேதைஇவள்
 நேருடுத்து நின்ற
 நிலையறியேன் - சீருடுத்த
 பாவைதங்கும் மார்பன்தன்
 பச்சைத் துழாய்நாடும்
 சீவைகுந்தம் பாடும்
 தெளிந்து”*.

* தார் - மாலை. தூசு - ஆடை, சீர் உடுத்தபாவை - புகழால் அலங்கரிக்கப்பட்ட லக்ஷ்மிதேவி.

ஆற்றுக்குத் தென்கரையில் நம்மாழ்வார் அவதார ஸ்தலமான ஆழ்வார்திருநகரி. பூர்வத்தில் இதற்குத் திருக்குருகூர் என்று பெயர். மேல்நாட்டு சயன்ஸ் நிபுணர்கள் இயற்கை உண்மையில் ஈடுபட்ட முறையில், ஆழ்வார் கடவுள் உண்மையில் அப்படியே ஈடுபட்டவர். ஈடுபாட்டை ஆயிரம் தமிழ்ப்பாட்டில் (திருவாய் மொழியில்) வெளியிட்டார். இது தமிழுக்குக் கிடைத்த யோகம். முத்தி எய்துவதற்கு ஆழ்வாருடைய பாடல்களைவிட வேறு எளிதான வழி கிடையாது; மக்களுக்குத் திருவாய் மொழி கிடைத்து விட்டால், நரகமெல்லாம் பாழ்தான்; இந்த விதமாகக் கவி. கவியைக் கம்பர் பாடினதாகச் சொல்லுவார்கள். நமக்கு அதைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. பாட்டு அருமையாய் அமைந்திருக்கிறது; இதுவே போதுமானது நமக்கு.

“மொழிபல வாயும்
தமிழ்சிறப் புற்றது,
முத்திஎய் தும்

வழிபல வாயவிட்(டு)
ஒன்றா யது,வழு
வாநர கக்

குழிபல வாயின
பாழ்பட் டது, குளிர்
நீர்ப்பொரு ரை

சுழிபல வாய்ஒழு
கும்குருகூர் எந்தை
தோன்றலி னே!”

திருவாய்மொழிக்கு இதுவல்லவா மதிப்புரை

இனி, மோட்டார் வண்டியை ஒரு முக்கியமான ஊருக்கு விடவேண்டும். கொற்கை என்கிற ஓர். அது சிறு ஊர்தான்; அதன் புகழோ அபாரம். சுமார் இரண்டாயிரம் வருஷத்துக்கு முன்னிருந்த ஒரு பெருங் கவிஞர், முத்தொள்ளாயிரம் ஆசிரியர், அங்கே வந்தார். பல தேசங்களிலுமிருந்து வர்த்தகர்கள் வந்து முத்து வியாபாரம் செய்கிறதைப் பார்த்தார். குவியல் குவியலாக முத்துக்கள் கடைத் தெருக்களில் வைத்திருக்க வேண்டுமல்லவா? மேற்கே ரோமாபுரி, கிரேக்க தேசம் முதல் கிழக்கே சைனாவரையும் கொற்கையிலிருந்தே முத்து போய்க் கொண்டிருந்தது. புலவர் முத்துவளத்தை நன்றாய் அனுபவித்தார். பாட வேண்டியதுதானே!

மதுரையிலுள்ள பாண்டியனுக்குக் கொற்கையும் ஒரு தலைநகராயிருந்தது.

ஒரு பெண், பாண்டியனுடைய வீரத்தைப் பற்றிக் கேட்டிருந்தவள், அவனை நேரிலும் பார்த்து விட்டாள். அப்படியே அவன் மேல் காதல் கொண்டு அதுபற்றிய வருத்தமெல்லாம் ஏற்பட்டு, வீட்டில் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து, அவனை நினைத்துக் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளை அருமையாய் வளர்த்த செவிலித் தாயர்கள் ஒதுங்கியிருந்து ஒருவருக்கொருவர் மிக்க அனுதாபத்தோடு பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள்; 'ஏதோ சிப்பியிலிருந்து முத்துக்கள் வந்ததாம்; அதுவும் கொற்கை ஊரில்தான் உண்டாம்; பாண்டியனுடைய மார்பைத் தழுவ வேண்டும் என்று ஏக்கங் கொண்டிருக்கும் பெண்கள் கண்ணிலும் முத்துக்கள் உண்டா கின்றனவே! என்ன செய்கிறது!' என்பதுதான் பாட்டின் பாவம். ஒரு சிறு வெண்பாவில் ஒரு நாடகம்:

“இப்பியின் றிட்ட
எரிகதிர் நித்திலம்
கொற்கையே அல்ல
படுவது - கொற்கைக்
குருதிவேல் மாறன்
குளிர் சாந்தகலம்
கருதியார் கண்ணும்
படும்!”

திருச்செந்தூருக்குச் சுவாமி தெரிசனம் செய்யப்போகவேண்டியது தான் இனி. வழியிலே, காயல்பட்டணத்தில் கொஞ்சம் இறங்க விட்டுப் போகலாம்.

காயல்பட்டணத்தில் இருநூற்றைம்பது வருஷத்துக்குமுன் சிதக்காதி என்ற பெரிய வாணிகர் இருந்தார். அவருடைய கப்பல்கள் பல தேசங்களுக்கும் சென்று வர்த்தகத்தின் மூலமாக மிகுந்த திரவியத்தைச் சம்பாதித்து வந்தன. அவர் தமிழில் ரொம்பவும் ஈடுபட்டுத் தமிழ்ப் புலவர்களுக்குப் பெருங்கொடை கொடுத்து வந்தார். அவர் இறந்தபோது, புலவர்கள் இதயத்தில் இடிதான் விழுந்தது. நமசிவாயப் புலவர் என்பவர் என்ன ஆற்றாமையோடு அலறுகின்றார் பாருங்கள்:

“பூமா திருந்தென்,
புவிமா திருந்தென்இப்
பூதலத் தில்

நாமா திருந்தென்ன,
நாமும் இருந்தென்ன,
நாவலர்க் குக்

கோமான், அழகமர்
மால்சீதக் காது,
கொடைக்கரத் துச்

சீமான் இறந்திட்ட
போதே புலமையும்
செத்தது வே!

உண்மையான பாவம்.

இனி, திருச்செந்தூருக்குத்தான். திருச்செந்தூரைப் பற்றி எத்தனையோ பாடல்களைப் புலவர்களும் பக்தர்களும் பாடி சுவாமிக்கு அபிஷேகமாகவே கொட்டியிருக்கிறார்கள். அதற்குக் குறைவில்லை.

திருப்புக் கழ் பாடிய அருணகிரிநாதர் வந்து, நந்தவனங்களையும் அவைகளை வளமாய்ப் பரிபாலிப்பதையும் பார்த்து அனுபவித்தார். ஏரிநீர் நந்தவனங்களில் சுட்டிக் கிடப்பதால்ச் சேல்மீன்கள் துள்ளிக் குதிக்கவும் பூஞ்செடி கொடிகளையே அழிக்கவும் தலைப்பட்டனவாம். இந்த மீன்களிலிருந்து எங்கெங்கு போகிறார் கவிஞர் என்பதைப் பார்ப்போம்;

“சேல்பட் டழிந்தது
செந்தூர் வயப்பொழில்,
தேங்கடம் பின்

மால்பட் டழிந்தது
பூங்கொடி யார்மனம்,
மாமயி லோன்

வேல்பட் டழிந்தது
வேலையும் சூரனும்
வெற்பும்,அ வன்

கால்பட் டழிந்தது இங்(கு)
என்தலை மேல்அயன்
கையெழுத் தே!”

திருச்செந்தூர் முருகனைப் பணிந்ததால்ப் பிறவியே போய்விட்டது என்றார்.

சமுத்திரத்தை முட்டி ஆய்விட்டது. மோட்டார் வண்டியைத் திருப்பி, மேரே கழுமலைக்குப் போய் அங்கே எழுந்தருளியிருக்கும் முருகனைத் தெரிசிக்கலாம். பாடுகிற காவடிப்பாட்டெல்லாம் கழுமலை முருகன் மேல்த்தான். இப்பொழுது வழங்கும் காவடிச் சிந்தைப் பாடியவர் அண்ணாமலை ரெட்டியார். காவடிப் பாட்டைக் கேட்க வேண்டுமானால், பம்பை, மேளம், ஆட்டம் எல்லாவற்றோடும் கேட்டால்த்தான் ரஸமும் சக்தியும் தெரியும். முருகனது அழகில் ஈடுபட்ட பெண், அவனை நினைந்து உருகு கிறதைப் பார்ப்போம்:

“உள்ளம் மெல்ல மெல்ல
முருகன் என்று நினைந்து)
உருகுதே - கண்ணீர்
பெருகுதே - முத்தம்
கருகுதே - என் தன்
உச்சிக்கேறிப் காமப்
பித்தம் கிறுகி ரென்று
வருகுதே!”

கழுமலையிலே கடைசிச் சக்கிரவாரந்தோறும் காவடி யாட்டமும் காவடிப்பாட்டும் வேண்டிய மட்டும் உண்டு, அனுபவிக்கலாம்.

இங்கிருந்து சங்கரன்கோயில் பன்னிரண்டு மைல் பெரிய சிவஸ்தலம். அம்பாள் கோமதித் தாய். கோமதித் தாயைப் பற்றி உண்மையான பக்தியும் தமிழ்ப் பண்பும் வாய்ந்த ஒரு பாடல். அதைப் பாடியவர் திருநெல்வேலி அழகிய சொக்கநாத பிள்ளை; பல பத சாகித்தியங்கள் செய்த அழகியசொக்கநாத பிள்ளைதான். புலவருடன் இருந்து நேரிற் கேட்டு அனுபவித்த ராவ்சாகிப் வெ.ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் மூலமாகப் பாடல் கிடைத்தது. தமிழ்ப் பாடல் வரும் தோரணையைப் பார்க்க வேண்டும்.

“கேடா வரும்நமனைக்
கிட்டவரா தேதாரப்
‘போடா’ என் றோட்டிஉன்தன்
பொற்கமலத் தாள்நிழற்கீழ்
‘வாடா’ என அழைத்து
வாழ்வித்தால், அம்ம! உனைக்

கூடாதென் றார் தடுப்பார்!
கோமதித்தாய் ஈஸ்வரியே!”

பக்தியானது தமிழுக்குள்ளே வளைந்து வளைந்து ஓடுவது எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறது!

சங்கரன்கோயிலுக்கு வடக்கே எட்டு மைலில் முக்கியமான ஸ்தலம். கருவைநல்லூர் என்றும் கரிவலம் வந்த நல்லூர் என்றும் பெயர். சைவ வழக்கில் ‘திருக்கருவை’ என்று சொல்லுவார்கள். சாமானியமான ஊர்தான். ஆனால், கோயிலும் சுற்று வீதிகளும் அழகாய் அமைந்திருக்கின்றன. சுவாமி திருநாமம் பால்வண்ண நாதர்; அம்பாள் திருநாமம் ஒப்பனை அம்மை; ஸ்தல விருகூழ் களா. இத்தனையிலும் ஒரு பக்தர் ஈடுபட்டார். தமிழிலும் மிக்க ஈடுபட்டவர்தான். திருக்கருவை வெண்பா அந்தாதி, பதிற்றுப்பத் தந்தாதி, கலித்துறை அந்தாதி என்ற மூன்று நூல்களைப் பாடியிருக்கிறார். அவைகளில் அநேக பாடல்கள் பக்தியும் செய்யுள் நயமும் நிறைந்து, பாடப் பாட நாவுக்கு இனிமை தந்து கொண்டிருக்கும்.

நெஞ்சைப் பார்த்து, ‘அட நெஞ்சே! உனக்கு எல்லாம் வாய்ப்பாய் இருக்கின்றனவே! மயக்கத்துக்கு உள்ளாகி (மாலுண்டு) ஏன் வருந்த வேண்டும்?’ என்று கேட்கிறார்.

“மாலுண்டு, நெஞ்சே!

வருந்துவதென்? பால்வண்ணன்

காலுண்டு, அடியார்

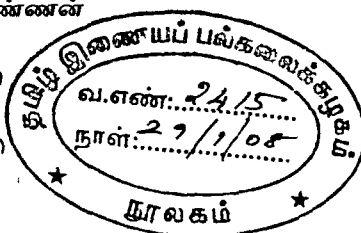
கனிந்திசைத்த - நூலுண்டு

வாழ்த்திடநம் வாயுண்டு,

அலர்சொரியக் கையுண்டு

தாழ்த்திடவும் உண்டே

தலை!”

இந்தப் பாடலை ஒரு நாள் சென்னை ரேடியோவில் விளக்கிச் சொல்லும்படி எனக்கு நேர்ந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒரு பக்தர் மாம்பலத்துக்கு வந்திருந்தார். மாம்பலம் மைதான ஒலிபரப்பில் பாடலைக் கேட்டதும், பாடல் இவருக்கு மனப்பாடம் ஆய்விட்டது. பாடிக் கொண்டேதான் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார். வீட்டில் சந்தித்ததும், கருவைநல்லூர் எங்கேயிருக்கிறது, எந்த மார்க்கமாக அவ்வூருக்குப் போக வேண்டும் என்றெல்லாம் என்னைக் கேட்டார்; பாடல் அவ்வளவாக அவருடைய மனசைப்

பிணித்துவிட்டது. இதயம் ஒட்டி அனுபவித்து விட்டால் பாடல் யாரையுமே திருக்கருவைக்கு யாத்திரை போகத் தூண்டிவிடும்.

இனி, குற்றாலத்துக்கு நேராகப் போகவேண்டும். கவி இல்லாமலே மனசைக் கவரக்கூடிய இடம் குற்றாலம். கோயில், அருவி, சோலை பொதிந்த மலை, தென்றல் எல்லாம் சேர்ந்து அமைந்திருப்பதைப் பார்த்தால், உலகத்திலேயே இந்த மாதிரி இடம் இல்லை என்றே சொல்லலாம். சுமார் ஆயிரத்து முந்நூறு வருஷங்களுக்கு முன் திருஞான சம்பந்தர் இங்கு வந்தார். தற்போதுள்ள கட்டடங்களும் காப்பிக் கடைகளும் இல்லாத காலம். இடம் எவ்வளவு அழகாய் இருந்திருக்கும்!

“நுண் துளி தூங்கும் குற்றாலம்”

என்றார். அருவியின் நுண்துளியும், மலையை ஒட்டிச் சஞ்சரிக்கும் மெல்லிய மேகங்கள் தூற்றும் நுண் துளியும் கீழே விழுந்து விடாது காற்றில் அப்படியே அசைந்து போவதைப் பார்த்துத்தான் ஞான சம்பந்தர் பாடினார். குற்றாலத்தைப் பற்றி ஒரு பதிகமும், ஸ்தல விருகூமான குறும்பலாவைப் பற்றி ஒரு பதிகமும் பாடியிருக்கிறார்.

மாணிக்கவாசகரும் ஒரு பாடல் பாடியிருக்கிறார்:

“உற்றாரை யான்வேண்டேன்
 ஊர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
 கற்றாரை யான்வேண்டேன்
 கற்பனவும் இனி அமையும்,
 குற்றாலத் துறைகின்ற
 கூத்தான் குரைகழற்கே
 கற்றாவின் மனம்போலக்
 கசிந்துருக வேண்டுவனே!”

குற்றாலத்திலே,

“ஓடக் காண்பது பூம்புனல் வெள்ளம்
 ஓடுங்கக் காண்பது யோகியர் உள்ளம்”.

ரொம்ப உண்மை. மாணிக்கவாசகருக்கும் உள்ளம் எப்படி ஓடுங்குகிறது பாருங்கள். கூத்தப் பெருமான் கோயில் பூர்விகமான பழைய கோவில். சிறிய கட்டடமாயுள்ளது. மாணிக்கவாசகர் பாட்டுக் காகவாவது அதை அப்படியே பழுதுபார்த்து வைத்துக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

பிற்காலத்திலே எழுந்த தமிழ் இலக்கியங்களில் முக்கியமானது குற்றாலக் குறவஞ்சி. அது உண்மையான தமிழ்ப் பண்பும் கவிப் பண்பும் வாய்ந்தது. இருநூற்றைம்பது வருஷங்களுக்கு முன் குற்றாலத்துக்குக் கிழக்கே இரண்டு மைலில் உள்ள மேலகரத்தில் வாழ்ந்துவந்த திரிகூடராசப்பன் கவிராயர் பாடிய நூல். குற்றாலநாதர் தேவஸ்தானத்திலிருந்தே குறவஞ்சியை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். கோயிலிலேயே புத்தகம் வாங்கிக் கொள்ளலாம். அரை ரூபாய் கொடுத்து வாங்க வேண்டியது. ஆயுள் முழுவதும் அனுபவித்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டியது. எங்கே போனாலும் கூடவே இருக்கவேண்டிய புத்தகங்களில் குற்றாலக் குறவஞ்சி ஒன்று. தமிழ்க் கவியின் உல்லாச விளையாட்டு இன்னது என்று தெரிவதற்கு இதிலே ஒரு சிறு பாடலைப் பார்க்கலாம். குறி சொல்லுகிற குறத்தி குற்றால மலையின் பெருமையைக் கொழிக்கிறாள்:

“கயிலை எனும் வடமலைக்குத்

தெற்குமலை அம்மே!

கனகமாக மேருவென

நிற்கும்மலை அம்மே!

சயிலமலை தென்மலைக்கு

வடக்குமலை அம்மே

சகலமலை யும்தனக்குள்

அடக்கும்மலை அம்மே!

வயிரமுடன் மாணிக்கம்

விளையும்மலை அம்மே

வான்இரவி முழைகள் தொறும்

நுழையும்மலை அம்மே!

துயிலும் அவர் விழிப்பாகி

அகிலம்எங்கும் தேடும்

துங்கர்திரி கூடமலை

எங்கள்மலை அம்மே!”

குறத்தியின் பாட்டு, மலையிலுள்ள அருவிகளைப் போல் சும்மாளி போடுகிறது.

கடைசியாகப் போகவேண்டிய இடம் பாவநாசந்தான். பாவநாசத்துத் தண்ணீரையும் அதில் நீராடும் ஆனந்தத்தையும் நேரில்

அனுபவித்தவர்களுக்குத்தான் அதன் அருமை இன்னதென்று தெரியும். ஆற்றில் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும்; சுவாமி அம்பாளைத் தரிசிக்க வேண்டும்; பக்கத்திலுள்ள சிங்கை என்ற விக்கிரமசிங்க புரத்திலேயே வசிக்கவேண்டும். இதற்கொப்பான வாழ்க்கை இல்லை என்றால்க் குற்றமில்லை. இப்படியெல்லாம் வாழ்ந்து அனுபவித்த விக்கிரமசிங்கபுரத்து நமசிவாயக் கவிராயர் பாடுகிறார்:

“பாரிலே நமக்கொருவர்
நிகரோ? தென்றல்ப்
பருவத்து வருதாம்ப்ர
பருணியாற்று

நீரிலே மூழ்கிவினை
ஒழிந்தோம் சைவ
நெறியிலே நின்றுநிலை
பெற்றோம்சிங் கை

ஊரிலே குடியிருந்தோம்
எமதுகீர்த் தி
உலகெலாம் புகழ்ந்தேத்த
உலகமா தின்

பேரிலே கவிதையெலாம்
சொன்னோம்இந் தப்
பிறப்பில்ஏழு பிறப்பும்அறப்
பெறுகின்றோ மே!”*

சாரற்காலத்தில், அதாவது தென்றல்ப் பருவத்தில்ப் பாவநாசத்துக்குப் போவோமானால், புலவர் பாடிய பாடலை நன்றாய் அனுபவிப்போம். முழுதும் ஆமோதிப்போம். பாவ விமோசனந்தான். ■

* உலகமாது - உலகம்மை; அம்பாள் திருநாமம்.

நீ எங்கே! நான் எங்கே!

இந்த உலகத்தில் சில வஸ்துக்கள் 'எப்படியோ அபூர்வமாய்ப் போய் விடுகின்றன. தங்கம் அபூர்வமான வஸ்து; வைரமும் அப்படியே அபூர்வமான வஸ்து; அபூர்வமாய்க் கிடைப்பது காரணமாகவே அவற்றுக்கு விலை மதிப்பும் ஏறியிருக்கிறது.

வெகு அபூர்வமான இன்னொரு வஸ்துவும் இந்த உலகத்தில் இருக்கிறது; அதுதான் கவி.

உலகத்தில் எந்த தேசத்திலுமே கவி என்பது அபூர்வமான வஸ்துதான். இந்த விஷயத்தைப் பற்றி ஆங்கிலப் பேராசிரியர்கள் சிலர் பேரம் பண்ணாமல் அழுத்தமாகப் பேசி இருக்கிறார்கள்.

கவி அல்லாத செய்யுள்களை மக்கள் முன்போடுவது அநியாயம், பாவம் என்கிறார் ரஸ்கின் என்ற ஆசிரியர்.

இந்த ஆசிரியரை விட அவருடைய குருவான ஆசிரியர் கார்லைல் 'நூறுநாட்டியம்' பிடித்தவர். உண்மையான கவி ஒன்று கிடைத்து விட்டால் அதற்காக எதையும் ஈடாகக் கொடுத்துவிடலாம் என்பார் அவர்.

"கேக்ஸ்பியர் பாடியுள்ள கவிகளை மாத்திரம் எங்களுக்குச் சொந்தமாக விட்டு விடுங்கள் போதும். மற்றவை எப்படியேனும் போகட்டும். இந்திய சாம்ராஜ்யமே போனாலும் போட்டும்! ஒரு நாள் போகத்தான் போகிறது அது; அதைப் பற்றிக் கவலை இல்லை" என்று கார்லைல் சொன்னார். நூறு வருஷத்துக்கு முன்பு அதாவது 1840-ம் வருஷத்தில் அவ்விதம் சொன்னார்.

கவியினால் விமோசனம் இருக்கிறதோ இல்லையோ, சிலருக்கு அதில் அபார மோகம் இருக்கிறது என்பது மாத்திரம் நிச்சயம்.

ஆனால் அதில் ஒரு கஷ்டமும் இருக்கிறது; கவி என்பது எது, கவி அல்லாத வெறும் செய்யுள் எது என்று கண்டு பிடிப்பது கஷ்டமான காரியம். எங்குமே யாருக்குமே நெடுகிலுமே கஷ்ட மாய்த்தான் அது இருந்திருக்கிறது. கண்ணாம் பொத்தியே விளையாடி விடுகிறது கவி!

மேல் நாட்டு ஆசிரியர் இன்னொருவர் (ஆசிரியர் காராட்) உண்மைக் கவியைக் காணக் கூடியவர்களையும் அதை அனுபவிக்கக் கூடியவர்களையும் காண்பது மிக அருமை என்கிறார். ஒளிப்பு மறைப்பு இல்லாமலே அவர் பேசுகிறார்.

கவியை அனுபவிக்கிற காரியம் எவ்வளவு சொல்லிக் கொடுத்தாலும், எவ்வளவு பயின்றாலும், எவ்வளவு முயன்றாலும் சாயாத காரியம்; ஒருவருக்கு அது பிறவியிலேயே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் (நட்பு தயை கொடை இவைகளைப் போல) என்கிறார்.

ஆங்கிலக் கவி சம்பந்தமாகச் சொல்ல வந்தவர்தான் அவர்; தமிழ்க் கவி சம்பந்தமாகவும் ஒருவாறு அவரை ஆமோதிக்கத் தோன்றுகிறது நமக்கு.

இருந்தாலும் சில சமயங்களில்ச் சாமானிய மக்கள் தமிழ்க் கவிகளை இதய பூர்வமாக அனுபவித்து விடுவதைப் பார்க்கிறோம். காரணம், தமிழ்க் கவிதையிடம் அதிசயமான ஒரு எளிமை இருப்பதுதான். எளிமை இல்லை என்றால் கவி இல்லை என்பது எல்லோராலும் ஒப்ப முடியாத காரியம்.

விஷயம் எவ்வளவு பெரிய விஷயமாயும் இருக்கலாம்; எவ்வளவு ஆழமானதாயும் இருக்கலாம்; ஏன், எட்டாத உயர முடையதாயும் இருக்கலாம். ஆனாலும் அமைப்பு எளிமையாகவே இருக்கும் - மலர்ந்த பூ எப்படி எளிமையாக அமைந்திருக்கிறதோ அதே போல.

அந்த விதமாக அமைந்த ஒரு தமிழ்க் கவியை இப்போது நாம் பார்க்கலாம்.

✽

✽

✽

சோழ நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு கவிஞர் ஸ்தல யாத்திரை போய்க் கொண்டிருந்தார். ஒரு ஸ்தலத்தில் சுவாமி தெரிசனம்

செய்கிறது. பிறகு அடுத்த ஸ்தலத்துக்குப் போகிறது என்பதாக ஊர் ஊராய்ப் போய்க் கொண்டிருந்தார். சில சமயம் வழியிலுள்ள சத்திரத்தில் சாப்பிட்டுவிட்டு இரவில் அங்கேயே படுத்திருந்து விட்டுக் காலையில் எழுந்து அடுத்த ஊருக்குப் போவது வழக்கம்.

ஒரு நாள் அவர் தங்க நேர்ந்த சத்திரத்துக்கு வேறொரு பிரயாணியும் வந்து தங்க நேர்ந்தது.

அவரோடு கவிஞர் பல விஷயங்களையும் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். தம் தரித்திர நிலைமையைப் பற்றியும் சொன்னார். கடைசியாகத் தாம் பாடிய பாடல் ஒன்றைப் பாடிக் காட்டினார். வந்தவர் பாடலை அபாரமாய் அனுபவித்தார். புலவர் வேறு சில பாடல்களையும் பாடிக் காட்டினார். கேட்டவருக்கு ஒரே அதிசய மாய்ப் போய் விட்டது.

“அடடா! எவ்வளவு அழகாய், அற்புதமாய் இருக்கின்றன பாடல்கள்! இப்படிப்பட்ட கவிகளை அனுபவிக்க ஒரு ஆசாமி இருக்கிறார். தமிழ்க் கவியை அனுபவிக்க அவரைப் போல வேறொருவர் இல்லை. மயிலாப்பூருக்கு வடக்கே கொஞ்ச தூரத்தில் திருநின்றனூர் (தின்னனூர்) என்ற ஸ்தலம் இருக்கிறது. அங்கேதான் அந்த மனிதர் இருக்கிறார். அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் அவரைக் காளத்தியப்ப வள்ளல் என்று அழைப்பார்கள். அவரிடம் போய் உம்முடைய கவிகளைப் பாடினால் அவர் உம்மைவிடப் போவதில்லை. என்ன பாடெல்லாமோ படுத்தி விடுவார்!” என்பதாகச் சொல்லித் தீர்த்தார்.

காலையில் எழுந்தார்கள் இருவரும். வந்தவர், தன் ஜோலியைப் பார்க்கப் பயணம் புறப்பட்டு விட்டார்.

கவிஞர் யோசித்தார். வடக்கு முகமாக நடையைக் கட்ட வேண்டியதுதான் என்று முடிவு செய்து மயிலாப்பூரை நோக்கிப் பிரயாணமானார்.

சில நாளில் மயிலாப்பூரை அடைந்தார். திருநின்ற ஊர் எங்கே இருக்கிறது என்று விசாரித்தார்.

“வெகுதூரம் இல்லை; இரண்டு நாள்ப் பயணந்தான்” என்றார்கள். மேலே நடந்தார். மறுநாள் மாலை ஒரு ஊரை அடைந்தார். அங்குள்ளவர்கள் “இங்கே சத்திரத்தில் தங்கிவிட்டுக் காலையில் திருநின்றைக்குப் போகலாம். இங்கிருந்து மூன்று நாழிகை தூரந்தான் அந்த ஊர்” என்றார்கள்.

கவிஞரும் அப்படியே சத்திரத்தில் சாப்பிட்டு விட்டுத் திண்ணையில் கட்டியிருந்த மாப்பிள்ளைத் தலையணையில் தலையை வைத்துக் கொண்டு நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்துக் கொண்டார்.

ஆனால் அவருக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. தம்முடைய வாழ்க்கையையும் கஷ்டங்களையும் யோசனை பண்ணிப் பார்த்தார். “நம்முடைய கஷ்டங்களுக்கு விமோசனமே இல்லை என்று எண்ணினோம். ஆனால் அவை நானையோடு தீர்ந்துவிடப் போகின்றன; சந்தேகம் இல்லை” என்பதாக எண்ணமிட்டுக் கொண்டே இருந்தார். அந்த எண்ணம் மெள்ள மெள்ள ஒரு கவியாக உருவெடுத்தது.

அதிகாலையிலேயே எழுந்து நடக்க ஆரம்பித்தார் கவிஞர். நின்றையூரைச் சேர்ந்தார். புலவர் ஒருவர் தெற்கேயிருந்து வந்திருப் பதாகப் பிரபுவுக்குத் தெரிவிக்கச் சொன்னார். பிரபுவும் கவிஞரை வீட்டுக்குள் அழைத்து உணவருந்த ஏற்பாடு செய்தார்.

உணவருந்தியதும் கவிஞரை உட்கார வைத்தார் வள்ளல். அங்கு வந்திருந்த மற்ற புலவர்களையும் உட்காரச் சொன்னார்.

பேச ஆரம்பித்தார் கவிஞர்;

“நேற்று இரவு அடுத்த ஊர்ச் சத்திரத்தில் தங்கியிருந்தேன். அப்போது என்னோடு நெடுகிலும் பழகி வந்த ஒரு ஆசாமியிடம் சில வார்த்தை சொன்னேன். அந்த ஆசாமியின் பெயர் நல்குரவு. (தரித்திரம்.) அவன் இதுவரையில் நான் எங்கே போனாலும் என்னை விடாமல் நிழலைப் போல் தொடர்ந்து வந்தவன். அவனைப் பார்த்து நான் சொன்னது இதுதான்!” என்று பீடிகையுடன் பாடலைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

நீளத் திரிந்து முன்றாய்

நீங்கா நிழல்போல:

நானைக் கிருப்பையோ

நல்குரவே! - காளத்தி

நின்றைக்கே சென்றக்கால்

நீ எங்கே! நானெங்கே! -

இன்றைக்கே சற்றே

இரு!

கவிஞருடைய உணர்ச்சியானது அற்புதமாய் கவி உருவம் பெற்றுவிட்டது. அந்த உருவம் கேட்டவர்களை என்ன எல்லாமோ

செய்தது. காளத்தி வள்ளல் ஏதோ வேறு உலகத்தைச் சேர்ந்தவர் போலத் தோன்றினார். இந்த உலகத்திலிருந்து மறைந்து விட்டார் என்றும் சொல்லலாம். நின்றையூரோ பறந்து போய்த் தேவலோகத்திலேயே தங்கி விட்டது.

* * *

வெண்பாவை ஊரிலுள்ளவர்கள் எல்லாரும் சதா பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆடவர், பெண்டிர், பிள்ளைகள் எல்லாரும் பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

படுக்கப் போகும்போது ஒரு தடவை சொல்லுவார்கள். காலையில் எழுந்திருந்த உடன் சொல்லுவார்கள். கவியை ஸ்நான கட்டத்திலே கேட்கலாம்; கோயில் பிரகாரத்திலும் கேட்கலாம்.

அயலூரிலிருந்தோ தூர தேசத்திலிருந்தோ யார் வந்தாலும் அவர்களுக்கு நின்றையூர் வாசிகள் சொல்லும் செய்தி அந்த வெண்பாதான்.

ஆகவே, “நீளத் திரிந்து” என்ற வெண்பா போகாத இடம் தமிழ் நாட்டில் எங்கும் கிடையாது என்று ஆகிவிட்டது.

இப்படி அந்தக் கவி எங்கும் போய் ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதை ஒரு தொண்டை மண்டலத்துப் புலவர் பார்த்தார். ரொம்ப ரொம்ப வியந்தார்.

அப்படி அதிசயத்தில் மூழ்கியவரின் மனசுக்கு எங்கெங்கேயோ எட்டாத தூரத்திலுள்ளவர்கள் எல்லாரும் அந்த வெண்பாவைப் பாடிக் கொண்டும் கூத்தாடிக் கொண்டும் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. வானமுகடாகிய அண்ட கோளத்திலுள்ள பேர்வழிகள், பாதாளத்து ஆசாமிகள், எட்டுத் திசைகளையும் தொடர்ந்து சுற்றி நிற்கும் சக்ர வாளக்கிரி வாசிகள் எல்லாருக்குமே தமிழ்பாஷை தெரியும் என்றும் தமிழ்க் கவியை அவர்கள் அனுபவிக்கக் கூடும் என்றும் எண்ணுகிறார் புலவர். எண்ணட்டும்: குற்றம் இல்லை!

‘நீளத் திரிந்தென்று
வெண்பாவி னால்அன்று
நின்றையர் கோன்

காளத்தி வாணனைப்
பாடிய பாடல்,-
கருதும்அண்ட

கோளத்தி னும்சென்று,
பாதாளம் புக்கு,
குலவுசக் ரக

வாளத்தி லும்சென்ற
தால் எளி தோதொண்டை
மண்டல மே?

கவிஞரின் உள்ளத்தில் ஒரு வள்ளலைப் பற்றிய அபூர்வமான உணர்ச்சி பிறந்தது. அந்த உணர்ச்சி தமிழ் வார்த்தைகளையும் தாளங்களையும் கொண்டு அதிஅபூர்வமான கவி உருவம் பெற்றது. அதிசயமான விஷயந்தான் அது. அதைவிட அதிசயமான விஷயம் அந்தக் கவியைத் தமிழ் மக்கள் எல்லாரும் அனுபவித்து விட்டார்கள் என்பதுதான்!

கவிஞர், கவி, கவியை அனுபவித்த தமிழர்கள் ஆகிய மூவர் களுக்குமாக ஒரு திருவிழா கொண்டாடலாம்.

தூமிழ் நாட்டில், பெரிய பெரிய கோயில்களும் கோபுரங்களும் எத்தனையோ இருக்கின்றன. திருப்பதியிலிருந்து கன்னியாகுமரி வரை நாட்டை அலங்கரிக்கிற சிற்பச் செல்வங்கள் நூற்றுக்கணக்காக இருக்கின்றன.

பிரயாணிகளும் யாத்திரைக்காரர்களும் அவற்றை ஏறிட்டுப் பார்த்து விட்டு நடந்துவிட முடியாது. கோபுரத்தின் அடியில் நிற்கச் சொல்லும். இப்படியும் அப்படியுமாகப் பக்கவாட்டில் நடந்து பார்க்கச் சொல்லும்; பின்வாங்கிச் சென்றும் பார்க்கச் சொல்லும்.

அப்படிப் பார்க்கச் சொல்லும் கோயில்களில் ஒன்றுதான் தென்காசிக் கோயில்.

‘ஆகா! எவ்வளவு விஸ்தாரமான அஸ்திவாரம்! உயரம்தான் என்ன!’

‘வானத்தைத் தொடும் இரட்டைக் கொம்புகள் போல் அல்லவா நிற்கின்றன? இத்தகைய கருங்கல் அஸ்திவாரம் போட்டுக் கட்டிய கோபுரம் எப்படி இடிய நேர்ந்தது?’

‘இதைக் கட்டிய அரசன் கோபுரத்தின் இந்தப் பழுதுபட்ட நிலையைப் பார்க்க நேர்ந்தால் அவனுடைய இதயம் இடிந்து விடாதா?’

‘கட்டியவன் யார்? ஏன் இந்த விபத்து நேர்ந்தது? எப்போது நேர்ந்தது?’

இப்படியெல்லாம் விசாரிக்கத் தோன்றும். பூரண மாய்ப் பழுதுபடாமல் நிற்கும் கோபுரத்தைவிட இடிந்த கோபுரமே நம்முடைய இதயத்தோடு அதிகமாக ஒட்டுகிறது.

சுமார் நூற்றைம்பது வருஷங்களுக்கு முன் கோபுரத்தை மின்னல் தாக்கிற்று. கட்டுக்கோப்பைத் தாங்குதவற்காகக் கட்டுக் கட்டாக மேலே மேலே அமைந்திருந்த மர உத்தரச் சட்டங்கள் எல்லாம் நெருப்புப் பற்றி எரிந்து போய்விட்டன. மரத்தில் மிச்சம் இல்லை என்று சொல்லும்படி, எல்லாம் எரிந்து சாம்பலாய்ப் போய்விட்டது. மரச் சட்டங்களெல்லாம் எரிந்து போயும் கூடக் கட்டுக்கோப்பு மட்டும் அப்படியே நின்றது.

இடையிடையே சில பெரிய துண்டங்கள் பிதிர்ந்து உச்சி யிலிருந்து கோபுர வாசலில் முகட்டுக் கல் விட்டங்களில் விழுந்தன. அது காரணமாகக் கல் விட்டங்கள் கீறி விட்டன.

இதையெல்லாம் உத்தேசித்துச் சுமார் நூற்றைம்பது வருஷங் களுக்கு முன் விட்டங்களைப் புதுப்பித்தார்கள். அதை ஒட்டிப் பிதிர்ந்து நின்ற சில பாகங்களையும் இடித்து அப்புறப்படுத்தி விட்டார்கள். இப்போதும் கருங்கல்லால் அமைத்த கோபுரத்தின் அடிக்கோப்பு அப்படியே சிதையாமல் இருக்கிறது. மேல்ப் பாகம் மாத்திரம், இடைவெளியிட்ட இரண்டு பெரும் பகுதிகளாக நிற்கிறது.

பழுதுபட்ட கோபுரமாக இருந்தாலும் தமிழர்களுடைய சிற்பப் பண்பாட்டை அழகாய் எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டு இரட்டைக் கோபுரமாக நிற்கிறது.

* * *

ஐந்தூறு வருஷங்களுக்கு முன்னால் அரிகேசரி பராக்கிரம பாண்டியன் என்பவன் அரசு புரிந்து வந்தான். மேலப் புலியூர் என்று இப்போது வழங்குகிற தென்காசியின் கீழ்ப் பக்கத்திலுள்ள சிற்றூரில் வசித்து வந்தான். ஆனால் அவன் வசித்த அரண் மனையின் அடையாளம் இல்லை.

பொதுவாகத் தமிழ்நாட்டில் உள்ள பிரபலமான கோயில்கள் எல்லாம் சேர சோழ பாண்டியர்களால் கட்டப்பட்டவை. கோயில்கள் இருக்கின்றன. ஸ்திரமாக இருக்கின்றன. அவர்கள் வாழ்ந்த அரண்மனை களையோ பார்க்க முடியாது; ஒரு செங்கல்கூட அடையாளத்துக்கு இல்லை.

* * *

அரிகேசரி பாண்டியன் தன் அரண்மனையிலிருந்து மேற்கே சுமார் முக்கால் மைல் தூரத்தில் சித்திரா நதிப்பக்கமாக காசி

விஸ்வாத ஸ்வாமிக்குக் கோயில் கட்ட ஆரம்பித்தான் (கி.பி.1446). பத்து வருஷம் கழித்துப் பெரிய கோபுரம் கட்டுவதற்கும் அடி கோலினான்.

ஆறு வருஷத்தில் கோபுரம் கட்டி முடிந்தது. கல்த் தச்சர் களும் கொத்தர்களும் சிற்பிகளும் பராக்கிரம பாண்டியனும் இடை விடாது வேலை செய்து வந்தார்கள்.

பக்தியே ஒரு சக்தியாயிருந்து எல்லாருக்கும் ஊக்கத்தைக் கொடுத்து வந்தது. இல்லாவிட்டால் ஆறு வருஷத்தில் கட்டி முடிக்கிற காரியமா கோபுரம்!

இரண்டு விஸ்தாரமான கோயில்கள். (ஸ்வாமி கோயில், அம்மன் கோயில்). சுற்றுக் கோயில்கள் இவைகளை அடக்கியுள்ள நான்கு மதில்கள். ஒன்பது நிலையுள்ள பெரிய கோபுரம். இத்தனையும் பதினாறு வருஷத்துக்குள் ஒரு சிறு ஊரில் செய்து முடிந்ததென்றால், அது அந்தக் காலத்திலிருந்த தமிழ் மக்களின் பக்தி, கலை ஆர்வம், வாழ்க்கையின் உயர்வு ஆகிய இவற்றைக் குறித்து விஸ்தாரமாக எடுத்துச் சொன்ன வியாக்கியானம் அல்லவா?

*

*

*

கோபுரத்துக்கும் சுவாமி கோயிலுக்கும் இடையே ஒரு அற்புதமான கொடி மண்டபம் இருக்கிறது. அந்த மண்டபத்துக்குப் பத்துத் தூண்கள். ஒவ்வொரு கல்த்தூணிலும் ஒரு பெரிய சிற்ப உருவத்தைக் காணலாம். தூணும் சிலையும் ஒரே கல்லில் அமைந்திருக்கின்றன.

இரண்டு முகப்புத் தூண்களிலும் அழகான இரண்டு பெண் உருவங்களை வகுத்திருக்கிறது.

பக்கவாட்டிலுள்ள எட்டுத் தூண்களிலும் எட்டு சமய சம்பந்தமான உருவங்கள். பாவத்தையே முக்கிய விஷயமாகக் கொண்டு எல்லா உருவங்களையும் வகுத்திருக்கிறது.

பெண் உருவம் ஒன்றின் விஷயம்:- அயலூர் சென்ற நாயகன் மாலையில் வருவான் என்று பெண் எதிர்பார்க்கிறாள். வருகிறதாக அவளுக்குச் செய்தியும் வந்துவிட்டது. நாயகனை வரவேற்பதற்காக ஸ்நானம் செய்து தலையைக் கோதிச் சடை பின்னித் தொங்க விட்டாள்.

இடது கையில் கண்ணாடியை வைத்துக் கொண்டு வலது கையைத் தலைக்கு மேல்ப் பின்புறமாகத் தூக்கிய வண்ணம்

நெற்றியில்த் திலகம் தீட்டுகிற செயல். அழகிய முகத்தில் ஆனந்தம் எக்களிப்பு இரண்டும் சேர்ந்து விளையாடுகின்றன. ஆனந்தம் காரணமாகக் காலிலும் உடலிலும் நடன பாவம் தோன்றுகிறது.

இந்தப் பெண்ணின் உருவத்தை ஒருமுறை சிற்பி பார்த்தான். காதலும் ஆனந்தமும் அழகிய நடனமும் சிற்பியின் மனசில் அப்படியே பதிந்து விட்டன. வருஷக் கணக்காகச் சிற்பியின் உள்ளத்தில் அந்தப் பெண்ணின் உருவம், நடன ரூபத்திலும் அரிய பாவத்திலும் பதிந்து நின்றது.

கலைஞனது உள்ளம் அத்தகைய உருவத்தை இருவது வருஷமல்ல அதற்கு மேலும் (இருநூறு வயது இருந்தால் இருநூறு வருஷங்களுமே) பந்தோபஸ்தாக வைத்துக் கொள்ளும். நித்தியமான பிரிதிஷ்டை அது.

சிற்பியின் அனுபவ நிலை இப்படி இருக்க:

மேலே சொன்ன பராக்கிரம பாண்டியன் கோயில் கட்ட ஆரம்பித்தான். சிற்பியை அழைத்தான். விஷயத்தைச் சொன்னான்.

கோயிலையும் கட்டிடங்களையும் மண்டபங்களையும் மதில்களையும் மனதில் நிர்மாணம் செய்துவிட்டான் சிற்பி. முன் மண்டபமான கொடி மண்டபத்தையும் மனசில் நிர்மாணம் செய்து விட்டான்.

மண்டபத்துக்கு வேண்டிய கருங்கல்லுகளாகத் தென்காசியைச் சுற்றியுள்ள குன்றுகளைப் பார்த்து வந்தான். கல்த் தச்சர்களைக் கொண்டு பெரிய கருங்கல் உத்தரங்களைப் பெயர்க்க ஏற்பாடு செய்து விட்டான்.

அனேக உத்தரங்கள் பெயர்ந்து கிடக்கின்றன.

பெயர்த்துக் கிடந்த உத்தரங்களைப் பார்ப்பதற்காக ஒரு நாள் சிற்பி போனான். உத்தரத்துக்குள்ளே ஒரு அற்புதக் காட்சியைக் கண்டான்.

இருபது வருஷங்களாக உள்ளத்தில் நின்ற பெண்ணின் அழகிய உருவம் அப்படியே அதில் இருந்தது. மற்றக் கருங்கல் உத்தரங்களைச் சுற்றிப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு முதலில் பார்த்த உத்தரத்துக்குத் திரும்ப வந்தான். பெண் உருவம் அப்படியே புதைந்து கிடக்கிறது. வேண்டாத கருங்கல்ப் பாகமெல்லாம் எதோ ஊடுருவிப் பார்க்கும் கண்ணாடிபோல் அந்தக் கலை உள்ளத்துக்குப் படுகிறது.

மனக்கண் கண்ட உருவத்துக்குப் புறமாய் உள்ள உத்தரத்தின் பாகத்தை அப்படி அப்படியே செதுக்கித் தள்ளிவிட்டான் கலைஞன். ஆனந்தப் புன்னகையோடும் குழைவோடும் பெண்ணின் முகம் வெளிவந்து விட்டது.

அப்பெண்ணின் பூங்கொடி போன்ற உல்லாச நடன ரூபமும் வெளிவந்து விட்டது.

இப்படியெல்லாம் சிலையின் அவதாரத்தைப் பார்க்க வேண்டும். அப்போதுதான் சிற்பக் கலையின் சிருஷ்டி தத்துவம் இன்னதென்று புலப்படும்.

இந்த விதமாக மற்ற ஒன்பது உருவங்களிலும் கலைஞன் தன்னுடைய உணர்ச்சி அனுபவங்களை அப்படி அப்படியே ஸ்திரமா அமைத்து விட்டான்.

மூன்றாவது தூணில் நடராஜப் பெருமானுடைய நடன சொரூபத்தை வகுத்திருக்கிறது. பாதாளத்திலிருந்து வான முகடு வரையும் நடனம் நடப்பதாக அதன் விஷயம். ஒரு பாதம் கீழேயும் இன்னொரு பாதம் உச்சியிலும் வைத்திருப்பதின் பொருள்.

இறைவனது எண்ணிறந்த குணங்களில் நமக்குப் புலனாவது ஏதோ ஒன்றிரண்டுதான்; மற்றவை மறைபட்டுள்ளன. --இந்த உண்மையைத் தூக்கிய பாதத்தின் உள்ளங்காலைப் பின்புறமாக வைத்து மறைத்திருப்பது காட்டும். சகலவித சிருஷ்டி தத்துவங்களையும் தானே பொறுப்புடன் வகித்து நடத்தி வருவதை முகத்தில் உள்ள பாவம் காட்டும்.

நாலாவது தூணிலுள்ள நடராஜமூர்த்தி ஆனந்த மயமான உண்மையைக் காட்டும் மலர்ந்த முகத்தோடிருக்கிறது

ரதியும் (5-வது தூண்) மன்மதனும் (8-வது தூண்) ஆனந்தத்தோடும் ஆர்வத்தோடும் எதிரெதிராக நின்று புஷ்ப பாணங்கள் கொண்டு போர் புரிகிறார்கள்.

சட்டநாதர், வீரபத்திரர், காளி -- இந்தச் சிலைகளிலுள்ள கோபமும் வீரமும் நம்மை நடுங்கச் செய்துவிடும்.

ஒன்பதாவது தூணில், திருமால் புல்லாங் குழலோடு நிற்கிற கோலம். வேணுகானத்தின் விளைவான அமைதி அப்படியே சொட்டுகிறது கண்களிலிருந்தும் முகத்திலிருந்தும்.

உருவங்களின் அதி அற்புதமான உணர்ச்சி பாவம் ஒவ்வொன்றும் கருங்கல்லிலிருந்து கசிந்து வருவதாகவோ அல்லது தெறித்து வருவதாகவோ தோன்றும்.

இந்தப் பத்துத் தூணோடு ஒட்டிய உருவங்களும் ஒன்பது நிலைமாடங்கள் கொண்ட கோபுரமும், உண்மையிலேயே வெகு விசித்திரமான சிருஷ்டிகள். அவைகளைப் பார்க்கப் பார்க்க அதிசயம் மேலிட்டுக் கொண்டே இருக்கும்.

கோபுரம் முடிந்ததும் ஒரு கவிஞர் தன்னுடைய அதிசயத்தை ஒரு அழகான வெண்பாவில் அமைத்தார்.

அந்த வெண்பாவைக் கோபுர வாசலின் கருங்கல்ச் சுவரில் பொறிக்கச் செய்தார். இன்றும் அதை நாம் காண்கிறோம்:

ஒங்கு நிலையொன்ப(து)
உற்றதிருக் கோபுரமும்
பாங்குருவம் பத்துப்
பயில்தூணும்--தேங்குபுகழ்
மன்னர் பெருமான்
வழுதிகண்ட தென்காசி
தன்னில் அன்றி உண்டோ
தலத்து.

(நிலை என்பது உற்ற: மாடங்கள் ஒன்பது அமைந்துள்ளன; பாங்குருவம் பத்து: அழகிய சிலை உருவங்கள் பத்து; பயில் தூணும்: செதுக்கிய தூண்களும், மன்னர் பெருமான் வழுதி கண்ட: காசி கண்ட பராக்கிரம பாண்டியன் கட்டிய; தலத்து: இந்தப் பூவுலகத்தில்).

✽

✽

✽

கோயில் கட்டி ஆகிவிட்டது; பத்து அற்புதமான சிலை களோடு கூடிய கொடி மண்டபம் கட்டி ஆகிவிட்டது; கோபுரம் கட்டி முடிந்துவிட்டது.

பக்தியின் இலக்கியம் சித்தியாகிவிட்டது.

கும்பாபிஷேக தினம். ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் கூடியிருக்கிறார்கள். பக்தியும் ஆனந்தமும் கோலாகலமாய்க் கைகோத்து விளையாடுகின்றன.

இந்தச் சமயத்தில் எல்லாவற்றையும் கட்டி முடித்த பராக்கிரம பாண்டியனுக்கு ஒரு எண்ணம் மனசில் உதிக்கிறது;

“எத்தனையோ கோயில்களை அரிய வேலைப்பாடுகளுடன் முன்னோர்கள் ஆங்காங்கே கட்டித்தான் இருக்கிறார்கள். பிற்காலத்தில் ஏதேனும் பழுது ஏற்பட்டால் அதைத் திருப்பணி செய்து பழுது பார்ப்பார் இல்லையே! இடிந்துபோன காரணமாக வழிபாடுகூட இல்லாமல்ப் போய்விட்டதே! இந்த விதமாக எத்தனை கோயில்கள் நிலை குலைந்து கிடக்கின்றன!”

இத்தகைய எண்ணம் பாண்டியன் மனசை உறுத்தியது.

சன்னதியில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து பிரார்த்தனை செய்தான் பாண்டியன். யாரை வணங்கிப் பிரார்த்தனை செய்தான்? பார்க்கலாம்.

ஆரா யினும், இந்தத்
தென்காசி மேவுபொன்

ஆலயத்து

வாராத தோர்குற்றம்
வந்தால், அப்போது அங்கு
வந்து)அதனை

நேராக வேயொழித்
துப்புரப் பார்களை
நீதியுடன்

பாரார் அறியப்
பணிந்தேன் பராக்கிரம
பாண்டியனே

(ஆராயினும்: இனிமேல் ஐந்நூறு வருஷங்கள், ஆயிர வருஷங்கள் கழிந்து அப்போது வாழும் மக்களில் யாராவது; இந்தத் தென்காசி மேவு பொன் ஆலயத்து: இந்தத் தென்காசியில் அமைந்துள்ள அழகிய ஆலயத்தில்; வாராததோர் குற்றம் வந்தால்: எதிர்பாராத பழுது ஏதேனும் ஏற்பட்டால்; அப்போது அங்கு வந்து: அந்தச் சமயத்தில் ஆலயத்துக்குச் சிரத்தையுடன் வந்து; அதனை நேராகவே ஒழித்து: அந்தக் குறையை உடனடியாகவே நீக்கி; புரப்பார்களை: ஆலயத்தைப் பாதுகாக்கும் தர்மவான்களை; நீதியுடன் பாரார் அறிய: சாஸ்திர முறைப்படி இதோ நிற்கிற உலகத்தார் சாட்சியாக; பணிந்தேன்: நன்றியுடன் வணங்குகிறேன்; பராக்கிரம பாண்டியனே: பராக்கிரம பாண்டியனாகிய நான்தான்.)

இந்தச் செய்யுளையும் கோபுர வாசலின் சுவரில் பதித்து வைத்திருக்கிறது. உண்மையான அரிய பக்தியை வெளியிடுகிற பாடல்.

* * *

பாண்டியனுக்குக் கோபுரம் கோயில் இரண்டிலும் அபார பக்தி. விசுவநாத சுவாமியிடம் உள்ள பக்தியை எடுத்துச் சொல்ல முடியாது. தினந்தோறும் கோயில் சென்று சேவித்து வந்தான். சேவிக்கும் போதும் மற்ற வேளைகளிலும் அரிய பக்தி மயமான தேவார திருவாசகப் பாடல்களை உள்ளங் கனியப் பாடுவான்.

இத்தகைய பக்தன், கோயில் கோபுரமெல்லாமல் கட்டி முடிந்து ஒரு வருஷத்தில் உயிர் துறக்க நேர்ந்தது.

பாண்டிய அரசனது சமயப் பண்பாட்டையும் பக்தியையும் உடனிருந்து அனுபவித்த கவிஞர், அவனுடைய பரிவைக் குறித்துப் பாடல் ஒன்று பாடினார். அதையும் கருங்கல்லில்ப் பொறித் திருக்கிறது.

கவிஞர் சொல்லுகிறார்:

பராக்கிரம பாண்டியன் நம்மை விட்டுப் போய் விட்டான். எங்கே போயிருப்பான். அறுபத்தி மூன்று நாயன்மாரோடு சேர்ந்து அறுபத்தி நான்காவது நாயனாராக ஆய்விட்டானோ?

கோதற்ற பக்தி

அறுபத்து மூவர்தம்

கூட்டத்தி லோ,

தீதற்ற வெள்ளிச்

சிலம்பகத் தோ, செம்பொன்

அம்பலத் தோ,

வேதத்தி லோ, சிவ

லோகத்தி லோ, விஸ்வ

நாதன்இ ரு

பாதத்தி லோ, சென்று

புக்கான் பராக்ரம

பாண்டிய னே.

(கோதற்ற பக்தி: பழுதில்லாத பக்தியில்ச் சிறந்த - அறுபத்து மூவர் தம் கூட்டத்திலோ; தீதற்ற வெள்ளிச் சிலம்பகத்தோ:

சிவபெருமான் நித்தியமாய் எழுந்தருளியுள்ள வெள்ளியங்கிரியில்த் தான் தங்குகிறானோ; செம்பொன் அம்பலத்தோ : சிதம்பரத்தில் நடராஜப் பெருமானது திருவடியின் நிழலில்த்தானோ; சிவலோகத்திலோ: சிவபெருமானுக்கு உரிய உலகம் என்று சொல்லும் இறுதியில்லாத பேரண்டம் முழுவதிலும் தானோ; அல்லது இவை எல்லாவற்றையும் விடத் தன்னுடைய இதயத்துக்கு உவந்த இடமான விஸ்வநாதன் இரு பாதத்திலே சென்றுதான் தங்கி விட்டானோ?)

இப்போது கோபுரம் நிற்கும் நிலையைப் பார்க்க அந்தப் பரம பக்தனான பராக்ரம பாண்டியன் இல்லை; பெரிய ஆறுதல் தான்!

திருச்சினாப்பள்ளி ஜில்லாவைச் சேர்ந்த அரியலூருக்குக் கிருஷ்ணய மழவராயர் தலைவராய் இருந்தார். தமிழில் ரொம்பவும் ஈடுபட்டவர். அன்ன தானம் செய்வதில் இணையற்றவராய் இருந்தார். அவரது வள்ளண்மையை ஒரு நாள் பார்த்தால் போதும். நாம் சும்மா இருக்க முடியாது. பாடலாகவே பாடத் தூண்டும். அப்படித் தூண்டிய புலவர் ஒருவரது பாடல் ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

மழவராயர் பிறந்த இடம் குன்றை என்பதாகத் தெரிகிறது.

சேய்செங் குன்றை வரும் ஒப்பி லாதிக்குச்
செங்கம லத்

தூய செங் கண்ணன் இணை ஒப்ப னோ?

செங்கண் மால் ஒப்பாகான் என்கிறார் புலவர்.
ஏனோ?

இணை ஒப்ப னோ? தண்
துழாய் அணிந்த

மாயன் அளக்கும் படி மூன்று: கிட்டணைய

மிமழ வ

ராயன் அளக்கும் படியோ ஒரு நாட்(கு)

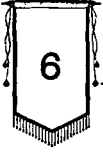
இலக்கம் உண் டே!

மாயன் அளந்ததெல்லாம் மூன்று படிதான் (மூன்று உலகம்). மழவராயன் அளக்கும் நித்தியப் படித்தரமோபடி அரிசி (சேய - வானத்தை அளாவிய) பாட்டின் முழு உருவத்தைப் பார்க்கலாம்.

கட்டளைக் கலித்துறை
 சே யசெங் குன்றை வரும் ஒப்பி லாதிக்குச்
 செங்கம லத்
 தூய செங் கண்ணன் இணை ஒப்ப னோ? தண்
 துழாய் அணிந் த
 மாயன் அளக்கும் படி மூன்று: கிட்டணைய
 மாமழ வ
 ராயன் அளக்கும் படியோ ஒரு நாட்(கு)
 இலக்கம் உண் டே!

கட்டளைக் கலித்துறையில் விஷயமானது முந்தி பிந்தடி எல்லாம் நடந்து எத்தகைய லாவகத்தோடு வலம் சுற்றுகிறது என்பதை பாருங்கள். பாடிப்பாடி அனுவித்துக்கொண்டே இருக்கலாம். லாவக மெல்லாம் இதிலிருந்து பிறப்பதுதான்.

கவி செய்கிற காரியம்

இலக்கியம் என்பது அனுபவிக்கிற காரியம். எப்போதுமே உள்ளத்தில் உள்ளது வெளிவந்தால் நாம் அனுபவிக்கிறோம். அபிநயக் கலையில் உள்ளத்தில் உள்ள உணர்ச்சியை அபிநயம் மூலமாகப் பார்க்கும் போது அதிசயம், ஆனந்தம் எல்லாம் உண்டாகிறது. அபிநயத்தைப் பார்த்துக் கஷ்டப்பட்டவர்கள் அப்படியாக யாரும் இல்லை.

ஆனால் இலக்கியம் என்றால் கஷ்டந்தான். அதன் கிட்டேயே மனுஷாள் போகமாட்டேன் என்கிறார்கள். காரணம்: பள்ளிக்கூடத்தில் பாடமாய் வைத்துப் பதவுரை பொழிப்புரை எல்லாம் சொல்லி இலக்கியத்தை உருகுலையப் பண்ணிவிடுகிறோம். இலக்கியம் அல்லாத போலிச் செய்யுள்களை வைத்துக் கொண்டு கஷ்டப்படுத்துகிறோம் மாணவர்களை. உயர்ந்த ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய கவிகளும் கஷ்டப்படுத்துவதற்கே கருவிகளாக ஆகிவிடுகின்றன. பிறகு நல்லது பொல்லது என்கிற வித்தியாசம் அற்றுப் போய் விடுகிறது. இது பின்னாலேயும் விட்ட பாடில்லை மனுஷனை.

அபிநயக்கலையையும் ஹிம்ஸைக்கான கருவியாக ஆக்கலாம். “தெருவில் வாரானோ” என்கிற பதத்துக்கு அபிநயம் நடக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம் பள்ளிக்கூடத்தில். உண்மைப்பொலிவோடு நடக்கிறது என்றே வைத்துக் கொள்ளுவோம். பரீகையில் கேள்வி “தெருவில் வாரானோ” எத்தனை படலங்களில் இந்த விஷயத்தைக் காட்டலாம்?

“வாரானோ” என்ன ரஸம்? இது மாதிரி கேள்வி கேட்கிறதே முறையாய் இருந்துவிட்டால் பிறகு மாணவர்கள் அபிநயக் கலையை அனுபவிக்கிறது என்பது ஏற்படுமா? பயந்தான், வெறுப்புத்தான். அபிநயம் என்றாலே அஞ்சு காததூரம் ஓடிவிடுவார்கள்.

எப்படியோ பள்ளிக்கூடத்துக்குப் பாடமாக, பரீகைக்குப் பாடமாக அல்லாமல் தப்பியது அபிநயக் கலை. ஆடவர், பெண்டிர், சிறுவர், சிறுமியர் எல்லாருமே அனுபவிக்கிறார்கள் அபிநயக் கலையை.

ஆனால் கவிக்கலையைத் தப்புவிக்க முடியவில்லை நமக்கு. யாருக்குமே முடியவில்லை தான்.

ஏதோ குடிமோசம் வந்துவிடும் என்று ஆத்திரப்பட்டு சிறுபிள்ளைகளுக்கே பாடமாக வைத்துவிடுகிறார்கள் செய்யுள் களை. கண்மூடித்தனமாய்ப் படிக்கிறார்கள் மாணவர்கள். அந்தச் செய்யுள்களை, பதவுரை, பதவுரை என்று வெட்டிச் சிதைக்கிறார்கள். செய்யுளைக் கீறி எழுவாயைப் பெயர்த்து எடுக்கிறார்கள். பயனிலையைப் பெயர்த்து எடுக்கிறார்கள். செயப்படுபொருளைப் பெயர்த்து எடுக்கிறார்கள். உயிரை வாங்கியாகி விட்டது செய்யுளிலிருந்து.

இவ்வளவுக்கும் உள்ளான செய்யுளை உட்கொண்டால் அறிவுக்கு ஆரோக்கியம் ஏது. தீராதோய்க்கு உள்ளாகி விடுகிறது அறிவுத் தத்துவம். இதற்கு ஒரு உதாரணம்:

நாம் எல்லாரும் பசலையாய் இருக்கும்போதே ஒரு செய்யுளைப் பாடமாகப் படித்து விட்டோம்.

பண்டு முளைப்பது)
 அரிசியே ஆனாலும்
 விண்டுமி போனால்
 முளையாதாம் - கொண்டபேர்
 ஆற்றல் உடையார்க்கும்
 ஆகா(து) அளவின்றி
 ஏற்றக் கருமம்
 செயல்

அடடா! இதற்கு எழுவாய் பயனிலை கண்டோம். பதவுரை கண்டோம். உவமான உவமேயங்களின் பொருத்தத்தைக் கூடக் கண்டோம். என்ன பொருத்தம். ஏழாம் பொருத்தம்தான்.

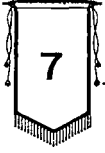
சிறுபிள்ளையின் மூளையைக் குழப்பின குழப்பு வயசாயும் விட்டபாடாய் இல்லை. தீராதோய்தான். இந்த ஒரு செய்யுளைப் பிடித்தது எல்லாக் கவிகளையுமே பிடித்தது என்று சொல்லலாம்.

கவிகளை அனுபவிக்க முடியாமல்ப் போய்விடுகிறது. காரணம் என்ன? பண்டு முளைப்பது அரிசியே தான்! தீராத நோய்க்கு மருந்து உண்டா என்று கேட்டால், மருந்தில்லைதான். ஆனால் சிகிச்சை உண்டு. அதாவது: மூன்று வருஷத்துக்கு செய்யுளோ கவியோ ஒன்றையும் பார்க்கக்கூடாது. எழுத்து வாசனை இல்லாத காட்டுப் பிரதேசத்துக்குள்ப் போய் இருந்துவிட வேண்டியது. காடல்லவா, பூர்வ வாசனை எல்லாம் போய்விடும். மூளை தெளிந்து விடும். பிறகு நல்ல கவிகளை மாத்திரம் படிக்க வேண்டும். மற்ற ரஸமில்லாத செய்யுள்கள் கிட்டவே வரக்கூடாது. தமிழ்ப்பண்பும் கவிப்பண்பும் நமக்குள் புகுந்து என்றும் காணாத ஆனந்தவெறியை உண்டாக்கி விடும்.

வீரவேல் தாரைவேல்
விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வேல்
திருக்கைவேல் - வாரி
குளித்தவேல் கொற்றவேல்
சூர்மார்பும் குன்றும்
துளைத்தவேல் உண்டே
துணை.

தமிழ்ப் பண்பு நிறைந்திருக்கிறது கவியில். ரஸம் பெருகி ஓடுகிறது. ஆனந்த வெறிக்கு உள்ளாக்குகிறது நம்மை. தமிழ்க் கவி செய்கிற காரியம் இது.

இருக்கவே இருக்கிறார்கள் கவிஞர்

நுடனத்தைப் பார்த்த ஒருவன், அட்டா நொண்டி அல்லவா இவள், எவ்வளவு தள்ளாடிப் போகிறாள். சீழே விழுந்து முட்டி கழன்றுபோகும் போலிருக்கிறதே என்று பயந்து போனோம்.

இப்படிக் கஷ்டப்பட்டுப் போயிருக்கிறார்கள் இலக்கியத்திலுள்ள நாடகத்தைப் பார்த்துவிட்டு நம்மில் சிலர். நாடகம், என்பதே ஞாபகத்துக்கு வருகிற தில்லை. உண்மையாக நடந்த சம்பவம் என்று எண்ணி விடுகிறார்கள். ஹாஸ்யம் போச்சு, வினையம் போச்சு, சிருஷ்டி போச்சு, பொருளே ஒழிந்து போச்சு என்று வருந்த வேண்டியிருக்கிறது.

ஆகவே நாடகத்தை நாடகமாகவே பாவிக்க வேண்டும். அப்போது பொருள் விளங்கும்; பாடலை நாம் அனுபவிப்போம்.

* * *

பொய்யா மொழிப்புலவர் சோழ மன்னனது ஆஸ்தான வித்துவான். சோழநாட்டில் அவருக்குப் பெரிய புலவர் என்ற பெயர். அவர் பாண்டியனைக் காணுவதற்காகவும், தன் புலமையைப் பாண்டியனிடம் அரங்கேற்றுவதற்காகவும் மதுரைக்குப் போனார்.

பாண்டியனும் புலவரை வரவேற்று மிக்க உபசாரத்தோடு தன்னுடன் இருக்கச்செய்து அவருடன் பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தான். சிறிது நேரத்தில்தான் புலவர்களைப் பற்றியும் அவர்கள் பாடிய கவிகளைப் பற்றியும் பேச்சு வந்தது.

பாண்டியன் சொன்னான்: “முற்காலத்தில் கவிஞர்கள் இருந்தார்கள். கவிகளும் இருந்தன.

இப்போது கவிஞர் யாரும் இல்லை. தற்காலத்து கவி ஒன்றும் கவியாக இல்லை தான்” என்று சொல்ல நேர்ந்துவிட்டது.

பொய்யா மொழிப்புலவர் பாடு கஷ்டமாய்ப் போய் விட்டது. ஆனாலும் ஒரு கை பார்த்துவிடலாம் என்று துணிந்து சொன்னார் “பாண்டிய மன்னனே. நான் இதற்கு சாமான்ய முறையில்ப் பதில் சொல்லமுடியாது. என்னுடைய கக்ஷியை நிதர்சனமாக நிரூபித்தே காட்டுகிறேன். தயவுசெய்து கொஞ்சம் எழுந்தருள வேண்டும்” என்று சொல்லி சங்கப் பலகை ஒரு காலத்தில் இருந்த குளத்துக்குப் பாண்டிய மன்னனைக் கூட்டிக் கொண்டு போனார்.

சங்கப் புலவர்கள் நாற்பத்தொன்பது பேரும் மறைந்து போன பிறகு சங்கப்பலகை குளத்தில் அமிழ்ந்து விட்டது, என்பது புராணம்.

பாண்டியனும், புலவரும் குளத்துக்கரையில் நிற்கிறார்கள். குளத்தை நோக்கிப் பாடுகிறார் - புலவர்.

“பூவேந்தர் முன்போல்
புரப்பார் இலையன்றி”

பாண்டியன் பார்த்தான். ஏது புலவர் தன்னையல்லவா தாக்க ஆரம்பித்து விட்டார் என்பதற்காக. ஆனால் ஒன்றும் சொல்லத் துணியவில்லை. புலவர் மறுபடியும் பாட்டைய ஆரம்பித்தார்.

“பூவேந்தர் முன்போல்
புரப்பார் இலையன்றிப்,
பாவேந்தர் உண்டென்னும்
பான்மையால் - மாவேந்தன்
மாறன் அறிய
மதுரா புரித்தமிழோர்
வீறணையே சற்றே
மித”

என்று பாட்டை முடித்தாரோ இல்லையோ மிதந்து விட்டது சங்கப் பலகை. பாண்டியனும் மிக்க விப்போடும், சந்தோஷத் தோடும் சங்கப்பலகையைப் பார்த்த வண்ணமாய் நின்றான்.

தன் மூதாதைகளான பாண்டி மன்னர்களது புகழ் அல்லவா உலகங்காண வெளிவந்திருக்கிறது.

(பூவேந்தர் முன்போல்ப் புரப்பார் இலையன்றி: பூமியை ஆளும் அரசர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் முன்னைய அரசர்களைப் போல் ஆதரிக்கவில்லை என்பதல்லால்; பாவேந்தர் உண்டென்னும் பான்மையால்: கவிராயர்கள் இப்போதும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள் என்ற உண்மையினாலே; மாவேந்தன் மாறன்: புகழ்பெற்ற அரசனான பாண்டியன் (மாறன்: பாண்டியன்) அறிய: தெரிந்துகொள்ளும்படி; வீறணையே சற்றேமித: பெருங்கீர்த்தி கொண்ட சங்கப் பலகையே கொஞ்சம் மேலே வந்து மிதப்பாயாக. பாண்டியன் தெரிந்து கொள்ளட்டும்.)

2

கவி என்றால் உள்ளத்திலுள்ள உண்மையான உணர்ச்சி வெளியாக வேண்டும். உள்ளத்தில் வியப்பு இருந்தால், அந்த வியப்பு உண்மை ஒளியோடு வெளியாக வேண்டும் கவியில். சோகமோ, கோபமோ ஹாஸ்யமோ எல்லாம், உண்மையான சோகமாக இருக்கவேண்டும், உண்மையான கோபமாக இருக்க வேண்டும், உண்மையான ஹாஸ்ய உணர்ச்சியாக இருக்க வேண்டும்.

அப்படி இல்லை என்றால்க் கவியல்ல, வெறும் வார்த்தைக் கோவையான செய்யுள்தான். இந்த விஷயத்தில் பண்டைய தமிழ்க்கவிஞர் மிக்க அக்கறை கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள் கவிகளில் அத்தகைய உண்மை கிடக்கும், அந்த உண்மை அழகான உருவத்தைக் கொடுக்கும் கவிக்கு.

* * *

ஒரு நாடகம் :

ஏழை அர்ச்சகன் ஒருவன் இருந்தான். மிக்க பக்தியுடன் மதுரைச் சொக்கலிங்கேஸ்வரருக்குப் பூஜையும் வழிபாடுகளும் செய்துவந்தான். ஆனால் அவனுடைய தரித்திரம் நித்ய தரித்திரமாகவே இருந்தது.

அதன்மேல் சொக்கலிங்கத்திடம் விண்ணப்பித்தான். “அடிகளே என்னுடைய தரித்திரம் நீங்கும்படி ஒரு தமிழ்க் கவி எழுதிக் கொடும். அதைப் பாண்டியனது தமிழ்ச் சங்கத்தில் சமர்ப்பிக்கிறேன். எனக்கு நல்ல வெகுமதி கிடைக்கும். தரித்திரமும் தீரும்” என்று சொன்னான்.

அர்ச்சகன்மேல் இரக்கங்கொண்ட சொக்கலிங்கர் ஒரு காதல்ப் பாடலை எழுதிக் கொடுத்தார்.

அர்ச்சகன் அதைக் கொண்டுபோய் பாண்டியன் வீற்றிருந்த சங்கத்தில் சமர்பித்தான்.

தலைமைப் புலவராய் இருந்த நக்கீரர் பாடலை வாங்கிப் பார்த்தார். பாடலைச் சங்கத்தாருக்கும் வாசித்துக் காட்டிவிட்டு “இது வெறுஞ் செய்யுள். உண்மை உணர்ச்சி, அதாவது காதல் உணர்ச்சி இல்லை. ஆகவே கவி உருவம் என்பது இதில் இல்லவே இல்லை. சங்கம் ஒப்புக் கொள்ள முடியாது” என்று ஓலையை அர்ச்சகன் கையில் திரும்பக் கொடுத்துவிட்டார்.

அர்ச்சகன் பாடு ரொம்ப ரொம்பக் கஷ்டமாய்ப் போய் விட்டது. என்னடா இது! நம்முடைய கடவுளையே அல்லவா கேவலம் பண்ணிவிட்டான் புலவன் என்று மனம் நொந்தவனாய் சொக்கலிங்கேஸ்வரிடம் போய் நடந்த விஷயத்தைச் சொன்னான்.

பார்த்தார் சொக்கலிங்கேஸ்வரர். புறப்பட்டார். சங்கத்துக்கே போய்ச் சேர்ந்தார். ஒரு பெரிய புலவர் தோரணையில் சரிகைத் தலைப்பாகை, சரிகை அங்கவஸ்திரம், தங்கம் கட்டிய ருத்ராக்ஷ வடம், எல்லாமாய்ப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

நக்கீரரைப் பார்த்து, நம்முடைய பாடலில்க் குற்றம் கண்டது நீர்தானா என்று கேட்டார்.

நான்தான் என்றார் நக்கீரர்.

என்ன குற்றம் என்று கேட்டார் இறையனார். உண்மை உணர்ச்சியோ கவிஉருவமோ ஒன்று இல்லை என்றார், நக்கீரர்.

இறையனாருக்கு நக்கீரர் சொன்னது வாஸ்தவந்தான் போலிருக்கிறதே என்று உள்ளுக்குள்ப் பட்டுவிட்டது.

இருந்தாலும் விட்டுக்கொடுத்து விடக்கூடாது என்று எண்ணி, நக்கீரனைப் பயமுறுத்துவதற்காக மெள்ள நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினார்.

நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றந்தான் என்று ஒரு பெரும் போடு போட்டார் நக்கீரர். புலவர்கள் எல்லாரும் கைதட்டி ஆமோதித்து விட்டார்கள்.

சிவபெருமானுக்குப் பெருந்த அவமானமாய்ப் போய் விட்டது. நக்கீரன் பயப்படுகிற ஆசாமியாக இல்லை என்று எண்ணி வசவிலே இறங்கினார்.

“ஏய், நக்கீரா நீ என்ன, சங்கறுத்து வளையல் செய்கிற கீழான குலத்தைச் சேர்ந்தவன் தானேடா” என்று ரொம்ப ரொம்ப இகழ்ச்சியோடு பேசினார்.

பதில் சொல்லுகிறார் நக்கீரர்.

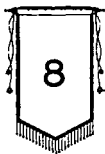
சங்கறுப்ப(து) எங்கள் குலம்
சங்கரர்க்கங் கேதுகுலம்

குலங்கெட்ட ஆள் நம்முடைய சொக்கலிங்கர் என்று ஆகிவிட்டது.

“சங்கறுப்ப(து) எங்கள் குலம்
சங்கரர்க்கங் கேதுகுலம்
பங்கமுறச் சொன்னால்ப்
பழுதாமே - சங்கை
அரிந்துண்டு வாழ்வோம்
அரனாரைப் போல
இரந்துண்டு வாழோம்
இவண்”.

அவமானம் பொறுக்க முடியவில்லை, அப்படியே மறைந்து போய்விட்டார் சொக்கலிங்கப் பெருமான்.

பண்ணையார்கள் என்றால் நல்லவர்கள் தான். தாராள மனசு உடையவர்கள்தான். ஆனாலும் ஏதோ மறதி, பிறர் கஷ்டத்தை உற்று நோக்காத பராமுகம் - இதெல்லாம் சேர்ந்து அவர்களை இரக்க மற்றவர்கள் என்று கூடச் சொல்லத் தோன்றும்.

பண்ணையார்களுக்கெல்லாம் மேலே சொன்ன குணம் மொத்தத்தில் பொதுவான குணம் என்றே சொல்லலாம்.

பண்ணையார் கிராமத்துக்குப் போவார், ஜடுதி பார்ப்பார் காரியங்களை, வில் வண்டியில் ஏறுவார். அந்தத் தருணத்தில் குடியானவர்கள் சம்பள நெல் வேண்டுமென்று கேட்பார்கள். பண்ணையாருடைய அவசரத்தில் வண்டியை விட்டு இறங்கிச் சேரை (நெற்களஞ்சியத்தை)த் திறந்து நெல் அளக்க நேரமா இருக்கும்! “சரிதான் போ அடுத்த மாசம் பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று கூறிவிட்டு வண்டியை விடச் சொல்லி விடுவார்.

இந்த விதமாகச் சம்பளப் பாக்கிகள் ஆறு மாசத்துக்கு விழுந்துவிடும். குடியானவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? அக்கம் பக்கத்தில் கடன் வாங்கிக் காலத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருப்பார்கள்.

இன்னொரு விஷயம். அந்தக் காலத்தில் மரக் கால்களை இரும்பினால் செய்வதில்லை. ஏதோ மரக்கட்டையை எடுத்து அளவுப்படி தோண்டிக் கொள்ளுகிற காரியம் தான். மரத்தினால் செய்த காரணத்தால் அளக்க அளக்க விளிம்பு தேயும். பல வருஷங்கள் உபயோகப்படுத்தி விட்டால் விளிம்பு ரொம்பவும் கிழே இறங்கி விடும். இந்தத் தேய்ந்த

மரக்காலைக் கொண்டு குடியானவர்களுக்குச் சம்பளத்தை அளக்கிறதென்றால் கொடுமை தானே? வேண்டும் என்று செய்கிற கொடுமை அல்ல. ஆலோசியாமல் ஏற்படுகிற கொடுமை.

பண்ணையார்களுடைய அமுல் இந்த விதமாய் இருக்கிறது.

தப்பிப் பிறந்த பண்ணையார் ஒருவர் அவருடைய கிராமம் திருக்குற்றாலத்தை அடுத்துள்ள வல்லம் என்ற கிராமம். இரு போக நிலம். இரண்டு தடவை களம் தயாரித்து அங்கு அறுவடை வேலை நடக்கும். களம் தயாராகும் போது முதல் முதலில் தச்சனைக் கூப்பிட்டு, “அதோ பூவரச மரம் நிற்கிறது. வைரம் பாய்ந்திருக்கிறது. இரண்டு மரக்கால் செய்து கொண்டு வா” என்று சொல்லுவார்.

ஒவ்வொரு அறுவடையிலுமே புதிதாக மரக்கால் தயாரிக்கச் சொல்லி விடுவார். தேய்ந்த மரக்காலைத் தூரப் போட்டு விடச் சொல்லுவார்.

இதுபோக, ஒவ்வொரு மாச முதல் தேதியிலும் குடியானவர்கள் அவ்வளவு பேரையும் கூப்பிட்டுச் சம்பள நெல்லை அளந்து விடுவார் - தேய்ந்த மரக்காலைக் கொண்டல்ல.

இத்தகைய பண்ணையாரைக் குடியானவர்களுடைய நெஞ்சு வாழ்த்தத் தானே செய்யும்? குடியானவன் ஒருவன் வாழ்த்தினான்.

பூவரசங் கட்டைவெட்டி
புதுமரக்கால் உண்டுபண்ணி
மாசமாசம் படி அளக்கும்
வல்லத்தையா மகராசன்!

அழகான பாட்டு. அற்புதமான தமிழ்க்கவி பாடப்பாட உள்ளத்தில் ஒளியும் சுவையும் பிறக்கும். இதைப் பாடின ஆசாமிக்கு நன்னூல் தெரியாது தொல்காப்பியம் தெரியவே தெரியாது, ஆனால் தமிழ் தெரியும்.

அற்புதத்தில் எல்லாம் அற்புதம்

நாம் எத்தனையோ காரியங்களைச் சாதிக்கிறோம், மலையைக் குடைகிறோம். கடலைத் தூர்க்கிறோம். ஆனாலும் ஒரு காரியம் முடிகிற காரியம் அல்ல. “நான்” என்கிற தத்துவத்தை லேசில் சிதைக்க முடிகிறதில்லை ‘எனக்குச் செயல் இல்லை என்று எண்ணுகிற காரியம் எல்லாம், கல்லைப் பிசைந்து கனி ஆக்குகிற

காரியம் தான். ஆனாலும் நம்முடைய முன்னோர்கள் இந்த நான் என்கிற ஆணவத்தை ஒழிக்கப் பார்த்தார்கள் என்பது மாத்திரம் அல்ல, ஒழித்துக் கட்டித் தீர்த்தே இருக்கிறார்கள். இதற்குத் துணையாய் நின்றது தத்துவ ஞானந்தான் என்று சொல்ல முடியாது. சமய அனுபவங்கள், கலை அனுபவங்கள், மூர்த்தி வழிபாடுகள் எல்லாம் சேர்ந்து துணை செய்திருக்கின்றன.

ஒரு பக்தர் திருவேங்கடத்துக்குப் போனார். மலைக்காட்சி களை எல்லாம் அனுபவித்துப் பரவசமானார். கோயிலுக்குள் சென்றார். வழிபாடுகளுடன் திருவேங்கடநாதனை சேவித்தார். இறைவனோடு ஐக்கியமானார். கற்றிருந்த தத்துவ ஞானத்துக் கெல்லாம் தெளிவு உண்டாய் விட்டது. எல்லாம் இறைவன் தான். அவன் செயலால்தான் மலையில் உள்ள காட்சிகளெல்லாம் உண்டாகின்றன என்று ஆனந்த பரவசத்தில் மூழ்கி விட்டார்.

இந்த அனுபவத்தை அவருடைய முறையில்ச் சொல்கிறார்.

கூன்கொண்டு சென்றவன்
கூன்றிமிர்ந் தோடக்
குருடன்கொம் பில்த்
தேன் என்று காட்ட

எப்படியிருக்கிறது காரியம்! உச்சானிக் கொம்பில் வைத்த தேன் கூட்டைக் காட்டுகிறானாம் குருடன்!

பேஷ்! பேஷ்!

கூன்கொண்டு சென்றவன்
கூன்றிமிர்ந் தோடக்;
குருடன்கொம் பில்த்

தேன் என்று காட்ட
முடவன்அத் தேனை
எடுக்க; அ யல்

தானின்ற ஊமை
எனக்கென்று கேட்கத்
தருவன்வ ரம்

வான்நின்ற சோலை
வடமலை மேல்நின்ற
மாதவ னே

பாட்டில் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிற விஷயங்கள் அற்புதங்கள் அல்ல, முடியாத காரியங்கள். அவ்வளவுதான்! கூன் நிமிர்ந்து போய்விடவில்லை. ஊமை “எனக்கு” என்றும் கேட்டுவிட வில்லை. இதற்கும் மேலான அற்புதத்தைத் திருவேங்கடநாதன் செய்தருளினான். “நான் என்று ஒன்றுமில்லை என்ற உண்மையைத் தெரிவித்துத் தன்னுடைய ஆனந்தமயத்துக்கு என்னை உள்ளாக் கினான்” என்பதுதான் அற்புதம்.

சாமான்ய அற்புதங்களைக் குறிப்பிட்டு விட்டு அற்புதத் துக்கும் அற்புதமான ஒன்றைச் சாதித்திருக்கிறது தமிழ். இது தமிழ் செய்த அற்புதம்.

(குறிப்பு: பாடல்களை நிறுத்த வேண்டிய இடங்களில் கூசாமல் நிறுத்தி ஆர அமரப் பாட வேண்டும். பாடத்தான் வேண்டும். மீண்டும் மீண்டும் பாட வேண்டும். அனுபவிப்பது ஒன்றே லஷ்யமாய் இருக்க வேண்டும். பாடும் போது அவசரத்தில் ராய்ட்டர் தந்தியைப் போல் பார்த்துத் தள்ளிவிட்டால் கவிதை தென்படாது. வெள்ளைக் கடுதாசியும், கறுப்பு மையுந்தான் மிச்சம் என்று ஆய்விடும் பிறகு தமிழ் மேலக் குற்றம் சொல்லக் கூடாது)

தொண்டை நாடு என்பது சோழ நாட்டுக்கு வடக்கே உள்ளது. பல சந்தர்ப்பங்களில் சோழ நாட்டோடு ஒன்றாய் இருந்ததுண்டு. வேறுபட்டுத் தனித்திருந்ததும் உண்டு. சோழனது உறவினர்களே தொண்டை நாட்டை ஆண்டு வந்தார்கள். காஞ்சீபுரம் அவர்களுக்குத் தலைநகரமாய் இருந்து வந்தது.

தொண்டைநாட்டு அரசரில் ஒருவன் கடுமான திரையன். அவனைப் பற்றி ஒரு கதை - புராணக் கதை.

சோழ மன்னன் ஒருவன் கிழக்கேயுள்ள ஏதோ ஒரு தீவின் மேல் படை எடுத்தான். அங்கே சில காலம் தங்க நேர்ந்தது. அங்குள்ள ஒரு பெண்ணை மணந்தான். அவள் கர்ப்பவதியாய் இருக்கும்போது மன்னன் தன் நாட்டுக்குப் போக வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்தது. அவனும் புறப்பட்டு விட்டான்.

புறப்படும்போது தீவகத்து மனையாளிடம் - "குழந்தை பிறந்ததும் ஆண் குழந்தையாக இருந்தால் குழந்தையைப் படகில் வைத்து என்னிடம் அனுப்பி விடு. நம்முடைய குழந்தை என்று இனங்கண்டு கொள்ளுவதற்காகத் தொண்டை மாலையைக் கழுத்தில் அணிந்து அனுப்ப வேண்டும்" என்று சொல்லிப் படகில் ஏறிப் போய் விட்டான்.

*

*

*

குழந்தை பிறந்தது. அதுவும் ஆண் குழந்தையாய் இருந்தது. அரசன் சொன்னபடி தொண்டை மாலையைக் கழுத்தில் அணிந்து ஒரு பொன்மயமான படகில் வைத்துக் குழந்தையை அனுப்பி விட்டான் தாய்.

படகு சோழ நாட்டின் கடற்கரைப் பக்கமாக மிதந்து வந்து ஒரு மரத்தின் நிழலில் நின்றது.

இப்படி வந்து நின்ற விவரம் சோழனுக்குத் தெரிய வந்தது. விஷயம் தெரிந்து விட்டது. கடற்கரைக்கு வந்து தொண்டை மாலை அணிந்திருந்த குழந்தையைப் படகிலிருந்து மெள்ளக் கையால் அணைத்தெடுத்து அரண்மனைக்குக் கொண்டு போனான். செல்வமாக வளர்த்து வந்தான் குழந்தையை.

குழந்தை காளைப் பருவம் அடைந்ததும் அரசன் தன்னுடைய ராஜ்யத்தின் வட பகுதியைத் தொண்டைநாடு என்று பெயரிட்டு, அதற்கு அந்த மகனை அரசனாக்கினான். அவனுக்குத் தொண்டை மான் என்னும் பட்டமும் அளித்தான்.

அந்தத் தொண்டமான் வழியில் வந்தவன் திரையன். திரையன் என்றால் கடல் அலையில் இருந்து வந்தவன் என்பது பொருள்.

இனி கவிக்கு வரலாம்.

இரவும் பகலும் சமுத்திரமானது எப்படியெல்லாமோ கும்மாளி போட்டுக் கோஷித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அலைகள் உயர்கின்றன. சுழல்கின்றன. இப்படியும் அப்படியுமாகக் குதிகின்றன. பார்த்தால் ஒரே ஆனந்தத்தில் அல்லவா கும்மாளி போடுகிறது கடல் என்று சொல்ல தோன்றும்.

கடலுக்கு அந்த ஆனந்தம் எப்படி வந்தது?

கங்குலும் நண்பகலும்

துஞ்சா இயல்பிற்றாய்

மங்குல்கூழ் மாக்கடல்

ஆர்ப்ப தூஉம், - வெஞ்சினவேல்க்

கான்பயந்த கண்ணிக்

கடுமான் திரையனை

யான்பயந்தேன் என்னும்

செருக்கு

(கங்குலும் நண்பகலும்: இரவானாலும் சரி, மத்தியானம் பன்னிரண்டு மணியானாலும் சரி, துஞ்சா இயல்பிற்றாய்: தூங்குதல் என்பதே இல்லாமல்: மங்குல் கூழ் மாக்கடல் ஆர்ப்பதூஉம் சதா

வான வட்டத்தோடு ஒட்டிக் கிடக்கும் மேகங்கள் சூழ்ந்த சமுத்திரம் ஆரவாரிப்பதின் காரணம் எல்லாம் :-

வெஞ்சின வேல்: கொடிய கோப பாவங்கொண்ட வேலேந்திய; கான் பயந்த கண்ணி: தொண்டைச் செடியில் இருந்து வந்த தொண்டை பூவினால் கட்டப்பட்ட மாலையைத் தலைக்கு அணிந்த; கடுமான் திரையனை. கடுமான் திரையன் என்ற பெயர் கொண்ட சக்கர வர்த்தியை; யான் பயந்தேன் என்னும் செருக்கு' நானாக்கும் பெற்றேன் என்னும் எக்களிப்புத்தான். மாக்கடல் ஆர்ப்பதற்குக் காரணம்.)

கவிஞர் திரையனது முன்னோர்களைப் பற்றிய கதையையும் அனுபவித்திருக்கிறார். கடலைகளின் கும்மாளியையும் அனுபவித்திருக்கிறார். அதன் பயனாக அழகான கவி பிறந்தது.

* * *

திரையனைப் பற்றியே இன்னொரு கவி. செவிலித் தாய் ஒருத்தி திரையனிடம் வந்து சொல்லுகிறாள்

நான் அருமையாய் வளர்த்து எடுத்த பெண், மிக்க துன்பத்துக்கு உள்ளாகியிருக்கிறாள். அதற்கு நீதான் காரணம். சதா உன்னையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். மனசு புண்பட்ட நிலையில் இருக்கிறது. ஒரு வகையாய்ப் பகல் நேரம் கழிந்து விடுகிறது. எப்படி என்று கேளும். தனக்கு முன்னால் மணலைச் சமமாகப் பரப்பிக் கொள்ளுகிறது. கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஆள்காட்டி விரலினால் வட்ட வட்டமாகச் சுற்றி வரும்படி போட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. முதல் வட்டம் கடைசி வட்டத்தோடு பொருத்தி விட்டால் நீ அவளை வந்து அணைவாய் என்பது குறிப்பு. அல்லாத பட்சம் ஏமாற்றம். இந்த மாதிரி குறிபாக்கிற ஜோலியில் (ஆழி இழைத்தல்) பகல் நேரம் ஒரு வகையாய்க் கழிந்து விடுகிறது.

இரவு நேரமும் ஒரு வகையாய்க் கழிந்து விடுகிறது என்று சொல்லலாம். பக்கத்து வீட்டுத் தோழி வந்து துணையாய்ப் படுத்துக் கொள்ளுவாள். அவளிடம் என்ன எல்லாமோ பேசிக் கொண்டிருப்பாள். உன்னைப் பற்றியும் உன்னுடைய வீரத்தைப் பற்றியும் அழகைப் பற்றியும் அனேகமாய்ப் பேசுக இருக்கும். இந்த விதமாக இரவு கழியும். விடிந்தும் விடும்.

ஆழி இழைப்பப்
பகல்போம், இரவுவரின்

தோழி துணையாத்
துயர்தீரும்;- வாழி

நறுமாலை தாராய்!
திரையவோ என்னும்,

சிறுமாலை சென்றடையும்
போழ்து

(ஆழி இழைப்பப் பகல் போம் : கூடல் இழைத்துக் குறி பார்ப்பதில் பகல் போய் விடும்; வாழி நறுமாலை தாராய்: தினம் தினமும் என்றென்றும் நல்ல வாசனையோடு கூடிய மாலையை அணிகிறவன் அல்லவா நீ! அந்த மாலையில் அவளுக்கு நினைவு போய் ஏக்கம் உண்டாகி, 'மாலையைத் தர மாட்டாயா திரையனே!' என்று பைத்தியம் கொண்டவளாய்க் கதறுகிறாள் :-

எப்போது - சிறுமாலை சென்றடையும் போழ்து : அந்தி நேரம் வந்து விட்டால்.

அந்தி நேரம் வந்துவிட்டால் காதலனோடு கூடிக் குலவி இருக்கிற நேரம் வந்துவிட்டது என்ற ஏக்கந்தான் விஷயம்.)

கவிகளில் ஏதாவது ஒரு பாவம் வந்து ஒலிக்க வேண்டும். கங்குலும் நண்பகலும் என்ற பாட்டில் நான் பயந்தேன் என்னும் எக்களிப்பு பாவம் ஒலிக்கிறது.

'ஆழி இழைப்ப' என்னும் பாட்டில் சோக பாவம் நிறைந்து ஒலிக்கிறது. அது வெளிப்படை.

நம்மவர்களுக்குள் ஒரு அபிப்பிராயம்.

நம்முடைய முன்னோர்கள் பாடிய பாடல்கள் எல்லாம், இந்திரன் சந்திரன் என்று எட்டாத வஸ்துக்களுக்குள் போகுமே ஒழிய, சாமான்யமான நம்முடைய வாழ்க்கையோடு ஒட்டிய விஷயங்களில் கலந்து கொள்வதில்லை என்பதாக ஹாஸ்யரஸம் நம்முடைய முன்னோர்களுக்கு இல்லையென்றும் சொல்லிக் கொள்ளுவார்கள்.

இந்த விஷய சம்பந்தமாகக் கொஞ்சம் பார்க்கலாம்.

✽ ✽ ✽

ஒளவைப் பிராட்டியார் தாய் தந்தையில்லாத ஒரு பெண் குழந்தையை அருமையாய் வளர்த்து வந்தார். இயல்பாகவே பெண்ணுக்குக் கல்வி அறிவு, மற்றும் பகுத்தறிவு, மக்களிடம் பாசம் எல்லாம் வளர்ந்து வந்தன.

கல்யாணமாகிற பருவம் பெண்ணுக்கு வந்தது. தகுதியான ஒரு இளைஞனுக்குப் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்தார். புருஷன் சாமான்யமான குடும்பஸ்தன்தான். ஆனாலும் குடும்பத்தை - தன்னையும் மனையாளையும் - அந்தஸ்துடன் பார்த்து வந்தான்.

கல்யாணமாகிக் குடித்தனச் சீரையும் பார்ப்பதற்காக ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டார் ஒளவையார், மாலை ஏழு மணிக்குப் பெண் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார். ஒரே ஆசையோடு ஒளவைப் பிராட்டியாரைப் பெண் வரவேற்றாள். உட்காரச் சொன்னாள்.

“இதோ வந்து விடுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் பின் தோட்டத்துக்குப் போனாள். அடுக்களைக்குள் நுழைந்தாள். சமையல் செய்தாள். சமையல் பூர்த்தியாய் விட்டது. முக்கால் மணி நேரத்துக்கு பூர்த்தியாய் விட்டது. இலையையும் போட்டாள்.

ஒளவைப் பிராட்டியாருக்குச் சாதம், குழம்பு எல்லாம் வெகு ருசியாய் இருந்தன. “பலே சமர்த்து!” என்று மகளைப் பாராட்டினாள். சாப்பாடு முடிந்தது. கையலம்பி விட்டு வெளித் திண்ணையில் போய் உட்கார்ந்தாள்.

ஒளவைப் பிராட்டியாரை எதிர்பார்த்து முன்கூட்டியே சில தமிழறிஞர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

அவர்களிடம் தன் பெண் சமைத்த நேர்த்தியைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தாள். எல்லாம் கீரையைப் பற்றித்தான். பின் தோட்டத் திலுள்ள கீரைப் பாத்தியிலிருந்து கொண்டு வந்த கீரையைப் பறித்தாள்.

பேச ஆரம்பித்தாள் : கீரையை அடுப்பிலிருந்து அப்படியே எடுத்துப் பரிமாறினாள். அதன் வாசனை தனி. நிறம் கண்ணைப் பறிப்பதான நிறம்.

ருசி பார்த்து விட்டு, ‘என்ன கீரையா?’ என்று கேட்டேன். இனி வருகிறது பாட்டு.

வெய்தாய் நறுவிதாய்,
வேணளவும் தின்பதாய் :

நெய்தான் அளவி
நிறம்பசந்தும் - பொய்தான்

அடகென்று சொல்லி
அமுதத்தை இட்டார்

கடகம் செறிந்த
கையார்

(வெய்தாய் : சூடு தணியாமல் வெது வெது என்று நறுவிதாய் மணம் உள்ளதாய்; வேணளவும் தின்பதாய் : எவ்வளவு சாப்பிட்டாலும் திகட்டாததாய்; நெய்தான் அளவி நிறம் பசந்தும் : பக்குவமான நெய் கலந்து கருகிப் போகாமல் பசுமையாய்த்தானே; பொய்தான் அடகென்று சொல்லி : ஏதோ கீரை என்று சொன்னாள் அது பொய்தான்; அமுதத்தை இட்டார் : வாஸ்தவத்தில்த்

படைத்தது தேவாமிருதம் தான்; கடகம் செறிந்த கையார் : அழகிய வளையல்கள் அணிந்த கையை உடைய பெண். பெண்களைப் பன்மையில் உபசரிப்பது பூர்வகாலத்து வழக்கு)

வடம் பிடிக்க வாருங்கள்

தேர்த் திருவிழா என்றால் அபூர்வமாக வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை வருகிற விஷயம் தேரைச் சுற்றிக் கும்பிடுவார்கள். வடத்தைத் தொட்டுக் கும்பிடுவார்கள். தேரை இழுப்பது ஒரு சிறந்த புண்ணியம்.

சீரங்கத்தில் தேர்த்திருவிழா சீரங்கநாதரைக் காலையிலேயே தேரில் எழுந்தருளச் செய்து விட்டார்கள்.

மணி எட்டாய் விட்டது. ஜனங்கள் கடைத்தெருப் பக்கமாய் நிற்கிறார்கள். திண்ணைகளிலும் உட்காந்து வம்பளக்கிறார்கள். தேர்ப்பக்கமாக வரவே இல்லை.

பிள்ளைப் பெருமாள் அய்யங்கார் ஒரு சிறந்த வைஷ்ணவக் கவிஞர் சீரங்க நாதரிடம் நல்ல பக்தி பூண்டவர்.

காவேரி நதியில் ஸ்நானம் செய்து விட்டு துவாதச நாமங்களை அழகாய் இட்டுக் கொண்டு குண்டஞ்சி சோமன் உடுத்திக் கொண்டு பக்தி புஞ்சிதராய்த் தேருக்கு வந்தார். தேர்ப் பக்கம் யாருமே இல்லை, திண்ணையில் உட்கார்ந்து இருப்பவர்களையும் தெருவில் நின்று வீண்பொழுது போக்கிக் கொண்டிருப்பவர்களையும் பார்த்து ஆங்காரத்தோடு பேசுவதாக பாவம்.

ஒன்றும் அறியாத

ஊமர்காள், தென் அரங்கர்

இன்று திருத்தேரில்

ஏறினார் - நின்று

வடம்பிடிக்க வாருங்கள்,

வைகுந்த நாட்டில்

இடம்பிடிக்க வேண்டும்

எனில்

(ஊமர்காள்: அறிவிலிகளே; ஊமை யென்றால் அறிவிலி என்பது அக்காலத்து வழக்கு)

வைகுந்தத்தில் இடம் இல்லையென்றால், இடமெல்லாம் நரகத்தில்தான் என்பது குறிப்பு. ■

பயமாவது ஒன்றாவது!

மனுஷனுக்கு நாடகம் என்றால் ஒரே ஆசை. பார்ப்பதற்கு நாடகம் இலலையென்றால் மனசே நாடகத்தைச் சிருஷ்டித்துக் காட்டும் பகல் கனவில் காட்டும், பக்கா கனவிலும் காட்டும்

தென்னை மரத்தையும் ஆலமரத்தையும் பேசச் செய்து நாடகம் காட்டும். நரி, பூனை இவைகளைப் பேசச் செய்தும் காட்டும்.

அப்படியானால், சம்பந்தமில்லாத ஏதோ இரண்டு புலவர்களைச் செய்து நடிக்கச் செய்கிற காரியத்தைப் பற்றி அதிசயிக்க வேண்டியதில்லை.

* * *

ஒட்டக்கூத்தர் ஒரு காலத்தில் உள்ளவர். புகழேந்தி வேறொரு காலத்தில் இருந்த புலவர். இரு வருக்கும் சம்பந்தம் கிடையாது. ஆனாலும் சம்பந்தப் படுத்தி விட்டார்கள் பிற்காலத்துப் புலவர்கள்.

அந்த இரண்டு புலவர்களையும் இரண்டு ராஜாக்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டார்கள். ஒட்டக் கூத்தரைச் சோழனுக்குக் கொடுத்தார்கள். புகழேந்தியை நீ வைத்துக் கொள் என்று பாண்டியனுக்குக் கொடுத்தார்கள்.

இனி வருகிறது நாடகம்.

பாண்டியன் தன் மகளைச் சோழ மன்னனுக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்தான். சீதனங்கள், பல்லக் கென்ன, யானை என்ன, குதிரை என்ன, தங்கப் பாத்திரங்கள் என்ன ரத்னகசிதமான நகைகள் என்ன எல்லாம் போயின. புகழேந்திப் புலவரையும் சீதன மாக அனுப்பினான்.

மதுரையை விட்டு உறையூர் போய்ச் சேர்ந்தார் புகழேந்திப் புலவர். சோழ மன்னன் பலவித உபசாரங்களோடு புலவரை வரவேற்று அன்பாக நடத்தி வந்தான். புலவர் காரியம் செளகரியமாகவே இருந்தது.

ஆனாலும் ஒட்டக்கூத்தருக்குப் புகழேந்திப் புலவர் மேல் பொறாமை உண்டாகி எப்படியோ புகழேந்திப் புலவரைச் சிறையில் அடைக்கும்படி செய்துவிட்டார்.

சிறையில் இருக்கும்போது பல சிறைவாசிகளோடு பழக நேர்ந்தது புகழேந்திப் புலவருக்கு. அவர்களுக்கெல்லாம் தமிழைக் கற்பித்தார். கவிஞர்களாகவே ஆக்கிவிட்டார் அவர்களை.

இப்படிப் பள்ளிக்கூடம் போட்டது யாருக்கும் தெரியாது. ஒட்டக்கூத்தருக்கும் தெரியாது.

இந்த நிலையில் மன்னனுடைய பிறந்த நாள் வந்தது. பிறந்த நாள் அன்று கவிஞர்களாக உள்ளவர்களையெல்லாம் சிறையில் இருந்து விடுவிப்பது பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத்தில் ஒரு காரியம்.

சிறைவாசத்தில் உள்ளவன் கவிஞன் தானா என்று சோதிப்பது ஒட்டக்கூத்தருடைய பொறுப்பு.

தர்பார் நடக்கிறது. சிம்மாசனத்தில் மன்னன் வீற்றிருக்கிறான். அருகில் ஒட்டக்கூத்தரும் இருக்கிறார்.

அப்போது தெரிய வந்தது புகழேந்திப் புலவருடன் சிறையில் இருப்பவர்கள் எல்லாரும் புலவர்களாகவே ஆய்விட்டார்கள் என்ற விஷயம்.

அப்படியா? என்று ஒட்டக்கூத்தர் ஏளனமாகச் சொல்லிச் சிறைவாசிகளை ஒவ்வொருவராகத் தம் முன் வரச் சொன்னார். கேள்வி கேட்டார். சரியான விடை எல்லாரும் கொடுத்தார்கள். விடுதலை அடைந்தார்கள்.

கடைசியாக ஒரு குசவன் வந்தான். அவனைப் பார்த்து ஒட்டக்கூத்தர் கேட்டார்.

தமிழை எல்லாம் கரை கண்ட என் முன் வருகிற நீ யார்? என்று கேட்டார்.

“மோனை முத்தமிழ்
மும்மத மும்பொழி

யானை முன்வந்து)
எதிர்ந்தவன் யாரடா”

என்று ஒட்டக்கூத்தர் கேட்டார். குசவன் தன் தொழிலுக்கு ஏற்ற முறையில் பாடல் பாடினான்.

“கூனையும் குட
மும்குண்டு சட்டியும்
பானையும் பண்ணும்
அங்குசப் பையல்யான்”

யானையை அடக்குவதற்கு அங்குசம் என்ற தொறட்டிதான் ஆயுதம். ஒட்டக் கூத்தரே, நீர் யானை என்றால் நான் அங்குசம் (அங்குசப் பையல்) என்றான் குசவன், சிலேடை அப்படி வந்து நின்றது சங்கடப்பட்டுப் போனார் ஒட்டக்கூத்தர். குசவனுக்கு விடுதலை கிடைத்தது.

✽ ✽ ✽

கவிஞர் ஒருவரும் அந்தச் சிறையில் இருந்தார். அவரை அழைத்துக் கொண்டு வரும் படியாகச் சொன்னான் அரசன். ஆடை ஆபரணங்கள் தரித்து வருவதில் கொஞ்சம் தாமதம் ஆய்விட்டது கவிஞருக்கு. இரண்டாவது ஆள் போய்க் கவிஞரைக் கூப்பிட்டான் கவிஞர்.

“ஒட்டக் கூத்தருக்குப் பயந்து பின் வாங்கி நின்று விட்டீரோ” என்று கேட்டான். அரசன். பதில் சொன்னார் கவிஞர்.

சோழ மன்னனே! நீர் மன்னர் மன்னனாகிய சக்கரவர்த்தி. நீர் இருக்கிற காரணத்தால் மன்னர்கள் ஒழிந்தா போனார்கள்?

தாமரைப் பூ பிரமாதம்தான். ஆனாலும் சின்னஞ் சிறு பூவான கொட்டிப் பூவும் தாமரைப் பூவின் பக்கத்தில் பூத்ததுத்தானே நிற்கிறது?

கோக் கண்டு மன்னர்
குரைகடற் புக்கிலர்,
கோகன கப்

பூக் கண்டும் கொட்டியும்
பூவா தொழிந்தில, -
பூமுழு தும்

காக்கின்ற வேந்தர்வேந்
தேடிட்டக் கூத்தன்தன்
கட்டுரை யாம்

பாக்கண் டொளிப்பர்க -
ளோகவி பாடிடும்
பாவலரே.

(கோக் கண்டும் : சக்கரவர்த்தியாகிய உன்னைக் கண்டும்; மன்னர் குரைகடல் புக்கிலர்: சாமானிய மன்னர்கள் அலைகளோடு சப்திக்கிற சமுத்திரத்தில் போய் விழுந்து விடவில்லை; கோகனகப் பூக் கண்டும் : செந்தாமரைப் புஷ்பத்தைக் கண்டும் : கொட்டியும் பூவாது ஒழிந்தில : கொட்டிப் பூ கூடப் பூத்துப் பக்கத்தில் நிற்கத்தான் செய்கிறது; பூ முழுதும் காக்கின்ற வேந்தர் வேந்தே : உலகத்தை யெல்லாம் காத்து வருகிற ராஜாதி ராஜானான சோழ மன்னனே!

ஒட்டக் கூத்தன் தன் : இந்த ஒட்டக் கூத்தனுடைய; கட்டுரை யாம் பாக் கண்டு : சொல்லைச் சேர்த்துச் செய்கிற செய்யுளான பாடல் என்று சொல்லுவதைக் கண்டு; ஒளிப்பார்களோ கவி பாடிடும் பாவலரே : உண்மையான கவியை அனுபவித்துப் பாடுகிற கவிஞர்கள் பயந்து ஒளிப்பதென்பதும் உண்டோ?

ரஸமான நாடகம் தான். புலவர் சரித்திரம், காலம், தேச வர்த்தமானங்களைப் பற்றிக் கவனிக்க வேண்டாம்.

செங்கல்லும் சுண்ணாம்புமாய்க் கிடந்தால்
அவைகளைக் கவனிப்பார் இல்லை.

அந்தச் செங்கலையும் சுண்ணாம்பையும் சேர்த்துக்
கட்டி விட்டால் அடடா கோபுரம் அல்லவா! என்று
பார்த்து வியந்து நிற்கிறோம். அதாவது உருவமான
பிறகு நம்முடைய உள்ளத்துக்கு உவந்த பொருளாக
ஆகும்.

ஆனால் ஏதோ நாலைந்து கருங்கல்லை வைத்து
ஒரு அழகான விமானத்தைக் கட்டி முடித்து
விடுகிறார்கள். (விமானம்: ஆர்ச்) நட்டுக் கற்களையும்
கோப்புக் கற்களையும் பார்த்து ரொம்ப ரொம்ப
அனுபவிக்கிறோம். நாலு கல்லை வைத்து உருவம்
உண்டாய் விடுகிறது. உருவமே சிற்பியின் லஷ்யம்
நம்முடைய உள்ளத்துக்கும் லஷ்யம் உருவம்தான்.

✽

✽

✽

கவி உருவம் என்றால் என்ன என்பதைப்
பார்க்கலாம். இனி: பண்டைக் காலத்துக் கவிஞர்
ஒருவர் நாலு உண்மைகளைச் சேர்த்து வைத்துக்
கவியை உண்டாக்கிவிட்டார். அவ்ருடைய மனசுக்கு
அது உவந்த சிற்ப வேலையாய் இருந்தது. நாமும்
அதை எவ்வளவோ அனுபவிக்கிறோம்.

நான்மணிக்கடிகை என்பதாக ஒரு பழைய நூல்.
பழைய நூல் என்பது செய்யுள்களின் அமைப்பில்
இருந்து தெரிய வருவது தான். மற்றபடி காலத்தைப்
பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. பாடியவர் விளம்பி நாகனார்
என்பது ஏட்டில் இருந்து தெரிய வருகிறது. ஆசிரிய
ரைப் பற்றி வேறு விஷயம் நமக்கு ஒன்றும் தெரியாது.
மொத்தம் நூறு வெண்பாக்கள் இருக்கின்றன நூலில்.

சில பாடல்கள் வெகு வாய்ப்பாய் ரஸமாய் இருக்கின்றன. கவி உருவம் பெற்றவைகளாகவே இருக்கின்றன.

✽ ✽ ✽

உலகத்தில் எத்தனையோ தத்துவங்களைப் பார்க்கத்தான் செய்கிறோம் அன்பு என்பது எத்தனையோ விதத்தில் பிரம்ம சிருஷ்டியில் வெளிப்படத்தான் செய்கிறது. ஆனாலும் தாயன்பு மாதிரி வேறு ஒன்றும் இல்லை. தாயன்புக்குக் குஞ்சோ குட்டியோ பிள்ளையோ இவைகள்தான் லஷ்யம். அழகு அழகின்மை, நல்லது தீயது, இன்பம் கொடுப்பது துன்பம் கொடுப்பது என்று வேறுபாடு எல்லாம் தாயின் முன் நிற்பதில்லை. அது காரணமாகவே தாயின் உள்ளத்தையும் சபலத்தையும் காரணமில்லாமல் பிறர் மேல் ஏற்படுகிற கோபதாப குணங்களையும் அறிய முடிவதில்லை. இவைகளை எடுத்து சொன்னாலும் தாய்க்கு விளங்காது. காரண காரிய தத்துவமெல்லாம் தாயிடம் செல்லாது. இது ஒரு உண்மை. இனி நமக்கு ஐந்து இந்திரியங்கள் இருக்கின்றன. கை எட்டக் கூடிய உலகம் இரண்டு முழந்தான். காது எட்டக் கூடிய உலகம் ஏதோ ஒரு காதம் என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். ஒரு காத தூரத்திலுள்ள இடிச்சத்தம் கேட்கத்தானே செய்கிறது. நாவுக்கும் நாசிக்கும் தூரமே கிடையாது. வஸ்து தன்னோடு ஒட்டினால் தான் ருசி ஏற்படும். வாசனை ஏற்படும்.

ஆனால் கண்ணுக்கு எட்டாத தூரமே இல்லை. கோடிக் கணக்கான மைலுக்கு அப்பாலுள்ள நட்சத்திர உலகத்தைப் பார்த்து விடுகிறோம். தூரதிருஷ்டியை (டெலஸ்கோப்) உபயோகப் படுத்தினால் ஆயிரம்கோடி மைலுக்கும் எட்டிவிடுகிறது நமது கண்.

“கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லை”

✽ ✽ ✽

ஒரு குடும்பத்தில் ஒரு பெண்ணுக்குத் தாய் தந்தையர், அண்ணன், தம்பி, அக்காள், தங்கை எல்லாரும் உண்டுதான்.

ஆனாலும் கல்யாணம் ஆன உடன் புருஷன் தொலை தூரத்துக்கு போக வேண்டி வரும். போர்னியோவுக்குப் போக வேண்டி வரும் பெண்ணானவள் புருஷனோடு போர்னியோவுக்கே போய் விடுகிறாள். மற்ற உறவினரை உறவினர் என்றே எண்ண முடியாது. இந்த ஆயுளில் திரும்பி பார்க்க முடியாது. புருஷனைப் போல நெருங்கிய உறவு கிடையாதுதான் பெண்ணுக்கு.

“கொண்டானில்த்
துன்னிய கேளிர் பிறரில்லை.”

✽ ✽ ✽

செல்வனாக இருக்கலாம் ஒருவன். அவனுக்கு நாலு பிள்ளைகள். வாழ்க்கைக்கு லஷ்யம் தனக்குப் பிறகு அந்த நாலு பிள்ளைகளும் செளகரியமாக வாழ வேண்டும் என்பதுதான். ஆனால் அந்த நாலு பிள்ளைகளும் தாறுமாறாக நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தனக்குப் பிறகு அவர்கள் ஆண்டியாய்ப் போய் விடுவார்கள் என்பது மனசுக்குப் படுகிறது. தந்தையின் மனசில் அமைதி உண்டா? செல்வந்தனாய் இருந்து பிரயோசனம் என்ன?

வேறொரு சாமானிய மனுஷன். அவனுக்கும் நாலு பிள்ளைகள். அந்த நாலு பிள்ளைகளும் பொறுப்புணர்ச்சியோடு ஏதோ தொழில் செய்து செளகரியமாகக் காலம் தள்ளி வருகிறார்கள். தந்தைக்கு வாழ்க்கையில் நிம்மதிதான். மனத்திலும் அமைதி இருக்கிறது. நாலு பிள்ளைகளும் செல்வத்தில் செல்வமாய் இருக்கிறார்களே.

“மைந்தரில்
ஒண்மையவாச் சான்ற
பொருள் இல்லை”

பலரும் பாராட்டக் கூடிய நிலையான செல்வம் வேறில்லை.
இனிப் பாடலுக்கு வரலாம்.

கண்ணில்ச் சிறந்த
உறுப்பில்லை; கொண்டானில்
துன்னிய கேளிர்
பிறரில்லை ; மைந்தரில்
ஒண்மையவாய்ச் சான்ற
பொருளில்லை; ஈன்றாளோ (டு)
எண்ணக் கடவுளும்
இல்

(பாவ புண்ணியங்களைக் கவனிக்கிறவர்தானே கடவுள். தாயின் அன்போ கவனிப்பதில்லை, எண்ணை உவமித்துச் சொல்லு).

நாலு உண்மைகளைக் கொண்டு ஒரு கவி மண்டபம் அமைந்திருக்கிறது. பார்க்கப் பார்க்க அழகாய் இருக்கிறது.

ஈ விதையை அனுபவிப்பது என்பதாகவும் அதன் அழகில் திளைப்பது என்பதாகவும் ஒன்று இருக்கவே செய்கிறது. இது அபூர்வமான சிலருக்குக் கொடுத்து வைத்த காரியமா, அல்லது சாமானியப் பட்டவர்களுக்கு உரிய காரியமா? - இரண்டுந்தான்.

நிர்தரமாக அந்த அனுபவம் ஒரு சாதனமாய் அமைவது அபூர்வந்தான் ஆனால் கல்வி என்ற வறண்ட பயிற்சிக்கு ஆளாகாமல், எதேச்சையாக மக்களோடு இயல்பான முறையில் பயில்பவர்களுக்குச் சாமானிய காரியமே.

இவ்வாறு சொன்னவர் இத்தாலியப் பேராசிரியர் குரோலி (பிறந்தது 1866)

✱ ✱ ✱

நம்முடைய ரவீந்திரநாத தாகூர் என்ன சொன்னார்.

கடவுளே என்னை எதற்கு உள்ளாக்கினாலும் உள்ளாக்கும். ஆனால் என் கவிதைகளைப் பண்டிதர்கள் முன் பாடும்படியாக மாத்திரம் சபித்து விடாதேயும் என்றார்.

இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? உண்மைக் கவிதையை அனுபவிக்கிற காரியம் சிலருக்கு முடியாத காரியமாகவே இருந்திருக்கிறது என்பது தெரிய வருகிறது.

தமிழ்க் கவிஞர்களும் மேலே சொன்ன கஷ்டத்துக்கு - தமிழ் பாடல்களை அனுபவிக்க முடியாத பிரகிருதிகள் முன்பு பாடும் படியான கஷ்டத்துக்கு - உள்ளாகித் திண்டாடிப் போயிருக்கிறார்கள் என்பது தெரிய வருகிறது.

ஒரு கவிஞருக்குக் கோபம் வருவதைப் பாருங்கள் - ஆடல் புரியும் (ஆடெடுத்த) சிதம்பரத்திலுள்ள அம்பலவானரிடமே முறையிடுகிறார்.

மூடர்முன்னே பாடல்
மொழிந்தால் அறிவரோ
ஆடெடுத்த தென்புலியூர்
அம்பலவா - ஆடகப்பொன்
செந்திருவைப் போல் அணங்கைச்
சிங்காரித்(து) என்னபயன்
அந்தகனே நாயகன்ஆ
னால்

(ஆடகப் பொன் செந்திருவைப் போல்: பத்தரை மாற்றுப் பொன்னால்ச் செய்த லஷ்மி தேவியைப் போல; அணங்கை: ஒரு அழகிய மணப்பெண்ணை; அந்தகன்: குருடன்.)

இன்னொரு சிவபக்தரது பிரார்த்தனை எப்படி இருக்கிற தென்று பார்க்கலாம்.

தன்னை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். யானையைக் கொண்டு மிதிக்கச் சொன்னாலும் குற்றமில்லை. நரகத்திலேயே போட்டு வதைத்தாலும் குற்றமில்லை ஆனால் ஒரு காரியம் செய்து விடக்கூடாது கடவுளே என்று முறையிடுகிறார்.

துங்க யானைக்கால்
படுத்தினும் படுத்துக
கூடர்விழிப் பசுவா
ய
சிங்க வாயிடைச்
செலுத்தினும் செலுத்துக
தென்புலத் தவர்கோ
மான்
வெண்கண் மாநர
கத்திடை வீழ்த்தினும்
வீழ்த்துக விடையே
றும்.

எங்கள் நாயக!
 தமிழ்நி யார்கன்முன்
 இயம்புதல் தவிர்ப்பா
 யே.

(துங்க யானைக்கால் படுத்தினும் ; பெரிய யானையின் காலுக்கு உள்ளாக்கினும்; சுடர்விழி : நெருப்புப் போன்ற கண்ணை உடைய; பகுவாய : அகன்ற வாயை உடைய; சிங்க வாயிடைப் புகுத்தினும் : சிங்கத்தின் வாய்க்குள்ச் செலுத்தினாலும்; தென் புலத்தவர் கோமான் : தெற்கு திசையிலுள்ள எம படர்களுக்குத் தலைவனான எமனது; வெங்கண் மாநரகத்திடை வீழ்தினும் : கொடிய வெப்பத்தைக் கொண்டுள்ள நரகத்திடை வீழ்த்தினாலும்; விடையேறும் எங்கள் நாயக : நிஷப வாகனத்தில் எழுந்தருளியுள்ள எங்கள் சிவபெருமானே; தமிழ் அறியார்கள் முன் : தமிழ்ப் பாடலை அனுபவிக்க முடியாதவர்கள் முன்பு - கவியை எடுத்துச் சொல்லாத படி காப்பாற்றுவாயாக).

கவி சம்பந்தமாக ஒத்த உணர்ச்சி இல்லாதவர்களோடு பழகுவதில் எவ்வளவோ மனக்கசப்பு உண்டாகிறது. மேலே சொன்ன இரண்டு பாடல்களும் அந்த மனக்கசப்பை அப்படியே பாவத்தோடு வெளியிடுகின்றன.

மன்னர்களுக்குக் குடைபிடிக்கிறார்கள் என்றால் மழைக் கல்ல: வெயிலுக்காவும் அல்ல. சொலு மண்டபத்துக்குள்ளும் பிடிக்கிறார்கள் அல்லவா. மன்னர்கள் குடிகளை நன்றாய்ப் பாதுகாத்து வருகிறார்கள் என்பதைக் குறிக்கும் அடையாளம் குடை அவ்வளவுதான்.

இன்னொரு விஷயம்: குடைக்கு வெளிப்புறம் செம்பட்டும் சரிகையும் உள்புறம் வெண்பட்டும் செம்பட்டும் சரிகையும் மிக்க பிரகாசத்தோடு கண்ணைக் கூச்ச செய்யும்.

உள்ப் பக்கத்திலுள்ள வெண்பட்டோ சந்திரனது நிலவுபோலக் குளிர்ந்த பிரகாசத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும். செம்பட்டும் சரிகையும் அயல் நாட்டு அரசரை பயமுறுத்தும்: வெண் பட்டு அந்நாட்டு மக்களுக்குப் பாதுகாப்பை அளிக்கும் என்பது குறிப்பு.

இன்றைய ராஜாங்கக் குடைகளிலும் இந்த நிற வித்தியாசம் உண்டு.

தொண்டைமானது ராஜ்யம் விரிந்து கொண்டே போகிறது. பல தேசத்து மன்னர்கள் தொண்டைமானது ஆளுகைக்கு உட்பட்டுக் கப்பம் கட்டி வருகிறார்கள்.

பார்த்தார் கவிஞர், குடை விரிந்து கொண்டே போவதாகத் தெரிகிறது. தோற்றந்தான்.

கொலு மண்டபத்து மேடையின் முகப்புக்கு வருகிறார். இடது பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் புலவர்களைப் பார்த்துக் கையை உதஸாக பாவத் தோடு காட்டி, பாடுங்கள்! பாடுங்கள்! என்கிறார்.

பிறகு வலது பக்கத்தில் இருக்கும் புலவர்களைப் பார்த்து, பாடுங்கள்! பாடுங்கள்! என்று முழங்குகிறார்.

கடைசியாக மேடைக்கு எதிரிலே உட்கார்ந்திருக்கும் பெரிய பெரிய கவிஞர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார், உங்கள் நாவில் தான் உண்மையான தமிழ்ப் பாடல்கள் வந்து சப்பணம் போட்டு உட்கார்ந்திருக்கின்றனவே. கேட்பானேன்! உங்கள் பாட்டெல்லாம் கடாஷம் வாய்ந்த பாடல்கள்தான். பாடுங்கள்! நன்றாய்ப் பாடுங்கள் என்று உத்ஸாகப் படுத்துகிறார். ஆய்தான வித்வான்.

“பாடுகோ! பாடுகோ!
பாடுகோ பாடுகோ!

பாவீற் றிருந்த
புலவிர்கள் பாடுகோ! !

ஞாயீற் றொளியால்
மதிநிழற்றே தொண்டையார்

கோவீற் றிருந்த
குடை!”

(ஞாயீற்று ஒளியால் : சூரியனது பிரகாசத்தோடு ஒளி வீசுகிறது வெளிப்புறம்; ஞாயிற்று என்பது ஞாயீற்று என்று நீண்டு கொண்டது. அதில் ஒரு தனியான இசைப் பண்பு. மதிநிழற்றே : சந்திரனது குளிர்ந்த நிழலோடு கூடியது குடை; பாடுங்கள் பாடுங்கள்.)

அழகான நாடக இயல் அமைந்திருக்கிறது பாடலில். அனுபவிக்க நாம் இருக்கிறோம்.

அடடா! வந்திருப்பார் முன்னமேயே!

அன்பு என்ன வேடிக்கைகள் எல்லாமோ பண்ணும். கண்ணாம் பொத்தி விளையாடி விடும்.

ஒரு வீட்டில் தாயும் நாலு வயசுக்குழந்தையும் இருக்கிறார்கள். அவர்களோடு மற்ற குடும்பத்தினரும் விருந்தாளிகளும் இருக்கிறார்கள். தாய்க்கு எவ்வளவோ வேலை.

வீட்டை ஒழுங்காய் வைத்திருக்கிற வேலை. பசுக்களைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டிய வேலை; சமையல் வேலை; இவைகளோடு பரிமாறி உபசரிக்கிற வேலையும். இத்தனை வேலைக்குள் குழந்தையைக் கவனிக்க நேரம் இல்லை. மற்றவர்கள் காரியமாகப் போய்விட்டது அது.

இப்படி குழந்தையைப் பாராமலே ஒரு நாள் இரண்டு நாள் கழிந்து போகிறதும் உண்டு.

இந்த நிலைமையில் தாயின் பாட்டி வந்தாள், நான்கு நாள் இருந்தாள். “குழந்தையை ஊருக்குக் கொண்டு போய்ச் சில நாள் கழித்து அனுப்புகிறேன்” என்று சொன்னாள் பாட்டி.

குழந்தையின் தாயும் சம்மதித்து ஊருக்கே அனுப்பி விட்டாள் குழந்தையைப் பாட்டியுடன். குழந்தை போன மறுநாளே தாய்க்குக் கஷ்டமாகப் போய்விட்டது. மனசெல்லாம் குழந்தையுடனேயே போய் விட்டது நிம்மதியில்லை. வீட்டு வேலையில் மனசு செல்லவில்லை. சதா குழந்தையை எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு நிலையில் எப்படியிருக்கும் மனசு.

ஆள் விட்டு விட்டாள் பாட்டி. குழந்தையைக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பதற்காக.

குழந்தை வீட்டுக்கு வந்துவிட்டது. ஆவிச் சேர்த்துக் கட்டி, முத்தமிட்டு, பரவசத்தில் மூழ்கி விட்டாள் தாய் ஏதோ காணாமல் போன கைக்குழந்தையைக் கண்டெடுத்த மாதிரி.

அவ்வளவுதான். அடுத்த நிமிஷமே குழந்தையைக் கவனிக் கிறது என்ற காரியமே இல்லையென்று ஆகிவிட்டது வீட்டு வேலை தான் வேண்டிய மட்டும் இருக்கிறதே! இரண்டு மூன்று நாள் குழந்தையைப் பாராமலே கழிந்து விட்டது.

நமக்கு வியப்பாய்த்தான் இருக்கிறது பக்கத்தில் இருக்கும் போது கவனிக்கிறதில்லை குழந்தையை. அடுத்த ஊர் போய் விட்டால் அதுவே எண்ணம்; அதுவே கவலை. அன்பின் வேடிக் கையும் விளையாட்டும் இது.

* * *

இதோடு இன்னொரு அனுபவத்தையும் பார்க்கலாம்.

கார்லைல் ஆசிரியர் ஆங்கில உலகில்ப் புகழ்பெற்ற பேராசிரியர் பெரிய பெரிய ஆராய்ச்சி செய்து நூல்கள் எழுதி வைத்திருக்கிறார். இன்றைக்கும் அவைகளுக்குப் பெரு மதிப்பு. பெரும் பெரும் ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபட்டதினால் தன்னுடைய நேரமெல்லாம் புஸ்தகங்களோடு தான் கழியும். வேறு ஒன்றிலும் செல்லுவதில்லை மனசு.

கார்லைல் ஆசிரியருடைய மனையாளும் கல்வி கற்றவள் தான். அவளோடு பேசுவதற்கு நேரம் இருப்பதில்லை ஆசிரியருக்கு.

கூட இருந்து சாப்பிடுகிற முறை உண்டே, அதுவும் கிடையாது. சாப்பாட்டைப் புஸ்தக அறையிலேயே கொண்டு வைத்து விட்டுப் போகும்படி சொல்லிவிடுவார் சௌகரியப்படும் போது சாப்பிடுவதற்காக.

இந்த முறையிலேயே நாட்கள், வாரங்கள், மாசங்கள் கழிந்தன.

மனையாளருக்கு உத்ஸாகம் இல்லாமல் மனம் கசந்து போய் விட்டது. அதன் மேலத் “தாயின் ஊருக்குப் போய் ஒரு மாசம் இருந்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று சொன்னாள்.

“வாத்ஸவந்தான்; அப்படி ஒரு மாறுதல் உனக்கு வேண்டியது தான்” என்று சொல்லி அனுப்பி விட்டார் மனையாளை.

மனையாள் தாயின் ஊருக்குப் போய் நாலு நாள் ஆய் விட்டது. இங்கே ஆசிரியருக்கு ஒரே நினைவாய்ப் போய்விட்டது மனையாள் மேல். படிக்க ஓடவில்லை சாப்பாட்டிலும் ருசி இல்லை.

உடனே ஆள் அனுப்பினார் மனையாளுக்கு. “எனக்கு ஒன்றும் ஓடவில்லை. உடனே புறப்பட்டு வந்துவிடு” என்பதாகச் சொல்லி. மனையாள் திரும்பி வந்தாள். ஆசிரியர் மிக்க சந்தோஷத்தோடு வரவேற்றார். “இனிமேல் ஒழுங்காய் இருக்கிறேன். உறவாடுவதில் ஒரு குறையும் இருக்காது” என்று சொன்னார்.

மனையாளும் மனம் திரும்பி விட்டார் ஆசிரியர் என்று மிக்க உத்ஸாகத்தோடு ஒரே மேஜையில் இருவருமாக உட்கார்ந்து, காப்பி பலகாரம் சாப்பிட்டார்கள். கொஞ்ச நாழிகை பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். “புதிதாக ஒரு புஸ்தகம் வந்திருக்கிறது. அதைக் கொஞ்சம் பார்க்கிறேன்” என்று சொல்லிப் புஸ்தக அறைக்குப் போனார். மணி ஒன்றாய் விட்டது. மனையாள் வந்து கேட்டாள். “சாப்பிட வேண்டாமா?” என்று “வேண்டியதுதான். இன்னும் கொஞ்சம் படிக்க வேண்டியதிருக்கிறது புஸ்தகத்தில். சாப்பாட்டை இங்கேயே கொண்டு வந்துவிடச் சொல்லு” என்று சொல்லிவிட்டு, புஸ்தகம், மௌனம். அவர் மூன்று பேரும் ஒன்றாய் விட்டார்கள். மனையாள் பார்த்தாள்; பழைய சொக்கனே சொக்கன் என்றாய் விட்டது. ஆசிரியரைத் திருத்துகிற காரியம் முடியாத காரியம் என்று பட்டுவிட்டது.

சாயங்காலமே புறப்பட்டுத் தாய் வீட்டுக்குப் போய் விட்டாள்.

இந்த அனுபவங்களை வைத்துக் கொண்டு ஒரு பக்தருடைய அனுபவத்தைப் பார்க்கலாம்.

திருமழிசை ஆழ்வார் பெரிய பக்தர்.

திருமழிசையிலிருந்து காஞ்சிபுரத்துக்குப் போனார். காஞ்சி புரத்திலுள்ள பெருமாள் சந்நிதிகளில் அப்படி அப்படியே ஈடுபட்டு உருகுகிறவர்.

தினம் தினம் ஊரகம் என்ற கோயிலுக்குப் போவார். அங்குள்ள பெருமாள் எழுந்து நிற்கிற திருக்கோலம். அந்தத் திருக்கோலத்தை அனுபவிப்பார். அடுத்தாற்போல் பாடகம் என்ற

கோயிலுக்குப் போவார். அங்கே பெருமாள் உட்கார்ந்திருக்கிற திருக்கோலம். அதன் பிறகு திருவெஃகணை என்ற கோயிலுக்குப் போவார். அங்கே பெருமாள் படுத்திருக்கிற திருக்கோலம். மூன்று திருக்கோலங்களையும் தத்துவப் பொருளோடு கலந்து அனுபவிப்பார் ஆழ்வார்.

ஆனாலும் சேவிக்கும்போது பலர் குறுக்கும் நெடுக்கும் ஊடாடிப் போவதும் சப்தம் போடுவதும் அவருடைய மனசைக் கொஞ்சம் கலைத்துத்தான் விடும். திருக்கோலங்கள் மனசில் அவ்வளவு தெளிவாய் நிற்பதில்லை. அவருக்கே பட்டது இந்த திவ்ய திருக்கோலங்கள் மனதை விட்டுக் கழன்றல்லவா போகின்றன என்று நினைத்தார்.

நின்ற தெந்தை

ஊர கத்து)

இருந்த தெந்தை

பாட கத்து)

அன்றி வெஃக -

ணைக்கி டந்த(து)

யான் இலாத

போ தெ லாம்.

வாஸ்தவந்தான். வெகுகாலமாகப் பெருமாள் ஊரகத்தில் நின்று கொண்டதான் இருந்தார். பாடகத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு தான் இருந்தார். இல்லையென்று சொல்லவில்லை நான். ஆனால் இப்போது என்ன?

நின்ற தெந்தை

ஊர கத்து),

இருந்த தெந்தை

பாட கத்து),

அன்றி வெஃக -

ணைக்கி டந்த(து)

யான் இலாத

போதெ லாம்:

அன்று நான்பி

றக்க கில்லேன்

இன்று நான்பி

றந்த பின்

நின்ற தும்இ
 ருந்த தும்கி
 டந்த தும்என்
 நெஞ்சு ளே.

(அன்று நான் பிறக்க கில்லேன்: நான் பிறந்த பிறகு பெருமாள் என் உள்ளத்துக்கு வந்து விட்டார்; அதற்கு முன் அந்தந்த கோயில்களில் இருந்தார். இருந்தால்தான் என்ன முன்னமே நான் பிறந்திருந்தால்ப் போதும்: அப்போதே வந்திருப்பார் என் உள்ளத்துக்குள்ளே.)

காஞ்சீபுரத்தை விட்டு திருமழிசைக்கு வந்தார் ஆழ்வார். இருபத்திநாலு மணி நேரமும், விழித்திருக்கும்போதும் தூங்கும் போதும் கனவிலும், அந்த மூன்று திருக்கோலங்களும் மனசிலேயே நிற்கின்றன. மனசை விட்டு அகல மாட்டேன் என்றன. பக்தி (அன்பு) என்றால் இதுதானே.

பக்தியும் ஹாஸ்யமும் அழகாய் வந்து விளையாடுகின்றன பாடலில்.

மிக அற்புதமான பக்திப் பாடல்.

நூட்டுப் புறங்களில்ப் பல குருவிகளைப் பார்க்கிறோம். அவைகளில் தூக்கணாங்குருவி ஒன்று.

தூக்கணாங் குருவிக்கு விசேஷ அமைப்போ, அழகோ ஒன்றுமில்லை. ஆனால் அது கட்டுகிற கூடோ அற்புதத்திலும் அற்புதம்.

கூட்டின் வடிவம் ஏக தேசம் கோமாளிக் குல்லாவைப் போலிருக்கும். உச்சியைத் தென்னை மட்டையின் முனையில்த் தொங்க விட்டிருக்கும்.

அடிப்பாகம் திறந்ததாக இருக்கும். அதன் வழியாக மேலே போய் பாதி அளவில் அமைத்த தட்டில் முட்டையிடும், அடை காக்கும். குஞ்சுகளுக்கு வசதி செய்யும். எல்லாம் அந்த இடைத்தட்டில்தான்.

பொதுவாக, தென்னோலையின் விளிம்பிலுள்ள நரம்பை எடுத்துத்தான் கூட்டைப் பின்னிக் கட்டுகிறது.

மழை பெய்தால் ஒரு துளி தண்ணீர் உள்ளே பிரவேசியாது. காற்றில்ப் பிய்ந்தும் போகாது. குஞ்சுகளுக்கு வாய்ப்பான வீடுதான்.

குஞ்சுகளுக்கு ஆகாரமாகப் புழுக்களை எடுத்துக் கொண்டு போய்க் கொடுப்பது வழக்கம். பகலில் தான் புழுக்களை எடுக்கும். குஞ்சு இருக்கிறதோ இல்லையோ, வழக்கம் பிரதானமானதால் புழுக்களை எடுத்துக் கூட்டுக்குள் சில வேளை வைத்து விடும்.

மின்மினிப் புழுவைப் பல இடங்களில் இரவில் நாம் பார்க்கிறோம். பகலில் பிரகாசம் தெரியாது. சாமான்யப் புழுவாய்த் தேரன்றும். சாமான்யப் புழு என்றே எண்ணித் தூக்கணாங் குருவியும் அதை

எடுத்துக் கொண்டு போய்க் கூட்டுக்குள் வைத்து விடும். மின்மினிப் புழு என்று குருவிக்கும் தெரியாது தான் பகலில்.

மழை காலத்தில் சில வேளை ஒரு கூட்டை எடுத்து வீட்டுக்குள்ளே வராந்தாவிலோ நாம் தொங்க விடுவோம். ஒரு காட்சிப் பொருளாக, மின்மினிப் புழு இருப்பது அப்போது தெரிய வரும்.

‘மழை காலம் அல்லவா, ஒரே இருட்டாய் இருக்குமே, ஏதோ துணைக்காக விளக்கு வைத்துக் கொள்ளுவோமே என்று எண்ணிக் குருவி மின்மினிப் புழுவை வைத்துக் கொள்ளுகிறது’ என்று சொல்லத் தோன்றும் நமக்கு.

* * *

இனி கவிக்கு வருவோம்.

மழை ஒரே அடியாய் அடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. விடுகிற பாடாய் இல்லை. பார்த்தது இரவாகிய (கன்னல்) கருங்குருவி. நாமும் ஒரு மின்மினிப் புழுவை எடுத்து வைத்துக் கொள்ளுவோமே என்று எண்ணியது. அதற்கேது மின்மினிப் புழு.

கன்னல்எனும் கருங்குருவி
ககனமழைக்கு ஆற்றாது

மின்னல்எனும் புழுவெடுத்து
விளக்கேற்றும் கார்காலம்

ஏதோ துணைக்காக விளக்கேற்றி வைத்துக் கொண்டதாம் இரவு. இனி:

மழை காலத்தில் நாயகனுடன் இருக்க வேண்டும் என்பது ஐதிகம். நாயகனாகிய மாவலி வாணன் அயல் நாட்டுக்குப் போயிருக்கிறான். ஒவ்வொரு நாளும் அவனை எதிர்பார்த்த வண்ணமாய் இருக்கிறாள் நாயகி. மழை காலம் நெருங்கி விட்டது.

இன்று மழையே ஆரம்பித்து ஒரே கொட்டாய்க் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. மின்னல் வேறு ஒரு திசையிலிருந்து இன்னொரு திசைக்கு வெட்டிப் பாய்ந்து கொண்டிருக்கிறது மணி பத்தாய் விட்டது. நாயகன் வரவில்லை.

இந்த நிலையில் நாயகியின் தோழிகள் வந்து இல்லாத கதைகளைச் சொல்லிக் கும்மாளி அடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாயகி அவர்களோடு கலந்து கொள்ள முடியவில்லை. தோழிகள்

நாயகியைப் பார்த்து, “ஏன் இப்படிச் சோர்வாய் இருக்கிறாய்?” என்று கேட்கிறார்கள். நாயகி தன் வருத்தத்தையும் எரிச்சலையும் சொல்லித் தீர்க்கிறாள்.

கன்னலெனும் கருங்குருவி
 ககனமழைக்(கு) ஆற்றாது
 மின்னலெனும் புழுவெடுத்து
 விளக்கேற்றும் கார்காலம்
 மன்னவனாம் தென்மதுரை
 மாவலிவா ணனைப்பிரிந்திங்(கு)
 என்ன இருப்(பு) என்ன பிழைப்(பு)
 என்ன நகைப்(பு) இன்னமுமே!

(கன்னல்: இரவு; கன்னலெனும் கருங்குருவி: இரவாகிய கருங்குருவி; ககன மழை: வானத்தில் இருந்து பொழியும் மழை; மன்னவனாம் தென்மதுரை மாவலி வாணன்: மதுரை அதிபதியாய் உள்ள மாவலி வாணன்)

காதல் வெறியானது வானத்தையே ஒரு அணைப்பு அணைத்துப் போகிறது. அதில் தனி ரஸம்.

பிள்ளைக் கவி பாடுவது கஷ்டமான காரியம். பிள்ளைக் கவிகள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. அவைகளைப் பாடியவர்களுக்கு என்ன எல்லாமோ தெரிந்திருக்கிறது. அண்டம், பேரண்டம், அகண்டம் எல்லாம் தெரிந்திருக்கிறது. ஆனால் குழந்தையைப் பார்த்ததாகவே தெரியவில்லை; பார்த்திருந்தாலும் அனுபவித்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே பிள்ளையைப் பற்றிய ஆனந்தத்தையோ அந்த ஆனந்தத்திலிருந்து பிறக்கும் உருவத்தையோ காண முடியாது.

அண்ட பிண்ண சராசரங்கள் எல்லாம் நம் தலைமேல் விழுந்து புரளலாம். பிள்ளையைத்தான் காண முடிகிறதில்லை.

ஒரு பிள்ளையின் அழகை அனுபவிப்பதற்கு லகுவான வழி தாயோடு நின்று பார்ப்பதுதான். ஒரு தாய் பேசுகிறாள். அடுத்த வீட்டிலிருந்து வந்த தோழியோடு.

குழந்தையைப் பற்றி ஏதோ குறை கூறுதல்:

“என்னத்தைச் சொல்ல! இந்தக் குழந்தை படுத்துகிற பாடு இப்படி அப்படி என்று சொல்லி முடியாது. தொட்டிலில்ப் போட்டால் அப்படியே கிடக்க வேண்டாமோ? இப்படியும் அப்படியுமாக உதறித் தொட்டிலையே கிழித்து விடுகிறது. எடுத்து ஒக்கலில் வைத்தால் ‘உன்னு’ ‘உன்னு’ என்று உன்னி இடுப்பையே ஒடித்து விடுகிறது. ஒக்கலில் இருந்து எடுத்து மார்போடு அணைத்துக் கட்டினாலோ வயிற்றில் ஒரே மிதி!

கிடக்கில் தொட்டில்
 கிழிய உதைத்திடும்
 எடுத்துக் கொள்ளில்
 மருங்கை யிறுத்திடும்
 ஒடுக்கிப் புல்கில்
 உதரத்தே பாய்ந்திடும்
 மிடுக்கிலா மையால்
 நான்மெலிந் தேன்நங்காய்

(மிடுக்கு இலாமையால்: தேக பலம் இல்லாததினால்; மெலிந்தேன்: ரொம்பவும் சங்கடப் பட்டுப் போகிறேன்.)

இது குறை கூறுகிற வார்த்தையோ; அல்ல. குழந்தையின் தேகம் திடமாய் அழகாய் இருக்கிறது என்பதை அனுபவிக்கிற காரியந்தான். இது பிள்ளைத் தமிழ். தாயின் கண்ணோடு பார்த்து நாமும் அனுபவிக்கிறோம் கவியை.

பெரியாழ்வார் தாயோடு தாயாக நின்று பாடிவிட்டார்!

வந்துவிட்டது கோபம்!

கடற்கரைக் காட்சி என்றால் அலைகள் வருவதும் மீளுவதும் அழகிய காட்சி. பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம்.

புன்னஞ் சோலைகள் அடர்ந்து நிற்கிறதும், புன்னை மொட்டுகள் கீழே சிதறிக் கிடக்கிறதும் அபூர்வமான காட்சிகள்.

இதையெல்லாம் விடப் பெண் குழந்தைகள் கரைக்கு வருவதும், சிறு வீடு கட்டுவதும், அலைகள் வந்து சிறு வீட்டை அழிப்பதும் கண் கொள்ளாக் காட்சி.

இத்தகைய காட்சிகளோடு கூடிய காவிரிப் பூம்பட்டினத் தைப் பற்றி அவ்வூர்ப் பெண்கள் எக்களிப்போடு பேசுவதில் வியப்பில்லைதானே?

சோழ மன்னன் சாமான்ய மனுஷன் போல் கடற்கரைப் பக்கமாக வந்தான்.

மேலே சொன்ன காட்சிகளை அப்படியே நின்று அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான். பெண்கள் சிலர் உட்கார்ந்து உல்லாசமாய்ப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களிடம் போய் ஏதாவது பேச வேண்டுமென்று பட்டது. “உங்களுக்கு எந்த ஊர்?” என்று கேட்டான் மன்னன்.

பெண்கள் தங்கள் உல்லாசப் போக்கில் “சொல்லுகிறோம், கேளுமையா” என்று சொல்லுகிறார்கள்.

“வழிப் போக்கர்களைக் கொஞ்சம் சிரமப் படுத்துகிற ஊர் தான் எங்கள் ஊர். வாஸ்தவந்தான். சிதறிக் கிடப்பது முத்துக்களா, புன்னை மொட்டுகளா என்பது லகுவில்த் தெரியாது. இரண்டுந் தான் கலந்து கிடக்கும். எப்படிக்கலந்து கிடக்க நேர்ந்தது - சொல்லு கிறேன் கேளும்.

“இந்தப் பெண் (இது போல மற்றப் பெண்களும்தான்) கடற்கரையின் சரிவில் சிறு வீடு கட்ட ஆரம்பித்தது. ஒரு மணி நேரமாகக் கட்டிக் கொண்டிருந்தது. கட்டியும் முடிந்தது. சாயங் கால வேளை ஆய்விட்டதல்லவா? சமுத்திரம் கொஞ்சம் பொங்க ஆரம்பித்தது. ஒரு பெரிய அலை வந்தது. சிறு வீட்டை முழுக்கி விட்டது. அலை பின்வாங்கும்போது சிறு வீட்டில் மிச்சம் ஒன்றும் இல்லாமல் அடித்துக் கொண்டு போய்விட்டது.

“பெண்ணுக்கோ கோபம் வந்துவிட்டது. கோபத்தில் கடலைப் பார்த்து - ‘இரு இரு’ என்று சொல்லி ஓடுகிறது”.

முன்னைத்தஞ் சிற்றில்
முழுங்கு கடலோத
மூழ்கிப்பே ர

அன்னைக்கு) உரைப்பன்
அறிவாய் கடலேஎன்று)
அலறிப்பே ருந்

தன்மை மடவார்
தணந்து குத்த
வெண்முத் தம்

புன்னை அரும்(பு) ஏய்ப்பப்
போவாரைப் பேதுறுத்தும்
புகாரேஎம் ஊர்.

(முன்னைத் தம் சிற்றில்: வீட்டு முற்றத்துக்கு முன் கட்டிய சிறு வீட்டை; முழுங்கு கடலோத மூழ்கிப் பேர: முழுங்கி வந்த அலையானது சிறு வீட்டை முழுக்கி; கரைத்துக் கொண்டு போக: அன்னைக்கு உரைப்பன் அறிவாய் கடலே என்று: ‘இரு இரு கடலே அம்மாவிடம் சொல்லி அடி வாங்கிக் கொடுக்கிறேன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு; அலறிப் போகும் தன்மை மடவார்:

‘ஹோ’ என்று கத்திக் கொண்டு வீட்டை நோக்கி ஓடுகிற குழந்தை; தணந்து உகுத்த வெண் முத்தம்: கழுத்தில் அணிந்திருந்த முத்து மாலைகளை கோபத்தில்ப் பிய்த்தெறியச் சிதறிக் கிடந்த அந்த முத்துக்கள்; புன்னை அரும்பு ஏய்ப்ப: புன்னை மொட்டை ஒத்திருக்க; போவாரைப் பேதுறுத்தும்: வழிப்போக்கர்களைத் திகைக்கச் செய்கிற காவிரிப்பூம் பட்டினம் தான் (புகார்) எங்களுடைய ஊர்.)

குழந்தையின் சுபாவம் ஏதோ அதை விட்டுவிட்டு நம்முடைய இதயத்துக்குள் வந்து உட்கார்ந்து கொள்ளுகிறது. ஒட்டிக் கொள்ளுகிறோம் குழந்தையோடு நாம். இது பிள்ளைத் தமிழ். பூர்வமான பிள்ளைத் தமிழ்.

திருவாரூருக்குப் பக்கத்தில் ஒரு ஊர். அங்கே ஒரு பெண். பெண் திருவாரூரை நோக்கிப் போகிறாள். பாதையை ஒட்டி ஒரு காட்சி.

வளமான கரும்புகள் கொழுத்து நிற்கின்றன. ஒரு பெரிய நாரை அந்தப் பக்கமாகப் பறந்தோடிப் பாய நேர்ந்தது. இறக்கை பட்டுக் கரும்பு 'சடார்' என்று முறிந்தது. இதே வியப்பாய் இருந்தது பெண்ணுக்கு. இதை விட வியப்பு முறிந்த கரும்பிலிருந்து வடிந்த சாறு மெள்ள ஓடிப் பக்கத்திலிருந்த நெல் வயலில் இறங்கியது. எல்லாம் வெகு ரஸமான காட்சியாய் இருந்தது. மனசை விட்டுப் போகக் கூடிய காட்சி அல்ல தானே?

திருவாரூர் போய்ச் சேர்ந்தாள். அந்த நேரத்தில் தான் தியாகராஜப் பெருமாள் வீதி வழியாகப் பவனி வருகிறார். வெகு கோலாகலமாய் அலங்காரங்களுக்கும் தோரணங்களுக்கும் இடையே வருகிறது பவனி.

தேரில் எழுந்தருளியுள்ள தியாக ராஜப் பெருமானது அழகை இப்படி அப்படி என்று சொல்லிவிட முடியாது. அந்த அழகில் ஈடுபட்டு விடுகிறாள் பெண். மனசை என்னவெல்லாமோ செய்கிறது பெருமானது உருவம். அவ்வளவுதான். தன் ஊருக்குத் திரும்பி விடுகிறாள் சாயங்காலம்.

இரவு சாப்பாடு இறங்கவில்லை. படுத்தாள்; உறக்கம் வரவில்லை. இரவெல்லாம் ஒரே மயக்க வெறி.

விடிந்ததும் எழுந்து நந்தவனத்துக்குள் போனாள். தான் வளர்த்த கிளிகளும் மைனாக்களும் உல்லாசமாய்

மறக்கிளைகளுக்கிடையே விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. தன் கஷ்டத்தைக் கவனித்த பாடாக இல்லை.

பறக்கும்எம் கிள்ளைகாள்

பாடும்எம் பூவைகாள்

அறக்கண் எனத்தகும்

அடிகள்ஆ ரூரரை

மறக்ககில் லாமையும்

வளைகள்நில் லாமையும்

உறக்கம்இல் லாமையும்

உணர்த்தவல் லீர்களோ.

(பறக்கும் எம் கிள்ளைகாள்: என்னிடத்தில் வராமல் அப்படியே பறந்தோடப் பார்க்கிறீர்களே கிளிகளே; பூவைகாள்: மைனாக்களே; அறக்கண் எனத்தகும்: எல்லாரும் நம்மை கொடுமையாய் நடத்திக் கொண்டிருக்கும்போது யாராவது ஒருவர் நம்மை அனுதாபத்தோடு இரக்கம் கொண்டு பார்ப்பார்களானால் அந்தப் பார்வையில்தான் அழகெல்லாம் குடிகொண்டிருக்கும். அத்தகைய கண்போல் அழகாய் இருக்கிறது தியாகராஜப் பெருமானது திருமேனி.

வளைகள் நில்லாமையும்: மனது வசத்தில் இல்லாமல் இருக்கும்போது வளையல்கள் கையை விட்டு நெகிழ்ந்து எங்கே யாவது உருண்டோடிக் கிடக்கும், தேட வேண்டியதாய்ப் போய் விடும்.)

இப்படியாகக் காதல் வெறியில்க் கிளிகளோடும் மைனாக்களோடும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாள். சிறிது நேரம் மெளனமாய் நிற்கிறாள். காதல் வெறி மறுபடியும் மேலிடுகிறது.

கரும்பு நெரிந்தது, சாறு வயலில் ஓடுகிற காட்சி கண்ணுக்கு வந்தது.

குருகுபா யக்கொழுங்

கரும்புகள் நெரிந்தசா(று)

அருகுபா யும்வயல்

அந்தன்ஆ ரூரைப்

பருகுமா றும்பணிந்

தேத்துமா றும்நினைந்(து)

**உருகுமா றும்இவை
உணர்த்தவல் வீர்களோ.**

இரவெல்லாம் உறக்கமோ இல்லை. கனவு கனவாய்க் காட்சிகள் வருகின்றன. தியாகராஜப் பெருமானை அப்படியே விழுங்கி விடலாம் என்று தோன்றுகிறது; சதா வணங்கி வணங்கிப் புகழுகிறதாகத் தோன்றுகிறது. நினைத்து நினைத்து மனம் உருகி ஓடித் தொலைந்து போகிறதாகத் தோன்றுகிறது. இதையெல்லாம் அந்தத் தியாகராஜப் பெருமானுக்கு மனசில் படும்படியாகச் சொல்ல மாட்டீர்களா?

**பருகுமா றும்பணிந்து
ஏத்துமா றும்நினைந்து**

**உருகுமா றும்இவை
உணர்த்தவல் வீர்களோ:**

**(பறக்கும்எம் கிள்ளைகள்
பாடும்எம் பூவைகள்)**

பக்தியும் காதலும் தமிழோடு கலந்து புரண்டு உருளுவது வெகு அழகாய் இருக்கிறது.

திருவலஞ்சுழி என்பது ஒரு அழகான சிவஸ்தலம். கும்பகோணத்துக்குப் பக்கத்தில் காவேரிக் கரையில் அமைந்திருக்கிறது கோயில். அங்குள்ள மூர்த்தியைப் பற்றி ஒரு பாடல்.

ஒரு பெண் அங்கு எழுந்தருளியுள்ள சிவ பெருமானது அழகில் சிந்தனை. இரவும் அதே சிந்தனை. கேட்பானேன். கனவில் எப்படி எல்லாமோ வந்து ஊடாடிப் போகிறான் இறைவன்.

ஒருநாள், கனவில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியைக் காலையில் தன்னைப் பார்க்க வந்த தோழியிடம் சொல்லுகிறான்.

வந்தார் சிவபெருமான். பிச்சை கேட்கிற பாவனையில் வந்தார். வீட்டுக்குள்ளும் நுழைந்து விட்டார்.

“ஆளைப் பார்த்தால் கோடஸ்வரப் பிரபுவாய் ஜோராய் இருக்கிறார். பிச்சை எடுக்க வருவானேன். சரி! சரி! கொஞ்சம் பைத்தியம் போலிருக்கிறது என்று சந்தேகித்தேன். ஏதாவது வார்த்தை பேசி மெல்ல வெளியே அனுப்பிவிட வேண்டும் என்று ஒரு யுக்தி பண்ணினேன். ஏதோ தெரியாத் தனமாக வீட்டுக்குள் வந்துவிட்டார். போகட்டும்! உம்முடைய ஊர் எது என்று தயவுசெய்து சொல்லும்” என்று கேட்டேன்.

‘பொருள்தக்கீர் சில்பலிக்கென்று)

இல்புகுந்தீர் ஏனும்

மருள்தக்கீர், யாதும்ஊர்’

என்றேன்.

அவர் பதில் சொன்னார்.

“ஊர் எது என்றா கேட்கிறாய்? மாமறையம் என்னுடைய ஊர்”.

மாமறையம் என்றால் மறைகள், அரிய பாடல்கள் என்று பொருள். உயர்ந்த பக்தி மயமான பாடல்களில்தான் இறைவன் தங்குகிறான். இந்த அரிய உண்மையைக் குறித்தே 'மாமறையம்' ஊர் என்றார்.

‘பொருள்த்தக்கீர் சில்பலிக்கென்று)
இல்புகுந்தீர் ஏனும்
மருள்த்தக்கீர் யாதும்ஊர்’
என்றேன் ‘மருள்த்தக்க
மாமறையம்’ என்றார்
‘வலஞ்சுழிநம் வாழ்வென்றார்’
தாம்மறைந்தார் காணேன்கைச்
சங்கு.

(பொருள்த் தக்கீர்: பெரும் செல்வவானாக இருந்தும்; சில்பலிக்கென்று: சாமான்ய பிச்சைக்கென்று வந்தீர்; இல் புகுந்தீர் ஏனும்: வீட்டுக்குள் பிரவேசிக்கக் கூடாது தான், ஆனாலும் உள்ளே வந்து விட்டீர்; மருள்த்தக்கீர்: விவரம் தெரியாமல் வந்து விட்டீர், இருக்கட்டும்: யாது உம் ஊர் என்றேன்: உம்முடைய ஊர் இன்னதென்றுதான் சொல்லுமே.

பதில்ச் சொல்லுகிறார் இறைவன்:

மருள்த்தக்க மாமறையம் என்றார்: இன்பமான மயக்கத்தைத் தரக்கூடிய பாடல்கள் என்றார்: வலஞ்சுழி நம் வாழ்வென்றார் வலஞ்சுழிக் கோயில்தான் வீடென்றார்.

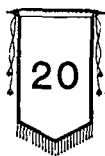
அவ்வளவுதான் சொன்னார்:

தாம் மறைந்தார்: அப்படியே மறைந்து போய்விட்டார்; காணேன் கைச்சங்கு: பிரிவினால் எனக்கு உடல், உள்ளமெல்லாம் அப்படியே சோர்ந்து போய்விட்டது. கையில் இருந்த வளையல்கள் (சங்கு) எங்கெல்லாமோ கழன்று போய் விட்டன.)

கனவில் நிகழ்ந்த காரியம். ஏமாற்றம், என்பது கனவில் முடிவு. ஆனாலும் பெண்ணுக்கு மிக்க எக்களிப்பு. சந்தோஷத்தைத் தோழியுடன் பங்கிட்டுக் கொள்கிறாள்.

காதல் வெறி காட்டுகிற விசித்திரக் காட்சிகளில் இது ஒன்று.

காஞ்சியின் வளமும் உண்டு!

அன்பு என்றால் எதையும் கொடுத்து விடச் சொல்லும்.

பக்தி என்றாலும் எதையும் அர்ப்பணம் பண்ணச் சொல்லும்.

இந்த உண்மையை மக்கள் நெடுகிலும் கண்டு அனுபவித்திருக்கிறார்கள், நாமும் இன்று கண்டு அனுபவிக்கிறோம்.

லக்ஷ்ம் லக்ஷ்மாகச் செலவு செய்து கோயில்கள் இன்றும் எழுகின்றனவே?

அந்த ரூபாயில் லக்ஷ்மோ கோடியோ பாங்கியில்க் கிடந்தால்க் கையை வந்து அழுத்தவா செய்யும்?

பக்தியானது பாங்கியில் இருந்த ரூபாயைக் கோயிலாகவும் கோபுரமாகவும் கட்டி நிறுத்துகிறது.

இத்தகைய பக்தியை எங்கே தெளிவாய்க் காண முடியும்?

✽

✽

✽

காஞ்சிபுரத்தில் அழகான பாலாற்றாங்கரையில் பல சிவ பக்தர்கள் வந்து மூர்த்தியைப் படியில் வைத்து அபிஷேகம், புஷ்பம், சந்தனம் முதலிய பல உபசாரங்களையும் செய்து பூஜை செய்வார்கள். மணி ஓசையும், தேவார திருவாசகப் பாடல்களும் ஒரே முழக்கமாயிருக்கும். சிவ பூஜை செய்கிறவர்கள் காரியம் இப்படி இருக்க, ஒரு பெண் கையில்ச் சந்தனம், புஷ்பம் எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு ஆற்றுக்குள் இருக்கும் திடலுக்குப் போவாள். ஸ்நானம் செய்து ஆசாரமாக உட்கார்ந்து மணலைக்

குவிப்பாள் - சிவலிங்க சொரூபமாக எண்ணிக் குவிப்பாள் அந்தச் சொரூபத்தின் மேல் சந்தன அபிஷேகம் செய்து புஷ்பத்தைச் சாத்து வாள். தன் கழுத்தில் இருந்த ரத்ன கண்ணாடியையும் சாத்துவாள்.

அப்படியே அந்த மூர்த்தியைக் கை குவித்த வண்ணமாய்த் தியானித்துக் கொண்டிருப்பாள். நெடுநேரம் அந்த சமாதி நிலையில் இருப்பாள்.

கண் மூடித்தான் இருக்கும். ஆனால் உள்ளத்துக்குள் வெகு அழகாய்ப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் மூர்த்தி.

இவ்வாறு பல நாள் நடந்தது. படித்துறையில் இருந்து பூஜை செய்து வந்தவர்களுக்குப் பெண் செய்த காரியமெல்லாம் சிறு பிள்ளையின் விளையாட்டாகத் தோன்றியது. வெளிப்படையாக ஏளனம் செய்தும் வந்தார்கள் பெண்ணை.

இந்தச் சிவ பூஜைக்காரருக்கு உண்மையைக் காட்டி, பக்தியின் சொரூபத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று பட்டது சிவபெருமானுக்கு.

ஒரு நாள் சிவ பக்தர்களுடைய பூஜை, படித்துறையில் மும்முரமாய் நடந்து கொண்டிருந்தது. மணி ஓசையும் பாடல்களும் ஒரே முழக்கம்.

பெண்ணோ தன்னுடைய மூர்த்தியின் (மணலால்க் குவித்த மூர்த்தியின்) முன் கண் முகிழ்த்து கை குவித்தவாறாய்த் தியான சொரூபத்தில் அப்படியே அழுந்தியிருக்கிறாள்.

இந்தச் சமயம் பார்த்து சிவபெருமான் ஆற்றில் மெள்ள வெள்ளம் வரும்படி செய்தார். வெள்ளம் ஒரு அடி உயர்ந்தது. இரண்டடி உயர்ந்தது. மூன்றடி உயர்ந்தது. படிமேல் ஏறிவிட்டது.

சிவபூஜா துரந்தரர்கள் மணியையும் மூர்த்தியையும் அப்படியே விட்டுவிட்டு ஓடியே போய்விட்டார்கள் மேலே.

பெண் என்ன செய்தாள்! அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டது வெள்ளம், கண்ணை விழித்துப் பார்த்தாள். இறைவன் கரைந்து போகிறதாகக் கண்டாள். அப்படியே மார்போடு அணைத்துக் கட்டிக் கொண்டாள் இறைவனை.

இந்தப் பக்தியைத்தான் அனுபவித்தார் சிவபெருமான். கரைமேல் ஏறி நின்ற பக்தர்களும் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

ஒரு சிறு பெண்ணின் இதயத்தில் பக்தி எப்படிக் குடி கொண்டிருக்கும் என்பதைக் காட்ட வந்த விஷயம் இது.

காஞ்சீபுரத்தில் ஏகாம்பரேசுவரர் கோயில் வட்டத்தில் விளக்கொளி ஈசுவரர் என்பதாக ஒரு மூர்த்தி. வாடாத நெய் விளக்கு அந்த மூர்த்தியின் பக்தர்கள் உண்டு. வரும் போதெல்லாம் நெய் கொண்டு வந்து விளக்கை நிரப்பி மிச்சத்தை அர்ச்சகர்களிடம் கொடுத்து அந்தக் கைங்கரியத்தைச் செய்யச் சொல்லுவார்கள்.

ஐந்தாறு மைலில் இருந்து வந்த ஒரு பக்தர் இந்தக் கைங்கரியத்தை ஒழுங்காகச் செய்து வந்தார்.

ஊருக்குத் திரும்பிய பிறகும் அவருடைய உள்ளத்தில் விளக்கொளி ஈசுவரரும் திருவிளக்கும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். இந்த அனுபவம் எத்தனையோ பேருக்கு.

காஞ்சி ஏகாம்பரேசுவரர் கோயிலுக்கு உத்சவ காலங்களில் ஏராளமான பக்தர்கள் வருவார்கள். அவர்களுக்கு விருந்தளிப்பதற்குக் காஞ்சீபுரத்தில் எத்தனை எத்தனையோ பேர். இந்த விருந்தோம்பல் பக்தியோடு கலந்து காஞ்சீபுரத்தில் உள்ள பிரபுக்களுக்கு அசைக்க முடியாத இயற்கைத் தத்துவமாய்ப் போய் விட்டது. ஏதோ ஐம்பது பேர் நிற்கிறார்கள் அங்கே, அவர்கள் சாப்பிட வேண்டும் என்று தெரிந்த உடன் சாப்பிட உட்கார்ந்த வருக்குச் சாப்பிட ஓடாது. ஐம்பது பேரையும் அழைத்து வரச் சொல்லுவார். ஒரு மணி நேரத்தில் சமையல் ஆய்விடும். வளமான சமையல். தானும் உட்கார்ந்து சந்தோஷமாய்ச் சாப்பிடுவார்; அன்றைக்கு அபார திருப்தி மனசுக்கு.

சாப்பிட்டுத் தாம்பூலம் எல்லாம் கொடுத்த உடன், “உத்சவம் முடியும் வரை இங்கேயே சாப்பாடு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்று அருமையுடன் சொல்லிக் கோயிலுக்கு அனுப்புவார். இப்படி எத்தனையோ பிரபுக்கள் காஞ்சீபுரத்தில்.

காஞ்சீபுரமும் அதன் சுற்று வட்டமும் பாலாற்றாங்கரையின் வளத்தினால் ஒரே வளம். நெல்லோ துவரையோ கறிகாய் வர்க்கங்களோ எதேஷ்டம். அப்படியே தான் நெய்யும் பாலும்.

✽

✽

✽

விளக்கொளி ஈசுவரரது பக்தரைத்தான் பார்த்தோமே. அவரும் அவரைப் போல பலரும் காஞ்சீபுரத்துக்கு வருவதில்

கஷ்டமுண்டா? விருந்துண்டு உத்சவத்தை அனுபவிப்பதில் கஷ்டம் உண்டா. இல்லை. கொஞ்சமும் இல்லை.

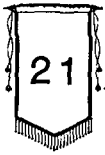
அவருடைய சகாக்களைப் பார்த்து ஒரே ஆனந்தத்தில் பேசுகிறார். “ஏகாம்பரேசுவரர், காமாட்சி அம்மன் சந்நிதிகள் இருக்கின்றன. விளக்கொளி ஈஸ்வரர் சந்நிதி இருக்கிறது. வள்ளல்கள் இருக்கிறார்கள். காஞ்சியின் வளங்களும் இருக்கின்றன”.

பூண்தாங்கு கொங்கை
பொரவே குழைபொருப்பும்,
தூண்டாத தெய்வச்
சுடர்விளக்கும் - நாண்தாங்கு
வண்மையால்ச் சான்றவரும்,
காஞ்சி வளம்பதியும்
உண்மையால் உண்டிவ்
உலகு.

(பூண்தாங்கு கொங்கை பொரவே குழைபொருப்பும்: பக்தி மயமான பெண்ணின் ஸ்தன்யம் அழுத்திய காரணமாகக் குழைந்த மலை - இறைவன்; என்ன காரணத்தினாலும் அசையா நிலைத்த பொருள் என்பதைக் குறித்து மலை என்கிறார்கள்; தூண்டாத தெய்வச் சுடர்விளக்கும்: வாடா விளக்குப் போல் என்றென்றும் ஒளி விட்டுக் கொண்டிருக்கிற இறைவன்; நாண்தாங்கு வண்மையால் சான்றவரும்: பிறர் உண்ணாமல் இருக்கத் தான் உண்ண முடியாத உயர்ந்த வள்ளல்தன்மை உள்ளவரும்; உண்மையால் உண்டு இவ் உலகு: உண்டு என்றிருத்தலால் உலகமும் பக்தர்களும் இருக்கிறார்கள்; அல்லாத பக்தும் காஞ்சியாவது நாமாவது)

சமயப் பண்பாட்டையும் சமுதாய பண்பாட்டையும் அழகாய் எடுத்துக் காட்டுகிறது பாடல்.

பொய் சொல்வோமா நாங்கள்?

செஞ்சிக் கோட்டை, செஞ்சி மலை எல்லாம் தொண்டை நாட்டில் உள்ளன என்பது நமக்குத் தெரியும்.

செஞ்சி மலையைச் சேர்ந்த ஊர் ஒன்று கொற்றந்தை. கொற்றந்தையின் அரசன் தமிழை ஆதரித்த வள்ளலாய் இருந்தான். அவன் மீது பல பாடல்களைக் கவிஞர்கள் பாடி இருந்தார்கள். அவற்றுள் ஒரு நாடகக் கவி.

சோழ நாட்டில் இருந்து ஒரு அழகிய பெண் அரசனுக்கு நாயகியாய் வந்திருக்கிறாள். அவளிடத்தில் மிக்க காதல் கொண்டவனாய் உறவாடிக் கொண்டிருக்கிறான் அரசன். ஒரு சமயம் அவன் அயல் நாட்டுக்குப் போயிருந்தான். வருவதற்கு நாளாய் விட்டது.

நாயகி நாயகனைத் தினம் தினம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். மழைக் காலம் வந்து விடும் போல் இருக்கிறது. மழைக் காலத்தில் நாயகி நாயகர்கள் எந்த விதத்திலும் பிரிந்திருக்கக் கூடாது என்பது ஐதிகம். ஐதிகம் ஒருபுறம் இருக்க மழைக் காலமானது பிரிந்திருக்க நேர்ந்த காதலர்களை ரொம்ப ரொம்பத் துன்புறுத்தி விடும்.

பிரிவாற்றாமையினால், நாயகி எவ்வளவோ துன்பத்துக்கு உள்ளாகிறாள். மேலெல்லாம் ஒரே வெப்பம். வெப்பம் தணியும்படி மலைச்சாரலிலுள்ள பூஞ்சோலையின் கீழே கட்டில் போட்டுப் படுக்க வைத்திருக்கிறார்கள் சேடியர்கள்.

நாயகி இப்படியும் அப்படியுமாகப் புரண்டு இல்லாத அவஸ்தைக்கெல்லாம் உள்ளாகிறாள்.

நுட்பமான அவளுடைய இடை ஓடிந்து போகுமோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது பக்கத்தில் நின்றவர்களுக்கு.

கட்டிலைச் சுற்றிச் சேடியர்கள், செவிலியர்கள், தோழிகள் எல்லாரும் நின்று கொண்டு நாயகியின் நிலையைக் கண்டு ரொம்ப ரொம்ப பரிதாபப்படுகிறார்கள்.

நேரம் சாயங்காலம், செஞ்சி மலை மேல்ப் பல ஊர்கள். அந்த ஊர்களில் உள்ள பெண்கள் ஸ்நானம் செய்து விட்டுக் கூந்தலை அகில்ப் புகை போட்டு உலர வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இப்படி எழுந்த அகில்ப்புகை திரண்டு திரண்டு மேகம்போல் தோன்றுகிறது?

நாயகி பார்த்தாள். “சரி, சரி, மேகம் வந்துவிட்டது. மழைக் காலம் வந்து விட்டது. இதோ மழைத் துளிதான் மேலே விழுகிறதே!” என்று கதறுகிறாள்.

சமாதானம் சொல்லுகிறார்கள் சேடியர் முதலானவர். “ஏன் இப்படி எல்லாம் வேண்டாத அவஸ்தைக்கு உன்னை உள்ளாக்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்? அதோ தெரிகிறதெல்லாம் மேகம் அல்ல. அகில்ப் புகைதான். உன் மேல் விழுகிற துளி எல்லாம் பூவிலிருந்து விழும் பன்னீர்த் துளிதான். மழைத் துளி அல்ல. ஏதோ தெரியாமல்ச் சொல்லுகிறோம் என்று எண்ணாதே”.

நையும் படியென்!

கொற்றந் தை

நம்கோன் செஞ்சி

வரைமீ தே, -

ஐயம் பெறும்நுண்

இடைமட வாய்

அகிலின் தூபம்,

முகில்அன் று

பெய்யும் துளியோ

மழையன் று

பிரசத் துளியே;

பிழையா து;

நாங்கள் எப்பேர்ப்பட்டவர்கள் என்று உனக்குத் தெரிய வேண்டாமா?

நையும் படியென்!
கொற்றந் தை
நம் கோன் செஞ்சி
வரைமீ தே, -

ஐயம் பெறும்நுண்
இடைமட வாய்
அகிலின் தூபம்,
முகில்அன் று

பெய்யும் துளியோ
மழையன் று
பிரசத் துளியே;
பிழையா து:

வையம் பெறினும்
பொய்உரைக் க
மாட்டார் தொண்டை
நாட்டா ரே.

(நையும் படியென்: ஏன் இப்படி நொந்து கொள்ளுகிறாய்; கொற்றந்தை நம் கோன் செஞ்சி வரை மீதே: நம் கொற்றந்தை நகரின் அரசனது செஞ்சி மலை மேல்; ஐயம் பெறும் நுண் இடைமடவாய்: உண்டோ இல்லையோ என்று சந்தேகிக்கும்படி நுட்பமான இடை உள்ள பெண்ணே; அகிலின் தூபம் முகில் அன்று: அகிலின் புகை தான் அதோ தெரிகிறது, மேகமல்ல; பெய்யும் துளியே மழையன்று பிரசத்துளியே: மேலிருந்து விழும் துளிகள் மழையல்ல, புஷ்பங்களில் இருந்து கசிந்து விழுகிற பன்னீர்த் துளிதான்; பிழையாது: இதில்ப் பிசகில்லை; எங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும், மேலும்:

வையம் பெறினும் பொய்யுரைக்க மாட்டார் தொண்டை நாட்டார்: நீ சோழ நாட்டில் இருந்து வந்திருக்கிறாய், விஷயம் தெரியாது உனக்கு. உலகத்தையே கொடுத்தாலும் பொய் சொல்ல மாட்டார்கள் இங்குள்ள மக்கள் - அதாவது தொண்டை நாட்டார் களாகிய நாங்கள்தான்)

அபூர்வமான நாடகப் பண்பும் தமிழின் ஓசைப் பண்பும் அமைந்த பாடல், பாடிக் கொண்டே இருக்க வேண்டியதுதான். நாவுக்குச்சலிப்பு ஏற்படாது.

தமிழ்ப் பாடலின் அற்புதம்

ஆன்ம தத்துவத்தையும் கடவுள் தத்துவத்தையும் பூரணமாய்க் கண்டு அனுபவித்தவர்கள்தான் நம்மவர்கள்.

ஏதோ நாம் காண்கிற வஸ்துக்கள் நிலைத்துள்ளன என்று முதலில் தோன்றும். ஆராய ஆராய அவைகள் ஒன்றுமே இல்லையென்று தெரியவரும். மலையோ மரமோ இந்த உலகமேதான் எல்லாம் அணுவாய்ப் போய், அது தேய்ந்து, பிறகும் தேய்ந்து, அதன் பிறகும் தேய்ந்து இறுதி இல்லாமல் தேய்ந்து போய் ஒரே வஸ்துவாய், எங்குமாய் எல்லாமாய் நிற்கும் என்பது நம்மவர் கண்ட முடிவு. தற்காலத்து ஸயன்ஸ் கண்ட முடிவும் அதுதான்.

“சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றாம்”.

என்று மாணிக்க வாசகர் பாடினார் என்றால் கடவுள் தத்துவத்தை மிச்சம் கிச்சம் வையாமல் கண்டு அனுபவித்தவர் என்பது தெளிவு.

இப்படியெல்லாம் கடவுள் தத்துவத்தைக் கண்டு அனுபவித்த போதிலும் அது மனசில் நிற்பதில்லை.

‘இறுதி இல்லாத பொருளைத் தேடப் போன உள்ளம் திண்டாடித் திரிகிறதே’ என்று கண்டு கொண்டார்கள் நம்மவர்.

யானையை எதேச்சையாக விட்டு விட்டால் அது திண்டாடித் திரியத்தானே செய்யும். தீனி கொடுப்பது எப்படி? கவளம் கொடுப்பது எப்படி, கரும்பு கொடுப்பது எப்படி. இந்தக் கைங்கரியம் எல்லாம் செய்வதற்குக் கட்டவேண்டும் யானையைக் கட்டுத் தறியில்.

இதேபோல எங்கும் நிறைந்த கடவுளை மூர்த்தியில் வைத்துத் தியானிக்க வேண்டும் என்றார்கள் நம்மவர்கள். மூர்த்தி வழிபாட்டுக்கு அதாவது அர்ச்சாவதாரத்துக்கு உலகத்தில் எங்கு மில்லாத உயர்வையும் ஊர்ஜிதத்தையும் கொடுத்து விட்டார்கள்.

மூர்த்திக்காக எழுந்த கோயில்கள் எத்தனை! கோடி கோடியாக அல்லவா செலவழித்துக் கட்டியிருக்கிறார்கள், கோயில்களும் கோபுரங்களும் ஒரு அனுபவ உண்மையை அல்லவா எடுத்துச் சொல்லுகின்றன.

* * *

மூர்த்தியைப் பற்றி இவ்வளவெல்லாம் சொல்ல நேர்ந்தாலும் கடவுளை மனசில் இருத்துவதற்கு, அதற்கு மேலான சாதனம் ஒன்று உண்டென்று சொன்னார்கள் - அதாவது தமிழ்ப் பாடல்கள் தான்.

பிள்ளைப் பெருமாள் அய்யங்காருடைய ஒரு அனுபவத்தைப் பார்க்கலாம்.

ஆறன்விளை என்பதாக ஒரு வைஷ்ணவ கேஷத்திரம். அங்கு எழுந்தருளியுள்ள பெருமாளைப் பற்றிப் பாடுகிறார்.

அனுஷ்டானங்கள் ஒழுங்காய் வைத்துக் கொள்ளலாம். அதிகாலையில் ஸ்நானம் செய்து பூஜை நைவேத்தியங்களெல்லாம் ஒழுங்காய்த் தினம்தினம் நடத்தலாம். மேலும் ஐந்து புலன்களையும், (பார்த்தல், கேட்டல் முதலிய புலன்களைப்) புறமாகப் போகாமல்த் தடுத்து உள்ளே அந்தர்யாமியாய் இருக்கிற பரம் பொருளை நோக்கச் செய்யலாம். ஆனாலும் பிரயோசனம் இல்லை. திண்டாடித் திரியத்தான் செய்யும் மனசு. பெருமாளது அருள் கிடையாதுதான். கிடைப்பதற்கு வழியைக்கண்டு சொல்லுகிறார்.

சென்று புனல்மூழ்கிச்
செய்தவங்கள் செய்தாலும்

வென்றுபுலன் ஐந்தடக்கி
விட்டாலும் - பைந்தமிழால்

மாறன் இசைத்த
மறைஓதார்க்கு) இல்லைதிரு

ஆறன் விளையான்
அருள்.

(பைந்தமிழால் மாறன் இசைத்த மறை: நம்மாழ்வார் பாடிய தமிழ்ப் பாசுரங்களை; ஓதார்க்கு இல்லை : பாடித்திளைப்பார்க்கு அல்லாமல் இல்லை; திரு ஆறன் விளையான் அருள்: திருவாறன் விளையான் கேஷத்திரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமாளின் அருள் இல்லைதான்.)

இதோடு ஒட்டி இன்னொரு பாடலையும் பார்க்கலாம். அது புராதனமான பாடல். மதுரை சம்பந்தமானது.

மதுரைக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு சிறு ஊரில்க் குடியிருக்கிறவர் ஒருவர். அடிக்கடி மதுரைக்குப் போய்ச் சுவாமி, அம்பாள் தரிசனம் செய்து வருபவர். மிக்க பக்தி கொண்டவர்.

இவ்வளவு பக்தியும் வழிபாடும் இருந்தாலும், ஏதோ குறை ஒன்று இருப்பதாகக் கண்டார் தன்னிடத்தில்.

இறைவன் மனசில் ஏதோ இருக்கிறான். ஸ்திரமாக இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் அதற்கு ஒரு யுக்தி இருக்கிறது என்று கண்டு கொள்ளுகிறார்.

பைங்கண் இளம்பகட்டின்
மேலானை, பால்நிலவுத்
திங்கள் நெடுங்குடையின்
கீழானைக் - கங்குல்பகல்
நாம்வேண்ட நல்நெஞ்சே
நாடுதும்வா, நானிலத்தோர்
தாம்வேண்டும் கூடல்த்
தமிழ்.

(பைங்கண் இளம்பகட்டின் மேலானை: அழகான கண் கொண்ட இளம் ரிஷபத்தில் மேல் வீற்றிருக்கும் சிவபிரானை; பால் நிலவுத் திங்கள் நெடுங் குடையின் கீழானை: வெண்ணிலவுச் சந்திரன் பொழிந்த மாதிரி பொழியும் விசாலமான குடையின் கீழ் வீற்றிருப்பவனை; கங்குல் பகல் நாம் வேண்ட: இரவும் பகலுமாய் நாம் தியானித்துக் கொண்டிருக்க; நாடுதும் வாநல்நெஞ்சே: தேடிக் கற்போமாக நல்நெஞ்சே; எதை: நாநிலத்தோர் தாம் வேண்டும்: உலகத்தார் எல்லாருமே விரும்பும்; கூடல்த் தமிழ்: மதுரையிலுள்ள அரிய பக்திப் பாடல்களை - நாடுதும் வா.)

தமிழ்ப் பாடல்தான் பாடல். அதன் எளிமையும் இனிமையும் சேர்ந்து எட்டாத வஸ்துவையே நம்மோடு ஒட்டச் செய்து விடுகிறது.

முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர் ஏதோ செய்தி சொல்ல வருகிறார். கேட்போம்.

மிகப் பழைய ஆசிரியர்தான் அவர். ஆனாலும் ரொம்பரொம்பப் புதிதாகத் தோன்றுகிறது செய்தி.

நேரம் சாயங்காலம்: முற்றத்தில் ஒரே ரகளை. ஒரு பெண் கோபாவேசத்தில் என்னவெல்லாமோ சொல்லி முழங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். “குடநாடா னாம் குட குடநாடான்! வஞ்சி நாட்டுக்கு ராஜன் என்று பெயர் வேறு கேடு. வரட்டும், ஒரு கை பார்க்கிறேன். புத்தி வருத்துகிறேன்” என்று ‘ஹா ஹோ’ என்று அலறுகிறாள்.

இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு அக்கம் பக்கத் திலுள்ள பெண்கள் வந்து கூடிவிட்டார்கள். விஷயம் அவர்களுக்கும் தெரிந்து விட்டது. நாயகனைப் பற்றி ‘அப்படி இப்படி நடக்கிறான்’ என்று யாரோ சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதனால்தான் அத்தனை கோபமும் ஆங்காரமும் என்பது எல்லாருக்கும் தெரியத்தான் செய்கிறது.

இந்த வேளை என்ன நேருகிறது?

‘வருக குடநாடன்
வஞ்சிக்கோ மான்’ என்று
அருகலர் எல்லாம்
அறிய - ஒரு கலாம்
உண்டாய் இருப்பஅவ்
ஒண்தொடியாள் மற்றவனைக்
கண்டாள் ஒழிந்தாள்
கலாம்.

அங்கே நாயகன் வந்துவிட்டான். பார்த்தானோ இல்லையோ, கோபம் எல்லாம் பறந்து போய் விட்டது. காதல் தான் மிச்சம் என்று ஆய்விட்டது.

இப்படி ஒரு ரஸமான உண்மையை அழகான பாவத்துடன் தெரிவிக்கிறார் முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர்.

(வருக குடநாடன்: வரட்டும், வரட்டும் அந்தக் குடநாடன்; வஞ்சிக் கோமான்: சேர மன்னன் தான்; அருகலர் எல்லாம் அறிய: பக்கத்தில் உள்ளவர்களுக்குத் தெரியும் படியாகவே - லஜ்ஜை அடக்கம் ஒன்று இல்லாமல்; ஒரு கலாம் உண்டாய் இருப்ப: ஒரு கலவரம் நடந்து கொண்டிருக்க; அவ் ஒண்தொடியாள்: அதே பெண்தானே; மற்றவனைக் கண்டாள் ஒழிந்தாள் கலாம்: மன்னனைக் கண்டாளோ இல்லையோ, அவ்வளவுதான்! கலவரம், கோபம், எல்லாம் பறந்து போய் விட்டது)

பாடலிலுள்ள வேகம், ஹாஸ்யம், பாவம் எல்லாவற்றையும் பலரும் அனுபவித்து வந்தார்கள். விஷயத்தைப் பிற்காலத்துப் புலவர்களும் அனுபவித்துக் கையாண்டார்கள்.

* * *

ஒரு நாடகக் கவிஞர். நாடகம் ஒன்றை வகுக்கிறார். பாத்திரங்கள் நாலு. விக்ரம சோழ மன்னன், ராணி (பாண்டியனது மகள்) ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்திப் புலவர். ஆக நாலு.

நேரம் இரவு:- மன்னன் அந்தப்புரத்துக்குப் போகிற நேரம்.

* * *

பாண்டியனது மகளை விக்ரம சோழனுக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்திருக்கிறது. பெண் சோழ நாட்டுக்கு ராணியாகப் போகிறாள். சீதனங்கள், வண்டி வண்டியாகப் போகின்றன. சீதனங்களோடு சீதனமாய்ப் புகழேந்திப் புலவரையும் அனுப்புகிறான் பாண்டியன்.

சோழ மன்னன் புகழேந்திப் புலவரை அன்பாக வரவேற்று மரியாதையுடன் நடத்துகிறான். ஆனாலும் புகழேந்திப் புலவர் மேல் சமஸ்தானப் புலவர் ஒட்டக்கூத்தருக்குப் பொறாமை; கொஞ்சம் சிரமப்படுத்தி விட்டார் புகழேந்திப் புலவரை.

இந்த விஷயம் ராணிக்கு முதலில்த் தெரியவில்லை. பிறகு தெரிய வந்தது.

விஷயத்தை மன்னனிடம் சொன்னாள். பரிகாரம் ஒன்றுச் செய்யவில்லை மன்னன். ராணிக்கு அசாத்தியமாய் வந்துவிட்டது வருத்தமும் கோபமும்.

மன்னன் தன்னுடைய ஜோலிகளை எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு இரவு பத்து மணிக்கு ராணி இருக்கும் மாளிகைக்குப் போவது வழக்கம்.

அன்றைக்கு ராணியின் மாளிகைக்கு ஆள் அனுப்பித் தான் வருவதாகச் சொல்லியனுப்பினான்.

அந்த ஆளைப் பார்க்காமலே ராஜா இங்கு வரவேண்டிய தில்லை என்று சொல்லிக் கதவைத் தாளிட்டு விட்டாள் ராணி.

வந்த மனுஷன் விஷயத்தை மன்னனிடம் போய்ச் சொன்னாள்.

அத்தனை கோபம் எதற்கென்று மன்னனுக்குத் தெரிய வில்லை. ஒட்டக்கூத்தரைப் போகச் சொன்னான் சமாதானம் பண்ண. ஒட்டக்கூத்தரும் புறப்பட்டுப் போனார். போகும்போது “எல்லாம் ஊடல்தான். மன்னனே! எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும். பாருங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

ராணியின் மாளிகையில் கதவு அடைபட்டிருந்தது.

ராணியைக் குஷாலாகப் பேசி தாஜா பண்ணுகிற முறையில், “ராணி மகாதேவியே! என்னத்துக்கு இந்த ஊடல் எல்லாம்? அடுத்த நிமிஷம் பார்க்கத்தானே போகிறேன். கதவைத் திறக்காமலா இருக்கப் போகிறீர்கள்? நாயகன் வந்து விட்டால் போதுமே, கதவு தானாய்த் திறக்குமே” என்று கொஞ்சம் மெத்தனமாய், ஏளனமாய்ப் பேசினார்.

“நானே இனிஉனை
வேண்டுவ தில்லை;
நளிநம லர்த்

தேனே கபாடம்
திறந்திடு வாய்; திற
வாவிடி லோ

வானே(று) அனைய
இரவி குலாதிபன்
வாயில்வந் தால்த்

தானே திறக்கும்நின்
கைத்தல மாகிய
தாமரை யே”.

(நானே இனி உனை வேண்டுவதில்லை: நான் என்னத்துக்கு உன்னைக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும், வேண்டியதில்லை; நளின மலர்த்தேனே: தாமரை மலரில் இருக்கும் தேன் போன்ற லஷ்மி தேவியே; கபாடம்: கதவு, வான் ஏறு அணைய: வானத்தில் ஒரு சிம்மம் என்று சொல்லக்கூடிய சூரியன் போன்ற; இரவி குலாதிபன்: சூரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்த சோழ மன்னன், வாயில் வந்தால்: இந்த உன் வாசலுக்கு வந்து விட்டால்; உன் கையாகிய தாமரை மலர்ந்து விடும், கதவைத் திறந்துவிடும். நான் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை தானே?)

ராணியின் மனவருத்தம் கோபம் ஒன்றையும் கவனியாமல் எதோ காதல் பற்றிய உடல் இணங்கி விடுகிற காரியந்தான் என்று அனுதாபமே இல்லாத முறையில் பேசி விட்டார் ஒட்டக்கூத்தர்.

வருத்தமும் கோபமும் ஜாஸ்தியாகத்தான் போய் விட்டது ராணிக்கு. “பாட்டோ நீயோ” என்று சொல்லிச் சடார் என்று இரண்டாவது தாளையும் போட்டாள். ஒட்டக் கூத்தன் பாட்டுக்கு இரட்டைத் தாழ்ப்பாள் என்ற கணக்கில் முடிந்தது காரியம்.

பாடல் வாய்ப்பான பாவத்தோடு ரஸமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் பாட்டை அரங்கேற்றவா வந்தார் புலவர். காரியம் பலியாமல்த் தானே போய்விட்டது. ஏமாந்தவராய் மன்னனிடம் போய் விஷயத்தைச் சொன்னார்.

சரி சரி. புகழேந்திப் புலவரைத்தான் அனுப்ப வேண்டும் என்று சொல்லிப் புகழேந்திப் புலவரைக் கூப்பிட்டு விட்டார். புலவரும் வந்தார். புலவரும் மன்னனுமாக ராணியின் மாளிகைக்குப் போனார்கள்.

புகழேந்திப் புலவர் வந்திருப்பதாகத் தெரிய வந்தது ராணிக்கு. பணிப் பெண்ணை விட்டுக் கதவைத் திறக்கும்படி சொன்னாள்.

மாளிகைக்குள் போனார் புலவர். பார்த்தார் ராணியை. ஒரே கோபம். புருவம் நானேற்றிய வில்லாய் வளைந்திருக்கிறது. கண் இரத்தம் தோய்ந்த அம்புபோல் ஜிவு ஜிவு என்றிருக்கிறது. தலையோ வில் எய்யும்போது சாய்ந்த மாதிரி பின்னாகச் சாய்ந்திருக்கிறது. யாரையும் துச்சமாக எண்ணும் நிலையில் சாய்ந்திருக்கிறது.

புலவர் பாடுகிறார்.

தூபம் கமழும்பைங்
கோதாய்!நம் விக்ரம
சோழன்மன் னர்
தீபம், புறங்கடை
வந்துநின் றான்!நின்
திருப்புரு வச்
சாபம் குனிய
விழிசிவப் பத்,தலை
சாய்ந்துநின் ற
கோபம் தணிஅன்ன
மே!எளி தோநம்
குடிப்பிறப் பே!

(தூபம் கமழும் பைங்கோதாய்: அகிலப் புகை இட்டு மணக்கும் கூந்தலைக் கொண்ட ராணியே; நம் விக்ரம சோழன், மன்னர் தீபம்: நம்மிடம் பாசம் வைத்த விக்ரமன், மன்னர்களுக்குள் தீபம் போல் விளங்குகிற விக்ரமன்; புறங்கடை வந்து நின்றான். அதோ வாசலுக்கு வெளியே நிற்கிறான்; திருப்புருவச் சாபம்: திருப்புருவமாகிய வில்; எளிதோ நம் குடிப்பிறப்பே: பாண்டிய குலம் அல்லவா நம்முடைய குலம் - எதையும் மன்னிக்கிற சபாவம் அல்லவா நம்முடைய சபாவம்.)

பாடல் ராணியின் உள்ளத்தை அப்படியே உருக்கி விட்டது. மன்னனை உள்ளே வரவழைத்து உபசாரம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டாள்.

இரண்டு பாடல்களும் பாத்திரங்களுக்குத் தக்கவாறு அழகான வேறு வேறான பாவங்களோடு ஒலிக்கின்றன. அபூர்வமான நாடகம்.

மேலை நாட்டார் பொதுவாகச் சிருஷ்டிக் கலைக்கு, கண்கூடாகக் காணும் பொருளே வாய்த்த பொருள் என்று சொல்லிக் கொள்ளுவார்கள். திமிங்கலம், அணுகுண்டு, யுத்தம் எல்லாம் வாய்த்த பொருள்கள் தான் கவிக்கு என்று வருந்துவார்கள்.

இதற்கு மாறான அபிப்பிராயம் சொல்லுபவர்களும் உண்டு.

நம்மவர்கள் காட்சிப் பொருள்கள் போதாது, மயக்கம், வெறி இவைகள்தான் கவிக்குச் சரியான பொருள்கள் என்று கண்டு கொண்டார்கள். நம்முடைய சாதாரண அறிவை விட்டு எவ்வளவு எட்டிப் போகிறதோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு வாய்ப்பான பொருள் என்றும் கண்டார்கள்.

பக்தர்கள் வெறி வாய்ப்பானது. காதலரது வெறி வாய்ப்பானது. எல்லாவற்றையும் விடக் குழந்தைகளின் பைத்தியம் ரொம்ப வாய்ப்பானது என்று கண்டார்கள்.

கண்டவர்கள் முன்னோர்கள்தான். என்னத் தினால்க் காண முடிந்தது. நாடக இயலில் அவர்கள் திளைத்து நின்றார்கள். அதனாலேயே காண முடிந்தது.

தற்போது நாடக இயல் குறைந்து போய் விட்டது. உண்மைக் கவியைக் காண்பதோ அனுபவிப்பதோ கஷ்டமாய்ப் போய் விட்டது. பூர்வமான நாடகபாணி கொண்ட கவி ஒன்றைப் பார்க்கலாம்.

✽ ✽ ✽

ஒரு பெண் குழந்தை. அதோடு செவிலியர்கள் சதா கதை பேசிக் கொண்டும் விளையாடிக் கொண்டும்

இருப்பார்கள். எல்லோருக்கும் அது வெகு வேடிக்கையாக இருக்கும். ரொம்ப ரொம்ப அனுபவிப்பார்கள்.

பெண்ணும் அந்த வேடிக்கைகளை அனுபவிக்கும்; ஒரு மாதிரியாகக் கலந்தும் கொள்ளும் அவைகளோடு.

“பாண்டியனைத் தான் நம்முடைய பெண்ணுக்குக் கலியாணம் செய்து வைக்க வேண்டும்” என்று செவிலித்தாய் சொல்லுவாள். அடுத்த செவிலித் தாய், “ஆம், பாண்டியன் தான் சரியான மாப்பிள்ளை” என்று சொல்லுவாள்.

“அப்படியானால் அவனை நான் போய்க்கூட்டிக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன்” என்று மூன்றாவது செவிலி அடுத்த கட்டுக்குப் போவாள். சிறிது நேரம் கழித்து வருவாள்.

“நான் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தேன்; வரமாட்டேன் என்று சாதிக்கிறான், பாண்டியன்” என்று நாடகத்தை முடிப்பாள்.

இப்படி நாடகம் தினம் தினம்தான்.

இடை இடையே சில நன்னாட்களில் பாண்டியன் யானை மேல் ஏறிப் பவனி போவதும் உண்டு. மேளதாள முழக்கத்தோடு சேனைகள் அணி வகுத்து, இரு பக்கமும் செல்ல, யானைமேல் பவனி.

இந்த அலங்கார பவனியைச் செவிலியர்கள் பார்த்து அனுபவிப்பார்கள். பெண்ணும் உடனிருந்து அனுபவிப்பாள்.

இந்த மாதிரி பவனியை அனுபவிப்பது பல தடவையுந்தான்.

✽

✽

✽

ஒரு நாள்ச் சாயங்காலம் பெண் கட்டிலில் படுத்திருக்கிறாள். இரண்டு கையினாலும் கண்களை மூடிக்கொண்டு படுத்திருக்கிறாள்.

செவிலியர்கள் பிச்சி மாலையைத் தலையில்ச் சூடிக் கொண்டு கட்டிலைச் சுற்றி நிற்கிறார்கள். பிச்சிப் பூ மலர்ந்தது. வாசனை பெண்ணுக்குத் தெரிய வருகிறது. செவிலியர்கள் பக்கத்தில் வந்து நிற்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறாள் பெண். சொல்லுகிறாள்.

தளையவிழ் பூங்கோதைத்
தாயரே ஆவி

களையினும் கைதிறந்து
 காட்டேன் - வளைகொடுபோம்
 வன்கண்ணன் வாள்மாறன்
 மால்யானை தன்னொடும் வந்(து)
 என்கண் புகுந்தான்
 இவண்.

கையை எடுத்தால் அப்படியே போய் விடுவானாக்கும்!
 அதனால்க் கையை எடுக்க மாட்டேன். தெரிகிறதா?

(தளையவிழ்: இதழ் விரியும்; பூங்கோதை: பூசூடிய கூந்தல்;
 தாயரே: செவிலித் தாய்மாரே; வளை கொடு போம் வன் கண்ணன்:
 பாண்டியன் வந்து வளையல்களைக் கழற்றிக் கொண்டு போவது
 அடிக்கடி காணுகிற பகற்கனவு, அதனால் இரக்கம் அற்றவன்
 தானே; வாள் மாறன்: வாளேந்திய பாண்டியன்; என் கண் புகுந்தான்
 இவண்: இதோ என் கண்ணுக்குள்ளே புகுந்து விட்டான்; அகப்
 பட்டுக் கொண்டான்!).

பாடலைத் தொன்மையான நாடக முறையில் வைத்து
 அனுபவிக்க வேண்டும். கஷ்டந்தான்; பெண் குழந்தையாக
 வேண்டும், பைத்தியம் கொள்ள வேண்டும். முடிகிற காரியமா
 இது?

ஐயோ, நடந்தா போனாள்!

ஆங்கிலேயர்கள் நமக்குக் காகிதத்திலுள்ள எழுத்தை வாசிக்கக் கண்ணாடிகள் அனுப்புகிறார்கள். ஆனால் கவியை அனுபவித்து வாசிக்க ஒருவிதமான கண்ணாடியும் அனுப்பவில்லை.

ஏதோ சில விமரிசனங்கள் எழுதுகிறார்கள். அதெல்லாம் நமக்குக் கோணல்ப் பார்வையைத்தான் கொடுத்து விடும். கவியை அனுபவிக்கிற காரியம் அவர்களிடம் இல்லையோ என்று சொல்லத் தோன்றும்.

கவியை எடுத்துப் பேசும்போது அனேகமாய் 'இந்த விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டார். பாருங்கள்' என்று நம்மை வியக்கத் தூண்டுகிற காரியமாய்த்தான் இருக்கும். கவியென்றால் விஷயம் அல்ல, உணர்ச்சியும் பாஷையும் தாளம் போட்டுக் கூத்தாடி நடனமாடுகிற காரியம் அல்லவா என்று கருதுவது இல்லை. ஏதோ கடைசியில் கவிப்பண்பு இதில் இருக்கிறது என்று இழுத்த வாக்கில்ச் சொல்லி விட்டுப் போய் விடுவார்கள்.

ஆனாலும் மேல் நாட்டுக் கலைஞர்கள் - (சிற்ப, சித்திரக் கலைஞர்கள்) கலையின் உண்மைத் தத்துவத்தைக் கண்டு அதோடு ஓட்டி வந்திருக்கிறார்கள்.

மதுக் கிண்ணம் ஒன்றை அனுபவிக்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். கடைசல்க் கால்களிலும் சட்டங்களிலும் அந்தக் கிண்ணத்தையே நீட்டியும் குறுக்கியும் உருவம் கொடுத்து அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அப்படியேதான் "லிலி" புஷ்பத்தின் உருவத்தில் ஈடுபட்டும் புதுப்புது உருவத்தைக் கொடுத்து

அனுபவிப்பார்கள். அந்தப் பேத உருவங்களுக்குள்ளே ஒரு ஆனந்த உணர்ச்சி இருக்கிறது என்பது தெரிய வரும்.

ஆனந்த உணர்ச்சிக்கு அடிப்படையான வஸ்துவை 'மோட்டிப்' (Moti) என்று சொல்லுவார்கள். மோட்டிபுகள் பல வேண்டாம். சிலவே போதும்.

அப்படியே தான் நம்முடைய கலைஞர்களும் கைப்பிடிச் சுவர்கள் (வாசல்ப் படிக்கு) கட்டில்க் கால்கள் தூண்களின் வளைவுகள் எல்லாவற்றிலும் யானைத் துதிக்கையை மோட்டிபாக வைத்து அனுபவிக்கக் காண்கிறோம். தாமரைப் பூ, வாழைப்பூ எல்லாம் மோட்டிபுகள். மோட்டிபுகளை வளைத்து வளைத்துக் கையாளுவதில்ச் சோர்வு ஏதும் கிடையாது நம்மவர்களுக்கு.

அழகுதான் இருக்கிறதே துதிக்கையில், தாமரை இதழில், வாழைக் குலையில், அது போதும். அந்த அழகு ஒரு நாளும் நைந்து பழசாகப் போகாது.

கலையில் மோட்டிபு இருப்பது போல கவிக்கும் மோட்டிபுகள் உண்டு. அதைத் துறை என்று சொல்லுவார்கள் நம்மவர்கள்.

ஒரு துறையைப் பார்க்கலாம்.

தாயை விட்டு விட்டு அவளுக்குத் தெரியாமல் ஒரு பெண் ஒரு இளைஞனோடு எங்கேயோ போய்விட்டாள்.

விடிந்தது. பெண்ணைக் காணவில்லை. எங்கெல்லாமோ தேடினாள் தாய். கடைசியாக ஒரு வழிப்போக்கன் வந்து, "பெண்ணையும் இளைஞனையும் கண்டேன். மத்தியான வெய்யில், பாலை நிலம், ரொம்ப ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டு நடந்து போகிறாள்" என்று சொல்லுகிறான். பெண்ணின் கஷ்டத்தை நினைத்துப் புண்ணாய் உளைகிறது தாயுள்ளம். ஒழுங்கு தவறிப் போன காரியம் தாயுள்ளத்தைப் பாதிக்கவே இல்லை. இதுதான் துறை - மோட்டிபு.

இந்தத் துறையைச் சில கவிஞர்கள் ரொம்ப ரொம்ப அனுபவித்து அழகாய்ப் பாடியிருக்கிறார்கள். ஒரே விஷயந்தானே ஆயிரக்கணக்கான வருஷமாக அற்புதமான கவிகளை உண்டாக்கி நமக்குத் தந்திருக்கிறது. (இப்போதுள்ளவர்கள் 'ஏன் சார் வேறு விஷயம் இல்லாமலா போயிற்று' என்று முகத்தைச் சுளிக்கலாம். கலையோ கவியோ இவைகளின் மர்மம் இன்னது என்று கவனிக்க நேரம் இல்லை.)

இனி வரலாம் தமிழுக்கும் பாடலுக்கும், சிருஷ்டி தத்துவத்துக்கும்.

பொய்யா மொழிப் புலவர் தமிழின் ரஸத்தைக் கண்ட புலவர். தஞ்சை வாணன் என்ற சோழ மன்னனோடு சதா உறவாடிக் கொண்டிருப்பவர், தஞ்சை வாணனும் தமிழின் ரஸத்தைக் கண்டவன், இருவருமாகத் தமிழ்ப் பாடல்களை வெறிகொண்டு அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள். நேரம் போகிறது தெரியாது அவர்களுக்கு.

சில வேளைகளில் ரஸமான போட்டியில் இறங்கி விடுவார்கள். அழகாய்ப் பாட்டுகள் வந்து விட்டால்ப் போச்சு காரியம். அரண்மனை அமார்க்களந்தான்.

பாலைவனத்தில் பெண் நடந்தபோன விஷயத்தில்த் தாய்க்குண்டான துன்பந்தான் துறை. (மோட்டிப்பு). -

தஞ்சை வாணன் பாட ஆரம்பித்தான் தாயின் ஏக்கந்தான் விஷயம்.

விழுந்துளி அந்தரத்தே

வெந்துபோம்,

எழுந்து சுடர்சுடும்என்று

ஏங்கி -

ஒரு நீர்மேகம் அந்தப் பாலைவனத்தின் மேலே வானில்ப் போய்க் கொண்டிருந்தது. மழைத்துளி என்று விழுந்தால் ஆகாயத்திலுள்ள வெப்பத்தினாலேயே வெந்து ஆவியாய்ப் போய் விடும். கீழே விழ நேர்ந்து விட்டாலோ தொலைந்தது காரியம். பாலையின் மரங்கள் எரிந்து கொண்டிருக்கும். அந்தச் சுவாலை மேலே எவ்வி மழைத் துளியை அப்படியே சுட்டுப் பொசுக்கி விடும். பின்னே என்ன செய்கிறது?

விழுந்துளி அந்தரத்தே

வெந்துபோம், - வீழின்

எழுந்து சுடர்சுடுமென்று

ஏங்கிச் - செழுங்கொண்டல்

பொய்யா கானகத்துப்

பெய்வளையும் போயினளே

பொய்யா மொழிப் பகைஞர்

போல.

அரசர்களுக்குத் தோற்றுப் போனவர்கள் உயிர் தப்புவதற்கு, மனுஷர் நடக்க முடியாத பாலவனங்களின் வழியாகக் கஷ்டப்பட்டு நடந்து போவார்கள் என்பது ஒரு துறை. இங்கே பொய்யா மொழிப் புலவரை அரசராக உபசரித்திருக்கிறது. எதற்காக? கவி உருவத்துக்காகத்தான். பாவத்துக்காகத்தான்.

பாட்டு வெகுஜோராய் இருக்கிறது. அடுத்தாற்போல புலவரும் பாடல் பாடுகிறார். அதே துறையில்ல்தான்.

பொன்போலும் கள்ளிப்
 பொறிபறக்கும் கோடையிலே
 என்பேதை செல்லற்(கு)
 இயைந்தனளே - மின்போலும்
 மானவேல் வாணற்கு
 மாறாய தெய்வர்போம்
 கானவேல் முள்ததைக்கும்
 காடு.

(மின்போலும் மானவேல்: மின்னல் போல் பிரகாசிக்கும் கொடிய வேல் ஏந்திய, வாணற்கு மாறாய: தஞ்சை வாணனுக்கு எதிராய் நின்ற; தெய்வர்: பகைவர்)

பேஷ், அழகான பாடல், இரண்டு பாடல்களிலும் சோகச் சாயல் தொனிக்கிறது. பாவம் கொண்ட பாடல். அபூர்வமான செல்வம் நமக்கு.

சேடிதான் உண்டோ அங்கே?

மகள் பாலைவனத்தில் நடந்து போனாள். அதைக் கேட்டுத் தாயின் உள்ளம் நைகிறது என்ற துறைதான்.

தமிழ் பாஷையும் தமிழ் நாட்டு அனுபவங்களும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து கவியைச் சிருஷ்டித்து விடுகிறது. அற்புதந்தான் அது.

பெண் சின்னஞ்சிறு பசலை. விளையாடிக் கொண்டிருக்கிற பசலை. தாயை விட்டுப் பிரியாது. தாயுடனேயே சதா இருக்கும். அதன் விளையாட்டுக்களைப் பார்த்துப் பார்த்துச் சந்தோஷப் படுகிறவள் தாய்.

இத்தகைய பெண் ஒரு இளைஞனோடு போய் விட்டாள். பாலைவனத்தில் ரொம்ப ரொம்ப கஷ்டப் பட்டுத் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து போகிறாள். இந்தச் செய்தியைக் கேட்ட தாய் அப்படியே உருகி விடுகிறாள்.

மைனாப் பசுவியை அருமையாய் வளர்த்து அதனோடு கொஞ்சிக் கொஞ்சி விளையாடிக் கொண்டிருப்பாள் பெண். அப்படியே கிளியோடும் கொஞ்சிக் கொண்டிருப்பாள்

காட்டாறுதான்; புதிதான வெண் மணல் வந்து பரந்து கிடக்கிறது. பெண்ணுக்கு ஒரே சந்தோஷம். மணலைக் கொண்டு பலவிதமான பாவை உருவங்கள் செய்து விளையாடுவாள். கஷ்டப்படுத்தித்தான் அவளை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து சாப்பிடச் செய்ய வேண்டியிருக்கும்.

இன்னொரு விசித்திரமான விளையாட்டு; குன்றைப் பார்த்து நிற்கிறது. அப்படிக் குன்றைப் பார்த்த வண்ணமாகவே பின்புறமாக ஓடுகிறது. அப்போது குன்றும் நம்முடன் ஓடி வரும். இந்தத் தோற்றம் குழந்தைகளுக்கு நல்ல விளையாட்டு. “மலையே வா, மலையே வா” என்று உரத்த குரலில் அழைத்துக் கொண்டு ஓடும் குழந்தைகள்.

மேலும் தாயுடன் ஒட்டிக் கொண்ட இருக்கும் சேடிகளைக் கண்டு விட்டால் அவ்வளவுதான் ஒரே வெறிதான், சாப்பாடு வேண்டாம்.

இத்தகைய பெண்ணல்லவா பாலைவனத்தின் கொதிப்பு தாங்க முடியாமல் கஷ்டப்பட்டு நடந்து செல்லுகிறாள்.

பூவைஉண் டோ, புனக்
கிள்ளைஉண் டோ, வெண்
புதியம ணல்ப்

பாவைஉண் டோ, கற்ற
சிற்றிலுண் டோ, குன்று
பார்த்தழைக் கத்

தேவைஉண் டோ, பெற்ற
பாவிஉண் டோ, மற்றுன்
சேடிஉண் டோ, -

யாவைஉண் டேமக -
ளேசெல்ல நீயவ்
அருஞ்சுர மே?

(பூவை: மைனா: புனக்கிள்ளை; எதேச்சையாய்த் திரிகிற கிளி; தேவை உண்டோ: அவசியம் இல்லை - பாலைவனத்தில்க் குன்றேது; ஒன்றேது பெற்ற பாவி: தான் நான்; அருஞ்சுரம்: கடும் பாலை).

தாயாகிய பாத்திரம் எவ்வளவு அரிய சோக பாவத்தோடு பேசுகிறது. தமிழ் பாலை அற்புதமாய்ச் சாதிக்கிற காரியம்! இத்தகைய அற்புதக் கவியைப் பாடிய கவிஞர் யாராய் இருந்தால் நமக்கென்ன?

அப்படியெல்லாம் கொதிக்கும் பாலை

நாடகம் என்றால் ஒரு கதைதான். அதில் எத்தனையோ கட்டங்கள். அதாவது துறைகள். துறைகளில் இறங்கி அனுபவிக்கலாம். ஆனால் அனுபவிக்கக் கூடியதாய் இருக்க வேண்டும். பாத்திரம், பேசுகிற பேச்சு, தமிழ், நாடகம் எல்லாம் கவிதான்.

உணர்ச்சி, செய்யுளில் ஓசை பாவம், எல்லாம் கவியில் இருக்க வேண்டும். இல்லாது போனால் பிரயோசனம் இல்லை.

எத்தனை எத்தனையோ கோவைகள். அவைகளில் துறைகள் எத்தனை எத்தனையோ, ஆனாலும் ஒரு கவி இராது? செய்யுளை இப்படியும் அப்படியும் மாக முறுக்கிய கோணலாக இருக்கும். பாத்திரத்தையும் பாஷையையும் சித்திரவதைக்கு உள்ளாக்குகிற காரியமாகத்தான் இருக்கும் எல்லாம். இந்த நிலையில் கவி வருவது கஷ்டந்தானே?

✽ ✽ ✽

ஒரு துறை பற்றிய வளமான கவி ஒன்றைப் பார்க்கலாம்.

பாலை வழியாக இளைஞனோடு மகள் கஷ்டப்பட்டு நடந்து போன செய்தியைக் கேட்ட தாயின் உள்ளம் துடிக்கிறது. 'மோட்டிடி' என்று மேல்நாட்டார் இதைச் சொல்லுவார்கள் என்றுதான் பார்த்தோமே.

தாய் புலம்புகிறாள். பெண் மலை வளத்தில் வளர்ந்த பெண். அரசன் அசதியின் மலை வளத்தில் சுகமாய் வளர்ந்த பெண்.

அற்றாரைத் தாங்கிய
ஐவேல் அசதி
அணிவரை யின்
முற்றா முகிழ்முலை
எவ்வாறு சென்றனள்!

(அற்றாரைத் தாங்கிய: ஏழைகளை அன்னமிட்டுப் பாதுகாக்கும்; ஐவேல் அசதி அணிவரையின் கூர்மையான வேலோடு போர் புரியும் அசதி மன்னனின் அழகான மலைநாட்டில் சுகமாய் வளர்ந்து; முற்றா முகிழ்மலை எவ்வாறு சென்றனள்: சின்னஞ் சிறு பேதை எப்படித்தான் நடந்தாளோ! - பாலைவனத்தில்.)

* * *

தொன்மையான முத்தமிழை அனுபவித்துத் திளைக்கும் கூட்டம் கலைகிறதாய் இருந்தால், அதிலும் இனிமேல் சந்திக்க வாய்ப்பே இல்லை என்றிருந்தால், எப்படி மனசைக் கொதிக்கப் பண்ணும் அந்தப் பிரிவு!

மேலும், அனுபவிக்க முடியாத அறிவிலிகள் நம்மோடு கூடுகிற காரியம் எப்படி மனசைக் கொதிக்கச் செய்யும்!

வயசு காலத்தில் வறுமை வந்தால், “ஏதோ கொஞ்ச நாள். அதோடு தொலைந்து போகிற காரியந்தானே அந்தத் தரித்திரம்” என்று சொல்லிவிடலாம். ஆனால் ஒரு இளைஞன் திடீரென்று தரித்திரத்துக்கு உள்ளாய் விட்டால் அவனுடைய ஏக்கமும் கொதிப்பும் எப்படி இருக்கும்!

அப்படியெல்லாம் கொதிக்கும் பாலையில் எப்படித்தான் நடந்து போனாளோ!

முழுப்பாடலுக்கு வரலாம் இனி;

அற்றாரைத் தாங்கிய
ஐவேல் அசதி
அணிவரை யின்

முற்றா முகிழ்மலை
எவ்வாறு சென்றனள்!
முத்தமிழ் நூல்

கற்றார் பிரிவும்கல்
லாதவர் ஈட்டமும்
கைப்பொருள் கள்

அற்றார் இளமையும்
போலே கொதிக்கும்
அருஞ்சுரத் தே.

(அருஞ் சுரம்: கடுமையான பாலை வனம்)

ஆயிரம் வருஷ காலமாகத் தமிழ் மக்கள் நாவில் பாடல் பாடல் உலவி உலவி வந்திருக்கிறது. அப்படி வருவதுதானே கவி? ■

வானத்தில் நக்சத்திர மாவட்டம் ஒன்று பூமியையே சுற்றிக் கிடப்பதாகத் தோன்றும். கோடிக் கணக்கான நக்சத்திரங்கள் கூடி ஆனது வட்டம்.

வட்டத்தின் குறுக்களவு நம்முடைய கருத்துக்கு எட்டாத அவ்வளவு தூரம்.

ஆனாலும் ஒரு அளவு. ஒளிக்கிரணம் பிரயாணம் செய்யும் வேகத்தை வைத்து கணக்கிட்டுக் கொள்ளுவது வானக்கலைக்கான கணக்கு. ஒரு விநாடியில் ஒன்றே முக்கால் லக்ஷம் மைல் போகும். அப்படிக்கணக்குப் பார்ப்பதில் நக்சத்திர வட்டத்தில் குறுக்களவு இரண்டு லக்ஷம் ஒளி வருஷம் என்ற கணக்குக்கு வரும். விநாடி எங்கே, இரண்டு லக்ஷம் வருஷம் அங்கே! அத்தனை பிரம்மாண்டமான வட்டம்.

இந்த வட்டத்தை மேல் நாட்டார் பாலாறு (மில்கிவே) என்று சொல்லுவார்கள்.

நம்மவர்கள் ஆதிசேஷன் வாசுகி என்றெல்லாம் பெயரிட்டுக் கோடி சூரியப் பிரகாசமான பாம்பு என்று அலங்காரமாய்ச் சொல்லுவார்கள்.

முப்பதினாயிரம் வருஷமாக நம்மவர்கள் ஆதிசேஷனைப் பார்த்து வியந்து அனுபவித்து வந்திருக்கிறார்கள்.

ஆதிசேஷனது நீளத்தை நம்மவர்கள் எப்படிச் சொன்னார்கள்.

வானத்தில் ஒரு சிறு நக்சத்திரக் கூட்டம் அது தான் விஷ்ணுவின் சக்கராயுதம். சக்கராயுதம் ஆதிசேஷ வட்டத்துக்குள் அடங்கி நிற்பதுதான். இப்போது கணக்கைப் பார்க்கலாம்.

சக்கராயுத்தினளவு முப்பத்திரண்டு லக்ஷம் யோசனை.
ஆதிசேஷனது அளவோ மூன்று முப்பத்திரண்டு அதாவது
தொண்ணூற்று ஆறு லக்ஷம் யோசனை.

கறங்காழி நாலெட்டு)
இலக்கமி யோசனை,
கட்செவியின்
பிறங்காழி மும்மை
இலக்கமி யோசனை!

(கறங்காழி: சுற்றுகிற சக்கராயுதம்; கட்செவியின் பிறங்காழி:
ஆதிசேஷனது பிரகாசமான வட்டம்)

இப்படிப் போட்டார் கணக்கைப் பிள்ளைப் பெரு
மானையங்கார்.

மூளையைக் குழப்புகிற கணக்கெல்லாம் போதும்.

ஆனந்த அனுபவத்துக்கு வரலாம் இனி.

இறைவன் இறுதியில்லாத இடம் எங்கும் நிறைந்த பொருள்.
அவனுக்கு ஆதிசேஷனைக் குடை என்கிறார்கள். சிம்மாசனம்
என்கிறார்கள். பாதரட்சை என்கிறார்கள். அடுத்தாற்போல்
பாற்கடலில் மிதப்பதற்கு படகு என்கிறார்கள்.

ஆதிசேஷனது பிரகாசத்தை வைத்து விஷ்ணு மூர்த்திக்கு
விளக்கு என்கிறார்கள். உடுப்பதற்குப் பட்டாடை, படுப்பதற்கான
படுக்கை என்றும் சொன்னார்கள். இறுதியில்லாத வியாபகத்தை
அளப்பதற்கு இந்த விதமாக எல்லாம் கருவியாகக் கொண்டார்கள்.

சென்றால்க் குடையாம்
இருந்தால்ச்சிங் காசனமாம்
நின்றால் மரவடியாம்
நீள்கடலுள் - என்றும்
புணையாம் மணிவிளக்காம்
பூம்பட்டாம் துஞ்சும்
அணையாம் திருமாற்கு)
அரவு.

(மரவடி: பாதரட்சை; புணை: மிதப்பு; துஞ்சும் அணை:
படுக்கும் படுக்கை; அரவு: பாம்பு).

என்று அனுபவித்துப் பாடினார் பொய்கை ஆழ்வார்.

இனி சித்தர்கள் அனுபவித்துப் பாடுகிறதைப் பார்க்கலாம். பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடுகிறார்.

பாம்பாட்டிச் சித்தர் தம்முடைய பாம்போடு விளையாடுகிறார். ஆதிசேஷ வட்டத்தை லட்சியமாக வைத்துச் சாதாரணப் பாம்போடு விளையாடுகிற காரியம்.

குற்றம்அற்ற சிவனுக்குக்
 குண்டலம்ஆ னாய்
 கூறும்திரு மாலினுக்குக்
 குடையா னாய்
 கற்றைக்குழல் பார்வதிக்குக்
 கங்கணம்ஆ னாய்
 கரவாமல் உளம்கனிந்(து)
 ஆடுபாம் பே.

குண்டலம், குடை, கங்கணம் இவைகளை வைத்து இறுதியில்லாத பொருளை அளக்கிறார் பாம்பாட்டிச் சித்தர்.

கலைகள் இந்த உலகத்தில் எத்தனையோ, எண்ணிறந்தன. சமையல் ஒரு கலை. தமிழ் நாட்டிலுள்ள சமையலைப் பற்றி உலகத்திலேயே சிறந்தது இது என்று பதார்த்தங்களைப் பகுத்துணர்ந்த நிபுணர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நமக்கு அனுபவத்தில் கண்ட விஷயங்கள் அவை. குழம்பில் எத்தனையோ விதம். ரஸம் என்றால் எத்தனையோ விதம், கறி வகைகளும் அப்படியே!

இவ்வளவையும் கண்டு மறந்து போகாமல்த் தொடர்ச்சியாகப் பாதுகாத்து வந்திருக்கிறார்களே தமிழர்கள், என்று வியக்கிறார்கள் மேலே சொன்ன நிபுணர்கள்.

இது சம்பந்தமாக இன்னொரு விஷயமும் தெரியும் அந்த நிபுணர்களுக்கு. இந்தச் சமையல்க் கலை உருப் பெற்று வளர்ந்து விளங்குவதற்கு ஆயிரக் கணக்கான வருஷம் ஆகியிருக்கிறது என்பதும் தெரியும். இனி.

நம்முடைய தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வருகிற ராகங்களும் அவைகளால் சங்கீதமும் (பாட்டும்) உருப்பெற்று விளங்குவதற்குப் பல்லாயிர வருஷங்கள் ஆகியிருக்கின்றன. அப்படியானால் அதன் பண்பாடு உலகத்திலேயே சிறந்தது என்று உலகத்து இசை வல்லார் சொல்லுவதில் வியப்பில்லை. சங்கீதம் இருக்கட்டும் அப்படி.

✽

✽

✽

கலையிலெல்லாம் கலை கவி. தமிழ்க் கவியின் அற்புதமான அமைப்பை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டு

மானால் கடவுளுடைய சிருஷ்டியைத்தான் சொல்ல வேண்டும். வாழைப் பூ அமைந்திருக்கிற அற்புதம்தான் என்ன! - உள்ளும் புறமுமாக, மாதுளம் பழம் அமைந்துள்ள அற்புதம் தான் என்ன! இந்த இரண்டு வஸ்துக்களைக் கொண்டு கடவுளுடைய அற்புதச் சிருஷ்டியை ஒரு வகையாய் உற்று நோக்கி அனுபவிக்க முடியும்.

கிட்டத்தட்ட தெய்வப் புலமையோடு கூடிய கவிகளிலும் இந்த அற்புதத்தைப் பார்க்கிறோம். ஆம், அமைப்பு அத்தனை அதிசயந்தான்.

கவியாகிய கலை வளர்வதற்குப் பல்லாயிர வருஷம் வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி வளர்ந்தது தமிழ்க் கவி.

மதுரையில்ப் பாண்டியனது சங்கம் ஆயிரக் கணக்கான வருஷமாகவே தமிழ்க் கவியை வளர்த்து வந்தது. உயர்ந்த அற்புதமான கவிகள். அது காரணமாகப் பாண்டி நாட்டில் அபூர்வமான ரத்னங்கள் போல ஆங்காங்கு ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. அக்கம் பக்கத்து இதர நாட்டிலிருந்து வந்தவர்களுக்குப் பாண்டிய நாட்டுக் கவி வளம் ஒரு அதிசயமாகவே இருந்தது. அப்படி வளர்த்திருந்தார்கள் கவிக் கலையை.

மதுரையில் உண்டான ஒரு கவியைப் பார்க்கலாம். காதல்க் கவி.

பாண்டியனிடம் காதல் கொண்டாள் ஒரு பெண்.

பாண்டியனுக்கு உரியது பொதிகை மலை. அங்கே சந்தனக் கட்டையின் வளம். (ஆரம் = சந்தனக்கட்டை) சந்தனம் பூசுவது பாண்டியனுக்கு அந்தக் காலத்து அரிய நாகரிகம்.

கொற்கையும் பாண்டியனுக்கு உரிய இடம். முத்துச் சலாபம் குளிக்கிற இடம். உலகத்திலேயே சிறந்த முத்துக்களைக் கோத்து அணிந்திருந்தான் என்பதில் என்ன அதிசயம்?

இன்னொரு சரித்திர விஷயம். பர்மாவுக்கும் (தேவேந்திரனுடைய உலகம் என்று பர்மாவை அந்தக் காலத்தில் உபசரிப்பது வழக்கம்) பாண்டி நாட்டுக்கும் வர்த்தகத் தொடர்பு இருந்து வந்தது. பர்மா அரசன் ஒருவன் அருமையான நவரத்னங்களைக் கோத்த ஒரு ஆரத்தைப் பாண்டியனுக்கு அனுப்பியிருந்தான். உலகத்திலேயே அது சிறந்த ஆரமாய் இருந்தது. அந்த ஆரத்தையும் வெகு காலமாகப் பாண்டியர்கள் பந்தோபஸ்தாய்ப் பார்த்து வந்தார்கள்.

முக்கியமான விழாக்களில் அதை அணிந்து கொலு வீற்றிருப்பார்கள். பவனியும் வருவார்கள். இனி கவிக்கு வரலாம்.

காதல் என்பது ஒரு வெறி: அது என்ன விளையாட்டெல்லாமோ விளையாடும். வார்த்தைகளைக் கொண்டும் விளையாடும். அந்த விளையாட்டைப் பார்க்கலாம்.

கோவா மலையாரம்

சந்தனம் பூசியிருந்தான் பாண்டியன் என்பது குறிப்பு.

கோத்த கடலாரம்.

முத்து மாலையை அணிந்திருந்தான் பாண்டியன் என்பது பொருள்.

கோவா மலையாரம்

கோத்த கடலாரம்

தேவர்கோன் பூணாரம்

இவைகள் பாண்டியனுடைய மார்பில் உள்ளன என்று சொல்லுவதில் காதல் ரஸம் நிறைகிறது. மிக அருமையான பாடல்:

கோவா மலையாரம்

கோத்த கடலாரம்

தேவர்கோன் பூணாரம்

தென்னர்கோன் மார்பினவே.

இத்தகைய பாடல்கள் உண்டாவதற்கு உயர்ந்த தமிழ்க் கவிகளோடு பாண்டிய நாட்டுப் புலவர்கள் பாடித் திளைத்திருக்க வேண்டும்.

தமிழ்க் கவியின் அற்புதப் பண்பு எப்படியோ பாண்டி நாட்டில் வளர்ந்தேறி வந்திருக்கிறது என்பது நமக்குத் தெரிகிறது. பொதிகை மலையிலுள்ள அகஸ்தியர் தமிழ்ப் பண்பை வளர்த்து வந்தார். பிறகு அதை ஒட்டியே பாண்டியனும் தமிழ்ச் சங்கத்தின் மூலமாக வளர்த்து வந்தான்.

அத்தனை கவி வளம் சோழ நாட்டில் இல்லை தான் அந்தக் காலத்தில்.

* * *

சோழ நாட்டில் இருந்த புலவர் ஒருவர், சோழ நாட்டு வளங்களை எல்லாம் அனுபவித்தவர் பாண்டி நாட்டுக்கு வந்தார். பல இடங்களுக்குப் போனார். புண்ணிய ஸ்தலங்களுக்குப் போனார். திருவிழாக்களைக் கண்டு அனுபவித்தார். பல பிரபுகள் இடத்திலும் போய் உறவாடினார், அரிய கவிகளை ஆங்காங்கு கேட்டு பைத்தியமே கொண்டார். பிறகு பாண்டியனையும் பார்த்தார். பாண்டியனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்:

முதலில் சோழ நாட்டிலுள்ள சிறப்புகளைப் பற்றிப் பேசுகிறார்.

1. நல்லம்பர் என்பதாக ஒரு ஊர் இருக்கிறது. அந்த ஊரில் பத்துப் பதினைந்து பண்ணையார்கள் இருக்கிறார்கள். செல்வவான்கள் எல்லாரும். விருந்தோம்பலில் அவர்களுக்குள் கடும்போட்டி என்று தான் சொல்ல வேண்டும். புலவர்களை ஆதரிப்பதில் ஒரே உத்ஸாகம். ஆதரிக்கப் புலவர் இல்லை என்றால் கஷ்டம்.

**நல்லம்பர் நல்ல
குடி உடைத்து**

2. சித்தன் வாழ்வு என்பதாக ஒரு ஊர். நல்ல விவசாயிகள். ஏராளமான வருவாய் உள்ளவர்கள் பலர்.

அவர்களால் அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்களுக்கு எத்தனையோ விதத்தில் உதவி.

அந்தக் காலத்தில் நெருப்புப் பெட்டி என்பது கிடையாது. சில பேருக்குத் தான் சிக்கி முக்கிக் கல் வைத்து நெருப்பு உண்டாக்கத் தெரியும். உண்டாக்கின நெருப்பைக் கொண்டு அடுப்பில் நித்தியமாக நெருப்பைப் பாதுகாத்து வைத்திருப்பார்கள். பெரிய வளமான குடும்பங்களில்தான் அப்படி நெருப்பைப் பாதுகாத்து வைத்திருப்பார்கள். சாமான்யமான வீட்டுக்காரர்கள் காலையில் வந்து வறட்டி ஒன்றில் ஒரு கங்கை எடுத்துப் பொதிந்து வீட்டுக்குக் கொண்டு போவார்கள். அந்த நெருப்பைக் கொண்டு அடுப்பு மூட்டிச் சமையல் செய்வார்கள். இது காலையில் காண்கிற காட்சி. அப்படியே மத்தியானமும் வந்து நெருப்பை எடுத்துக் கொண்டு போவார்கள். சாயங்காலமும் எடுத்துக் கொண்டு போவார்கள்.

சாதாரண ஊர்களில் ஒன்றிரண்டு வீடுகளில்தான் இப்பேர்ப் பட்ட வினியோகத்துக்கு என்று நெருப்பைப் பாதுகாத்து வைத் திருப்பார்கள்.

சித்தன் வாழ்வு என்ற ஊரிலோ (சோழ நாடு) எத்தனையோ வீடுகளில் இந்த நெருப்பு வினியோகம் நடக்கும்.

**சித்தன் வாழ்(வு)
இல்லந் தொறும்மூன்று)
எரிஉடைத்து**

3. நல்லரவம் என்பதாக ஒரு ஊர். அங்கே சங்கீதத்தைப், பழமையான சங்கீதத்தை நன்றாய் வளர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். ஆயிரக்கணக்கான வருஷமாக வளர்த்து வந்தார்கள் என்று சொன்னால் மிகையல்ல.

- நல்லரவம்
பாட்டுடைத்து

சோழ நாட்டுக் காரியம் இப்படி மூன்று காரியங்களோடு முடிந்தது

பாண்டியனுடைய சந்திர வம்சத்தைக் குறித்து ஒரு பாராட்டுப் பாராட்டி விட்டுப் பாண்டி நாட்டுக்கு வருகிறார் புலவர் - சோழ நாட்டுப் புலவர்.

இனிப் பாடலைப் பார்க்கலாம்.

நல்லம்பர் நல்ல
சூடிஉடைத்து; சித்தன்வாழ்(வு)
இல்லந் தொறும்மூன்(று)
எரிஉடைத்து - நல்லரவம்
பாட்டுடைத்து; சோமன்
வழிவந்த பாண்டிய! நின்
நாட்டுடைத்து நல்ல
தமிழ்.

பாண்டியனுக்கு இதைவிடப் புகழ் மாலையைச் சூடிவிட முடியாதுதானே?

வருகிறார் கவிராயர்!

“கல்விச் சமுத்திரம்
கமலாலயந், தமிழ்க்
கடல்மடை திறந்தவெள்
ளம்

கற்பனை பிறப்பிடம்
கலைமகள் இருப்பிடம்
கவிமாரி பொழியுமே
கம்
.....”

இந்தத் தோணையில் பாடுகிறார் கவிராயர், முற்றத்தில் வந்து.

“இது யார் அங்கே?” என்று கேட்கிறார் உள்ளிருந்த பிரபு.

வேலையாள் போய் விசாரித்தான். புலவர் என்று வந்து சொன்னான் பிரபுவினிடம்.

“சத்தம், கித்தம் போடக் கூடாது என்று சொல்லு. ஒரு ரூபாயைக் கொடுத்துப் போகச் சொல்லு” என்றார்.

அப்பாவிப் புலவர் என்ன செய்வார்? அடுக்குத் தொடர் எல்லாம் அப்படியே நின்றுவிட்டது.

பிரபுவின் காரியமும் பரிதவிக்க வேண்டிய காரியந்தான். பாடல்களினால் அவருக்கு வந்த தலை வலிக்கு மருந்துபோட யார் இருக்கிறார்கள்?

✽

✽

✽

ஒரு நல்ல புலவர். ரசமான புலவர். அவரும் பல இடங்களில் கஷ்டப்பட்டவர்தான். (பிரபுக்களுக்கும் பயம் விட்ட பாடில்லை) ஒரு நாள் மிழலை என்ற ஊருக்குப் போனார் புலவர்.

அந்த ஊர் ஜமீன்தார் புலவரை ரொம்பவும் மதித்து நன்றாய் உபசாரம் செய்தார். பாடல்களை அனுபவித்தார். புலவரை ஆங்காங்கு ரொம்ப ரொம்பப் பாராட்டினார். ஒரு வாரம் இப்படிப் பொழுது போய்க்கொண்டிருந்தது. புலவர் ஊருக்குப் புறப் படுகிறார்.

ஒரு தாம்பாளத்தைக் கொண்டு வரச் சொன்னார் ஜமீன்தார். தாம்பாளமும் வந்தது. பணப்பெயையும் கொண்டு வரச் சொன்னார். பைக்குள் இரண்டு கையையும் விட்டுக் கை நிறைய ரூபாயை எடுத்துத் தாம்பாளத்தில் வைத்தார். இரண்டாவது தடவையும் அப்படியே ரூபாயை அள்ளித் தாம்பாளத்தில் வைத்தார். எடுத்து வைத்ததில் ஒரு ரூபாய் கூடச் சிந்தவில்லை. பையை வீட்டுக்குள் கொண்டு போகச் சொன்னார். போய் விட்டது பை. தாம்பாளத்தை அப்படியே நீட்டினார். புலவருக்கு இந்த அனுபவம் புதியதாய் இருந்தது. ஒரே சந்தோஷ வெறி. அந்த வெறி பாடலாய் வருகிறது.

அடுக்கப் படிக்கின்ற
செந்தமிழ்ப் பாவலர்
ஆரினையும்
தடுக்கப் படிக்கின்ற
கல்விகல் லார்

மற்றப் பிரபுக்கள் எல்லாம் புலவர்களை அதட்டவும், மட்டந்தட்டவும் படித்து வந்திருக்கிறார்கள். அதே படிப்பாய்ப் படித்து வந்திருக்கிறார்கள். அந்தப் படிப்பில் பி.ஏ., எம்.ஏ., பட்டங்கூட வாங்கியிருக்கிறார்கள்.

பிரபுக்கள் காரியம் இப்படியிருக்க, இந்த ஜமீன்தார், இந்த மிழலையூர் அதிபர், தமிழில் இத்தனை மோகம். கொடை கொடுக்கிறது அபாரம். பரம்பரையாய் வந்திருக்கிறது இந்த வள்ளன்மை என்று அதிசயிக்கிறார்.

குழந்தையாய் இருக்கும் பொழுது நடக்கத் தெரியாதுதான். (தவழத்தான் தெரியுமாம்) ஆனால் வேறொரு பயிற்சியில்க் கை தேர்ந்துவிட்டது குழந்தை!

அடுக்கப் படிக்கின்ற
 செந்தமிழ்ப் பாவலர்
 ஆரினை யும்
 தடுக்கப் படிக்கின்ற
 கல்விகல் லார், இந்தத்
 தாரணி யில்
 கொடுக்கப் படிக்கின்ற
 கல்விநன் றாய்வந்து
 கூடிய பின்
 நடக்கப் படிக்கின்ற
 நாட்டார் மிழலை
 நராதிப ரே!

அதிசய பாவம் உருவெடுத்திருக்கிறது. அபூர்வமான சிருஷ்டி!

கொடுக்கப் படிக்கின்ற
 கல்விநன் றாய்வந்து
 கூடிய பின்
 நடக்கப் படிக்கின்ற
 நாட்டார் மிழலை
 நராதிப ரே!

ஜமீன்தாருடைய முன்னோர்களும், சரி, சரி, மேற்படி
 மேற்படிதான்!

தெருவில் மரங்கள் சில!

மனிதர்களுக்குள்ளே சதா சச்சரவு இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனாலும் எப்படியோ காலந் தள்ளி வருகிறது மனித சமுதாயம்.

அப்படியே தான் அரசர்களுக்குள்ளும் நெடுகிலும் சச்சரவு இருந்து வந்திருக்கிறது. தன்னை எங்கே மிஞ்சி விடுவானோ, தன்னை எங்கே தாக்கி விடுவானோ அடுத்த நாட்டு அரசன் என்பதாக ஒவ்வொரு அரசனும் பயந்து கொண்டே இருந்தான்.

பக்க பலந்தேட வேண்டுமே, அதற்காகப் பக்கத்து தேசத்து அரசர்களோடு கலந்தோ, சண்டை யிட்டோ ஒரு சாம்ராஜ்யத்தை உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

பூர்வ காலத்துச் சாம்ராஜ்ய சரித்திரம் தற்காலத்து சாம்ராஜ்ய வெறியைப் போலத்தான் இருந்திருக்கிறது.

சாம்ராஜ்ய தோரணையில் அந்தக் காலத்தில் கொஞ்சம் பலம் அதிகமாயுள்ள அரசர்கள் வட்டம் சுற்றி வந்தார்கள். அதற்குத் திக் விஜயம் என்று பெயர். நாலா பக்கத்திலும் உள்ள நாடுகளை ஜெயிக்கிறது என்று பொருள்.

திக்விஷயம் போனால் சிற்றரசர்கள், ஏன் சாமான்ய அரசர்கள் கூடக் காணிக்கை, கப்பம் எல்லாம் கட்டி வந்தார்கள். தேர், குதிரை, யானை இவைகளையும் கொடுத்து வந்தார்கள் இனி.

*

*

*

ஒரு பெரிய சாலை, சாலைக்குப் பக்கத்தில் நாலைந்து பெரிய ஆலமரம் வட்டமிட்டு நிழல் கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிறது.

ஆலமரத்தின் அடியில் தேர்கள் நாலைந்து நிற்கின்றன. தேர்களின் பக்கத்தில் ஜோரான குதிரைகள் நன்றாய் மாலிஷ் பண்ணிப் பிடறி மயிரையும் வாலையும் நன்றாய்ச் சீவி விட்டுப் பளபள என்று நிற்கின்றன.

இது போக பல யானைகள், கொம்பன்கள் அசைந்து கொண்டு நிற்கின்றன. (தமிழ் நாட்டில் குதிரைகள்தான் அருமை. யானைகள் மந்தை மந்தையாய்க் கிடைக்கும்).

இவைகளுக்கிடையே அரசர்களுக்குரிய ஆடை ஆபரணங்களுடன் ராஜா, ராஜ ஹோதாவில் உட்கார்ந்திருக்கிறான். பார்த்தார் ஒரு புலவர். அந்த வழியாய் வந்த ஒரு ஏழைப் புலவர்.

“தேர் உளைப்புரவி
வாரணத்தொகுதி
திறைகொணர்ந்துவரு
மன்னநின்

தேசம் ஏதுனது
நாமம் ஏதுபுகல்”

(உளைப்புரவி: பிடறி மயிர் கொண்ட குதிரைகள்; வாரணத் தொகுதி: யானைக் கூட்டங்கள்; திறை கொணர்ந்து வரும்: கப்பமாகக் கொண்டு வருகிற; புகல்: சொல்ல வேண்டும்)

இந்தக் கேள்விக்கு ராஜா பதில் சொல்லுகிறார் புலவரைப் பார்த்து.

யாழ் வாசித்துக் கவியைப் பாடுகிற பாணர் நீர்; தெரியும் எனக்கு. வாரும், கிட்ட உட்காரும்.

“நீரும் நானும் ஒரே இனந்தான். தேர் முதலியவை களெல்லாம் திக்விஜயம் செய்து கப்பமாக வந்தவைகள் அல்ல. பாலாற்றங்கரையிலுள்ள (செங்கற்பட்டுக்குக் கிழக்கே) ஆறை நகரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பீரே, அங்கே வாணனாகிய மகத தேசத்து ராஜன் இருக்கிறான் என்பதும் தெரியுமே. நான் பாடல் பாடினேன். அதற்காக இவைகளையெல்லாம் பரிசாகக் கொடுத்தான். அவ்வளவுதான்” என்று புலவர் ராஜா சொன்னார்.

“செங்கை யாழ்தடவு
பாண ரே.

வாரும், ஒத்தகுடி

நீரும் நாமும்: மக
தேசன் ஆறைநகர்
காவ லன்

வாண பூபதி
மகிழ்ந்த ளிக்கவெகு
வரிகை பெற்றுவரு
புலவன் யான்”

(யாழ் தடவு பாணரே: யாழ் வாசித்துப் பாடும் கவிஞரே; மகதேசம்: செங்கற்பட்டு, திருஅண்ணாமலை முதலிய இடங்களுக்கு மகத தேசம் என்று ஒரு உபசாரப் பெயர் இருந்தது; ஆறை நகர் காவலன்: தலை நகராகிய ஆறை நகரில் வாழ்பவன்; வாண பூபதி: வாணனாகிய மன்னன்; மகிழ்ந்தளிக்க சந்தோஷமாய் எனக்குக் கொடுக்க; வெகு வரிசை பெற்று வருபுலவன் யான்: இந்த வளமான பரிசுகளையெல்லாம் பெற்று வருகிற புலவன்தான் நான்.)

நீரும் இத்தனை பரிசுகளையும் பெற்று வரலாம். நீரும் போம்.

வழி தெரிய வேண்டாமா உமக்கு. அடையாளம் சொல்லுகிறேன் கேளும்;

வாண பூபதியின் அரண்மனை முற்றத்தை ஒட்டிப் பெரிய பெரிய மாடங்களோடும் கூடிய மாளிகைகள். அந்த மாடங்களில் முத்து வர்ணமான (நித்திலம்) கல்லுகள் பதித்த சிகரங்கள் (டோம்கள்) அலங்கரிக்கின்றன. இவைகளோடு அழகான கோபுரங்கள் அலங்கரிக்கின்றன.

சிகரங்கள், கோபுரங்கள் இவைகளின் அடி நிழலில் ஒரு காட்சியைப் பார்க்கலாம். திருவாத்திமரம் நிற்கும் (கொடியில் எழுதிய திருவாத்திமரம்) உயர்ந்த வேம்பு நிற்கும். வளமான பனையும் நிற்கும். மரங்களின் அடியில் அரசு நிற்கும்.

“நீரும் இப்பரிசு
பெற்று மீளவரல்
ஆகும் ஏகும், அவன்
முன்றில் வாய்

நித்தி லச்சிகர
மாட மாளிகை

நெருங்கு கோபுரம்
மருங்கெ லாம்”

மாட மாளிகை கோபுரம் இவைகளில் நிழல்களில் (தெருவில் நான்) சில மரங்கள் நிற்கின்றனவாம்.

ஆரு நிற்கும்உயர்
பனையும் நிற்கும்வளர்
வேம்பும் நிற்கும்அங்(கு)
அருகி வே

அரசு நிற்கும் அரசு
சைச்சு மந்தசில
அந்தி நிற்கும்அடை
யாள மே.

திருவாத்தி மரம் நிற்கிறது, பனை நிற்கிறது, வேம்பு நிற்கிறது. இவைகள் பக்கத்திலே அரசு நிற்கும் அதாவது சோழ அரசன் சேர அரசன் பாண்டிய அரசன், மூவரும் நிற்கிறார்கள் - வாணபூபதியைப் பேட்டி காணத்தான்.

அத்தி நிற்குமாம்: அத்தி என்றால் யானைக்கும் பெயர். அரசர் மூவரும் சவாரி செய்து வந்து யானைகள்தான். யானையை விட்டு இறங்கி நிற்கிறார்கள். அரசர்கள் என்பது குறிப்பு.

இனி முழுப் பாடலையும் பார்க்கலாம்.

‘தேர்உ னைப்புரவி
வார ணத்தொகுதி
துறைகொ ணர்ந்துவரும்
மன்ன! நின்
தேசம் ஏ துனது
நாமம் ஏதுபுகல்’
‘செங்கை யாழ்தடவு
பாண ரே

வாரும், ஒத்தகுடி
நீரும் நாமும்; மக
தேசன் ஆறைநகர்
காவ லன்
வாண பூபதி
மகிழ்ந்த ளிக்கவெகு

வரிசை பெற்றுவரு
புலவன் யான்

நீரும் இப்பரிசு
பெற்று மீளவரல்
ஆகும் ஏகும்அவன்
முன்றில் வாய்,
நித்தி லச்சிகர
மாட மாளிகை
நெருங்கு கோபுரம்
மருங்கெ லாம்

ஆரு நிற்கும்உயர்
பனையும் நிற்கும்வளர்
வேம்பும் நிற்கும்அங்கு)
அருகிலே
அரக நிற்கும் அர
சைச்சு மந்தசில
அத்தி நிற்கும்அடை
யாள மே'

ஆறா நகரில் இருக்கும் வாணனைப் பேட்டி காண வந்த சோழ, சேர, பாண்டியர்கள் ஒதுங்கி ஒதுங்கிக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தை விளக்கத் தமிழ்நாட்டு மரங்கள் சில வந்து ஒரு கூத்துக் கூத்தாடி விட்டு போகின்றன.

III. பொதுவானவை

வார்த்தையும் அதன் கதையும்

மலைமேல் வனபோஜனத்துக்குப் போயிருந்தோம். ஒரு நண்பர் மூன்றாவது பாரத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த பையனை ஒரு பரீகைக்கு உள்ளாக் கினார்; அல்லி என்றால் என்ன என்று கேட்டார். ஒரு நீர்வாழ் மலர் என்று சொன்னான் பையன். நீர்வாழ் மலர் என்றால் என்ன என்று மறுபடி கேட்டார் நண்பர். தெரியாது என்று சொன்னான் பையன். அப்போது கொஞ்சம் எட்டி நின்ற மாடு மேய்க்கிற பையன், கீழே குளத்திலே தான் வேண்டிய மட்டும் அல்லி இருக்கே. குளம் பூராவும் ஒரே பூவாய் இருக்கு என்று சொன்னான்.

மாடு மேய்க்கிற பையனுக்கு நீர்வாழ் மலர் தெரியாது, பாடப் புஸ்தகம் தெரியாது, அரும்பதஉரை தெரியாது. ஆனால் அல்லி என்ற வார்த்தையின் பொருள் தெரியும்.

உண்மையில் அந்த வார்த்தைக்குப் பொருள் என்ன? நீர்வாழ் மலர் எல்லாம் வார்த்தை தானே.

பொருள் என்பது, குளத்தில் வெள்ளை வெளேர் என்று பூத்திருக்குமே பூ அதுதான்.

இனி அல்லி என்ற வார்த்தை எங்கே இருந்து பிறந்தது? அந்தப் பூவிலிருந்தே பிறந்தது.

பல்லாயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்குமுன் தமிழன் ஒருவன் பார்த்தான். ஓ அப்படியா இரவில் அல்லவா இது மலர்ந்திருக்கிறது! இந்த உண்மையை நண்பர்களிடம் சொல்லுவோம் என்று நடந்து போய் “அல்லி” என்றான். அல் என்றால் இரவு. அல்லும் பகலும் என்று நாமுந்தான் சொல்லுகிறோமே.

ஒரு வார்த்தை, பல்லாயிர வருஷங்களாக, ஒரு பூவோடு அகன்று போகாமல் ஒட்டி வந்திருக்கிறது. அதிசயந்தான்.

அல்லிப் பூவானது இன்றுவரை தன்னைப் பாதுகாத்து வந்திருக்கிறதல்லவா, தண்ணீர் எங்கே இருக்கிறது. எங்கே இருக்கிறது என்று தேடித்தேடித் தன்னைப் பாதுகாத்து வந்திருக்கிறது. பூவுக்கு உயிர் ஒட்டி வந்ததில் என்ன அதிசயம் இருக்கிறதோ அதுபோல ஒரு அதிசயந்தான் அதற்குப் பெயர் ஒட்டி வந்ததும்.

இந்த விதமாகத் தமிழ்வார்த்தைகளின் பிறப்பை விசாரிப்பதில் அபூர்வமான ரஸம். நிற்க.

* * *

ஒரு நாள் நண்பர்கள் ஏழெட்டுப் பேரோடு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தோம். இலையில் அப்பளத்தைப் போட்டார்கள். ஒருவர் அப்பளம் என்று எப்படி இதற்குப் பேர் வந்தது என்று கேட்டார். சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் ஆராய்ச்சியை எடுத்துவிட ஆரம்பித்தார்கள்.

அகலப்படலம் அப்பளம் என்று மருவியது என்றார் ஒருவர்.

பேஷ் பேஷ் ஆப்பிளிலிருந்து அப்பளம் வந்தது என்று சொல்லாமல் இப்படியாவது சொன்னீர்களே என்றார் அடுத்தவர்.

இன்னொருவரது ஹாஸ்யம் இதைவிட மேலாயிருந்தது. எப்படி?

உளுத்தமா உருண்டையைப் பலகையில் வைத்து குழுவியைக் கொண்டு உருட்ட ஆரம்பித்தாள் ஒரு அம்மாள். கைதான் குழுவியை உருட்டிக் கொண்டிருந்ததேயொழிய மனசு எங்கேயோ போய்க்கொண்டிருந்தது. வாயும் பொரிந்து கொண்டிருந்தது. அது காரணமாக மாவானது விரிந்துவிரிந்து கோணல்ச் சதுரமாய் முடிந்தது. வட்டமாய் இல்லாமல் கோணல்ச் சதுரத்துக்கு இங்கிலீஷில் ஆம்ளாங் என்று பெயர். அதிலிருந்து அப்பளம் வந்தது என்று ஒரு பட்டம் பறக்க விட்டார்.

அந்தச் சமயம் அருவியலிருந்து வந்த நண்பர் இலையில் உட்கார்ந்தார். அவர் பேச ஆரம்பித்தார்.

ம்லையாளத்தில் அரிசிக் கூழினால்ச் செய்த வடகத்தைக் கஞ்சி வடாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். உளுத்தம் பருப்பினால்ச் செய்யும்போது, பரப்படாம் (அதாவது பருப்பு வடகம்தான்) என்று

சொல்லுகிறார்கள். பர்ப்படாம் என்பதைப் பொதுகைமலைக்கு இப்பாலுள்ள நம்மவர் அப்பளாம் அப்பளம் என்றெல்லாம் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள் அவ்வளவுத்தான் என்று பேச்சை முடித்தார். சாப்பாட்டை விட அப்பளத்தைப் பற்றிய பேச்சு ரஸமாயிருந்தது.

அப்பளம் நம்மை ஏமாற்றி விட்டது. ஏமாற்றுகிற பிராணி ஒன்றை இனிப் பார்க்கலாம்.

* * *

குளவி என்றால் நமக்கு பயம், கொட்டிவிடும் என்பதால். ஆனால் கொட்டுவதால் குளவி என்று சொல்லுவதில், மோனை இருக்கிறதே ஒழிய பொருளோ, இலக்கணமோ இருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது.

இதோடு ஒத்து ஒலிக்கிற வார்த்தைகளைக் கொஞ்சம் பார்க்கலாம்.

கைக்குழந்தையைக் குளவி என்கிறோம். ஏன், குழைவாய் இருப்பதால் குளவி என்று வந்தது. இந்த அருமைக் குளவி போக அம்மிக் குளவி ஒன்று இருக்கிறது. கறிவேப்பிலையைக் குழைத்து விடும், சுக்கைக் குழைத்து விடும், வறுத்த துவரம் பருப்பையும் குழைத்துவிடும். அப்படிக் குழைத்து நமக்கு உதவுவதால் குளவி என்று பெயரிட்டார்கள்.

எப்படியோ அம்மிக் குளவி வந்து கைக்குழந்தையோடு ஒட்டிப் படுத்துக்கொண்டது.

இனிக் கொட்டுகிற குளவியின் பக்கம் போவோம்.

ஜன்னல்க் கதவில்க் குளவி கூடுகட்டுவதைப் பார்க்கலாம். தமிழ்அகராதியும் கூடு கட்டுவதற்கு நல்ல இடம் என்றுதான் எண்ணுகிறது. கூடு கட்டும்போது பயப்படாமல் உற்றுப் பார்த்தோமானால் அது செய்கிற காரியம் தெரியும்.

எப்படி அது மண்கொண்டு வருகிறது என்பதைக் கொஞ்சம் பார்க்கவேண்டும்.

தண்ணீருள்ள இடத்துக்கு அது போய் மெதுவான களி மண்ணைக் குழைக்கிறது. குழைத்த மண்ணை உருண்டையாக உருட்டுகிறது. உருண்டையாய் உருட்டிய மண்ணைத் தன் நாலு கையால் எடுத்துக்கொண்டு நம்முடைய ஜன்னல்க் கதவின் கிட்டே

வந்து, கட்டிக் கொண்டிருந்த கூட்டில் அப்பி விடுகிறது. இதை நாம் நன்றாய்ப் பார்க்கலாம்.

மண்ணைக் குழைத்துக் குழைத்துக் கூடு கட்டுவதால், குழவி என்றார்கள். கொட்டுகிற காரணத்தால், குழந்தையை விட்டுப் பிரிக்க வேண்டியிருந்தது. எப்படியும் பிரித்தாக வேண்டியிருந்தது. அதற்காகச் சிறப்பு முகரத்தைப் பொது ளகரமாக மாற்றிக் குளவி என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

இந்த விதமாகக் குளவிக்குச் சிறப்பு முகரம் போய் பொது ளகரம்தான் கிடைக்க நேர்ந்தது.

வேறு சிலருக்கு பொது ளகரம் போய், சிறப்பு முகரமே கிடைத்துவிட்டது. எப்படி?

ஆளுதல் என்றால் தன் வசமாக்கிக் கொண்டு காப்பாற்றுதல் என்று பொருள். இந்தப் பொருளில் தான் ஆண்டான், ஆண்டான் என்றும் ஆளவந்தான் என்றும் வார்த்தைகள். இந்த வார்த்தைகளை ஒட்டியே ஆள்வார் என்றும் சொன்னார்கள். பிறகு எப்படியோ பொது ளகரம் போய் சிறப்பு முகரம் வந்து புகுந்துவிட்டது. இப்போது சிறப்பு முகர ஒற்றோடு ஆழ்வார் என்று சொல்லுகிறோம், எழுதவும் செய்கிறோம்.

பக்தியினாலும் பாசரங்களினாலும் நம்மை ஆண்டார்கள் என்பது பொருளாயிருக்க, அதுபோய், பக்தியில் ஆழ்ந்தார்கள் என்று பொருள் சொல்லவும் சிலர் முன்வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்தப் பொருள் வேண்டாம். சிறப்பு முகரத்தை எழுத்துப்போலி என்ற இலக்கணமுறையில் வைத்து நம்மை ஆளுகிறவர்களே ஆழ்வார்கள் என்று சொல்லி விடலாம். நஷ்டம் அவர்களுக்கும் இல்லை, நமக்கும் இல்லை.

பாஷைகள் எல்லாமே அனாதிதான். ஒவ்வொரு பாஷைக் குரியவர்களும் எங்கள் பாஷையை ஆதிசுவன் பெற்றுவிட்டான் என்று சொல்லிக் கொள்ளலாம்.

ஆனால் இடையில் ஏற்பட்ட மாறுபாடுகளைப் பார்த்தால் மூலபாஷைக்கும் தற்காலத்தில் வழங்கும் பாஷைக்கும் சம்மந்தமே இல்லை என்று சொல்லத் தோன்றும்.

தமிழ் பாஷையிலும் மாறுபாடுகள் ஏற்பட்டுத்தான் இருக்கின்றன. ஆனாலும் பல வார்த்தைகள் பூர்வ உருவத்தை அப்படியே வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அது காரணமாக வார்த்தைகளின்

பிறப்பு வளர்ப்பைத் தெளிவாய்க் காண முடிகிறது உதாரணமாக வெற்றி என்கிற வார்த்தையை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். வெற்றி என்கிற வார்த்தை தமிழ் பாஷையில் ஏதோ தனித்து நிற்கிற வார்த்தை என்று சொல்லத் தோன்றும்.

கொஞ்சம் யோசனை பண்ணினால் உண்மைத் தெரியவரும்.

ஆதிகாலத்து மனிதனுக்குக் கண்ணால் பார்க்க முடியாமல் கருத்தில் மாத்திரம் நிற்கும் விஷயங்களைப் பற்றவாவது அவை களுக்குப் பெயர் கொடுக்கவாவது முடியாது. ஆகவே வெற்றிக்கு மூலம் வெல்லுகிற மனிதன்தான். வெல் என்பதிலிருந்து வெற்றி என்பது வந்தது. மறுபடியும் வெல்லும் செயலைப் பார்த்தால் அதற்கு மூலம் வேல் என்பது தெரிய வரும்.

பண்டைய மக்களுக்குப் போருக்குரிய ஆயுதம் கல்லும் கம்புமாகத்தான் இருந்தது. மக்களினம் எல்லாம் இந்த வகையான ஆயுதங்களைத்தான் கையாண்டு வந்தார்கள். பல்லாயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக அந்த நிலையில்த்தான் இருந்தது ஆயுதம். அப்படி இருக்கும்போது ஒரு இனத்தாருக்கு இரும்பைக் கண்டுபிடிக்க நேர்ந்தது. அந்த இரும்பை காயவைத்து வேலாக வடித்துக் கொள்ளவும் கற்றுக் கொண்டார்கள். வெகூர்மையாக வேல மரத்தின் முள்ளைப்போல் கூர்மையாக வடித்துக் கொள்ளவும் முடிந்தது. அவ்வளவுதான்.

அந்த வேலைக் கையில் எடுத்தார்கள். போருக்கும் போனார்கள். எதிரிகளும் அவர்களது கல்லும் கம்பும் போன இடம் தெரியாமல் போய்விட்டன.

வேலைக் கையாண்டவர்களுக்கு வெல்லுதல் எளிதாயிற்று. வெற்றி கிடைத்துவிட்டது.

தமிழ் பாஷை வேலையும் கையில் வைத்துக்கொண்டே இருக்கிறது. வெற்றி எப்படிப் பிறந்து வந்தது என்றும் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

மேலும் வெற்றியும் நம் கண்முன்னால் நின்றுகொண்டு நாங்கள் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லுகின்றன.

சிலவேளை நமக்கு ஒரு யோகம். உண்மையைக் காணவோ அதைச் சொல்லவோ ஆளில்லை நமக்குள். ஆனால் அயல் இடங்களிலிருந்து தூது வந்த மாதிரி வருகிறார்கள் சிலர்.

பத்துப் பதினைந்து வருஷங்களுக்குமுன் ரவீந்திர நாத்தாகூர் வந்தார். அவர் தமிழ்க்கவியைப் பற்றி ரொம்ப ரொம்பக் கேள்விப் பட்டவர். உலகத்திலேயே சிறந்த கவி தமிழ்க் கவி தான் என்று சொல்லியிருக்கிறார். சாந்தினிகேதனில் உள்ளவர்களுக்கெல்லாம் இப்படிச் சொன்ன காரியம் தெரியும்.

மேலும் அவர் சொல்லுவதுண்டு, தமிழ்நாடு சங்கீத மயமான நாடு என்பதாக. மிகப் பூர்வமான சங்கீதக் கலை வளர்ந்து வந்திருக்கிறது இங்கே என்பதும் அவருக்குத் தெரிந்த விஷயம். அவர் சென்னைக்கு வந்தார். தமிழ்நாட்டு சங்கீதத்தைக் கேட்க வேண்டும் என்று தன் விருப்பத்தை தெரிவித்தார். டாக்டர் சுப்பராயன் முதலானவர்கள், ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

அந்தக் காலத்தில் ரொம்பப் பேர்வாங்கிய பாகவதர் ராமநாதபுரம் ஸமஸ்தான வித்துவான் பூச்சி சீனிவாச ஐயங்கார். அவரையே பாட்டுக் கச்சேரி செய்ய ஏற்பாடு செய்தார்கள். தம்பூர், பிடில், மிருதங்கம் எல்லாவற்றோடுந்தான்.

பாட ஆரம்பித்தார் ஐயங்கார். அபாரமான வேலைகள், சங்கதிகள் எல்லாம் போட்டு நிறைத்தார் பாடலை.

ஒரு மணி நேரம் ஆயிற்று. தாகூர் பாட்டை நிறுத்தச் சொன்னார். பிறகு சொன்னார்: ஸ்வரம், சுருதி

எல்லாம் கணக்காகத்தான் இருக்கின்றன. தாளத்துக்கும் குறைவில்லை. ஆனால் கலைப்பண்பு (ஆர்ட்) கொஞ்சம்கூட இல்லை. இதை சங்கீதத்தோடு சேர்க்க முடியாது. வெறும் வேடிக்கைச் சிலம்பமாகத்தான் இருக்கிறது, என்று மிக்க வருத்தத்தோடு சொல்லி முடித்தார்.

ஆனால் தாகூர் வார்த்தை ஆருக்காவது விளங்கிற்றோ. அதான் இல்லை, பாடகரை நம்மவர்கள் ரொம்ப ரொம்ப மெச்சினார்கள். பூச்சி ஐயங்கார் பரம்பரைதான் இப்போதும் கச்சேரி களாகப் பரிணமத்திருக்கிறது.

பூச்சி ஐயங்காருக்குப் பதிலாக வீணை தனம்மாளைப் பாடச் செய்திருந்ததால் ஒரே வியப்பில் மூழ்கி இருப்பார் தாகூர். தமிழ்நாட்டைப் பற்றி நாம் கேட்டதெல்லாம் உண்மைதான் என்று ரொம்ப ரொம்ப சந்தோஷப்பட்டிருப்பார். ரவீந்திரநாத் தாகூர் காரியம் அப்படி இருக்கட்டும்.

சமீபத்தில் சென்ற டிசம்பர் மாதம் (1952), பிரஞ்சு சங்கீத நிபுணர் சென்னைக்கு வந்தார். அவருக்குக் கடவுள் என்றால் சங்கீதந்தான். மேல்நாட்டு சங்கீதம் மட்டும் என்றும், இந்தியாவில்தான் உண்மையான சங்கீதம் இருக்கிறது என்றும் கண்டு இந்தியாவுக்கே வந்தவர். சிவசாரன் என்று பேரையும் மாற்றி வைத்துக் கொண்டார்.

பௌரிஸ் யுனிவெர்சிட்டியில் கலந்து நம்முடைய சங்கீதத்தை ஆராய்ந்து வருபவர் அவர். தமிழ்நாட்டுக்கு வரவில்லை. கடைசியாக டிலம்பரில் வந்தார். சங்கீத விழாக்கள் சபைசபையாக நடந்துகொண்டிருந்தன. மிக்க அக்கறையோடும் பக்தியோடும் பாடல்களைக் கேட்டார்.

பிறகு பேசினார். பி.எஸ். ஹைஸ்கூலில் மியூஸிக் அக்காடமி சார்பில்ப் பேசினார்.

“நானும் பாடுகிறவர்களைக் கேட்டு வருகிறேன். இங்குள்ள சங்கீதம் மிக உயர்ந்தது. உலகத்திலேயே இதுபோல் இல்லை என்று துணிந்து சொல்லலாம். ஆனால் பாடுகிறவர்களே இல்லை என்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. மிகவும் வருந்த வேண்டிய காரியந்தான். ஏதோ சில உண்மையான தெய்வப் பாடல்களைக் கேட்க முடிந்தது. அவைகளும் மறைந்து போய்விடக்கூடாது. உடனே ரிக்கார்டு செய்து விடுங்கள்” என்று பேசி முடித்தார்.

அவருடைய அபிப்பிராயம்: தமிழ்நாட்டு சங்கீதம் மிக உயர்ந்த சங்கீதம், அதை இப்படி, பாழ் அடிக்கக்கூடாது என்பது தான்.

உண்மையைச் சொல்ல 500 மைலுக்கு அப்பாலிலிருந்து வரவேண்டும் ஆசாமி! எப்படி இருக்கிறது காரியம்!

மேலும் இந்தியாவில் எந்த இடத்தில் சங்கீதம் கேட்டாலும் திராவிட (தமிழ்) சங்கீதத்திலிருந்து வந்ததுதான் என்று அழுத்த மாய்ச் சொல்லுகிறார்.

பெர்ஷியாவிலிருந்து ஆரிய சங்கீதம் என்று எதுவும் வர வில்லை என்கிறார். கோயில்களில் கேட்கிற வேதபாராயணத்தை அவர் கேட்டிருக்க மாட்டார் என்று தெரிகிறது. கேட்டிருந்தால் பெர்ஷியாவிலிருந்து வந்திருக்கலாம் அது என்று சொல்லி யிருப்பார். வேதபாராயண சங்கீதத்தைக் கச்சேரிகளில் கேட்க முடியாது தானே.

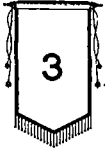
✽

✽

✽

நாம் ரொம்பவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம், ஆசிரியர் டானியலுவுக்கு.

■

மின்சாரத்தின் விந்தை

“சை யன்ஸ்” என்று சொல்லப்படுகிற அறிவியல் கலை. பொருள்களின் தன்மையையும் சக்திகளின் தன்மையையும் கண்டு வெளியிடமுயலும் கலை. சையன்ஸ் பற்றி விஷயங்கள் நமக்குத் தெரியவேண்டுமானால் அவைகளை நாம் நேர்நேராகவே கூர்ந்து பார்த்து அறிய முயலவேண்டும். நேர் நேராகவே பார்த்து அறிந்து கொள்ளாமல் வேறு ஏதாவது எளிய மார்க்கம் உண்டோ என்றால், கிடையாது என்று தான் சொல்லவேண்டும். ஆனால் சையன்ஸ்களை அப்படி நேர்முகமாக அறிந்துகொள்வதற்கு வேண்டிய வசதி தற்போது பள்ளிக்கூடங்களிலும் இல்லை; வேறு இடங்களிலும் இல்லைதான். அந்த வசதியை ஏற்படுத்தும் யுகம் இனிமேல் தான் பிறக்கவேணும். ஆனால் அப்படி ஒரு யுகம் பிறக்கும்வரையும் நாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சும்மா இருந்துவிட முடியுமா? முடியாது. நம்மைச் சுற்றியுள்ள விஷயங்களின் உள்ளான மர்மத்தை அறிந்துவிடவேண்டும் என்ற அவாவோ நம்முடைய மனசைச் சதா கிளறிய வண்ணமாக இருக்கிறது. புஸ்தகங்களின் மூலமாக அந்த அவாவைச் தீர்த்துக்கொள்ள முயலுகிறோம். இதற்கு புஸ்தகங்கள் வகைவகையாய் இருக்கின்றன ஆங்கிலத்தில். தமிழில் இல்லையென்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

சையன்ஸ் துக்கடாக்கள் என்று சொல்லக்கூடிய “அற்புத உலகம்” என்ற தமிழ்நூலை நண்பர் அப்பு

கலைமகள் இதழ்.

ஸ்வாமி ஐயர் அவர்கள் நமக்குச் சில மாசங்களுக்கு முன் உதவினார்கள். இப்போது மின்சாரத்தின் விந்தை என்ற நூலை உதவியிருக்கிறார்கள்.

தற்காலத்தை மின்சாரகாலம் என்று சொல்லுவார்கள். உண்மைதான், இடறி விழுந்தால் மின்சாரத்தின் மீதுதான் விழ வேண்டியிருக்கிறது. விளக்கெண்ணெய் விளக்குகளும் மண்ணெண்ணெய் விளக்குகளும் போன இடம் தெரியாமல் போய்விட்டன. ஒரு முளையைத் தட்ட வேண்டியது: வீடும் நகரும் அப்படியே ஒளிமயமாய் மாறிவிடுகின்றன. கச்சேரிகளில் தூங்கிவிடும் பங்காப் பையனைக் காணமுடியாது. தலைமேலே சுழலும் மின்சார விசிறி பையனை ஓட்டிவிட்டது. மின்சாரம் சமையல் செய்யவும் ஆரம்பித்துச் சமையல்காரரை ஓட்டிவிட்டு, விறகுக்கடையையும் அடைத்துவிடுமோ என்று பயப்பட வேண்டியிருக்கிறது. உலகத்தில் என்றும் இல்லாத மாறுதல்தான். அந்த அற்புத சக்தியை அறிய யாருக்கும் ஆத்திரம் இருப்பது இயல்பு.

“மின்சாரத்தின் விந்தை” நம்முடைய ஆத்திரத்தைத் தீர்க்கப் பார்க்கிறது. அநேகமாய்ப் பக்கந்தவறாது படங்கள். படங்களைக்கக் கூர்ந்து கவனித்து வியாசத்தையும் அக்கறையோடு வாசித்தால் விஷயம் விளங்கும். புஸ்தகம் 27 அதிகாரம் கொண்டது. 5வது அதிகாரம் காந்தம் என்னும் பொருள் பற்றிச் சொல்வது. இதிலிருந்து படிக்க ஆரம்பித்தால் மின்சாரத்தின் தத்துவமும் பல வேறுவகைப் பட்ட அதன் தொழில்களும் இன்ன என்று தெரியவரும். நேரான தமிழிலேயே எழுதியிருப்பதால் பாஷை சம்பந்தமாக யாதொரு கஷ்டமும் இராது. 27 அதிகாரங்களையும் படித்து முடித்த பிறகு தொடக்கத்திலுள்ள மின்சாரத்தின் சரித்திரப்பகுதிகளை வாசித்தால் அனுபவிக்கக் கூடியவையாய் இருக்கும். மின்சாரம் சம்பந்தமாக விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டுள்ள பெற்றோர்கள் ஏதாவது ஒரு படத்தை, (உதாரணம் : படம் 205, மின்சாரத்தின்னால் தண்ணீரைப் பிரித்தல் விஷயமாயுள்ளது) குழந்தைகளுக்குக் காட்டி விளக்கினால் அவர்கள் அதை எவ்வளவோ அனுபவிப்பார்கள். பெண்களும் அனுபவிக்கக்கூடும். அப்படியேதான் படம் 185: காற்றடைத்த விளக்கு; படம் 152: தந்தி அடிப்பதற்கு உதவும் ஒலிக்கருவி இவைகளும் வியப்பையும் ஆனந்தத்தையும் தரும்.

சையன்ஸ் படிப்பு, பள்ளிக்கூடத்துப் பெஞ்சுகளோடு நின்று விட்டால் அறிவுவளர்ச்சி அவ்வளவாக ஏற்பட்டு விடாது. வீட்டிலும் வீதியிலுமே சையன்ஸ் சம்பந்தமான ஆராய்ச்சி இருக்க வேண்டும். இருந்தால் விஷயங்களை அறிந்துவிட வேண்டும் என்ற பரபரப்பு உண்டாகி நாளடைவில் மாணவர் மேதாவிடிகள் ஆகக்கூடும். அப்புஸ்வாமி ஐயர் அவர்கள் உதவிய புஸ்தகம் அந்தப் பரபரப்பை உண்டாக்கும் என்று எதிர்பார்க்கலாம்.

தூற்காலத்தில் நம்முடைய முக்கியமான தொழில் எந்தப் பொருளையும் பிரித்துப்பிரித்து பார்ப்பதுதான் என்று சொல்லலாம். ஆயிரம், பதினாயிரம் என்று மதிப்பிடக்கூடிய வைரமணியைப் பிரித்துப் பார்த்து, எல்லாம் அடுப்புக்கரிதான் என்று சொல்லிவிடுகிறோம். உலகத்தில் ஒரு மூலையிலிருந்து மற்றொரு மூலைக்கு வானத்தில் வளைத்து மாட்டிய இந்திரவில்லைப் பிரித்துவிட்டு, எல்லாம் மேகத்தின் நீர்த்துளிகளே, பஞ்சவர்ணம் என்பதெல்லாம் சூரியனுடைய வெளேர் என்ற ஏகவர்ணந்தான், வேறான்றுமில்லை என்று தீர்த்து விடுகிறோம்.

டெலஸ்கோப் என்ற சேய்நோக்கியைச் சந்திரனைப் பார்த்துத் திருப்பவேண்டியதுதான். உடனே அதன் குளிர்ந்த மதிவதனம் எல்லாம் போய், கல்லும் கரடும், குன்றும் குழியுமாய்ப் போய்விடுகிறது. ரம்பை, ஊர்வசி, திலோத்தமை இவர்கள் வானுலகத்தில் இருந்தால் அவர்கள் முகங்களும் சேய்நோக்கியின் முன்பு சந்திரன் பட்ட பாடாகத்தான் முடியும்.

இந்த முறையில் சம்பிரதாயங்களைப் பார்த்தால், அதாவது உண்மையிலேயே யாதொரு அடிப்படையான முகாந்தரமும் இல்லாத வழக்க ஒழுக்கங்களைப் பார்த்தால், கேட்பானேன்? ஒன்றுமே மிஞ்சாதபடி மூன்று காலமும் பூஜ்யந்தான் என்று தீரும். சம்பிரதாயம் என்ற கானல்நீர் நமக்கு எதற்கு, அதைப் பின்பற்றிப் போவானேன், ஆராய்வதற்கு என்ன அவசியம், குட்டிச்சுவரில் முட்ட வெள்ளெழுத்தா என்றும்

சென்னை வானொலியில் ஆற்றிய உரை.

கேட்கலாம். இருந்தாலும் நமக்கு ரொம்பவும் உதவக்கூடிய சில விஷயங்கள் சாமானியமாகப் புலனாகாதபடி எங்கேயோ போய் ஒளிந்து கொண்டிருக்கலாம். சம்பிரதாயங்களில் அப்படி ஏதாவது ஒளிந்துகொண்டிருக்கிறதா என்று பார்ப்போம்.

சம்பிரதாயம் என்றால் என்ன?

தக்க காரணம்பற்றி வழக்கம் ஒன்று ஏற்பட்டிருந்தால் அதைச் சம்பிரதாயம் என்று சொல்லலாமா? கூடாது. வெயிலுக்கு மழைக்குக் குடைபிடிப்பதும், அப்படியானால், சம்பிரதாயம் என்றல்லவா சொல்லவேண்டி வரும்?

சரியான பக்கா சம்பிரதாயமென்றால் யாதொரு முகாந்தரமும் இல்லாமலே ஆதியில் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

சாலைகளிலும், வீதிகளிலும் வண்டி போகும்போது இடது பக்கமாகத்தான் போகவேண்டும் என்று ஒழுங்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. வண்டிகளுக்கு இடதுபக்கமாகப் போவதில் வலதுபக்கமாகப் போவதைவிட ஏதோ சௌகரியம் உண்டு என்று சொல்ல இடமே இல்லை. வலதுபக்கமாகவே எல்லா வண்டிகளும் போனால் ஆபத்து ஒன்றும் ஏற்பட்டு விடாதென்பது பிரான்ஸ் தேசத்திற்குப் போனால் தெரியவரும். அங்கே வண்டிகள் எல்லாம் வலதுபக்கமாகப் போகவேண்டும் என்பதுதான் விதி. இங்கிலாந்து தேசத்து ஒழுங்கோடு ஒட்டிய நம்முடைய நாட்டில் வண்டிகள் இடது பக்கமாகத்தான் போக வேண்டும் என்ற விதிக்கு முகாந்தர முறையில் ஒரு காரணமும் சொல்லமுடியாது. ஆகவே வண்டிகள் இடதுபக்கமாகப் போகவேண்டும் என்று ஏற்பட்ட ஏற்பாடே சம்பிரதாயத்திற்குச் சரியான உதாரணம்.

இந்தச் சம்பிரதாயத்தை ஐந்துநிமிஷம் நம்முடைய சென்னை நகரம் கைவிட நேர்ந்தால் என்ன விளையும் என்று சொல்லவும் வேண்டுமா? சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனுக்கு முன்னுள்ள வீதியில் என்ன களேபரம் எல்லாம் ஏற்பட்டு விடும்? டிராம்வண்டிகள், நூற்றுக் கணக்கான மோட்டார் வண்டிகள், மோட்டார் பஸ்கள், மாட்டு வண்டிகள், ரிக்ஷாக்கள், சன்னல் பின்னலாக அங்குமிங்குமாய் ஓடி ஒன்றோடொன்று முட்டியும், மோதியும், (வானையே கிழித்து விடும்படி ஹார்ன்களை ஊதி என்ன பயன்?) கடைசியில் ஒரு வண்டியில் பல வண்டிகளுமே சிக்கிக்கொண்டு (உயிர்ச்சேதத்தைப் பற்றி இங்கே சொல்ல வேண்டாம்) இடம்பெயர முடியாமல் எல்லா வண்டிகளும் அப்படி அப்படியே நின்றுவிடும். இந்தச்

சிக்கலை எடுக்க எத்தனை நாள் கார்ப்பொரேஷன் அதிகாரி களுக்குப் பிடிக்கும் என்று கணக்கிட்டுச் சொல்ல முடியாது. இதெல்லாம் ஒரு பொருளற்ற வெறும் சம்பிரதாயத்தை ஐந்து நிமிஷம் சென்னை நகரம் மறப்பதனால் ஏற்படக்கூடிய விபத்து.

ஆகவே சம்பிரதாயத்தினால் பிரயோசனம் உண்டென்று சொன்னால் குற்றமில்லை.

இடதுபக்கமாக வண்டி ஓட்டுதல் பற்றிய சம்பிரதாயம் மேல்நாட்டில் பூர்வத்தில் ஏற்பட்டு நம் நாட்டுக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட நல்ல காரியங்களில் ஒன்று.

நம்மவர்களும் இதுபோலவே நயமான சம்பிரதாயங்கள் வகுத்திருக்கிறார்கள். ஒரு சம்பிரதாயத்தைப் பல ஆயிர வருஷங் களுக்கு முன்னேயே நல்லமுறையில் ஏற்படுத்தினார்கள். கோவிலைச் சுற்றிவருகிறது என்றால் அப்படியும் இப்படியுமாகப் போகலாம் என்பது இல்லாமல், பிரதக்ஷிணமாகவே போகவேண்டும். சாமான்ய காலங்களில் இந்த ஒழுங்கின் பயன் இன்னது என்று புலப்படாமல் இருக்கலாம். ஆயிரக்கணக்கான பக்தர் குழாம் வந்து சச்சரவு இல்லாமல் பிரகாரம் சுற்றுகிற உத்ஸவ காலங்களில்தான் பயன் தெரியவரும்.

பிரதக்ஷிணம் அல்லது வலம் வருவது கோவிலோடு நின்று விடுவதில்லை. வீட்டில் நடக்கும் சடங்குகளில் எல்லாம் இந்த முறைதான் கையாளப்படுகிறது. ஊர்வலம் நகர்வலம் எல்லாமே புராதனமான சம்பிரதாயத்தைத் தழுவி நடக்கின்றன. மோட்டார் வண்டி ஓட்டுகிறவன் தப்பான பக்கமாக (ராங் சைடில்) ஓட்டினாலும் ஓட்டுவான்; கலியாண ஊர்வலத்தை அப்பிரதக்ஷிணமாக மறந்தாகிலும் கொண்டு போவானா?

சம்பிரதாயம் எதுவும் ஜனங்களுடைய ஒத்த அபிப்பிராயத் தையும் நடத்தையையும் ஓட்டி நிற்கிறது. அப்போது அதற்குப் பயன் உண்டாகிறது. நாளடைவில் எதிர்பாராத சக்தியும் ஏற்பட்டு விடுகிறது.

சாதாரணமாக நாம் பேசும் பாஷையை எடுத்துக் கொள்வோம். “நீர்” என்றும் “நெருப்பு” என்றும் இரண்டு வார்த்தைகள். எப்படியோ ஆதித் தமிழர் மழை பெய்து வந்த வஸ்துவுக்கு நீர் என்று பேர் வைத்தார்கள். கல்லும் இரும்பும் தேய்த்து வந்த வஸ்துவுக்கு நெருப்பு என்று பேரிட்டார்கள். மாறாக, மழை பெய்து நெருப்பு வந்தது என்று சொல்லியிருக்கலாம். சக்கி

முக்கியிலிருந்து நீர் வந்துவிட்டது என்றும் சந்தோஷத்தில் துள்ளி யிருக்கலாம். ஆனால் அப்படிச் செய்யவில்லை. அவ்வளவுதான்.

வார்த்தைகளை முன்னோர் வழக்கின்படி ஒட்டி வழங்குதல் சம்பிரதாயமல்லாமல் வேறென்ன? சம்பிரதாயத்தை உடைத்தெறிய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு யாராவது வார்த்தைகளை மாற்றி உபயோகப்படுத்துவார்களானால் வஸ்துக்களின் தன்மை மாறிப் போகாதுதான். நீர் சுட்டுவிடாது. நெருப்பு குளிர்ந்துவிடாது. ஆனால் தீயை அணைக்க வேண்டி வேலையாளை “நெருப்பை”க் கொண்டுவரக் கட்டளையிட்டால் வந்து சேர்வது சூரியன் குஞ்சு தான்! சாமான், சாம்பலாய்ப் போய்விடும்.

வழக்குக்கு மாறாக வார்த்தைகளை உபயோகப்படுத்து வதனால் உண்டாகக்கூடிய ஆபத்துகளை விட்டுவிட்டு, வழக்கோடு ஒட்டிய வார்த்தைகளின் நயங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் ஆராயலாம்:

ஆங்கிலேயர் காதலிகளைப் பார்த்து அருமையாகப் பேசும் போது வாத்தே (டக்) என்றும், புறாவே (டவ்) என்றும் சொல்லு வார்கள். ஆங்கிலப்பெண்கள் அதன் காரணமாகக் கோபப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை. வார்த்தைகளை அங்கீகரித்து அந்த ஆடவர்களை மணந்துகொள்ளக்கூடச் செய்கிறார்கள் தமிழ் மகளிருக்கோ வாத்தாவது புறவாவது என்று நிச்சயமாய் ஆங்காரம் பிறந்துவிடும். ஆனால் மயிலே குயிலே என்று அழைத்துவிட்டால் எவ்வளவோ திருப்தி. இந்தத் திருப்தி பெண்ணே என்ற இளைத்த சொல்லைச் சொல்லி அழைத்தால் ஏற்படுமா? மாட்டாது. இது தமிழ்மக்கள் ஏற்படுத்திய சம்பிரதாயம். இதில் உள்ள நயமே தனி.

வார்த்தைகளை அப்படியே விட்டுவிட்டுக் கவி என்பதைப் பார்ப்போம்.

ஒரு தேசத்துக்கு அடாவடித்தன்மையால் எல்லாச் செல்வமும் வந்துவிடலாம். பிரவாகமாகப் போகிற ஆறு ஒன்றைத் தடுத்து மடக்கி, நீர்வளம், நிலவளம், மின்சாரவளம், தொழில் வளம் எல்லாவற்றையும் பிறநாட்டாரிடமிருந்து கைப்பற்றிக் கொள்ளலாம். கவிவளத்தை மாத்திரம் பீரங்கி வாயிலாக வெல்லாம் கைப்பற்ற முடியாது. கேஷக்ஸ்பியர் ஆங்கிலேயருக்குத்தான்; கம்பர் தமிழ்நாட்டிலுள்ளவருக்குத்தான். மற்றவர்கள் இந்தக் கவிகளைப் பற்றி ஆசைப்படுவதெல்லாம் எட்டாப்பழத்துக்குக் கொட்டாவி விடுகிற கணக்குத்தான். கவிச்செல்வம் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் நமக்குக் குறைவில்லை. ஆனால் கவிகள் என்றால் சர்வாதிகாரியின்

கட்டளையால் கிடைத்துவிடக்கூடிய காரியமா? அல்ல. பல நூற்றாண்டுகளாகப் பழுத்துக் கனிந்து வரவேண்டியவை. தமிழில், வெண்பா என்றும், கலித்துறை என்றும் எத்தனையோ செய்யுள் வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. அவைகள் நெடுங்காலமாகத் தமிழ்ப் புலவர்கள் ரஸபாவத்தோடு கையாண்ட கருவிகள். அவைகளுக்குள்ள சக்திகளைப் பார்த்தால் ஏதோ தெய்வம் ஒன்று கவிக்கு உள்ளாக இருந்துகொண்டு பேசுவது போல் தோன்றும். செய்யுள் இனங்கள் எல்லாம் சம்பிரதாயத்தைத் தழுவினவையே வந்தவைகள். மரபுக்கு மாறாகச் செய்யுள் எழுதினால் பண்பட்ட செவிக்கு எவ்விதத்திலும் ஒவ்வாததாகவே முடியும். அவைகள் கவிகள் ஆகமாட்டா. தமிழ்ப் பாஷைக்கு மேல் வலியும், படிப்பவர் களுக்கு மனஎரிச்சலும் உண்டாக்கக்கூடிய சித்திரவதைக்குரிய கருவிகளாகவே இருக்கும்.

சங்கீதத்தைப் பற்றிப் பேசுவோமானால், அதுவும் பூர்வ சம்பிரதாயத்தை ஒட்டி இருந்தால்தான் நாம் சரியானபடி அனுபவிக்கக் கூடும். நம்முடைய தமிழ்நாட்டுச் சங்கீதம் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாகப் பண்பட்டு வந்தது. ராகங்களை எத்தனை விதமாக அவ்வளவு அழகாக வகுத்து வைத்திருக்கிறார்கள்! அவைகளிடையே இதர சங்கீதச் சரக்குகளைக் கலக்கலாகாது. கலந்தால் குறுணி வந்து கோட்டையைக் கெடுத்ததாகத்தான் முடியும். இரண்டு மாதத்துக்குமுன் பம்பாயிலிருந்து மேல்நாட்டு நிபுணர் லர் ரிச்சார்டு டெம்பிள் (Sir Richard Temple) ஒலிபரப்பியில் பேசியதை நாம் எக்காலத்திலும் மறந்துவிடக்கூடாது. “மேல் நாட்டிலிருந்து இரு கவர்ப்பட்ட கால் சரையை வேண்டுமானால் போட்டுக் கொள்ளுங்கள். எந்த அனுஷ்டானத்தை வேண்டுமானாலும் மேல்நாட்டிலிருந்து தருவித்து அனுஷ்டித்துக் கொள்ளுங்கள். வேண்டுமானால் மேல்நாட்டுப் பெண்ணையே மணந்து கொள்ளுங்கள். ஆனால் எக்காரணம் பற்றியும் மேல்நாட்டுச் சங்கீதத்தை மாத்திரம் கைக்கொள்ளாதல் என்பது உதவாது.” ஏனென்றால் அவர் சொல்லு கிறபடி சங்கீதம் என்பது ஒரு நாட்டாருடைய உயிர்நிலை. அதைப் போர்த்தெடுத்து வைத்துக் கொள்வது என்பது இயலாத காரியம்.

இந்த உத்தமமான கொள்கையைக் கவியிலும் சங்கீதத்திலும் போலவே சிற்பம், சித்திரம், ஓவியம், நடனம் முதலான எல்லா நற்கலைகள் சம்பந்தமாகவும் அனுசரிக்க வேண்டியது அவசியம்.

இப்படி எல்லாம், சம்பிரதாயம் ரொம்ப உபயோகமான விஷயம், நயமான விஷயம் என்று சொல்லும்போது நடவடிக்கைகளிலோ,

கிரியைகளிலோ, கலைகளிலோ எவ்வித மாறுதலும் கூடாது என்ற சித்தாந்தம் அல்ல. சம்பிரதாயங்களின் பாவத்தை, அதாவது, சாயலை வைத்துக்கொண்டு புதிய விஷயங்களைச் சிருஷ்டிக்கலாம் என்பது தான் பொருள்.

கொஞ்சம் உற்று நோக்குவோமானால் வண்டி ஓட்டு வதிலிருந்து பரதநாட்டியம் வரையும் சம்பிரதாயமே சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து அரசு செலுத்தி வருவதாகக் காண்போம். ஏன்? இயற்கை உலகைப் பார்த்தாலும் ஒவ்வொரு ஜீவராசியினுள்ளும், புல்லோ, மரமோ, எறும்போ, யானையோ ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு பூர்வ தத்துவம், அதாவது சம்பிரதாயம் உள்ளாக இருந்துகொண்டு அதை அடக்கி ஆளுவதைப் பார்க்கிறோம்.

காக்கினாடாவில் தமிழ்ச் சங்கீதம்

(சிதம்பரம் மாநாட்டில் தமிழ்ப்பாட்டு சம்பந்தமான முக்கியத் தீர்மானத்தைக் கொணர்ந்த டி.கே.சி. அவர்கள், ஆந்திரத்தில் தோன்றியுள்ள ரசமான எதிரொலியொன்றை இங்கே வர்ணிக்கிறார்.)

தமிழ்நாட்டில் மாத்திரம் விசித்திரமான சம்பவங்கள் நேருகின்றன என்று எண்ணியிருந்தோம். தெலுங்கு தேசத்திலும் விசித்திரமான சம்பவங்கள் நேருகின்றன என்று தெரியவருகிறது. ரொம்பத்திருப்தி. சென்ற கி.பி. ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பத்தோராம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் 14ஆம் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று “ஆந்திரா கலா பரீக்ஷித்” சங்க ஆதரவின் கீழ் ஆந்திரர்களாகச் சேர்ந்து காக்கினாடாவில் ஒரு கூட்டம் கூடினார்கள். எதற்காக? அரவவாடுகள் எல்லாரும் சேர்ந்து, தெற்கே எங்கேயோ உள்ள சிதம்பரம் என்ற ஊரில், “தமிழர்கள் கூடியிருக்கிற சபையில் தமிழ்ப்பாட்டே முக்கியமாகப் பாட வேண்டும்; அரவவாடுகளுக்குத் தெலுங்கு தெரியாதலால் தெலுங்குப் பாட்டுகளை அனுபவிக்க முடியவில்லை என்று பேசிக் கொண்டார்களாம்”. இந்த அபிப்பிராயங்களைக் கண்டிப்பதற்காகவே, மேலே சொன்ன கூட்டம் காக்கினாடாவில் கூடியது.

இனி இதுமாதிரி கண்டனக்கூட்டம் வங்காளத்தில் கூடும்; ஐக்கிய மாகாணத்தில் கூடும்; பஞ்சாபில், காஷ்மீரத்தில், குஜராத்தில், கன்னட மைசூரில், மலையாளத் திருவாங்கூரில், எங்குமே கூடும். ஜெர்மனியிலும் இத்தாலியிலும் காமட்ச்காவிலும் கூடிவிடுமோ என்றுதான் பயப்பட வேண்டி இருக்கிறது.

நாம் சொல்லவேண்டியதெல்லாம், “ஆந்திர சகோதரர்களே! தங்கள் கையைக் கொஞ்சம் கொடுங்கள். என் சந்தோஷத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக அதைக் குலுக்கவேண்டி இருக்கிறது. நீங்கள் நல்ல புத்திசாலிகள். உங்களுக்குள் தமிழ்ப் பாடலைப் பாடித் தொந்தரவு பண்ணிக் கொள்வதில்லை. தமிழ் விளங்காது என்று அப்படியே தமிழ்ப்பாட்டுகளை ஒதுக்கிவிடுகிறீர்கள். விளங்காத காரியத்தை விளங்கியதாகப் பாவித்துக்கொண்டு சங்கடப்படுறவன் தமிழன்தான். இந்த அப்பாவி தமிழனுக்கும் உங்களுடைய புத்தி சாலித்தனத்திலிருந்து கொஞ்சம் எடுத்து விநியோகம் பண்ணிவிடக் கூடாதா?” என்றுதான்.

நம்முடைய தெலுங்கு சகோதரர்களுக்கு வேறு என்ன காரியத்தை எடுத்துச் சொல்ல இருக்கிறது?

* * *

இதுவரையும் தமிழ்நாட்டில் நடந்த கச்சேரிகளில் (எல்லாம் சென்ற முப்பது வருஷமாகத்தான்) பாடுவதெல்லாம் தமிழ் அல்லாத இதர பாஷைகளில்தான். அப்பாவித் தமிழன், பாடகர் தமிழ்ப் பாட்டு பாடுவார் பாடுவார் என்று எதிர்பார்த்தவண்ணமாய் இருப்பான். ஏதோ சிலவேளை துக்கடா, சில்லரை என்றெல்லாம் பெயர் வைத்து, கடைசியில் ஐந்து நிமிஷம் பாடகர் தமிழ்ப்பாட்டுப் பாடுவார். சிலவேளை அதுவும் கிடையாது.

இடையிலே சிலர் பாடகரைத் தூர தேசத்துப் பாஷையிலெல்லாம் கூடப் பாடச்சொல்லுவார்கள். வங்காளி, இந்தி, மராட்டி, குஜராத்தி, இங்கிலீஷிலும் கூடப் பாடச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். நான் கண்ணாரக் கண்டிருக்கிறேன், காதாரக் கேட்டிருக்கிறேன்.

ஆனால், ஒரு கேள்வி. தமிழ்ப்பாடலுக்கு எதிர்ப் பிரசாரம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்களே தமிழர்கள் சிலர், அவர்கள் என்றைக்காவது தமிழ்ப்பாடல் பாடவில்லையே என்று கச்சேரியில் புகார் சொன்னதுண்டா? தமிழ்ப்பாட்டைப் பாடும்படி பாடகரைத் தூண்டியதுண்டா? இல்லை.

காரணம் என்ன? சங்கீத சபைகளில் தமிழைப் பற்றிப் பேசுகிறது அலௌகிகம், அவைதிகம் என்ற மனப்பாங்குதான். தமிழர்களுக்கு ஏன் இந்த மனப்பாங்கு வந்ததோ தெரியவில்லை. வங்காளிகளிடத்தில் இந்த மனப்பாங்கு உண்டா? மராட்டியரிடத்தில் இந்த மனப்பாங்கு உண்டா? காக்கினாடாத் தெலுங்கர்களிடத்தில்தான் இந்த மனப்பாங்குண்டா? கிடையாது? தமிழனுக்கு

மாத்திரம் இந்த சாபம் (வேறு என்ன சொல்லுகிறது) எங்கேயோ இருந்து வந்து தலையில் விழுந்திருக்கிறது.

கச்சேரிக்கு ஏற்பட்ட மூன்றுமணி நேரத்தையோ நாலு மணி நேரத்தையோ, நமக்கு விளங்காத பேர்கூடத் தெரியாத பாஷைகளுக்கெல்லாம் வழங்கிவிடலாம், அதில் ஒரு நஷ்டமுமில்லை. “ஆளுக்கொரு குட்டுக் குட்டினால் அடியேன் தலை மொட்டை” என்னும் பழமொழிப்படி தமிழ்ப்பாட்டுக்கு நேரமே கிடையாமல் போய்விடுகிறது.

மூன்றுமணி நேரம், நாலு மணிநேரம் தொடர்ந்து எழுத் தெழுத்தாக அனுபவிக்க வேண்டிய காரியத்தை விட்டு விட்டு ஏதோ மிதந்தவாறாக பாவமற்ற வெறும் சப்தத்தை மாத்திரம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறதென்றால், அருமையான காலத்தை வீணாக்குகிறோம் என்றுதான் பொருள்.

சப்தம் சப்தம் என்று சங்கீதத்தைப் பற்றி வாதாடிக் கொண்டிருக்கிறார்களே சில தமிழர்கள், அவர்களுையெல்லாம் ஒரு சோதனைக்கு உள்ளாக்கினால் நன்றாயிருக்கும்:

மேல்நாட்டு சங்கீதத்தில் உயர்ந்த பாடல்கள் இருக்கிறதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அந்த உயர்ந்த பாடல்களை ஒரு மண்டபத்தில் பாண்டுக்காரர்களை வாசிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். மேலே சொன்ன சப்தவாதிகளையெல்லாம் அழைத்து மண்டபத்தில் நல்ல ஆசனங்களில் அமரச் செய்ய வேண்டும். மண்டபத்துக் கதவுகளையெல்லாம் ஒட்டக்கூத்தருக்கான இரட்டைத் தாட்பாள்களைப் போட்டு அடைத்துப் பூட்டிவிட வேண்டும். பாண்டு மாஸ்டரை ஏவிவிட வேண்டியது. நாலுமணி நேரம் இடைவிடாமல் கச்சேரி நடக்க வேண்டியது. சுரம், லயம் இவைகளில் யாதொரு பிசுமும் இருக்காது. எல்லாம் கணக்குப்படி அமைந்ததுதானே பாண்டில்? யாராவது முணுமுணுத்தால், “அதெல்லாம் என்ன காரியம்? சங்கீதம் சப்தம் தானே? அது, அகில லோகங்களுக்கும் பொதுவான பாஷை அல்லவா? (யூனிவர்ஸல் லாங்வேஜ்)” என்று சொல்லி அமர்த்திவிட வேண்டும். இப்படியும் அப்படியும் திணறுவார்கள். இதை உத்தேசித்து மண்டபத்தில் குழப்பம் ஏற்படாது இருப்பதற்காக, முன்கூட்டி சிப்பாய்களைத்தான் நிறுத்தி வைத்திருப்போமே.

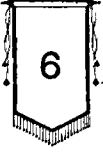
இந்த மாதிரி ஒரு தடவை சோதனை செய்துவிட்டால், சப்தவாதிகள் எல்லாரும் நம் பக்கமே சேர்ந்து விடுவார்கள்.

உலகத்தில் அநேககாரியங்கள் தனித்துவமாக இருக்கின்றன. இனிப்பு என்கிறது ஒரு தனித்தத்துவம்தான். அது தனியாக சீனிச் சர்க்கரையில் இருக்கிறது. இனிப்புத்தானே வேண்டுமென்றால், ஒரு வீசை சீனியை, தலை வாழை இலையில் குவித்து “சாப்பிடும் ஐயா” என்று சொன்னால், யாராவது சாப்பிட முடியுமா? உம்முடைய விருந்தும் வேண்டாம் ஒன்றும் வேண்டாம் என்று ஓடியே போய் விடுவோம் அல்லவா? இதர வஸ்துக்களோடு சேர்ந்து, ஹல்வா, ஜிலேபி, பாயசம், சர்க்கரைப்பொங்கல் என்றெல்லாம் வந்தால் தான் தின்று அனுபவிக்கமுடியும். அதேமாதிரி, சங்கீதம் தனித் தத்துவமாய் இருந்தபோதிலும், வார்த்தையோடும் உணர்ச்சியோடும் கலந்து வரும்போதுதான் நம்முடைய மனசைக் கவரும்.

“மேளத்தைக் கேட்கவில்லையே?” என்று கேட்டால், கோயில்களில் பாடுகிற பாடல்கள் பதம், திருப்புகழ், தேவாரம், காவடிச்சிந்து முதலிய பாடல்கள் நம்முடைய உள்ளத்தில் வார்த்தைகளோடு இருக்கின்றன. அவைகளின் எதிரொலி என்று சொல்லக்கூடியதையே மேளத்தில் கேட்கிறோம். முன்பின் தெரியாத பாடலை மேளத்தில் வாசித்தால் ஏதோ ஒருவிதமாகத் தான் கேட்போமே ஒழிய, அது நம்முடைய மனசைக் கவர்ந்து விட்டது என்று சொல்லமுடியாது. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நம்முடைய உள்ளத்தில் சாகித்யம் பதிந்துகிடக்கிறதோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு வாத்திய சங்கீதத்தை அனுபவிக்கிறோம், சங்கீதத்தின் தனித்தத்துவத்தை அனுபவிக்கிறோம், என்று ஏற்படும்.

சாகித்யம் உள்ளத்தில் பதியவேண்டுமானால் நம்முடைய சொந்தத் தாய்பாஷையில் தான் இருக்கவேண்டும். இதில் பேரம் பண்ணுவதற்கு இடமே இல்லை. காக்கினாடாத் தெலுங்கு சகோதரர்கள் இந்த விஷயத்தில் பேரம்பண்ணுவதே கிடையாது. பிரம்மா தங்களுக்குக் காது இரண்டைக் கொடுத்தது தெலுங்குப் பாட்டையே கேட்கத்தான், என்று சாதித்து விடுவார்கள். ஆனால், நம்முடைய தமிழ் நண்பர்களோ இரண்டு காது மாத்திரம் அல்ல, இருபது காது இருந்தாலும் எல்லாம் தெலுங்குப் பாட்டுக்காகத் தான் என்று சொல்லத் தயாராக இருக்கிறார்கள். எது எப்படி இருந்தாலும் இப்போது நடக்கிற விவாதம் எல்லாம் தமிழர் களையே பொறுத்தது. தெலுங்கர்களுக்கு யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை. ஆனாலும், தேள் கொட்டியது சிதம்பரத்தில், நெறி கட்டியது காக்கினாடாவில், ரொம்ப விசித்திரம்!

நாட்டில் சங்கீத மயம்!

பூமிக்குள் ஆங்காங்கு பல இடங்களில் ஒரு வஸ்து மயம் பரவிக் கிடக்கிறது. அந்த வஸ்துவின் மேல் நாலா பக்கத்தில் இருந்தும் அழுத்தம் ஏற்படுகிறது. கோடிக்கணக்கான வருஷம் அழுத்தம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. கடைசியாக அந்த வஸ்து விலிருந்து வைரம் ஒன்று விளைகிறது. வைரத்தின் சரித்திரம் இது.

தமிழ் மக்களுடைய உணர்ச்சி மயம் நெடுகிலும் இதயத்தில் பரவிக் கிடந்திருக்கிறது. பெரிய விஷயம் காரணமாக உணர்ச்சி மயம் ஏற்படலாம். சாமான்ய சின்ன விஷயம் காரணமாகவும் உணர்ச்சி மயம் ஏற்படலாம். அந்த உணர்ச்சி மயத்தில் ஆயிரக் கணக்கான வருஷமாகவே பாஷை வந்து அழுத்தம் கொடுக்கிறது. பாஷை வந்து அழுத்தம் கொடுக்கக் கொடுக்க உணர்ச்சிக்கு இறுக்கம் உண்டாகிறது. கடைசியில் உருவம் உண்டாகி விடுகிறது. அது தான் கவி.

கவியினுடைய பிரகாசம் வைரத்தின் பிரகாசத்தை விட மேல். அழியாத் தன்மையது கவி - வைரத்துக்கும் உண்டு ஒரு வகையில் அழியாத் தன்மை.

ஆகவே, விஷயம் எதாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் உணர்ச்சி மயம் இருந்தாக வேண்டும். உணர்ச்சி மாத்திரம் கவியாகாது. தமிழ்ப் பாஷை வந்து உணர்ச்சியோடு கலந்து உருவத்தைச் சிருஷ்டிக்கும் போதுதான் கவி பிறக்கிறது.

பாஷையைத்தான் கவிக்குச் சிருஷ்டிகர்த்தா என்று சொல்ல வேண்டும்.

இந்த ஒரு உண்மையை, அதாவது பாஷையின் செயலே கவி என்ற உண்மையை மனசில் வைத்துக் கொள்ளுவோமானால் (கவிஞரைக் கொஞ்சம் ஒதுக்கி வைத்தே பார்க்க வேண்டும்) உண்மைக் கவி இன்னதென்று உணர்ந்து கொள்ள முடியும். பூரணமாய் அனுபவிக்க முடியும். அல்லாதபகும் விஷயம்தான் பிரதானம் என்று பட்டுவிடும். சிருஷ்டி தத்துவமும் மாயமாய் மறைந்து விடும். ஓவியம் மறைந்து விடும். கல்லும் செம்பும் மிஞ்சும்.

இந்த உண்மைகளைத் தமிழ்க் கவிகள் எளிதாய் எடுத்துக் காட்டும் நமக்கு.

கடவுளைப் பற்றி ரவீந்திரநாத் தாகூர் சொல்லும் போது, “கடவுளே! எவ்வளவு எளிமையாக இருக்கிறீர் நீர். கவி ஒன்றைப் போலல்லவா எளிமையாய் இருக்கிறீர்” என்று வியக்கிறார். “தமிழ்க் கவி ஒன்றைப் போலல்லவா இருக்கிறீர்” என்று சொல்லத் தோன்றும் நமக்கு.

இந்த எளிமை காரணமாகவே தமிழ்க் கவி நம்மோடு ஒரவு கொண்டாடி ஒட்டிக் கொள்ளுகிறது. ஒரு வாரத்திற்கல்ல. ஆயுள் முழுதுமே.

*

*

*

தற்போது தமிழ்நாட்டில் ஒரு புது அனுபவத்தைப் பார்க்கிறோம். எவ்வளவு சிறிய கிராமமாய் இருந்தாலும், பட்டிக்காடாய் இருந்தாலும் சினிமாக் கொட்டகை வந்து முகாம் போட்டுக் போகிறது. சினிமாப் பாடல்கள் நாலா பக்கமும் கேட்கிறது.

ஆடு மேய்க்கிற பையன்கள், மாடு மேய்க்கிற பையன்கள் பாடல்த்துணுக்குகளைத் தினம் தினம் இரவில் கேட்கிறான். பாடல்கள் மனசில் பதிந்து விடுகின்றன. ஏதோ பாடல்கள் நல்ல பாடல்கள் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. மெட்டோடு பாடல் பதிந்து விடுகிறது மனசில்.

ஊரில் இருந்து இரண்டு மைல் தூரத்தில் மேய்ச்சல்க்காடு. குன்றுகளுக்கிடையே காடு. அந்தப் பக்கமாக நாம் பிரயாணம் செய்ய நேரும் போது மேலே சொன்ன ஆடு மேய்க்கிற பையன் பாடுகிறான். சினிமாப் பாடல்களைத் தான்.

தமிழ்நாடு முழுதுமே நாட்டுப் புறங்களில் இந்த அனுபவத்தைப் பார்க்கலாம்.

ஆகவே, பாடல்கள் என்ன பாடல்களாய் இருந்தாலும், என்ன மெட்டுகளாய் இருந்தாலும் ஹந்துஸ்தானி மெட்டாய் இருந்தாலும் சரி, இங்கிலீஷ் மெட்டாய் இருந்தாலும் சரி, தமிழோடு கலந்து கொள்ளுமானால் எளிதில் நாடெங்கும் பரவி விடும் என்பது தெரிய வருகிறது. தமிழ் மெட்டாய் இருந்து விட்டால் சொல்லவே வேண்டாம். வெகு லகுவாய்ப் பரவி விடும். இனி,

தமிழ்நாட்டில் கோயில்களிலும், உற்சவங்களிலும், பூஜை மடங்களிலும் வீடுகளிலும் தேவார திருவாசகப் பாடல்கள் அழகான ராகங்களோடு ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும். சிறு பையன்கள் எல்லாரும் கேட்டு அனுபவிப்பார்கள். அப்படியே போன போன இடமெல்லாம், ஆறோ குளமோ காடோ மேடோ அங்கொரடி இங்கொரடி என்று பாடுவார்கள். இது அந்தக் காலத்துத் தமிழ்நாட்டு அனுபவம் - அந்தக் காலம் என்றால் நூறு வருஷத்து முன்தான்.

இந்த அனுபவத்தில் இருந்து ஒரு ஆனந்த உணர்ச்சி உண்டாகிறது. அந்த உணர்ச்சியோடு தமிழ்ப் பாஷை கலக்கிறது. ஒரு தனியான அழகிய உருவம் பிறக்கிறது. பண்பட்ட தமிழ் செய்து ஒரு உருவம்.

* * *

மதுரைப் பக்கம் சாலை வழியாக நடந்து போகிறோம். ஏதோ வீணையை வைத்துத் தெளிந்த முறையில் ஒரு தமிழ்ப்பாடலை வாசித்த மாதிரி சப்தம் வருகிறது. சிறிது தூரம் போக வேறொரு பாடல் வருகிறது. மரத்தில் இருந்து இன்னும் எட்டிப் போக இன்னும் ஒரு பாடல், இப்படியாகப் பாடல்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஆடல் புரிந்தான்
அரன் என்றும் ;

அடுத்தாற் போல் அப்பர், சுந்தர், சம்பந்தர் இவர்கள் பாடலைப் பற்றி ஒரு பாராட்டு, அதன் பிறகு மதுரையில் சொக்க லிங்கேசுவரர் நரிகளைக் குதிரைகளாக்கி (வாசி - குதிரை) அந்தக் குதிரைகளுக்கே பலவித நடைகள் (காலப், டராத், கான்டர்) பழக்கிப் பயிற்சி கொடுக்கிறார் என்பதாகப் பாடல்.

ஆடல் புரிந்தான்
அரன் என்றும், மூவர்தமிழ்ப்
பாடல் உகந்தான்

பரன்என்றும் - கூடலிலே
நன்னரி வாசிக்கு
நடைபயிற்றி னான்என்றும்
கின்னரிவா சிக்கும்
கிளி

(ஆடல் புரிந்தான் அரன் என்றும்: எங்குமாய் உள்ள சிற்றம் பலத்தில் நடைம் செய்தான் சிவபெருமான், பரன்: இறைவன்.

கூடலில்: மதுரையில்; நன்னரி வாசிக்கு: நரிகளையே அழகிய குதிரைகளாகச் செய்து அவைகளுக்கு; நடை பயிற்றினான் என்றும்: பலவித நடைகளைக் கற்பித்தான் என்றும்; நரியைக் குதிரையாக ஆக்கினது புராணக் கதை. ஆனாலும் ஒரு பெரிய உண்மையைக் காட்ட வந்த கதை. நான் என்னும் ஆணவத்தை மாற்றிக் கடவுள் தத்துவமாக ஒரு ஆன்மாவை ஆக்குவது, நரியை அரபிக் குதிரையாக ஆக்குவது போலத்தான்! அவ்வளவு முடியாத காரியம்! ஆனாலும் இறைவன் சந்நிதியில் அது நிகழ்ந்து விடுகிறது என்ற பெரிய உண்மையை விளக்க வந்ததுதான் கதை.

கின்னரி வாசிக்கும் கிளி : வீணையை வைத்து வாசிக்கக் கேட்கிறோம் - வாசிக்கிறது யார்? மக்கள் அல்ல, கிளிகள் தான்).

சமயப் பாடல்கள் மக்களிடம் சாமான்ய மக்களிடமுமே இசையோடு வழங்கி வந்தன என்ற உண்மையைக் கிளியின் வாயிலாகச் சொல்லுகிறது பாடல், அற்புதமான கவி உருவம்!

தமிழில் அனேக விஷயங்களுக்கு வார்த்தை இல்லையே என்று நம்மவர்களில் அநேகர் வருந்துகிறார்கள். சயன்ஸ்கள் சம்பந்தமாகப் பதங்கள் இல்லை என்ற காரணத்தால், புதிதாகப் பதங்கள் உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்காக எவ்வளவோ பிரயாசையெடுத்துக் கொண்டும் வருகிறார்கள். இது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம்.

இதற்கு மத்தியில் ஒரு பையன், “ஹியர் ஹியர்” என்று உத்ஸாகத்தோடு ஆரவாரிக்கிறோமே, ஒருவர் ஆங்கிலத்தில் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது? அந்த ‘ஹியர் ஹியர்’ என்பதற்குப் பதிலாகத் தமிழில் என்ன ஐயா சொல்லுவீர்கள்?” என்று கேட்டான். மொழி பெயர்ப்பில் தீவிர நம்பிக்கை கொண்ட புலவர் நண்பர், “கேண்மின் கேண்மின் என்று சொல்லலாம்” என்று உடனே கூறிவிட்டார். பையன் “அப்படி ‘கேண்மின் கேண்மின்’ என்று யாராவது எந்தச் சந்தர்ப்ப திலாவது சொல்கிறார்களா?” என்று கேட்டான், “ஒருவரும் சொல்வதில்லைதான். அதனால் என்ன? சும்மாச் சொல்லலாம்” என்றார் புலவர். “தக்க மனுஷர்கள் கூடிய சபையில் நீங்கள் “கேண்மின் கேண்மின்” என்று கூசாமல் சொல்லுவீர்களா? சொல்ல நேர்ந்தால், சபையில் உள்ளவர்களெல்லோரும் உங்களைப் பார்த்துத் திரும்ப மாட்டார்களா? உள்ளுக்குள்ளாவது சிரிக்காமல் இருப்பார்களா?” என்று பையன் கெண்டை பண்ண ஆரம்பித்துவிட்டான். நண்பருக்கும் பதில் ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல்தான் போய்விட்டது. பையன் அதிலிருந்து ஆரம்பித்தான்

ஒரு தர்க்கம். “எப்போது ‘ஹியர் ஹியர்’ என்ற தொடருக்குத் தமிழில் ஏற்ற பதம் இல்லையோ, தமிழர்களுக்குப் பேச்சுத் திறம் இல்லை என்றும், அதைவிட, பேசும் பேச்சைச் கேட்டு அனுபவிக்கும் திறம் இல்லை என்றும் ஏற்பட்டு விட்டதல்லவா?” என்று ஒரு போடு போட்டான்.

ஆங்கிலேயர் ஒருவர் தமிழ் முனிஷியைப் பார்த்து, “‘தாங்க்யூ’ என்ற நன்றிகூறும் ஆங்கிலச் சொற்றொடருக்குத் தமிழ் என்ன?” என்று கேட்டாராம். முனிஷி “அதற்குத் தமிழ் இல்லை” என்றாராம். ஆங்கிலேயர் அதன்பேரில், “என்ன! ‘தாங்க்யூ’ என்பதற்குத் தமிழ் இல்லையா? ஓகோ, சரிதான். உங்களுக்கு நன்றி பாராட்டுகிற தன்மையே கிடையாது! அவ்வளவுதான்” என்று முடிவு கட்டிவிட்டாராம். அந்த ஆங்கிலேயர் தர்க்க சாஸ்திரத்தில் ரொம்ப ரொம்ப நிபுணராய் இருந்திருக்க வேண்டும். நம்முடைய பையனும் பள்ளிக்கூடத்தில் தர்க்க சாஸ்திரத்தையே பாடமாகப் படித்தானோ என்னமோ?

உத்ஸாகத்தைத் தெரிவிக்கிற தமிழ் வார்த்தைகளைக் கேட்கும் சந்தர்ப்பம் நகரவாசிகளுக்கு இருந்திராது. ஆங்கில மயத்திலேயேதான் முழுகிக் கிடக்கிறார்களே. சுவாசிப்பதற்கு வேண்டிய காற்றைக்கூட இங்கிலாந்து தேசத்திலிருந்து எழுதி வருத்தாததுதான் ஒரு குறை. தமிழர்களுக்கு உத்ஸாகமான உணர்ச்சி எவ்வளவோ இருக்கிறது என்பதும், அந்த உணர்ச்சியைத் தெளிவான முறையில் தெரிவிக்கிறார்களென்பதும், ரயிலடியை விட்டு விலகி இருபது முப்பது மைல்களுக்கு அப்பால் இருக்கிற கிராமத்துக்குப் போனால் தெரியவரும். அங்கே பொதுச் சாவடிகளிலும், திண்ணைகளிலும், சூரியோதயத்திலிருந்து நடுநிசி வரையும், அரட்டைக் கச்சேரிகள் தொடர்ச்சியாய் நடந்து கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். அங்கே பேசும் பேச்சில் இருக்கிற வேகமும் நயமும், நகரத்தில் பேசும் நாகரிகப் பேச்சில் இல்லை என்றால் மிகை அல்ல. உள்ளத்தில் உள்ள விஷயம் அப்படியே வாக்கில் வரும். அப்படி வரும் வார்த்தைக்கு நயம் உண்டு, வேகம் உண்டு, ஜீவன் உண்டு.

சாவடியிலோ, திண்ணையிலோ, ஒருவர் உட்கார்ந்து கொண்டு ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி ஆர்வத்தோடு பேசிக் கொண்டிருப்பார். விஷயத்தில் உள்ள சந்தேகம் நிவர்த்தியாகி நிவர்த்தியாகித் தெளிவுபட்டுக் கொண்டுவரும். கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கும் மனசில் ஒளிபரவிப் பேசுகிறவருடன் ஆளோடு ஆளாய்க் கலந்து விஷயம் ஓடுகிற ஓட்டத்தில் இழுபட்ட நிலையில்

இருப்பார்கள். கேட்கிற ஒவ்வொருவரும் தாங்களேதான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்ற நினைப்பில் இருப்பார்கள். அப்போது வரும் வார்த்தை:

“கேளுங்கள், கேளுங்கள்!” என்று சொல்லுவார் கீழ்ச் சுவரில் சாய்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒருவர். உடனே மேலச்சுவரில் சாய்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆசாமியிடமிருந்து, “கேளுங்கள் ஐயா, கேளுங்கள்!” என்ற எதிரொலி வரும். ‘கேண்மின்’ என்று வராது. ‘கேண்மினோ’ வராது; ‘ஹியர் ஹியர்’ வரவே வராது.

நண்பர்கள் கூடிப் பேசுகிற இடம் போகட்டும்; பிரசங்க மேடை போகட்டும்; பாகவதர் பாடுகிற பாட்டுக் கச்சேரிக்குப் போவோமானால், அங்கே அனுபவிக்கிற ஆனந்தத்தைத் தமிழ் வார்த்தைகளில் வெளியிடுவது உண்டா, இக்காலத்தில்? கிடையாது. எல்லாம் இந்துஸ்தானிதான்; ‘பலே பலே’ ‘பேஷ்! சபாஷ்!’ இந்துஸ்தானி லேசாய் அங்கொரு வார்த்தை இங்கொரு வார்த்தை கற்றுக்கொண்ட ஆங்கிலேய தளகர்த்தர் யாராவது கச்சேரிக்கு வந்திருந்தால், தெலுங்குப் பாட்டை எல்லாம் இந்துஸ்தானிப் பாட்டு என்று நம்பிக்கொண்டு, அதனால்தான் எல்லோரும் பாடகரை இந்துஸ்தானியிலேயே உத்ஸாகப் படுத்து கிறார்கள் என்று எண்ணிவிடுவார். ‘போதாக்குறைக்கு பொன்னியும் வந்தது’ என்றபடி, முதலிலிருந்தே தமிழ்ப் பாட்டு ஒன்றுகூடப் பாடாமல், முடிக்கப்போகிற தருணத்தில், இரண்டு மூன்று இந்துஸ்தானிப் பாட்டுக்களையும் பாகவதர் பாடிவிடுவார். நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் தமிழர்களாய்க் கூடியிருக்கிற சபையில், பாகவதரே தமிழ்ப் பாட்டுப் பாடக்கூடாது என்று சித்தாந்தப் படுத்திக்கொண்டு பாடிவரும்போது, கேட்கிற வர்கள் தங்கள் ஆனந்தத்தையும் ஆத்திரத்தையும் தமிழில் தெரிவிப்பது என்றால் அது லௌகிகமாகுமா? ‘காபிடல்’, ‘எக்ஸலெண்ட்’ என்று இங்கிலீஷில் தீர்மானம் கொடுத்தாலும் குற்றமில்லை; வைதீக சதாகலா க்ஷேபத்துக்குக் கூடக் குற்றமில்லை.

இந்தக் கட்டத்தில் நம்முடைய பையன் என்ன சொல்லுவான் ‘ஸபாஷ், பலே பேஷ்’ - இதற்கெல்லாம் தமிழே கிடையாது என்று சாதித்துவிடுவான். இதிலிருந்து, “சங்கீதமும் சங்கீத உணர்ச்சியும் நமக்குக் கிடையாது” என்றும் தீர்ப்புச் சொல்லிவிடுவான். ஆனால் இப்போது, அயல்நாட்டார்கூட, தமிழ்நாட்டில் மிகச் சிறந்த சங்கீதமும் சங்கீத உணர்ச்சியும் இருக்கிறதென்றும் நெடுகிலும்

இருந்து வந்திருக்கிறதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ரவீந்திரநாத தாகூர் தமிழ் நாட்டைக் குறித்துச் சொல்லும்போது, 'தமிழகம் இசையகம்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

தமிழ்நாட்டில் எந்த ஊரிலும், அது எவ்வளவு சிறு ஊராய் இருந்தாலும், கோயில் ஒன்று உண்டு. அதில் சேவிப்பதற்காக மேளமும், சின்ன மேளமும் (பரத நாட்டியம்) ஏற்படுத்தி மானியமும் விட்டிருக்கிறார்கள். இந்த சர்வ வியாபகமான ஏற்பாடு உலகத்தில் வேறு எங்குமே சங்கீதத்துக்கு இல்லை என்று சொன்னால் பொருந்தவே செய்யும். இந்த வியாபகம் உண்டாவதற்குப் பல்லாயிரக்கணக்கான வருஷம் வேண்டும். பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களைப் பார்த்தால்த் தமிழ் நாட்டில்ச் சங்கீத வளர்ச்சியும் சங்கீத உணர்ச்சியும் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்னமே அபரிமிதமாய் இருந்திருப்பதாகத் தெரியவரும். அப்படியானால் சங்கீதத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, தமிழர்கள் தங்களுடைய ஆனந்த உணர்ச்சியை வெளியிட முடியாமலக் கற்சிலைகள் மாதிரி ஒரே மௌனமாகவா இருந்திருப்பார்கள்? "நன்றாய் இருக்கிறது", "ரொம்ப நன்றாய் இருக்கிறது" என்று சொல்லுவார்கள், "ஆகா! ஆகா! ஆகா!" என்று ஆர்ப்பரிப்பார்கள். "அட்டா! அட்டா!" என்று அரற்றுவார்கள்.

"எப்படி இருக்கிறது! இதல்லவா பாட்டு!" என்று வியப்பார்கள். 'தேனோ, பாலோ, அமிர்தமோ!' என்று பருக மாட்டார்களா? அவர்களுக்கு இவ்வளவும், இதற்கு மேலும், வாயாரச் சொல்லி அனுபவிக்க எளிதாயும் இருந்திருக்கும். ஏனென்றால் வாயை அடைத்து விடுவதற்கு, அந்தக் காலத்தில், வெற்றிலை பாக்கு இப்போதுள்ள அளவு கிடையாது. புகையிலை கிடையவே கிடையாது; புகைபிடிப்பதைப் பற்றிப் பேசவே வேண்டாம்.

உதலாகத்தைக் காட்டுவதற்கு வெள்ளைக்காரர்களிடமிருந்து ஒரு வார்த்தை கற்றிருக்கிறோம். ரயிலடியில் அடிக்கடி கேட்கலாம். யாராவது பெரிய உத்தியோகஸ்தர் ஊரைவிட்டுப் புறப்படும்போது ஒரு கூச்சல்: 'ஹிப் ஹிப் ஹூரே, ஹிப் ஹிப் ஹூரே' என்று கூச்சல் இடுவார்கள். நானும் கத்தியிருக்கிறேன். ஆனால், அதன் பொருள் இன்னமும் தெரியாது. மேல்நாட்டுச் சம்பிரதாயப்படி கத்தினால் ஒருவேளை பொருள் தெரியவரலாம்; அதாவது சாராயத்தை மண்டிவிட்டு விக்கலெடுத்துக் கிடக்கும் போது கத்தினால், அந்தத்

தொனியின் பொருள் தெரியலாம். பச்சைத் தண்ணீருக்கு அது எங்கே தெரியப் போகிறது?

நம்மவர்களும் முற்காலத்தில் தங்கள் உத்ஸாகத்தை வெளியிட ஒருவிதமாக ஆராவரம் செய்திருக்கிறார்கள். முக்கியமாக, வெற்றியைக் கொண்டாடும்போது ஆரவாரிப்பது வழக்கம். யானைமேல் நின்றுகொண்டு 'நாவலோ நாவல்' என்று வீரன் சொல்லுவான். சேனை வீரர் அத்தனைபேரும் அதை ஒட்டி 'நாவலோ நாவல்' என்று ஒலிப்பார்கள். இந்தவிதமாக ஒலிப்பதற்கு நாவலித்தல் என்று பெயர்.

தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார் கடவுள் அடியார்களின் எக்களிப்பைச் சொல்லும்போது, எமனுடைய தூதர்களையே கொன்று வீழ்த்தி, உடல் வேறு தலை வேறாக ஆக்கி, அந்தத் தலைகளைப் பெருங் குவியலாகக் குவித்து, அந்தக் குவியலின் மேலேயே நின்றுகொண்டு, 'நாவலோ நாவல்!' என்று வெற்றி முழக்கம் செய்து, சுற்றிச் சுழன்று ஆடுவார்கள் அடியார்கள் என்று குறிக்கிறார் :

“நாவலிட் டுழிதர் கின்றோம்
நமன்தமர் தலைகள் மீதே!”

இந்த நாவலிப்புக்கு முன், 'ஹிப்ஹிப்ஹுரே' எல்லாம் நிற்குமா?

'ஜே ஜே' என்கிற முழக்கம் ஒன்றும் தற்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் அடிக்கடி கேட்கிறோம். பொருத்தமான சந்தர்ப்பங்களிலே பல தடவையும் ஆர்வத்தோடேயே முழக்கி, 'ஜே' ஒலிக்கு ஒருவித சக்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

பண்டைத் தமிழர்களும் வெற்றியை மிக்க ஆர்வத்தோடு பாராட்டி இருக்கிறார்கள். வெகு அழகான முறையிலும் அதை முழக்கியிருக்கிறார்கள். திருவள்ளுவருடைய குறளை வியந்து வியந்து ஒரு புலவர் பரவச நிலையில் நின்று கூறும் வாழ்த்துப்பாவின் இதய பாவமும் அழகும் எப்படி இருக்கிறது என்று பார்க்கலாம்.

மழையோடு பசுக்களை வாழ்த்துகிறார். மறைநூல்களோடு தத்துவ நூல்களை வாழ்த்துகிறார். அரசரோடு குடிகளையும் சேர்த்து சேர்த்து வாழ்த்திவிட்டு, தன் தெய்வ குரவரான திருவள்ளுவரிடம் வருவதைப் பாருங்கள்.

“வாழிமழை ஆன் இனங்கள்
வாழிமறை ஆகமங்கள்
வாழிமனு நீதிமன்னர்
மன்பதைகள் - வாழியரோ!
தெள்ளுகுறள்ச் செந்தேன்
செவிகுளிரப் பெய்ததிரு
வள்ளுவனார் பாத
மலர்”

இந்த வெண்பாவின் தனிச் சீர் ‘வாழியரோ’ என்று அமைந்ததில் வரும் ‘அரோ’ என்னும் முடிவு, கவியின் ஆர்வத்தை எப்படி விண்ணுக்கே தூக்கிவிட்டு விடுகிறது! தற்காலத்துக் கவியான பாரதியாரும் தமிழர்களுடைய வாழ்த்தொலியை எவ்வளவாக ஈடுபட்டு அனுபவித்திருக்கிறார் என்பது,

“வானம் அளந்த(து) அனைத்தும் அளந்திடும்
வண்மொழி வாழிய வே!
எங்கள் தாய்மொழி எங்கள் தாய்மொழி
என்றென்றும் வாழியவே”

என்று வாய் நிறைந்த, உளம் நிறைந்த வாழ்த்திலிருந்து தெரிய வரும்.

தமிழர் கடவுளிடத்துக் காட்டி வந்திருக்கிற பக்தி ஆவேசத் தைக் குறிக்கும் சொல்லும் சொற்றொடரும் தனியான நயமும் வலியும் பெற்றவைகளாய் இருக்கின்றன. பல்லாண்டு கூறுகிற தென்றால் அதிலே ஒரு மந்திர சக்தி. கால வரையறை எல்லாம் கடந்த நித்திய வஸ்துவுக்கு,

“பல்லாண் டென்னும் பதம்கடந் தானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுது மே”

என்று அடியார் பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

“அஞ்சேல் என்றிங்(கு) அருளாய் போற்றி
நஞ்சே அமுதா நயந்தாய் போற்றி
அத்தா போற்றி ஐயா போற்றி
நித்தா போற்றி நிமலா போற்றி”.

“போற்றி போற்றி போற்றியோ போற்றி”.

என்பர் தமிழர்.

பக்தி சம்பந்தமான செய்யுள் வழக்கமாக இவைகள் இருக்க, தற்காலத்திலும் உலக வழக்கிலுள்ள பதங்களைப் பார்ப்போம். ஆயிரம்பேர் கொண்டபஜனைக் கோஷ்டியில் பாகவதர் சங்கீர்த்தனம் சொன்னவுடனே கோஷ்டி முழுவதும் 'கோவிந்தா, கோவிந்தா!', 'ஹர ஹர மகாதேவா!' என்று முழக்குகிறதைக் கேட்டால் யாருக்குமே ஒரு மன எழுச்சியும் பக்தி உணர்ச்சியும் உண்டாய் விடுகின்றன.

பக்தி உணர்ச்சியைக் கண்கூடாகக் காணவேண்டுமானால், தென்னிந்தியாவில் ஒரு இடம் இருக்கிறது : அது திருவண்ணாமலை ஸ்தலம். திருக்கார்த்திகை உத்ஸவத்துக்கு தமிழ்நாடு எங்கு மிருந்து பக்தர்கள் வருகிறார்கள். வருகிறவர்கள் ஐம்பதினாயிரம், அறுபதினாயிரம். திருவண்ணாமலைக்கு அன்று வந்தவர்களைத் தவிர, ஸ்தலத்துக்கு வராமலே சுற்று வட்டகையில் சுமார் பத்து மைலுக்கு ஆடவரும் பெண்டிரும் ஆங்காங்கு மந்தைகளிலும் மைதானங்களிலும் நின்று பயபக்தியுடன் மலையை மாலை ஐந்து மணிக்கே சேவிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள்.

மணி ஆய்விட்டது. அஞ்சேழுக்கால் ஆய்விட்டது; எல்லாருக்கும் ஒரு பரபரப்பு. மணி ஆறும் ஆகிவிடுகிறது; இதயத்திலேயே துடிப்பு. சப்தம் என்பதே இல்லை. மலையுச்சியில் ஜோதி தெரிந்து விடுகிறது. 'அரோகரா அரோகரா அண்ணாமலைக் கரோகரா, அரோகரா அரோகரா அண்ணாமலைக் கரோகரா' - நாலா திக்கிலுமிருந்து ஒரே முழக்கம். வானமே வெடித்துவிடுமோ என்னும்படி, ஹர ஒலி ஆகிய பேரலை ஒரு திக்கிலிருந்து வேறொரு திக்குக்கு உறுமிக்கொண்டு ஓடுகிறது. எதிர்த்துத் திரும்புகிறது. பக்கத்தில் மடங்கிப் பாய்கிறது. மகத்தான காட்சி! மகத்தான உணர்ச்சி அல்லவா? மக்களாய்ப் பிறந்தவர் அனுபவிக்க வேண்டிய தல்லவா? திருவண்ணாமலை சேஷத்திரமும் இருக்கிறது. திருக்கார்த்திகை உத்ஸவமும் சீக்கிரத்தில் வருகிறது. செவி குளிர, உளம் குளிர, 'அண்ணாமலைக் கரோகரா! அண்ணாமலைக் கரோகரா!' என்னும் தெய்வ ஒலியைக் கேட்கலாம்.

சங்கீதமும் சாகித்தியமும்

சங்கீதமானது தேவபாஷை என்று நன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள், உண்மையில் உள்ளத்தை வெளியிட மனிதனுக்குக் கொடுத்துவைத்த கருவிகளில் சங்கீதம் போல தெய்வத் தன்மை வாய்ந்தது வேறொன்றும் கிடையாது. இறுதியற்ற பரம்பொருளுக்கு அருகாமையிலேயே நம்மைக் கொண்டுவந்து விடுகிறது; மாயப் பிரபஞ்சத்தை ஊடுருவி, சிறிது நேரமாவது எங்கும் நிறைந்த சோதியைக் காணமுடிகிறது. எப்போது? சங்கீதம் வழிகாட்டியாய் முன் சென்று நம்மைப் பரவச நிலை அடையும்படி செய்யும்போதுதான். உணர்ச்சியை இயற்கையோடு ஒட்டிவைத்துள்ள எல்லாத் தேசத்தவரும் பாட்டையும் பாடலையும் அபாரமாக மதித்திருக்கிறார்கள்; அவைகளையே கடவுள் வழிபாட்டுக்கு உரிய கருவியாகக் கருதினார்கள். ஞான மார்க்கத்தை வெளியிடவும் நம்மிடம் தெய்வ அம்சம் ஏதாவது இருந்தால் அதை வெளியிடவும் பாட்டும் பாடலுந்தான் கருவிகள்.

“மனிதர்கள், அடடா, இந்தக் கொள்கையை விட்டு விட்டு எவ்வளவோ தூரம் விலகிப் போய் விட்டார்கள்! கடவுள் கொடுத்து வைத்துள்ள எத்தனையோ நல்ல காரியங்களைப் பாழடிக்கிறோம். சங்கீதத்தைப் பாழடிக்கிறதைக் கருதினால், வேறொன்றும் அதன் கிட்ட வராது. இப்போது சில தலைமுறைகளாக சங்கீதமானது பைத்தியம் பிடித்து அலைகிறது, அறிவோடு ஒட்ட வேண்டாமாம்; அடிப்படையாக விஷயமே வேண்டாமாம்; அடைபட்டிருந்த பைத்தியம் வெளியே வந்து, ‘பொருள் எதற்கு? உண்மை எதற்கு?

அவைகள் வேண்டவே வேண்டாம் பொய்யும் அறிவுகெட்ட வெறியுந்தான் வேண்டும்' என்று வெட்கம் இல்லாமல் உளறிக் கொண்டு திரிகிறது; பூர்வமான நிலை இது என்று எடுத்துச் சொன்னால், அந்தப் பைத்தியத்துக்குக் கேலியாய்த் தோன்றுகிறது; உடனே, 'அப்படியா' என்று பரக்கப்பரக்க விழிக்கவும் செய்கிறது."

இதெல்லாம் நம்முடைய தற்கால சங்கீதத்தைப் பற்றி நம்முடையவர் ஒருவர் பேசிய மாநிரி இருக்கிறது; உண்மை இது அல்ல. எண்பத்தெட்டு வருஷங்களுக்குமுன் ஆங்கிலப் பேராசிரியர் கார்லைல்* தலையில் அடித்துக்கொண்டதுதான் அது. தலையில் அடித்துக்கொண்ட சப்தமே நம்முடைய காதில் விழுகிறதுபோலத் தோன்றுகிறது. மிக உயர்ந்த விஷயத்தைக் கொடுத்துவிடுகிறது என்று வந்தால், வருத்தமும் கோபமும் ஏற்படுதல் இயல்புதானே!

மேல்நாட்டாருடைய சங்கீதத்தை உத்தேசித்தே இவ்வளவு வருத்தமும் கோபமும். நம்முடைய சங்கீதத்தின் தன்மை கார்லைல் ஆசிரியருக்குத் தெரிந்திருந்தால் எப்படியெப்படிக்க கோபாவேசம் வருந்திற்றுக்குமோ சொல்ல முடியாது.

மேல்நாட்டுச் சங்கீதம், சுரங்களைக் கணக்குப்படி ஒழுங்கு படுத்தியும் ஒன்றோடொன்று பிணைத்தும் உண்டாக்குவது என்றும், அது காரணமாகவே காதுக்கு ஒருவிதமான சுகத்தைக் கொடுக்கும் என்றும் அதில் வல்லவர்கள் சொல்லுவார்கள். அவர்களே நம்முடைய கர்நாடக சங்கீதத்தைக் கேட்டுவிட்டு, உணர்ச்சியோடு ஒட்டுவதற்கு இயைந்தது இதுதான் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

கணக்கிலிருந்து பிறந்தது மேல்நாட்டுச் சங்கீதம். உணர்ச்சி யிலிருந்து பிறந்தது நம்முடைய சங்கீதம். இதற்குச் சாட்சியம்:

* Music is well said to be the speech of angels, in fact, nothing among the utterances allowed to man is felt to be so divine. It brings us near to the Infinite, we look for moments, across the cloudy elements, into the eternal Sea of Light, when song leads and inspires us. Serious nations, all nations that can still listen to the mandate of Nature, have prized song and music as the highest, as a vehicle for worship, for prophecy, and for whatsoever in them was divine.

What a road have men travelled! The waste that is made in music is probably among the saddest of all our squanderings of God's gifts. Music has, for a long time past, been avowedly mad, divorced from sense and the reality of things, and runs about now as an open Bedlamite, for a good many generations back, bragging that she has nothing to do with sense and reality, but with fiction and delirium only, and stares with unaffected amazement, not able to suppress an elegant burst of witty laughter, at my suggesting the odd fact to her.

ஆங்கில பாஷை சம்பந்தமாக ஜான்ஸன் என்பவர் நுண்ணிய புலவர் என்றும், பைரன் சக்தி வாய்ந்த கவிஞர்யென்றும், ரோஜர்1 நளினம் வாய்ந்த கவிஞர்யென்றும் சொல்லுவார்கள். முதல் ஆசாமிக்கு சங்கீதத்தை அனுபவிக்க முடியாதாம். இரண்டாவது ஆசாமி சங்கீதம் என்றால் அந்த இடத்தை விட்டு ஓடிப்போய் விடுவாராம். மூன்றாவது ஆசாமிக்கு சங்கீதத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது சித்திரவதையாம். காரணம் என்ன? மேல்நாட்டுச் சங்கீதம் கணக்குப்படி சுரங்களில் ஏறி இறங்குவதால். அதனோடு பழகியவர்களுக்கு மாத்திரம் ஒரு சுகம் தரும்; மற்றவர்களுக்குக் கெல்லாம், முக்கியமாக விஷயங்களைக் கூர்ந்து பார்க்கிறவர்களுக்குக் கஷ்டந்தான்.

நம்முடைய சங்கீதம் உணர்ச்சியிலிருந்து பிறந்த காரணத்தால் இயல்பான தத்துவம் அமைந்திருக்கிறது; எல்லாரும் அனுபவிக்கக் கூடியதாய் இருக்கிறது.

கலைகளிலே, இயல்பாகவும் எல்லோரும் அனுபவிக்கக் கூடியதாகவும் இருந்துவிட்டால், அதற்கு ஆபத்துண்டு. பண்டிதர்கள், வித்துவான்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து, அது பிரயோசனம் இல்லாத கலை என்று சொல்லிவிடுவார்கள். அதோடு மற்றவர்களும் ஒத்துப் பாடிவிடுவார்கள். சாதாரண ஜனங்கள் ஒன்றை அனுபவிக்கிறதென்றாலே எப்படியோ அது கீழ்த்தரம் என்று ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

தமிழ்க் கவியைப் பார்ப்போமானால், மிகப் பழைய கவிகள் எளிமையாகவே இருக்கும். உரையாசிரியர்கள், இலக்கண ஆசிரியர்கள் இவர்களுடைய ஆதிக்கம் உண்டாக உண்டாக, உண்மைக் கவிகள் மறைந்துபோக ஆரம்பித்தன; யாருக்கும் விளங்காத வார்த்தைகளைக் கொண்டு செய்யும் செய்யுட்களுக்கு உயர்வு ஏற்பட்டு வந்தது.

தமிழ் வசனமும் இந்த சங்கடத்துக்கு உள்ளாயிற்று. நாம் கண்கூடாகக் கண்டதுதான் அது. சுமார் நாற்பது வருஷமாக நச்சினார்க்கினியரும் பரிமேலழகரும் வந்து தமிழ் வசனத்துக்குள் புகுந்து கலக்கின கலக்கு இன்னும் தெளிந்தபாடாக இல்லை.

வீட்டிலும் வீதியிலும் தினம் தினம் நாம் பேசும் பாஷை சம்பந்தமாகவே இவ்வளவு குட்டிக்கரணங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டால், சாமானிய மக்கள் கைக்கு வராத அபூர்வமான பாஷை என்று சொல்லக்கூடிய சங்கீதம் சம்பந்தமாக என்ன என்ன தவறு களெல்லாமோ ஏற்படக் கூடுந்தானே?

சங்கீதம் அபூர்வமாயிருப்பதாலேயே, சங்கீதத்தில் அரைகுறையாகத் தெரிந்தவர்களுக்கும் ஒரு மதிப்பு ஏற்பட்டு விடுகிறது. அவர்கள் சங்கீதக் கோஷ்டியில் சேர்ந்து விடுகிறார்கள். அவர்கள் தொகையே அதிகமாகி விடுகிறது. உண்மைச் சங்கீதம் தெரிந்தவர்கள் தொகை அற்பசொற்பமாய்ப் போய்விடுகிறது. ஓட்டு எடுக்கிறது என்று வந்தால் நல்ல வித்துவான்கள் பாடு கஷ்டந்தான்.

அனுபவமுள்ள வயது முதிர்ந்த பாடகர்கள் சொல்லும் பாவம் என்பதெல்லாம் வேண்டாத காரியம். ஹடயோக சாதனம் மாதிரித் தொண்டையை நெருக்கிக் கசக்கியெல்லாம் பாடுகிற பாட்டே உயர்ந்தது என்று சொல்ல ஏற்பட்டு விடுகிறது. எப்போது பாவம் என்பது வேண்டாம் என்று ஏற்பட்டுவிட்டதோ, விஷய உணர்ச்சி வேண்டாம். பாஷை உணர்ச்சி வேண்டாம் என்றும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. சாமானிய ஜனங்கள், உயர்ந்த சங்கீதம் என்றாலே விஷய உணர்ச்சி, பாஷை உணர்ச்சி அற்றதுதான் போலிருக்கிறது என்று எண்ணி, மௌனமாயிருந்துவிடுகிறார்கள்.

இவர்களில்ச் சிலர், 'விஷயந் தெரியாமலும் பாஷை தெரியாமலும் பாடுகிற பாட்டைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது கஷ்டமாயிருக்கிறதே' என்று மெள்ளப் புகார் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்கள். அதற்கும் பதில் வந்துவிடுகிறது.

அந்தத் தெரியாத பாஷையை எல்லோரும் கற்றுக் கொள்ளுகிறதுதானே என்று சொல்லுகிறார்கள். வாஸ்தவந்தான். தியாகராஜ சுவாமிகள் பாடல் பக்திமயமாய் உள்ளது. அதைத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்காக எல்லோரும் தெலுங்கைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான் என்று துணிச்சலாகவே சொல்லுகிறார்கள்.

அப்படியானால், சங்கீதக் கச்சேரி நடக்கும் மண்டபத்துக்கு வெளியில் ஒரு விளம்பரம் போட வேண்டும்: "இன்றைக்கு மூன்று மணி நேரம் கச்சேரி. எல்லாம் தெலுங்குப் பாட்டு. தெலுங்கு பாஷையைத் தெரிந்தவர்களே வரவேண்டும். தெரியாதவர்கள் வந்து ஒன்றும் விளங்காமல் கஷ்டப்பட்டுவிட்டால், நாங்கள் பொறுப்பாளிகள் அல்ல. டிக்கட்டின் விலையை வாபஸ் பண்ண முடியாது".

இந்த மாதிரி விளம்பரம் இருந்தால், டிக்கட்டு வாங்குகிறவன் கொஞ்சம் யோசிப்பான். "இதுவரையும், பாடகர் கடைசியிலாவது கொஞ்சம் தமிழ்ப்பாட்டு, நமக்குத் தெரிந்த பாட்டு பாடுவாரென்று நம்பி நம்பி மோசம் போனோம். இந்தக் கான சபையார்

நல்லவர்களாக இருக்கிறார்களே! உண்மையைச் சொல்லி விட்டார்கள் பார்த்தாயா? தெலுங்குப் பாட்டையே பாடிக் கொண்டிருக்கட்டும். நாம் போவோம் செங்கான் கடை நாடகக் கொட்டகைக்கு. அங்கே எல்லாம் தமிழ்ப் பாட்டு. வா அப்பா” என்று தன் தோழனையும் கூட்டிக்கொண்டு போய்விடுவான்.

கொஞ்சம் இங்கிலீஷ் படித்து விட்டால், இப்படி எளிதில் செங்கான் கடைக்குப் போய்விட முடியாது. சங்கீதக் கச்சேரிக் கே போகவேண்டும்; டிக்கட்டு தனக்கு, மனையாளுக்கு, குழந்தை களுக்கெல்லாம் வாங்கித் தீரவேண்டும். தெரியாத பாடல்களையும் கேட்டுச் சலித்துப் போகவும் வேண்டும். தான் கேட்கப்போகும் சங்கீதத்துக்காக, அதுவும் ஏதோ மாசத்துக்கோ வருஷத்துக்கோ ஒரு தடவை கேட்கப்போகும் சங்கீதத்துக்காக, தானும் மனையாளும் குழந்தைகளும் கற்கவேண்டும் தெலுங்கை.

ஆனால், நம்முடைய ஆசாமி கற்பானேன்? பாடுகிற பாடகரே கற்கவில்லையே!

“பேராதரிக்கும்” என்ற பிள்ளைத்தமிழ்ப் பாட்டைப் புஸ்தகத்தில் வாசித்துப் பார்த்துக்கொண்டு, பொருளையும் பாவத் தையும் தெரிந்துகொண்டு, இசைத்தட்டை வைக்கிறோம். (திருச்செந்தூர் ஷண்முகவடிவு பாடியது.) மோகன ராகம் தமிழ் வார்த்தைகளுக்குள் புகுந்து வார்த்தைகளையும் நம்மையுமே கனிய வைக்கிறதைப் பார்க்கிறோம். ஆனால், அந்த இசைத்தட்டுக்கு, கருநிறத் தட்டுக்கு, ‘கட்டாப் பர்ச்சா’வினால் வார்த்தைத் தட்டுக்கு, தமிழ் தெரியவா செய்யும், வார்த்தைகளின் பொருள் தெரியவா செய்யும்? பாவம், கனிவு ஒன்றுமே அது உணராது.

இதையொட்டி, “சங்கீதம் கேட்கப் போகிறவனே! நீ தெலுங்கைக் கற்றுக்கொள்; பாடகருக்குத் தெலுங்கு தெரிய வேண்டுவதில்லை; இசைத் தட்டுக்கு ஏதாவது தெரியுமா?” என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

இப்படியெல்லாம் தர்க்க சாஸ்திரம் வந்து தொந்தரவு பண்ணுகிறதிலிருந்து, சில சங்கீதப் பாடசாலைகளில் படிக்கும் பச்சைத் தமிழனையெல்லாம் தெலுங்கு படிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள்.

ஆனால், மாணவர்களை மாத்திரம் தெலுங்கு கற்கச் செய்வதில் என்ன பிரயோசனம்? அவர்கள் சங்கீத நிபுணர்களாகிக்

கொட்டகைகளிலும் மண்டபங்களிலும் கச்சேரி நடத்துவார்களே, அந்தக் கச்சேரிகளைக் கேட்கவரும் பச்சைத் தமிழன் ஒவ்வொரு வனையும் ஒவ்வொருத்தியையுந்தான் தெலுங்கு பாஷையைக் கற்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமே! அது ஒன்றும் செய்யவில்லையே. என்ன அநியாயம்!

ஒரு ரூபாய் இரண்டு ரூபாய் கொடுத்து சங்கீதக் கச்சேரி களைக் கேட்க வருகிறவர்களை யெல்லாம் தெலுங்கு கற்கும்படி செய்கிறது அவ்வளவு லகுவான காரியம் அல்லதான் என்று சிலர் ஒப்புக்கொள்ள முன்வருவார்கள். ஆனால், முக்கியமாகப் பாடுகிற சில தெலுங்குப் பாடல்களுக்கு அர்த்தம் தெரிந்துகொண்டால், பாடலையும் பாஷையையும் பாவத்தையும் யாரும் உணர்ந்து கொள்ளலாம் என்று சொல்லுவார்கள். அர்த்தத்தைத் தமிழனுக்குப் புகட்டி விடுவதற்காக சமீபத்தில் ரொம்ப ரொம்ப முயற்சி. புத்தகங்கள் எத்தனையோ. தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும் இந்த விஷயத்தில் தொண்டியற்றும் ஆத்திரம் ரொம்ப மெச்சத் தகுந்தது.

ஆனால் ஒரு கேள்வி: பாஷையை அப்படியெல்லாம் படித்து விடவா முடியும்? கவியிலுள்ள வார்த்தைகளின் உண்மைப் பொருளையும் பாவத்தையும் அறிவதற்குச் சொந்தமான தாய்ப் பாஷையிலேயே எவ்வளவோ பயிற்சி வேண்டும்; ஒருவருக்கு வயசே ஆகவேண்டும் என்றால் மிகையல்ல. வார்த்தைகளுக்குள்ளாகக் கிடக்கும் உள்ளக்கிடையான பாவத்தை, உணர்ந்து அனுபவிப்பதற்கு இதயமே பழுத்தாக வேண்டும். அல்லாதபக்சம், அகராதியில் உள்ள கடுதாசிதான் நாம். வார்த்தையின் பொருள் நமக்குத் தெரியும், கடுதாசிக்கும் தெரியும் என்று சொல்லிக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

பெண்டு பிள்ளைகளோடு பேசிப் பழகும் பாஷை விஷயமாகவே இவ்வளவு கஷ்டம். கஷ்டப்பட்டுக் கற்ற, இதர பாஷையிலும் இதெல்லாம் கஷ்டந்தான். உதாரணமாக, ஆங்கில வார்த்தைகளின் இதய பாவத்தை உணர்வது, நாற்பது ஐம்பது வருஷம் கற்ற நமக்கு ரொம்ப ரொம்பக் கஷ்டம் என்று தெரிகிறது. எவ்வளவு கஷ்டம்? நமக்குத் தெரியாது என்றுகூடத் தெரியாத நிலைமையில், அவ்வளவு கஷ்டம்.

விஷயம் இப்படியிருக்க, தெலுங்கு பாஷையைக் கற்றறியாத ஒருவனைப் பார்த்து, “இதோ இருக்கிறது தெலுங்குப் பாட்டு. வார்த்தைகளைத் தமிழ் வடிவத்தில் எழுதி வைத்திருக்கிறோம்.

அவைகளுக்கு அர்த்தமும் அங்கங்கே நேர் நேராகக் கொடுத்திருக்கிறோம். படித்துக்கொள்” என்று சொல்லுகிறது என்ன காரியம் என்றுதான் கேட்கிறேன்.

போப் என்ற ஆங்கிலக் கவிஞர், ‘பூரணம் என்பது கடவுள், எல்லாத் தத்துவங்களும் கடவுளின் அங்கங்கள்தான்’ என்பதைச் சொல்லியிருக்கிறார். பச்சைத் தமிழனுக்கு போப் எழுதியதைப் புகட்டிவிட வேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டால், “ஆல் ஆர் பட் பார்ட்ஸ் ஆவ் ஒன் ட்ரெமெண்டஸ் ஹோல்” என்று எழுதிவிட வேண்டும். பிறகு, ‘ஆல் - எல்லாம்; ஆவ் ஒன் ட்ரெமெண்டஸ் - ஒரு பிரமாண்டமான; ஹோல் - பூரணத்தின்; ஆர் பட் பார்ட்ஸ் - அங்கங்கள் தான்’ என்று பதவுரையும் எழுதிவிட வேண்டியது. பிறகு தமிழனைப் பார்த்து, “தமிழனே, இதைப் படித்து அனுபவிப்பாயாக” என்றும் அவனை ஆசீர்வதித்துவிட வேண்டியது.

இதைப் பார்த்தால் எல்லோரும் சிரிப்பார்கள்.

ஆங்கிலப் பாடல் சம்பந்தமாக இப்படிப் பிரசாரம் தமிழ் நாட்டில் இல்லைதான். ஆனால், தெலுங்கு சம்பந்தமாக எவ்வளவோ பிரசாரம், எத்தனையோ பிரசுரங்கள். உதாரணத்துக்கு ஒன்றை எடுத்துப் பார்ப்போம்:

“தாரதனயுல உதர பூரணமு ஸேயுகொரடு
தூரதேசமுலனு ஸஞ்சாரமு ஜேஸி-”

இதை ஆரபி ராகத்தில் பாடவேண்டும். யார்? தமிழன்தான். இதற்கு தாளம் வேறு; மிஸ்ரசாபு. ம்லேயுள்ள சாகித்தியத்தைப் பாவத்தோடு தமிழன் அனுபவிக்க வேண்டுமாம். அதற்காக ‘ஐயோ போகட்டும்’ என்று தமிழில் அர்த்தமும் கொடுத்திருக்கிறார்கள்: ‘தார தனயுல - பெண்டு பிள்ளைகளின்; உதர பூரணமு - வயிற்றை நிரப்புவதை, ஸேயுகொரடு - செய்யும் பொருட்டு; தூரதேச முலனு - தேசாந்தரங்களில் எல்லாம், ஸஞ்சாரமு ஜேஸி - அலைந்து திரிந்து’ என்பதாக.

சாகித்தியத்திலுள்ள வார்த்தைகளை (வார்த்தைகள் அனேகமாக வடமொழிதான். தெலுங்கு சொற்பம்) தமிழ் நாட்டிலுள்ள தெலுங்கர்கள் அனுபவித்துக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணுகிறேன். தெலுங்கு தெரியாத தமிழர்கள் அனுபவிக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறதெல்லாம் ஏமாளித்தனம் அல்லது செளடால்த்தனம்.

தாரதனயுல: காதுக்கு நன்றாய் இருக்கிறதா? உதர பூரணமு ஸேயு கொரடு; காதுக்கு அமிர்தம் வார்த்தாற்போல இருக்கிறதா?

அப்போதைக்கப்போது வார்த்தைகளைத் தெரிந்து கொண்டால் அவைகளின் பாவம், சுவை ஏதாவது தெரிந்து விடுமா? தெரியவே தெரியாது.

இந்த விஷயமாகச் சந்தேகம் ஏதேனும் இருந்தால், தமிழ் தெரியாத தெலுங்கர்களிடம் போய், நம்முடைய தமிழ் சாகித்தியத்தை எடுத்துவிட வேண்டும்; வார்த்தைகளுக்குப் பொருளும் சொல்லிப் பார்க்க வேண்டும். நிச்சயம் அவர்கள் ரஸிக்கமாட்டார்கள். நம்மைப் பைத்திய ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்றுதான் சொல்லுவார்கள்.

தெலுங்கர்களை விட்டுவிடுவோம். கன்னட சேத்துக்குப் போங்கள், மகாராஷ்டிரத்துக்குப் போங்கள், கூர்ஜரத்துக்குப் போங்கள். எங்கேயாவது தமிழ் செல்லுமா? வங்காளிகளோ உணர்ச்சி பாவங்களை அனுபவிப்பவர்கள், மதிப்பவர்கள். ரவீந்திரர் அவதரித்த நாடல்லவா? அங்கேபோய் உங்கள் தமிழை விற்றுப் பாருங்கள். விலைக்குப் போகவே போகாது.

நம்முடைய பாடகர் ஒருவர் கல்கத்தாவுக்குப் போயிருந்தார். அங்கிருந்த தமிழர்களான சென்னை வாசிகள் ஒரு கச்சேரி வைத்தார்கள். பாட்டுக்கள் எல்லாம் தெலுங்கு அல்லது அதைவிட தூரமான பாஷை. தமிழர் ஒருவராவது குறைகூறவில்லை. அவர்களுக்கு வேண்டிய வங்காளி நண்பர் ஒருவரும் அங்கிருந்தார். அவர் பாகவதரைப் பார்த்து, “ஒரு பாட்டையும் எனக்கு அனுபவிக்க முடியவில்லை. தமிழாயிருந்ததனால் (1) நண்பர்கள் அனுபவித்தார்கள். நான் அனுபவிக்கும்படியாக ஒரு வங்காளிப் பாட்டுப் பாடமுடியுமா?” என்று கேட்டார். பாகவதர் வங்காளிப் பாடல் தெரியாது என்று சொல்லிவிட்டார்.

ஆனால், வங்காளிப் பாட்டையும் தமிழர்கள் அனுபவித்தே விடுவார்கள்! அனுபவிக்க முடியாது என்று சொல்லத் தெரியும் வராது. அப்படிச் சொல்லுவதற்கு வேண்டிய பகுத்தறிவும் கிடையாது. ஏன்? ஒன்றை அனுபவிக்கிறோமா, அனுபவிக்க வில்லையா என்று பகுத்துணரும் தத்துவமே பூஜ்யமாய்ப் போய்விட்டது.

இந்த மாதிரியான ஏமாளித்தனம் இங்கிலாந்திலும் வளமாக உண்டு. அது காரணமாகக் கல்வி யெல்லாம் குட்டிச் சுவராய்ப்

போய்விட்டது என்பதைத் தெரிந்து மாத்யு ஆர்னால்டு என்ற ஆசிரியர், இந்த நோய்க்கு எப்படியவாது ஒரு பெயர் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று ஆத்திரப்பட்டு, “பட்டிக்காட்டுப் பாங்கு” (ப்ரொவினஷலிஸம்) என்று பெயர் கொடுத்தார். நம்முடைய கார்லைல் பேராசிரியரோ, “காண்ட்” (பயனில் சொல்லாடல்) என்று சொல்லி, அதைப் பற்றி ஐம்பத்தேழு புஸ்தகங்கள் எழுதித் தீர்த்தார். ஆனாலும், நோய் தீர்ந்தபாடாக இல்லை இங்கிலாந்தில். தமிழ்நாட்டிலுள்ள நோய் தீர்வதற்கு ஐயாயிரம் புஸ்தகங்கள் எழுதினாலும் பயன்படாது போலிருக்கிறது. நோய் அஸ்தியையே தாக்கிவிட்டது.

இந்த ஏமாளித்தனம் அதிகமாகிப் போய்விட்டதற்குக் காரணம் இங்கிலீஷ் படிப்புத்தான். பாலப் பருவத்திலேயே பள்ளிக்கூடத்தில், தெரிந்தது இது, தெரியாதது என்று வித்தியாசம் கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி பாடங்களை வகுக்கிறது, பாடங்களைக் கற்ப்பிக்கிறது என்று ஏற்பட்டு விடுகிறது. சிறு பையன்களிடம், “இத்தாலியர் கிரேக்கரை அடக்கியாண்டார்கள். ஆனால், உண்மையிலேயே கிரேக்கர்தான் இத்தாலியரை அடக்கி ஆண்டார்கள்” என்ற சரித்திரப் புதிர் ஒன்று போடுகிறது. இதுபற்றிய விடை பொதுவாகப் பையன்களுக்கு ஞாபகத்தில் இருப்பதில்லை. ஆயினும், ஒரு பையனுக்கு மட்டும் ஞாபகத்தில் இருந்தது. அவன் சொல்லி விட்டான். “கிரேக்க நாகரிகத்தையே இத்தாலியர் கைக் கொண்டார்கள்” என்று. உபாத்தியாயர் மெச்சுகிறார்; பையனுக்கும் எக்களிப்பு, விஷயம் தெரிந்து விட்டதாக. வெறும் ஏமாளிக் காரியம் அல்லவா இது! உபாத்தியாயருக்குத்தான் தெரிய முடியுமா விஷயம்? அவரை விட்டுவிடுவோம் பையன் பாடு என்ன? தெரியாததை தெரிந்து கொண்டதாக எண்ணி விட்டானே! இந்தக் கண்மூடித்தனம் வாழ்க்கையை விட்டு ஒருநாளும் போகாது. அவனும் நாளாவட்டத்தில் உபாத்தியாயராகிவிடுகிறான். அவன் கைக்குள் வரும் அடுத்த தலைமுறைப் பையன்களிடம் அதே புதிரைப் போடுகிறான். சரி; பையன்களும் தானும் ஒரே ஏமாளிக்கூட்டந்தான்.

“குருடும் குருடும் குருடாட்டம் ஆடிக்
குருடும் குருடும் குழிவீழு மாறே!”

இந்த விதமாகப் பாடங்களைப் படித்ததிலிருந்துதான் நம்மவருக்குப் “பட்டிக்காட்டுப் பாங்கு”. “காண்ட்” என்ற பயனில் சொல்லாடல் எல்லாம் வந்தது.

சிறு வயதிலேயே, தெரிந்தது இது, தெரியாதது இது; ஒன்றை அனுபவிக்கிறோம், மற்றொன்றை அனுபவிக்கவில்லை என்ற வித்தியாசம் தெரியும்படியாகக் கல்வி புகட்ட வேண்டும். அப்படியானால்தான், வயசான பிறகு, பி.ஏ., பி.எல்., எல்லாம் தேறின பிறகு, தெலுங்கை நன்றாய்க் கற்காததால், தெலுங்குப் பாடல்களை நாம் அனுபவிக்கவில்லைதான் என்பது தெரியவரும்.

இப்படியெல்லாம் நம்மவரில்ச் சிலர் விஷயத்தைக் கூர்ந்து கவனித்து, தமிழர்களாகக் கூடியிருக்கிற சங்கீதக் கச்சேரிகளில் பாடகர்கள் தமிழ்ப் பாடல்கள்தான் பாட வேண்டும் என்று சொல்ல முன்வந்தார்கள்.

அவ்வளவுதான். உடனே அவதரித்துவிட்டார் சர்வ ஜன சமரச சிகாமணி: “என்ன ஸார், இப்படி யெல்லாம் துவேஷம் உண்டாக்கலாமா? சங்கீதக் கலையிலுமா, ஸார், தெலுங்கர்களை விரோதிக்க வேண்டும்? தெலுங்குப் பாடல்களைப் பாடக் கூடாது என்று சொல்லுவது தேசபக்திக்கே விரோதம், ஹா! ஹோ!” என்று அமர்க்களப்படுத்தி விட்டார்.

நம்முடைய நண்பர் ஒருவர் அவரிடம் கேட்டார்: “ஐயா, தெலுங்கு எனக்குத் தெரியவில்லை, அதனால்த் தெலுங்குப் பாடல்களை அனுபவிக்க முடியவில்லை என்று தானே சொல்லுகிறேன். இதில் என்ன துவேஷம் இருக்கிறது?” என்பதாக, அப்படிச் சொன்ன வார்த்தை சர்வ ஜன சமரச சிகாமணிக்குக் காதில் விழுந்தபாடாக இல்லை. மறுபடியும், “தமிழராகிய நமக்கு இந்தத் துவேஷ புத்தி கூடவே கூடாது” என்று உச்சாணியிலிருந்து சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார். அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்து, “ஐயா தங்களுக்கு ஸெக்கோஸ் லோவேகியா பாஷை தெரியுமா?” என்று கேட்க வேண்டியது; அவர் தெரியாது என்று சொல்லுவார். உடனே, “அடடா, தாங்கள் அந்த அப்பாவி ஜனங்கள்மேல் இவ்வளவு துவேஷங் கொள்ளலாமா? என்ன ஆங்காரம் ஸார், உங்களுக்கு! இப்படியெல்லாம் விரோத பாவத்தைப் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தால் தேசம் உருப்படவா போகிறது. அநியாயம்! அநியாயம்!” என்று விளாச வேண்டியது. சிகாமணியை வாய் திறக்க இடங்கொடுக்கக் கூடாது.

தமிழ்நாட்டில், எல்லா இடங்களிலுமே, மேலே சொன்ன சிகாமணிகள் மலிந்திருப்பார்கள். அவர்களிடமெல்லாம் தர்க்க முறையில்ப் பேசுவதில் பிரயோசனமும் இருக்காது.

“துவங்கு கல்வி
நற்குணத் தோருக்கு மெய்ஞ்ஞானம் ஆகும், அஞ்
ஞானருக்குத்
தர்க்கச் சமருக் கிடமாம்காண் ரத்ந
சபாபதியே!”

என்று சும்மாவா அலறினார்?

இது விஷயமாக, பேரறிஞராகிய நம்மவர் ஒருவர் சொன்னதை மனசில் பதியவைத்துக்கொள்ள வேண்டும். தியாகையரையே சாகித்தியம் செய்வதில் பின்பற்ற வேண்டும்; அவர் தமிழ்நாட்டின் மத்தியிலேயே பிறந்து வளர்ந்தவராயிருந்தாலும், அவருடைய தாய் பாஷை தெலுங்காயிருக்க நேர்ந்தது பற்றித் தெலுங்கிலேயே சாகித்தியங்களைச் செய்தார். பக்கத்திலுள்ளவர்கள், நாட்டிலுள்ளவர்கள், தமிழ் மாத்திரம் தெரிந்த தமிழராய் இருப்பதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. தம் இதயத்தில் உண்டான உணர்ச்சிகளைத் தமக்குச் சொந்தமான வீட்டுப் பாஷையிலேயே சொன்னால்தான் தமக்குத் திருப்தியுண்டாகும் என்று கண்டுகொண்டார். அப்படியே நாமும் சாகித்தியத்தைத் தமிழில்ச் செய்யவேண்டும், தமிழ் சாகித்தியத்தையே அனுபவிக்க வேண்டும் என்பது ஏற்படுகிறதல்லவா? அது நம்முடைய பேரறிஞர் சொன்னது.

ஆனால், தெலுங்கராய் இல்லாத தமிழர்கள் என்ன செய்தார்கள்? தியாகையரைப் பார்த்துத் தாங்களும் தெலுங்கில் சாகித்தியம் செய்து விட்டார்கள். தொடை நையத் தாளம்போட்டுச் சபையில் பாடியும் விட்டார்கள். இந்தக் கூத்துக்கு - சாகித்தியக் கூத்துக்குத்தான் - எத்தனையோ பேர் சேர்ந்துவிட்டார்கள்.

ஒரு மயில் ஆடநேர்ந்தது. சரி, வான்கோழிகள் பெருந்து விட்டன. திருவேங்கடம் முதல் கன்னியாகுமரி வரை, எங்கே பார்த்தாலும் ஒரு வான்கோழி மயமாய்ப் போய்விட்டது. எல்லாம் தமிழ்க் கண்ணுக்கு மயில்தானே. இதையெல்லாம் பார்த்தால் அப்பாவி தியாகையர் என்ன செய்வார்!

போலித் தியாகையர்கள் பாடிய தெலுங்குப் பாடல்கள் எத்தனையோ சங்கீத உலகுக்குள் - தமிழுலகுக்குள்தான் - புகுந்து துவம்ஸம் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டன என்றும் விவரம் தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இதையெல்லாம் வெளியே சொல்லவோ பயப்படுகிறார்கள். ஏன்? தியாக ப்ரும்ஹத்தின் சாபம் வந்துவிடும் என்றுதான்.

சாபம் போடுகிற சக்தியை வைத்துக் கலையை நிர்ணயிக்கக் கூடாதென்று முன்னோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே என்று முன்னமேதான் ஒருவர் சொல்லியிருக்கிறாரே. ஆகையால், கலை விஷயமாக உண்மை ஒன்றையே கவனிக்கவேண்டும். அப்படியல்லாமல், மரியாதைச் சம்பிரதாயங்களை வைத்துக்கொண்டு உண்மைக்கு மாறாகப் பேசுவோமானால், கலை பாழாய்ப் போய்விடும்; நமக்கும் கலை உணர்ச்சிக்கும் இடையே எட்டாத தூரமாய்ப் போய் விடும். அப்படியே போயிருக்கிறது. 'இருள் மூடிய சென்னை' என்று பிறர் சொல்லுகிறார்கள். சொல்லும்போது நாம் தலைகவிழ வேண்டியதாய்த் தானே இருக்கிறது?

தமிழ்நாட்டுச் சங்கீதம் தமிழ்நாட்டிலுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் சொந்தம். ஆடவர், பெண்டிர், பிள்ளைகளுங்கூட அனுபவிக்கக் கூடியது. வடநாட்டிலிருந்து வந்து ஒருவர் அனுபவித்துவிடவே முடியாது. மேல்நாட்டாரும் அனுபவிக்க முடியாது. அவர்கள் அனுபவித்தோம் என்று சொல்லுகிற தெல்லாம் உபசாரம்.

நாம் அவர்களுடைய சங்கீதத்தை எப்படி அனுபவிக்க வில்லையோ அப்படியே அவர்களும் நம்முடைய சங்கீதத்தை அனுபவிக்க மாட்டார்கள். கலை என்றாலே அப்படித்தான். கலையை ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்துக்குப் பெயர்த்துச் செல்லுவதெல்லாம் வீணான காரியம். இருந்த இடத்தில் இருந்தால் அலங்காரம்; வேறொரு இடத்துக்குப் போய்விட்டால் அலங்கோலந்தான்.

தமிழ்ச் சங்கீதத்தை வைத்துக்கொண்டு முப்பது கோடித் தமிழர்களையும் சந்தோஷப்படுத்தலாம். அப்படி சந்தோஷப் படுத்துவதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான். சங்கீதம் எல்லாம் தமிழிலேயே இருக்க வேண்டும். ஜெர்மன் பாஷையில் உயர்ந்த சாகித்தியமும் சங்கீதமும் இருக்கிறதாம். நமக்கென்ன பிரயோசனம்? விட்டுத் தொலை என்றுதானே சொல்லுகிறோம்!

மனிதனுக்குக் கடவுள் எத்தனையோ சக்திகளைக் கொடுத்திருக்கிறார். விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்த பாஷையைக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆனால், உணர்ச்சி பாவங்களைப் பாஷை அவ்வளவாக எடுத்துச்சொல்ல உதவுவதில்லை. எடுத்துச் சொன்ன போதிலும், இதயத்தில் நிறுத்துவதில்லை. பதிய வைப்பதில்லை. சங்கீதம் அதைச் சாதித்துவிடுகிறது.

“பக்தன் வந்து நிற்கிறான் நம்மைச் சேவிக்க. நந்தியே, நீர் இடையே இருக்கிற காரணமாக மறைக்கிறதாம். கொஞ்சம் விலகிக்கொள்ளும்” என்று கடவுளே சொல்லுகிற பாவனை எவ்வளவு அருமையானது!

“சற்றே விலகி
இரும்பிள் ளாய்!
சன்னி தானம்
மறைக்கு தாம்”

என்று உண்மையான உணர்ச்சியோடும் பாவமான சங்கீதத்தோடும் பாடிவிட்டால், நம் உணர்ச்சி இந்த உலகத்தை விட்டு வேறு உலகத்துக்குப் போய் விடவில்லையா? பக்தி பாவம் நம் இதயத்திலே பதிந்துவிடுகிறது. இது அற்புதந்தான். நடராஜப் பெருமானை “தெருவில் வாரானோ” என்று கமாஸ் ராகத்தில் பாடிவிட்டால், ஒரு பெண்ணின் ஆற்ற முடியாத ஏக்கத்துக்கு நாமே உள்ளாகிவிடுகிறோம் அல்லவா?

ஏதோ நல்லவேளையாக, கதை செய்கிறவர்களும் பரத நாட்டியத்துக்குப் பாடுகிறவர்களும் விஷயம், பாஷை, பாவம் இவைகளைக் கவனித்துக் பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் ‘பக்தர்’ பாடகர்கள் மதிக்கிறதில்லை. ‘என்ன பாட்டு அதெல்லாம், இருபத்தேழு சங்கதி போடுவார்களா அவர்கள்?’ என்று சொல்லி ஏளனம் பண்ணி விடுகிறார்கள். அப்பாவி சாமானிய மனுஷன் கதை கேட்கிறதும் பரத நாட்டியத்தில்ப் பாட்டை அனுபவிக்கிறது மட்டரகந்தான் போலிருக்கிறது என்று எண்ணிவிடுகிறான். தனிப்பாட்டுக் கச்சேரி கேட்கிறதே நாகரிகம் என்று தீர்மானித்துவிடுகிறான். வீட்டில் நடக்கும் கலியாணத்துக்குத் தனிப்பாட்டுக் கச்சேரியையே அமர்த்தி விடுகிறான். மேடையில் வாய்ப் பாட்டும் பிடினும் ஏதோ ஒரு பாஷையில்; சிலவேளை அந்தப் பாஷையும் கிடையாது; அரிச்சுவடிதான். தானும் அனுபவிக்கிறதில்லை. வந்தவர்களும் அனுபவிக்கிறதில்லை. கச்சேரியைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்களுக்குள் அனுபவித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அதற்காக ரூபாய் இருநூறோ முந்நூறோ கழற்றிவிடுகிறான்.

மறுநாள்க் காலையில், தெருவிலே ஒரு பிச்சைக்காரப் பெண் கொட்டாங்கச்சித் தம்பூரை வைத்துக்கொண்டு, தாயுமானவர், அருட்பா, பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல் முதலிய பாடல்களை

இனிமையாய்ப் பாடுகிறாள். கலியாண வீட்டுக்காரன் ஆனந்தத்தில் மூழ்கிப் போகிறான். அட்டா, இரவிலே கொடுத்த இருநூற்றையோ முந்நூற்றையோ இந்தப் பெண்ணுக்குக் கொடுக்கலாமே என்று எண்ணுகிறான்.

‘இவ்வளவும் வாஸ்தவந்தான் ஐயா. தெலுங்கில்ப் பாடிப் பாடி பாவம் போய்விட்டது. நமக்குப் பாட்டு மனசில் ஒட்டாமற் போய்விட்டது; பாட்டுப் பாடும்போது உட்கார்ந்திருக்கிறவர்கள் எல்லோரும் கருங்கற் சிலைகள்தான். இவ்வளவும் உண்மைதான்; ஆனால், தமிழில் பாட்டே இல்லை என்று பாடகர்கள் சொல்லுகிறார்களே?’ என்கிறார்கள். இது உண்மையா? அல்ல.

தியாகையர் பாட்டெல்லாம் சமீபத்தில் வந்ததுதானே? நூற்றாண்டு விழா அவருக்கு இன்னும் கொண்டாடி விடவில்லையே. முன்னிருந்த தமிழ்ப் பாடல்களை வைத்துக் கொண்டுதான் அவர் தமக்குத் தெரிந்த தெலுங்கில் சாகித்தியம் செய்தார். ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக விருத்தியடைந்து வந்த தமிழ்ப் பாடல்களை வைத்துக்கொண்டுதான் அவர் பாடினார். கலை என்றால் நெடுங்காலமாக வளரவேண்டியது என்று மேல்நாட்டார் நன்றாய்ச் சொல்லுவார்கள். ஒருவரே செய்யக்கூடிய காரியம் அல்லவே அல்ல.

தியாகையர் பக்திமான். பத்தியோடு பாடினார். அதற்காக அவரைச் சிலர் மதித்தார்கள். எல்லோரும் பாஷையையும் பாவத்தையும் உணர்ந்து அனுபவித்தார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அவருடைய காலத்தவரான கோபால கிருஷ்ண பாரதியாரின் பாடல்களை ஜனங்களெல்லோரும் நன்றாய் அனுபவித்தார்கள்: கேட்டு உருகினார்கள். முத்துத்தாண்டவர் கீர்த்தனைகள் இன்னும் பழமையான பாடல்கள். மிக அருமையான சாகித்தியம் அற்புதமான சங்கீதம். எப்படியோ இந்த அருமையான, பக்தி மயமான பாடல்கள் பின்னுக்குப் போய் விட்டன. எங்கே தமிழ் நாட்டில்தான்.

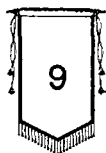
கீர்த்தனைகளாகவும் பதங்களாகவும் எத்தனையோ புல்தகங்கள் இருந்தன; இன்றைக்கும் இருக்கின்றன. இருந்தென்ன? கச்சேரி களில்தான் பாடக் கூடாதே!

தமிழ்ப் பாட்டுக்குத் ‘துக்கடா’ என்று பேர் வைத்துக் கடைசியில் தள்ளி, கேட்க வந்தார்கள் அலுத்துப் போய், முதுகை நெளித்துத் துண்டை உதறி எழுந்திருக்கும்போது பாடிவிடுகிறது. பிறகு மங்களந்தான்.

கொஞ்ச காலமாக நம்முடைய சங்கீதத்துக்கு நல்ல காலம் வந்திருக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும். கூட்டங்களிலே இங்கிலீஷில் பேச ஆரம்பித்தால் தமிழிலே பேசுங்கள் என்கிறார்கள். அப்படியே, பாடகர்களைத் தமிழில்ப் பாடவேண்டும் என்று சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இனிமேல் பாடகர்கள் தமிழ்ப் பாடல்களைக் கற்க ஆரம்பிப்பார்கள். தமிழில் பாடுகிறது தங்களுக்கு அகௌரவம் என்கிற எண்ணம் நீங்கிவிடும். பாடல்களோ நிச்சயமாகத் தெலுங்கில் இருக்கிறதைவிட எத்தனையோ மடங்கு அதிகமாகத் தமிழில் இருக்கின்றன. பாடகர்கள் அவைகளைக் கற்று நமக்கு உதவப் போகிறார்கள். நல்ல காலம் பிறக்கப் போகிறது. ஆடவர் பெண்டிர் பிள்ளைகள் எல்லோரும் காதைத் திறந்துவைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

இதோடு ஒரு பரிதாபமான காரியத்தையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். மேலே சொன்ன தெலுங்குப் பாடல்ப் பிரசாரத் தால்த் தமிழ்ப்பாடல்கள் எத்தனையோ தொலைந்து போய்விட்டன என்ற காரியந்தான். இந்த விஷயத்தைப் பற்றி நேரில்த் தெரிந்த மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள் சொன்னால் நன்றாயிருக்கும். அவர்கள் தமிழைப் போல சங்கீதத்தையும் நன்றாய்க் கற்றவர்கள். சங்கீதத்தின் தாரதம்மிய மெல்லாம் தெரிந்தவர்கள். அவர்களுடைய சுயசரிதையில் இவ்வாறு எழுதுகிறார்கள்:

“சங்கீதத்திலும் சாகித்யத்திலும் வல்ல வித்துவான்கள் பலர் தமிழில் கீர்த்தனங்கள் இயற்றியிருக்கிறார்கள். பாடுவோரும் பாராட்டுவோரும் இல்லாமையால் வரவர அக்கீர்த்தனங்கள் மறைந்து போயின. ஆயிரக்கணக்கான தமிழ்க் கீர்த்தனங்கள் இந்நாட்டில் முன்பு வழங்கிவந்தன. கர்நாடக ராகங்களின் திக்கு மிகவும் பொருத்தமாக அவை அமைந்திருந்தன. அன்று நான் கேட்ட அவை, இன்று இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து போய்விட்டன. ‘தமிழில் கீர்த்தனங்களே இல்லை’ என்று கூறவும் சிலர் அஞ்சுவதில்லை. எல்லாம் சற்றேறக்குறைய அறுபது வருஷத்தில் நிகழ்ந்த மாறுபாடு.”*

திருநெல்வேலியிலிருந்து ரயிலில் வந்து சொண்டிருந்தேன். ரயில் ஒரு ஸ்டேஷனில் நின்றது. அங்கே இரண்டு வார்த்தைகளை ஒரு விளம்பரப் பலகையில் பார்த்தேன். “நவரஸ” என்ற இரண்டு வார்த்தைகளும் கண்ணுக்குத் தெரிந்தன. ‘அட்டே, இங்கே ஏதோ கலைச் சங்கம் கூட்டியிருக்கிறார்களோ?’ என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ரயில் நகர்ந்தது. “கிளப்” என்ற வார்த்தையும் தெரிந்தது. சரி “நவரஸ கிளப்” தான், சங்கம் அல்லவென்று தெரிந்து கொண்டேன்.

நம்முடைய சகோதரிகள் பரிமாறுகையிலே ஆறு ரஸம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் ஆறு அல்ல, அறுபது ரஸங்களைப் பார்க்கிறோம். எத்தனையோ ரஸங்கள் அருமையாக வருகின்றன. கிளப்பகாரர் நவ ரஸம் என்று ஒன்பதோடு நிறுத்திக் கொண்டார். ரொம்ப அடக்கமுள்ளவர்தான்.

நாம் பேச எடுத்துக்கொண்ட ரஸம் வேறு துறையில். நாவினால் அல்ல, உள்ளத்தினால் அனுபவிக்கும் ஒன்பது ரஸங்கள் அவை. உண்மையில் ஒன்பது அல்ல. ஷேக்ஸ்பியர், கம்பர் முதலானவர்கள் எண்ணிறந்த ரஸங்களைக் கொடுக்கிறார்கள். பாகுபாடு பண்ணினால் ஒவ்வொரு ரஸத்திலுமே எத்தனையோ சாயல்கள் தோன்றும். செளகரியத்துக்காக நம்முடைய முன்னோர்களைப் போல் நாமும் ஒன்பதென்றே வைத்துக் கொள்வோம்.

நவ ரஸங்களில் அற்புதம் ஒன்று. அற்புதத்தைப் பற்றிப் பேசுகையில் மற்ற ரஸங்களும் வந்து ஊடாடலாம். ஆனால் அற்புதத்தையே பார்க்க வேண்டும். மற்ற ரஸத்தை மனக் கண்ணில் படாதபடி அகற்ற வேண்டும்.

2

சண்பக மரம் ஒன்று இருக்கிறது. அந்த மரத்தின் மீது முல்லைக் கொடியும் வளமாகப் படர்ந்து பூத்துக் கிடக்கிறது முல்லைப் பூக்களைப் பற்றிப் பேசும்போது உள்ளே பொதுபட்டுக் கிடக்கும் சண்பகப்பூவை மறந்துவிட வேண்டியதுதான். ஒரு உணர்ச்சியை விட்டுவிட்டு மேலே வந்து திகழும் மற்றொரு உணர்ச்சியையே பார்க்க வேண்டும்.

சரி, 'அற்புதம்' என்றால் என்ன? சாமானியமாய் அல்லாத காரியம் ஒன்றைக் கண்ட மாத்திரத்தில், உள்ளத்தில் எழுகிற உணர்ச்சிதான். சில வேளைகளில் எக்களிப்பு உண்டாகும். அதுவும் அற்புதத்தோடு ஒட்டும்.

அற்புதத்தைப் பார்க்க வேணுமா? எங்கே பார்த்தாலும் அற்புதந்தான்.

இருட்டிய உடன் முற்றத்திற்கு வருகிறோம். ஆகாயத்தில் நட்சத்திரங்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. செவ்வாய் கிரகத்தைப் பார்க்கிறோம். இன்ன தேதி, இன்ன நிமிஷம் உச்சிக்கு வரவேண்டுமென்று பஞ்சாங்கத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியே வந்துவிடுகிறது. செவ்வாய் கிரகத்தினிடம் ஏதாவது 'காலண்டர்' உண்டா? இப்படி எல்லாம் நினைத்தால் அற்புதந்தான்.

மழை பெய்கிறது. பெய்த உடனே அந்தப் பருவத்துக்குரிய எத்தனையோ புல், பூண்டுகள் தளிர்ந்துப் பூத்து நிற்கின்றன. போன போன இடத்திலெல்லாம் அவைகளைக் காண்கிறோம். "அடடா! இவைகளுக்கு காலண்டர் தெரியுமோ?" என்று எண்ணுகையில் அற்புதந்தான்.

பூனையானது குட்டி போடுகிறது. அது முன்னமேயே ஒரு நல்ல இடத்தைப் பார்த்து வைத்திருக்கிறது. குட்டி போட்டதும் பாதுகாக்க ரொம்ப வசதியெல்லாம் செய்து கொள்ளுகிறது. ஆண் பூனை வராமலும் பார்த்துக்கொள்ளுகிறது. இது மட்டுமா? பூனை

தன் குட்டியைத் தூக்கும் சமர்த்தே சமர்த்து! குட்டியை மெதுவாகக் கௌவிப் போகிறதைப் பார்த்தால் அதிசயமாக இருக்கும். கௌவிப் பிடிப்பதில் தனியான லாவகம். சுவர்களையும், விட்டங்களையும் தாவிப்போய் மெள்ள வைத்து விடுவதும் அற்புதந்தான்.

மனுஷன் இருக்கிறான். அவனிடம் எத்தனையோ அற்புதங்கள்! சிப்பாய் தன் உயிரையே கொடுக்கப் போகிறான் எதற்காகப் போகிறான்? இது அற்புதந்தான்!

பொய் சொல்லுவது என்று ஒரு காரியம். அது வெறுப்பான காரியம். ஆனாலும் உண்மையை மறைத்துவிடவேண்டும் என்று கச்சை கட்டிக்கொண்டு கோர்ட்டுக் கூண்டில் ஏறுவான். ஏறியதும் உண்மை சொல்லுகிறதாக சத்தியம் செய்வான். அவ்வளவுதான். உண்மை அப்படியே வெளிவந்துவிடும். இதுவும் ஒரு அற்புதம்.

ஸர்.ஸி.வி. ராமன் தனது ஆராய்ச்சிகளை எடுத்துச் சொல்லுகையில் ஒரே வியப்புத்தான். அறிகலை (சையன்ஸ்) நிபுணர்கள் நிமிஷந்தோறும் அற்புதங்களைக் கண்டு கொட்டிக் கொண்டோதானிருக்கிறார்கள்.

3

ஆனால் இந்த அற்புதங்கள், இப்போது நாம் நடத்தும் பரிசீலனைக்குச் சம்பந்தப்பட்டவை அல்ல, நாம் பேசப்போவது வேறு விஷயம். அது விஷயத்தோடு நிற்பதல்ல, உணர்ச்சியோடும் நிற்பதல்ல. உள்ளத்தில் உண்டான உணர்ச்சியைத்தான் (வியப்பைத் தான்) வெளியிடுத் முறையைக் குறித்து நிற்பதே. அதாவது நாம் பேசப் புகுவது சையன்ஸ் அல்ல; ஆனால் 'ஆர்ட்டு', 'ஆர்ட்டு' என்றால் அனுபவ வெளியீட்டுக் கலை என்று சொல்லலாம். இதற்கு மட்டுமே 'கலை' என்ற வார்த்தையை உபயோகப் படுத்துவது நல்லது. சையன்ஸ்களை 'இயல்கள்' என்றும், எஞ்ஜினீரீங் சையன்ஸைத் 'தச்சியல்' என்று சொன்னாலும் பொருந்தும்.

4

இனி கலைக்கு நேராக வரலாம். ஒரு ரஸிகன் ஒரு விஷயத்தைப் பார்த்து அதிசயிக்கிறான். உள்ளத்திலே எத்தனை வருஷங்களானாலும் இருந்துகொண்டேயிருக்கும் அது. அந்த ஆனந்தத்தை - அற்புதத்தை வெளியிடுகிறான் கவியாக வெளியிடுகிறான் கவிபிறந்து விட்டால் உருவம் ஏற்படுவதுதான் கலை.

பரதநாட்டியத்தில் பாவங்களை முகத்தில் வெளியிடுகிறார்கள். உள்ளத்தில் உதிக்கும் உணர்ச்சிகள் முகத்தில் தெரியவேண்டும். அப்போது பாவம் வருகிறது என்கிறோம். நாட்டிய இலக்கணத்தைப் படித்து அல்ல; கண்ணிலும் உதட்டிலும், புருவத்திலும் எல்லா அங்கங்களிலும் உள்ளுணர்ச்சி பிரவேசித்து வருகையில்தான் கலை ஆகிறது. அதுதான் 'மெய்ப்பாடு' அபிநயம் - இது ஒரு கலை.

இதைவிட நுட்பமான கலை சங்கீதம். அற்புத உணர்ச்சி என்றால் அது சங்கீதத்தில் வெளிப்பட வேண்டும். சங்கீதத்துக்குப் பாவந்தான் பிரதானமானது. இதய பாவம் இல்லாது போனால் மட்டமான சங்கீதம்தான். நம்முடைய முன்னோர்கள் பாவத்தையே முக்கிய அம்சமாக எண்ணினார்கள். மேல் நாட்டவர்கூட எண்ணுகிறார்கள். அடையாற்றிலே ஒரு டச்சுக்கார அம்மையார் இருந்தார். மேல் நாட்டுச் சங்கீதத்தைப் பாவத்தோடு பயின்றார். அந்த அம்மையாருக்கு நம் சங்கீதத்தைக் கேட்க வேண்டும் என்ற ஆவல். வீணை தனம்மாள் வீட்டுக்குப் போய் சங்கீதத்தைக் கேட்டு ரொம்பவும் அனுபவித்தார், வியந்தார். பிறகு அந்த அம்மையார் "இந்நாட்டு வழக்கப்படி நான் என் ஆனந்தத்தைத் தெரிவிக்கிறேன்" என்று சொல்லித் தனம்மாளுக்கு நமஸ்காரம் செய்தார்.

நம் சங்கீதத்தை டச்சு தேசத்து அம்மையார் அனுபவித்து விட்டாரே என்று எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. சங்கீதம் வேறு நாட்டுக்குக் கொண்டுபோகக் கூடியதல்லதான். ஆனால் மேல் நாட்டார்கூட பாவத்தை வைத்தே சங்கீதத்தின் பண்பைப் பார்க்கிறார்கள் என்று தெரிய வந்தது.

5

இனி கவி. கவி என்பது தானாக வரவேண்டிய அரிய வஸ்து. முன்னோர்கள் ரொம்ப நன்றாகச் சொன்னார்கள் ஆயிரம் வருஷத்துக்கு ஒரு முறைதான் கவிஞன் பிறப்பான் என்று. கவிக்கு உருவம் அமைய வேண்டும். அமைந்து விட்டால் பிரமாதமான காரியந்தான்.

கவியின் உருவத்தைத்தான் ஆங்கிலேயர்களும் பாராட்டுகிறார்கள். ஆனால் ஆங்கிலத்தில் நாம் இதை அனுபவிக்க முடியுமா? ரொம்பவும் கஷ்டம். முடியாது என்றே சொல்லலாம். விஷயம் விளங்கும். நானும் எவ்வளவோ முயற்சித்துப் பார்க்கிறேன்.

தத்துவங்களையெல்லாம் - ஏ.ஸி. பிராட்லிக்குத் தெரிவதைவிட, ஷேக்ஸ்பியரில் வரும் ஞானிகள் சொல்வதையெல்லாம் எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. வசமாக விஷயம் தெரிகிறதே ஒழிய கவியை அனுபவிப்பது கஷ்டமாய்த்தான் இருக்கின்றது.

தமிழுக்கு வருவோம். செய்யுளில் பாவமான உருவம் அமைந்து வரவேணும். சும்மா எதுகை, மோனை வைத்துக் காட்டி விட்டால் கவி ஆய்விடும் என்று எண்ணிவிடக்கூடாது. ரோஜாப் புஷ்பத்தை இதழ்வேறு, காம்பு வேறாகப் பிய்த்து உரலில் போட்டு இடித்து எடுத்து வந்து, “இந்தாருங்கள் ரோஜாபூ” என்று சொன்னால் நமக்கு எப்படி இருக்கும்?

உருவம் என்றால் உணர்ச்சியின் சாயல் வரவேண்டும். விஷயத்தைச் சொன்னால் காணாது. விஷயம் அல்ல முக்கியம். உணர்ச்சியும் அல்ல. விஷயமும் உணர்ச்சியும் உருவத்துக்காக உபயோகப்படும் காரியங்கள். உரம், மண், தண்ணீர் எல்லாம் எப்படி புஷ்பத்துக்காக உதவுகின்றனவோ அதே மாதிரி விஷயம், உணர்ச்சி, சிருஷ்டி செய்வதில் ஏற்படுகிறது உற்சாகம் எல்லாம் சேர்ந்து உருவத்தை உண்டாக்கித் தந்தன என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

தாகூரது நூல்களைப் படித்தால் இந்த உண்மை நன்றாகத் தெரியவரும். ஒரு செய்யுளை நாம் பார்ப்போம். முருகன் எழுந்தருளிய ஒரு குன்று. குன்றின் வளத்தைப் பார்த்தால் தெரியும். (எங்கள் ஊர் குற்றால மலைக்குப் பக்கம்) நானும் நண்பர்களும் குற்றால மலையில் சண்பகாதேவி அருவியைப் பார்த்துவிட்டு வந்தோம். நேரம் அந்திப்பொழுது! வரும்போது ஓரிடத்தில் திரும்பினோம். ஒரே வாசனை - என்னுடைய வாசனை, காட்டுமல்லிகையின் வாசனை. இப்போது நான் சொல்வது ஒரு பூர்வமான பழைய பாட்டு. பாட்டென்றால் எப்படி வரவேண்டும்? உருவம் வருகிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் ‘மௌவல்’ என்று காட்டு மல்லிகைக்குப் பெயர். முருக குன்றம் எப்படி இருக்கிறது.

மாலை மணம் கமழ

மௌவல் முகைவிரியும்

பாவம் வரும். அடுத்தபடியாக,

எந்தை குன்றம்!

இதைச் சொன்ன மாத்திரத்தில் உருவமே, அதாவது அற்புதத்தின் சாயலே வந்துவிட்டது. எங்கள் இறைவன் முருகன் இப்பேர்ப்பட்ட குன்றில் அல்லவா இருக்கிறார் என்று வியந்து சொல்லும் பாவம் தெரிகிறது.

**காலை மணிக் குவளை
காதலர்போல் கண்விழிக்கும்
எந்தை குன்றம்!**

காதலர் ஒருவர் மற்றவரை விழுங்குகிற மாதிரி அப்படியே வெறித்துப் பார்ப்பார்கள். குவளை மலரும் அப்படி பார்க்கிறது! இனி-

மூங்கில்கள் அங்கே காற்றினால் அப்படியும், இப்படியுமாக வாள் வீசுவதுபோல ஆடும். விஷயத்தை விளங்கவைக்க வேண்டி டெனிஸனிலிருந்து ஒரு உதாரணம் டெனிஸன் இம்மாதிரி காட்சி களைக் கண்டு அனுபவித்தவர் நன்றாகச் சொன்னார்.

“ஒரு சிறு மேகக் குஞ்சு கையை நீள விட்டு விட்டு
மரம், மரமாக மெள்ளத் தவழுகிறது”

“A tender cloud puts forth an arm and creeps
from pine to pine”

எனக்குச் செய்யுளில் இருக்கும் விஷயந்தான் தெரிகிறது. கவி உருவத்தில் நயம் தெரியவில்லை. இங்கிலாந்து தேசத்துக்குப் போய் பயின்ற காரணத்தால் புரபசர் சுவாமி நாதன் அவர்களுக்குத் தெரிய வரும்.

முருகன் குன்றத்திற்கு வருவோம். அங்கே ஒரு மேகக் குஞ்சு, பக்கத்தில் நின்ற மூங்கில் காற்றில் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது; ஆடும் போது என்ன நேர்ந்தது?

**ஆடு கழைகிழிக்கும்
அந்தண் புயலிற்றே
எந்தை குன்றம்!**

(கழை - மூங்கில்; அந்தண் புயல் - அழகியதாயும், ஜில் என்றும் இருக்கிற மேகம்; புயலிற்றே - புயலை உடையது.)

நேரம் சாயங்காலம். ஆறு மணி. பிறைச் சந்திரன் உச்சியில் தோன்றுகிறது.

**நீடு கழைமேல்
நிலா மதியம் நிற்குமே!
எந்தை குன்றம்!**

இப்போது கவியை முழு உருவத்தோடு பார்க்கலாம்.

மாலை மணங்கமழ மௌவல் முகைவிரியும்
எந்தை குன்றம்!
காலை மணிக்குவளை காதலர்போல் கன்விழிக்கும்
எந்தை குன்றம்!
ஆடு கழைகிழிக்கும் அந்தண் புயலிற்றே
எந்தை குன்றம்!
நீடு கழைமேல் நிலா மதியம் நிற்குமே
எந்தை குன்றம்!

இந்தக் கவியில் உருவம் இருக்கிறது. அற்புத பாவம் இருக்கிறது. அபிநயம் காட்டும்போது முகத்தில் அற்புத பாவம் இருக்கிறது என்ற சொல்வதுபோல.

இந்த சமயத்தில் ஒரு விஷயத்தை ஞாபகப் படுத்திக் கொண்டால் நலம். மேலே சொன்ன கவியில் அற்புதம் தெளிவாய் இருக்கிறது. அந்த உணர்ச்சிகள் வெளியே வந்து துலாம்பரமாய் தெரிகிறது. கவிக்குள் வருகிற விஷயத்தைப் பார்த்தால் பக்தி அனுபவமும் வர்ணனை அனுபவமும் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால் உருவத்தைப் பார்த்தால் அற்புத பாவமே விளங்குகிறது. சண்பக மரத்தின் மீது முல்லைக்கொடி படர்ந்து ஒரே வெண்மை நிறமாக பூத்திருப்பதைப் பார்ப்பதுபோல அற்புத உருவத்தை மாத்திரம் பார்க்கிறோம்.

நம்முடைய பள்ளிக்கூடங்களில் கவியைப் பற்றி பேசும் போது உருவத்தை விட்டுவிட்டு, விஷயத்தை மட்டும் பார்க்கிறோம். அது காரணமாகவே கவி உருவம் என்பது கொஞ்சமும் இல்லாத செய்யுள்களையே கவியென்று எண்ணியும் பாராட்டியும் வர நேர்ந்து விட்டது. ஆகவே கவி அல்லாத வெற்றுச் செய்யுளுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாமல் போய்விட்டது.

6

யுத்த சம்பந்தமான ஒரு வியப்பை இனிப் பார்க்கலாம் அதற்கு முன் ஒரு விஷயம். டார்வின் என்ற பெரியவர் “மனுஷன் எப்படிப் பிறந்தான்? இயற்கைத் தாய் வயிற்றிலே எப்படி வளர்ந்து வந்தான்?” என்பதை எல்லாம் நிரூபித்துக் காட்டினார்.

அவர் தென் அமெரிக்காவுக்குப் போனபோது ஒரு காட்சியைக் கண்ட அனுபவத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார். அங்கேயுள்ள சிவப்பு இந்தியர்களுக்குள் சதா சண்டையும் சச்சரவுந்தான். அந்த

முரட்டு ஜாதியார்கள் ஊரிலிருந்து இன்னொரு ஊருக்குப் போய் போர் புரிவார்கள். இவர்கள் கட்சியிலும் அனேகர் இறந்து விடுவார்கள். அவர்களுடைய மாமிசங்களைப் பருந்து, கழுகு, நாய், நரி முதலானவைகள் தின்னும். சிவப்பு இந்தியர் ஓர் ஊரிலிருந்து புறப்பட்டால் அது கலியாணத்திற்காகவே இருக்கலாம். ஆனாலும் பருந்து முதலான அந்தப் பிராணிகள் கூடவே பின் தொடருமாம். டார்வின் சொன்னதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டு தம்முடைய கவியைப் பார்க்கலாம்.

களப்பாளன் என்ற வீரனிடம் ஒரு யானை இருந்தது. அந்த யானை எதிரியைத் தெரிந்து நாசம் செய்யும். அதற்காக யானையை நன்றாகப் பழக்கி வைத்திருந்தார்கள். “கொல் யானை” என்றே அந்த யானைக்குப் பெயர். களப்பாளனது யானை புறப்பட்ட உடனே யுத்தம் நடக்கப்போகிறது என்று தெரிந்துவிடும். எதற்கெல்லாம் தெரிந்தது?

படுபருந்து பேயும் நரியும் செந்நாயும்
கொடிகழுகும் இத்தனையும் கூடி, வடிவுடைய
கோமான் களப்பாளன் கொல்யானை போர்வேட்டுப்
போமாறு போமாறு போம்.

இதிலே கடைசி அடியைப் பார்த்தால் உருவம் அமைந்திருப்பது தெரியும். இந்த விஷயத்துக்குப் பருந்தும் நாயும் இருப்பது முப்பதாகப் போகாமாம். இது வியக்கத்தக்க விஷயம் தான். அற்புதமாக உருவம் வந்துவிட்டது. விஷயம், பாவ உருவத்தோடு கிடப்பதையே கவனிக்க வேண்டும். அப்படி ஒன்று கிடந்து விட்டால் மேல் நாட்டவர் பிரமாதப்படுத்து வார்கள்.

இனிக் காதலைத் பற்றிப் பார்ப்போம். மகாபலிபுரச் சிற்பங்களை, அரிய சிற்ப வல்லாரைக் கொண்டு உண்டாக்கிய நந்திவர்மனைக் குறித்த பாட்டு.

ஒரு பெண் நந்தியிடம் காதல் கொண்டு விடுகிறாள். அப்படியே பலர் காதல் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் இந்த ஒருத்திக்கு மாத்திரம் அரசன் அருள் கிடைக்கிறது. ஒரு நாள் இரவு நந்திவர்மன் வந்தான். அவளுக்கோ கோபம். ஊடலில் இறங்கி விட்டாள். என்ன சொல்லியும் அவள் கேட்கவில்லை. பாவம், அவளுடைய அன்பில் ஈடுபட்ட மன்னன் என்ன செய்வான்? அவள் காலில் விழுகிறாள். அவன் தலையே உதைபடுகிறது! மிதிபடுகிறது!

காலையில் அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்க தோழி ஒருத்தி வருகிறாள். அவளிடம் தன் எக்களிப்பைச் சொல்லுகிறதாக பாட்டு.

காதல் ரஸம்தான் உள்ளதாகக் கிடப்பது ஆனால் அற்புத ரஸமே மேலிடுகிறது, 'ஏதோ தற்பெருமையாக மொழிகிறேன் என்று எண்ணிவிட வேண்டாம் என்று தோழியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்'.

என்னைய நே புகழ்ந்தேன்
என்னாதே! எப்புவிக்கும்
மன்னர்கோன் நந்தி
வரதுங்கள் பொன்முடியில்
மேல்வ ருடும் தொண்டை
விரைநாளும் இன்னமும், என்
கால் வருடும் சேடியர் தம்
கை!

“சேடியர் என் காலைப் பிடித்தார்கள். தொண்டை மலரின் வாசனை அவர்கள் கைக்கே ஏறிவிட்டது பார்த்தாயா என்ன!” என்று எக்களிப்பு. விஷயம் எல்லாம் இலகுதான். அந்த நந்தியின் ராஜ்யத்தில் பாதி நமக்கு கிடைத்துவிடும். அதிசயத்தின் உருவமானது மேலே சொன்ன பாடலின் அருமையாய் அமைந்து விட்டது.

7

நூல்களுக்கு 'விமர்சனம்' எழுவதைக் கொஞ்சம் பார்ப்போம். புஸ்தகம் சின்னதாக நூறு பக்கம் இருக்கும். ஆனால் விமர்சனம் அதற்குமேல் எழுபத்தைந்து பக்கம் இருக்கும். அதைப் படிப்பதற்குள் பெரிய கஷ்டமாய் போய்விடும். நான் ரொம்பவும் இந்தக் கஷ்டத்துக்கு உள்ளாகி இருக்கிறேன். ஒரு ஆங்கில ஆசிரியருக்கு இது மிகுந்த கஷ்டத்தைக் கொடுத்து விட்டது. அவர் ஆசாமி களைப் பற்றியே சொன்னமாதிரி இருக்கிறது. ஸாரென்ஸ் ஸ்டெர்ன் என்ற ஆங்கில ஆசிரியர் இரு நூறு வருஷங்களுக்கு முன் சொன்னார். ரொம்ப நன்றாய்ச் சொன்னார்.

“எங்கே பார்த்தாலும் பயனில் சொல் மயம்! பயனில் சொல் என்றால் எத்தனை, எத்தனையோ துறையில் எல்லாம்! மாற்றுவதற்காகச் சொல்லும் பயனில் சொல் ரொம்பவும் கெடுதலாய் இருக்கலாம். ஆனால் நூலாராய்ச்சி பற்றிய பயனில் சொல்லோ சகிக்க முடியாத தனி ஹிம்சை!” இதை பொன் எழுத்துக்களில் பொறித்து பள்ளிக்கூடங்களில் மாட்டி வைக்கவேண்டும்.

குறளாசிரியர் அற்புதமான நூலை எழுதினார். தர்மம் என்னும் விஷயம் தெரிவதே கிடையாது. தப்பும் தவறுமாகவே

அதைப் பற்றிய பேச்செல்லாம். இதில் கஷ்டம் என்ன இருக்கிறது என்கிறார் வள்ளுவனார். “ஏழைக்கு எதாவது கொடுத்தால் தர்மம் என்று எண்ணிக்கொள்” என்று தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார். நல்ல முறையில் ஈடுபட்டு, நிலத்தை உழுது பயிர் செய்வதிலே ஆனந்தம் இருக்கிறது. புலவர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் நெல்லை வாரிக் கொடுப்பதிலே தனி ஆனந்தம். அப்போதுதான் பொருளே இன்ன தன்மையது என்று தெரிய வரும்; உண்மையான ஆனந்தமும் இன்ன தன்மையது என்று தெரியவரும்.

‘சுற்றத்தார் சுற்றப்பட வொழுக்கல் செல்வந்தான்
பெற்றத்தால்ப் பெற்ற பயன்’.

இந்தக் குறளிலேயே அறம் இது, பொருள் இது, இன்பம் இது என்று குறிப்பிட்டாய் விட்டது. கடவுளைப் பற்றிச் சொன்ன அதிகராத்தில், “எங்கிருந்து வந்தோம்?” என்பதைச் சொல்லுகிறார். கடவுள் தத்துவத்துடன் ஒட்டியே வந்திருக்கிறோம். இதை உணர்ந்து கொண்டால் சக்தி நிலைதான். திருவள்ளுவரின் அருமையான கருத்துக்களில் ஈடுபட்ட ஒரு புலவர் பாடும் பாடலையும் பார்க்கலாம்.

அறன நிந்தேம் ஆன்ற
பொரு ளறிந்தேம்.

“பொருள் இருந்தால் எத்தனையோ நன்மைகளைச் செய்யலாமே” என்று சொல்லுகிறார் ஆசிரியர் ரஸ்கின். ‘ஆன்ற’ என்கிற வார்த்தை ரஸ்கின் சொன்ன உண்மையைக் குறிக்கிறது.

இங்கே ஒரு விஷயத்தைக் கவனிக்க வேண்டும் ‘அறன்’ ‘பொருள்’, ‘திறன்’ - இந்தச் சொற்களே ‘அறிந்தேம்’ என்கிற சொல் சேர்ந்து ஒரு சீராக நிற்கிறது. ஆனால் அற்புத ரஸம் பிறப்பதற்கு வேண்டிய உத்தி, வேறாகவும் ‘தெளிந்தேம்’ வேறாகவும் கடைசியில் ஒரு பதில் தான் கிடைக்கிறது. செய்யுளின் முழு உருவத்தை முதலிலிருந்து கடைசி வரையிலும் பார்த்தால் அற்புத பாவம் இன்னும் அதிகமாக விளங்கும்.

“அறனறிந்தேம், ஆன்ற
பொரு ளறிந்தேம், இன்பின்
திறன நிந்தேம்! மறன் எறிந்த
வாளார் நெடுமாற
வள்ளுவனார் தம்வா யால்க்
கேளாதன எல்லாம் கேட்டு!”

ஆனந்தமான அதிசயம் எப்படித் தெளிவாய் விளங்குகிறது பாருங்கள்!

இலக்கிய அனுபவம் பற்றி இன்னொரு கவி.

நம்மாழ்வார் ஆயிரம் பாடல்கள் திருமாலைக் குறித்து பாடினார். திருமால் பாற்கடலில் எங்கோ ஒரு ஓரத்தில் கிடக்கிறார். எந்த இடமென்று தெரியாது. அவருக்கு வரும் யோகத்தைப் பார்த்தீர்களா! யோகம் அது! எப்பேர்ப்பட்டது!

சாதாரணமாகவே லக்ஷ்மியின் கடைக்கண் நோக்கி இருந்தாலே செல்வமெல்லாம் ஒருவருக்கு வந்துவிடும் பக்கத்திலேயே சதா அவள் இருக்கும்படியான பாக்கியம் கிடைத்துவிட்டால் யோகத்தைப் பற்றி சொல்லவே வேண்டாம்!

சேராதன உள வோ! திரு சேர்ந்தார்க்கு வேதம் செப்பும் பேரா யிரம், பொன் முடியா யிரம், நறை பெய்துள வத் தாரா யிரம் நம் திருக்குரு கூர்ச் சடகோபன் சொன்ன ஆரா அமுத கவியா யிரம் அவ் அரியினுக்கு கே.

“ஆரா அமுதக் கவியாயிரம், அவ் அரியினுக்கே” என்கிற கடைசி அடி வரும்போது அற்புத ரஸம் வந்து இதயத்தில் பெருக்கெடுக்கும். இதயம் விம்மும். கவி உருவத்தை அறிவதற்காகக் கடைசி இரண்டடியையும் இன்னொரு முறை பாடுவோம்.

தாரா யிரம், நம் திருக்குரு கூர்ச்சட கோபன் சொன்ன ஆரா அமுத கவியா யிரம் அவ் அரியினுக் கே!!!

அதிசய உருவத்தைக் காண இன்னும் ஒரு பாட்டு.

திருமூலர் என்ற பெரியவர் ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவு படுத்துகிறார். கடவுள் எங்கும் நிறைந்துள்ள வஸ்து. அந்த ஒரு பொருள் வானவெளியில் எவ்வளவு தூரம் எட்டிப் போனாலும் வெற்றிடம் என்பதை இல்லாதபடி மறைந்துள்ளது. மேலே போனாலும் சரி, பாதாளத்துக்குப் போனாலும் சரி. அணுவென்று அணுவுக்குள் அணுவென்றும், இறுதியில்லாதபடி அந்தப் பொருள் செறிந்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் சோர்வு ஏற்பட்டு விடும். தனம் பற்றாது. அதைக் கவியில் அமைத்து விட்டாலோ ஞாபகத்தில் அப்படியே இருந்துவிடும்.

மேல்நாட்டவர் ‘சிரியஸ்’ என்ற நட்சத்திரத்தைப் பற்றி ரொம்பும் ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். அதன் தூரம் எவ்வளவு என்பதைக் கணக்கிட்டார்கள். பூமி, சூரியனைச் சுற்றிக் கொண்டு

வருகிறது. ஒன்பது கோடி மைல் சூரியனுக்கும் பூமிக்கும் இடையே தூரம். அதனால் சூரியனிடமிருந்து நமக்கு ஒளிவர எட்டு நிமிஷம் ஆகிறது. பல நட்சத்திரங்களிடமிருந்து ஒளி நமக்கு வருவதற்கோ ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் ஆகுமாம். அப்படியானால் அந் நட்சத்திரங்கள் எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கின்றன என்பதை ஒருவாறு ஊகிக்கலாம். கீழேயும், பக்கத்திலேயும் இப்படித்தான். டிண்டால் என்ற பொருளியல் ஆசிரியர் ஆல்ப்பல் மலை மேலே இருந்து கீழ் நோக்கிப் பார்த்தால் அந்த நேரத்தில் ஒரே மேகப் படலம் எங்கும் பரவி பூமியை அப்படியே மறைத்துக் கிடந்தது. அதைப் பார்த்தவுடன் “ஆகா! நாம் வாழும் பூமியும் நானும், என் உள்ளத்தில் எழுகின்ற அதிசயமும் கோடானு கோடி வருஷங்களுக்கு முன் உருவ வேறுபாடு, குண வேறுபாடு ஒன்றும் இல்லாத மேக பிண்டமாய்த்தானே சூரியனோடு ஒட்டிச் சுற்றி வந்திருக்க வேண்டும். இந்த மேகப் படலம் அந்த அபூர்வமான மேக மண்டலத்தை அல்லவா நினைப்பூட்டுகிறது” என்று ஒரே அதிசத்தில் மூழ்கிவிட்டார்.

இப்போது திருமூலர் அடைந்த அதிசயத்தைப் பார்க்கலாம்.

“ஆர் அறி வார் எங்கள் அண்ணல் பெருமையை!
ஆர் அறி வார் அந்த ஆழமும் நீளமும்!
பேர் அறி யாத பெருஞ் சுடர் ஒன் (று), அதின்
வேர் அறி யாமை விளம்புகின் றேனே.”

தனக்குத் தெரியாததை விளக்கப் போகிறாராம்; தான் கண்டது அவ்வளவு அதிசயமான பொருள்!

இந்த விதமாக ரஸங்கள் கலைகளிலே வர வேண்டும் சிற்பம், ஓவியம், நாட்டியம், இசை - பிறகு கவி - இலக்கியங்களிலே பாவத்தோடு ரூபமாக வெளி வரவேண்டும் ரூவமாக வெளிவர வில்லையானால் கலையல்ல. வியப்பான உணர்ச்சி மக்களுக்குச் சாமானியமான காரியம், அதாவது அற்புத உணர்ச்சி சாமானியம். ஆனால், கவியில் அற்புத உருவம் வருவதென்றால் அபூர்வம்தான். தெய்வீகம்தான்.

இந்த முறையிலேயே மற்ற ரஸங்களையும் ஆராய்ந்து உண்மையான கவி உணர்ச்சி உண்டாவதற்கு ஏதுவாக கவியுணர்ச்சி மாத்திரம் அல்ல, மற்றக் கலைகளில் திருத்தமான உணர்ச்சி உண்டாகக் காரணமாகும்.

செந்தாமரைப் பூ ஒன்றை ஒருவர் பார்த்தார். அதன் அழகிலும் அற்புதத்திலும் அப்படியே மூழ்கி விட்டார்.

இதழ்களை அடுக்கியிருக்கும் ஒழுங்கைப் பார்த்து வியந்தார். அப்படியே வர்ணம் தீற்றியிருக்கும் அழகை வியந்தார்.

மகரந்தத் தூளை வைத்திருக்கும் விசித்திரத் தையும் பார்த்துப் பரவசமாய் விட்டார்.

இவ்விதமாகப் பார்த்த ஒவ்வொரு அம்ஸமும் அளவிற்றந்த ஆனந்தத்தைக் கொடுத்தது அவருக்கு.

அந்த ஆனந்தத்துடனேயே அந்த அம்ஸங்களைப் பாட்டில் குறித்து வைத்தார்.

அந்தக் குறிப்பு வேறொரு ஆசாமி கைக்குப் போயிற்று. அவர் அந்தக் குறிப்புக்களைப் பார்த்தார். மனனம் பண்ணினார். ஆனால், அவைகளில் ஆனந்தம் ஒன்று இருப்பதாகத் தென்படவில்லை அந்த ஆசாமிக்கு.

ஆசாமியின் கையில் பிரம்மாவின் நான்கு குடுமியும் அகப்பட்டு விட்டால் என்ன செய்வார்?

‘ஏ பிரம்மனே! இந்த ஏட்டைப் படித்தாக வேண்டும். கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லியாக வேண்டும். என்றால் என்ன? இதழ் என்றால் என்ன? தாமரைப்பூவில் எத்தனை இதழ்கள் இருக்கின்றன? மகரந்தத் தூளை எப்படி வைத்திருக்கிறது சொல்? சொல்ல முடியாமல் போனால் தாமரைப் பூவை நீ, ஏ பிரம்மனே, எப்படித் திருத்தமாக சிருஷ்டிக்க முடியும்? முடியாது. ஏட்டை நன்றாகப் படி, அல்லாத

பகும் நீ தொலைந்தாய்' என்று நான்கு குடுமிகளையும் இப்படியும், அப்படியுமாக ஆட்டித் திருகி பிரம்மாவைப் பாடாய்ப் படுத்தி யிருப்பார் அந்த ஆசாமி.

அந்த ஆசாமியின் வாரிசுகள் இங்கிலாந்தில் சில இலக்கண ஆசிரியர்களாக அவதரித்தார்கள்.

அவர்கள் இலக்கணத்திற்கே இலக்கணம் வகுக்க ஆரம்பித் தார்கள். இலக்கணம் என்பது பாஷையைத் திருத்தமாய் பேசவும், எழுதவும் கற்பிப்பது என்றார்கள்.

இந்த இலக்கணத்தை நம்மவர் பார்த்தார்கள். தமிழ் இலக்கணத்துக்கும் இலக்கணம் வகுக்க ஆரம்பித்தார்கள் இவர்கள்.

தமிழ் இலக்கணம் என்பது தமிழ் பாஷையை நன்றாக பேசவும் எழுதவும் கற்பிப்பது என்று இலக்கணம் வகுத்து விட்டார்கள். இந்த இலக்கணத்தைக் கொஞ்சம் கூர்ந்து ஆராய்ந்து விட்டால் என்ன ஏற்படும்? தமிழ் இலக்கணப் பாட புஸ்தகத்தைக் கரைத்துக் குடிக்க வேண்டும். அப்படி கரைத்துக் குடிக்காமல் போனால் ஒருனாலும் தமிழ் பேச முடியாது, எழுதவும் முடியாது என்று சொல்ல வேண்டியது தானே!

ஆனால் ஒரு விஷயத்தை நாம் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அதாவது,

தாமரைப் பூவைப் பற்றிய இலக்கணத்தைப் படித்து பிரம்மாவைப் பாடாய்ப் படுத்தினாரே ஆசாமி, அந்த ஆசாமியும் அவரது ஏடும் உண்டாவதற்கு முன்னமேயே பிரம்மா வெகு திருத்தமாய் சிருஷ்டித்துத்தான் வந்தார் பூவை.

அதேபோல இலக்கண ஆசிரியர்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னமேயே தமிழ் பாஷையை அழகாய்ப் பேசிவந்தார்கள் தமிழ் மக்கள்; அழகாக எழுதியும் வந்தார்கள். ஏன் அற்புதமான பாடல்களைப் பாடியும் வந்தார்கள்.

இலக்கண ஆசிரியர்களுக்கு முன்னமேயே இலக்கியங்கள் எவ்வளவோ இருந்தன!

இலக்கண நூல்கள் புறப்பட்ட பிறகு பாஷை ரொம்ப ரொம்ப கஷ்டப்பட்டு விட்டது.

மக்களுடைய பேச்சுக்கும் இலக்கண ஆசிரியர்களது எழுத்துக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்று ஆய்விட்டது.

இலக்கணத்தால் வந்த ஒரு விபத்தைப் பார்க்கலாம்.

ஒரு மாணாக்கன் ஒரு நாள் பாடப் புஸ்தகத்தில் ஒரு வார்த்தையைப் பார்த்தான். பொருள் இன்னதென்று தெரிய வில்லை.

“ஒரு வார்த்தை இருக்கிறது. அதற்கு அர்த்தம் என்ன?” என்று கேட்டான். “வார்த்தையைச் சொல்லு” என்றேன்.

“காறளாடுது” என்றான்.

எனக்கு விளங்கவில்லை.

எழுத்துக் கூட்டு என்று சொன்னேன். காவன்னா, றானா, அதாவது வல்லின றானா, ளாவன்னா, ழனா, தூனா என்று எழுத்துக் கூட்டி முடித்தான். எனக்கும் சங்கடமாய்த் தான் போய்விட்டது. காறளாடுது ரொம்ப, ரொம்பப் பொல்லாத வார்த்தையாக இருக்கிறது. இருக்கட்டும்.

பாடம் பாட்டா, வசனமா என்று கேட்டேன். வசனம் தான் என்றான் பையன்.

சரி, வாக்கியத்தை வாசி என்றேன்.

“வெகு தூரம் நடந்து நடந்து காறளாடுது” என்று வாசித்தான்.

“சரி சரி, ரொம்ப அழகாய் இருக்கிறது; வேறொன்றும் இல்லை...”

“கால் தள்ளாடுது என்கிற காரியம்தான். தொல்காப்பிய ராலும், பவணந்தி முனிவராலும் உருத் தெரியாமல் போய் ‘காறளாடுது’ என்று முடிந்தது. வார்த்தையை அப்படியே பேனாவைக் கொண்டு அடித்துவிட்டு ‘கால் தள்ளாடுது’ என்று நன்றாய் எழுதிக்கொள், பயப்படாதே. தொல்காப்பியனாரும் பவணந்தி முனிவரும் வந்து உன்னைத் தொந்தரவு பண்ண மாட்டார்கள்” என்று சொல்லி அனுப்பினேன்.

பையனும் பாடப் புஸ்தகமும் போகட்டும்.

நம்முடையவர்கள் எழுதும் கடிதத்துக்கு வரலாம். கடிதம் எழுதும்போது கடவுளது அருளைத் துணையாகக் கருதி எழுத ஆரம்பிப்பது வழக்கம்.

திரு அருள் துணையாய் நிற்கட்டும் என்று எழுதும் போது ‘திரு அருள் - துணை’ என்று எழுதுவார்கள்.

கடவுளது அருளாகிய துணையை வேண்டுகிறோம் என்று கருதினால் 'திரு அருள்த் துணை' என்று இத்தன்னாவை இடையில் எழுதுவார்கள்.

இந்த இரண்டு விதமான பிரயோகமும் எளிதில் விளங்கக் கூடியதுதான். ஆனால் 'திருவருடுணை' என்றும் 'திருவருட்டுணை' என்றும் எழுதிய இலக்கண ஆசிரியர்களுக்குச் சமர்ப்பணம் பண்ணலாந்தான். ஆனால் திரு அருளை லகுவில் கண்டுவிட முடியாது; திண்டாட்டந்தான்.

இந்த விதமான எழுத்துச் சேர்க்கைகளால் எதோ கண்ணாம் பொத்தி விளையாடலாம். மாணவர் மாணவிகளை மிரட்டலாம். விளக்கமோ, பாஷை நயமோ ஏற்பட்டு விடும் என்று எண்ண முடியாது.

இலக்கண ஆசிரியர்களை ஒரு கும்பிடு போட்டு அனுப்பி விட்டுப் பாஷைக்கு வருவோமானால் தாமரைப் பூவின் அமைப்பு எவ்வளவு அற்புதமோ, அதற்குக் கொஞ்சம் கிட்டத்தட்ட இருக்கும் தமிழ் பாஷையின் அமைப்பு என்பது தெரியவரும். அந்த அற்புதமான அமைப்புக்கு எல்லாம் இலக்கணம் தோன்றுவதற்கு முன்னமே பல்லாயிரக் கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்னமே தமிழ் மக்கள் நாவில் அமைந்து கிடந்தன.

எட்டுப்பூ, பத்துப்பூ என்றார்கள். ஆனால், ஒரு இரண்டு பூ என்றார்கள்.

சில வேளை வல்லோசை வரும். சில வேளை அது வராது இனி, பார்த்தேன், படித்தேன் என்பதாக வல்லோசையோடு பேசினார்கள்.

ஆனால் செய்தேன். உழுதேன் என்ற இழும் என்னும் ஓசையோடு பேசினார்கள். அதோடு நிற்கவில்லை உயர்ந்தேன், தாழ்ந்தேன் என்ற மெல்லோசைகளோடு பேசினார்கள்.

ஏன் இத்தனை வேறுபாடுகள்? என்ன காரணங்களாக அந்த வேறுபட்ட ஒலிகள் எழுந்தன என்பதை ஆராய்ந்து புகுந்தால் வெகு அற்புதமான இலக்கணம் உண்டாகும்.

பாஷையைத் திருத்தமாய்ப் பேசவேண்டும் என்றால் எழுதவேண்டும் என்றால் தமிழ் மக்களது, தமிழ் பெண்களது, வழங்கும் வழக்கைப் பார்க்கவேண்டும். அந்த வழக்கையே கற்க வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல் பூர்வமான இலக்கணத்தையே

படிப்போமானால் அதுவும் இளைஞர்களுக்கு அவைகளைப் போதிப்போமானால் தமிழ் வழக்கு போய்விடும். பாஷையில் உயிரோ, உணர்ச்சியோ ஒன்றும் இராது. இறந்து ஒழிந்து போன பாஷைகளோடு தமிழையும் சேர்க்க வேண்டியவரும். அதைவிட விபத்து ஒன்று ஏற்பட முடியாது ஒரு பாஷைக்கு.

இனி யாப்பு என்பதாக ஒன்று இருக்கிறது.

தமிழில் உள்ள செய்யுள் வேறுபாடுகள்போல உலகத்தில் வேறெந்தப் பாஷையிலும் இல்லை என்று பாஷா நிபுணர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

விஷயத்தை அழுத்தம் கொடுத்துப் பாடுவதற்காக எத்தனை, எத்தனையோ யுத்திகள் தமிழில் இருக்கின்றன எதுகை என்றும், மோனை என்றும், தொடர்ந்து தவ்வல் என்றும் இருக்கின்றன. இந்தத் தவ்வல் ஒரு சீரில் இருந்து மற்றொரு சீருக்கோ, ஒரு அடியில் இருந்து மற்றொரு அடிக்கோ, இறுதியில் இருந்து தலைக்கோ தாவிப் பிடிக்கிற காரியமாய் இருக்கும். உதாரணமாக ஒரு செய்யுள்.

சிவ பெருமானை எப்படி வாழ்த்த வேண்டும் என்று கூறுவதாக பாவம். மேலே சொன்ன யுத்திகளைக் கொண்டு ஒரு தனியான உணர்ச்சி வேகத்தைக் கொடுத்து விடுகிறது கவி.

கறை மிடற்றன், கையிற் கபாலத்தன், வெள்ளைப் பிறை முடியன், பின்தாழ் சடையன் - பொறி விரவு நாகத்தன், சூலத்தன் நன்னுதலான் தானிருந்த காகத்தன் என்றே பரசு.

யாப்பியலில் புதிய இலக்கணம் இது. ஆனால் இலக்கியமோ தொன்மையானது. புதிய ஒரு இலக்கணத்தைப் பழமையான பாடலில் காண்கிறோம்.

உலகத்தில் எங்குமில்லாத காட்சி ஒன்றைத் தமிழ் நாட்டில் பார்க்கிறோம். போன போன இடங்களில் எல்லாம் கோயில்களும், கோபுரங்களும் எழுந்து நிற்கின்றன. மௌனமாகவா அவை நிற்கின்றன? அல்ல. காலை, நண்பகல், மாலை மூன்று காலங்களிலும் இதயத்தைத் தொடுவதான சங்கீதம் நாதஸ்வரத்தின் வழியாக வந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களாகவே வந்து கொண்டிருக்கிறது.

நாதஸ்வரத்தின் வாயிலாக வரும் இந்த தெய்வீக சங்கீதத்துக்கு மூலம் எங்கே? தமிழ்க் கவிஞரது இதயத்திலும் நாவினும் தான். இதயத்தில் உண்டான உணர்ச்சிகளையும், பக்தி ஈடுபாடுகளையும் தமிழ்க் கவிகளாக இசையில் வைத்துப் பாடினார்கள். அந்தப் பாடல்கள் கோயில் சந்நிதியை நிறைந்தன. சேவித்து நின்ற பக்தர்களது இதயத்தையும் நிறைத்தன. வழிபாடு முடிந்து வீடு போன பிறகும் இதயத்தில் ஒலித்துக்கொண்டேயிருந்தன, அந்தப் பாடல்கள். பாடல்களின் உருவம் மறைய நேரும்போது நாதசுரம் வந்து உருவங்களை நினைவூட்டித் துலாம்பரமாக்கின.

சங்கீதமும் சாகித்தியமும் ஒரு அருமையான முறையில் தெளிவுபட்டு வந்திருக்கின்றன. சங்கீதத்தை நாதசுரம் தெளிவுபடுத்தியது. சாகித்தியத்தைக் கோயில் சந்நிதியில் எழும் பாடல் தெளிவுபடுத்தியது. காவடியாட்டங்களில் வாய்ப்பாட்டும் நாதசுரமும் மாறி மாறி வந்து ஒன்றை ஒன்று தெளிவுபடுத்தி இன்ப மூட்டுவதை இன்றைக்கும் பார்க்கிறோம்.

இந்த விதமாக வாய்ப்பாட்டும் வாத்தியமும் சேர்ந்து நம்மவரது சங்கீத ஞானத்தை அபூர்வமான முறையில் வளர்த்து வந்திருக்கின்றன.

இப்படி வளர்ந்து வந்த - நெடுநாளாக வளர்ந்து வந்த - இசைச் செல்வம் நம்முடைய பூர்வ புண்ணியத்தால் கைக்கே வந்திருக்கிறது. இந்தச் செல்வத்தின் உயர்வும் பண்பாடும் எத்தன்மையது என்று அறிந்து கொள்ளுவதற்குக் கொஞ்சம் கூர்ந்து யோசிக்க வேண்டும். பூர்வ சரித்திரத்தைக் கொஞ்சம் எட்டிப் பார்க்க வேண்டும். அப்போதுதான் நம்முடைய கடமை இன்னது என்று தெரியவரும். பூர்வமாக வந்த செல்வத்தை நாம் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டாமா?

சங்கீத உலகில் புதிய காரியங்களை அவ்வளவாகச் செய்து விட முடியாது. பூர்வத்தை வைத்துத்தான் கலைவளம் எல்லாம். ஆர்டர் கொடுத்துச் செய்கிற மேஜை, நாற்காலி அல்ல கலை. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நமக்குரித்தான பூர்வ கலையைப் பாதுகாக்கிறோமோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு செல்வம் படைத்தவர்கள் நாம். உண்மையான கலையை உணருவதற்கே நீண்ட காலம் ஆகிறது.

அதைக் கற்றுப் பிறருக்கு ஒதுவதற்கோ அதைவிட நீண்ட காலம் வேண்டும். அப்படியானால் அந்தக் கலையைச் சிருஷ்டிப்பதற்கு எத்தனை நீண்ட காலம் வேண்டும் என்று எடுத்துச் சொல்லவா வேண்டும்? நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகள் போதாது. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளே வேண்டுமென்றால் மிகை அல்ல.

நம்முடைய சங்கீதம் அதாவது தமிழ் நாட்டை இப்போது வளஞ் செய்து வருகிற சங்கீதம், ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக வளர்ந்தேறி வந்த அரிய வஸ்து.

எத்தனையோ பண்கள் அதாவது ராகங்கள் நம்முடைய இசையை வளப்படுத்துகின்றன. தமிழ் நாட்டிலுள்ள பண்களின் தெளிவையும் வேறுபாடுகளையுங் கண்டு அதிசயிக்காதவர் கிடையாது. வட இந்தியாவிலிருந்து வந்த பூர்வ மக்களும் அதிசயித்தவர்களாய்த் தங்கள் நாட்டிற்கே அவைகளைக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள். பெயர்களை எப்படி எப்படியோ கொடுத்துக் கொண்டார்கள்.

மேல் நாட்டார் ஏதோ இரண்டு பண்களைக் கண்டு பிடித்து முப்பது வருஷமாக அனுபவித்து வருவது பற்றி எவ்வளவோ

எக்களிப்புடன் பேசுகிறார்கள். அப்படியானால் நம்முடைய பண்களின் தொகையையும், பூர்வமாக ஏற்பட்டுள்ள நயங்களையும் கண்டார் களானால் அவர்களுடைய அதிசயத்தை எப்படி சொல்ல வேண்டி யிருக்கும்!

நமது இசைச் செல்வம் இவ்வளவு வளமாயும், பண்பட்ட தாயும் இருப்பது வெளிப்படா. அதிசயிக்க வேண்டிய விஷயம் ஆனாலும் அதிசயத்திலும் அதிசயம் என்னவென்றால் அந்தச் செல்வத்தை நம்முடைய முன்னோர்கள் பாதுகாத்து வந்த முறை தான்.

சங்கீதமானது கண்ணுக்குத் தெரியாத பொருள் ஆயிற்றே, காற்றோடு காற்றாய்க் கரைந்து போகிற பொருள் ஆயிற்றே என்று கருதிக் கருங்கல்ப் பணிக்குள் பொதிந்து வைத்தார்கள் போலும்! தமிழ் நாடெங்கும் சிறிய கோயில்களையும், பெரிய கோயில் களையும் எழுப்பி அக்கோயில்களில் எழுந்தருளியுள்ள மூர்த்தி களின் திருவடிகளில் வைத்தல்லவா சங்கீதக் கலையைப் பாதுகாத்து வந்திருக்கிறார்கள்!

நடனக்கலையும், கவிதையும் ஒன்றோடு ஒன்று இணங்கி தெய்வ வழிபாட்டுக்குரிய மார்க்கமாய் இருந்து வந்திருக்கின்றன. நமது சங்கீதத்தின் சாரம்சமான ராகங்கள், நடனத்தோடும், கவிதை யோடும் ஒன்றாய்க் கலந்து, அவைகளின் உணர்ச்சி பாவங்களைத் தங்களிடம் நிறைத்து வைத்துக் கொண்டன. நமக்கு தெரியாமல் உணர்ச்சி பாவங்கள் ராகங்களில் ஊறிக் கிடக்கின்றன. அக்காரணத் தினாலேயே ராகங்களை அதாவது தன் இசையைத் தமிழ் நாட்டில் நாம் அனுபவிப்பதுபோல உலகில் வேறு யாரும் அனுபவிப்ப தில்லை. இதில் இருந்து பாஷை வேண்டாம். சாகித்தியம் வேண்டாம். என்று சொல்லி விடலாமா? ராகங்களின் விந்நியாச நயங்கள் எல்லாம் சாகித்தியதிலுள்ள உணர்ச்சியின் விந்நியாசங்கள் தான் என்று அறிந்து கொண்டோமானால் சங்கீதத்தில் ராக விஸ்தாரத்துக்குள்ள இடம் இன்னதுதான், இவ்வளவுதான் என்ற தாரதம்மியம் தெரிந்திடும். தெரியாமல் போனால், தனி ராகமாக நாலு மணிக் கச்சேரி என்று விளம்பரம் பண்ணிப் பார்க்க வேண்டும், தெரிந்துவிடும்.

எல்லாக் கலைகளையும் போல சங்கீதக் கலையும், சமுதாய உணர்ச்சியிலிருந்து எழுவது. சமுதாயத்தின் உணர்ச்சி கலைஞனது இதயத்தில் உருவெடுக்கிறது. அந்த உருவமும், சமுதாயத்தின் இதயத்தை நோக்கியே நிற்கிறது.

மூர்த்தி வழிபாட்டில் நாம் ஈடுபட்டவர்கள். நடராஜர் என்றால், முருகப் பெருமான் என்றால் அந்த மூர்த்திகள் மனக்கண் முன் எழுந்து பக்கதிப்பரவசத்தை அளிக்கின்றனர். பக்தி பரவசத்தைக் கலைஞர் ஒருவர் உணர்ந்து அனுபவிக்கும்போது வார்த்தையாகவும், தாளமாகவும், ராகமாகவும் சேர்ந்து உருவெடுக்கின்றது. 'காலைத் தூக்கி நின்றாடும்' என்ற எதுகுல கம்போதிப் பதம் பக்தி பரவசம் எடுத்த உருவந்தான். அதைப் பாடியவர் நம்மவர் இதயத்தை நோக்கியே பாடினார். விஷயம், வார்த்தை, ராகம் எல்லாம் நமக்குப் பழக்கமானவை. அது காரணமாக நம்மை நோக்கிப் பாடுகிறார் என்று சொல்லுகிறோம்.

தெலுங்கு சாகித்தியம் செய்த பக்தர்கள், தெலுங்கோ, பாடலின் விஷயமோ, அதிலுள்ள உணர்ச்சியோ தெரிய முடியாத கூட்டத்தைப் பார்த்துப் பாடினார்கள் என்று சொல்ல முடியுமா? முடியாது. பாடியபோது தெலுங்கு பாஷையில் நன்றாய்த் தோய்ந்தவர்களாயும் விஷயத்தில் ஈடுபட்டவர்களாயும் உள்ள கூட்டத்தை நோக்கியே பாடினார்கள் அவர்கள்.

சபை என்றால் பாடுகிறவர் வேறு, கேட்பவர்கள் வேறு என்று அமைந்திருந்தால் அதைச் சபை என்று சொல்லலாமா? பாடகரும் கேட்பவரும் ஒரே இதயப் பாங்கு படைத்தவர்களாய், ஒரே உணர்ச்சியில் மிதக்க வேண்டும். அப்போதுதான் உண்மையான சபை ஏற்படுகிறது. நடராஜாப் பெருமானது நடனம் என்றால் சகல ஜீவராசிகளும், பஞ்ச பூதங்களுமே ஒன்றாக உணர்ச்சியில் கலந்து ஆடுகின்றன என்றார்கள் நம்மவர்கள். கண்ணனது குழலோசையோடு அண்டபிண்ட சராசரங்கள் எல்லாம் கரைந்து சுழலுகின்றன என்றார்கள்.

இவ்விதம் கலைஞரும், சபையோரும் உணர்ச்சியில் ஒன்று படுகிற தெய்வீக லட்சியத்தை ஒரு சங்கீத சபை எவ்வளவுக்கு அடைகிறதோ, அவ்வளவுக்குத்தான் வெற்றியடைகிறது அது.

இந்த உண்மைகள் ஞாபகத்தில் இருந்தால் சங்கீதம் எவ்வளவு சக்தி வாய்ந்தது, சமுதாயத்துக்கு எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பது எளிதில் விளங்கும். ஞாபகத்தில் இல்லாதவரையில் வீட்டுக்கு வந்ததும், களைந்து எறியும் உத்தியோக உடைதான் சங்கீதம் என்று தோன்றிவிடும்.

நம்முடைய சமுதாயம் சங்கீதத்தின் ஒவ்வொரு அம்சத்தோடும் ஒட்டியனுபவித்து வந்த காரணமான சங்கீதமும்

சாகித்தியமும் விரிவாக வளர்ந்தன. சாகித்தியங்கள் பல்லாயிரக் கணக்காக நம்மிடையே உலாவி வந்தன. இன்றைக்கும் இருக்கத் தான் செய்கின்றன. சாதரணமான ஒரு தமிழ்ப் புஸ்தகக் கடைக்குப் போய்ப் பார்ப்போமேயானால் கீர்த்தனங்களாகவும், பதங்களாகவும், புஸ்தகங்கள் எத்தனை எத்தனையோ இருக்கின்றன. அந்தப் புஸ்தகங்களைக் கையால் தொடாததினாலும், பாடல்களைப் பாடாததினாலுமே அவைகள் நம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டன. தமிழிலே சாகித்தியங்கள் இல்லை என்று நம்மவர்களே சொல்லத் தலைப்பட்டார்கள்.

இதைக் குறித்த மகா மகோபாத்தியாய சாமிநாத ஐயரவர்கள் “தமிழில் கீர்த்தனங்களே இல்லை என்று கூறவும் அவர்கள் அஞ்சவில்லை” என்று மிக்க வருத்தத்துடன் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இதெல்லாம் காரணமாக உணர்ச்சியுள்ள தமிழ்ப் பாடலைக் கேட்பதே அரிதாய்ப் போய்விட்டது. ஏன், உணர்ச்சியற்றப் பாடுவதே கச்சேரி என்றும் ஏற்பட்டு விட்டது. தமிழோடாவது உணர்ச்சியோடாவது பாடினால் ‘மட்டரகம்’ என்று பேசும் நிலைக்கே வந்து விட்டது. இந்தவிதமாக ஒருவர் சொல்லிப் பத்துப் பேர் சொல்லி வந்தால், நம்முடைய சங்கீதத்துக்கு விமோசனமே கிடையாதோ என்று கையை நெரிக்கும்படியான நிலைமை வந்துவிட்டது.

இந்த நிலையில் சுமார் பத்து வருஷங்களுக்கு முன்பு நம்முடைய சங்கீதத்தில் ஆர்வங் கொண்ட சிலர் தமிழில் பாடுவது என்று ஏற்பட்டாலொழிய, புராதனமான பண்பாடு கொண்ட சங்கீதம் உயிரற்று வறண்டு போய்விடும் என்பதாகக் கருதி, நமது கச்சேரிகளில் தமிழ்ப் பாட்டு பாட வேண்டும் என்று சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். இதனால் தமிழிசை உணர்ச்சி ஓரளவு பரவி வந்தது. ஆனாலும் பிரமாத வெற்றியடைந்ததாகச் சொல்வதற்கில்லை.

தமிழிசை இயக்கம் இப்படி நின்ற நிலையில் தமிழ் நாட்டுச் சரித்திரத்தில் ஒரு அரிய சம்பவம் நேர்ந்தது.

மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பு (16-11-40) கனம் செட்டி நாட்டரசர் ஸர். அண்ணாமலைச் செட்டியாரவர்கள் தமிழிசைக் கென்று அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்துக்குப் பதினாயிரம் ரூபாய் நன்கொடை அளித்தார்கள். இந்த நன்கொடையைப்

பட்டம் அளிப்பு விழாவில் வெளியிட்ட போது மண்டபத்திலிருந்த சபையோர்கள் ஆரவாரித்து ஆரவாரிப்பை யாரும் மறக்க முடியாது. ஒரு புதிய யுகத்தையே அந்தத் திருநாள் ஆரம்பித்து விட்டது. அன்று முதல் நாடெங்கும் தமிழிசை யுணர்ச்சி நாளுக்கு நாள் அதிகமாகப் பரவி வந்திருக்கின்றது. எங்கே பார்த்தாலும் தமிழ்பாட்டே பாட வேண்டும் என்று சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்கள். தமிழ் நாட்டில் நடக்கும் சங்கீதக் கச்சேரிகளில் இப்போது பெரும்பாலும் தமிழ்ப்பாட்டாகவே பாடி வருகிறார்கள். சங்கீதத்தை உணர்ச்சியுடன் கேட்க வேண்டும், அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற மனப்பான்மை ஜனங்களுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது.

தமிழிசை இயக்கம் இவ்விதம் ஒரு பக்கத்தில் பரவி வருகையில் அதைப் பலமாக எதிர்க்கவும் ஒரு சிலர் தொடங்கினார்கள். அனாவசியமான எதிர்ப்புத்தான். தமிழ்ப் பாட்டுப் பாட வேண்டும் என்பது பாஷைத் துவேஷம்! என்று சொன்னார்கள். இதில் பாஷை துவேஷம் என்பது எது? நம்மைப் போலத்தானே மற்றவர்களும்? தெலுங்கர்களுக்கு உவந்தது தெலுங்குப் பாடலே. தமிழ்ப் பாடலை அவர்கள் கேட்க விரும்பவில்லை என்றால் தமிழ்ப் பாஷையில் அவர்களுக்குத் துவேஷம் உண்டென்றாகுமா? அப்படியே கன்னடர்களுக்கும், வங்காளிக்குக்கும் காசிப் பக்கத் திலுள்ளவர்களுக்கும் தமிழ்ப் பாஷையிலுள்ள சங்கீதம் விளங்காது தான். அது காரணமாக தமிழிடத்தில் துவேஷம் உண்டென்று அவர்கள்மேல் புகார் சொல்லலாமா? கூடாது. உலகம் இந்த நிலையிலிருக்கத் தமிழர்கள் தமிழ்ப் பாடல்தான் தங்களுக்கு விளங்குவது, உவந்தது என்று சொல்லும்போது துவேஷத்தை ஏன் கற்பிக்க வேண்டும்? அவசியமே இல்லை.

தமிழ் நாட்டில் நமக்கிடையே தெலுங்கு தெரிந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள், கன்னடம் தெரிந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள், ஹிந்துஸ்தானி சங்கீதமே தெரிந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள். நூற்றுக்கு ஒருவர், இருவர் என்று இருக்கலாம். அவர்கள் அந்தப் பாஷையில் உள்ள சங்கீதத்தை அனுபவிப்பது இயல்புதான். எவ்வளவு வேண்டுமானால் அனுபவிக்கலாம். ஆனால் தமிழ்ப் பாஷை மாத்திரமே தெரிந்தவர்கள், “எங்களால் தமிழ் மூலமாகத் தான் சங்கீதத்தை அனுபவிக்க முடியும். எங்களுக்கு தமிழ்ப் பாட்டுத்தான் வேண்டும்.” என்று சொன்னால் அதை மேலே கூறியவர்கள் ஏன் ஆட்சேபிக்க வேண்டும்? ஆட்சேபிப்பதோடு, மற்ற பாஷைகளின் மேல் துவேஷம் என்பதாக ஏன் சொல்ல

வேண்டும்? இப்படியெல்லாம் இல்லாத துவேஷத்தைக் கற்பித்து தமிழிசை இயக்கத்தைக் குறை கூற வேண்டாம் என்று சங்கீத அபிமானிகளை ரொம்பவும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆரம்பத்தில் சில பாடகர்களுக்கு உண்மையிலேயே அதைரியம் ஏற்பட்டது. எப்படி நாலுமணி நேரக் கச்சேரியைத் தமிழ்ப்பாடல்களைக் கொண்டே சமாளிப்பது என்று பயந்தார்கள். அனேகமாய் இதர பாஷையிலேயே பாடி வந்த காரணத்தால் தமிழ்ப் பாடல்களைக் கற்க அவசியம் இல்லாமல் போய்விட்டது அவர்களுக்கு. வருந்தத்தக்க காரியம் தான். ஆனாலும் கேட்பவர்களுக்குத் தமிழ்ப் பாடல்களே உவந்ததாய் இருக்கின்றன என்று தெரிய வரவும் அவைகளைப் பாடகர்கள் கற்கவும், பாடவும் ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

இப்போது முதலணியிலுள்ள சில பாடகர்கள் தமிழிலேயே முக்கியமாகப் பாடுகிறார்கள். அவர்களைக் கேட்டு அனுபவிக்கும் சபையோரின் தொகையை நூறு ஐந்நூறு என்றல்ல, ஐயாயிரம், பதினாயிரம் என்று கணக்கிட வேண்டியிருக்கிறது. இது நாம் கண் கூடாகக் காண்கின்ற காரியம்.

இன்னொரு விஷயம்! சபையோடு ஐக்கியப்பட்டுப் பாடுகிற காரணத்தால் பாடுகிறவர்களுக்கும் என்றுமில்லாத புதியதொரு மன எழுச்சி உண்டாகி விடுகிறது. அந்த மன எழுச்சி காரணமாகப் பாடுகிற சங்கீதத்தில் மெருகு, உணர்ச்சி, பண்பாடு எல்லாம் தரமாக ஏறிவிடுகின்றன. அத்தகைய பாடல் கேட்பவரது உள்ளத்தை உருக்குகிறது. அப்படிப்பட்ட சங்கீதத்தில் மேலும் மேலும் அவர்களுக்கு ஆசை அதிகரிக்கிறது. இதுவும் இன்றைக்குக் காண்கிற காரியம்.

இனி நாம் செய்ய வேண்டுவது என்ன?

தமிழிசை வேண்டுமென்று சொல்லும்போது ஏதோ பாஷை மட்டும் தமிழில் இருந்தால் போதும் என்பதல்ல. பூர்வமான தமிழ் நாட்டு இசைப் பண்ணோடு கூடி உயர்ந்த உணர்ச்சி பாவங்களோடு கலந்ததாக சங்கீதம் இருக்க வேண்டும் என்பதே நமது கொள்கை. பொதுவாகத் தற்போதைய சங்கீதத்தில் மேலே சொன்ன லக்ஷணம் அபூர்வமாகத்தான் இருக்கிறது. வட இந்தியாவிலுள்ள சங்கீத நிபுணர்கள் நம்முடைய சங்கீதம் உயர்ந்த பண்பாடுடையது என்று சொல்லுவார்கள். ஆனால் பாடகர்கள் அநேகமாக பாவ மில்லாமலே பாடுகிறார்கள் என்று குறை கூறுகிறார்கள். இந்தக்

குறையெல்லாம் நிவர்த்தியாகும் பொருட்டு சங்கீதத்தின் உயர்ந்த லட்சியத்தையும் கண்முன்னால் வைத்துக் கொண்டே மாணவர் களுக்குச் சங்கீதம் கற்பிக்க வேண்டும். முதலில் ஏதோ கஷ்டமாகத் தோன்றும். கொஞ்சம் விடா முயற்சியோடு இந்தத் துறையில் வேலை செய்வோமானால் வெகு சீக்கிரத்தில் தமிழ் நாடு எங்கும் அதி அற்புதமான பாவ சங்கீதம் ஒலிக்கக் கேட்கலாம். அந்தச் சங்கீதம் தமிழ் மக்கள் எல்லோருடைய இதயத்தையுமே அள்ளும் படியாக இருக்கும்.

கோயில்களிலும் சங்கீத சபைகளிலும் வீடுகள்தோறுமே உணர்ச்சி பாவம் நிறைந்து இதயத்தைப் பற்றும் படியான சங்கீதம் முழங்கப் பார்க்கலாம். நம்முடைய சங்கீதம் வெகு புராதனமான சங்கீதம். ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாகப் பழுத்த சங்கீதம். தமிழ் மக்களுக்கு - ஆடவர் பெண்டிர் குழந்தைகள் - எல்லோருக்குமே அமுதத்தை ஊட்டிய சங்கீதம். கோயில்களில் எழுந்தருளியுள்ள மூர்த்திகளுக்கு அர்ப்பணமான சங்கீதம்.

தமிழ் நாட்டு கோயில்களும் கோபுரங்களும் உலகப் பரப்பில் எப்படி ஒப்பற்ற விதமாய் தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றனவோ அப்படியே தமிழ் நாட்டுச் சங்கீதம் தலைநிமிர்ந்து நிற்கப் போகிறது. நாம் பார்க்கப் போகிறோம். உலகம் பாராட்டப் போகிறது!

[கே. ஆர். ஆர். சாஸ்திரிகள் சென்னை வக்கீலாயிருந்து அலகாபாத் சர்வகலாசாலையில் (யூநிவர்சிட்டியில்) சட்ட ஆசிரியராக இருக்கிறார்கள். நேபால், ரிஷிகேஷ் ஆகிய இடங்களிலிருந்து “தமிழ் ஞானிகள்” என்னும் பொருள் பற்றி பதினொரு பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்த வேண்டும் என்று கோரியிருக்கிறார்கள். நிகழ்த்தவும் இணங்கியிருக்கிறார்கள் சாஸ்திரிகள். நாயன்மார்கள், சித்தர்கள், ஆழ்வார்கள், இவர்களில் 1. திருஞான சம்பந்தர் 2. அப்பர் 3. திருமூலர் 4. மாணிக்கவாசகர் 5. அருணகிரியார் 6. பட்டினத்தார் 7. தாயுமானவர் 8. ராமலிங்ககவாமிகள் 9. முதலாழ்வார் 10. நம்மாழ்வார் 11. பெரியாழ்வார் 12. திருப்பாணாழ்வார் 13. ஆண்டாள் 14. நாதமுனிகள் இவர்கள் சம்பந்தமாகப் பேச விஷயம் வகுத்துக் கொண்டார்கள். இந்த விஷயத்தைக் குறித்து டி.கே.சி. அவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள். டி.கே.சி. எழுதிய பதில் கடிதம்.)

திருக்குற்றாலம்,
தென்காசி
8-3-45

அருமை நண்பர் கே.ஆர்.ஆர். சாஸ்திரி அவர்களுக்கு, நமஸ்காரம்.

தங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. ரொம்ப சந்தோஷம், வைகுரி கண்டு எனக்கு உடம்பு அசௌகரியமாய் இருந்தால் உடனடியாக பதில் எழுத முடியாது போயிற்று. மன்னிக்கவேணும்.

மு. அருணாசலம் பிள்ளை அவர்கள் காசிக்குப் போகும் போது தங்களைப் பார்க்கும்படியாகச் சொல்லியிருந்தேன். அப்போது பார்க்க முடியவில்லை; சமீபத்தில் பார்த்திருக்கிறார்கள். ரொம்பத் திருப்தி. தமிழில் மிக்க ஆர்வம் உடையவர்கள். அரிய உழைப்பாளி. தமிழுக்கு வாய்த்த நல்ல தொண்டர் அவர்கள்.

வடதேசத்திலுள்ள அயலார்களுக்கு இப்போது தமிழிடத்தில் ஒரு மதிப்பு, ஒரு ஆர்வம் எல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சீக்கிரத்தில் தமிழருக்கும் ஏற்படும் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

தமிழ் ஞானிகளைப் பற்றிப் பேசவேண்டும் என்று தங்களை அழைக்கிறார்கள் வட நாட்டார். அவர்களுக்கு அந்த ஞானிகள் தந்துள்ள செல்வம் இத்தகையது என்று சொல்லவேண்டியது நமது கடமைதான்.

தாங்கள் குறித்துக்கொண்ட நாயன்மார்களில் சித்தர்கள், ஆழ்வார்கள் எல்லாரும் நம்முடைய சமயப் பண்பாட்டைப் பூரணமாகவே எடுத்து விளக்கியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் சொல்லுவதற்கு மேல் சொல்லுவதற்கு எதுவுமில்லை. 'ஒன்றாகக் காண்பதே காட்சி' என்று சொன்ன பிறகும் 'அண்டத்திலுள்ளது பிண்டத்திலுண்டு; பிண்டத்திலுள்ளது அண்டத்திலுண்டு' என்று சொன்ன பிறகும் பாக்கி என்பது ஒன்று உண்டோ?

“சூரிய வட்டத்தின் கீழ்ப் புதிதாக ஒன்றும் இல்லை” (There is nothing new under the sun) என்பதை ஆமோதிக்க வேண்டியது தான்.

நம்முடைய பெரியோர்கள் மாத்திரம் ஏதோஎங்கும் இல்லாத உண்மையைக் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள் என்று சொல்லுவதில் பொருளில்லை. உலகத்தில் எந்த எந்த இடங்களில் எல்லாமோ ஞானிகள் இருந்திருக்கிறார்கள். அனுபவத்தில் கண்ட உண்மைகளை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அதெல்லாம் ஞானிகளுக்குப் பொதுச் சொத்துதான்.

ஆனால் தமிழ் ஞானிகள் கொடுத்துள்ள செல்வம் தனிப்பட்ட பண்பாடு உடையது.

அவர்கள் அனுபவித்த முறை தனியான முறை என்று சொன்னால் குற்றமில்லை. கோயிலிலும், குளத்திலும், ஆற்றிலும், மரத்தடியிலும், அலையிலும், புல்லிலும் இறைவனை ஒட்டி விடுவார்கள். எல்லாவற்றையும் விட கலைகளில்தான் ஒட்டி வைப்பார்கள். நடராஜப் பெருமானைத் திருவாதிரை நட்சத்திர

மண்டலத்தில் அமைப்பது ஒருபுறம் இருக்க, சிதம்பரத்திலும் சிற்ப மூர்த்தியாக அமைப்பார்கள். இங்கே திருக்குறறாலத்தில் வர்ணச் சித்திரமாக அமைத்திருக்கிறார்கள் (சித்திர சபை).

முக்கியமாக கடவுள் தத்துவத்தை அடைவதற்கு ராஜபாதை இசையும் தமிழ்க் கவியுந்தான் என்றும் சொல்லுவார்கள். அது உண்மைதான்.

“பண்ணிடை தமிழ் ஒப்பாய்” என்று சொல்லி விட்டார்கள். இந்த அனுபவத்தை வட தேசத்து அயலாருக்கு வினியோகம் செய்ய முடியாதுதான்.

நம்முடைய ராகங்களின் இதய நாட்டமும், கவிகளின் முக பாவமும் தனி. அயலார் அவைகளின் தத்துவத்தை எப்படிக்க காண இயலும்? இது சங்கீதத்துக்கும் பாஷைக்கும் ஏற்பட்ட கட்டுப்பாடு.

சங்கராபரணத்திலோ காவேரியிலோ இந்தக் கவியைப் பாடுகிறோம் என்று வைத்துக் கொள்வோம்.

“இன்று நமக்கெளிதே
மாலுக்கும் நான் முகற்கும்
அன்றங்கு அளப்பரியன்
ஆனானை - என்றுமே
மூவா மதியானை
மூவேழ் உலகங்கள்
ஆவானைக் காணும் அறிவு!”

“இன்று நமக்கெளிதே” என்று மறுபடியும் வெண்பாவை ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதான். ஒரு தடவையோடு நிற்கிற காரியமா? ஓயாது நாவில் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறதே! என்று சொல்லத் தோன்றும்.

நம்முடைய ராகங்களும், தமிழும் செய்கிற காரியம் இது. இந்தச் செல்வத்தை எப்படியும் நேபாளத்தில் உள்ளவர்களுக்கு விநயோகிக்க முடியாது. ஆனால் மற்ற அம்சங்களைப் பற்றி விளக்கம் கொடுக்கலாம். அது போதும்.

வட நாட்டாருக்கு அரிய சேவை செய்கிறீர்கள். அதை விடத் தமிழ் நாட்டாருக்குச் சேவை செய்கிறீர்கள்!

தங்கள்,

டி.கே. சிதம்பரநாதன்.

கால்மணி நேரம் தமிழுக்கு [உ.வே.சா.]

13

மூன்று மாதத்துக்கு முன்புதான் ரவீந்திரநாத தாகூர் நம்முடைய சென்னைக்கு வந்து சில உண்மைகளை நமக்குத் தெரிவித்தார், அவைகளில் ஒன்று:

“கவியை அனுபவித்து விடுவதற்காக எத்தனையோ பாஷைகளைக் கற்றேன். இங்கிலீஷ் மாத்திரமல்ல; பிரஞ்சு பாஷை, ஜெர்மன் பாஷை, லத்தீன், கிரீக்கு ஆகிய புராதன பாஷைகளை எல்லாம் கஷ்டப்பட்டுக் கற்றேன். என்ன பலன்? கவியின் இதயம் தெரிந்ததா? இல்லவே இல்லை. என் தாய்மொழி ஒன்றின் மூலமாகத்தான் எனக்கு அது தெரிய வந்தது”.

இது நமக்கு வசுவில் விளங்கி விடாது என்று எண்ணி, தான் சொன்ன வார்த்தைக்கு ஒரு தீர்மானமும் கொடுத்தார். அதாவது:

“பிற பாஷைகளின் மூலமாகக் கவியின் உயிர் நிலையை அறியப் புகுவது, காதலியின் அருள் முறுவலைப் பெறுவதற்காக வக்கீலுக்கு வக்காலத்துக் கொடுக்கிற அழகுதான்”.

இதெல்லாம் வங்காளிகளைப் பார்த்துச் சொன்ன தாகூர்தான் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். தமிழரைப் பற்றிய உண்மையை - அதாவது தமிழைப் புறக்கணிப்பதையும், தமிழ்ப் பாட்டில் ஒன்றும் இல்லை, தமிழுக் கொண்டு தனிப்பண்பு (தமிழ் ஜீனியஸ்) கிடையாது

என்றெல்லாம் சாதாரணமாகச் சொல்லிக்கொண்டும், அதைவிட நம்பிக்கொண்டும், இருக்கிறதையும் தாகூர் தெரிந்திருந்தால், எப்போர்ப்பட்ட ஆவேசமும் ஆங்காரமும் அவருக்கு வந்திருக்குமோ சொல்ல முடியாது.

ஒரு தேசத்தாருடைய நாகரிகத்துக்கும், பாஷைக்கும் விரோதிகளாய் இருப்பவர் பொதுவாக அந்தத் தேசத்தை அடியோடு அழிக்கப் பார்க்கும் அக்கம்பக்கத்திலுள்ள தேசத்தார்தான். கொரியா தேசத்தாருக்குச் சொந்தமான நாகரிகமும் அதற்கேற்ற பாஷையும் உயர்தர நிலையிலேயே இருந்தன. ஜப்பான் கொரியாவைக் கைப்பற்றினவுடன், கொரியர்கள் தங்களுக்குரிய நடை உடை பாவனைகளை விட்டுவிட வேண்டும். கொரிய பாஷையை ஒழித்துவிட வேண்டும், ஜப்பானியர்களைப் போலவே எல்லாவிதத்திலும் இருக்க வேண்டும், முக்கியமாக, ஜப்பானிய பாஷையைத்தான் கற்க வேண்டும் என்றெல்லாம் கொடுங்கேன்மை நடத்தினார்களாம். இதுபோலவே ஐரோப்பாக்கண்டத்திலும் ஒரு தேசத்தார் தங்களுக்குட்பட்ட பிற தேசத்தாருடைய நாகரிகத்தையும் பாஷையையும் வேரோடு களைந்தெறியப் பார்த்தார்கள்; இன்றைக்குமே பார்க்கிறார்கள் என்பது தெரியவருகிறது.

ஆனால், தமிழ்ப் பாஷைக்கும் தமிழ் நாகரிகத்துக்கும் உலைவைக்க அயல்தேசத்தார் படை எடுத்து வரவேண்டிய அவசியம் ஒன்றுமில்லை. தமிழ் மக்களே அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார்கள் என்றால் பொருந்தும். ஜப்பான் மாதிரி சட்டதிட்டங்கள் ஏற்படுத்தவில்லைதான். கொரியர்களுக்கு அந்தச் சட்டதிட்டங்கள் தங்கள் பாஷையில் முன்னிருந்ததைவிட அதிகமாக ஆர்வங்கொள்ளக் காரணமாக இருந்தன; பாஷைமேல் ஏதோ மிதந்தாற் போலிருந்த ஆசையை இதயத்துக்குள்ளே செலுத்தி ஒரே படியாய்ப் பதிந்து நிற்கும்படி செய்துவிட்டன. நம்மவர்கள் செய்கையோ கொடுமையிலும் கொடுமை. 'ஆபத்தில் இருக்கிறோம்' என்ற உணர்ச்சியே இல்லை. 'தமிழ் எதற்கு? தமிழில் என்ன இருக்கிறது? தமிழைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசுவதும் பாராட்டிப் பேசுவதும் வெறும் படோடோபம்; தேசபக்தி என்று சொல்லுவதில் உளுத்துப் போன பொக்கான பாகந்தான் அது; அக்கம்பக்கத்தில் உள்ளவர்களையும் அவர்கள் பாஷைகளையும் குறித்து வந்த விரோதம்' - இப்படியெல்லாம் சொல்லுபவர்கள் யார்? அக்கம்பக்கத்திலுள்ளவர்கள் அல்ல; தமிழ்நாட்டிலேயே

இருந்துகொண்டு வீட்டில் பெண்பிள்ளைகளோடு தமிழிலேயே பேசிக்கொண்டிருக்கும் தமிழ் மக்களே! இவ்வளவுக்கும் காரணம், ஏதோ உலகத்தில் இல்லாத, தமிழ் மக்களிடத்தில் மாத்திரம் ஏற்பட்டுள்ள, சீர்கேடல்வ. நம்மவரும் மற்ற உலகத்தாரைப்போல ஒரேவிதமான பலம் படைத்தவர்கள்தான். வங்காளிகளை மட்டும், இல்லாத ஒரு பக்குவத்தில் படைத்து விட்டானா பிரமன்? இல்லை. என்றாலும், வங்காளிகள் ஒவ்வொருவரும், ரவீந்திரநாத தாகூரிலிருந்து ரயில்வே போர்ட்டர் வரையும் ஏகோபித்துத் தங்கள் தாய்ப் பாஷையினிடத்தில் அபார ஆர்வமும் அக்கறையும் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்காகவே மேல் நாட்டார் அவர்களை மதிக்கிறார்கள்.

தமிழர்களைப் பற்றி இப்படிச் சொல்லமுடியுமா? யூனியெர்ஸிடி பட்டம் ஒன்று இரண்டு கிடைக்க வேண்டியது; பதவியும் ஏதாவது கிடைத்துவிட வேண்டியது; உடனே, 'தமிழ் படிக்கிறவன், தமிழ் தெரிந்தவன்' என்று தம்மைப் பிறர் எண்ணிவிடுவார்களோ என்ற பயம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. இதற்கெல்லாம் பள்ளிக்கூடங்களும் கற்பிக்கும் முறையுந்தான் காரணம்; ஆனாலும், முக்கிய காரணம் நம்முடைய மூதாதைகளின் பூர்வ வினையே.

எவ்வளவோ அரிய நூல்களை அவர்கள் எழுதிவைத்து விட்டுத்தான் போனார்கள். திருக்குறள் என்ன, கம்பராமாயணம் - என்ன, கலிங்கத்துப்பரணி என்ன, சிலப்பதிகாரத்தில் பதித்து வைத்திருக்கிற வைரமணிகள் போன்ற வரிப்பாடல்கள் என்ன - இவைகளின் வாடாத பெருமையையும் அழகையும் நம்மவர் அனுபவிக்கிறார்களா? ஒப்புக்கொள்வதுதான் உண்டா? தமிழர் இவைகளை அனுபவியாமல் வேறு யார் அனுபவிக்க? செவ்வாய் கிரகத்தில் யாரோ மக்கள் இருக்கிறார்களாம்; அவர்களா வரப்போகிறார்கள் அனுபவிக்க? தமிழுக்குத் தமிழர்தான் கதி; தமிழருக்கும் தமிழே கதி.

இந்த உண்மை மகாமகோபாத்தியாய சாமிநாத ஐயர் அவர்களுடைய மனசில் ஐம்பது வருஷத்துக்கு முன்னமே பதிந்து விட்டது. அன்று முதல் இன்று வரையும் அவர்கள் தமிழ் மக்களைத் தமிழ் படிக்கும்படி சதா தூண்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; தமிழ் படிப்பவர்களைக் கண்டுவிட்டால் கூத்தாடுவார்கள்.

சுமார் நாற்பது வருஷங்களுக்குமுன், திருச்சிராப்பள்ளிக்கு வந்து, எஸ்.பி.ஜி. காலேஜில் தமிழின் அருமையைப் பற்றியும்,

வளத்தைப் பற்றியும் பிரசங்கம் செய்தார்கள். நானும் பிரசங்கத்தைக் கேட்கப் போயிருந்தேன். அப்போது நான் நாலாவது பாரத்தில் வாசித்துக் கொண்டிருந்த சிறு பையனாக இருந்ததால், “கும்ப கோணம் சாமிநாத ஐயரைப் பார்க்கப் போயிருந்தேன்” என்று சொல்வதுதான் பொருந்தும். இருந்தாலும் ஐயரவர்கள், தமிழ் மகளின் “நகை ஜாபிதா”வை எடுத்துக் காட்டியபோது - அதாவது தலைக்குச் சூளாமணி, மார்புக்குச் சிந்தாமணி, காதுக்குக் குண்டகேசி, கைக்கு வளையாபதி, இடைக்கு மணிமேகலை, கடைசியாக காலுக்குச் சிலப்பதிகாரம் என்று முடித்தார்களோ இல்லையோ - அப்படியே மயங்கிப் போய்விட்டேன். அன்று இரவெல்லாம் ஒரே சொப்பனம் - தமிழ் அணங்கு வருகிறதும், தன் அபூர்வ அணிகலங்களை இப்படியும் அப்படியுமாகத் திருப்பித் திருப்பிக் காட்டுவதுமாய் இருந்தது. பிரசங்கத்தின் இறுதியில் ரொம்ப ஆற்றாமையோடு ஒரு விஷயத்தை வலியுறுத்தினார்கள்:

“மாணவர்களுக்கும் கனவான்களுக்கும் ஒரு வார்த்தை: இங்கிலீஷைப் படிக்க வேண்டாமென்று நான் சொல்ல வில்லை. எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் படியுங்கள்; ஆனால், தமிழுக்குத் தினம் அரை மணி நேரம் ஒதுக்கி வையுங்கள்; கால்மணி நேரம் படித்தாலும் போதும்; பெரிய காரியம்.”

என்று தம் ஆர்வத்தை எல்லாம் சேர்த்து ஒருமுனைப்படுத்திச் சொன்னார்கள். இன்றைக்கும் அந்த ஆர்வத்தை என்னால் மறக்க முடியவில்லை.

இந்த ஆற்றாமை நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன் இருந்தது. இடையில் தமிழ்ப் பயிற்சி சிறிது விருத்தியடைந்திருக்கிறது என்று சொல்லலாம். வங்காளிகளுக்குத் தாய்மொழியிலுள்ள உணர்ச்சியும் உறுதியும் நம்மவருக்குத் தமிழ் சம்பந்தமாக இல்லையே என்று எண்ணும்போது நாமும் ஐயரவர்களோடு சேர்ந்து ஆற்றாமைப்பட வேண்டியதாய்தான் இருக்கிறது.

பண்டைக் காலத்து உயர்தர இலக்கியங்கள் சம்பந்தமாக நம்மவருக்கு அவ்வளவாக அக்கறை ஏற்படாவிட்டாலும், ஒரு விதத்தில் தற்போது நாம் எல்லோரும் சந்தோஷம் கொண்டாட வேண்டியிருக்கிறது. நாற்பதினாயிரம் ஐம்பதினாயிரம் என்று சொல்லும்படியாகத் தமிழ் மக்களுக்கு - ஆடவர் பெண்டிர் பிள்ளைகள் எல்லோருக்கும், இங்கிலீஷ் படித்தவர்களுக்குக்கூட-

தமிழ் வசனம் வாசிக்கிற பழக்கம் ஏற்பட்டு, தமிழணங்கின் செளலப்பியம், விசித்திரமான நடன கதிகள், உல்லாசப் போக்குகள், நம் நெஞ்சோடு நெஞ்சு வைத்து இதயத்துக்கு இதயம் பேசும் தனித்த அருமைப்பாடுகள் எல்லாம் தெரியவும் அனுபவிக்கவும் நேர்ந்திருக்கிறது. சமீபத்தில் 'ஆனந்த விகடன்' புகுந்து விளையாடாத வீடில்லை, ரயிலில்லை, ஊரில்லை, தோட்டமில்லை, அடுக்களை இல்லை, 'பெட்ரூம்' இல்லை, தோட்டியில்லை தொண்டமான் இல்லை என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. ஒரே படியாய் பேஸ்து வைத்த மாதிரி இருந்த தமிழகம் திடீரென்று குலுங்கக் குலுங்கச் சிரிக்கிறதைக் காண்பதில் ஐயர் அவர்களுக்கு நம்மைப் போலவே சந்தோஷம்.

வசனத்தின் ருசியைக் கண்டு வருகிற தமிழ் மக்கள் நாளடைவில் பண்டைய இலக்கியங்களின் அருமையையும் உணர்ந்து பாராட்டக்கூடும். ரவீந்திரநாத தாகூர் சொன்ன சொல்லின் உண்மை இன்னதென்று அவர்களுக்கு நன்றாய்த் தோன்றிவிடும். ஐயரவர்கள் நமக்குச் செய்துள்ள உதவியும் அது எவ்வளவாக நம்முடைய நன்றிக்கு விஷயமாய் இருக்கிறது என்ற உண்மையும் அப்போதுதான் தென்படும்.

தியாகராஜ விலாசம் அல்லது புலவர் தொழில்

எனது நண்பர் ஊரைவிட்டு அமெரிக்காவுக்குப் போனார். போய்ச் சேர்ந்து சிலநாள் ஆகவே, அவருக்கு வீட்டைப் பற்றி ஞாபகம் ஏற்பட்டு விட்டது. ஆயிரக்கணக்கான மைலுக்கு அப்பால் இருகிற பெண்பிள்ளைகள்தான் சதா கண்முன் நிற்பது. மனைவி, வீட்டு வேலையில் முழுகி அரங்குக் கதவைத் திறக்கிறதும், அவசரமாய் ஓடி அடுப்பில் வைத்திருந்த சாமானை இறக்குகிறதும், அப்படியே கண்முன் வந்துவிடும். குழந்தைகள் விளையாடுகிறதையும், ஓடி வருகிறதையும் பார்த்து, கீழே எங்கே விழுந்து விடுமோ என்று பயந்து, நாற்காலியை விட்டு எழுந்து அவசரமாய் நடந்து போவார். சொந்த ஊர், வீடு, பெண்டு பிள்ளைகள் நிதர்சனமான நனவு; உண்மையாக எதிரே நிற்கும் நியூயார்க் கட்டடமும், டிராயிங் ரூமும், அமெரிக்கர்களும் - ஆண் பெண் எல்லாம் - கனவுதான். இந்த மனநிலையை ஆங்கிலேயர் அடிக்கடி நேரில் அனுபவித்து, அதை ஒரு நோய் என்று கண்டு, மருத்துவ சம்பிரதாயத்தை ஒட்டி 'ஹோம்-ஸிக்னஸ்' என்று அதற்கு ஆங்கிலத்தில்ப் பேரும் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

இது தூரதேசத்துக்குப் போனதால் வந்த காரியம். அதாவது இடம்பெயர்ந்து வாழ்கிறது. இதேபோலக் காலம் பெயர்ந்து வாழ்கிறது. திருவேட்டிசுவரன் பேட்டையில் 'தியாகராஜ விலாச'த்தில் நாளது 1035-ஆம் வருஷத்தில் இருந்துகொண்டே, காலம் பெயர்ந்து, ஐம்பதல்ல, நூறல்ல, ஆயிரம், இரண்டாயிரம், மூவாயிரம் வருஷத்துக்கு முன்னுள்ள

பழைய காலங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள், மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் சாமிநாதையர் அவர்கள்.

ஐயர் அவர்களுடைய ஆசிரியர் திரிசிரபுரம் மீனாக்ஷிகந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் இருந்த காலம், அறுபது வருஷத்துக்கு முன். அது தற்போதைய காலத்துக்கு எவ்வளவோ வித்தியாசப்பட்டது. பிள்ளை அவர்கள் காலஞ்சென்று எத்தனையோ வருஷம் ஆய் விட்டதுதான். ஆனால் என்ன? மாணவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுகிறதும், மாணவர் ஒருவர் தம் மனையானை விட்டுத் தனியாய் இருந்ததனால் உண்டான பிரிவாற்றாமை நோயைக் கண்டு வருந்துவதும், அதற்குச் சிகிச்சை செய்வதும் (மாணவருக்குத் தெரியாமலே தகப்பனாருக்கு எழுதி, மனையானைக் கொண்டுவந்துவிட ஏற்பாடு செய்ததும்), ஆசிரியர் சிவபூஜை செய்யும்போது மணி ஓசை கேட்கிறதும், புஷ்பத்தை எடுத்து அர்ச்சிக்கிறதும், நந்தவனத்தைத் தினம் போய்ச் சுற்றிப் பார்க்கிறதும், புதிதாய் வைத்த செடி முதல்முதலாகப் பூத்த செய்தியைத் தாம் கண்டு சொல்ல, ஆசிரியர் அப்படியே ஓடிவந்து பார்க்கிறதும் - இதுபோன்ற ஆர்வங்கலந்த எத்தனையோ காட்சிகளை இன்றைக்குத் 'தியாகராஜ விலாச'த்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டும், ஆனந்தித்துக்கொண்டும் இருக்கிறார்கள் ஐயர் அவர்கள்.

இதைவிட விசித்திரம், இரண்டாயிரம் வருஷத்துக்கு முன்னுள்ள புலவர்கள் செயலைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. கபிலராகிய புலவர், வள்ளல் பாரிக்கு முன் வந்து அங்குள்ள புலவர்களைப் பார்த்து, "அடடா, புலவர்களே! உங்கள் சரக்கு இவ்வளவுதானா! பாடுகிறதற்கு விஷயம் அப்படித் தரித்திரமாகவா போய்விட்டது? கொடையைப் பற்றிப் பாட வேண்டுமானால், ஒருவன்தானா உலகத்தில் உங்களுக்கு? கொடையெல்லாம் பாரியோடு அப்படியே நின்றா போய் விட்டது. என்ன, உங்களுக்குத் தெரியாதா? உலகத்தை அளிப்பதற்கு மழையும் இருக்கத்தானே செய்கிறது?" என்று சொன்னதை, இன்றைக்குத்தான் ஐயர் அவர்கள் முன் நின்று 'தியாகராஜ விலாச'த்தில் மறுபடியும் விகடம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்.

* "பாரி பாரி என்றுபல ஏத்தி
ஒருவற் புகழ்வீர் செந்நாப் புலவீர்!
பாரி ஒருவனும் அல்லன் -
மாரியும் உண்டு(டு) ஈண்டு(டு) உலகுபுரப் பதுவே"

அதிகமான் இறந்து போகிறான். அவனுடைய அன்புக்கும் ஆதரவுக்கும் ஆளாயிருந்துவந்த புலவர் அரிசில்கிழார், இதயம் நொந்து அலறுகிறார்: “அட எமனே, என்ன காரியம் செய்து விட்டாயடா! இவனைக் கொன்று லாபமா கட்டிக் கொண்டாய்? உனக்கு இரை வேண்டும் என்றால் இவனையா கொல்லுகிறது? ரொம்ப வாழ்ந்துபோனாய். இவன் உயிரோடு இருந்தால்தான் போரில் எத்தனையோ பேர் இவன் வில்லால் இறந்து போவார்களே. அத்தனை பேர் உயிரையும் நீ வயிறார உண்ணலாமே. அட பைத்தியமே! பைத்தியமே!!” - இந்தத் தாங்க முடியாத துயரமும் அலறுதலும் இன்றைக்கும் நிகழ்கின்றன, ஐயர் அவர்களுடைய கலங்கிய கண்களுக்கு முன்.

நிகழ்காலத்தைக் கைநழுவ விட்டுவிட்டு, சென்ற காலத்தில் இப்படியெல்லாம் ஒட்டிப் பழகுவதோடு நிற்பதில்லை. எதிர் காலத்தில் நெருங்கிப் பழகிக்கொண்டு இருக்கிறதும் அவர்களுக்கு உண்டு.

நூறு அல்லது ஆயிரம் வருஷங் கழித்துத் தமிழ் நாட்டில் தமிழ்மக்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று கண்பூத்துப்போக ஒரே பார்வையாய் அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். அந்த வருங்கால உலகத்தில் அவர்கள் காணுகிற விஷயங்கள்:

தமிழைப் புறக்கணிக்கிறதில்லை. தமிழை அவமதிக்கிறதில்லை. தமிழ் படித்தவர்களைக் கடைக் கண்ணால் பார்த்துக் கண்ணடித்து நகையாடுவதில்லை. மற்றெந்தப் பாஷையிலும் விடத் தங்கள் தமிழிலேயே மோகம். தமிழ்ப் புத்தகங்களே தங்கள் கைக்கு அலங்காரம், தமிழ்க் கல்வியே தங்கள் அறிவுக்கு அலங்காரம் என்று எக்களிப்போடு பேசுவார்கள்; பயந்துபோய், தொண்டைக் குழிக்குள் விழுங்கிப் பேசமாட்டார்கள். உலகத்திலுள்ள கலைகள் எல்லாம் தமிழில்ப் புத்தக ரூபமாகவும் பத்திரிகைகள் மூலமாகவும் எங்கும் ஓடி ஆடி உலவுகின்றன. முக்கியமாக, ‘ருலுலும் ருலுலும்’ என்ற தம்பூர் சுருதியோடு ஆற்று வரி, கானல்வரி, குன்றக் குரவை, வள்ளைப்பாட்டு, திருவாசகம், குறவஞ்சிப் பாட்டுகள், தமிழ்ப் பதங்கள், இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ தமிழ்ப் பாடல்கள் எல்லாம் ஒலித்து, தமிழகம் இசையகமாய் மாறி, தமிழ் மக்கள் தங்களை மறந்து கிடக்கப் பார்க்கிறார்கள்.

ஆகவே, ‘தியாகராஜ விலாச’த்துக்கு வந்துபோய்க் கொண்டிருப்பவர்கள், சென்ற காலத்து ஆசாமிகளும் வருங்காலத்து ஆசாமிகளும் தான் - நாம் அல்ல. ■

க.நா.சு,வ.வே.சு.ஐயரைப்
பின்பற்றி அழகியல் வாத்தத்
திறனாய்வைக் கையாண்டு
இலக்கியத்தை நல்லது கெட்டது
என இனம்பிரிக்க ரசனை
முறைத் திறனாய்வு பயன்படும்.

“தமிழில் 2000 வருஷத்து
இலக்கியத்தில் முதல் தடவை
யாக விமர்சனம் பிறக்கிறது
டி.கே.சி.யுடன்தான் என்று
சொன்னால் அது மிகையாகாது”
—க.நா.சு